

Đội gió giao mùa

Contents

Đội gió giao mùa	3
1. Chương 1: 5h30 Sáng	3
2. Chương 2: Hai Kẽ Cùng Cảnh Ngộ !	7
3. Chương 3: Thùng Ghỗ Tai Họa	11
4. Chương 4: Ăn Sáng Cùng Hot Boy	12
5. Chương 5: Thiên Thần Tốc Độ	16
6. Chương 6: Cậu Sao Đỏ Đáng Ghét	19
7. Chương 7: Trò Đùa Ác Của Sao Đỏ	24
8. Chương 8: Hồn Chiến Trong Công Viên	25
9. Chương 9: Dạy Kèm...	30
10. Chương 10	31
11. Chương 11: Ứng Cử Viên Sáng Giá...	33
12. Chương 12: Con Mèo Mập Và Hai Tên Ngốc	34
13. Chương 13: Đêm Hội Pháo Hoa	37
14. Chương 14: Bạch Dương Sư Huỳnh !	48
15. Chương 15: Quá Khứ Của Lucy	50
16. Chương 16: Lời Nói Dối Của Bạch Dương	53
17. Chương 17: Bắt Ma...	57
18. Chương 18: Cơ Hội	65
19. Chương 19: 6h30	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21: Lời Mời Giáng Sinh	83
22. Chương 22: Mơ Hồ Về Một Vị Trí Trong Trái Tim	84
23. Chương 23: Mùa Giáng Sinh Thú Vị	85
24. Chương 24: Đêm Giáng Sinh Kinh Hoàng	92
25. Chương 25: Tình Bạn, Tình Yêu Và Sự Phản Bội...	98
26. Chương 26: Bạn Bè Luôn Ở Bên Cạnh	100
27. Chương 27: Dự Định Không Thành...	106
28. Chương 28: Ngày Thi Cuối Cùng...	108
29. Chương 29	109
30. Chương 30: Chạy Trốn	111
31. Chương 31: Nơi Ẩn Náu An Toàn	115
32. Chương 32: Những Kẻ Rắc Rối	117
33. Chương 33	121
34. Chương 34: Tiểu Thư Lại Vào Bếp	124
35. Chương 35: Bên Kia Thị Trấn...	125
36. Chương 36	127
37. Chương 37	129
38. Chương 38: Cuộc Viếng Thăm Của Những Tay Sát Thủ	130
39. Chương 39: Về Nhà Hay Không	132
40. Chương 40	136

41. Chương 41	138
42. Chương 42	140
43. Chương 43	141
44. Chương 44	143
45. Chương 45	144
46. Chương 46	148
47. Chương 47	149
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	161
51. Chương 51	165
52. Chương 52	168
53. Chương 53	170
54. Chương 54	172
55. Chương 55	178
56. Chương 56	179
57. Chương 57	180
58. Chương 58	183
59. Chương 59	184
60. Chương 60	186
61. Chương 61	188
62. Chương 62	189
63. Chương 63	191
64. Chương 64	193
65. Chương 65	194
66. Chương 66	195
67. Chương 67	197
68. Chương 68	199
69. Chương 69	203
70. Chương 70	205
71. Chương 71	206
72. Chương 72	206
73. Chương 73	208
74. Chương 74	211
75. Chương 75	215
76. Chương 76	218
77. Chương 77	220
78. Chương 78	223
79. Chương 79	225
80. Chương 80	231
81. Chương 81	232
82. Chương 82	237
83. Chương 83	239
84. Chương 84	241
85. Chương 85	244
86. Chương 86	246
87. Chương 87	247
88. Chương 88	248
89. Chương 89	250
90. Chương 90	252
91. Chương 91	254
92. Chương 92	256
93. Chương 93	258
94. Chương 94	260

95. Chương 95	262
96. Chương 96	263
97. Chương 97	265
98. Chương 98	270
99. Chương 99	272

Đội gió giao mùa

Giới thiệu

Lucy: Cô bé mồ côi dễ thương, tinh nghịch, sở đoản: sử dụng nhị khúc côn. Kei: Sao đỏ học viện Be

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-gio-giao-mua>

1. Chương 1: 5h30 Sáng

Chiếc xe bus chật cứng chỗ lẫn bánh trên con đường mờ sương sớm. Lucy nhìn ra cửa sổ lơ mơ tưởng tượng về ngôi trường mới mà mình sẽ tới, chắc là phải rất hoành tráng đúng với cái tên của nó-Bell Liberty. 23...24... 25.... Lucy lẩm nhẩm đếm.

Trạm thứ 25, xe dừng lại ở trạm gần trường cô nhóc theo đúng lời chỉ dẫn của chú Khánh, Lucy nhanh nhẹn bước ra cửa, nhưng ngay lúc đó, cô bé thấy một thằng nhóc thần nhiên thọc tay vào túi của cô bạn đứng trước nó. Vì có một bà cụ cũng vừa bước ra chắn phía sau nên tầm nhìn của mọi người bị che khuất, không ai thấy được thằng nhóc này đang giở trò. Nhưng thật xui xẻo cho nó là lưng bà cụ đã không che khuất tầm mắt Lucy. Nhanh như cắt cô bé lao lại nắm tay thằng nhóc giơ lên cao la to:

-CÓ MÓC TÚI...MỌI NGƯỜI CẦN THẬN..!

Và cảnh tượng tiếp theo, hàng trăm con mắt trên xe đổ dồn về phía kẻ vừa la lên. Thằng nhóc cũng bất ngờ, tay vẫn còn cầm chặt cái bóp-tang vật không thể chối cãi được. Sau vài giây sức tĩnh, nó vội vàng hất mạnh tay Lucy ra và lao nhanh xuống trạm, nhưng chiếc bóp nó mới lấy được đã bị Lucy giành mất. Tên này tức tối quay lại nhìn cô nhóc nghiêng răng, quát lớn với đôi mắt hằn học:

-Mẹ kiếp...con nhỏ phá đám dám xen vào chuyện của tao... Đội đó... Tao sẽ ày biết tay!!!!

Rồi chạy biến....

Cả xe bus ầm ĩ cả lên, những đôi mắt tò mò tiếp tục soi vào Lucy và nạn nhân vừa nhận lại đồ có vẻ dò xét...

“Chắc ! Sáng sớm đã làm được chuyện công đức rồi, hi vọng hôm nay mọi thứ đều suôn sẻ!”. Lucy vui vẻ bước xuống trạm. Nhưng cô nhóc nào biết “công đức” cô vừa làm sẽ gây ra cho cô một chuỗi rắc rối sau này...

Thoát nạn được cái xe bus chật cứng, cô nhóc vội vàng chạy ngay đi tìm đường vào ngôi trường mới của mình. Học viện Bell Lyberty. Nhưng loanh quanh mãi từ con đường này đến hết góc phố khác, Lucy vẫn không thấy nó ở đâu. Mặc dù Bell Liberty là một học viện khá nổi tiếng, vì nó dành chủ yếu cho du học sinh và những người thật đặc biệt theo học, và mặc dù đã hỏi đường khá kĩ trước khi đi tìm, nhưng sau gần nửa tiếng đồng hồ, cô bé lại quay về chỗ cũ... Vì một lí do rất đơn giản...

Cô nhóc bị mù phương hướng từ nhỏ....

Cộng thêm trí nhớ siêu tệ hại

Sau 30 phút tìm đường, Lucy tự khẳng định: Mình lạc thật rồi...

Mặt mũi bơ phờ, ngơ ngáo nhìn quanh quẩn một cách khổ sở, cô nhóc đã bắt đầu thấy lo lắng khi kim đồng hồ đã nhích đến con số 7...

“Renggg...”

Có tiếng chuông vang lên, Lucy giật mình quay sang, hóa ra nơi mà cô nhóc tìm này giờ đang ở ngay sau lưng và chỉ cách Lucy có vài chục bước chân mà thôi. Nhưng sau tiếng chuông quái quỷ đó thì cánh cổng sắt đã đóng sập lại, còn Lucy thì đứng ngơ ngác, dở khóc dở cười. Ý thức được việc xác định phương hướng tệ hại của mình cô nhóc đã cố gắng đi sớm hơn cả một tiếng đồng hồ, thế mà rốt cuộc vẫn bị trễ giờ, mà trễ ngay ngày đầu tiên tới trường mới mới khổ chứ...Nhíu mày nhìn chiếc cổng sắt lạnh lẽo, cao chót vót trước mặt như đang thách thức mình, Lucy hé một nụ cười nửa miệng rồi quay ngoắt đi.

“Đi về sao ? Không ! ”

Hôm nay là buổi học đầu tiên của mình, cô nhóc còn cố gắng dậy thật sớm để đi học, đời nào lại chịu bỏ về dễ dàng như vậy. Cổng đóng thì trèo tường. Gì chứ cái trò này khi còn học ở trường cũ cô nhóc xài hoài. Không có một bức tường kiên cố nào có thể làm khó được một tên taczan chuyên nghiệp như Lucy cả...

Đi được một đoạn thì cô cũng tìm thấy một nơi thích hợp, một khoảng tường vắng và có một cành cây to từ trong tường xòe ra. Như một phản xạ có điều kiện. Cô nhóc nhảy phốc đu người leo lên thành tường một cách điệu nghệ. Bức tường này cũng khá cao. Chắc phải cỡ 5m chứ không chơi, nhưng xui làm sao, ngay khi đã an tọa lên trên thành tường rồi cô lại bị trượt chân và lao thẳng xuống dưới. Lucy điếng người, không thể tưởng tượng nổi sao lần này mình lại bất cẩn như thế, đúng là một sự sỉ nhục lớn cho kẻ chuyên “trèo tường chui vách” như Lucy mà... Nhưng quan trọng hơn là lúc này cô đang rơi xuống đất... Không biết được dưới đó có những gì. Nếu trường này trồng xương rồng quanh tường thì sẽ rất là vui...

“Bịch”...

Và Lucy đã rơi xuống. Cô nhóc nhắm chặt mắt sợ hãi, còn tưởng sẽ được vào bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày rồi thì có một điều làm cô giật mình. Cô không rơi xuống đất mà đang nằm gọn trong vòng tay của một ai đó...

Một ai đó...

Tim vẫn đập rộn ràng trong lồng ngực, Lucy mấp máy môi hơi run rồi mở to đôi mắt chậm chạp ngược lên, nhưng có một điều làm Lucy còn phải ngạc nhiên hơn nữa, trước mặt cô là một cậu bạn có gương mặt cực cool, đôi mắt đen thẳm và mái tóc hơi dài đang bết mình. Khi phát hiện Lucy ngã từ trên tường cao xuống, cậu đã lao vội ra đỡ cô bé, dễ dàng như chụp một con mèo con. Những tia nắng sớm phủ lên vai lấp lánh càng khiến cậu trở nên rạng rỡ hơn...

Một hot boy, người cứu Lucy chắc chắn là một hot boy của trường, dựa vào giác quan thứ sáu cực nhạy của mình, cô bé có thể khẳng định chắc nịch như vậy. Cậu bạn đưa đôi mắt bình thản nhìn xuống Lucy mỉm cười, cánh tay cậu dần buông ra đặt cô xuống đất:

-Cậu giỏi lắm ! Giờ tôi mới phát hiện trong trường mình có một taczan. Nhưng lần sau mà có muốn trèo tường thì nhớ cởi đôi giày búp bê đó ra cho an toàn nhé, cô bé !

“Đôi giày búp bê”, đúng là thứ chết tiệt này đã phản bội lại Lucy khiến cô bị trượt chân rơi từ trên tường xuống, cũng may là có anh bạn này, cô bé đỏ mặt ngược lên lúng túng...

-Cám...ơ...

-Xem nào... Còn chưa kịp nói lời cảm ơn đến ân nhân thì cô đã thấy cậu nhóc lôi ra một cuốn sổ bìa đỏ chói, hí hoáy ghi chép:-Không đeo thẻ học sinh nè, không sinh hoạt đầu giờ nè. Đi học trễ nữa nè. Chắc ! Nhiều tội quá, tuần này bạn xui rồi!

-Hơ....!

Hai con mắt cô nhóc chớp chớp, mặt dần ra nhìn cậu bạn khó hiểu, nhưng sau một giây bình tĩnh , Lucy mới ngệt mặt ra khi nhìn thấy mảnh băng rôn đỏ trên tay cậu. Giờ thì cô nhóc đã biết mình có điềm phúc rơi vào tay ai rồi, không phải là một thiên thần hay là một chàng hoàng tử bạch mã gì cả, thật đau đớn khi phải nhận ra rằng cậu ta chính là một sao đỏ đang đi trực. Số Lucy đúng là đen đủi mà...

-Bạn tên gì ?

- Hả? Ah... Hoàng Linh Đan.

-Hoàng Linh Đan? Nghe cái tên này cậu ngược lên nhìn cô nhóc tò mò rồi lại cúi xuống -Tên hay thật ! nghe cứ như đá trên trời rơi xuống vậy ! Mà Đan rất dễ bị viết nhầm thành Damn (chết tiệt) đó, ai lại đặt cho cậu cái tên kì cục này thế ? nếu được thì cậu nên đổi tên ngay đi. Cậu sao đỏ thản nhiên bình luận và vui vẻ ghi tên cô vào cuốn sổ.

Lucy mặt đỏ bừng rửa thầm, “Chết tiệt ư ? Cậu chết tiệt thì có, Linh Đan có nghĩa là “chú nai nhỏ” đó, tên hay như vậy mà dám bảo là “chết tiệt”. Tên này này đang muốn gây chuyện với mình sao ?”, thế là ấn tượng đẹp đầu tiên của Lucy về anh chàng có khuôn mặt cực cool này đã tan tành, vì ngay sau khi cứu Lucy khỏi rơi xuống đất thì cậu ta lại lạnh lùng ném cô xuống một cái hố khác sâu hơn, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà...

- Lớp nào? Cậu bé nghiêng đầu hỏi Lucy mắt vẫn không rời khỏi cuốn sổ.

- 11A. Cô nhóc bực bội ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Hừm..11A à...! 11A...Ủa ???? Lớp mình mà... ngắn người 3 giây cậu quay lên nhìn Lucy ngạc nhiên. -Lớp mình đâu có cái tên này. Cậu là học sinh mới được chuyển tới hả?

Lucy gật gật đầu, cậu nhóc liền gấp cuốn sổ rồi quay sang nhìn cô trách móc:

-Sao không chịu nói sớm. Tôi còn tưởng hôm nay cậu không đi học nữa chứ. Ngày đầu tiên nhập học mà giờ này mới tới trường, cậu đi lạc sao ? . Tôi là Thiên Di, sao đỏ có nhiệm vụ đón cậu vào lớp.

-Thiên Di ?

-Gọi là Kei cũng được, Tôi đã chờ cậu hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đó. Đúng là đồ chậm chạp mà. Vào lớp thôi! Cậu sao đỏ nhìn Lucy cảm râm rồi quay đi. Lucy cũng lon ton chạy theo.

-Ồ...!

Hên quá. Có người dẫn đi rồi. khỏi sợ lạc nữa !

Lớp 11A. Lớp học đứng đầu khối 11 trong học viện BL và là lớp duy nhất tập trung 80% học sinh du học và đa số họ đều là người lai. Vào đầu giờ nó náo nhiệt như một cái chợ. Dù chỉ có hơn 20 học sinh nhưng khả năng buôn chuyện của họ không thua kém bất kì bà bán cá nào. Nội dung câu chuyện hôm nay đang xoay quanh vấn đề nóng hổi về một cô gái nào đó sẽ chuyển đến lớp họ, đúng lúc câu chuyện đang đạt đến đỉnh điểm thì cậu sao đỏ bước vào, dẫn theo nhân vật chính của buổi buôn chuyện sáng nay...

- Thưa cô ! Em đưa học sinh mới vào rồi.

Cánh cửa lớp mở ra, lập tức 20 cặp mắt tò mò dán vào Lucy. Cô chủ nhiệm mỉm cười bước tới bên cạnh cô bé niềm nở :

-Giới thiệu với các em. Đây là bạn Hoàng Linh Đan, từ nay sẽ học ở lớp mình, mọi người nhớ giúp đỡ bạn ấy nhé !

- Chào các bạn ! mình là Linh Đan. Các bạn cứ gọi mình là Lucy.

Cô bé nhẹ nhàng cúi người chào với tất cả can đảm còn sót lại. Nơi này đúng là trường học quốc tế, người tóc vàng, người tóc hung, da trắng, da vàng, da đen đều có đủ, màu mắt cũng đa dạng nữa. Chắc lớp học này tập trung toàn học sinh nước ngoài. Nhưng không hiểu sao mọi người lại nhìn cô chăm chăm có vẻ tò mò như thế, nhiều người còn quay sang thì thầm với nhau điều gì liên quan đến Lucy có vẻ hứng thú lắm. Không lẽ vì cô là con nhóc duy nhất có gốc Việt Nam sao ? Lucy thấy hơi hồi hộp, cô bé vẫn còn chưa tập được thói quen tự tin trước đám đông. Hơn nữa trước mặt cô lúc này lại là những người rất đặc biệt...

- Em ngồi bàn thứ ba cạnh cửa sổ nhé..! cô giáo mỉm cười chỉ tay về chiếc bàn trống.

-Dạ !

Lucy nhanh nhẹn bước vào chỗ, tim vẫn còn đập thịch thịch chưa hết hồi hộp, những ánh mắt như những mũi tên nhọn hoắt vẫn chĩa vào cô làm cô thấy khó chịu. Đúng lúc này một cậu nhóc bên cạnh quay sang mỉm cười:

- Chào người mới ! Tôi là Thanh Phong, rất vui được làm quen với cậu.

Nghe tiếng cậu bạn bên cạnh, Lucy vui vẻ quay sang và chợt sững người. Dường như thiên thần đang ở trước mặt cô. chàng trai có mái tóc nhuộm vàng, với khuôn mặt khá gợi cảm, làn da trắng, sống mũi cao, đôi mắt xám lúc nào cũng biêng biếc như đang cười. Trên cổ cậu lộ ra một sợi dây chuyền mặt thánh giá bằng bạc lấp lánh. Nhìn cậu thật giống với một thiên thần...

- Chào Thanh Phong, rất vui được làm quen với cậu !

Lucy vui vẻ mỉm cười thật tươi đáp lại rồi yên vị vào chỗ ngồi. Nhưng sự quan tâm tới người mới của anh chàng này không lọt qua những cặp mắt tò mò, xăm xoi trong lớp, nó làm Lucy thấy lạnh sống lưng. Cô nhóc thở dài đưa tay chống cằm nhìn chăm chú lên cái bảng đen trước mặt.

Buổi học đầu tiên diễn ra thật chậm chạp, và sự chênh lệch về kiến thức giữa Lucy với các bạn trong lớp khá lớn, nhất là về môn ngoại ngữ. Với vốn tiếng Anh khiêm tốn của mình tích góp được từ trước đến giờ, Lucy ngồi nghe giảng giống y như mấy chú trâu ngơ ngác khi nghe gậy đàn. Căn bản là không hiểu gì hết. Mà thường thì người ta lại thích để ý đến những thứ mới mẻ, vì vậy mà kẻ lạ mặt Lucy trở thành đối tượng mời gọi được ưu tiên hàng đầu của các vị giáo viên đáng kính. Một câu hỏi bằng tiếng Anh được đặt ra cho cô bé. Lucy đứng lên tim đập thình thịch, câu hỏi mà giáo viên vừa đưa ra quá nhanh, cô không kịp nghe rõ. Chỉ lồm bồm vài từ, hình như là...Chine...rồi dish...gì đó. Cô nhóc nhú mày nhăn nhó, nghe không rõ. Cô đoán mò là cô giáo này hỏi cô cảm thấy món ăn Trung Hoa có ngon hay không chẳng ? dù sao cũng phải trả lời, Lucy nhắm mắt đánh liều.

“Ngon...hình như là delecion...” Cô nhóc ngược lên lấp bắp...

-Sit..Di-li-sit..sit....

- Stop ! stop ! sitdown please.!

Cô giáo nhăn mặt vội phẩy phẩy tay cho cô nhóc ngồi xuống, còn cả lớp thì cười rộ lên. Nguyên nhân chính là do cách phát âm của Lucy không rõ ràng, hậu quả là câu delicious đã biến thành shit. Mà shit là gì thì chắc ai cũng biết rồi. Ở một lớp học quốc tế mà đa số là du học sinh thì màn ra mắt của cô nhóc đúng là một trò cười hiếm hoi.

Cuối giờ học. Xếp sách vở một cách chán nản, khuôn mặt Lucy vẫn đỏ bừng bừng từ sau câu trả lời khi nãy. Ác mộng...Đúng là một cơn ác mộng. Xem ra Lucy đã bước nhầm vào một lâu đài trắng lệ mà không biết rằng mình còn đang khoác trên người vỏ bọc lọ lem. Cô nhóc sẽ có một thử thách to lớn để hòa nhập được vào lớp mới đây.

- Linh Đan...! Đừng lo lắng quá. Cậu chỉ mới nhập học nên chưa quen với môi trường mới thôi. Nếu có gì không hiểu thì cứ hỏi tớ nhé...! Cậu nhóc thiên thần tiến lại mỉm cười triu mến.

- Ồ...Cám ơn Thanh Phong ! Lucy nhìn cậu cười toe. Bù đắp mà cô nhóc nhận được tại ngôi trường khó xơi này là có những học sinh đẹp trai như anh bạn này quan tâm. Thanh Phong đúng là thiên thần, cậu ấy không những đẹp trai mà còn rất thân thiện và tốt bụng nữa.

- Linh Đan! Tôi là Hà Nhật Dạ . Lớp trưởng 11A. Có khó khăn gì thì cứ nói với tớ nhé.

Một cô bạn xinh đẹp với mái tóc xám và khuôn mặt gợi cảm hết như nữ thần sắc đẹp Arphodit trong thần thoại Hi Lạp đang chìa tay ra trước mặt Lucy mỉm cười. Cô bé hơi sững sờ vì vẻ đẹp của cô ấy trong vài giây, rồi cô cũng vui vẻ nắm lấy bàn tay đó. Xem ra mọi người ở đây cũng thân thiện chứ không lạnh lùng quá như Lucy nghĩ...

-Cám ơn Nhật Dạ, sau này tớ phải nhờ cậu giúp đỡ nhiều đó ! Vui vẻ đeo cặp chéo qua lưng, cô nhóc tung tăng vừa định bước ra khỏi lớp thì lập tức bị gọi giật lại:

-Chờ đã Hoàng Linh Đan ! Cậu sao đỏ từ phía sau đang lững thững bước lại và đưa cho cô cái giẻ lau bảng lạnh lùng ra lệnh:- Trục lớp xong rồi về nhé !

- Trục lớp ? Tại sao mình lại phải trục lớp ? Lucy nghệt mặt.

- Tại sao à ? Tại vì hôm nay bạn là người duy nhất đi trễ, mà lớp mình quy định những người nào đi trễ sẽ phải trục lớp suốt tuần đó. Bạn có ý kiến gì không ?

- Hử ? Nội quy ư ?

-Đúng !

Cô nhóc ngẩn người thắc mắc, ở đâu ra cái quy định quái gở này thế không biết. “vậy là mình phải trục nhật nguyên tuần này sao”. Sao mà đen đủi quá, tìm cách từ chối được không nhỉ, Lucy nhìn anh bạn sao đỏ có vẻ dò xét, nhưng chưa kịp mở lời thì anh bạn kia đã nhanh hơn ra đòn chặn họng cô...

- Sao vậy...? bạn Linh Đan ! chắc không phải vì ngày đầu tiên tới trường mà bạn phản đối đó chứ. Đây là nội quy lớp mình đã thống nhất ngay từ đầu năm, bạn muốn thay đổi nó ngay ngày đầu đi học sao, người mới ? Cậu bạn sao đỏ nghiêng đầu dò hỏi, ánh mắt nhìn Lucy nửa như thuyết phục nửa như dọa dẫm. Cô nhóc cúi xuống vẻ dăm chiêu.

“Hừm. Mới ngày đầu tiên đi học đã thế này rồi, Thật chẳng muốn trục phạt một tí nào cả, nhưng dù sao cũng đã là thành viên trong lớp rồi, nếu đây là quy định chung thì nhập gia đành tùy tục vậy”

- Được rồi ! Tớ sẽ trục.

Lucy miễn cưỡng gật đầu, còn cậu sao đỏ thì mỉm cười tinh quái, Con bé này bị cậu lừa dễ dàng quá. Linh Đan sao ? đọc cái tên lên là biết ngay con nai đi lạc rồi, cậu vui vẻ trao cho Lucy cái giẻ lau rồi ung dung bước ra ngoài...

2. Chương 2: Hai Kẻ Cùng Cảnh Ngộ !

Mười phút sau khi chuông reo, mọi người đã về nhà hết, chỉ còn có Lucy là phải lủi thủi ở lại trục lớp mà thôi... Đúng là phần thưởng nhạt nhẽo dành cho kẻ xấu số bị sao đỏ ghi tên. Sau nửa tiếng vật vả thì nhiệm vụ quang vinh cũng hoàn thành, nhưng hậu quả là Lucy đã bị trễ mất hai chuyến xe bus. Tất cả cũng tại hần-gã sao đỏ chết tiệt.... Thả hồn theo những hàng hoa Ôsaka vàng rực hoa hai bên đường. Lucy ngã người ra sau ghế mơ màng...

Chuyển nhà... chuyển trường... nhận nuôi... bao nhiêu lần lặp đi lặp lại cái vòng luẩn quẩn này đã khiến cô bé mệt mỏi và chán ngán. Lucy là một đứa trẻ mồ côi, một gia đình họ hàng xa đã nhận cô về nuôi và giúp cô vào trường Bell Liberty, đây là một ngôi trường cấp ba quốc tế chủ yếu dành cho du học sinh theo học. Những học sinh bình thường như Lucy khó mà bước vào đây được. Nhưng nhờ có quan hệ ngoại giao khá rộng nên chú Khánh-người nhận nuôi cô bé đã xin cho cô được theo học trường này. Chú Khánh là nhà báo nổi tiếng, còn vợ chú-di Thanh là bác sĩ trong một bệnh viện lớn, cả hai người đều có vị trí nổi bật trong thị trấn. Có thể nói được họ nhận về nuôi là một may mắn to lớn của Lucy sau bao nhiêu năm trời lận đận...

Suốt 5 năm nay, chính Lucy cũng không nhớ mình là đã chuyển nhà bao nhiêu lần rồi. Bố mẹ mất sớm, người bác trai duy nhất của cô cũng qua đời, Lucy chỉ có thể dựa dẫm vào những người họ hàng xa bên ngoại, nhưng với gia đình nào cũng chỉ được vài tháng, rốt cuộc thì sau một thời gian ngắn, những người này cũng vội tìm cách tống khứ cô đi như một thứ nợ nần gì đáng sợ lắm, Lucy không trách họ, vì cô hiểu rằng không ai tự nhiên lại muốn nhận nuôi một đứa cháu họ hàng xa, và cũng chẳng ai muốn vác thêm gánh nặng vào nhà. Suy cho cùng thì những gì mà họ nghĩ cũng hợp lý, họ còn phải lo cho cuộc sống của họ, gia

đình của họ, không người nào tránh được cái vòng luẩn quẩn của cơm áo gạo tiền, họ không muốn giữ Lucy ở lại vì họ có lí do của mình. Lucy không thể trách cứ gì những người đó được, cô bé chỉ có thể ngậm ngùi làm theo sự xếp đặt của số phận và đặt hi vọng vào những gì còn phía trước...Hi vọng về một ngày cô có thể đứng chân, sẽ có một nơi chấp nhận cho cô ở lại mãi mãi...Liệu sẽ có một nơi như vậy không ?

Suốt 5 năm chuyển tới rồi lại rời đi, Lucy thực sự cảm thấy mệt mỏi lắm rồi....

- Cháu gái ơi..!

Có tiếng gọi đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ của Lucy đưa cô bé trở về với thực tại, giật mình quay sang, cô thấy có một bà cụ bên cạnh đang nắm tay mình run run...

- Có chuyện gì vậy ạ ? Cô bé tròn mắt ngồi thẳng dậy đỡ tay bà lão.

- Cháu đưa bà xuống trạm được không. Bà say xe nên đi không vững, nhà bà cũng ở gần đây thôi, cháu đưa bà về nhà một chút nhé, cháu gái...

Bà cụ vẫn giữ chặt tay Lucy run rẩy và nhìn cô với đôi mắt khẩn thiết. Cô bé nhìn ra cửa sổ. Thật may là chỗ này cũng gần nhà, chỉ còn cách hai trạm chờ. Lucy có thể đi bộ về được. Cô bé từ từ đứng dậy nắm tay bà cụ và đi xuống khi xe dừng trạm.

-Được ạ ! Bà đi chậm thôi. Để cháu đỡ bà xuống !

- Cảm ơn cháu gái dễ thương. Cháu tốt bụng quá !

Bà cụ nắm chặt lấy tay Lucy và run run bước xuống từng bước chậm chạp. Nhìn lại bà cụ. Cô bé cảm thấy ngờ ngợ. Hình như cô đã gặp bà ấy ở đâu thì phải...

- Bà ơi ! Nhà bà ở đâu vậy ạ ?

- Ở phía này.

Bà lão đưa tay chỉ về con hẻm có cây Ôsaka trổ hoa vàng rực. Nơi này gần nhà thờ thiên chúa. Buổi sáng đi học qua đây cô đã thấy mọi người tập trung rất đông tới cầu nguyện. Nhưng bây giờ đang là xế trưa nên vắng hoe... Cô bé đỡ bà cụ đi theo hướng dẫn rẽ vào con hẻm nhỏ, nhưng mới đi được một đoạn thì có 6,7 thanh niên ở đầu bước ra vây quanh họ, ngạc nhiên quay lại thì bà cụ bỗng tháo tay ra khỏi Lucy lùi về sau nhìn cô bé cười đều:

- Dụ mày vào đây dễ thật đó, con nhóc. Cứ tưởng là thông minh, nhưng xem ra mày còn khờ khạo lắm !

Đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì thì từ đám người trước mặt, một gã đi lại vỗ vai cô bé gần giọng:

- Con nhóc chết tiệt. Mày còn nhớ tao không ? Mới sáng nay mày còn phá miếng cơm manh áo của tao mà. Đừng nói là quên rồi nhé !

-Ah.. !!! Là mày đấy à ?

Lucy cau mày ngược lên, sau vài giây nhận dạng cô nhóc đã nhớ ra. Gã này chính là tên du côn móc túi bị Lucy bắt được trên xe bus lúc sáng đây mà, quay lại nhìn bà lão cười nhạt, bây giờ Lucy cũng nhớ ra bà ta là ai rồi. Hèn gì cứ thấy quen quen, hóa ra chính là bà lão trên xe bus đã che cho gã kia hành nghề, bà ta và tên du côn là đồng bọn. Lucy cười thầm cho sự ngây thơ của mình, không ngờ những người này lại lợi dụng lòng tốt của cô để dụ cô vào đây trả thù. Đúng là thâm hiểm mà...

Nhìn đám du côn đang vây lấy mình Lucy hơi ái ngại. Vậy là những mẩu tin cô bé đọc trên báo là đúng sự thật rồi. Có một số người đã lợi dụng và chặn dắt thanh niên đi bụi để bắt tội nó móc túi và nộp tiền cho chúng. Nhưng trong đám người này thì ai là thủ lĩnh ?

“Là bà lão ấy chẳng ?”

Lucy nhìn bà ta dò xét, đó là một bà già gian xảo, ánh mắt và thái độ của bà ta lúc này và khi nhờ Lucy giúp đỡ trên xe bus thật là một trời một vực, khi này trông bà ấy hiền từ, nhân hậu bao nhiêu thì bây giờ nét mặt cau có và cái nhìn đều giả lại khiến bà ta trông gian manh, xảo quệt bấy nhiêu. Đặc biệt là đôi mắt xếch ngược không ngừng ánh lên những cái nhìn đầy sát khí. Đây đích thực là đôi mắt của một kẻ đã phạm nhiều tội lỗi mà. Nhưng bà ta có phải là thủ lĩnh của bọn côn đồ hay không ?

“Điều này cũng hơi khó nói, bà ấy đã già rồi. Nếu bảo bà ấy một mình chặn dất 6,7 tên côn đồ này thì hơi vô lí. Hay tụi du côn này mới là kẻ chặn dất bà lão ấy nhỉ... Có khả năng ấy lắm...”

BỐP !!!!!!!

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì Lucy nhận nguyên một cú tát trời giáng vào mặt. Cô bé mất thăng bằng ngã xuống đất. Đi kèm với cái tát, gã du côn rít qua kẽ răng:

- Con nhỏ phá đám chết tiệt !!! Cái này là phần thưởng dành ày vì cái tội thọc mạch vào chuyện của người khác này! Mày tới số rồi nên hôm nay mới dám làm vượt mặt món hàng của tao. Tao sẽ ày một trận nhớ đời...

Vụt.....!!!!!!!

...Bốp !!!!!

Không chờ nhận thêm một cái tát nào nữa, Lucy lao lên tháo chiếc cặp đeo ngang lưng và phang mạnh vào tên đang đứng chặn trước mặt mình. Ngay lúc nó còn bất ngờ, cô tông thẳng vào người nó lao nhanh ra đường chạy mất hút...

Nếu ngày xưa cổ nhân đã có câu : “ Trong 36 kế, tẩu vi thượng sách” thì trong hoàn cảnh bây giờ nó trở nên rất chi là thực tế. Lucy lại là cô bé ngoan, biết nghe lời cổ nhân dạy bảo nên cô bé đã áp dụng rất tốt chiến thuật này...

Sau hai giây bất ngờ, tụi du côn cũng hò nhau đuổi theo cô bé...

Vì mặc váy, đi giày búp bê và chạy ngược chiều gió nên tốc độ của Lucy khá chậm, bọn du côn thì đang đuổi theo sát nút mà đường xá bây giờ vắng hoe, chẳng có lấy một bóng người nào để cho cô cầu cứu. Mà giả sử có người đi chẳng nữa thì cũng chưa chắc họ dám giúp cô khi có 6,7 tên du côn đuổi đánh như thế này.

“Cứ chạy như thế này thì không ổn. Nếu bị bọn đó tóm được thì chắc là mình sẽ như xương mất...” Lucy cau mày suy nghĩ. Trong những lúc nguy hiểm thế này, nên linh hoạt trong cách xử lí tình huống. Nếu “đào tẩu” đã bộc lộ mặt tiêu cực thì ta phải chuyển ngay sang phương án hai : “trốn tìm”. Nghĩ sao làm vậy. Cô nhóc nhảy phóc qua hàng rào bê tông bên đường và trượt dài theo bãi cỏ dốc xuống bờ sông. Tụi du côn cũng đang đuổi theo sát phía sau, có vẻ rất hăng.. chắc tụi này hết việc làm nên tranh thủ lúc thời gian rảnh rồi quyết tâm xử kẻ phá đám đây mà.

“Hừm...Trốn chỗ nào được...”.

Lucy lo lắng nhìn quanh. Để thực hiện được phương án thứ hai thì cần tìm ra một chỗ trốn thích hợp. Đó phải là nơi an toàn, kín đáo, và khó bị kẻ thù phát hiện nhất, và nơi lí tưởng trong đầu cô nhóc lúc này là...gầm cầu...!

Đưa tay ôm ngực thở dốc. Lucy nhanh chóng chạy về phía gầm cầu và chắc chắn rằng tụi du côn vẫn đang lùng sục mình phía sau. Nhưng vừa lom khom bước vào chân cầu cô đã bị một cánh tay cứng như thép từ phía sau bất ngờ chụp lấy vai ghì chặt xuống đất, tay kia của gã bịt chặt miệng cô... Lucy hốt hoảng cố đẩy kẻ trước mặt ra, cô bé không nghĩ là đã có ai chờ sẵn cô trong đây, phải chăng là người của đám du côn đó. Đúng rồi, chỉ có thể là bọn chúng mà thôi...

“Thế là hết. Người của tụi nó cũng đã tính đến nước này...”.

Trong bóng tối mờ ảo dưới chân cầu cô nhóc cố giẫy giụa mong thoát khỏi bàn tay cứng ngắc đang giữ chặt lấy mình, nhưng vô ích...

- Gì vậy ? Sao lại là cậu ?

Một giọng nói quen quen cất lên đồng thời cánh tay cứng ngắc cũng từ từ buông cô bé ra. Lucy lồm cồm bò dậy ngạc nhiên. Gầm cầu không tối lắm nhưng từ ngoài nắng chạy vào nên cô bị hoa mắt, bây giờ đã quen với bóng râm cô nhóc mới nhận ra trước mặt mình, cậu sao đỏ đang ngó cô trân trân.

-Cậu đang làm gì ở đây thế ? Cậu nhóc lui ra sau ngồi dựa vào chân cầu nhìn cô bé với vẻ thắc mắc.

-Ak... chơi...trốn tìm. Lucy đưa tay gãi gãi đầu và tự nhận thấy sự ngớ ngẩn trong câu trả lời của mình, nhưng quả thật bây giờ cô không biết phải giải thích thế nào cho cậu hiểu được. -Còn cậu đang làm gì ở đây vậy ?

Cậu nhóc sao đỏ ngược lên trời nghĩ ngợi một lát rồi quay sang, bình thản:

- Chơi trốn tìm !

- Hả ? Cô nhóc nghệt mặt nhìn cậu khó hiểu.

Đúng lúc đó...

- THẤY NÓ CHƯA !!!!!!!

Tiếng quát vang lên khiến cả hai giật mình, và nó đã làm Lucy nhớ lại hoàn cảnh hiện tại...

“Đúng rồi. Mình đang chạy trốn, không có thời gian ở đây tán dóc đâu”

“Xuyt...”

Cả hai đều quay lại đưa tay lên miệng ra hiệu cho người kia im lặng, rồi nghiêng đầu, thận trọng nhìn ra đám người ở phía xa bên hàng cây Ôsaka cạnh bờ sông...

- Tụi em không tìm thấy nó đâu cả, Đại ca!!!! Không biết nó trốn đi đâu mất rồi.

Một thằng nhóc chạy lại phía đám thanh niên đang đứng túm tụm lại bên gốc Ôsaka, tay đứa nào cũng cầm một thanh mã tấu dài sắc lạnh, mắt đảo đảo tìm xung quanh. Nhìn bộ đồng phục có vẻ như tụi này là học sinh trường bên cạnh. Trường bán công cấp ba nổi tiếng ngang ngửa với học viện BL, nhưng là về khoản quây phá và học dốt. Đây là nơi tập trung đông đảo học sinh cá biệt khắp các trường trong thị trấn. Tụi học sinh tới lớp chủ yếu là để đánh nhau, hợp chuyện, hẹn hò chứ không có đứa nào chịu học hành gì cả. Dù mới tới chưa lâu nhưng Lucy đã nghe qua danh tiếng lẫy lừng của nó. Đây cũng chính là lí do dù rất dễ nhưng chú Khánh đã không để cô vào học ở trường này...

-Thằng chó chết ! chạy nhanh thật, tụi mày chia ra tìm nó đi, nó chưa chạy xa được đâu, bắt được nó tao phải dợt cho nó một trận ra trò mới được... Tên cầm đầu tức tối gầm lên và phang mạnh cây gậy sắt trên tay vào thân cây bên cạnh.

Bên trong gầm cầu, Lucy đưa đôi mắt lơ mơ hỏi thăm:

- Đang chơi trốn tìm với mấy gã đó hả, sao đỏ ?

-Ừk..!

Lucy gượng cười, tên này là sao đỏ mà cũng đánh nhau sao ? Vậy cậu ta và cô là hai kẻ cùng cảnh ngộ rồi, ôi ! duyên số, duyên số !

-TÌM THẤY CON NHÁI ĐÓ CHƯA???

Đúng lúc đám kia đang xôn xao thì mấy gã du côn rượt đuổi Lucy cũng xồng xộc chạy tới. Cô nhóc thấy thế tái mặt, lộ đầu ra quan sát , tim cứ đập thịch thịch...

Hai đám đụng mặt thì khựng lại nhìn nhau, hơi ngạc nhiên vì có sự xuất hiện cùng một lúc. Lucy và cậu sao đỏ vẫn lấp ló nhìn ra quan sát tình hình, và cả hai đều mong cho đám du côn sẽ đi đến gây sự với bọn học sinh cá biệt rồi xông vào thanh toán lẫn nhau, nếu chuyện đó xảy ra có nghĩa là Lucy và cậu sao đỏ sẽ có cơ hội dễ dàng chuẩn khỏi đây. Nhưng xui cho hai đứa nhóc vì tụi này cũng rất biết tuân thủ nguyên tắc “nước sông không phạm nước giếng”, sau một hồi nhìn nhau dò xét, tụi nó lại quay lại việc của mình, túa ra tìm ra hai kẻ đang chạy trốn để xử lí chứ không có ý định cà khịa đánh nhau gì cả. Con mồi trước mắt có vẻ quan trọng hơn việc giành giật ảnh hưởng ở địa bàn này...

Cậu sao đỏ cười cười quay sang hỏi Lucy:

- Đang chơi trốn tìm với mấy thằng du côn đó hả, người mới..?

- Ừk..

Sau một hồi lùng sục không thấy con mồi, đám du côn nhao nhao lên:

- Tụi em không thấy con nhỏ đâu cả. Đại ca...

-Mẹ kiếp !!! Con nhỏ đó chạy đi đường nào mà nhanh vậy chứ ?

Thằng nhóc cầm đầu dáo dác nhìn xung quanh rồi dừng ánh mắt lại ở phía gầm cầu có vẻ nghi ngờ . Lucy ngồi co ro, trống ngực đập thịch thịch. Còn mặt mày thì tái mét hé mắt nhìn ra...

- Lại gầm cầu xem nó có trốn trong đó không. Con nhỏ đó không thể chạy nhanh như thế được, người của mình cũng không thấy bóng dáng của nó đâu thì chắc chắn nó chỉ có thể trốn trong gầm cầu thôi...

-Đúng rồi ! Gầm cầu. Tụi mình chưa kiểm tra chỗ đó. Tụi bây lại xem thằng chó đó có trốn trong gầm cầu không. Lôi cổ nó ra đây cho tao. Thằng nhóc cầm đầu băng kia chợt nhớ ra cũng quay sang hét lớn với tụi đàn em.

Thế là mấy đứa của cả hai băng lù lù thận trọng tiến từng bước vào gầm cầu, tay cầm theo những thanh sắt trắng lóa....

“Lần này thì chết chắc”

Lucy mặt tái mét, bắt đầu thấy run run. Còn cậu sao đỏ thì vẫn bình thản đưa đôi mắt lơ đãng nhìn xung quanh. “ sao mà bình tĩnh thế, không phải cậu ta cũng đang bị rượt đuổi sao”. Tụi nó đã vây quanh chân cầu. Hết chỗ trốn, hết đường chạy. Lần này thì tự chui đầu vào rọ...

Đúng vào lúc nguy hiểm nhất. Bất giác, hai đứa nhóc nhìn thấy một cái thùng gỗ to dùng nằm ở góc chân cầu, bên cạnh mấy tấm ván to vắt bừa bãi...

Một ý tưởng lóe lên trong đầu hai đứa nhóc...

Không ai bảo ai...

Mấy gã du côn ở hai băng xộc vào gầm cầu nhìn láo liên một hồi rồi lại lù lợt chạy ra đồng thanh:

-Không có ai ở trong đó cả, đại ca !

-Tụi mày tìm kĩ chưa ?

-Tụi em tìm kĩ lắm rồi ạ..!

- Hừ..mẹ nó...! Coi như hôm nay nó gặp may đi. Về thôi tụi bay...

Tên cầm đầu bọn học sinh trường bán công sau một hồi tìm kiếm vô ích dường như đã hết kiên nhẫn, gã nhổ toẹt xuống đất rồi tức tối quay đi. Mấy tên du côn móc túi không tìm thấy Lucy cũng lần lượt rút lui. Nhường lại sự yên tĩnh cho bờ sông trưa, vàng rực những bông Ôsaka nở rộ...

3. Chương 3: Thùng Ghỗ Tai Họa

Từ trong cái thùng gỗ hai con mắt thận trọng hé ra quan sát...

-Tụi nó đi chưa, sao đỏ ?

-Rồi..!

Cái nắp bật tung luôn xuống đất. Lucy và cậu sao đỏ cùng ngoi lên lên thở phào nhẹ nhõm.

-Chắc ! Thoát nạn..!

Kẻ thù đã đi khỏi, những kẻ chạy trốn yên tâm lồm cồm bò ra ngoài. Nhưng...lại xảy ra một sự cố khác...

-Bước ra đi Lucy..

- Tổ không nhúc nhích được. Cậu ra trước đi Thiên Di.

- Không ra được !

Lucy và cậu sao đỏ nhìn nhau cười méo mào. Không biết khi nãy phép màu nào giúp hai người nhảy lọt vào cái thùng mà bây giờ nó cứng ngắc, cựa quậy mãi vẫn không ai lỗi người lên được. Cũng may là khi nãy mấy đứa kia không bắt được hai người trong tình trạng này. Không biết Thiên Di thế nào chứ Lucy thì như phát điên lên được. So với Lucy bé nhỏ thì cậu ấy khá cao to, hai người ngồi gọn trong thùng giống y như hai tượng gốm được đúc thành một cặp liền nhau vậy. Lucy nhăn nhó như khi ăn ớt, lần đầu tiên cô nhóc có cảm giác như đang ôm chặt lấy một đứa con trai. Xấu hổ. Nóng nực, nhưng không có cách nào chui ra... đang dở khóc dở cười thì cậu nhóc dường như đã hết kiên nhẫn, cậu xoay mạnh người, với tay bám vào thành cầu, loạng choạng thế nào lại hất tay, và... cái thùng có chứa hai tên ngốc ngã chúi xuống lặn long lốc. Tốc độ nhanh dần đều...

- Á..Á..Á..!!! đồ dở hơi. Cậu làm cái quái gì vậy hả...? Thiên Di!!!!!!

Lucy la hét inh ỏi khi cái thùng chứa cô và gã sao đỏ ngốc lặn tròn lốc cọc sau cái với tay hất của cậu bạn. Cả Lucy và cậu lúc này không khác gì hai trái dâu tây trong chiếc máy xay sinh tố...quay tròn...quay tròn...quay tròn...

-Dừng lại. Dừng nó lại...mau !!!! Cậu bé sao đỏ cũng vội vàng hét lớn.

-Có trời dừng được....Á Á Á.... đang la hét inh ỏi thì....

“Cồpppp”

-Ui da....!!!

Lucy nhăn mặt sau cú phanh đột ngột. Và cái thùng gỗ đã dừng lại. Dừng lại hẳn sau cú đập trời giáng từ cái đầu đặc sệt của gã sao đỏ ngốc xít vào thành cầu. Chính xác thì đây đã là điểm dừng rồi, nó không thể nào lặn tiếp đi được nữa. Lạ chúa tôi !

Mắt hoa lên vì đủ thứ màu sắc trước mặt và đầy những tiếng chim kêu chiếp chiếp bên tai. Cậu nhóc lóp ngóp chống tay với lấy thành cầu làm điểm tựa rồi đạp mạnh hai chân vào đáy thùng, khó nhọc rút người ra. Sau một hồi vật lộn với cái thùng chết tiệt cậu cũng thoát ra được, Lucy nhờ đó cũng vô sự ra ngoài.

Đầu tóc xơ xác, đồng phục xộc xệch, hai đứa nhóc bây giờ nhìn thê thảm y chang hai cái lá khô vào mùa gió lạnh, lếch thếch lê bước tới bãi cỏ bên bờ sông ngồi bệt xuống thở dốc...

-Ê..! Làm gì mà bị rượt thế ? sau 15 phút hồi sức, Lucy quay sang cậu sao đỏ tò mò.

-Hừm... vì nhiệm vụ của sao đỏ, tôi đã giúp một thằng điên chuyển khỏi học viện BL. Hình như quá cảm động nên sau khi đi rồi nó vẫn quay lại cảm ơn tôi. Đúng là một người tử tế mà !

Lucy mỉm cười không hỏi gì nữa. Sao đỏ có khác. Lúc nào cũng được kẻ thù săn đón nồng nhiệt. cô nhóc đưa tay lên xoa xoa khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng vì cái tát tàn bạo của gã du côn khi nãy rồi chậm rãi đứng dậy, đeo cặp chéo lưng, đưa tay vẫy chào rồi theo bờ cỏ dốc lên đường đi về nhà. Cậu sao đỏ vẫn ngồi nhìn theo, ánh mắt lơ mơ bình thản...

Mây trời xanh ngắt. Vài cánh hoa vàng lững lờ trôi theo dòng nước...

4. Chương 4: Ăn Sáng Cùng Hot Boy

Vậy là cũng được ba ngày kể từ lúc Lucy chuyển đến trường mới. Mặc dù vẫn còn nhiều thứ chưa quen, nhưng nhờ có sự giúp đỡ nhiệt tình của các bạn trong lớp, cô bé cũng đã dần ổn định tâm lí...

Trường học trong kí ức của Lucy là một nơi khá nhàm chán, có lẽ vì hành trình của Lucy quá đột ngột nên từ trước đến giờ cô bé chưa từng có một người bạn thân nào cả, làm sao có thể kết thân với ai chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, mà kết bạn làm gì khi cô bé không thể ở lại lâu một nơi nào đó, bạn bè càng thân thiết bao nhiêu thì khi chia tay chỉ càng cảm thấy buồn bấy nhiêu, Lucy đã từng suy nghĩ và đặt mình trước hai lựa chọn, có bạn để rồi phải buồn, hay cô đơn để không bao giờ phải buồn. Và cô bé đã chọn là sẽ không bao giờ kết bạn , làm một kẻ cô đơn cũng tốt, ít ra thì khi đi cũng không có gì phải vương bận. Rồi không biết từ khi nào cô bé lại cảm thấy thích sự cô độc cực kì, sự cô độc làm cho Lucy cảm thấy mình được tự do, và cô đã kiên nhẫn chấp nhận nó như một phần cuộc sống của mình . Đối với Lucy thì có bạn

hay không không quan trọng , điều quan trọng nhất mà cô bé phải có là sự thích ứng thật nhanh, đúng vậy, Lucy không thể ở lại một nơi quá lâu, vì vậy cô bé phải làm sao để vui thật nhanh, buồn thật nhanh, nhớ thật nhanh và quên đi cũng thật nhanh...

- Chào buổi sáng, Lucy !

Đang ngồi mơ màng với hộp sữa dâu trên miệng, Lucy bỗng giật mình khi thấy Thanh Phong đang bước lại với nụ cười đẹp như thiên thần. Cô nhóc mỉm cười.

“ Sáng nay mình gặp may rồi, phải vui thật nhanh, nhớ thật nhanh mới được...”

- Đang ngồi làm thơ hả ? Cậu đã quen với trường mới chưa, Lucy ?

Thanh Phong ngồi xuống bên cạnh Lucy, sợi dây chuyền thánh giá trên cổ cậu lộ ra, lấp lánh trong nắng sớm. Cô bé cảm thấy vui vui. Từ lúc tới đây, Thanh Phong là người tỏ ra quan tâm đến cô nhất và Lucy cũng cảm thấy rất mến anh bạn đẹp trai này...

- Tớ quen rồi ! Lucy đi học cũng đã được ba ngày rồi mà.

-Lucy ăn sáng chưa ? Tớ có Hamburger và sandwich chà bông ngon lắm nè. Ăn cùng nhé!

Thanh Phong lục cái ba lô màu xám của mình rồi lôi ra một đồng hồ ăn mà cậu quảng cáo đặt trước mặt. Công nhận là ngon thật, nhưng Lucy có bao giờ ăn sáng đâu. Bữa sáng nào của cô bé cũng chỉ có một hộp sữa là đủ rồi.

- Cảm ơn Thanh Phong. Nhưng tớ uống sữa rồi. Lucy thật thà từ chối, tay cầm hộp sữa đưa lên cao lắc lắc.

-Hả.. ? Uống sữa ? Bữa sáng của cậu chỉ có một hộp sữa thôi sao ? Thanh Phong hỏi đùa.

- Ủk. Cô nhóc gật đầu bình thản.

Bỏ ăn sáng đã là thói quen từ lâu của Lucy rồi. Ngày trước ở với những người họ hàng Lucy không bao giờ có bữa sáng cả. Có lẽ vì cô bé là thành viên không mong muốn xuất hiện trong nhà họ nên không ai muốn quan tâm đến cô, và cũng có thể họ cư xử như vậy để Lucy phải bỏ đi nhanh hơn. Nếu họ tử tế thì cũng chỉ nhớ đến hai bữa ăn trưa và tối cùng Lucy mà thôi. Cô bé cũng chẳng muốn đòi hỏi gì cả, chỉ im lặng chấp nhận và tập dần thành thói quen. Khi về nhà chú Khánh, Lucy cũng được họ cho tiền tiêu vặt để ăn sáng, nhưng cô nhóc cũng không bỏ đi thói quen cũ của mình được nữa. Cô chỉ uống sữa và ngày nào cũng chỉ có sữa mà thôi...

- Cậu đang đùa tớ đấy hả Lucy ? Sáng nào cậu cũng uống sữa thôi sao ? Thanh Phong quay sang nhìn cô bé đầy kinh ngạc, cậu chỉ hỏi đùa Lucy, ai ngờ lại đúng như vậy.

- Không... tớ uống sữa và vitamin nữa. Nói rồi cô nhóc lấy ra một lọ thuốc bổ vô tư thấy một viên vào miệng nuốt “ực” trước con mắt ngơ ngác của anh chàng thiên sứ.

- Lucy....Cậu ăn uống như vậy bao lâu rồi ?

- Lâu lắm rồi.

- Chắc !!! Mình hiểu rồi. Cậu nhóc đưa tay vò đầu nhăn mặt. -Lucy ơi là Lucy...! Cậu ăn uống như vậy làm sao mà cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho cơ thể chứ. Hèn gì mà lúc nào trông cậu cũng ốm nhách, xanh xao như vậy.

-Hử..!

Ngẩn ngơ trước nhận định đầy khoa học của cậu bạn. Cô bé nhớ lại, “ xanh xao ư ?” sáng nay gì Thanh cũng nói với Lucy như vậy và còn đưa cho cô bé lọ thuốc bổ này dặn cô phải uống mỗi ngày nữa. Vậy hóa ra lí do mình xanh xao là do không ăn sáng sao ?

- Đi với tớ nào ! Anh bạn thiên sứ xách ba lô và kéo tay Lucy chạy tuốt xuống căn tin trường.

- Làm cho cháu một tô cháo cá. Nhanh nha bác !

Cậu nhóc nhanh chóng chạy lại quầy nói với bác bán hàng rồi kéo cô bé lại một chiếc bàn trống gần đó ngồi đợi. Công nhận nhanh thật. Chưa đầy hai phút bác gái bán hàng đã niềm nở bưng ra một tô cháo to đùng,

bốc khói thơm phức. Lucy ngạc nhiên nhìn quanh. Không hiểu sao nhiều người xếp hàng chờ đợi mà sao cô lại được ưu tiên trước như thế, mọi người ở trong canteen cũng dán mắt vào cô nhóc và anh bạn Thanh Phong với vẻ tò mò khó chịu. Lucy ngây thơ, cô nhóc không biết rằng mình đang được ngồi cùng với hot boy của mọi hot boy ở học viện BL này.

-Còn nhìn gì nữa. Ăn đi..!

Lucy ngơ ngác nhìn lên thì anh bạn thuyết giảng tiếp :

-Trong một ngày thì bữa ăn sáng là quan trọng nhất, nó cung cấp cho bạn năng lượng hoạt động của cả ngày hôm đó. Những người muốn ăn kiêng họ có thể ăn ít vào buổi trưa hoặc tối chứ ít người nào dám bỏ cả ăn sáng vì họ biết bữa ăn này rất cần thiết. Nhưng đối với mấy người cần ăn kiêng thôi, còn Lucy thì hoàn toàn ngược lại. Tại Lucy không ăn sáng nên mới thiếu sức sống, người gầy gò, xanh xao. Học không tiếp thu và chiều cao cũng kém phát triển đó.

- Thật không ? Lucy nhìn cậu hot boy ngây ngô.

-Ừk..!

-Nếu tớ ăn sáng đầy đủ thì sẽ cao lên thật ư ? đôi mắt to tròn long lanh tưởng tượng về ba vòng hoàn hảo...90...60...90....oh year !

-Chắc chắn !

Cậu gật đầu cười, nụ cười dịu dàng đầy tin cậy, Lucy vui vẻ cảm ơn cháo đưa lên miệng. Nếu thật sự ăn sáng có thể cao lên thì chắc chắn ngày nào cô cũng sẽ ăn đầy đủ. Con gái thì ai mà chẳng muốn xinh xắn cao ráo hơn chứ, cậu nhóc hot boy đã đánh trúng vào tâm lý của cô bé rồi. Thanh Phong nhìn cô bé mỉm cười dựa lưng ra sau ghế dựa dõ:

- Ngon không ! Sau này nhớ ăn uống đầy đủ nhé. Nếu không Lucy sẽ không lớn được đâu.

Cô bé nghe vậy thì ngược lên, tự dưng thấy khóe mắt mình cay cay..

“Nếu không ăn uống đầy đủ sẽ không lớn được đâu”

Khi còn ở cùng mẹ và bác trai, ngày nào Lucy cũng nghe bác mình nói câu này trong các bữa ăn. Từ ngày họ mất thì đã không còn ai nói với cô bé như vậy nữa rồi. Không biết đã bao nhiêu năm rồi Lucy mới nghe lại câu này. Đã bao nhiêu năm rồi mới có người quan tâm đến cô bé như thế này...

“Ngon thật, thơm thật”.

Lucy nhớ rằng chưa bao giờ mình được ăn một tô cháo nào ngon như thế , tự dưng cô lại nhớ về những ngày yên bình thuở nhỏ của mình, cô bé muốn òa lên khóc quá, nhưng Lucy tự nhủ không thể khóc trước mặt người khác dễ dàng như thế được, dù người này có là một thiên thần...cắn chặt môi và cúi gằm mặt xuống, cô bé cố ngăn không để nước mắt chảy ra.

- Sao vậy Lucy ? Không phải cậu bị hóc xương đó chứ ? Thanh Phong lo lắng cúi xuống khi thấy Lucy cứ ngậm chặt cái thìa trong miệng mà không ăn tiếp.

- Ngon quá ! Lucy nghẹn ngào, giọng lạc hẳn đi.

- Ngon thế sao ? Ngon đến nỗi không nói lên lời sao ? Chỉ là cháo cá bình thường thôi mà. Cậu thật là kì lạ đó Lucy ! Cậu nhóc ngồi dựa lưng vào ghế mỉm cười...

Tô cháo khá là ngon, nhưng ngồi trước mặt một thiên thần nên Lucy cảm thấy hơi ngại ngại, ăn mãi mới xong. (Nói thế chứ chỉ 10 phút thôi). Thấy cô nhóc trước mặt mình hai tay ôm cốc trà nóng y như nhóc con mẫu giáo ôm bình sữa, Thanh Phong hơi buồn cười, nhưng nếu nhìn kĩ thì Lucy cũng rất đáng yêu, ngây ngô và thật thà, không hiểu sao nhìn cô bé người mới này cậu cảm thấy vui vui... thấy Lucy đặt cốc trà xuống bàn, Thanh Phong chậm rãi đứng dậy dịu dàng:

- Cậu đi về lớp trước nhé, Lucy ! Tớ phải lên phòng hiệu trưởng một lát.

Thanh Phong là bí thư đoàn trường, bình thường cậu khá là bận bịu với công việc, hôm nay là một ngày đặc biệt hiếm hoi nên Lucy mới được ngồi ăn sáng cùng cậu.

Cô bé mỉm cười gật gật đầu rồi đứng dậy tung tăng đi vào lớp. Đối với cô nhóc, hôm nay quả là một ngày đẹp trời, đẹp trời không chỉ vì được ngồi ăn sáng cùng thần tượng của mình, mà còn vì Thanh Phong đã nhắc lại cho cô những kí ức ấm áp, ngọt ngào trong quá khứ, những thứ mà Lucy tưởng rằng mình không bao giờ có cơ hội nhớ lại được nữa... Thanh Phong đúng là dễ mến thật, nếu được thì Lucy cũng muốn trở thành người bạn thân thiết của cậu ấy, mà không phải chỉ có mình Thanh Phong là đối xử tốt với Lucy, cô bé cảm thấy ngôi trường mới này ai cũng thân thiện cả. Cô bé chợt giật mình, Lucy không thể ở lâu một chỗ nào cả, đã dặn lòng là phải nhớ thật nhanh rồi quên đi thật nhanh mà, làm sao cô bé quên được khi mà ai cũng tốt với mình kia chứ, thật là khó quá...

Nhưng thực ra thì điều mà Lucy nghĩ không hoàn toàn đúng, vì mới đến hành lang lâu một cô nhóc đã nghe thấy một giọng đáng ghét:

- Hoàng Linh Đan !

Tiếng gọi chua chát cổ kéo dài cái tên cô bé vang lên. Không cần nhìn cũng biết ai đang gọi mình. Kể duy nhất ở trường...không đối xử tốt với cô. Cậu sao đỏ đứng tựa lưng vào cửa nhìn Lucy bình thần. Gã này sau vụ chạy trốn hôm trước gặp lại Lucy vẫn tỏ ra bình thường, không có một tí ái ngại hay lúng túng gì cả. Bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra. Đúng là đẳng cấp của một sao đỏ mà !

- Gì vậy Thiên Di ?

-Gọi tớ là Kei !

-Ồh...Kei, có chuyện gì không?

- Xuống phòng thiết bị lấy micro và máy chiếu lên lớp. Tiết đầu, ba lớp khối 11 học chung đó. Đưa thẻ học sinh của mình cho Lucy, cậu lạnh lùng giao nhiệm vụ.

-Hử ? Sao lại là tớ ?

-Sao trắng cái gì. Cậu quên tuần này chỉ có cậu vi phạm nội quy sao? Nhanh lên sắp vào lớp rồi !

- Hừm !!! Đi thì đi, cậu đừng có rống lên như thế, bị đau họng bây giờ... Lucy vừa đi vừa lườm bàu nhăn nhó. Đúng là cái số khổ sai, chỉ đi trễ có một lần mà phải làm culi suốt cả một tuần. Nhưng đây là nội quy thì đành phải chấp nhận thôi...

“ Không sao, không sao. Hai ngày...chỉ hai ngày nữa thôi...” Lucy viện ra một lý do cố gắng an ủi mình. Nhưng tự dưng cô cảm thấy ghét cậu sao đỏ kinh khủng, dù biết cậu ta chỉ đang thực thi nhiệm vụ, nhưng mỗi lần trễ xe bus hay bị sai vặt thế này Lucy vẫn thấy căm căm thế nào ấy...

Trường cô nhóc tuy có những năm dãy nhà cao ngất ngưỡng nhưng lại được phân ra rất riêng biệt. Phòng thiết bị nằm ở tầng trệt dãy C, hơi xa dãy nhà A mà Lucy học, công việc đi lấy máy chiếu mỗi ngày thật là mất thời gian...

“Bụp”

Đang lon ton xách chiếc máy chiếu về lớp thì một trái bóng rổ ở đâu bay thẳng vào mặt Lucy, cô nhóc nhăn mặt, đưa tay lên xoa xoa má còn thủ phạm lù lù xuất hiện. Đó là hai cô gái mặc đồng phục thể dục, một cô nàng cúi xuống nhặt trái bóng nhìn cô bé với vẻ khiêu khích:

- Chậc ! Công nhận da đây thật, bị đập bóng trúng mà chẳng hề hấn gì.

- Vậy mới cả gan đụng vào Thanh Phong của chúng ta chứ.

Lucy vẫn ngơ ngác nhìn họ khó hiểu, cô nhóc không biết rằng hai người này là fan hâm mộ cuồng nhiệt của hot boy Thanh Phong. Từ lúc bước chân vào trường họ đã luôn tìm mọi cách mong được ở gần cậu, mong nhận được sự quan tâm đặc biệt từ chàng hot boy của mọi hot boy này, Nhưng đau một nỗi là chưa bao giờ cậu tỏ ra để ý đến họ, thế mà Lucy mới vào trường chưa đầy một tuần đã lọt ngay vào đôi mắt “xám” tuyệt đẹp của Thanh Phong rồi. Sáng nay họ đã thấy cô ăn sáng cùng cậu nhóc trong căn tin nên điều hiển nhiên là bây giờ họ phải tìm cô hỏi tội rồi...

“Renggg..”

Chuông vào lớp vang lên, Lucy giật mình, chợt nhớ đến nhiệm vụ chưa hoàn thành, cô nhóc vội vã quay lưng chạy thẳng vào lớp, không để ý rằng hai kẻ đằng sau vẫn nhìn theo cô, ánh mắt hằn học, ác cảm...

Nhưng sự việc chưa dừng lại ở đó. Giờ giải lao, cô bé đang thơ thẩn một mình ngoài hành lang đứng nhìn xuống sân trường thì có vài người đi tới...

- Ê con nhỏ kia !!!

Một giọng chua the thé cất lên, giật mình quay lại, Lucy thấy có ba cô gái đang đi tới, cô nàng béo phì đi giữa nhìn Lucy hất hàm:

- Tao đang gọi mày đó. Con nhỏ kia...

- Tôi ? Có chuyện gì không ?

- Mày mới tới mà đã ham thể hiện quá ha, con nhãi !

- Hả..? Ham thể hiện ? Ai cơ ? Bạn nói ai vậy ? tôi không hiểu. mà...chúng ta quen nhau hả ?

-Giả nai à ?

Lucy ngơ ngác nhìn ba cô gái đi lại phía mình với những cặp mắt sắc lẹm, hung hăng. Đột nhiên hai cô gái đẩy mạnh Lucy vào sau tường và giữ chặt vai cô bé. Cô bạn mập thì từ từ đi lại nắm cổ áo Lucy lôi lên và giơ ra trước mặt cô một lưỡi lam trắng lóa gần giọng:

- Biết gì đây không, con nhãi !

-Dao...lam....! Cô nhóc giật mình nhìn con dao sắc lóe trước mặt.

-Hừ !!! Mày đúng là chán sống rồi nên mới dám đeo bám Thanh Phong của bọn tao đó. Mày nghĩ mày là ai hả? Một con ranh mới vào trường mà dám cả gan vượt mặt đàn chị sao ? Muốn cua hot boy của mọi hot boy trong học viện à. Ước mơ hơi xa vời rồi đấy, con nhãi ! Nếu mày còn muốn lành lặn đi học thì đừng có mà bám theo Thanh Phong nữa. Không là tao rạch nát mặt mày ra đó.

Lucy mặt tái mét, không biết phải phản trần với đám người này thế nào nữa. Giữa cô và Thanh Phong có gì đâu chứ. À mà...đúng là Lucy có mến Thanh Phong thật đó, nhưng chỉ ngồi ăn sáng cùng cậu ấy đã bị dằn mặt thế này rồi, nếu còn tiến xa hơn thì không biết còn chuyện kinh khủng gì xảy ra nữa. Cô bé lặng im nhìn ba người này không nói tiếng nào, vì Lucy biết rằng với mấy đôi tai trâu này thì họ sẽ chẳng chịu nghe cô giải thích gì đâu, láo nháo có khi lại ăn dao lam thật thì khổ !

- Ê đi thôi. Có người tới đó.

Con nhỏ đang giữ chặt vai Lucy nói nhanh với hai đứa bạn, tụi nó vội buông cô bé ra quay đi, không quên gửi lại một lời đe dọa sắc mùi xã hội đen:

-Tao cảnh cáo mày lần cuối cùng. Khôn hồn thì biết thân biết phận đi. Mày mà còn bám theo Thanh Phong nữa là chết chắc đó !

Có tiếng bước chân vọng lên từ phía hành lang, cậu sao đỏ lưng thững bước lại, mắt lơ đãng nhìn xuống sân trường, rồi chợt cậu ngạc nhiên khi thấy Lucy đang đứng phía trước, mặt xanh như tàu lá. Như một phản xạ, cậu quay lại nhìn ba cô bạn mới đi ngang qua mình và tiến lại gần Lucy hỏi bằng giọng lo lắng:

- Có chuyện gì vậy Lucy ? Sao mặt bạn tái mét thế ?

-Không..không..có gì.

Cô nhóc lắp bắp, chưa hoàn hồn vội vàng đi vào lớp. Cậu sao đỏ vẫn đứng đằng sau nhìn theo, ánh mắt khó hiểu...

5. Chương 5: Thiên Thần Tốc Độ

- Bác ơi! Bác ơi! Đợi cháu với...

Cô nhóc bé nhỏ mặc chiếc váy ngắn trắng tinh, đôi chân trần vừa gọi, vừa theo sau người đàn ông lực lưỡng đang cầm hai quả tạ hai tay, chạy bộ dọc theo bãi biển còn mờ sương sớm.

-Ha ha...Lucy bé bỏng của bác hôm nay chạy nhanh quá !

Người đàn ông quay lại mỉm cười, hai chân chạy bộ tại chỗ chờ cô bé đang toe toét theo sau mình. Cô bé đáng yêu như một thiên thần nhảy vọt lên bám vào cánh tay cơ bắp của người đàn ông đang đưa.

-Bác ơi! bác khỏe quá...

“Rengg...Rengg..Reng..”

Chuông báo thức réo lên inh ỏi, Lucy lồm cồm bò dậy dụi mắt.

Sáng rồi...

“Lại là giấc mơ ngày xưa.”

Chậm chạp bước lại mở ngăn kéo tủ, cô bé đưa tay chạm vào cây nhị khúc còn đang nằm ngay ngắn, lạnh ngắt trong hộp bàn. Đây là kỉ vật duy nhất mà Lucy còn giữ lại được kể từ sau ngày bác Hoàng Long mất. Mỗi lần nhìn thấy nó cô bé lại thở dài, không hiểu sao nó luôn làm cho cô nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ...

Nhưng chiếc đồng hồ đã nhắc nhở cô nhóc nghĩa vụ phải đến đi trường. 6h30 ! Chỉ còn lại 20 phút. Khoảng thời gian quá ít ỏi ột kẻ bị lạc đường bẩm sinh như Lucy. Dù đã gần một tuần đi học nhưng không sáng nào là cô nhóc đến trường một cách suôn sẻ mà không bị lạc vài vòng, tá hỏa khi biết rằng mình sắp trễ học. Cô nhào ngay vào phòng tắm vơ đại cái khăn mặt và chiếc bàn chải đánh răng, sau năm phút chuẩn bị, cô lại lao vọt ra đường như bị ma đuổi...

Nhưng điều mà cô nhóc lo lắng đã trở thành sự thật. Chiếc xe bus cuối cùng kịp đưa Lucy đến trường đúng giờ đã lăn bánh. Cô bé hốt hoảng chạy theo la hét âm ỉ:

-Khoan đã, khoan đã, bác tài ơi...đợi cháu với. Đừng bỏ cháu lại, bác tài ơi...!

Nhưng cái xe vẫn lạnh lùng chạy đi và thả ra một đám bụi mù như lời chào mĩa mai dành cho kẻ đi trễ. Mọi người trên đường quay lại nhìn Lucy bật cười, còn cô nhóc thì cúi người thở dốc, mếu máo tưởng tượng đến bản mặt đáng ghét của gã sao đỏ và tuần trực lớp tiếp theo, cô thất vọng ngồi phịch xuống ghế trạm chờ và thẳm rửa sự lè mề, hậu đậu của mình, chỉ chậm có nửa phút...

“ Chết tiệt thật...”

Đang loay hoay không biết phải làm thế nào để đến trường kịp giờ thì đột nhiên, một chiếc mô tô đen đỏ lao vọt lên dừng trước mặt Lucy. Chủ nhân của nó chính là Thanh Phong, hot boy của học viện BL. Cậu nhóc mỉm cười nháy mắt chào Lucy trước sự ngỡ ngàng tột độ của cô bé.

- Chào buổi sáng. Bị trễ bus rồi sao, cô nhóc !

-Thanh Phong !!!

-Lên xe đi tớ đưa cậu đến trường.

Lucy tròn mắt, không biết phải diễn tả niềm hạnh phúc to lớn lúc này bằng cách nào cho đủ. Thanh Phong chở cô đi học bằng xe của cậu ấy. Lucy không những không bị trễ giờ mà còn được đi học cùng hot boy Thanh Phong, phải chăng trễ xe bus lại là một điều may mắn sáng nay, “ ôi !! sao tự nhiên mình lại thấy yêu quý cái tính hậu đậu của mình quá đi mất” cô nhóc đưa tay cầm chiếc nón bảo hiểm như một cái máy, rồi cô bé lại nghi hoặc “không biết có phải mình chưa tỉnh ngủ không nữa”.

-Cám ơn cậu nhiều, Thanh Phong !

-Không có gì. Tiện đường thôi mà.

-Mà cậu đã thi bằng lái chưa vậy, cậu mới 17 tuổi thôi mà.

-Hi Hi..Bằng lái chỉ cần thiết nếu cảnh sát giao thông tóm được tớ thôi, nhưng điều này thì không thể xảy ra được...

-Hả ??? Lucy hơi ngơ ngẩn.

-Nhà cậu ở gần đây hả, Phong ?

- Không, tớ có việc ở nhà thờ.

“Nhà thờ..” nhà thờ gần sông sao. Cậu ấy làm gì ở đó không biết? Đang định nhào người lên hỏi thì Thanh Phong nói to:

- Bám chặt nhé, cô bé ! Còn 10 phút nữa. Không nhanh lên chúng ta sẽ trễ học mất.

- Bám chặt nhé, cô bé ! Còn 10 phút nữa. Không nhanh lên chúng ta sẽ trễ học mất.

Dứt lời, Thanh Phong cho chiếc mô tô lao lên bằng tốc độ của một tay đua chuyên nghiệp, nếu không được cảnh báo trước có lẽ Lucy đã lăn quay ra đất rồi. Phải công nhận là Thanh Phong lái xe rất điệu nghệ. Mọi thứ xung quanh lao vút qua hai người cùng những cơn gió sớm trở nên lạnh buốt, giờ thì cô nhóc đã hiểu tại sao cậu không sợ bị cảnh sát giao thông tóm rồi. Giả sử bây giờ có cảnh sát ở đây thì chắc chắn mấy chú cảnh sát đó cũng phải bất lực nhìn theo cậu mà thôi. Lucy không còn nhìn được gì trước mặt nữa, cô chỉ cảm thấy tất cả đều là những vệt sáng vụt qua mình, cô nhắm chặt mắt và ghi lấy điểm tựa phía trước, mãi cho đến khi chiếc xe đi chậm chậm lại và dừng trước cổng trường, cô nhóc mới biết là mình đang ôm chặt lấy Thanh Phong...

Đám học sinh trong trường nhìn thấy cảnh tượng này thì tròn mắt “ồ” lên kinh ngạc, sau đó là những tiếng xì xào vang lên cùng những ánh mắt sắc lẹm chĩa vào Lucy. Cô bé biết mình đã gây ra trọng tội gì đối với fan hâm mộ của Thanh Phong nên lóp ngóp bước xuống mặt đỏ đỏ...

- Xin lỗi Lucy ! cậu không sao chứ. Có vẻ như tớ đi hơi nhanh rồi, tớ quên mất đây là lần đầu cậu đi cùng với tớ! Thanh Phong đưa tay gỡ gỡ đầu áy náy. Đúng là cậu phóng nhanh thật, gặp những cô gái bình thường chắc đã xỉu luôn trên đường rồi, cũng may Lucy là cô bé thích cảm giác mạnh nên cô chỉ hơi bất ngờ lúc đầu mà thôi.

-Cậu đúng là một tay đua cừ khôi !

Cô nhóc mỉm cười toe toét trao lại cho cậu chiếc nón bảo hiểm, khuôn mặt tinh nghịch, không có chút biểu hiện gì của sự sợ hãi hay bị shock sau khi bước xuống khỏi chiếc mô tô của Thanh Phong. Cậu hot boy này có vẻ hơi ngạc nhiên, cậu nhớ là ngoài anh bạn Kei sao đó ra thì không ai có được phong thái tuyệt vời như Lucy sau khi bước xuống từ xe của cậu cả. Xem ra Lucy cũng không phải là cô gái bình thường như cậu nghĩ, Thanh Phong mỉm cười.

“ Cô nhóc này, khá lắm”

-Hello! Thanh Phong, Lucy !!!

Một giọng nói trong trẻo cất lên phía sau, Nhật Dạ đang bước ra từ chiếc xe hơi màu trắng mới cồng tiến lại gần hai người tươi cười:

- Thanh Phong. Sao hôm nay lại đi cùng Lucy. Thiên Di đâu rồi ?

-Tớ có việc ở nhà thờ nên tối qua ngủ lại đó, Thiên Di tự đi học bằng xe bus rồi.

- Vậy hả. Vào lớp thôi Lucy, Nhật Dạ quay sang mỉm cười, nụ cười của nữ thần Arphodit.

...

- Lucy! Cậu đã làm xong bài tập chưa?

-Haha.. tớ làm rồi. Nhưng chắc là sai bét hết rồi.

Lucy gỡ đầu cười nhăn nhó, đồng bài tập đã giúp Lucy nhận ra rất nhiều yếu kém của mình, trình độ học sinh trường này thật đáng nể, cô nhóc đúng là cách họ một trời một vực, rồi Lucy sẽ phải có một chặng đường dài củng cố lại kiến thức thì mới bắt kịp được với mọi người...

“ÀOO...”

-Á.....!!!!!!

Đang đi vào lớp thì cả hai người khựng lại, một ca nước lạnh ở đâu dội thẳng vào người Lucy, giật mình ngược lên, hai người thấy có vài bóng trắng ở ban công lầu một vừa đi khuất...

-Chuyện quái quỷ gì thế này ? Ai chơi kì vậy hả?

Nhật Dạ bực bội quát lớn với những kẻ mới đi khuất rồi cô bé quay sang Lucy lo lắng:

-Không sao chứ. Lucy!

-Tớ không sao...

Người ướt mem như con mèo bị dính mưa, cô nhóc ủ rũ trả lời, tay vuốt mái tóc đang nhiều nước, mặt bí xị. Thật bực mình, không có ngày nào đi học mà không có chuyện xảy ra. Không biết lúc mẹ sinh Lucy ra có ngôi sao chổi nào vụt qua không mà sao giờ số cô đen thế. Nhưng ai lại chơi trò tạt nước kì cục này chứ, liệu có phải vì...?

-Này. Sao hai người chưa vào lớp ?

Đang tần ngần thắc mắc thì Thanh Phong đi lại, nhìn thấy Lucy đầu tóc ướt nhẹp, nước vẫn còn nhiều tong tong xuống mặt, cậu kinh ngạc kêu lên:

-Trời ơi..! Lucy. Cậu làm gì mà cả người ướt nhẹp thế kia . Vừa hỏi Thanh Phong vừa rút chiếc khăn xoa trắng tinh trong túi ra lau nước ở mặt và tóc cô bé với vẻ lo lắng.

-Không biết tên khốn nào đứng trên lầu một dội nước xuống bạn ấy...Nhật Dạ quay sang giải thích.

-Tớ không sao đâu Thanh Phong ! Lucy cười thầm hạnh phúc. “ Thanh Phong đang lau nước ỉnh, tắm buổi sáng xem ra cũng thú vị thật. Rất mát, rất mát. Haha !”.

Và hình như quá vui vì hành động ân cần của thiên thần nên cô nhóc quên bồng luôn việc tìm thủ phạm đã hại mình. Còn anh chàng Thanh Phong thì ngược lên lầu có vẻ nghĩ ngợi.

6. Chương 6: Cậu Sao Đỏ Đáng Ghét

Giờ ra chơi,

Lucy tung tăng đi xuống căn tin trường, cú gọi đầu bất ngờ khi sáng không làm cô nhóc bận tâm lắm. Có lẽ do từ lúc tới đây đã có quá nhiều chuyện xảy ra nên Lucy đã trở nên chai lì rồi, vì nếu đem so việc bị bọ du côn rượt đánh thì việc nữ sinh ghen vì hot boy chỉ là bình thường.

Cũng có thể vì tính vô tâm của Lucy mà cô nhóc không để ý rằng từ lúc bước ra khỏi lớp đã có vài người đi theo phía sau cô... Khi đi tới hành lang lầu ba, bất ngờ có hai nam sinh chạy tới kéo cô vào một góc khuất cuối cùng bên một ban công. Ở đây có một nhóm người đã chờ sẵn, tất cả bọn họ đang túm tụm lại quanh một cô nữ sinh có mái tóc nhuộm màu đỏ tím, khuôn mặt ngố ngáo với lớp son phấn trang điểm dày cộm trên mặt, cô nàng đang ngồi gác chân trên lan can say mê bấm điện thoại. Lucy để ý thấy đứng bên cạnh cô ta là cô gái béo phì hôm trước đã tới دنب mặt mình. Cô bé nhăn mặt, linh cảm có điều gì đó chẳng lành...

-Chị Kim !

Cô gái tên Kim chính là cô nàng có mái tóc đỏ tím, có vẻ là thủ lĩnh của nhóm này. Nghe tiếng cô bạn mập gọi, cô ta ngừng bấm điện thoại, chậm rãi nhìn lên Lucy với ánh mắt lạnh lẽo, bực bội:

-Mày-con nhỏ mặt dày lúc nào cũng bám đuôi theo Thanh Phong phải không?

-Hử ????...Tôi bám theo Thanh Phong làm gì ? Mà da mặt tôi cũng đâu có dày. Bạn là ai? Lucy nhả nhận trả lời

-Tao không cần phải ày biết tao là ai. Cô gái từ từ tiến lại gần Lucy gần giọng.-Hôm trước tao đã cảnh cáo mày tránh xa Thanh Phong của tao ra. Nhưng không những mày không nghe theo mà còn cố bám chặt lấy anh ấy hơn. Mày gan lắm, da mặt cũng dày lắm. Dám coi lời tao không có chút giá trị nào hả. Xem ra mày hết muốn sống rồi !

Cô ta trừng đôi mắt điều hâu sắc lém nhìn Lucy hần học như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé ngay lập tức. Thấy thái độ hách dịch của cô ta, Lucy cảm thấy hơi bức mình, cô bé cũng nhìn lại Kim với ánh mắt lạnh lùng không kém:

-Này bạn kia ! Tôi và Phong chỉ là bạn cùng lớp thôi. Tôi không hề bám đuôi cậu ấy. Mà bạn cũng đâu có là gì của Thanh Phong, bạn lấy quyền gì mà cấm cản tôi gần cậu ấy chứ?

Nghe Lucy nói xong, Kim hằm hằm nổi điên lên, cô ta chạy lại túm cổ áo cô nhóc, trừng mắt quát:

-Con nhãi ranh. Để tao nhắc lại cho lũ trai trâu của mày nghe một lần nữa cho rõ nhé. Thanh Phong là của tao, và chỉ là của tao thôi, ngoài tao ra không có một đứa con gái nào được phép lại gần anh ấy cả. Mày nghe rõ chưa hả???? Mày chán sống rồi nên mới dám đeo bám Thanh Phong của tao đó.

-Thanh Phong là Thanh Phong, cậu ấy không thuộc sở hữu của ai cả. Lucy nhìn cô ả lạnh lùng.

-Mẹ kiếp! Mày nói gì ? Nói lại lần nữa tao nghe xem ? Con nhãi ranh....

-Thanh Phong không thuộc sở hữu của ai cả, bạn cũng không có quyền gì mà cấm mọi người lại gần cậu ấy cả.

-Mẹ kiếp, mày mới nói gì ? Cánh tay Kim siết chặt cổ áo Lucy khiến cô bé khó thở, đến đây thì Lucy đã không chịu nổi rồi, nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn, Lucy tới trường mới chưa được một tuần, cô không thể đánh nhau được.

-Không nghe rõ à ? Bạn không là gì của Thanh Phong cả, bạn không có quyền gì cấm cản tôi cả. Buông tay ra..! Nếu bạn còn cố tình gây chuyện với tôi, tôi sẽ đi báo với giám thị đó. Lucy vừa bực bội gỡ tay cô ta vừa lùi ra phía sau, hai gã con trai khi này lập tức đi tới giữ chặt hai tay cô bé.

-Muốn báo với giám thị à ? Tao sẽ không để ày có cơ hội đó đâu con ạ.

-Bạn định làm gì ? Lucy cố giằng người ra khỏi hai tên học sinh kia, nếu tụi này định động tay động chân thì cách duy nhất là chạy.

-Hừ, lúc đầu tao chỉ định đánh ày một trận thôi, nhưng mày khiến tao thấy chướng mắt quá. Muốn giành Thanh Phong với tao hả ? Mày được lắm, con nhãi láo toét, đã vậy thì đừng trách tao ác...

Kim nhìn Lucy rồi cười nhạt nói với hai gã đàn em đang giữ chặt cô nhóc:

...-Tụi mày ! Xô nó xuống dưới sân đi.

Hai tên con trai lập tức thi hành mệnh lệnh lôi cô bé ra ngoài lan can, Lucy vùng vẫy cố chạy thoát khỏi đám người này, nhưng vai cô đã bị giữ chặt, sức lực của cô bé không ăn thua gì so với hai tên con trai lực lưỡng, nhưng hai tên này cũng chỉ giữ chặt được Lucy chứ không tài nào lôi được cô nhóc ra ngoài...

-Mày đừng lo. Đây là lần ba, rơi từ đây xuống cũng chưa chắc đã chết đâu. Nếu may mắn mày chỉ bị gãy chân tay hay mất trí thôi. Lúc đó tha hồ mà đeo bám anh Thanh Phong của tao. Nhá ! Ha ha ha...

-Điên ah ??? Giết người là phải đi tù đấy !!! Ném tôi xuống đó rồi bạn nghĩ là sẽ được bình yên vô sự sao ?

-Yên tâm đi ! Bố tao làm to mà, ông cũng thương tao lắm ! ba cái vụ lật vật này đâu có làm khó dễ được con gái ông. Mày cũng đâu phải đứa đầu tiên bị tao xử như thế này.

-Tôi mà chết rồi tôi sẽ làm ma về ám bạn đó ! Lucy nhần nhó, con gái thường sợ ma, thử hù nó xem sao...

-Trò vớ vẩn, tao không sợ ma. Yên tâm mà chết đi !!!

-Yên tâm cái con khỉ, tôi còn nhiều việc phải làm lắm, bảo chết là chết dễ vậy sao ?

Kim khoanh tay trước ngực nhìn Lucy bị đám đàn em mình lôi ra ngoài lan can với vẻ hể hả. Con gái nổi cơn ghen đúng là đáng sợ mà, không cần biết bề ngoài cô ta đẹp như thế nào nhưng hành động của cô ả này bây giờ thì quả thật rất tàn nhẫn. Nhưng Lucy cũng không phải là một cô nhóc quá yếu đuối và trên hết cô nhóc không muốn bị quăng xuống dưới, Dù bị hai tên con trai lôi đi, cô nhóc vẫn chống cự quyết liệt, hai bên giằng co, không ai chịu thua ai. Lucy nhần nhó nhìn lan can phía trước, từ đây ngã xuống chắc sẽ gãy chân mất, bọn này xem ra không phải đang đùa mà tụi nó muốn xô cô xuống thật, không thể chạy được,

đánh phải dùng bạo lực vậy, hi vọng đánh nhau tự vệ sẽ được nhận khoan hồng của thầy hiệu trưởng. Cô nhóc nằm chặt nằm đằm. Nhưng...

-Chết tiệt !!!! Tội này đúng là vô dụng !

Thấy hai gã to xác chỉ là những tên ăn hại, cô gái bèo phị, “cái thùng phi di động” không thể nào đứng im được nữa đành phải xắn tay áo vào cuộc. Trong khi hai gã con trai đang giữ chặt Lucy thì cô gái béo tóm chặt lấy hai chân cô bé nhấc bổng lên, nhẹ như nhấc một tờ giấy. Lucy điếng người, cô bé không dự đoán trước được tình huống này và bị khiêng ra ngoài ban công...

-Bay xuống vui vẻ nhé ! Con nhóc xấu số...

Kim trừng mắt mỉm cười hài lòng khi thấy Lucy bị ném ra ngoài...

-Á..Á..Á.....!!!!!!

“Giờn hả trời ? mình chưa muốn chết mà...”

Cô bé sợ hãi nhắm chặt mắt một cách tuyệt vọng...Nhưng ngay giây phút cô bé bị hất ra khỏi lan can thì có một cánh tay cứng như thép bất ngờ nắm lấy cổ áo cô từ phía sau và giật lại. Lucy ngã nhào ra sau, đã có một người nào đó đỡ lấy cô. Cả đám người của Kim nhao nhao lên khi thấy vị khách không mời mà đến này. Sau vài giây định thần, Lucy quay lại nhìn người mới cứu mình với khuôn mặt tái mét. Toàn thân cô nhóc vẫn còn run run..

-Kei...

Người vừa cứu Lucy chính là anh bạn sao đỏ đáng ghét. Và đây là lần thứ hai cô nhóc nằm gọn trong lòng cậu, Cậu nhóc thì cúi xuống sát mặt Lucy với đôi mắt mở to tò mò:

-Hử ? Lại là bạn nữa sao, Lucy ? sao mà hay gây thù chuốc oán với người khác quá vậy ?

-Tớ...đâu có làm gì họ đâu...Lucy nói bằng giọng run run, ngược nhìn sao đỏ vẫn chưa hoàn hồn...

-Hừm... còn mấy người, đang chơi trò gì đấy?

Sao đỏ nhìn về phía đám người của Kim trừng mắt tra hỏi. Lucy giờ mới để ý, từ lúc cậu sao đỏ xuất hiện thì đám người của Kim cũng hết hung hăng, ai nấy đều tỏ ra lo lắng sợ hãi. Hình như ở cậu nhóc này có cái gì đó khiến cho người khác phải nể sợ. Phải chăng chính vì ngôi vị sao đỏ của cậu. Lucy liếc nhìn Kei có chút gì đó ngưỡng mộ. Có lẽ vì cô nhóc mới được cậu cứu xong mà...

-Tội này chỉ đùa chút thôi. Đây không phải là việc của cậu. Thiên Di... Đừng xen vào được không? Kim lúc này mới lên tiếng nhưng thái độ đã tỏ ra dè dặt chứ không kiêu ngạo, hung hăng như khi nãy nữa. Tuy nhiên ánh mắt cô ta liếc Lucy vẫn còn ánh lên hằn học như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé ngay lập tức.

-Đùa hả ? Ờ...vậy thì lên phòng giám thị đi. Ngày mai bố mẹ bạn sẽ được lên “giờn” với thầy hiệu trưởng. Gì chứ cố ý đẩy bạn từ lầu ba xuống không phải chuyện nhỏ đâu. Lần này thì bạn chắc chắn sẽ được chuyển hẳn sang trường khác luôn, và nếu may mắn bạn có thể ăn thử vài bữa cơm tù nữa ấy chứ. Bạn đủ 18 tuổi rồi. Đúng không?

Sao đỏ nhìn Kim với đôi mắt trừng trừng hình sự, ngay cả Lucy là nạn nhân mà cũng phải ớn lạnh, còn cô bạn kia có vẻ lúng túng thật sự...

“Mà...đánh nhau, chuyển trường...như vậy không phải phụ huynh hai bên phải lên làm việc với thầy hiệu trưởng sao...”

Lucy nghĩ ngợi và nhăn mặt. Mới đi học chưa đầy một tuần mà đã thế này rồi. Làm sao cô nhóc dám mở miệng trình báo sự việc với chú Khánh được kia chứ. “không được, không được”. Dù là người bị hại hay người hành hung thì bị mời lên phòng hiệu trưởng làm việc với lí do đánh nhau cũng không có gì là hay ho cả. Ngay từ đầu cô nhóc cố gắng nhẫn nhịn mấy người này chỉ vì cô không muốn xung đột, không muốn gây ra rắc rối cho gia đình mà cô đang ở cơ mà. Không thể để họ tới trường giải quyết rắc rối cho Lucy vì chuyện này được. Đó là chưa kể đến việc đám người này nếu bị đuổi học rồi còn có thể quay lại tìm cô trả thù giống như trường hợp của cậu sao đỏ hôm trước... Không được. Trăm ngàn lần không được...Nên giải quyết rắc rối theo hướng chuyện to hóa nhỏ là tốt hơn cả.

-Kei à ! Lucy nhìn cậu với ánh mắt khẩn thiết. – Chuyện này đừng truy cứu nữa có được không. Đây chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi. Dù sao tớ cũng không bị thương gì cả. Bỏ qua cho họ đi, tớ không muốn chuyện bé xé ra to nữa.

-Không ! Cậu sao đỏ nhìn Lucy với vẻ lạnh lùng, bình thản đáp. -Với trách nhiệm của sao đỏ, tôi không thể bỏ qua việc này được. Tôi sẽ đưa lên ban giám hiệu giải quyết. Bọn họ đáng bị đuổi ra khỏi trường từ lâu rồi. Cứ để họ ở lại phá rối sẽ ảnh hưởng rất lớn đến các bạn khác, không phải mới khi này họ định xô bạn xuống sân trường sao, sao còn nói giúp cho họ.

-Tớ...không muốn truy cứu nữa.

-Không truy cứu nữa hả ? Nhân từ tốt bụng quá nhỉ ? Bạn bỏ qua nhưng tôi không muốn bỏ qua. Hôm nay họ hành hung bạn, nếu không bị kỉ luật, ngày hôm sau họ sẽ lại đi hại những bạn khác, cậu nghĩ trường học là nơi nào chứ ? Sân đấu của thể giới ngầm à ? Trường học là nơi có kỉ luật, ai vi phạm sẽ bị xử lí, không có một trường hợp nào được ưu tiên cả...

-Nhưng...Lucy nhìn Kei khỏ sở, cậu sao đỏ này làm việc nghiêm túc quá, nhưng sao cậu chỉ làm theo lí mà không nghĩ gì đến tình cảnh của cô chứ, cô chỉ mới chuyển đến chưa được một tuần, cô không muốn có scandal và bị người ta quay lại trả thù...

-Hừ...chỉ vì mấy đứa vô kỉ luật này mà công việc của tớ tăng gấp đôi, đã thế suốt ngày còn phải đi bảo vệ ấy đứa ngốc, để tụi nó chuyển luôn sang trường bán công bên cạnh cho tụi nó tha hồ quậy phá.

-Hở ? Thế loại gì đây trời, Lucy nhìn cậu nghệt mặt. Tên này là người tốt luôn tuân thủ kỉ luật hay là kẻ máu lạnh luôn tìm mọi cách để tránh phiền phức vậy trời.

...-Kei...tớ quyết định rồi. Tớ không muốn họ phải chuyển trường, vào được Bell Lyberty đâu có dễ, mà những người này cũng sắp tốt nghiệp rồi, nếu để họ bị kỉ luật họ sẽ bị hạ hạnh kiểm, học bạ của họ sẽ có vết đen ảnh hưởng rất lớn đến sau này, bỏ qua cho họ lần này đi.

Kei nhìn đám người đang đứng túm tụm lo lắng rồi quay sang Lucy bực bội.

-Hừm...Cậu đang nghĩ cái quái gì thế ? Không truy cứu thì kệ cậu. Tớ chỉ hoàn thành chức trách của một sao đỏ thôi. Giờ thì về lớp đi, đừng có gây rắc rối cho tớ nữa.

-Kei... Đây là vấn đề của tớ. Tớ đã nói là muốn bỏ qua mà. Cậu đừng có cứng ngắc như vậy có được không ?

-Cậu phiền phức quá đấy. Về lớp đi ! Cậu sao đỏ liếc Lucy bực bội.

-Chỉ cần cậu bỏ qua chuyện này thì tớ sẽ về lớp liền. Tớ không muốn có thêm bất kì rắc rối nào xảy ra nữa, còn cậu thì đang khiến tớ gặp rắc rối hơn đó. Kei...

-Cái gì ??? Tớ vừa mới cứu cậu mà cậu dám nói với tớ bằng thái độ vô ơn đó sao. Đúng là đồ con gái không biết lí lẽ mà, đáng lẽ tớ phải để cậu đáp xuống dưới sân và nằm viện ăn cháo vài tháng thì cậu mới sáng mắt ra được.

-Hừ !!!! Cậu có thật sự muốn giúp tớ không vậy ? Lần nào cũng thế...Đừng có mới cứu tớ xong rồi lại quay sang chém tớ một nhát chí mạng như vậy nữa được không. Tóm lại là tớ muốn bỏ qua và tớ có quyền không truy cứu, còn cậu thì không có quyền truy cứu gì cả...

-Ai bảo thế ? Tớ là sao đỏ. Tớ có quyền và nghĩa vụ phải giữ gìn trật tự cho trường, việc tớ chứng kiến học sinh cố ý đẩy bạn từ lầu ba xuống sân thì tớ có trách nhiệm báo cáo lên phòng giám thị. Cậu mà còn không nhanh đi vào lớp là tớ cho cậu lên phòng hiệu trưởng luôn vì cái tội chống người thi hành công vụ đó. Vào lớp đi. Nhanh !!!

Cậu sao đỏ nhăn mặt quay sang quát lớn vì sự cứng đầu của nạn nhân ngốc nghếch mới được cậu cứu. Không! Phải nói là cả hai đều cứng đầu như nhau. Kẻ muốn khơi lên, người muốn dập tắt, cuối cùng thì nhìn nhau hăm hăm tức tối. Đám người của Kim vẫn túm tụm một chỗ nhìn họ cãi nhau và lo lắng cho số phận của mình...

- Được rồi Kei. Nếu Lucy đã không muốn truy cứu chuyện này thì hãy bỏ qua đi !

Một giọng nói ầm ập vang lên, chấm dứt cuộc cãi vã sắp nổ ra giữa hai người. Đó là Thanh Phong, hot boy của học viện BL, cũng chính là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện. Mặc dù cậu chưa bao giờ mong muốn điều này xảy ra.

...-Kim ! Lần cuối cùng tôi cảnh cáo bạn. Tốt nhất là đừng bao giờ bạn lặp lại chuyện này một lần nào nữa. Nếu bạn còn tiếp tục gây rối, bạn sẽ không còn cả cơ hội chuyển sang trường khác nữa đâu.

Thanh Phong tiến về phía Kim nói bằng giọng hình sự, nghiêm khắc nhất mà Lucy từng thấy. Đôi mắt xám biếc đẹp đẽ của cậu trong vài giây đã ánh lên sắc lẹm. Lucy nhìn cậu hơi ngơ ngác. Thì ra không phải lúc nào cậu cũng là thiên thần, mà thiên thần thì cũng có lúc khiến người ta phải sợ hãi.

-Mau xin lỗi Lucy đi ! Thanh Phong vẫn nhìn đám người của Kim bằng đôi mắt nghiêm khắc, lạnh lùng ra lệnh.

-Xin lỗi cậu, Lucy ! Kim nhìn cô bé lí nhí rồi vội lảng đi chỗ khác,

-Xin lỗi Lucy !!!!

Đám bạn của cô ta cũng vội vàng chạy theo sau khi đã thốt ra câu xin lỗi một cách khó khăn. Còn cô nhóc thì vẫn ngơ ngác nhìn theo.

-Không sao chứ Lucy. Cậu không bị thương ở đâu chứ ? Thanh Phong bước lại gần Lucy lo lắng.

-Tớ không sao !

-Xin lỗi Lucy, có vẻ như tớ mà cậu gặp rắc rối...

-Đừng nói vậy Thanh Phong. Không phải lỗi của cậu đâu. Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi mà.

Cô bé mỉm cười. Đang đứng tần ngần thắc mắc về sự xuất hiện của Thanh Phong thì cô thấy Kei đã bỏ đi xuống cầu thang. Lucy cảm thấy hơi ngạc nhiên, không ngờ chỉ một câu nói của Thanh Phong mà lại có tác dụng cực lớn như thế, Kei đã bỏ đi mà không cự cãi lại một lời nào nữa. Chợt nhớ là mình vẫn còn chưa cảm ơn vì cậu ấy đã cứu mạng, cô nhóc lon ton chạy theo sau.

-Kei !

Nghe tiếng gọi, cậu sao đỏ dừng lại hơi ngạc nhiên khi thấy Lucy đang chạy theo mình.

-Chuyện gì ?

-Cảm ơn cậu vì khi nãy đã cứu tớ ! Lucy mỉm cười với thái độ thân thiện nhất. Dù không phải là một hot girl nhưng phải công nhận nụ cười của Lucy rất là đẹp, Ngần người ba giây, Kei lạnh lùng bước đi tiếp và nói vọng ra sau với vẻ bình thản:

-Không cần phải cảm ơn. Vì tôi không quan tâm bạn bị sao đâu. Chỉ vì nhiệm vụ của tôi là phải bảo đảm trật tự cho trường mọi lúc mọi nơi khi tôi có mặt. Nếu không làm tốt nhiệm vụ tôi sẽ bị mất chức...

Quay đầu lại nhìn khuôn mặt ngờ ngạc nhiên của Lucy, cậu sao đỏ cười nhạt:

...-Hiểu chưa? Tôi không phải cứu bạn vì muốn như vậy đâu. Tôi chỉ là chưa muốn chia tay với ngôi vị sao đỏ mà thôi...

Thấy mặt Lucy đã bí xị, gã sao đỏ hài lòng quay đi sau khi đã phang một câu cuối cùng:

...-Cho nên lần sau có bị ai đánh thì nhớ kêu tội nó tránh xa tôi ra. Nhớ chưa ? Bạn đúng là phiền phức mà. Tôi không muốn cứu lại một con bé gốc gác, rắc rối như bạn một lần nào nữa đâu!

Anh chàng sao đỏ ung dung bước đi rồi, cô nhóc giận dữ dấm “thình” một phát vào tường. Mặt đỏ bừng bừng. Kei đúng là khó ưa. Thái độ thật khó chịu. Lần đầu tiên có một đứa con trai dám làm cô nhóc tức muốn ối máu như vậy. Nếu đây không phải là nhà trường và nếu khi nãy cậu ta không ra tay cứu cô thì chắc hẳn Lucy đã quyết đấu một mất một còn với cậu ta rồi. Người gì đâu mà đáng ghét ! Tức tối quay về lớp, cô nhóc không biết rằng Thanh Phong đang đứng quan sát mình này giờ, bằng một ánh mắt thích thú...

7. Chương 7: Trò Đùa Ác Của Sao Đỏ

Buổi học ngày thứ sáu kết thúc, sáng hôm nay quả thật có quá nhiều chuyện xảy ra với Lucy, nhưng cũng may nhờ có thiên thần Thanh Phong và cậu sao đỏ khó chịu mà cô nhóc vẫn được bình yên vô sự. Xếp gọn sách vở và vội vã bắt tay vào công việc trực nhật một mình, Lucy không biết rằng hôm nay là ngày họp định kì của cán bộ của lớp 11A. Thấy cô bé cầm chiếc giẻ lau bảng một cách vội vã mọi người đều ngạc nhiên quay sang :

-Lucy ! Tan học rồi sao cậu còn chưa về nhà, trễ xe bus thì sao?

-Tớ phải trực lớp xong mới về được.

-Sao cậu lại phải trực lớp ? Việc này đã có mấy cô lao công làm rồi mà ? Nhật Dạ cất cuốn sổ đầu bài tròn mắt quay sang, mọi người cũng dồn hết tò mò vào Lucy, chỉ có một kẻ mỉm cười đầy bất ngờ...

-Hơ... Không phải nội quy lớp mình quy định là ai đi trễ sẽ phải trực lớp một tuần sao?

Nghe Lucy hỏi lại, Thanh Phong đang ghi chép gì đó cũng ngừng lên thắc mắc:

- Ai bảo cậu vậy ?

-Là Kei...

Cô nhóc vừa ngơ ngác quay sang thì đã thấy cậu bạn đang ôm bụng cười ngặt nghẽo như điên, sau một giây suy nghĩ, Lucy cũng đã hiểu ra mọi việc, Bà nó ! cô đã bị thằng nhóc này cho ăn quả lừa rồi. Máu bốc lên đầu, cô nhóc thấy mặt mình nóng bừng bừng:

-Kei...!!!

-Hahaha... Hôm trước tớ chỉ nói đùa thôi, ai ngờ cậu lại tưởng là thật, vậy là cậu đã ở lại trực nhật suốt một tuần hả, cậu đúng là con bé ngốc mà...Kei vừa nói vừa ôm bụng cười một cách vui vẻ, dường như cậu không biết rằng cơn giận của Lucy lúc này đang ở level nào, cô bé cúi gằm mặt cười nhạt...

“Bị sai vặt, bị trễ xe, bị đuổi đánh...” tất cả rắc rối mà Lucy phải trải qua suốt cả tuần nay đều do trò đùa độc ác của gã sao đỏ sao? Nội quy đi trễ phải trực lớp ư? Mới nghe qua đã thấy vô lí rồi, vậy ra đúng là gã sao đỏ đã chơi đùa Lucy ? Thế mà bây giờ cậu ta lại còn dám nhe răng ra cười. Đúng là liều mạng mà !.. Đúng là không thể tha thứ được mà...

“Kei, cậu chết chắc rồi”

Bộp.!!!

Lucy đang hùng hổ bước lại, còn chưa kịp động thủ thì đã có một cuốn sách nhanh hơn bay ngay vào đầu gã sao đỏ rồi rơi thẳng xuống đất, gã sao đỏ lấy tay xoa xoa đầu nhăn mặt, người ném chính là Thanh Phong, đồng thời với cuốn sách Thanh Phong còn tặng cho gã một cú cốc đầu khá là đau khiến cậu ta phải quay sang nhăn nhó:

-Làm gì vậy Phong, đau quá !

-Cậu quá đáng thật Kei. Sao có thể lừa Lucy trực lớp một mình suốt cả tuần như thế hả ? Cô ấy là người mới, cậu không giúp cô bé hòa nhập với lớp thì thôi lại còn bày trò chọc phá nữa. Cậu thật quá đáng mà ...

-Hừ...Tớ chỉ đùa thôi, ai bảo cô ta khờ khạo quá làm gì ? Mà trực lớp có một tuần thì có gì to tát đâu chứ...

Cốp !!!!

Còn chưa nói hết câu, Thanh Phong đã lạnh lùng nhấn mạnh đầu Kei xuống bàn rồi quay sang xoa dịu cô bé nạn nhân có đôi mắt đang rục rủa.

-Lucy à ! Cậu bỏ qua cho tên ngốc này đi nhé. Kei chỉ muốn đùa cậu một chút chứ không có ác ý gì đâu. Cậu chờ một lát, họp xong tớ đưa cậu về !

Lucy mặt hầm hầm vẫn chưa hết giận, nhưng Thanh Phong đã mở lời như thế mà cô vẫn lao vào xử tên Kei-chết tiệt kia thì cũng không hay chút nào, xui xẻo có khi còn nhận luôn bản án hành hung sao đỏ rồi

lên phòng giám thị uống trà thật thì khổ. Hơn nữa tên này còn mới cứu Lucy sáng nay, bây giờ “xử” cậu ta người khác sẽ nói cô là lấy oán báo ân, không thể được... Nhưng một tuần trực lớp oan uổng cũng không phải chuyện nhỏ đâu, quả thật cơn giận này Lucy khó mà nuốt trôi. Hắt ánh mắt đặng đặng sát khí về kẻ thù, cô bé nhìn trừng trừng vào đôi mắt đen sâu thẳm đang mở to bình thần của Kei như muốn nhấn gửi một thông điệp: “Tốt nhất là đừng để ta đụng mặt nhà ngươi trên phố, ta sẽ thẳng tay chém đẹp liền đấy. Thằng nhóc!”

- Không cần đâu Phong, cậu cứ họp đi. Tớ đi về xe bus được rồi !

Lucy lạnh lùng đưa tay lấy chiếc cặp đeo chéo qua vai bước ra ngoài sau cái liếc xéo sắc lẹm cho kẻ thù, anh bạn Thanh Phong bối rối gọi với theo :

-Lucy !!!!

8. Chương 8: Hồn Chiến Trong Công Viên

Ngày hôm sau.

Buổi học cuối tuần diễn ra khá náo nhiệt, cả lớp 11A đang nhao nhao lên chờ xem bảng xếp loại cuối tuần của mình. Những người dẫn đầu lớp hình như đã là thông lệ. Luôn là lớp trưởng Nhật Dạ, Thanh Phong rồi đến gã sao đỏ Kei. Nghe đâu họ là bộ ba chơi thân từ nhỏ, Thanh Phong và Kei còn ở trọ chung thì phải. Lucy không để ý gì đến bảng xếp hạng của lớp cả, cô nhóc đang đưa đôi mắt lơ đãng ngắm nhìn mấy con bướm trắng đang bay thướt thướt trên mấy bông hoa ngọc lan cũng trắng muốt ngoài cửa sổ...

-Hoàng Linh Đan !

Giật mình khi nghe cô chủ nhiệm gọi tên mình, cô nhóc vội ngược lên bực ngơ ngác.

-Hạng 21. Xếp cuối lớp.

Đọc đến đây cô giáo nhìn xuống Lucy có vẻ ái ngại, cô nhóc cũng đỏ bừng mặt, dù đã đoán trước được kết quả ngay khi vào học, nhưng khi đối diện với nó, Lucy vẫn cảm thấy có gì đó khó chịu...

-Linh Đan. Em phải cố gắng lên, lực học của em đang là yếu nhất lớp đó. Cứ học như thế này thì không ổn đâu. Cô sẽ xếp một bạn trong lớp kèm cho em.

Cô giáo đưa đôi mắt đắm chiêu suy nghĩ rồi lướt một vòng quanh lớp tìm kiếm nhân tài.

...-Ai được nhỉ ? À ! Để Thiên Di kèm cho Linh Đan nhé. Hình như lớp mình Thiên Di là một trong những người học khá nhất và cũng rảnh rỗi nhất thì phải. Nhưng mà... Thiên Di đâu rồi...?

Sau khi hài lòng vì quyết định sáng suốt của mình cô chủ nhiệm mới ngó người nhìn lại chỗ ngồi của Kei. Chiếc ghế trống không. Cậu ta đã biến đi đâu từ đầu giờ sinh hoạt rồi.

-Thưa cô! Thiên Di bị đau bụng nên Thanh Phong đưa bạn ấy về rồi ạ !

Nhật Dạ đứng dậy trả lời với thái độ vô cùng tự nhiên. Nhưng là khuôn mặt tự nhiên của một kẻ nói dối. Cô nàng này đang bao che cho hai anh bạn trốn học. Bởi thực ra gã sao đỏ đó không có bị đau đớn gì cả. Cậu ta chỉ viện ra cái lí do bệnh tật để có thể trốn học một cách hợp lệ mà thôi. Sau khi ra khỏi lớp người ta còn thấy cậu ta và Thanh Phong chạy phăng phăng ra bãi để xe với trạng thái sung mãn nhất cơ mà. Lucy biết tất cả. Vì cô nhóc ngồi ngay ngoài cửa sổ mà !

-Vậy em thông báo việc này lại cho Thiên Di nhé !

Nghe xong quyết định của cô chủ nhiệm mà Lucy muốn té ngựa. Hết người rồi hay sao mà cô lại xếp cho hai kẻ oan gia gặp nhau thế không biết. Phải tìm cách nào để cô thay đổi quyết định thôi, Lucy vẫn còn chưa quên được cú lừa trực nhật oan một tuần cơ mà, Thù cũ còn chưa trả xong, cô ấy đang tạo cơ hội cho Lucy sao ? Cô nhóc gãi đầu nhăn nhó.

“Chẳng thà tự học một mình còn hơn phải nhờ cái gã đáng ghét đó kèm cặp !”

Nhưng những bức xúc đó không thể ở quá lâu trong đầu Lucy, kết thúc buổi sinh hoạt là cô nhóc cũng quên mất tiêu luôn. Đúng hơn là cô nhóc không muốn quan tâm đến việc đó...

Ngồi trên xe bus về nhà, Lucy cứ lan man suy nghĩ về những giấc mơ mà mình đã trải qua trong mấy đêm gần đây. Không hiểu sao từ lúc chuyển đến nơi ở mới, đêm nào hình ảnh của bác Hoàng Long cũng ẩn hiện trong đầu cô, không lẽ Lucy vẫn chưa thoát được nỗi ám ảnh trong quá khứ sao ? Dựa hắn lưng vào sau ghế, Lucy cứ như thể mơ màng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trước kia. Nhớ lại những buổi sáng hai bác cháu cùng nhau chạy bộ trên bờ biển, nhớ về ngôi nhà có vườn hoa diên vĩ tím ngắt, bức tường gạch đỏ phủ đầy rêu phong...

Lúc còn sống, bác Hoàng Long rất thương Lucy, vì cô bé là đứa cháu duy nhất của bác mà. Trong mắt bác ấy, Lucy luôn là số 1, là cô công chúa bé bỏng ưa nghịch ngợm cần phải có bác ấy chăm sóc, trông chừng mới được. Bác Long cũng chính là người trụ cột trong gia đình đã che chở và đem lại cuộc sống bình yên cho cả hai mẹ con Lucy đến hơi thở cuối cùng của mình. Quãng thời gian ngắn ngủi đó đối với Lucy mới hạnh phúc làm sao. Được sống trong căn nhà ấm áp với mẹ, được bác trai yêu thương... Thế mà số phận tàn nhẫn đã cướp đi lần lượt cả hai người thân duy nhất của cô. Từng người từng người một cứ thế rời xa cô, bây giờ thì chỉ còn lại một mình Lucy. Thật cô đơn trên cuộc đời mênh mông nhạt nhẽo này. Không ai thân thích. Không ai thương yêu. Những năm bác và mẹ mới mất, đã có nhiều lúc Lucy mong muốn mình cũng được đi theo họ, dù không biết rời khỏi Lucy rồi họ đang ở đâu. Thành mây gió bay đi vô định, thành cát bụi trở về với đất mẹ hay đã trở thành những vì tinh tú dõi theo Lucy bé bỏng của họ...

Không biết... Lucy chỉ biết rằng họ đã đi về một nơi xa thật xa và không bao giờ được trở lại gặp cô nữa. Lucy cau mày. Chợt thấy khóe mắt mình cay cay...

Chiếc xe bus chạy chậm chậm và dừng lại bên bờ sông, cô bé cũng vội bước ra đi xuống trạm. Vợ chồng chú Khánh hôm nay đi sinh nhật bạn ở xa, trưa mai mới về nhà. Bây giờ về sớm thì buồn quá. Lucy không muốn giam hãm mình trong nỗi buồn mãi nữa. Ở trên lớp có bạn bè trò chuyện thì không sao, ở nhà một mình Lucy lại không thể ngăn được bản thân suy nghĩ vẩn vơ. Tốt nhất là đi dạo một lát cho tâm hồn khuây khỏa.

Bờ sông chiều thật vắng vẻ, nhưng đẹp thơ mộng và yên tĩnh, đây là tất cả những gì mà Lucy mong muốn lúc này. Một phần bờ sông nối liền với công viên nhỏ. Dưới những tán cây Ôsaka nở hoa vàng rực là những chiếc xích đu và thanh xà đơn nằm rải rác để mọi người tới tập thể dục vào buổi sáng. Tiến về chiếc xích đu dưới tán cây to nhất, cô nhóc ngồi phịch xuống thào chiếc cặp da vắt qua một bên rồi đóng cửa và ngửa mặt lên nhìn trời. Những tia nắng vàng rực rỡ xuyên qua tán lá cây và dừng lại nhảy múa trong đôi mắt trong mở to của Lucy. Bầu trời hôm nay thật đẹp, trong xanh và lác đác những áng mây trắng, mây hồng trôi lững lờ, những cơn gió mát rượi từ dòng sông đưa lên thổi nhẹ mái tóc tơ buông xõa của Lucy ra sau vai, mơn trớn. Cô nhóc cứ thế ngồi lặng yên hàng giờ thả hồn vào những chùm hoa vàng rực trên đầu...

Mà không hề biết rằng...

Từ phía sau...

Có vài bóng người đang tiến lại gần mình...

-Này ! Cô bé !

Có tiếng ai đó gọi nghe quen quen, Lucy quay đầu lại. Thì đúng là cố nhân thật...

-Sao ngồi buồn thế cô em. Có muốn bọn anh lại chơi cùng không ?

Kể đang nói cùng với 6, 7 khuôn mặt mốc meo đang nhe răng cười khả ố, không ai khác, chính là lũ du côn mốc túi đuổi đánh Lucy mấy hôm trước đây mà. Thật không ngờ công viên này cũng là địa bàn hoạt động của tụi nó và cũng thật buồn khi trái đất này mang hình tròn khiến cho Lucy cứ đụng mặt tụi nó suốt như vậy. Lạnh lùng đeo chiếc cặp chéo qua vai, Lucy đứng dậy định chuẩn đi thì có hai tên trong bọn chạy ra chặn lại:

-Vẫn chưa chào hỏi nhau câu nào mà. Đi đâu vội thế cô em ?

Tên cầm đầu hai tay đút túi quần chậm chậm đi lại gần Lucy, miệng cười nhạt, còn ánh mắt thì sắc lẹm như dao. Nhưng biểu hiện của nó lần này không thể làm cho cô nhóc sợ được. Quay lại nhìn nó, Lucy nói với đôi mắt mở to bình thản:

-Tụi mày muốn gì ?

-Muốn giải quyết cho xong chuyện hôm trước chứ gì. Hôm đó mày cũng nhanh lắm, nhưng hôm nay thì hết đường chạy rồi con ạ !

-Mày là con trai mà sao thù dai quá vậy ? Lần trước mày đã đánh tao rồi mà, vẫn chưa xí xóa được sao ?

Gã du côn liếc đôi mắt sắc lẹm nhìn Lucy cười đều và gần giọng:

-Chưa ! Nhưng yên tâm, xong hôm nay tụi tao sẽ xí xóa ày !

-Ha ha !!! Vậy sao ! Lucy nhìn nó cười vui vẻ.

-Đại ca ! Mình làm gì con nhỏ này đây. Một thằng nhóc trong đám liếc đôi mắt một mí vào Lucy và quay sang hỏi ý kiến gã cầm đầu.

-Con nhỏ này cũng xinh ghê ! Đánh nó thì tội cho nó quá !

-Mày mà cũng biết thương hương tiếc ngọc hả Ruồi. Thế tụi mày định xử nó thế nào đây ? Dù nó có xinh thật đó, nhưng tao cũng không thể vì vậy mà bỏ qua cho nó dễ dàng được.

-Anh Hải ! Mình xé đồ nó đi. Phải trả thù nó vụ dám làm tổn thương danh dự của anh chứ...

-Chỉ xé đồ nó thì nhẹ nhàng quá mày !

-Thì đó chỉ là màn một. Màn hai sẽ là...Hahaha...!

-Hừm ! Lucy nhú mày cười nhạt nhìn bọn du côn.

Đám du côn vây quanh Lucy nhao nhao lên và nhìn cô bé với ánh mắt cợt nhả, còn cô nhóc thì vẫn tĩnh bơ đứng yên nghe tụi nó cãi nhau, không có một chút lo lắng sợ hãi gì cả. Sau một lúc om sòm hội ý thì tụi nó cũng thống nhất quyết định.

-Muốn sao cũng được ! kéo nó vào gầm cầu đằng kia rồi làm việc. Cứ lảng nhảng ở đây để người khác thấy thì phiền lắm.

Gã cầm đầu hất hàm về phía gầm cầu ra lệnh cho đám đàn em, lũ du côn cười cợt tiến về phía Lucy có vẻ khoái trá, hưng phấn lắm. Công viên giờ này thì vắng hoe, không có lấy một bóng người qua lại. Chỉ có một đám du côn đang vây quanh một cô bé nhỏ nhắn...

Một thảm cảnh sắp diễn ra...

Một cô gái tội nghiệp sắp trở thành nạn nhân...

-Nhóc con ! mày tới số rồi....

Buppp.....!!!!!!!!!!!!

Một cú đấm cực mạnh giáng thẳng vào giữa mặt gã du côn cầm đầu đang tiến lại định chụp lấy tay Lucy, khiến hắn loạn choạng ngã ra sau...Cả đám trở mắt nhìn. Điều ngạc nhiên là kẻ vừa đấm vào mặt gã lại chính là cô gái bé bỏng mà bọn nó đang định ăn hiếp. Máu mũi chảy dài, gã du côn ngược lên nhìn Lucy với vẻ điên cuồng quá lớn:

-Mẹ kiếp ! Con nhãi ranh chết tiệt này. Mày dám đánh tao à ? Mày đúng là chán sống rồi, tụi bây...đập nó đi...đập chết nó cho tao.

Đám đàn em đang ngơ ngác của gã ngay lập tức xông vào tấn công Lucy. Nhưng...

Bốp !!!!

Một cây nhị khúc còn từ trong chiếc cặp Lucy đeo ngang lưng được rút ra, một đầu của nó bay thẳng vào mặt tên gần nhất đang định tấn công mình, tên này sau khi lãnh trọn một đòn cũng ôm mặt kêu la thảm thiết...

-Con nhỏ này nhanh nhả ! Đánh hội đồng nó đi anh em !!!!!

Tên mất híp cầm một thanh sắt đặc lao tới vọt mạnh vào vai Lucy, nhưng cô nhóc đã lộn người ra sau nhanh như một con sóc né được, ngay khi thanh sắt vừa vọt qua người, cô nhóc lập tức lao lên phang mạnh cây nhị khúc còn vào gã vừa tấn công khiến hắn không kịp trở tay...

-Nhanh chứ! Cháu gái kiêm đệ tử ruột của một võ sĩ chuyên nghiệp đương nhiên là phải nhanh rồi !

Gã du côn thứ ba cũng lãnh nguyên một đầu nhị khúc vào ngực, nằm vật xuống không thể kêu la. Lucy nghiêng đầu nhìn đám người đang hùng hổ lao vào mình với vẻ mặt lạnh lùng, mỉm cười quay cây côn nhị khúc vun vút quanh người y chang Lý Tiểu Long. Và...

Bốp..Bốp..Bốp...

Lao vọt vào đám du côn quát những phát hết lực không thương tiếc.

Trong hoàn cảnh lúc này, kẻ có vũ khí trong tay là kẻ chiếm lợi thế, nhưng người có thể sử dụng thành thục vũ khí thì khả năng chiến thắng là 99% . Lũ du côn khờ khạo không hề biết trước được khả năng của Lucy nên đã bị cô phang ột trận tối tăm mặt mũi. Lúc đầu là chúng muốn lao vào đánh cô bé. Nhưng một phút sau tình thế đã đảo ngược, chúng bị cô bé lao vào đánh cho tơi tả. sau ba phút hỗn chiến thì cả đám nằm rạp dưới đất, đứa ôm đầu, kẻ ôm bụng, máu đầu, máu mũi chảy dài la hét thảm thiết...Thật tội nghiệp cho lũ du côn ngây thơ, đây là bài học đắt giá cho chúng khi dám cả gan vuốt đuôi sư tử mà tưởng nhầm là đuôi mèo con. Tụi nó không biết rằng Lucy bình thường là một cô bé hiền lành, tốt bụng và không thích rắc rối, nhưng nếu chọc cô nhóc nổi điên lên rồi thì còn đồ chỉ có nước bái cô là sư phụ...

Ngay từ khi còn nhỏ, ngày nào cô nhóc cũng chạy theo bác mình tập võ. Với tài năng bẩm sinh của mình, mới 10 tuổi cô đã sử dụng thành thục nhị khúc còn, cộng thêm máu S-bạo lực có sẵn trong người, đã không đánh nhau thì thôi, chứ đã động tay động chân rồi thì kẻ thù chỉ có nước nằm một chỗ mà rên la. Từ trước đến giờ cô chưa gặp một đối thủ nào thực sự xứng tầm cả. Huống hồ gì cái đám du côn nhãi nhép này. Lần trước không đánh nhau với chúng chỉ vì Lucy không muốn gây rối ở nơi mới mà thôi, thế mà bọn này lại không biết điều...

Đây có lẽ cũng chính là bộ mặt thứ hai của Lucy. Không chỉ là một cô nhóc ngây ngô, tốt bụng mà cô còn là một kẻ khoái bạo lực và đấm đá. Đi về phía gã cầm đầu mới bị mình phang cho 6,7 phát đang nằm bẹp thốn thứt. Lucy nở một nụ cười nửa miệng mỉa mai:

-Ê ! Thăng nhãi kia !!!! Lúc nãy tụi mày nói định làm gì tao nhỉ ? sao không “làm đi” mà nằm bẹp một đống như mấy con gà rù mắc mưa thế kia. Tao thấy nhục thay cho tụi mày quá !

Gã này tức tối ngóc đầu dậy đưa tay tóm lấy chân Lucy, nhưng cô nhóc đã lạnh lùng dùng chân kia chề thẳng một cước vào mặt gã, tên này choáng váng ngã vật ra sau, ngất lịm... Mấy tên khác đang nằm la liệt quanh đó mặt xanh như tàu lá lén nhìn Lucy run rẩy. Giờ thì tụi nó đã biết mình đại đột như thế nào rồi...

-Chị ơi...tha...tha...cho tụi em...Một tên nhìn cô bé lấp bắp. Lucy phì cười. Tụi này đúng là hèn, khi nãy còn hung hăng lắm, mới bị phang ấy phát đã xiù hết cả lũ, thật nhục nhả mà....

- Đồ vô dụng !... Đang lúc tao bực bội, còn tưởng sẽ có một trận hoành tráng lắm chứ... Nhưng xem ra tụi mày cũng chỉ là một lũ hèn chỉ biết lấy thịt đè người chứ chẳng có khả năng gì cả. Đã biết mình yếu thì đừng có đi gây chuyện với kẻ khác chứ, tụi mày không có não sao ? hay não tụi mày được nặn bằng đất sét, Hả ? Hả ? ...Lucy dùng chân đập đập vào lưng một thằng nhóc trước mặt, thằng nhóc nhăn nhó van xin rồi rít...

-Dạ...Dạ...tụi em biết lỗi rồi...chị ơi... chị tha cho tụi em...

-Hazzz !!!! Đàn ông con trai mà chết nhát vậy sao ? Thất vọng quá.

-Chị ơi...tụi em biết lỗi rồi...từ nay tụi em không dám chọc giận chị nữa đâu. Thăng nhóc nhìn Lucy mặt xanh như tàu lá, máu mũi lem nhem trên mặt, nhìn thấy bộ dạng này của nó Lucy cũng hơi động lòng.

Chắc ! ai bảo lúc chị đang buồn các em lại kéo tới gây chuyện làm gì...

-Hừm... Được rồi...Biến đi ! Và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa. Nếu không tại mày sẽ phải hối hận đó!...

Không thêm xử kẻ bại trận nữa, Lucy cười nhạt rồi lạnh lùng quay đi, đôi mắt buồn bã nhìn xa xăm lên bầu trời hoàng hôn đỏ rực...

-Đề sợ quá ! Đúng là một cô gái dã man mà...

Một giọng nói đột ngột cất lên làm Lucy giật mình. Bên cạnh chiếc xích đu dưới tán cây lớn, cậu sao đỏ đang ngồi vắt vẻo trên thanh xà đơn đưa tay chống cằm liếc nhìn lũ du côn với vẻ thương xót, rồi quay sang cô nhóc mĩa mai:

...-Chắc ! Ở trên lớp thấy bạn hiền hiền, cứ tưởng yếu đuối lắm cơ, hóa ra bạn chỉ đang giả nai thôi, chứ thực chất thì bạn còn lưu manh và tàn bạo hơn đám du côn này gấp bao nhiêu lần, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được mà...

-Hử ? Giờ mới biết sao ?

Lucy nhìn Kei lạnh lùng rồi cúi xuống nhặt cái cặp da cất cây côn nhị khúc vào. Suy nghĩ vài giây cô nhóc lại ngước lên, vẻ mặt lúc này đã trở lại hiền lành, ngây thơ như thường ngày:

...-Thiên Di !

Nghe tiếng gọi, cậu sao đỏ đang xăm xoi lũ du côn xấu số nhìn xuống tò mò.

...-Đừng nói cho ai biết chuyện này nhé !

- Tại sao ?

-Tớ không muốn người khác biết mình đánh nhau.

-Ý tớ là, tại sao tớ phải làm theo lời cậu ?

Kei hỏi lại, ánh mắt vẫn bình thản nhìn Lucy. Cậu đang thắc mắc rằng nếu bây giờ mình chọc Lucy nổi điên lên, liệu cô nhóc có lao vào “xử” cậu giống đám du côn này hay không. Thù mới nợ cũ của cậu và Lucy cũng nhiều lắm mà, việc cô nhóc tiện thể giải quyết cậu luôn lúc này thì cũng không có gì là khó hiểu cả. Nhưng Kei đã lắm, cô nhóc không lao vào đánh cậu như đã làm với đám du côn mà vẫn đứng im nhìn lên cậu mỉm cười. Một nụ cười mà theo cậu thì khá là gian xảo:

-Hừm !!! Muốn nói cho ai nghe thì tùy cậu. Nhưng nếu cậu mà làm thế thật, tớ sẽ đi méc cô vụ cậu dám vờ ốm trốn học hôm nay. Đến lúc đó cậu sẽ mất hết uy tín và phải chia tay vĩnh viễn với ngôi vị sao đỏ đó. Muốn cả hai cùng chết thì cứ tự nhiên đi nhé !

-Hừm !

Lucy đúng là một kẻ không hề hiền lành như vẻ bề ngoài, một con cáo đóng rất đạt vai cừu con. Kei đưa mắt liếc con nhóc láo toét đang nhìn mình với một bộ mặt ngây ngô...vô số tội, và hé một nụ cười khó hiểu lạnh lùng.

Lucy không để ý thấy, cô nhóc đã quay đi và đưa tay vẫy vẫy như để chào tạm biệt người bạn sau lưng mình. Kei hơi ngần ngại. Đây là lần đầu tiên Kei thấy đáng vẻ kiêu ngạo như thế của Lucy. Một kẻ lạnh lùng nhưng cũng chắt chứa trong lòng nhiều cô đơn. Không hiểu sao nụ cười nửa miệng thoáng qua của Lucy khi này khiến cậu khó chịu bao nhiêu, thì bây giờ nó lại càng ám ảnh cậu bấy nhiêu. Và cậu cảm thấy có chút gì đó tò mò về cô bé người mới này. Có lẽ Lucy là một kẻ luôn đem lòng kiêu hãnh ra để che đậy cho sự cô đơn của mình.

-Đúng là một cô bé thú vị phải không ? Kei !

Một giọng nói cất lên từ bên kia gốc Ôsaka, một dáng người quen thuộc đang đứng dựa lưng vào thân cây ngước lên nhìn bầu trời hoàng hôn đỏ rực và mỉm cười một cách thích thú, như thể cậu ta vừa phát hiện ra một điều gì mới mẻ vậy. Người đó là Thanh Phong, hot boy của những hot boy...

Thì ra ngay từ lúc bọn du côn định giở trò ăn hiếp Lucy, Thanh Phong và Kei đang ở gần đó, nhưng còn chưa kịp chạy lại can thiệp thì họ đã thấy cô bạn bé nhỏ đáng yêu lao vào “tả xung hữu đột” bọn côn đồ. Cả hai đều tròn mắt há hốc miệng kinh ngạc, rồi họ cũng không còn ý định chạy lại nữa mà đứng ngoài quan sát, thích thú như đang được xem một đoạn phim hành động hấp dẫn ngay ngoài thực tế vậy ! Lucy đang hồn chiến. Nhìn sơ qua thì ai cũng đoán được kết quả rồi, láo nháo đâm đầu vào dễ vướng vào cảnh “trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết lăm”.

-Hừm...!

Kei không nói gì, ánh mắt nhìn theo bóng Lucy đang bước đi xa dần...

9. Chương 9: Dạy Kèm...

Keng ! Keng! Keng !!!

Những tiếng chuông vang lên trong một buổi sáng đẹp trời. Tại một thánh đường lộng lẫy, có rất nhiều người ăn mặc đẹp đang mỉm cười chúc phúc cho cặp vợ chồng đẹp đôi. Thật kì lạ khi nhận ra rằng, cô dâu hạnh phúc này chính là Lucy. Cô nhóc cũng không hiểu tại sao mình lại ở đây nữa, trong bộ váy trắng tinh, cô chỉ biết lặng lẽ đi theo cái nắm tay của người con trai mà mọi người nói sẽ là chồng mình. Nhưng cô không hề nhìn thấy được khuôn mặt của người con trai này...

-Chồng mình ư ? Anh là ai ?

Dường như nghe được điều thắc mắc của Lucy, chàng trai quay lại, mỉm cười. Lucy cũng mỉm cười và tin rằng, chàng trai này chỉ có thể là Thanh Phong...

Nhưng... Một sự thật phũ phàng... trước mặt cô không phải Thanh Phong. Mà là sao đỏ Kei-kẻ mà cô ghét nhất trên đời. Đường như không nhận ra được sự bất ngờ của Lucy, Kei cúi xuống đặt một nụ hôn...

-ÁAAAAA.....!!!!!!

Tiếng gào thét kinh khủng vang lên cũng là chính lời chào buổi sáng của cô nhóc Lucy. Đi kèm với tiếng hét thì cô nhóc cũng rớt “bịch” từ trên giường xuống đất. Lồm cồm bò dậy đưa tay xoa xoa hông, mồ hôi vã ra trên trán, giờ Lucy mới hoàn hồn khi biết rằng mình vừa trải qua một giấc mơ.

“ Mơ, là mơ, không phải là sự thật. Hú hồn !!!”.

Nhăn nhó tắt chiếc đồng hồ, cô nhóc vắt nó sang một bên rồi nằm vật luôn trên sàn thở dốc.

“Hết chuyện rồi hay sao mà lại mơ thấy gã chết tiệt đó không biết”

Cơn ác mộng sáng sớm đã kết thúc luôn giấc ngủ nướng ngon lành của Lucy ngày chủ nhật, khoan khoái vươn vai đi xuống vườn hoa trước cửa nhà, cô nhóc cảm thấy hôm nay trong người mình thật dễ chịu...

-Ngoao...!

Một tiếng kêu ngọt ngào vang lên, đồng thời là con mèo vàng trắng béo ục ịch đi lại dụi dụi đầu mình vào chân Lucy. Đó là Nyako, người bạn thân duy nhất của cô trong suốt ba năm nay. Dù đi đâu cô cũng cố gắng mang theo nó cho bằng được, con mèo cũng là kẻ duy nhất ở bên cạnh Lucy bất kể lúc cô đang vui hay buồn. Lucy thương nó lắm. Mặc dù tất cả những gì mà nó có thể nói với Lucy là “ngoao...ngoao..!”.

Ngồi xuống thấy trái banh tennis lại phía con mèo, Lucy nghiêng đầu thì thầm:

-Nyako ! mày lại mập lên nữa rồi, nhìn mày bây giờ tao không còn phân biệt được mày là mèo hay là heo nữa đó !

-Ngoao !!!!

-Biết không Nyako. Sáng nay tao lại gặp ác mộng nữa đó. Đây có lẽ là cơn ác mộng khủng khiếp nhất mà tao từng gặp. Tao...làm vợ của một gã mắc dịch...

-Ngoao...!!!

Con mèo vờn vờn trái banh lại phía cô bé và ngược đôi mắt trong veo kêu ngoao ngoao. Lucy đưa tay vuốt đầu nó rồi nhấc nó lên cao thật thà :

-Có thể lời nói của tao có hơi quá đáng... có thể gã đó không hề xấu như tao nghĩ...ừm... gã đó đã từng cứu tao, không phải chỉ một lần. Nhưng hắn cũng chơi xỏ tao, báo hại tao gặp rắc rối không dưới một lần... thật khó hiểu nổi. Không biết hắn là người tốt...kẻ xấu...hay bị bệnh lâu năm mà dẫu nữa...?

-AI BỆNH ? AI XẤU ???

Đang vô tư tâm sự với chú mèo mập đáng yêu thì có một giọng nói bên cạnh bất ngờ cất lên làm Lucy giật mình, con mèo nhảy xuống đất và tiếp tục vờn trái banh tennis. Quay ra sau lưng, Lucy tá hỏa khi thấy Kei đang đứng trước mặt nhìn mình chằm chằm. Không. Chính xác thì cậu đang đứng sau cánh cổng sắt nhà Lucy và chỉ cách chỗ cô có vài bước chân. Liệu cậu ta có nghe thấy Lucy nói gì nãy giờ không ? cậu ta có biết cô nhóc nói mình hay không ?

-Tớ không biết là cậu lại có sở thích đọc thoại đó. Đúng là đồ lập dị mà. Mà cậu đang nói về ai vậy?

“Sao cậu ta lại ở đây ? Cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc sao. Rõ ràng là mình đã tỉnh dậy rồi cơ mà..? Hic !” Lucy ngơ người ra thắc mắc,mới nhấc đã tới, không biết cậu ta có quan hệ huyết thống gì với Tào Tháo hay không nữa?

-Mỗi chân quá. Mở cửa ra cho tớ vào đi, Lucy!

Thấy mặt cô nhóc ngơ ngơ như người mất hồn, Kei nhăn mặt nhăn nhó, quả thật Lucy không mơ, Kei đúng là đã đi đến nhà cô nhóc và đang đứng ngay trước mặt cô. Lucy thấy hơi lo lắng, không biết là cậu ta còn nhớ đến chuyện đánh nhau của cô hôm qua hay không, tại sao cậu ta biết nhà Lucy và đến để làm gì nữa ?

-Sao cậu lại ở đây Kei ?

10. Chương 10

Lucy vừa mở cửa vừa đưa đôi mắt mở to thắc mắc nhìn cậu bạn. Kei không trả lời, cậu đi lại phía con mèo mập đưa tay khều khều dụ nó:

-Cậu có con heo trông buồn cười quá, mập ú...nhưng nhìn y như con mèo. Kì lạ quá. Đúng là chủ nào tớ nấy mà.

-“Chủ nào tớ nấy” là thế nào hả. Cậu là heo thì có. Nó là con mèo.

Đưa tay nhặt trái bóng, cô nhóc thấy nó về phía Kei, con mèo thấy trái bóng lăn lăn vội lao theo vồ lấy rồi lăn lộn trên bãi cỏ xanh biếc kêu ngoao ngoao... Kei mỉm cười đưa tay lên gãi gãi bụng nó.

-Sao cậu lại tới nhà tớ ?

Nghe tiếng hỏi, cậu nhóc vui vẻ ngược lên nhìn Lucy...ba giây sau cậu lại cúi xuống nghịch ngợm với con mèo

-Lucy à !

-Hả ?

-Mặc váy ngắn thì đừng có ngồi tự nhiên như thế. Người ta sẽ nhìn thấy đùi bạn đó !

Cô nhóc đỏ mặt đứng bật dậy tức tối, hai con mắt rực lửa nhìn tên trước mặt, mới sáng sớm mà đã đến đây chọc tức người ta rồi, đúng là liều mạng mà !

-Cẩn đi ! Nyako...

Lucy khoanh tay trước ngực lạnh lùng. Sau mệnh lệnh quen thuộc của cô chủ, con mèo mập ngoan ngoãn ngoạm một phát trọn cả cổ tay cậu bạn trong miệng, ngon lành như gặm một cây xúc xích. Bị bất ngờ, Kei chỉ kịp hét lên rồi té ngã ra sau, giành lại được cánh tay cậu vừa xuyết xoa vừa nhìn Lucy và con mèo với vẻ tức tối, còn cô nhóc thì phì cười. Sau cùng thì cô cũng cho cậu được một trận. 1-1.

-Vào học bài đi ! Tôi mất công tới tận đây để kèm cho bạn học nên đừng có làm lãng phí thời gian của tôi.

-Hả ?

Giờ thì cô nhóc đã nhớ ra. Hôm qua chính cô chủ nhiệm đã ủy thác việc kèm cặp Lucy cho Kei mà. Vậy ra gã này đến đây là để kèm cho Lucy học sao. Cũng tử tế đó chứ ! Cô nhóc gật đầu rồi vui vẻ đưa cậu bạn lên đi vào trong nhà.

-Wao !!! căn phòng của cậu cũng đẹp thật đó.

Cánh cửa hé mở ra làm Kei tròn mắt ngạc nhiên. Căn phòng của Lucy không rộng lắm, nhưng nó khá là đáng yêu. Mặc dù không có nhiều đồ đạc, nhưng đập vào mắt người ta là cây đàn dương cầm tuyệt đẹp đặt bên cạnh cửa sổ, bên trên là một chiếc chuông gió xinh xinh thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng leng keng vui tai, màn cửa, giường nệm trắng tinh, trên bàn học còn có một chậu xương rồng nhỏ xíu đang nở 1 nụ hoa đỏ chót lờm chờm gai. Tất cả nói lên rằng chủ nhân căn phòng phải là một người cực kì nữ tính và đảm đang. Nói chung là tuyệt vời. Đúng là như vậy. Nhưng người con gái tuyệt vời đó không phải là Lucy, mà là chủ nhân trước đây của căn phòng, chính xác thì đó là con gái của chú Khánh. Nhưng cô gái này đã mất trong một vụ tai nạn giao thông cách đây một năm trước rồi, tất cả những đồ đạc trong căn phòng này đều là của cô ấy để lại và bây giờ Lucy được phép tùy ý sử dụng chúng.

-Chúng ta học môn gì trước đây ?

-Anh vẫn đi. Đây là môn cậu yếu nhất mà !

-Ừh..

Ngán ngẫm lời máy cuốn sách tiếng anh ra, Lucy thở dài “ định trả thù vụ hồi nãy bằng cách này sao”, cô nhóc tưởng tượng rằng Kei đáng ghét sẽ cốc đầu cô, sỉ nhục cô, mĩa mai cô vì trình độ tiếng anh dở tệ của cô để trả thù vì đã cho con mèo cắn mình, Kei mà, thế nào mà không lấy việc công trả thù tư chứ..

Nhưng sự thực thì không phải như vậy. Kei có vẻ rất là nghiêm túc trong việc kèm cặp cho Lucy, khả năng diễn giải của cậu cũng khá tốt, nó làm cho Lucy cũng phải lao theo học một cách dè dặt hoang quên khuấy mất thời gian...

Lúc ngược lên nhìn đồng hồ đã là 11h00 rồi, thế là hai đứa nhóc đã học được 4 tiếng, một khoảng thời gian khá dài mà không có bất kì một xung đột nhỏ nào. Thật là một kì tích, và phải công nhận Kei kèm cho cô rất có hiệu quả. Một buổi sáng học với cậu bằng cả tuần nghe cô giảng trên lớp. Hèn gì mà cô chủ nhiệm lại tin tưởng giao Lucy cho Kei. Vì đây là khả năng tuyệt vời của cậu chẳng ?

Trong khi Lucy đang loay hoay xếp sách vở thì Kei lại lục trong ba lô của cậu ra 3 cái đĩa CD và thả bộ xuống trước con mắt ngơ ngác của cô nhóc.

-Bài tập phụ đạo, hướng dẫn cách phát âm, chia động từ... có hết trong đây. Chịu khó làm hết trong một tuần đi.

Nhặt một chiếc lên xăm xoi, cô nhóc ngược lên thắc mắc:

-Cậu cho tớ mượn hả ?

-Ngoài cậu ra thì còn ai trong lớp mình phải học cái thứ vớ vẩn này nữa chứ. Lo làm hết bài tập trong đây đi. Cả bài trong sách giáo khoa nữa. Có gì không hiểu thì cứ hỏi tớ.

-Cám ơn Kei !

-Khỏi cảm ơn. Tớ không thích học chung với một khúc gỗ tí nào cả, chỉ vì đây là nhiệm vụ cô chủ nhiệm giao cho tớ nên đành phải cố gắng thôi. Chậc ! Tất cả là vì ngôi vị sao đỏ. Kei lắm bầm nhần nhó.-Cổ mà đuổi cho kịp kiến thức của mọi người đi, cậu mà làm tớ tụt hạng thì liệu hồn đó !

Lucy lơ mơ đôi mắt nhìn cậu cười nhạt.

“Đừng làm cậu ta tụt hạng sao ? xem ra tên này sẽ chẳng thêm làm gì tốt đâu nếu không phải để bảo vệ ngôi vị sao đỏ của mình, thế mà khi này mình còn định cảm ơn hẳn, đúng là ngốc mà!!!”

Sau cùng thì Kei cũng quay lại với đúng với bản chất như mọi khi, thái độ đáng ghét y như mọi khi. Và đều đúng vào những lúc mà Lucy nghĩ rằng cậu ta là người tốt... Đồ chết tiệt !

11. Chương 11: Ứng Cử Viên Sáng Giá...

Ngày đầu tuần.

Không khí lớp học vẫn nhộn nhịp như thường. Tiết đầu tiên lại là tiết sinh hoạt chủ nhiệm nên mọi người thi nhau hò hét. Đúng là tuổi trẻ luôn tràn đầy sức sống. Mặc kệ những gì đang diễn ra xung quanh, Lucy vẫn cắm đầu vào cuốn sách tiếng Anh dày cộm. Vào học trễ, xếp cuối lớp, kiến thức lại lỗ chỗ, nếu cứ để thua kém bạn bè như thế thì mất mặt quá. Dù bước chân được vào trường này không phải do thực lực của Lucy, nhưng như vậy không có nghĩa là cô sẽ ỷ lại vào mối quan hệ của chú Khánh. Sau kết quả nhận được từ tuần trước, cô nhóc đã quyết tâm bằng mọi cách trong một tháng phải cải thiện trình độ học tập của mình, nhất định không chịu xếp cuối lớp, nhất định không để người đưa mình vào đây bị mất mặt được.

Cộp cộp cộp...

Lớp trưởng Nhật Dạ đứng dậy gõ gõ cuốn sách xuống bàn kết thúc buổi họp chuyện, cả lớp lập tức im phăng phắc quay lên bằng chăm chú:

-Cả lớp nghe đây ! hôm nay chúng ta có nhiệm vụ bầu ra một bạn sao đỏ mới thay thế cho bạn Vy đã chuyển trường, bây giờ các em hãy đề xuất cho cô một bạn thích hợp vào vị trí này đi.

Cả lớp yên lặng trong ba giây rồi lại nhao nhao lên như một cái chợ.

-Thưa cô ! Em muốn được ứng cử ngôi vị sao đỏ này. Và em tự tin là mình có thể làm tốt ạ ! Mong cô hãy để vị trí sao đỏ cho em đảm nhiệm. Nhật Dạ không chậm trễ đứng phắt dậy.

Cô chủ nhiệm nhìn xuống cười cười tinh ý:

-Ngồi xuống đi Nhật Dạ ! Em rất thích hợp với vai trò lớp trưởng rồi, không cần đổi qua làm sao đỏ đâu, với lại sao đỏ phải là một người cứng rắn, mạnh bạo thì mới duy trì được kỉ luật, cô nghĩ chúng ta nên tìm một bạn nam là thích hợp nhất !

Nhật Dạ nhăn nhó ngồi xuống thừ mặt tiếc rẻ, có lẽ vì Nhật Dạ muốn có 15 phút đầu giờ phiêu diêu cùng ý trung nhân Thiên Di-Kei thì phải. Vào trường mới một tuần nhưng Lucy đã được nghe rất nhiều chuyện từ đám bạn bà tám trong lớp. Và theo cô nhóc được biết thì lớp trưởng Nhật Dạ xinh đẹp rất là yêu Thiên Di, mặc dù theo Lucy thì cậu ta không có một chút ưu điểm nào cả. Không hiểu Nhật Dạ dựa vào tiêu chí nào mà lại chọn cậu ta nữa...

-Thưa cô ! Em có ý kiến ! Hãy để bạn Hoàng Linh Đan giữ chức vụ này đi ạ !

Một cánh tay đột ngột giơ lên cắt ngang sự chú ý của mọi người, lập tức hai mươi cặp mắt đổ dồn về một hướng. Người vừa nêu ý kiến chính là Kei, một trong hai sao đỏ của lớp. Cô chủ nhiệm nhìn cậu ngạc nhiên:

-Thiên Di...Sao em lại nghĩ là Linh Đan có thể làm sao đỏ ?

-Không phải cô đang muốn tìm một người mạnh mẽ, cứng rắn sao ạ ? Thế thì bạn Linh Đan là ứng cử viên sáng giá nhất rồi. Vì nếu xét về sự lưu manh và đánh đá thì em dám chắc không có một ai trong lớp mình bì kịp Linh Đan đâu. Nhìn bạn ấy giả vờ hiền hiền thế thôi, chứ lúc tức lên thì 6, 7 tên côn đồ cũng phải quỳ dưới chân và gọi bạn ấy là nữ hoàng chứ nói gì đến đám học sinh cá biệt cùi bắp trong trường. Em tin chắc chắn bạn ấy sẽ trở thành cây gậy sắt đáng sợ duy trì tốt kỉ luật cho trường chúng ta. Nên cô cứ an tâm mà giao cho bạn ấy chức vụ này đi ạ !

Cả lớp nghe vậy trố mắt không hiểu gì, chỉ có Thanh Phong là mỉm cười thích thú. Còn Lucy, cô nhóc lạnh lùng quay xuống cảm ơn sự tin tưởng của cậu bằng một nụ cười nhạt kèm theo ánh mắt sắc lẹm như dao. Không ngờ ở ngay trong giờ học mà cậu cũng có thể xỏ xiên Lucy dễ dàng như vậy. Hèn cho cậu ở đây cảm bạo lực, chứ gặp bây giờ mà ở ngoài đường đảm bảo cậu ta sẽ không toàn thây. Cô chủ nhiệm mỉm cười nhìn Kei và Lucy có vẻ dò xét rồi cũng gật đầu:

-Được rồi...Nếu đã có sự tin tưởng và đề cử của Thiên Di, thì Linh Đan ! Em hãy nhận chức vụ này nhé!

Cô nhóc nhìn lên nhần nhó. Làm việc với Kei sao. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Cô chủ nhiệm không biết nhìn xa trông rộng gì cả. Với tính cách của Lucy và Kei mà làm việc với nhau, không chừng có lúc cả hai phải dặt tay nhau lên phòng giám thị mất. Mà không hiểu sao tên đáng ghét này tự nhiên lại đề cử cô làm sao đó thể không biết, cậu ta có ý đồ gì sao, chắc cũng chẳng phải tử tế gì rồi, nhìn cái mặt gian thế cơ mà...

Tương lai hứa hẹn nhiều rắc rối rồi đây...

12. Chương 12: Con Mèo Mập Và Hai Tên Ngốc

Thế là sau quyết định sáng suốt của cô chủ nhiệm. Lucy bắt đầu sứ mệnh sao đỏ cao cả của mình...

Nhưng vào một ngày đẹp trời thứ bảy, cô nhóc tân sao đỏ lại gặp rắc rối...

Cánh cửa lớp mở “xạch” ra, Lucy bước vào trong trạng thái vô cùng lo lắng, đúng lúc này đám con gái “ồ” lên thích thú và bu lại quanh cô nhóc lao xao. Nhưng nguyên nhân của vụ chú ý này không phải là cô nhóc mà là “quả bóng lông” Nyako đang nằm vắt vẻo trên vai cô. Con mèo vui vẻ kêu ngoao ngoao khi những cánh tay trắng muốt đưa lên nựng cằm nó, còn Lucy thì thở dài...

Con mèo Nyako quái quỷ, không hiểu vì lí do gì mà mọi hôm đều ngoan ngoãn ở trong nhà ngủ nướng, vậy mà sáng nay lại lon ton chạy theo cô nhóc ra tận trạm xe bus, vì không để ý nên lúc nhảy lên xe rồi cô nhóc mới cúi xuống và tá hỏa khi thấy nó đang dụi dụi đầu vào chân mình. Không còn cách nào khác, nếu đem nó về nhà thì sẽ trễ học mất, Lucy đành phải ôm theo nó đi đến trường luôn, nhưng cô cũng không chắc rằng như thế này sẽ không có rắc rối xảy ra...

-Dễ thương quá !

-Con mèo của cậu hả Lucy ?

-Tròn vo như trái bóng. Dễ thương quá đi mất !

Đám con gái lao xao tranh nhau nựng con mèo, có vẻ như họ rất thích nó, Lucy mỉm cười đặt nó xuống...

“Cầu trời sẽ không có chuyện gì xảy ra”.

-Chào buổi sáng !!!!

Bộ ba Thanh Phong, Kei và Nhật Dạ từ cửa bước vào, Lucy vui vẻ quay sang thì đã thấy Nhật Dạ hét ầm lên rồi lao vào ôm chầm lấy con mèo, hai chàng trai thì trố mắt ngạc nhiên vì có một thành viên lạ không phải là người xuất hiện trong lớp.

-Con mèo dễ thương quá. Nó tên gì vậy Lucy ?

Thanh Phong mỉm cười đưa tay xoa xoa đầu con mèo, cô nhóc Lucy nhìn cậu hơi ngẩn người, phải công nhận là ở Thanh Phong có một điểm mà không ai có thể bắt chước được. Đó là nụ cười vô cùng rạng rỡ. Nụ cười mà luôn ở trên môi cậu 24/24. Và nó cũng đẹp hơn tất cả mọi người khác. Nụ cười đẹp mang thương hiệu rất riêng của thiên thần. Nó có thể làm tan chảy trái tim của tất cả những cô gái nào đối diện với cậu. Trong đó có lẽ có cả cái tên Lucy...

-Nó là Nyako ! Nhìn thì có vẻ dễ thương lắm, nhưng thực ra nó sinh vào giờ sao chổi, ngày sao chổi, tháng sao chổi, năm sao chổi. Và bây giờ nó đang theo ám tố đó...

-Chắc...! Sao chối sao ? Nó cũng giống cậu lắm mà. Nhìn Lucy và con mèo với vẻ gian manh, tinh quái, Kei cười nhạt :-Nghe nói thầy Thanh dạy toán bị dị ứng với lông mèo thì phải. Để cho thầy ấy biết cậu mang con mèo này vào lớp chắc là vui lắm đây !

Nghe lời đe dọa, Lucy quay sang nhìn cậu dò xét:

-Cậu định làm gì thế Kei ! Đừng có mà gây rắc rối cho tôi nữa, nếu không tôi sẽ không khách sáo với cậu nữa đâu. Đồ con trai nhiều chuyện !!!

-Nhiều chuyện ????

-Phải ! Nhiều chuyện !!!

Nghe Lucy nói xong cậu quay sang tối xăm mặt.

“Nhiều chuyện ư ? Con nhỏ đáng ghét này dám nói mình nhiều chuyện ư, nó nghĩ mình là ai chứ ? hotboy của học viện Bell Lyberty đó !”.

Đúng là sự xúc phạm nặng nề đối với một hot boy mà. Và hình như đứa con trai nào cũng bị dị ứng khi bị người khác nói mình nhiều chuyện thì phải, bằng chứng là khuôn mặt vui vẻ của Kei bỗng trở nên lạnh lẽo. Cậu nhìn Lucy với ánh mắt bức bối. Ban đầu cậu chỉ muốn hù cô nhóc một chút cho vui thôi, nhưng sau câu nói của Lucy thì cậu lập tức đổi ý và quyết định thực hiện ngay trò đùa ác của mình...

-Cậu dám nói tớ là kẻ nhiều chuyện sao. Hừ, nhiều chuyện hả ? Lucy !!!!! Tớ sẽ cho cậu biết nhiều chuyện là như-thế-nào!

-Được rồi Kei ! Cậu đừng chọc Lucy nữa. Hai người đều là sao đỏ mà, phải hòa thuận với nhau thì công việc mới trôi chảy được chứ. Nhìn thấy khuôn mặt hầm hầm của cậu bạn, Thanh Phong tươi cười vỗ vai cậu ta hạ nhiệt.

Nhật Dạ cũng bế chú mèo lên âu yếm mỉm cười:

-Con mèo dễ thương mà. Cậu có muốn bế không Kei?

-Ừh ! Dễ thương thật. Vậy chúng ta cần phải để cho thầy Thanh biết đến vẻ dễ thương của nó, biết đâu lại trị được bệnh dị ứng của thầy ấy thì sao ! Kei đang trừng trừng nhìn Lucy nghe Nhật Dạ nói thì quay sang xoa đầu con mèo tỉnh bơ.

-Đừng làm vậy Kei ! Thầy mà biết Lucy mang mèo vào trường thì rắc rối cho bạn ấy lắm !

-Tớ đã làm gì đâu. Chỉ sợ chốc nữa vào lớp con mèo nổi hứng chạy nhảy lung tung ấy chứ ! Kei nhìn mọi người với vẻ ngây ngô, Lucy nghe vậy mỉm cười đi lại vỗ vai cậu đắc ý:

-Yên tâm đi Kei ! Con mèo này rất biết nghe lời. Chạy nhảy lung tung ư ? Không đâu. Đảm bảo nó sẽ nằm im cho đến hết buổi học. Cậu không cần phải lo.

“Ngây thơ quá Kei à ! Cậu quên tớ là chủ nhân đáng kính của con mèo sao ? Chỉ cần tớ ra lệnh con mèo sẽ ngoan ngoãn nằm ngủ đến sáng mai luôn.”

-Vậy sao ! Kei mỉm cười tinh quái trước thái độ dương dương tự đắc của cô nhóc. Và hình như cậu quên cho Lucy biết một điều:

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn”...

Giờ học bắt đầu.

5 phút...

10 phút trôi qua...

Không có gì xảy ra. Con mèo vẫn nằm im nép mình bên chiếc cặp của Lucy vẫy vẫy đuôi và lim dim đôi mắt nghe thầy giảng bài. Lucy mỉm cười an tâm...

15 phút trôi qua...

Mọi thứ có lẽ sẽ êm xuôi như thế cho đến hết buổi học đây. Nếu như Kei không bắt ngờ lơ trong ba lô của cậu ta ra một thứ đáng ghét. Một cây xúc xích to dùng thơm nức và được bóc vỏ cẩn thận...

Có thể nói trong thế giới động vật, loài chó có cái mũi rất là thính, còn Nyako mập ú của Lucy là mèo nhưng lại có cái mũi thính y như chó. Thêm vào đó chỗ ngồi của cô nhóc và Kei lại không cách xa lắm, khiến ngay cả Lucy là người mà còn ngửi được cái mùi đặc trưng này, huống hồ gì là Nyako....

Thế là con mèo bắt đầu nhồm dấy, ngo nguậy cái đầu to dùng tìm thứ “khả nghi” đang bốc mùi kia. Và cũng không mấy khó khăn để nó nhận ra được thứ khả nghi đó đang ở trong tay Kei, chỉ cách nó có một bước nhảy... Không dừng lại ở đó. Kei còn đưa tay cố ý vung vẩy cây xúc xích để kích thích thói tham ăn của con mèo và cậu đã thành công dễ dàng, con mèo nhào người lao ra mặc cho cánh tay cô chủ tội nghiệp đang cố gắng ghì chặt lấy nó...Thầy giáo thì đang giảng thao thao bất tuyệt trên lớp nhưng hình như thầy đã có dấu hiệu hắt hơi vì bị dị ứng lông mèo thì phải... Lucy ngược lên lo lắng. “Nếu để thầy thấy con mèo này, mình chắc chắn sẽ được mời lên phòng giám thị uống trà, phải tìm cách nào đó ngăn nó lại mới được...”.

Nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Lucy tìm mọi cách giữ chặt lấy con mèo, nhưng Kei chết tiệt lại cứ vung vẩy cây xúc xích ngay trước mặt kích thích nó mới tức chứ. Cô nhóc nhăn mặt nghiêng răng rửa thầm

“ Kei chết tiệt, con mèo mập chết tiệt...”.

Và bất chấp sự cố gắng của cô chủ, con mèo cố lao người ra...

Đối với Nyako bây giờ xúc xích là trên hết. Sáng nay chạy theo Lucy chưa ăn gì nó đã đói lắm rồi. Bây giờ thức ăn lại đang ngo ngoe ở ngay trước mặt nó. Đúng là “sự hấp dẫn không thể chối từ” mà...

“Vụt...”

Con mèo nhảy vọt sang ghế của Kei đúng lúc thầy quay xuống. Lucy tái mặt hét lớn:

-NÀM XUỐNG !!!

Ngay sau tiếng hét chói tai đó thì con mèo dựng lông vọt nằm bẹp trong lòng Kei ngược đôi mắt trong veo nhìn Lucy sợ hãi... ở nhà mỗi lần mà con mèo nghịch phá, chỉ cần Lucy hét lớn như vậy là nó tự hiểu cô đang nổi giận và nằm bẹp xuống ngay lập tức. Cô nhóc thấy nhẹ cả người, thật may là bây giờ nó vẫn còn biết sợ cô. Lucy thở phào và yên tâm rằng thầy vẫn chưa nhìn thấy nó. Con mèo thế là ổn...

Nhưng Lucy lại có chuyện...

Cô nhóc không để ý rằng sau tiếng hét toáng lên của mình khi nãy, thầy giáo đã đi đến bên cạnh cô mỉm cười:

-Nằm xuống hả ! Vậy thì Linh Đan, em ra ngoài cửa lớp đứng cho thầy.

Cả lớp cười rộ lên, chỉ có vài người ngồi sau hiểu chuyện là nhìn cô với ánh mắt thông cảm, Lucy ngẩn người một lúc rồi lóng ngóng đứng dậy đi ra ngoài cửa lớp sau cái nhìn đầy tức tối cho tên khốn đang ung dung mỉm cười...

“Đồ đáng ghét Kei. Cứ chờ đó...”

Nhưng cô nhóc ra đứng mới được ba giây, vẫn còn chưa ấm chỗ thì trong lớp lại loạn lên.

-Á Á Á !!!!!

Một tiếng hét thảm thiết vang lên đau đớn. Người vừa hét lên đó chính là Kei. Cậu ta đã bị Nyako ngoạm ột phát đau điếng khi đang đắc chí vung vẩy cây xúc xích sau màn hạ đối thủ ngoạn mục của mình. Thế là một lần nữa thầy giáo phải hạ cổ xuống lớp với vẻ lo lắng:

-Thiên Di ! Có chuyện gì vậy em ?

-Dạ.. không..không có gì ạ.. Kei nhăn nhó áp ứng trả lời, miệng méo xệch, tay vẫn còn chưa hết đau.

-Không có gì sao lại hét toáng lên như thế hả ? Thật bó tay với cái lớp này mà. Đi ra ngoài cửa đứng với Linh Đan luôn cho vui đi.

Cả lớp lại được dịp cười rộ lên. Còn cậu nhóc cũng lúng túng bước ra, tay vẫn còn vung vẩy vì vết răng nhọn của Nyako chết tiệt. Đúng là gây ông đập lưng ông mà, sai lầm của cậu là đã quá coi thường con mèo ham cắn người của Lucy, cậu quên rằng nó cũng bạo lực giống y chang như chủ và nó đã từng cắn cậu một lần.

“Coi như đây là một kinh nghiệm cho việc dụ dỗ mấy con mèo lần sau đi” vừa đi Kei vừa cố an ủi cho sai lầm của mình. Nhưng vừa ra đến cửa lớp, cậu đã thấy con nhóc Lucy đứng nhìn cậu mỉm cười mỉa mai:

-Hahaha... Kei ơi là Kei!!! Quả báo của cậu đó!! Cậu bày trò hại tôi, rút cuộc cũng phải ra đây đứng với tôi. Đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại...ông trời mà ! Hahaha...

Kei liếc mắt, vừa tức vừa xấu hổ, cậu khoanh tay trước ngực đứng dựa lưng vào tường lơ đãng nhìn ra cửa sổ, cố không để lọt một lời nào của Lucy vào tai.

-Không được nói chuyện riêng ngoài đó. Thiên Di. Linh Đan !

Tiếng người thầy công bằng vô cùng đáng yêu vọng ra, Lucy cũng đứng lặng yên nhìn ra ngoài sân trường, trong lớp buổi học lại tiếp tục diễn ra, con mèo mập sau khi đã gặm xong cây xúc xích đã ngoan ngoãn nằm im dưới đôi chân ấm áp của Thanh Phong và lim dim đôi mắt. Ngoài cửa lớp có hai tên ngốc đang đứng dựa lưng vào tường lặng yên nhìn bầu trời xanh.

Nắng lên cao, những áng mây trắng lơ lửng trôi, vài tiếng ve ngân vang sau những chùm Ôsaka vàng rực...

13. Chương 13: Đêm Hội Pháo Hoa

-Sai rồi ! sửa lại đi!

Kei phóng cuốn vở xoay một vòng và đập xuống bàn trước khuôn mặt đầy thất vọng của Lucy rồi quay lại trò xếp thú trên laptop của mình cầu nhậu:

-Phục cậu thật đó ! Có 10 câu hỏi mà làm sai hết 9. Còn 1 câu suýt đúng ! Học với chả hành...

Nhục thật, lại bị chửi đổng. Thế là Lucy lại hí hoáy ngồi làm lại, hai con mắt cô mở to căng thẳng còn đôi chân mày nhíu lại. Đây lần thứ ba cô nhóc phải làm đi làm lại mười câu phụ đạo của Kei rồi. Phải công nhận Kei rất giỏi nhưng cậu cũng là một vị gia sư cực kì khó tính, chỉ sai lỗi chính tả một chút xíu cậu cũng bắt làm lại tất cả từ đầu.

Lucy không phải một cô nhóc tối dạ. Bằng chứng là sau ba tuần kèm cặp của Kei, cô nhóc đã nâng hạng một cách ngoạn mục lên vị trí thứ mười của lớp. Vì Lucy rất thông minh mà, cộng thêm quyết tâm ngày nào cũng thức khuya dậy sớm học bài nên điều này chẳng có gì khó hiểu cả. Nhưng cô nhóc vẫn gặp khó khăn về môn Anh văn. Điểm tổng kết của cô nhóc cao tất cả đều nhờ môn Ngữ văn, còn Anh văn thì vẫn cứ nhích từng bước chậm chạp, nhưng như vậy là tốt rồi vì bây giờ mỗi lần tới nhà Lucy. Kei chỉ còn phải kèm môn Anh văn cho cô nhóc mà thôi.

-Xong rồi ! Kei !

Đưa cuốn vở cho cậu nhóc, Lucy nhìn một cách tha thiết mong chờ, nếu xem xong mà Kei còn bắt cô làm lại nữa, chắc Lucy sẽ nằm vật ra sàn nhà vì thất vọng quá...

-Được rồi ! Đúng là quá tam ba bận nhỉ...

Kei quay lại mỉm cười nhìn khuôn mặt phờ phạc của Lucy. Học Anh văn đúng là một cực hình đối với cô nhóc. Lucy mà là bộ trưởng giáo dục, đảm bảo cô nhóc sẽ cho cắt phăng luôn môn học này ném ra khỏi chương trình dạy. Nghe xong kết quả từ Kei, cô nhóc sung sướng quăng luôn cây bút xuống bàn đứng dậy vươn vai khoái trá...

-Thoát nạn rồi ! Mừng quá...

-Hừm !

Kei đặt cuốn vở xuống bàn tiếp tục quay lại trò game đang dở trên cái laptop của mình. Không còn phải làm gì nữa Lucy rút trong kệ ra một cuốn tiểu thuyết nước ngoài dày cộm, rồi đi lại ngồi trên thành cửa sổ

bắt đầu thưởng thức. Đọc tiểu thuyết là sở thích của Lucy mỗi khi cô nhóc rảnh rỗi. Đây cũng chính là lí do mà cô nhóc học giỏi Văn nhất trong lớp. Bí quyết của Lucy chính là phải đọc thật nhiều sách. Kei vẫn dán mắt vào màn hình laptop. Bây giờ thì cậu đang lao vào trò chơi cờ vua trên mạng. Đúng là một tên mê game mà. Mặc kệ ! Học xong rồi thì việc ai nấy làm. Kei đang chờ Thanh Phong đến đón về nữa thôi...

Một cơn gió mát lạnh ào qua. Lucy ngược lên nhìn ra bờ sông phía xa. Dòng sông nhuộm một màu hoàng hôn đỏ rực lấp lánh, đã chiều rồi. Từng vạt nắng nhuộm đỏ qua mái tóc tơ đang xỏa nhẹ trên vai Lucy, mái tóc mượt và nhẹ như một làn gió. Kei sau khi đã thắng một ván cờ thì vui vẻ ngược lên nhìn Lucy, và cậu chợt thấy ngơ ngác...

Lucy đang ngồi bên cửa sổ, những ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng gạt những vạt tóc đỏ nắng qua vai và lơ đãng nhìn lên bầu trời, những vạt ánh sáng rực rỡ trên cao sa xuống chạm nhẹ lên vai cô bé dịu dàng...

Ngồi ngắm cô bé, Kei cảm thấy có gì đó sao xuyến trong lòng... Tự dưng cậu cảm thấy Lucy thật đẹp, thật đáng yêu với những vạt tóc bay bay và đôi mắt trong veo nhuộm màu hoàng hôn rực rỡ. Khuôn mặt cô nhóc phúng phính đáng yêu như một đứa bé, chẳng giống với con nhóc mà cậu hay bắt nạt gì cả...

“Không lẽ vào buổi chiều lợ lem thường lột xác trở thành công chúa sao ?”.

Lucy trong mắt cậu tự nhiên trở nên rực rỡ như một thiên thần, vẻ đẹp của cô bé thật đặc biệt, cậu chưa nhìn thấy nó ở bất kì một cô gái nào, cô bé đẹp một cách mờ ảo và có gì rất bí ẩn...

“Lucy thật dễ thương quá”.

Kei cứ thế ngẩn mặt nhìn Lucy chằm chằm. Bất giác cô bé quay lại và đã phát hiện có người đang nhìn mình, cô nhóc nghiêng đầu:

-Có chuyện gì vậy Kei ?

Mặt ngơ ngơ như một thằng khờ, cậu không nói gì mà với tay cầm cuốn sách tiếng Anh và vội đập đập lên đầu mình, cố xua đi cái hình ảnh mà cậu nghĩ rằng mình mới nhìn nhầm. Lucy thấy vậy không hiểu chuyện gì, cô bé vội chạy lại lo lắng:

-Kei ! Cậu sao vậy. Bị đau đầu hả ?

Cậu ngược lên. Rõ ràng là cô nhóc đang đứng trước mặt mình đây mà. Không giống cô gái xinh đẹp lúc nãy chút nào cả, cậu đưa tay dụi dụi mắt rồi lắc đầu:

-Không ! Không phải đâu. Chỉ là hoa mắt thôi.

-Hoa mắt ư ? Ai bảo cậu chơi game nhiều quá làm gì .

Chợt có tiếng bước chân lên cầu thang và cánh cửa mở mở xạch ra, dì Thanh bước vào, trên tay là đĩa trái cây xếp đầy những miếng dưa hấu đỏ rực mỉm cười:

-Các cháu học xong chưa ? Ăn dưa đi nào. Ngọt lắm ! Đặt đĩa trái cây lên bàn, dì Thanh quay sang dụi dụi mắt:-Hôm nay chú và dì đi làm về sớm. Cháu ở lại đây ăn cơm nhé Thiên Di !

-Dạ.. Dì để hôm khác. Hôm nay lớp cháu hẹn nhau đi chơi hội chợ rồi ạ ! Cậu nhóc vui vẻ đưa miếng dưa lên miệng ngon lành. Từ khi sang kèm cho Lucy học ngày nào cậu cũng được ăn trái cây đến no bụng, dì Thanh nghe cậu nói thì mỉm cười:

-Hội chợ ư ? Vui quá nhỉ. Nhưng sao dì không nghe Lucy nói gì thế ?

Lucy hai tay hai miếng dưa to đùng đưa lên miệng nhìn dì Thanh vội vã:

-Cháu không đi chơi đâu ạ. Ngoại ngữ của cháu rất yếu, cháu phải ở nhà tranh thủ học và củng cố lại kiến thức thì mới đuổi kịp bạn bè trong lớp được.

-Cháu đừng căng thẳng quá. Lucy ! Thi thoảng phải đi chơi với bạn bè cho vui chứ. Cứ ở nhà suốt như vậy không tốt cho tâm trạng của cháu đâu. Đặc biệt là lứa tuổi của cháu bây giờ. Nếu sống khép kín quá dễ bị bệnh trầm cảm lắm. Tối nay cháu cứ đi chơi với lớp đi !

-Không. Cháu đã quyết định ở nhà học bài rồi ạ. Đối với cháu ưu tiên hàng đầu bây giờ là Học! đi chơi sẽ còn nhiều dịp khác, nhưng bây giờ mà không học thì cháu không còn cơ hội quay lại học nữa.

-Cháu nguyên tắc quá rồi Lucy ! Chỉ là một buổi đi chơi thôi, không ảnh hưởng đến việc học như cháu nói đâu. Vả lại cháu chuyển trường đến trễ hơn một tháng, nên đi chơi với mọi người để tạo mối quan hệ tốt với bạn bè chứ !

-Không....Cháu muốn ở nhà học. Khi nào nâng hạng rồi cháu mới nghĩ đến việc chơi bởi. Cháu được vào Bell Lyberty là nhờ chú Khánh, nếu cháu học hành không ra gì cháu sẽ khiến chú ấy mất uy tín với thầy hiệu trưởng, cháu không thể lơ là được.

-Cháu đừng lo chuyện đó Lucy, gì và chú không quan tâm quá đến thành tích của cháu đâu, chỉ cần cháu cố gắng hết sức là được, cháu cũng đâu phải là đứa bé ham chơi, lơ là chứ, việc cháu vào trễ nên còn thua bạn bè gì rất hiểu, cháu cần có thời gian mà.

-Thời gian của cháu chính là để giành cho những lúc như thế này đây. Cháu sẽ tranh thủ khi mọi người đi chơi để cố gắng học bù vào những gì mình còn thiếu sót.

-Ngồi ở nhà nhiều sẽ lùn người đi đấy ! Dù sao thì cậu cũng không giỏi lên ngay được đâu. Chỉ có một buổi tối mà cậu làm tớ tưởng là cả thế kỉ luôn vậy. Kei nuốt miếng dưa ngọt lịm xong quay sang góp ý, nhưng Lucy có vẻ cứng đầu hơn cậu nghĩ nhiều.

-Xi... Cứ chờ đó đi Kei, chẳng bao lâu nữa tớ sẽ đuổi kịp cậu thôi !

-Cậu đúng là kẻ cứng đầu mà...

Điện thoại của Kei rung chuông. Thanh Phong đã nhắn tin gọi cậu đi về. Chụp lấy miếng dưa cuối cùng bỏ vào miệng trước đôi mắt tức tối của Lucy, cậu vui vẻ đứng dậy xếp gọn sách vở vào ba lô rồi đi ra cổng. Thanh Phong đã chờ sẵn bên ngoài. Cậu ấy đang ngồi trên chiếc mô tô nhìn phong cách như con bọ hung đen đỏ, mái tóc nhuộm vàng trở nên rực rỡ dưới ánh nắng, kèm theo đó là một nụ cười tuyệt đẹp:

-Chào Lucy ! Học hành đến đâu rồi ? Cậu không bị Kei bắt nạt đó chứ ?

-Thanh Phong !!! Chào...chào cậu...

Cô nhóc ngơ ngẩn người nhìn nụ cười rạng rỡ như hoàng hôn chiều của chàng hot boy. Thanh Phong đúng là hiện thân của cái đẹp. Dù nhìn ở góc độ nào trông cậu cũng y như một thiên thần...Con mèo Nyako của Lucy đang nghịch ngợm mấy nụ hoa lay ơn bên bãi cỏ gần đó cũng lao ra và trèo lên vai cậu dụi đầu âu yếm. Nhìn nó mà Lucy tiếc ngẩn ngơ. Nếu Lucy cũng là mèo thì cô nhóc cũng được nhảy vào lòng Thanh Phong, cũng được cậu ấy ôm ấp vuốt ve như nó rồi. Tại sao Lucy lại không phải là mèo kia chứ, thật bất công... Và hình như vì ghen ghét với con mèo nên cô nhóc lập tức đi tới kéo nó xuống, không thể để nó nhận được may mắn nhiều hơn chủ nó được...

-Hôm nay 18h30 nhớ tập trung ở cổng hội chợ nhé, cô bé ! Thanh Phong nháy mắt với Lucy rồi đội chiếc nón bảo hiểm cũng mang hai màu đen đỏ lên.

-Àh.. Hôm nay tớ không đi chơi đâu...

Lucy đưa tay cổ lồi con mèo béo ú đang ghì chặt lấy Thanh Phong xuống có phần tiếc rẻ. Thực ra thì cô nhóc cũng muốn đi chơi lắm, nhưng nghĩ đến đồng bài tập tiếng Anh đang chờ mình ở nhà thì cô đành phải cố ép bản thân quên đi cuộc vui hiếm hoi đó với lớp.

-Sao lại không đi. Đã thống nhất là cả lớp sẽ cùng đi chơi tối nay rồi mà. Cậu có chuyện gì à?

-Àk. Không...chỉ là tớ không muốn đi thôi...

-Sao thế ? Đừng nói với tớ là cậu ở nhà học bài nhé ! Lâu lâu mới có dịp đi chơi hội chợ mà, phải để đầu óc nghĩ ngơi thư giãn thì học mới vào chứ. Với lại Lucy vào học trễ hơn mọi người một tháng, cậu nên tận dụng cơ hội này để hòa đồng với bạn bè trong lớp đi. Tớ thấy Lucy sống hơi khép kín rồi đó, như vậy là không tốt đâu !

-Nhưng mà...

Lucy cúi xuống hơi nghĩ ngợi. Những gì Thanh Phong nói thì cũng đúng, quả thật cô bé sống có hơi khép kín. Nhưng Lucy vẫn còn thấy lo cho đồng bài tập lắm... Cô nhóc đang học yếu nhất lớp môn anh văn, đi chơi bây giờ liệu có sao không ? Thấy mặt cô nhóc chuyển sang trầm ngâm do dự, Thanh Phong đã hiểu, cậu nhanh chóng bồi thêm một đòn nữa:

-Đi chơi đi Lucy. 9h00 tối nay ở hội chợ có bắn pháo hoa đó. Đây sẽ là một cảnh tượng rực rỡ nhất cho đến gần giáng sinh đó. Cậu thích ngắm pháo hoa chứ ?

-Thích ! Lucy gật đầu lia lịa.

Nhìn khuôn mặt háo hức của cô nhóc đã trở lại Thanh Phong hài lòng mỉm cười nháy mắt:

-Đi nhé !!!

-Ừh !!!! Tớ sẽ đi. Tối nay gặp lại cậu ở hội chợ nhé !

Lucy nhìn Thanh Phong toe toét, một đêm lãng mạng ngắm pháo hoa cùng thiên thần ư ? Nghĩ đến đây thôi là Lucy đã hạnh phúc lắm rồi. Bài tập ư ? Kệ cha nó !... Để đi chơi xong rồi về tính tiếp. Dù Lucy không làm nó vẫn còn ở đó thôi chứ có chạy đi đâu mất mà lo...

Kei ở trên xe nhìn Lucy lắc đầu ngán ngẩm, khi này dì Thanh và cậu nói mãi không đi, giờ Thanh Phong mới rủ một câu là dẹp sạch lao tới. Đúng là con nhóc đại trai mà...

18h30.

Lucy vui vẻ chạy ra cổng trong chiếc áo thun tay lửng và váy sọc caro trắng đen tung tăng đi tới lễ hội. Vợ chồng chú Khánh thì nhìn theo ngơ ngác, mới lúc đầu thấy Lucy còn nguây nguẩy từ chối họ cứ tưởng rằng cô nhóc sẽ ở nhà vùi đầu vào học cơ. Thế mà chỉ mười lăm phút sau thì cô nhóc thay đổi 180, háo hức đòi đi chơi hội chợ. Đã thế trong bữa ăn còn vội vàng đến nỗi không dưới ba lần bị nghẹn cơm nữa chứ...

Hai người nhìn theo Lucy mỉm cười. Dù không hiểu lí do là gì, nhưng nhìn thấy cô cháu gái chịu đi chơi với chúng bạn thì họ cũng yên tâm phần nào, chắc chắn rằng cháu mình không có dấu hiệu của bệnh tự kỉ. Thế là được rồi. Lí do là gì thì không quan trọng.

Đến nơi hội chợ đã đông nghịt người, Lucy ngơ ngác nhìn mãi mà chẳng thấy người quen đâu, cô nhóc cảm thấy hơi lo lắng,

“Mọi người chưa tới ư? Đã 18h30 rồi mà, hay họ đã vào trước rồi”,

Tìm quanh mà không thấy ai, Lucy rút điện thoại ra bấm số định gọi cho Thanh Phong thì có ai đó từ đằng sau rút chiếc điện thoại của cô nhóc:

-Gọi cho ai thế. Cô bé !

Lucy giật mình quay lại, là Thanh Phong, bên cạnh cậu là Kei, Nhật Dạ và đủ mặt thành viên lớp 11A đang xôn xao.

-Lucy ! Đến trễ thế.

Nhật Dạ bước lại khoác vai cô nhóc tươi cười, mấy cô bạn gái trong lớp cũng lú lú. Thế là cả đám lao nhao rồing rần kéo nhau vào hội chợ. Dù hội chợ này mở ra bên ngoài thì trần nhưng quy mô khá là rộng và trò chơi thì vô cùng đa dạng, phía trên là những dây đèn màu nối liền nhau kéo dài từ đầu cho đến khuôn viên. Có hai dãy những gian hàng nối tiếp nhau bày bán đủ thứ. Đồ lưu niệm, trang sức mạ bạc, chong chóng và đương nhiên không thiếu đồ ăn vặt...

Dù cả lớp 11A đã rồing rần nối đuôi nhau đi vào, nhưng chỉ mười phút sau thì tản mác hết, mỗi nhóm túm tụm vào một nơi mà mình thích. Lucy và Nhật Dạ cũng chen vào đám đông xem người ta diễn xiếc...

Một anh chàng gầy gò với chiếc xe đạp màu đỏ chuối bắt đầu tiết mục của mình. Đi nhắc đầu qua chướng ngại vật, chui qua khung nối liền với cổ xe khi xe đang chạy rồi lại đứng trên yên thẳng bằng dễ dàng như đang đứng trên mặt đất. Anh ta cũng giỏi đấy, nhưng Lucy vẫn cảm thấy không hứng thú lắm. Cô nhóc thích tiết mục nào mà vừa nguy hiểm vừa khó thực hiện hơn cơ. Cho đến tiết mục thứ hai... Theo sau anh ta, một cô gái đi ra cầm trên tay một chiếc giỏ chứa đầy những con rắn vằn vện đang ngo ngoe, rồi cô ta

cầm từng con rắn một vui vẻ cho nó bò vào miệng, vào hai lỗ mũi cà chua của mình, những con rắn thè lưỡi quẩn quanh cổ chui đầu vào khoang miệng cô gái làm duyên. Hai cô nhóc trố mắt, nhẩn mặt rụt người ra sau nhìn nhau, vừa sợ vừa thán phục...Đây đúng là tiết mục hấp dẫn thật, nhưng sao...Lucy thấy cô gái kia giống quái vật quá, nhìn mấy con rắn ngo ngoe mà Lucy thấy lợm giọng, bao nhiêu đồ ăn mới nạp vào bụng hồi chiều cứ chực ọc ra, thật là không dám nhìn thêm một giây nào nữa mà...

-Ai ăn kẹo bông gòn không ?

Một giọng ấm áp vang lên bên tai, đồng thời hai cây kẹo bông trắng muốt giơ ra trước mặt Lucy và Nhật Dạ. Lại là Thanh Phong, chàng hot boy giành được tình cảm của tất cả cô gái cậu biết, không phải chỉ vì vẻ đẹp như thiên thần của mình mà còn do cậu biết ga lăng rất đúng chỗ. Lucy và Nhật Dạ vui vẻ đưa cây kẹo lên miệng, một mùi thơm ngọt ngào len lỏi. Nó làm Lucy ngất ngây, nếu có ai nói rằng kẹo bông gòn là biểu tượng của tình yêu chắc Lucy cũng sẽ đồng ý ngay lập tức. Đối với Lucy, tình cảm của Thanh Phong cũng ngọt ngào giống y như miếng bông đường đang tan trong miệng cô nhóc lúc này vậy. Thật là đáng tiếc nếu tối nay Lucy không đi chơi với mọi người...

Đang ngất ngây với hai vị ngọt thì có tiếng xôn xao vang lên. Cố chen lên đám đông phía trước Lucy thấy nhân vật chính là Kei. Cậu đang chơi bắn súng ở một gian hàng gần đó. Bắn súng chỉ là một trong những trò chơi rất bình thường ở hội chợ thôi, nhưng điều đặc biệt làm người ta phải chú ý là cậu bắn quá chính xác. Những tấm bia đặt bên cạnh phần thưởng lần lượt bị hạ một cách dễ dàng trước những đôi mắt thán phục của những người bên cạnh.

-Kei ! Bắn hạ cho tớ con mèo bông màu trắng kia đi. Nó dễ thương quá. Tớ muốn có nó !!! Nhật Dạ vỗ vai cậu nhóc háo hức, Kei ngược lên nhìn con mèo bông mỉm cười rồi cúi người nhắm...

“Păng”,

Tấm bia ở phía xa ngã xuống, con mèo bông trắng tinh nhanh chóng được đặt vào tay Nhật Dạ trước những con mắt đầy ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

-Kei ! Bắn cho tớ con gấu màu hồng với.

-Kei !!! Bắn cho tớ con cá sấu...

-Kei..

Mấy cô nàng lớp 11A nhao nhao cả lên vây quanh anh chàng. Kei lấp đạn và cúi người, sau đó là một loạt thú bông bị bắn hạ, đám con gái đứa nào cũng tíu ta tíu tít, toe toét vì món quà được nhận từ hot boy. Nhưng họ càng vui bao nhiêu thì chị bán hàng càng buồn bấy nhiêu, thấy đám thú bông bị dọn đi hết mà chị ấy nhăn nhó đến tội nghiệp. Kei đúng là một khách hàng khó chịu. Lần này thì bị lỗ vốn nặng rồi...

Đám con gái bu quanh Kei đất đầu tản ra xúm vào nhau khoe vẻ đẹp của những con thú bông mà mình vừa nhận được, những tiếng trầm trồ, ghen tị huyên náo cả một góc chợ. Kei nhìn quanh tìm kiếm, cậu còn một viên đạn cuối cùng và trên giá cũng chỉ còn một con gấu bông cuối cùng, nhưng những cô bạn gái trong lớp đã có đủ cả rồi, cậu phân vân không biết tiếp theo sẽ bắn vào phần thưởng nào...Đang loay hoay thì cậu nhìn thấy Lucy đứng bên cạnh Thanh Phong, lặng yên ăn kẹo bông và nhìn mình chằm chằm. Trong khi đám con gái bu lại quanh Kei đòi cậu bắn hạ thú bông ình thì cô nhóc này vẫn đứng im nhìn theo, không hề lên tiếng đòi ình con thú nào. Sự thực thì không phải Lucy hay cãi nhau với Kei mà cô nhóc ngại mở miệng, mà từ nhỏ đến giờ Lucy không có tí thích thú gì với thú nhồi bông cả. Đối với cô nhóc chúng chỉ là những thứ vô tri vô giác nhằm chán, nếu phải ôm thú bông thì Lucy thích nựng nhóc Nyako hơn. Nó đáng yêu hơn, biết đem lại niềm vui cho người ta hơn và quan trọng là Lucy thấy nó có linh hồn. Chính vì vậy cô chỉ đứng lặng im nhìn Kei và thán phục. Dù Lucy không không ưa gì cậu nhưng phải công nhận cậu ta là một tay thiện xạ.

-Kei ! Bắn hạ cho Lucy một con thú bông đi.

Nghe tiếng Thanh Phong, cậu nhóc quay sang mỉm cười rồi lên đạn và cúi xuống nhắm bắn.

“Păng”.

Tầm bìa ngã xuống, đó là viên đạn cuối cùng của Kei, cậu đặt cây súng xuống rồi vui vẻ cầm phần thưởng đi lại trước những con mắt mở to ngạc nhiên của mọi người...

-Cậu bắn trật rồi sao ? Hiếm thấy đó nhỉ... Thanh Phong nhìn cậu ngạc nhiên...

-Không! Trúng đấy chứ. Cậu nhóc tinh quái giờ chiếc chong chóng lên vung vẩy trước mặt mọi người rồi thần nhiên đưa nó cho Lucy.

-Cho cậu nè ! nhóc con.

Lucy tròn mắt ngơ ngác. Mấy cô bạn bên cạnh thì nhìn cô bé ái ngại, dù biết rằng bình thường Lucy và Kei hay cãi nhau, nhưng dù gì Lucy cũng là con gái, Kei làm như vậy sẽ khiến lòng tự ái của cô nhóc bị tổn thương. Thế nào rồi cũng sẽ có một cuộc cãi vã nổ ra nữa cho coi. Nhưng mọi người đã nhầm, sau một phút im lặng, Lucy đưa tay cầm lấy món quà trên tay Kei rồi ngược lên mỉm cười:

-Cám ơn ! Kei .

Chiếc chong chóng bé xinh quay tròn trước nụ cười rạng rỡ của Lucy. Chính xác thì đây mới thật sự là thứ cô nhóc thích. Chong chóng chứ không phải gấu bông ! Đám con trai lớp 11A chột ngắc người. Họ không ngờ Lucy cười lại đẹp như vậy. Đặc biệt là Kei ngốc nghếch. Bây giờ thì cậu đã có thể khẳng định rằng buổi chiều nay cậu không hề hoa mắt. Lucy quả thật là một cô bé dễ thương, nhìn nụ cười của Lucy cậu có thể thấy hàng ngàn ngôi sao ở dòng sông ngân hà bị thu nhỏ vào đó...Thật trớ trêu, Lúc đầu là Kei muốn chọc giận Lucy bằng cây chong chóng. Nhưng sau một phút nhận cây chong chóng, cậu lại bị cô nhóc bắt mất hồn...

-Làm gì mà ngơ ngơ như bò đội nón thế, Kei ?

Thấy Thanh Phong quay sang nhìn mình dò xét, cậu nhóc lúng túng quay đi, khuôn mặt hơi đỏ đỏ. Mấy cậu nhóc trong lớp cũng xúm vào chọc phá:

-Gi thế này ? chú em ụm bò !!!

-Đang ngẩn ngơ vì ai thế ?

- Hahaha.. Chú bò Kei của chúng ta đã say nắng Lucy rồi sao. Cậu đừng hòng nhé. Cậu đã có lớp trưởng Nhật Dạ rồi, đừng có mà xớ rớ vào cơ hội còn lại của bọn tôi nữa...

-Này ! bạn bè mà sao lại so sánh cậu ấy với con bò thế. Các cậu thật quá đáng !

Nghe tiếng Lucy, đám nhóc quay sang hơi thất vọng, Lucy đang bênh vực cho Kei. Cô nàng đã thích Kei rồi ư ? Chỉ vì một cây chong chóng ư ? Thật ngốc quá ! Nhưng..

-Các cậu có biết là các cậu đang sỉ nhục con bò hay không ? Chú bò mà nghe được sẽ nổi giận đó ! Lucy vẫn tỉnh bơ thối nhẹ cây chong chóng trong khi mọi người ồ lên cười. Đúng là mọi người đã hiểu lầm, Kei và Lucy chẳng khác gì nước với lửa. Chuyện hai người “cắm” nhau thật là một việc không tưởng...

-Hừm ! Con nhóc này...

Kei liếc nhìn Lucy lạnh lùng, “vẻ đẹp của nhóc này không thể trụ nổi trong mắt mình quá 5 giây”, cậu nghĩ thầm và bỏ qua gian hàng khác.

Lucy lại đi lang thang cùng Nhật Dạ từ đầu đến cuối dãy những gian hàng bán đồ lưu niệm, những thứ bé nhỏ dễ thương thường thu hút sự chú ý của các cô gái. Hai cô nhóc này cũng không ngoại lệ. Những sợi dây cột tóc sặc sỡ sặc màu, vòng tay, lắc chân, dây chuyền mạ bạc lấp lánh dưới ánh điện làm Lucy ngơ ngác. Những thứ này quả thật rất đẹp...

-Tặng cậu nè. Lucy !

Đang mơ màng với những món đồ bạc trắng lấp lánh dưới ánh điện. Lucy giật mình khi Nhật Dạ giờ ra trước mặt cô một chiếc lắc tay mạ bạc sáng loáng có đính kèm những chiếc lục lạc nhỏ nhắn. Cô nhóc đưa tay nhận chiếc vòng đưa lên lắc nhẹ. Một âm thanh leng keng vui tai vang lên...

-Đúng là cậu rất thích những thứ này nhỉ !

Lucy ngược lên mỉm cười ngạc nhiên, còn Nhật Dạ nghiêng đầu nháy mắt:

-Cậu lạ thật đó Lucy ! Bình thường thì cậu chẳng có gì nổi bật trong mắt mọi người cả, nhưng nếu tiếp xúc với cậu một thời gian thì người ta sẽ biết được cậu là kiểu người có nội tâm sôi nổi. Đôi khi tính cách của cậu thật khó hiểu nhưng cũng thú vị lắm. Cậu sẽ là bạn thân của tớ nhé, Lucy

-Ừk ! Cám ơn. Nhật Dạ !

Lucy mỉm cười. Cám ơn không phải chỉ vì món quà. Cô nhóc muốn nói lời cảm ơn đến người bạn gái đầu tiên đã mở lòng ra với cô. Vùng đất mới này quả là hạnh phúc với Lucy. Bây giờ thì Lucy đã không còn cô đơn một mình nữa rồi. Đã có nhiều người đưa tay ra với cô. Lúc này đây người đó chính là Nhật Dạ-cô lớp trưởng xinh đẹp cực kì đáng yêu của Lucy !

Đồng hồ điểm 21h00.

Thời điểm bắn pháo hoa đã đến, bây giờ thì hội chợ kín mít người, ai cũng canh chừng giờ này và tìm ỉn một chỗ tốt nhất để xem cho thoải mái, chính vì vậy mà hội chợ náo loạn cả lên, không để ý là có thể bị xô đẩy đi lạc nhau ngay. Nhật Dạ và Lucy phải vất vả bám víu nhau lắm mới không bị dòng người cuốn đi. Nhưng ngắm pháo hoa trong trạng thái này thì đúng là cực hình. Đám lớp 11A cũng tản mát hết cả rồi. Nhật Dạ nắm chặt tay Lucy để không bị lạc rồi ngược lên nhìn trời. Nghĩ ngợi một lát, cô bé quay sang Lucy mỉm cười, cổ lên lời khỏi đám đông đang tràn tới cô kéo tay Lucy đi và hét lớn:

-Ê Lucy ! Tớ biết có một chỗ rất lí tưởng để ngắm pháo hoa đó. Đi với tớ đi !

Lucy mỉm cười cũng cố len lỏi theo lớp trưởng và thăm thán phục, Nhật Dạ đúng là cô gái tháo vát. Hèn gì trong một lớp có hơn nửa là con trai mà cô ấy vẫn được bầu làm lớp trưởng. Chen chúc mãi cuối cùng hai người cũng thoát ra khỏi đám đông và ra đến cổng hội chợ.

Đứng bên lề đường có hai hàng Ôsaka đang nở hoa vàng rực lẫn trong những ánh đèn đường chạy dài. Hai cô nhóc đứng dựa lưng vào gốc cây tranh thủ hít thở không khí trong lành. Tưởng chừng nếu ở trong đó thêm vài phút nữa thôi chắc cả hai sẽ té xỉu vì thiếu ôxi và bị xô đẩy mất. Nhưng ở ngoài này lại vương tàn của những cây Ôsaka đại thụ. Đứng từ đây ngắm pháo hoa thì đó là điều không thể. Thấy cô nhóc Lucy loay hoay nhìn lên tàn cây, Nhật Dạ hiểu ý mỉm cười rồi kéo tay cô nhóc đi tiếp.

-Tớ biết có một khu vườn hoang ở gần đây. Từ nơi này tới đó không xa lắm. Ở đó rất là cao ráo, thoáng đãng, đứng đó tha hồ ngắm pháo hoa mà không sợ bị xô đẩy.

-Cậu giỏi thật đó Nhật Dạ. Chúng ta nhắn tin cho các bạn trong lớp tới đó luôn đi.

-Không cần đâu. Tụi nhóc lớp mình nhát gan lắm. Tụi nó sợ ma nên không dám đi tới đó đâu. Nhưng Kei và Phong thì được, để tới nơi tớ sẽ gọi cho họ.

Đúng là khu vườn hoang cách hội chợ không xa lắm. Nơi này mọc đầy cúc đại cao qua đầu và chằng chịt dây leo quấn quanh những cây cột bê tông đổ nát. Nhưng địa hình so với nơi tổ chức hội chợ khá cao. Chính xác thì nó chính là đỉnh đồi nhìn xuống khu hội chợ nhưng độ dốc thì không lớn lắm. Đứng từ nơi này nhìn xuống, hội chợ sáng rực như một phần của dòng sông ngân huyền thoại, Lucy hơi ngơ ngẩn người, những tiếng đé kêu đêm vang vọng trong những bụi cỏ tạo nên một không gian cực kì yên tĩnh, khác hẳn với sự ồn ào chen chúc trong hội chợ khi nãy...

Lucy và Nhật Dạ mỉm cười hài lòng. Đang rảo bước tìm một chỗ thật cao để chờ những đợt pháo hoa bắn lên thì hai người nghe thấy một tiếng hét khản đặc vang lên phía trước:

-Thả... tôi ra...Thả tôi...ra....

Tiếng la hét nghe ngắt quãng như có ai đó bị bịt miệng, hai cô nhóc lo lắng quay sang nhìn nhau rồi thận trọng từng bước tiến lên...

-Cứu ...tôi..với !

-Giữ chặt lấy hai chân nó...

Từ trong bụi cúc đại ngàn đó nhìn ra, có một đám du côn đang vây quanh một cô gái. Vì hôm nay trăng sáng nên hai người thấy rất rõ cảnh tượng trước mắt. Cô gái đang cố giãy dụa, chống cự lại bọn người kia

một cách vô vọng vì cả hai tay và hai chân đều bị giữ chặt. Tóc tai rũ rượi, chiếc áo sơ mi sọc bị xé toạc hết cúc, lộ cả áo trong. Khuôn mặt mếu máo của cô gái tái nhợt và ướt đầm vì mồ hôi lẫn vào nước mắt, còn bọn côn đồ thì như những con quỷ đói khát nhìn cô gái với ánh mắt dã man, thèm thuồng. Nhưng chúng chưa làm gì cô gái cả, chắc phải chờ lệnh từ tên cầm đầu. Tên này nhìn cô gái bị bọn thuộc hạ của mình đè ra thì thông thả bước lại hất hàm:

-La hét cái gì ? Không phải mày muốn kiếm tiền sao ? Nếu chỉ bán mấy thứ vớ vẩn này thì biết đến khi nào mới giàu được ?

Gã vừa nói vừa đưa chân hất tung cái thùng nhỏ của cô gái lên, những bọc lạc rang, hạt hướng dương rơi ra vung . Cúi nhìn cô gái đang mếu khóc. Gã nói tiếp:

-Mày đừng lo. Tao sẽ chỉ ày cách kiếm được nhiều tiền hơn bây giờ gấp mấy lần, lại nhàn hạ nữa. Nhưng không phải là ở đây. Tao sẽ đưa mày sang Campuchia kiếm tiền. Tới đó đi, chẳng mấy chốc mà mày sẽ giàu lên ngay thôi. Mày đẹp mà, cần gì phải ở lại đây chịu khổ chứ. Chỉ cần bây giờ phục vụ anh cho thật tốt. Hahaha...

Gã đàn ông cười man rợ rồi vỗ lấy cô gái đang bị giữ chặt mặc cho cô van xin khóc lóc...

-Đừng phải buồn người rồi Lucy...

Nhật Dạ nhìn thăm cảnh trước mặt run rẩy, hai tay ôm chặt con thú bông trong lòng. Lucy quay sang. Cô bé đang sợ hãi. Cũng dễ hiểu thôi. Một tiểu thư lá ngọc cành vàng chưa một lần va vấp mà bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng này chưa xui đã là may rồi...

-Cậu gọi cho cảnh sát đi Nhật Dạ !

Lucy nói nhanh với cô bạn đang run rẩy rồi chạy vụt ra, không một giây suy nghĩ. Không để cho cô bạn mình kịp ngăn cản, cô nhóc lao thẳng vào đám người trước mặt rút ra cây nhị khúc còn ở sau lưng ra...Cây còn nhị khúc bằng thép trắng -ki vật vô cùng quan trọng của Lucy. Từ sau vụ rượt bắt ở chân cầu với đám móc túi, Lucy luôn mang theo nó bên người như một thứ bùa hộ mạng, và bây giờ thì nó đã có đất dụng võ...

Bốp...!!!!

Giơ cây nhị khúc và vụt nhanh một phát hết lực vào gã trùm vừa vỗ lấy cô gái, Lucy đã bất ngờ cho nó thấy một bầu trời đầy sao sáng rực, còn sáng hơn cả chùm đèn trong những gian hàng hội chợ nữa. Tên này ngay lập tức lặn sang một bên quần quai. Không kịp để cho những tên khác định thần, Lucy phang luôn những phát dứt khoát vào mấy tên đang giữ chặt tay chân cô gái, bọn này cũng tối tăm mặt mũi, máu cam chảy ròng ròng. Ngay lúc đó Lucy nắm vội tay cô gái kia kéo bật dậy và bỏ chạy. Nhưng đám buôn người sau vài giây kinh ngạc đã lao ra chặn lại. Lucy bị một thanh sắt phang mạnh vào vai, cô bé loạng choạng ngã về phía trước....

Ở trong bụi cúc dại gần đó, Nhật Dạ mặt trắng bệch cầm chiếc điện thoại lên bấm một cách loạn xạ, hốt hoảng...

Về phần Lucy. Sau khi bị ăn một gậy vào vai trái, cô nhóc cố nén cơn đau lao lên tên mới đánh mình và phang tới tấp hai phát còn vào mặt và bụng gã, gã này ôm bụng nhăn nhó. Những tên khác tiếp tục lao vào...

-Chạy mau đi...

Lucy đẩy cô bạn vừa mới cứu ra phía sau mình rồi lao lên tung một cú đập như trời giáng vào mặt tên chạy tới gần đó nhất. Vì lấy đà chạy nên dù là con gái nhưng cú đá của Lucy cũng đủ mạnh khiến tên kia ngã ngửa ra sau, thuận tay cô phang luôn những phát còn hết sức vào mấy tên gần đó. Cô gái kia nhân cơ hội vội vàng chạy thoát và mất hút trong những bụi cúc dại...

-Tụi bây làm cái quái gì thế hả ? Bắt con nhỏ kia lại mau ! Bắt hai đứa nó lại cho tao mau...

Gã trùm lao tới và hét lũ đàn em đuổi bắt cô gái kia, nhưng vô ích, cô gái kia đã chạy thoát, còn lũ đàn em vô dụng của hắn đuổi theo đã bị Lucy quay sang phang cho tơi tả...

Nhưng người ta nói “yếu trâu còn hơn khỏe bò”, thấy con mồi của mình đã trốn thoát thì đám buôn người nổi điên lên và lao vào Lucy với những thanh sắt đặc sáng loáng trên tay. Lucy giật mình, cô nhóc không dự đoán tình huống này từ trước nên bây giờ không kịp bỏ chạy nữa. Những thanh sắt thô bạo phang tới tấp vào cô nhóc. Dù nhanh cách mấy Lucy cũng không thể né hết được, cây côn nhị khúc bị đánh văng ra. Lucy thì bị hai tên khóa ngược hai tay phía sau và lôi tới trước mặt gã trùm:

-Đại ca. Con nhỏ kia chạy thoát mất rồi...

“Bốp..”

Gã thuộc hạ vừa mới mở miệng ra đã bị tên này tát ột bạt tai, gã trừng mắt nhìn lũ đàn em quát lớn:

-Bọn ăn hại. Tụi mày làm gì mà có con ranh mãi mới bắt được, còn con kia lại để cho nó chạy thoát hả ? Tụi mày đúng là một lũ ăn hại mà...

Gã ta nhìn đám thuộc hạ bằng con mắt đỏ ngầu, những gân máu trên mắt hằn lên như một con quỷ. Chỉ thế thôi cũng đủ biết gã đang điên tiết đến cỡ nào rồi. Nhưng việc hấn đánh mắng đàn em như thế thì có hơi vô lý, vì mới nãy gã cũng ăn trọn một cây côn của Lucy vào đầu chứ có riêng gì bọn thuộc hạ đâu. Quay sang nhìn Lucy gã nghiêng rằng:

-Con khốn này, mày là đứa nào mà dám xen vào chuyện của bọn tao ? Định thế mạng cho con nhỏ kia hả ? Mày đúng là chán sống rồi. Con khốn....

“Rác rưởi”

Lucy mở to đôi mắt bình thản nhìn gã không nói gì, trong mắt cô bé tên trùm này đúng là đồ rác rưởi bẩn thỉu, từ trước đến giờ hạng người mà cô bé ghét nhất là lũ khốn cậy sức ăn hiếp phụ nữ giống như những gã này, một tên đàn em xăm xoi cô bé một lúc rồi quay sang cười nói với gã trùm:

-Đại ca ơi !!! Em thấy con nhỏ này nhìn còn ngon lành hơn con bé hồi nãy nữa đó...

Tên này nghe vậy chợt dịu lại đưa tay nâng cằm Lucy lên xăm xoi, rồi quay sang vui vẻ:

-Mày nói đúng. Con nhỏ này khá xinh. Mất con bé kia mà bắt được nó thì cũng lời rồi. Mau đưa nó đi chỗ khác rồi vui vẻ sau. Nấn ná ở đây lỡ có cảnh sát tới thì phiền lắm.

Quay lại nhìn Lucy, gã nâng cằm cô một lần nữa ngẫm ngợi và cười cợt:

...-Mày đúng là gan cùng mình nên mới dám làm vượt mặt con mồi của tao, bé con, nhưng tao nề khuôn mặt đẹp của mày nên sẽ không mạnh tay với mày !!! Tối nay ráng mà phục vụ anh...

“Phụt”.....

Chưa kịp nói hết câu gã này đã nhận ngay một bãi nước miếng của Lucy trên mặt. Cô nhóc bình thản ngược lên nhìn hấn với một nụ cười nửa miệng thách thức. Thái độ mỉa mai và cực kì kiêu ngạo. Đám côn đồ nhìn thấy hành động này của cô nhóc mà lạnh sống lưng. Đám giỡn mặt với tên trùm buôn người ác quỷ nổi tiếng là tàn bạo... Lần này thì cô nhóc đã làm một việc vô cùng đại dột rồi...

-Con nhãi này...

Gã trùm tím mặt. Vừa mới cố gắng nguôi cơn giận thì đã bị cô nhóc đập mạnh một phát vào dây thần kinh kiên nhẫn một lần nữa. Khỏi phải nói cũng biết gã điên lên như thế nào, là giang hồ thứ thiệt, lại cầm đầu cả mười mấy tên thuộc hạ, vậy mà giờ bị một con nhãi sỉ nhục. Không phải chỉ là một lần. Chịu sao nổi. Nếu không ra tay dạy cho Lucy một bài học thì thật quá mất mặt với đám đàn em...

Máu dồn hết lên đầu gã thét lên và giơ tay ra, sẵn sàng tát không phải chỉ là một, mà là một loạt cái bạt tai vào khuôn mặt kiêu ngạo kia đang mỉm cười trên gan mình...

“Phập !!!!!!!”

Cánh tay thô bạo vừa giơ lên cao, còn chưa kịp tạo đà chuyển hướng vào mặt Lucy thì đã lãnh trọn một con dao nhỏ, không biết từ đâu bay tới cắm ngập vào giữa bàn tay gã. Cả đám hoảng hốt. Gã trùm rút vội con dao ra khỏi bàn tay nhuộm máu điên cuồng tìm thủ phạm. Theo hướng mà con dao bay tới, có hai chàng trai xuất hiện. Đó là Thanh Phong và Kei, nhìn thấy Lucy vẫn bình an vô sự thì họ đều thở phào

nhẹ nhõm. Thanh Phong cúi người thở dốc mỉm cười với Lucy trấn an, người vừa phóng ra con dao khi này chính là cậu nhóc này, nhờ đó mà Lucy mới không bị ăn tát của gã côn đồ...

-Lucy ! cậu đừng sợ, tớ đã báo cảnh sát rồi. Họ sẽ tới đây ngay...

Nhật Dạ rời khỏi bụi cúc đại đứng sau lưng Kei lấp ló nhìn ra lo lắng. Nhưng cô nhóc lo hơi thừa, vì từ này đến giờ con nhóc Lucy không có tí gì là sợ hãi cả. Chỉ có Nhật Dạ là vẫn run cầm cập thôi...

-Tìm chỗ núp đi. Nhật Dạ !

Kei nghiêng đầu nói nhỏ với cô nhóc rồi lao thẳng vào bọn buôn người trước mặt. Thanh Phong cũng rút ra trong người hai cây phi đao nhập trận. Dù đã có sự đề phòng từ trước nhưng hai tên trong đám vẫn ngã lăn ra đất với cú đá của hai chàng hot boy...

-Mẹ kiếp. Tụi bây...Chém chết hai thằng đó đi !

Nghे tiếng thét của gã trùm, ngay lập tức lũ buôn người rút ra những con dao sắc lẹm lao vào hai người. Nhưng...

“Phập”

Cây phi đao trên tay Thanh Phong phóng vút vào vai một tên lao tới trước, Kei cũng lao lên giành lấy thanh sắt đặc trên tay gã này rồi phang mạnh xuống đứt khoát hẳn luôn. Hai tay hai con dao quay tròn, Thanh Phong tiếp tục găm chúng vào lũ buôn người một cách dễ dàng, yểm trợ cho Kei xông lên với thanh gậy sắt đập tới tấp lũ buôn người nghiệp dư...

Lucy tròn mắt ngạc nhiên. Từ trước đến giờ ngoài bác Hoàng Long ra, cô bé chưa thấy ai đánh nhau bài bản như hai cậu bạn này. Rõ ràng bọn buôn người này không phải là đối thủ của họ. Cô nhóc như không thể tin được vào mắt mình, không lẽ trong học viện BL có những người đặc biệt như vậy hay sao ? Nhất là Kei, cách đánh của cậu ấy rất giống bác Hoàng Long của cô, luôn dứt khoát đối thủ chỉ với một đòn duy nhất vào chỗ hiểm. Còn Thanh Phong phóng dao quá điêu luyện, nhanh và chính xác đến từng centimet, hai người kết hợp với nhau chưa đầy 15 phút lũ buôn người đã bị hạ gục hết. Gã trùm thấy vậy điên tiết hét lớn:

- Hai thằng kia !!! Đứng im đi. Nếu không tao sẽ cho đàn em tao giết con nhỏ này đây.

Tên đang giữ Lucy lập tức đưa con dao nhỏ sắc lẹm lên cổ cô bé đe dọa, con dao bằng thép trắng lạnh toát và sắc lẹm. Lucy mỉm cười nhạt, bọn này đúng là nghiệp dư, cái cách uy hiếp rở tiền này thì hù dọa được ai, chỉ cần một cú thúc khuỷu tay của cô nhóc là tên này sẽ lăn quay ra đất ngay, nhưng cô nhóc vẫn im lặng, cô muốn biết Kei và Phong sẽ làm gì trong trường hợp này.

Thanh Phong đang quay quay hai con dao trên tay cùng lúc Kei hạ xong một gã khác, tay vẫn nắm cổ áo tên bất tỉnh ngược lên không đánh tiếp nữa. Xem ra bọn này đã bị dồn vào chân tường và phải gỡ ra chiêu cuối cùng: dùng con tin uy hiếp. Như vậy hai cậu bạn sẽ không dám làm gì chúng nữa, vì một hành động chống đối của họ cũng sẽ gây nguy hiểm cho Lucy. Nhật Dạ ngồi im trong bụi cúc đại nhìn ra lo lắng. Rõ ràng cô đã gọi cho cảnh sát lâu rồi, không hiểu sao mãi đến bây giờ họ vẫn chưa tới. Họ làm ăn kiểu gì thế không biết...

Nhìn hai cậu nhóc đã dừng lại gã trùm hài lòng, mỉm cười với vẻ đắc thắng:

-Ném vũ khí xuống. Không tao bẻ tay con nhóc này đây !!!

...!!!.... >_< ^_^=“”>

“Phập”

“Bốp”

Sau một giây im lặng, hai con dao nhỏ từ tay Thanh Phong bay thẳng vào vai trái tên trùm, đồng thời thanh sắt đặc trên tay Kei cũng đáp thẳng vào mặt hắn làm hắn ngã vật ra sau. Đám thuộc hạ tái mặt nhìn gã trùm rồi quay sang hai cậu nhóc thắc mắc:

“Hai đứa này...Không biết có phải tụi nó tới cứu con nhỏ không đây”

-ÁHahahaha !!! Đồ ngốc, Tự rước họa vào thân. Hahaha...!!!!!!

Lucy ôm bụng cười sặc sụa trước bộ dạng thảm hại của tên trùm. Rõ ràng hôm nay tên này bị sao chổi chiếu mà. Thật tội nghiệp !

Thấy cô bạn vô tư như không biết đến hoàn cảnh của mình, Thanh Phong mỉm cười thán phục, còn gã ngốc xấu số định dùng Lucy làm con tin uy hiếp hai chàng trai, giờ không những ăn đòn mà còn bị cô nhóc cười vào mũi thì lộn ruột, vừa xấu hổ vừa tức nhìn hai kẻ trước mắt đe dọa:

-Con nhãi !!! Câm miệng đi !!! Bọn khốn này...Tụi mày không quan tâm đến mạng sống con nhãi này sao. Được lắm...

-Ồ !!! Không phải ông mới bảo tụi tôi ném vũ khí xuống sao. Tụi này đã làm theo rồi đó thôi...Có điều hơi run nên bị lệch tay tí xú !(^_ ^)

Thanh Phong gãi đầu nhìn gã với con mắt ngây thơ trong trắng...trợn, thật thà, còn Kei thì mỉm cười mỉa mai:

-Chắc !!!! Thật đáng tiếc !! Nhỏ đó không có giá trị làm con tin. Bỏ tay nó đi, bỏ rằng nó luôn đi...xử đẹp nó hộ tôi luôn đi. Cám ơn ông nhiều !(>_<)

-Nói cái gì đó hả, tên khốn này !!!! Lucy nhìn Kei bất bình, cô muốn đâm chết nó quá.

-Rạch mặt con nhỏ đó ra !!!! Tên trùm gào lên với gã đàn em. Con dao nhỏ sắc lóa đưa lên. Nhưng...

-Hừm !!!! Đâu có dễ vậy !

Lucy cười nhặt nắm chặt lấy cánh tay cầm dao của tên buôn người rồi húc mạnh đầu ra sau kẻ đang giữ mình, ngay lúc tên này loạng chạng, cô nhóc thúc một cùi chỏ vào bụng nó và hạ màn với một đòn Judo cực đẹp...

-Cậu định bỏ tay ai, bỏ rằng ai hả ? Kei...

-Hi !!!

Kei không nói gì, chỉ mỉm cười và ném lại cho Lucy cây nhị khúc côn dưới đất. Đúng lúc này tiếng còi xe cảnh sát réo lên inh ỏi, đám buôn người hoảng hốt tìm đường chạy. Ba đứa nhóc tiếp tục lao vào “ru ngủ” đám người ít ỏi còn lại bằng những cách thô bạo nhất. Khi cảnh sát vừa đến nơi thì tiệc cũng đã tàn. Nhật Dạ mừng rỡ chạy ra ôm chầm lấy Lucy lo lắng:

-Lucy ! cậu không sao chứ. Sao cậu liều lĩnh thế. Nếu Kei và Thanh Phong không đến kịp chắc là cậu đã bị bán sang Campuchia rồi đó, đồ ngốc...

-Tớ không sao !

Đúng là hên cho Lucy, trước khi gọi cho cảnh sát Nhật Dạ đã nhanh trí vội vàng gọi cho Thanh Phong và Kei tới trước cứu cô nhóc, chứ nếu chỉ ngồi chờ mấy cái xe “rùa” của các chú cảnh sát “bò” tới thì bây giờ chắc họ đã nhận được xác Lucy rồi.

-Nhật Dạ à ! lần sau mà có thấy Lucy bị bắt đem bán thì cậu nhớ giúp tụi bắt cóc bán nó đi xa xa một chút cho đỡ phiền nhé ! Người gì mà suốt ngày gây rắc rối. Nhờ cậu mà tớ lỡ mất dịp ngắm pháo hoa rồi đó...

Nghe Kei nhắc đến pháo hoa Lucy và Nhật Dạ mới giật mình nhớ ra và quay ngoắt về phía hội chợ...

Chúu...!!!!!!!!!!!!!! Bụp...!!!!!!!!!!!!

Một trái pháo màu tím bắn lên tung tóe trên bầu trời sáng rực. Đó chính là trái pháo cuối cùng của lễ hội. Thanh Phong đang bàn giao công việc cho cảnh sát ngược lên mỉm cười:

-Đẹp quá !!!

Lễ hội kết thúc....

Chiếc mô tô phóng vùn vụt trên con đường sáng loáng bởi ánh điện hai bên đường. Lucy ngồi sau lưng thiên thần vui vẻ đưa tay chạm vào những cơn gió lạnh ủa qua. Lẽ ra Thanh Phong đi về cùng Kei kia, nhưng vì

sợ cô nhóc lại gây thêm rắc rối gì nữa nên Kei bảo cậu ấy đưa cô nhóc về nhà, còn mình thì đi bộ về phòng trọ vì phòng trọ của cậu cách đó không xa lắm...

Cho đến bây giờ Lucy vẫn không thể giải đáp hết được thắc mắc trong đầu mình. Thực ra Kei và Thanh Phong là người như thế nào ? Chắc không đơn giản chỉ là những học viên xuất sắc của học viện BL đâu...

-Cậu có lạnh không Lucy ?

Thấy cô nhóc ngồi sau mình im lặng, Thanh Phong hơi nghiêng đầu ra sau lo lắng.

-Không. Thanh Phong... à. Cảm ơn các cậu vì đã tới cứu tớ !

-Không có gì. Mà phải công nhận là cậu liều mạng thật đó Lucy. Giúp đỡ người khác là tốt nhưng cậu cũng phải biết quan tâm đến bản thân một chút chứ !

-Tại tớ không chịu nổi khi nhìn cô gái tội nghiệp kia bị bọn buôn người ăn hiếp, lúc đó mà gọi cho cảnh sát thì chắc chắn không kịp rồi, không còn cách nào khác, nếu tớ không ra cứu cô ấy thì tớ sẽ thấy cắn rứt lắm. Mà hai cậu cũng giỏi võ thật đó. Thanh Phong học phóng dao lâu chưa? Cậu học ở đâu vậy ? Cậu giỏi quá !

-Hi hi... Chỉ là chút tài lẻ của hot boy thôi, cậu đừng bận tâm. Mà cậu cũng khá lắm. Sử dụng nhị khúc còn rất điêu luyện . Càng ngày tớ càng bất ngờ về khả năng của cậu đó.

-Hi hi...

Lucy cười gượng gạo, thực ra cô bé không muốn cho ai biết cô có võ, Lucy rất hay đánh nhau, nếu để cho bạn bè biết chuyện này thì sẽ có những lời xì xào không hay về cô, và có thể sẽ đến tai vợ chồng chú Khánh, họ mà biết không chừng Lucy lại được chuyển nhà nữa...

Chiếc mô tô dừng lại trước cổng nhà Lucy, cô nhóc chậm chạp bước xuống, trao chiếc nón bảo hiểm cho Thanh Phong mỉm cười:

-Cảm ơn đã đưa tớ về Thanh Phong !

-Ngủ ngon nhé !!!

Thiên thần quay xe đi sau khi đã tặng cho Lucy một nụ cười rạng rỡ, cô bé thì nhẹ nhàng mở cánh cổng bước vào, trong nhà điện vẫn còn thấp sáng, chú Khánh vẫn còn thức đợi Lucy về, hình như chú và dì có vẻ lo lắng lắm khi thấy cô bé đi chơi về nhà trễ. Lucy mỉm cười, chợt thấy lòng mình ấm áp...

-Cuộc sống thật tươi đẹp !

14. Chương 14: Bạch Dương Sư Huỳnh !

Sáng thứ hai...

-Này ! nghe nói hôm nay thầy Dương đi công tác về rồi...

-Hi hi hi. Thế là hôm nay thầy ấy sẽ dạy lớp mình hả ! vui quá. Thầy ấy đi đã hơn một tháng rồi, nhớ chết đi được !!!

-Đúng là nhớ thật đó. Giá mà ngày nào thầy ấy cũng dạy lớp mình thì tốt quá...

Một tốp nữ sinh khối 11 đi qua trò chuyện riu rít. Từ khi được bầu làm sao đỏ sáng nào Lucy cũng phải đi trực với Kei, thế mà không hiểu sao hôm nay tên đó lại đi trễ để cho cô nhóc phải làm việc một mình. Đúng là một tên vô trách nhiệm mà. Cậu ta là sao đỏ mà còn đi trễ thì đòi kỉ luật ai nữa chứ...

-Mọi người nhanh chân lên. Vào lớp lâu rồi đó !!!

Nghe sao đỏ Lucy nhắc nhở, đám học sinh mỉm cười rồi cũng nhanh chân đi thẳng. Phải công nhận là Lucy khá dễ tính trong mỗi lần tới phiên trực, gặp Kei thì mấy cô kia đã được ghi tên vào sổ Bắc đẩu rồi... Tốp nữ sinh kia mới đi qua thì một tốp khác xôn xao tới, lần này là bốn tên con trai vừa đi vừa cười nói inh ỏi cả một góc hành lang.

-Mấy bạn kia ! Thôi làm ồn và vào lớp nhanh đi !

Nghe tiếng Lucy, mấy tên này đang đùa giỡn bỗng ngừng lại cười lớn:

-Ôi sao đỏ mới này ! Dễ thương quá đi mất !!! Một tên trong đám có mái tóc đỏ hoe nhìn cô bé chột nhẽ.

-Ừa ! Hôm nay thằng khỉ con kia không đi trực với em hả. Bé con ?

-Em tên gì thế. Tối nay đi uống café với anh nhé !

Thấy cô sao đỏ mới hiện hiện cả đám lập tức bu quanh Lucy trêu chọc. Có lẽ vì Kei hôm nay không đi trực cùng Lucy, còn cô bé nhìn lại khá dễ thương nên bọn này mới có hành động quá khích như thế. Cô nhóc Lucy ban đầu chỉ định nhắc nhở tụi nó rồi cho qua, nhưng thấy mấy kẻ này cứ được đằng chân, lân đằng đầu thì không muốn khách sáo nữa. Cô nhóc ngay lập tức lôi ra cuốn sổ và cây bút bi lạnh lùng:

-Nhẹ nhàng thì không thích đâu. Hừm...Đi trễ, không sinh hoạt đầu giờ, không đeo thẻ học sinh. Đọc tên các bạn cho tôi đi...

Lucy chưa nói dứt câu, một tên trong bọn đã giật phăng cây bút trên tay khiêu khích, thấy cô bé cau mày, bọn này thích thú cười lớn:

-Làm gì dữ vậy cô em ? Em vẫn chưa cho bọn anh biết tên cơ mà.

-Em có mái tóc đẹp quá. Mượt như tơ vậy !

-Khuôn mặt baby quá. Có thật em học cấp ba không vậy ?

Hai tên vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc, sờ má Lucy, lúc này thì cô nhóc đã hết kiên nhẫn rồi. Nội quy không cho phép sao đỏ được đánh nhau đâu. Nhưng nếu tự vệ thì chắc là không sao. Cô bé lạnh lùng gấp cuốn sổ đỏ lại, nắm chặt tay định đập ấy tên liều mạng này một trận, thì từ đằng sau hai bóng người bước tới quát lớn:

-Đây mấy cậu kia ! Đang làm trò gì đó hả ?

Đám nam sinh ngổ ngược quay sang chột tái mặt và lớp ngóp đứng tùm lại một chỗ lo lắng. Hai người vừa đi vào, một là Kei cũng đang kè kè cuốn sổ trên tay mặc dù vai vẫn còn mang ba lô, Lucy thở dài ngán ngẩm. Sao đỏ đi trễ thì nói được ai. Thế nào đám này cũng vạ lại cho coi...

Nhưng đám kia vẫn lúng túng nhìn người thanh niên mới đi vào cùng Kei bằng ánh mắt lo lắng...

-Đây các cậu ! Đừng dại dột mà đụng vào cô bé này...

Người thanh niên nói với đám du côn bằng giọng lạnh lùng cảnh cáo, một tay xách chiếc cặp da đen, tay kia đưa lên tháo gọng kính cất vào túi áo rồi nhìn Lucy mỉm cười:

...-Nhìn dễ thương vậy thôi chứ lúc nổi điên lên thì cô bé đáng sợ lắm đấy ! Các cậu còn muốn yên ổn vào lớp thì đi nhanh đi, chậm một giây nữa thôi thì các cậu sẽ hối hận đó...

Đám nam sinh nghe anh nói vậy thì “dạ, vâng” rồi rít rồi chuồn mất. Hành lang chỉ còn lại ba người. Kei lững thững bước tới bình thản như không biết rằng mình đã đi trễ hơn 15 phút. Chàng trai kia thì vẫn đứng im nhìn Lucy, thân thương và trù ẻo...

Còn Lucy. Ngay giây phút anh tháo chiếc kính ra, cô bé đã nhìn anh, lặng người. Những kí ức xa xưa trong quá khứ tràn về...

Bãi biển mờ sương sớm, ngôi nhà có vườn hoa diên vĩ tím ngắt, những bức tường đỏ phủ đầy rêu phong...

Và người con trai này...

-Lucy ! Cậu sao vậy ?

Lucy không còn nghe được tiếng gọi của Kei nữa. Những hình ảnh đang quay cuồng trong đầu cô bé. Rồi cô thấy khóe mắt mình hơi cay...

-Sao vậy Lucy ? Em không còn nhận ra anh sao ? chàng trai mỉm cười cất tiếng hỏi.

Ngước lên nhìn chàng thanh niên, cô bé ghen ngào:

- Bạch...Dương !!!

Chàng trai mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Lucy rồi bất ngờ ôm chầm lấy cô bé trước đôi mắt ngơ ngác của kẻ thứ ba đang nhìn. Kei tròn mắt hết sức ngạc nhiên. Bình thường Lucy lạnh lùng, đánh đá là thế, vậy mà bây giờ lại im re cho người khác ôm chặt chẳng có phản ứng gì. Thực ra hai người này có quan hệ như thế nào, cậu chỉ biết Bạch Dương là giáo viên mới về trường chứ không biết là anh ta lại quen với Lucy, một con nhóc cũng mới chuyển trường đến không lâu...

Bạch Dương một tay xách cặp, tay kia vẫn ôm chặt Lucy rồi nhẹ nhàng buông ra đưa lên vuốt nhẹ mái tóc cô bé một lần nữa, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn Lucy tràn đầy yêu thương.

-Anh nhớ em lắm Lucy !!! Anh đã tìm em suốt 5 năm rồi, nhưng những người họ hàng của em không muốn cho anh gặp em. Mỗi bây giờ chú Khánh và anh mới có cơ hội đưa em về đây...

-Anh Bạch Dương ! anh cũng biết chú Khánh sao ? Lucy nghe anh nói thì hơi ngạc nhiên.

-Đương nhiên ! Chú Khánh là chú ruột của anh mà, chú ấy đã muốn nhận em về từ lâu rồi, nhưng có vài rắc rối nên đến bây giờ chú ấy mới tìm thấy em.

-Bạch Dương !!! Em nhớ anh lắm, từ sau khi bác Long mất em rất muốn gặp anh, nhưng lại không biết anh ở đâu cả. Em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh...Bạch Dương...

-Anh cũng có nhiều chuyện muốn nói với em lắm. Nhưng em yên tâm, từ giờ chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian. Chiều nay anh sẽ đến nhà chú Khánh tìm em, giờ thì vào lớp đi, em phải vào lớp học chứ, bạn em đang đợi kia.

Bạch Dương vừa nói vừa quay sang, Kei đang đứng dựa lưng vào tường nhìn hai người, giờ thì cô bé mới nhớ tới sự có mặt của cậu, nhưng Lucy còn rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Bạch Dương, quay lại thì anh ấy đã đi lên cầu thang rồi. Lấy cặp kính ra đeo lên mặt anh quay sang mỉm cười:

-Học tốt nhé ! Gặp lại em sau !!!

-Hơ ? Dạ !!!

15. Chương 15: Quá Khứ Của Lucy

Đúng là một cuộc hội ngộ đầy bất ngờ giành cho Lucy, những mảng kí ức lộn xộn mà cô bé đã mất dần dần được khôi phục lại khi người con trai này xuất hiện, nó làm cho Lucy cảm thấy có gì đó tủi thân, vui mừng, mong đợi và hi vọng, rồi bỗng chốc những cảm xúc đó chợt vỡ òa thành hạnh phúc, Lucy đang rất hạnh phúc vì đã gặp lại người này. Bạch Dương...

Kể từ lúc gặp Bạch Dương, cô bé cứ ngơ ngẩn như người mất hồn. Nhìn cô ngồi cười một mình, mấy cô bạn cùng lớp đi lại thắc mắc:

-Lucy ! có chuyện gì vui mà cậu toe toét này giờ thế ?

-Không. Không có gì !

-Nghe nói hôm qua cậu cùng Kei và Thanh Phong giúp cảnh sát bắt được một băng buôn người phải không ? nhìn bé nhỏ vậy mà dũng cảm quá nhỉ ! Cậu có võ hả Lucy

-Hôm qua cậu hạ được mấy tên thế ? Tụi đó có dữ dằn lắm không ?

Nghe cô bạn Hoa Chanh tán dương, cô nhóc đỏ mặt đưa tay gãi gãi đầu,

“Thực ra hôm qua công lao thuộc về Thanh Phong và Kei chứ mình có làm được gì đâu”

-Mà các cậu gặp bọn người đó ở đâu vậy ?

-Ở khu vườn hoang gần hội chợ ! Hôm qua các cậu không chịu đi cùng nên tớ đã rủ Lucy tới đó. Xui xẻo làm sao lại đụng phải bọn buôn người. Cũng may là cuối cùng bọn chúng cũng bị cảnh sát tóm gọn. Thật hú hồn...Nhật Dạ quay xuống vui vẻ, mấy cô bạn này nghe xong thì giật mình, cô bé Linh Nga nhăn mặt:

-Cậu đã rủ Lucy tới khu vườn hoang đó à ? Liệu mạng quá đầy Nhật Dạ. Không phải bọn tớ đã nói là ở đó rất nguy hiểm rồi sao ? Cũng may là các cậu không sao. Chứ nếu gặp phải “thứ đó” là hết đường về rồi !

-"Thứ đó" là thứ gì vậy Linh Nga ?

Nghe Lucy thắc mắc, cô bạn đưa tay sửa lại gọng kính nhìn hai cô nhóc không hiểu chuyện nói với vẻ nghiêm trọng:

-Là ma ! Tớ nghe nói gần khu vườn đó có một ngôi nhà bỏ hoang có rất nhiều hồn ma tụ tập. Về đêm thường có hai bóng người một già, một trẻ và đều là con gái thường lang thang quanh đó, đôi lúc trong ngôi nhà còn phát ra tiếng khóc, la hét và cười sặc sụa nữa. Theo tớ biết thì ngôi nhà hoang đó trước đây là một nhà máy có hai nữ công nhân gặp tai nạn. Hình như linh hồn của hai cô công nhân đó không siêu thoát được nên đã ám cho chủ nơi đó bị phá sản. Bây giờ thì nó đã trở thành nhà ma thật rồi.

-Nhà ma hả ? Lucy nghiêng đầu nghĩ ngợi.

-Nghe thú vị đó chứ ! Vậy sao chúng ta không tới đó xem thử đi. Biết đâu trong đó có gì hay ho thì sao ?

Thanh Phong đưa lon coca lên miệng thích thú. Đề nghị của cậu ngay lập tức được Nhật Dạ hưởng ứng, cô nhóc hí hửng lên kế hoạch cho tối chủ nhật đi bắt ma và vui vẻ kéo luôn Lucy, Kei cùng đi. Trong lớp 11A này Lucy có lẽ là cô gái can đảm nhất nên sau một hồi rủ rê chỉ có cô bé là đồng ý. Theo Lucy thì trên đời này không có những thứ như ma quỷ tồn tại. Không có gì phải sợ cả.

Giờ ra chơi.

Lucy đứng bên lan can ngoài hành lang nhìn xuống sân trường. Bạch Dương đang ở dưới đó, vây quanh anh là năm cô gái khối 12 khá xinh xắn đang chạy theo cười nói vui vẻ. Mặc dù là giáo viên nhưng xem ra anh ấy rất được nữ sinh ái mộ, điều này cũng dễ hiểu thôi, vì Bạch Dương rất đẹp trai mà, khuôn mặt trẻ trung thanh tú cộng thêm dáng người cao ráo, nhìn anh không khác gì một chàng ca sĩ Hàn Quốc cả. Ngay từ nhỏ Lucy đã thấy rất hạnh diện vì anh rồi...

-Cậu thân với thầy Bạch Dương lắm hả Lucy ?

Có tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Lucy. Bộ ba chơi thân đang ngồi bên cạnh cô nhóc cũng nhìn xuống sân trường thắc mắc, còn cô nhóc Lucy thì ngược lên trời mơ màng với nụ cười rạng rỡ:

-Bạch Dương !!!! Anh ấy là người vô cùng quan trọng với tớ !

-Vô cùng quan trọng ư ? Là người yêu à ? Hay là bạn ?

Cả ba người tròn mắt ngạc nhiên, điều mà Lucy vừa thông báo quả là một tin động trời, thấy Thanh Phong nhìn mình với ánh mắt dò hỏi, Lucy vội vàng giải thích:

-Àk...Là sư huynh đồng môn của tớ. Anh ấy là đệ tử duy nhất của bác Hoàng Long cũng chính là bác ruột tớ.

-Bác cậu là võ sư hả ?

-Ừ ! 5 năm rồi, từ sau cái chết của bác Hoàng Long tớ mới được gặp lại Bạch Dương. Tớ vui lắm !

-Ra là vậy à ! Quả là cuộc hội ngộ đầy bất ngờ và xúc động nhỉ ? Thanh Phong nghiêng đầu mỉm cười.

-Nhưng sao bác cậu lại chết vậy Lucy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với gia đình cậu ? Và bố mẹ cậu đâu ? Tại sao Lucy lại phải sống với vợ chồng chú Khánh thế. Có thể kể cho bọn tớ nghe về quá khứ của cậu được không?

Lucy quay sang nhìn Nhật Dạ với vẻ ngần ngại. Câu hỏi của cô đã đụng chạm tới vấn đề nhạy cảm của cô bé. Quá khứ là thứ mà Lucy không bao giờ muốn nhớ lại, vì những kí ức đó giống như một lưỡi dao sắc lẹm mà mỗi lần đụng đến, nó lại làm cho Lucy phải đau nhói...

-Ừ !! kể cho bọn tớ nghe về bác cậu đi Lucy, bác cậu là người đã dạy võ cho cậu phải không? bác ấy là người thế nào, chắc là phải giỏi lắm !!

Thanh Phong cũng nhìn Lucy háo hức.

-Bạch Dương cũng giỏi võ lắm hả, Lucy ? Mà sao bác cậu chỉ nhận mình anh ấy làm học trò vậy ? Vì Bạch Dương rất có tố chất sao ? Kei nhìn xuống sân trường thắc mắc.

Cô bé hơi bối rối, cô không muốn kể chuyện của mình cho ai nghe cả, vì nó là một câu chuyện dài và cũng không có gì vui cả, nhưng dường như ba người bạn này rất có hứng thú với quá khứ của Lucy nên sau một loạt câu hỏi của cô lớp trưởng vô tư, nhí nhảnh, cô nhóc đành vui vẻ trả lời:

-Bố tớ mất rồi. Nghe bác tớ nói rằng ông ấy đã mất trong một vụ tai nạn giao thông khi mẹ vừa mang thai. Từ nhỏ tớ đã sống với mẹ và bác trong ngôi nhà nhỏ gần bờ biển. Lúc đó mẹ tớ là giáo viên còn bác Hoàng Long là vệ sĩ. Sáng nào bác ấy cũng dẫn tớ và anh Bạch Dương chạy bộ dọc theo bờ biển rồi dạy cho hai anh em thực chiến, tớ thì có năng khiếu sử dụng nhị khúc còn anh Dương chỉ thích đâm đá tay không. Mỗi lần Bạch Dương và tớ đấu với nhau, tớ luôn thắng anh ấy với số điểm tuyệt đối, nhưng anh ấy vẫn vui vẻ nhận là chịu thua tớ, bây giờ nghĩ lại mới biết rằng, sở dĩ tớ thắng được là vì hồi đó Bạch Dương nhường cho tớ mà thôi, vì tớ rất háo thắng mà, còn anh ấy thì rất chiều chuộng tớ...

Dù lúc đó khó là nhỏ con nhưng tớ quậy phá lắm. Bác Long không để ý một tí là tớ lại lẩn đi đánh nhau với tụi nhóc hàng xóm ngay. Trong cái đám loai choi đó thì tớ là vô địch, từ con trai cho đến con gái, không ưa ai là tớ đều “bụp” hết, mỗi lần trở về trong trạng thái váy áo lấm lem, chân tay xây xát là tớ bị bác Long phạt phải hít đất suốt cả buổi trời, còn anh Bạch Dương thì được giao nhiệm vụ đứng đó kiểm tra. Nhưng mỗi lần bác đi khuất là tớ nằm bẹp xuống luôn, anh ấy chỉ biết ngồi nhìn tớ cười nhún nhó mà thôi...

Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Lucy cả ba đều mỉm cười lắc đầu, xem ra so với hồi nhỏ Lucy cũng chẳng có thay đổi là bao nhiêu, cũng hiếu động, cứng đầu và khoái bạo lực y như trước mà thôi.

-Nhưng sau đó thì sao ? Sao bác cậu lại mất, còn mẹ cậu đâu rồi ? Nhật Dạ đưa tay mân mê lọn tóc xám biếc nhìn Lucy tò mò.

-Mẹ tớ mất lâu rồi!

Nói đến đây Lucy thở dài đưa đôi mắt nhìn xa xăm lên bầu trời như muốn tìm về quá khứ, một quá khứ mà cô đã cố chôn chặt trong lòng...

-Lúc tớ 10 tuổi thì mẹ bị bệnh rồi mất, chỉ còn lại hai bác cháu sống với nhau thôi. Tớ còn nhớ lúc mẹ mới mất. Bác Long đau lòng lắm, tớ đã thấy bác ấy bật khóc khi người ta đem quan tài của mẹ đi chôn, rồi những ngày sau đó thì bác ấy trở nên trầm lặng, không nói không cười gì nữa. Anh Bạch Dương hôm nào cũng phải qua nhà tớ lo xếp đặt công việc thay cho bác ấy. Nhưng một thời gian sau thì bác ấy cũng người ngoài, vì bác vẫn còn tớ, bác còn phải chăm sóc tớ thay ẹ, vì vậy bác không thể gục ngã được...

Mẹ tớ mất một thời gian thì anh Bạch Dương cũng phải đi học đại học ở thành phố và chia tay với hai bác cháu. Ngôi nhà lúc đó khá trống vắng vì đột nhiên thiếu mất hai người. Nhưng tớ vẫn không buồn, vì bên cạnh mình vẫn còn bác Long lúc nào cũng yêu thương chăm sóc cho tớ từng li từng tí...Tớ không rõ lắm về công việc của bác Hoàng Long, chỉ biết rằng bác làm vệ sĩ ột công ti nào đó ở ngoài thị trấn, công việc của bác ấy khá là bận rộn, nhưng chiều nào bác cũng cố về thật sớm để ăn cơm cùng với tớ... Nhưng rồi vào một buổi chiều mưa tầm tã, đã hơn 6h tối rồi mà tớ vẫn không thấy bác ấy đâu. Ngôi ngoài hiên chờ bác trở về mà trong lòng tớ bứt rứt mãi không yên, mọi ngày dù trời nắng hay mưa thì bác ấy cũng trở về nhà rất đúng giờ, nhưng hôm đó thì khác...Mãi hơn 7h bác ấy mới trở về trong tình trạng vô cùng thảm hại...chiếc áo sơ mi trắng nhuộm đỏ máu nhòe đi trong nước mưa, trên trán bác ấy cũng có một vết thương dài khiến máu loang xuống mặt. Tớ hét hải chạy ra đỡ khi nhìn thấy bác ấy loạng choạng bước vào. Lúc đó tớ đã hoảng sợ lắm, nhất là lúc bác ấy đưa tay lên vuốt tóc tớ khi nghe tớ gọi tên và chỉ nói đúng một câu “bác xin lỗi” rồi gục xuống...

Và bác ấy đã mất khi được đưa vào bệnh viện vì đã mất máu quá nhiều. Sau này nghe bên cảnh sát kết luận vì bác tớ là vệ sĩ nên lỡ gây thù chuốc oán với một băng đảng nào đó và bị chúng thanh toán, còn sự thật thế nào thì bây giờ vẫn gác đó. Bác Hoàng Long mất rồi, tớ chẳng còn người thân nào nữa...

-Vậy còn Bạch Dương thì sao ? Lúc đó anh ta đang ở đâu? Kei nghiêng đầu nhìn xuống sân trường nơi Bạch Dương đang nói chuyện với mấy cô học trò tò mò.

-Lúc bác Long mới mất, những người họ hàng sợ tớ cũng bị bác ấy liên lụy nên đã vội mang tớ đi nơi khác. Tớ không kịp gặp lại Bạch Dương và cũng mất liên lạc với anh ấy luôn kể từ đó đến giờ.

-Vậy Lucy đã sống với ai trong suốt thời gian qua ? Thanh Phong nhìn cô bé thắc mắc.

-Với mấy người họ hàng bên ngoại. Nhưng mục đích của họ nhận nuôi tớ chỉ vì số tài sản mà bác Long để lại cho tớ mà thôi. Sau khi đã lột hết mọi thứ thì không còn ai muốn để tớ ở lại nhà họ nữa. Tớ đã bị đẩy đi hết nơi này đến nơi khác rồi cuối cùng là vào trại mồ côi. Ở trong đó một thời gian thì tớ được gia đình chú Khánh đón về nuôi...

-Thật quá đáng. Những kẻ đó đúng là không có trái tim mà ! Người thân họ hàng mà họ nỡ đối xử với cậu tàn nhẫn như vậy sao ? Nhật Dạ nhìn Lucy bức xúc, cô bé chỉ mỉm cười buồn.

-Họ đều có lí do không muốn tớ ở lại mà. Họ còn có gia đình, họ cũng có con cái, việc chăm sóc cho những người thân trong gia đình họ đã vất vả lắm rồi, họ không muốn có thêm gánh nặng nữa cũng chỉ là chuyện bình thường thôi. Tớ không trách gì họ cả.

-Những người đó có thể thông cảm, nhưng còn những kẻ đã lột sạch tài sản của bác cậu để lại cho cậu thì sao ? Thật quá đê tiện, lợi dụng hoàn cảnh cô thân cô thế của cậu để chiếm đoạt hết những thứ còn lại của cậu, khi cậu không còn khả năng lời dụng thì hắt cậu đi. Họ có phải con người không chứ ?

Thấy Nhật Dạ vẫn bức xúc, Lucy chỉ mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo.

-Không sao ! Dù sao thì trong lúc nguy hiểm nhất, chính họ cũng đã ra tay giúp đỡ tớ. Những gì mà họ lấy của tớ sau đó coi như là tớ đền ơn cho họ đi. Tớ thấy như vậy lại tốt đó. Tớ không muốn nợ nần ơn nghĩa gì của ai cả.

-Cậu nói đúng, ít ra bây giờ cậu cảm thấy rất thanh thản phải không. Kei nhìn cô bé mỉm cười, cậu thích tính cách này của cô bé.

-Ừk !!!

-Hừm ! Không ngờ cậu còn nhỏ mà đã trải qua nhiều chuyện thế rồi...

Thanh Phong thở dài. Ánh mắt cậu nhìn cô bé đượm buồn, giờ thì cậu đã hiểu vì sao Lucy có vẻ sống khép kín, lúc nào cũng cô đơn xa cách với mọi người. Cả cái tính thích giải quyết rắc rối một mình nữa. Tất cả đều do hoàn cảnh của Lucy tạo nên mà thôi.

Đúng là phải hiểu rõ hoàn cảnh của một người nào đó mới biết được người ta đang nghĩ gì. Kei và Nhật Dạ không nói gì chỉ nhìn xuống sân trường nghĩ ngợi...Nhưng có một điều mà họ rất yên tâm ở Lucy, là dù trải qua chuyện gì thì chỉ một phút sau cô nhóc lại toe toét vui vẻ như thường. Vô tâm có lẽ là thần dược ột cuộc sống nhiều trắc trở. Đây chính là bài học đầu tiên mà cô bé học được từ bác Hoàng Long...

Bạch Dương có vẻ như biết có người đang nhìn mình, anh ngược lên dãy hành lang nơi bốn đứa nhóc đang đứng đưa tay vẫy vẫy chào...

16. Chương 16: Lời Nói Dối Của Bạch Dương

Cuối cùng buổi tối mong đợi cũng đã đến. Đang loay hoay trong bếp giúp dì Thanh nấu ăn, thì Lucy nghe tiếng Bạch Dương ở trên nhà.

-Về rồi đấy à, Bạch Dương ? Chuyện công tác thế nào rồi ?

-Rất tốt ạ ! Lucy đâu rồi chú ?

-Anh Bạch Dương !!! Cô nhóc nhảy xổ ra ôm chầm lấy Bạch Dương toe toét, trên người vẫn còn đeo chiếc tạp dề trắng.

...-Anh Bạch Dương !!!!! Em nhớ anh lắm, cuối cùng em cũng được gặp lại anh rồi !

Cô nhóc cứ thế ôm chặt lấy Bạch Dương. Còn anh thì nhẹ nhàng vuốt mái tóc xõa của cô mỉm cười:

-Lucy của anh đã lớn lên nhiều rồi nhỉ, và còn rất xinh gái nữa chứ. Nhưng không biết bây giờ em còn quậy phá như hồi nhỏ không ?

-Cô bé ngoan lắm ! Suốt ngày chỉ lo học thôi. Hoàn toàn ngược lại những gì cháu đã kể với chú đó !

Nghe chú Khánh nói mà Lucy thấy nhột nhột. Không hiểu nếu chú ấy mà biết được những cuộc xung đột gần đây của cô nhóc thì còn nói như vậy được không nữa...

Bữa cơm tối hôm đó diễn ra thật vui vẻ, Bạch Dương liên tục gấp thức ăn cho Lucy y trong những bữa ăn như hồi nhỏ của hai anh em, và phải công nhận là Lucy của anh cũng háu ăn y như trước kia, thấy cô em đáng yêu không có gì thay đổi thì Bạch Dương có vẻ vui vui. Ăn tối xong anh lại xin phép gia đình chú Khánh đưa Lucy đi dạo. Hiển nhiên là chú Khánh cũng vui vẻ đồng ý rồi, 5 năm không gặp thì giữa hai anh em sẽ có khá nhiều chuyện để nói với nhau, Bạch Dương và Lucy cần có một không gian riêng để nói chuyện.

Anh đón taxi rồi đưa cô bé đi đến quán cafe tên là Mimosa trong thị trấn. Nơi đây khá là đẹp. Trong quán có những căn phòng rộng sơn màu kem, Trên mỗi cái bàn trắng có đặt một lọ hoa tươi và bốn chiếc ghế mây xếp xung quanh. Đơn giản nhưng thanh lịch. Bạch Dương có lẽ là khách quen ở đây. Vừa bước vào anh đã kéo Lucy lên lầu hai, bởi trên này không những lộng gió mà ngồi trên đây còn có thể nhìn thấy hàng đèn đường sáng rực dọc bờ sông, một khung cảnh lãng mạn có lẽ dành cho những đôi tình nhân thì thích hợp hơn. Đang ngẩn ngơ nhìn dòng sông rực rỡ thì có một cô nhân viên đi lại đưa cho Bạch Dương cuốn menu tươi cười:

-Hai bạn muốn dùng gì ?

Bạch dương mỉm cười đẩy cuốn menu về phía Lucy, cô nhóc vui vẻ chọn ình một ly nước ép cà rốt rồi lại quay sang ngắm nghía xung quanh một cách thích thú.

-Một ly nước ép cà rốt và một chai Whitki nhé ! Đưa lại cuốn menu cho chị nhân viên, Bạch Dương quay sang nhìn Lucy trêu mếu: -Em thấy ở đây thế nào Lucy, em có thích gia đình chú Khánh không ?

-Ở đây vui lắm, chú Khánh và gì Thanh cũng đối xử với em rất tốt. Anh dạy ở học viện Bell Liberty lâu chưa ? Hình như ở trường anh được nhiều nữ sinh ái mộ lắm thì phải. Hôm nay em đã thấy có mấy cái đuôi xếp thành hàng dài chạy theo anh xin chết rồi...

Bạch Dương mỉm cười đưa ly rượu lên môi nhấp nháp:

-Anh mới ra trường và tới đây dạy từ đầu năm, vì em chuyển đến trễ đúng vào dịp anh đi công tác nên không biết đó thôi. Những người họ hàng không tìm tới đây làm phiền em chứ ?

-Không ! Không ai tới đây cả, dù sao em cũng đã hết khả năng lợi dụng rồi. Nhưng em cũng thấy ngạc nhiên thật đó. Không ngờ anh Bạch Dương và em lại có họ hàng xa như vậy. Thế mà trước giờ không ai chịu nói cho em biết !

-Họ hàng ? Không đâu Lucy. Anh và em không có họ hàng gì cả. Chú Khánh là bạn thân của thầy Hoàng Long chứ không có họ hàng gì với em đâu, chắc là chú ấy chưa nói cho em biết chuyện này thì phải ?

Lucy đang quay quay chiếc thìa trong ly nước, chợt ngược lên có vẻ nghĩ ngợi khi nghe Bạch Dương nói điều này. Thế mà cô bé cứ tưởng hai người có họ hàng chứ...

-Anh và chú Khánh đã đi tìm em rất lâu rồi. Mãi đến bây giờ những người họ hàng đó mới chịu giao lại em cho chúng tôi ! Khoảng thời gian qua em đã chịu khổ nhiều quá rồi, anh là học trò duy nhất của thầy Long, vậy mà khi thầy ấy mất anh lại không thể giúp gì được cho em. Anh thật có lỗi quá !

Bạch Dương nhìn Lucy có vẻ đượm buồn. Cặp kiếng trên mắt anh gặp ánh sáng đèn điện trong phòng trở nên xanh biếc, bây giờ thì Lucy mới có cơ hội hỏi về những thắc mắc của mình, cô nhóc nhìn lên nghiêm túc:

-Không sao đâu, anh đừng bận tâm chuyện đó....Nhưng mà Bạch Dương... Anh có biết tại sao bác Long bị người ta giết, và ai đã giết bác ấy không ?

Nghe Lucy hỏi. Bạch Dương cau mày đặt ly rượu xuống bàn nhìn cô bé đăm chiêu.

-Lucy à ! Em vẫn còn nhỏ lắm, chưa cần phải biết đến những chuyện này đâu. Mà dù có biết được em cũng không thể làm gì đâu. Hãy quên tất cả đi mà sống, đó cũng chính là điều thầy Long mong muốn, hãy nghe lời anh, đừng bao giờ tìm hiểu về quá khứ của bác em nữa.

-Anh muốn em quên đi ?

-Đúng !

Lucy giận dữ ngược lên:

-Bạch Dương !!! Vậy đúng là anh đã biết chuyện của bác em sao ?

-Lucy...

-Anh nghĩ rằng em có thể quên đi tất cả mọi chuyện , để bác ấy chết một cách oan ức và vui vẻ sống tiếp hay sao ?

-Lucy ! Ý anh không phải như vậy....

-Không có chuyện đó đâu. Bạch Dương !!! Em nhất định phải bắt hung thủ đã giết bác ấy phải đền tội. Nói cho em biết đi ! Ai là kẻ đã giết bác Long?

....

-Bạch Dương !!!! Anh hãy nói với em tất cả những gì mà anh biết đi, nếu không sau này tự em cũng tìm ra thôi.

.....

-Anh không muốn trả thù cho bác em sao. Sao anh lại có thể khuyên em quên chuyện này đi được chứ ? Anh có thật sự xem bác em là thầy của anh không vậy ?

Bạch Dương thở dài buồn rầu, Lucy đang giận, anh đã quên rằng Lucy là một cô nhóc cứng đầu và cực kì nóng nảy. Nếu để lộ ra thông tin gì cho cô biết, chắc chắn cô bé này sẽ không bỏ qua mà sẽ điều tra tới cùng. Lúc đó Lucy sẽ gặp họa lớn, ngay cả việc cô bé vẫn còn sống đến bây giờ đã là may mắn lắm rồi, làm sao mà anh có thể để cô nhóc đi tìm đường chết được kia chứ...

-Bạch Dương !!!! Anh nói đi chứ !!!!!

Lucy bực bội đập tay xuống bàn khi thấy người đối diện với mình mãi im lặng, lúc này Bạch Dương mới ngược lên nhún mày.

-Lucy !!!! Anh là học trò duy nhất của thầy Long đương nhiên anh cũng muốn trả thù cho thầy ấy chứ. Nhưng anh không có chút đầu mối nào về hung thủ cả, ngoài kết luận bên phía cảnh sát ra anh không còn biết gì hơn nữa, và vụ án cũng đi vào ngõ cụt mất rồi. Dù anh có muốn trả thù thì anh cũng không thể hành động dễ như nói được. Tất cả những gì anh có thể làm được bây giờ là bảo vệ cho em, người thân duy nhất của thầy mà thôi !

-Bảo vệ em ? Tại sao anh lại phải bảo vệ em ? Không lẽ cái chết của bác ấy cũng liên quan đến em sao. Từ trước đến giờ mọi người đã giấu em những gì vậy ?

- Em đa nghi quá rồi đó Lucy. Anh không hề giấu em điều gì cả. Thường thì bọn xã hội đen trả thù không chỉ nhắm vào đối tượng của chúng, mà chúng còn hại cả người thân của họ nữa, vì vậy mà anh mới lo em sẽ gặp nguy hiểm thôi...

-Nhưng đã 5 năm trôi qua rồi, em không nghĩ là có kẻ vẫn còn muốn tìm hại người thân của bác Long đâu, trong 5 năm qua chưa hề có ai tìm đến em cả.

-Anh biết, nhờ vậy mà anh mới tìm lại được em chứ.

-Thế thì sao ? Chỉ vì không có manh mối gì nên mọi người muốn kết thúc chuyện này như vậy sao ?

-Anh không muốn vậy ! Nhưng quả thật vụ án của bác em bên cảnh sát cho biết còn quá nhiều chi tiết khó hiểu, nên việc điều tra vẫn dậm chân tại chỗ, họ không có chút manh mối nào về hung thủ đã ra tay hại thầy Long hôm đó cả...

“Không có manh mối gì sao...”

-Anh có biết trước đây bác em có những kẻ thù nào hay không ?

-Kẻ thù thì thầy ấy có nhiều lắm, nhưng chưa bao giờ thầy ấy cho chúng ta biết cả, anh lúc đó cũng chỉ là một thằng nhóc như em bây giờ thôi, thầy Long không muốn anh biết quá nhiều về những mối quan hệ của thầy ấy...

-Còn bên cảnh sát ?

-Chúng ta không biết gì thì đương nhiên họ cũng vậy rồi.

-Tóm lại là anh không biết gì hết ?

-Ờ....

Lucy ngược nhìn Bạch Dương, cặp mắt kiếng gặp ánh đèn trở nên biêng biếc, cô bé không thể nhìn thấy đôi mắt của anh nên không thể đoán được Bạch Dương đang nói thật hay nói dối nữa. Thật khó khai thác thông tin từ người anh này mà...

-Vậy chú Khánh thì sao ? Chú ấy là bạn thân của bác em vậy chắc chắn chú ấy phải biết gì chứ ?

-Ừhm....Chú Khánh thì anh bó tay, nếu chú ấy biết mà không muốn nói cho anh thì anh cũng không có cách nào moi được thông tin của chú ấy cả. Mà khi thầy Long bị giết, chú Khánh và thầy ấy đã không gặp nhau một thời gian dài nên anh nghĩ chú ấy không biết gì đâu.

-Anh đã hỏi chú ấy chưa ?

-Hỏi rất nhiều lần rồi...

-Vậy chú ấy nói sao ?

-Lần nào chú ấy cũng chỉ trả lời “Chú không biết”.

-Anh có nghĩ là chú ấy đang nói dối không ? Chú ấy là bạn thân nhất của bác Long, không thể có chuyện chú ấy không biết gì được, hoặc ít ra chú ấy cũng phải biết bác em có những kẻ thù nào chứ ?

-Khi thầy Long bị giết thì hai người đó đã không gặp nhau suốt 5 năm rồi đó Lucy, trong 5 năm đó chắc chắn đã có nhiều chuyện diễn ra mà chú Khánh không biết. Khi thầy Long mất chú ấy cũng rất bất ngờ. Theo anh biết thì chú Khánh cũng đang cố điều tra ra hung thủ giết thầy Long, nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả gì cả. Có lẽ chú ấy cũng như anh, chỉ có được những thông tin từ phía cảnh sát mà thôi...

Cô nhóc im lặng nhìn ly nước trên bàn và nghĩ ngợi, không biết rốt cục thì trong quá khứ của bác Long đã có những gì xảy ra. Ai mới là người có thể cho cô bé biết những chuyện này, và ai là kẻ đã hại bác ấy chứ...

-Em có biết tại sao thầy Long lại gọi em là Lucy không ? Im lặng một lát, Bạch Dương quay sang nhìn Lucy mỉm cười .

-Em không biết...

-Vì Lucy mang nghĩa là may mắn. Thầy ấy nói với anh rằng sau này cuộc sống của em có thể sẽ gặp nhiều trắc trở, thầy ấy muốn em đón nhận được nhiều may mắn và sống thật hạnh phúc. Dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải cố gắng sống thật hạnh phúc và đừng quay nhìn lại quá khứ nữa. Sẽ chẳng thay đổi được gì mà chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm thôi.

-Tóm lại là anh muốn nói gì, mà sự thật thì bác Long là thầy dạy võ hay thầy bói vậy anh, bác ấy còn đoán tương lai cho em luôn à. Thật khó hiểu quá...

-Hi hi. Hãy làm một cô bé ngoan đi Lucy, quên tất cả đi và cố gắng sống cho thật tốt. Em không nhớ thầy thường nói gì với hai anh em mình sao “Con người ta chỉ có thể sống hạnh phúc sau khi đã quên hết những chuyện không vui xảy ra trong quá khứ”, và trước đây em đã làm rất tốt điều đó mà. Bị phạt hít đất 100

cái thì em quên mất 99 cái, bị bắt chạy năm vòng thì em quên mất bốn vòng rưỡi, phải đứng tấn hai tiếng thì em đứng được hai phút rồi lại chuồn đi mất dạng. Em cũng chưa bao giờ nhớ lời thầy dạy là học võ không phải để đi gây sự. Sáng nay anh mà không can thiệp chắc em bị gọi lên phòng giám thị vì tội đánh nhau rồi đó. Mặc dù trước đây bệnh mau quên của em làm anh rất đau đầu, nhưng bây giờ thì anh thấy nó cũng không phải là xấu đâu, cứ tiếp tục phát huy đi !

Lucy gượng cười đưa tay lên gỡ rối đầu, sao tự nhiên anh ấy lại nhắc tới quá khứ “oai hùng” của Lucy chứ ? Công nhận anh Bạch Dương rất biết cách đổi chủ đề câu chuyện, mà nói đi nói lại thì anh cũng chỉ muốn Lucy quên chuyện này đi mà thôi, cô bé nhìn anh hơi nghi ngại, dù sao đây cũng là ngày đầu gặp lại anh sau bao nhiêu năm xa cách, cô không muốn câu chuyện của bác mình làm anh ấy phải buồn nữa. Hơn nữa những gì mà Bạch Dương nói cũng đúng. Lucy vẫn còn nhỏ, chưa thể giải quyết được chuyện gì cả...

-Em hiểu rồi, em sẽ làm một cô bé ngoan !

-Tốt !

-Nhưng anh cũng phải hứa với em một chuyện, Bạch Dương !!! Cô bé nhìn anh tha thiết.

-Chuyện gì thế ?

-Anh đừng rời xa em nữa nhé. Suốt 5 năm qua em đã rất cô độc, có nhiều lúc em đã ước rằng mình không nên tồn tại trên đời này. Lẽ ra em đang rất hạnh phúc, em được rất nhiều người yêu thương, nhưng rồi bỗng dưng đến một ngày mọi người lại bỏ đi hết, em không còn gì cả, chỉ có một mình trên đời này, thật cô độc lắm. Giá như ngay từ đầu em đã không có gì hết thì em đã không phải tiếc nuối và sợ hãi, nhưng anh đã đến bên cạnh em, mọi người đã ở bên cạnh em, vậy thì đừng ai rời xa em nữa. Cảm giác cô độc một mình rất đáng sợ, em không muốn quay lại cảm giác đó một lần nào nữa đâu...

-Anh hiểu mà Lucy, anh biết em đã trải qua những điều tồi tệ trong suốt thời gian qua, nhưng kể từ bây giờ thì điều đó sẽ không lặp lại nữa đâu. Anh hứa với em!!! Anh sẽ không để Lucy phải cô đơn một mình nữa đâu, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ cho em. Lucy bé bỏng của anh !!!

Bạch Dương nhẹ nhàng khoác vai Lucy ôm cô bé vào lòng và vuốt ve mái tóc xõa nhẹ của cô. Lucy cũng thôi không nghĩ ngợi gì nữa. Còn Bạch Dương thì thấy nhẹ như vừa trút được một gánh nặng. Có một điều may mắn là cô bé này khá đơn giản và dễ tin lời người khác, đặc biệt là những người thân bên cạnh mình, sau khi nghe Bạch Dương phủ nhận về vụ án của bác Long thì cô nhóc không còn thắc mắc được gì nữa. Câu chuyện của quá khứ thế là bị Bạch Dương kết thúc một cách vội vàng. Lucy cũng nhanh chóng cho nó chìm vào lãng quên...

Buổi tối được tiếp tục bằng việc nhắc lại những kỉ ức đẹp đẽ trong quá khứ của hai anh em...

17. Chương 17: Bắt Ma...

Tối chủ nhật.

Mới 19h00 tối Nhật Dạ đã nặng trĩu lên lời cả ba đứa bạn đi bắt ma ở khu nhà bỏ hoang rồi. Không hiểu nổi động lực gì đã khiến cô bé hăng hái như thế. Lucy nhìn cô bạn đang phấn khích đầy thắc mắc, không biết lúc gặp ma thật rồi cô ấy còn háo hức được nữa hay không ?

-Nếu có sợ thì cũng đừng có lao vào ôm chặt lấy tớ đó ! Nhóc con .

Kei liếc nhìn Lucy cảnh cáo khi thấy cô nhóc đi bên cạnh mình, cậu rất muốn tìm cách hù cho cô bé sợ, nhưng Kei hơi bị nhầm, vì từ trước đến giờ Lucy không bao giờ tin có sự tồn tại của ma quỷ, nên cô nhóc rất yên tâm với trò chơi này.

-Khỏi lo. Nếu phải ôm cậu thì tớ thà ôm con ma còn hơn. Đồ đáng ghét !

Thế là đoàn thám hiểm đi vào ngôi nhà ma quái bắt đầu lên đường. Những gì mà giang hồ đồn đại quả không sai. Con đường đi lên khu nhà hoang khá vắng vẻ. Để vào được đó, bốn đứa nhóc phải đi qua một khu vườn mọc đầy cúc dại, những bông hoa cúc vàng mỏng manh nhuộm màu trắng ngọc dưới ánh trăng

và không ngừng đong đưa theo những làn gió nhẹ. Mỗi lần giẫm vào một cánh hoa, một mùi hương đồng nội lại tỏa ra nhẹ nhàng làm cho tâm hồn người ta trở nên thanh thản...

Ếch nhái kêu ran, những con dế đi ăn đêm núp bóng dưới những ngọn cỏ kéo đàn “ric ric” như muốn ca ngợi vẻ đẹp của ánh trăng trên cao. Một khung cảnh đẹp thơ mộng, ồn ào nhưng tĩnh mịch. Đồng quê mang một vẻ đẹp huyền bí như thế đó, nó ồn ào nhưng không phải những âm thanh chói tai của tiếng kèn xe đài báo, mà là tiếng côn trùng đập cánh, tiếng kéo đàn của những nghệ sĩ tí hon hay những tiếng bay xào xạc của những con chim đi ăn đêm. Còn tĩnh mịch vì chỉ cần một tiếng động nhẹ người ta cũng nhận ra được. Cũng giống như bây giờ vậy, khi mà bốn đứa nhóc đang rờn rợn tiến đến nơi có sự tích ma quái thì đột nhiên có một âm thanh vang lên khiến cả bọn phải dựng tóc gáy...

-Ngoáo...ngoáo...!!!

Một tiếng mèo kêu kéo dài thượt nghe cứ như tiếng khóc của một đứa trẻ rạch nát không gian tĩnh mịch trong khu vườn hoang. Nhật Dạ có vẻ hơi sợ, đang đi ở cuối cô nhóc vội vàng chen lên giữa, nhưng...

-Á Á Á !!!!!

Vừa lướt qua Thanh Phong, cô bé đã hét toáng lên khi có một bóng đen vụt qua trước mặt, và nhảy ra sau lưng cô lùi nhanh vào bụi cúc đại. Trước khi nó chạy vào đó, ba đứa nhóc còn lại đã kịp nhận ra đó là gì:

-Một con mèo đen thui. Hình như nó đang đi tìm bạn gái thì phải !

Lucy nhìn vào bụi rậm và thần nhiên bình luận. Đúng là có một con mèo đen , dưới ánh đèn pin của Thanh Phong chiếu vào, đôi mắt xanh lè của nó sáng rực. Con mèo không ngừng phát ra những tiếng kêu thê lương nhìn chằm chằm vào những vị khách không mời mà tới...

-Ngáo...ngoáo...!!!

-Hi..nh nh...ư con mèo đang nhìn mình !!!

Nhật Dạ núp sau lưng Lucy run rẩy.

...-Tớ ...nghe Hoa Chanh kể lại rằng mèo đen thường hay xuất hiện ở nghĩa địa và những nơi có người chết. Nó là linh hồn của ma quỷ biến thành để hại người, kẻ nào bị chúng nhắm vào sẽ bị mèo đen tấn công...Có khi nào...híc....Nhật Dạ nói bằng giọng run run...

-Ý cậu muốn nói con mèo này là hồn ma của cô công nhân nào đó chết ở đây và nó đang nhắm vào cậu hả ? Trí tưởng tượng của cậu cũng phong phú thật đó Nhật Dạ.

Thanh Phong bật cười trước trí tưởng tượng phong phú của cô bạn nhất gan. Thế mà từ tối đến giờ cứ nặng xị lên đòi đi bắt ma, mà ma quỷ đâu chưa thấy, mới gặp một con mèo đen đã sợ linh hồn ra rồi. Thật là...

-Mèo đen ! Mày tên gì thế ? Nói cho tao biết, mày có phải hồn ma của chị công nhân trẻ chết ở đây không ?

Lucy đưa tay khều khều dụ con mèo đen với bộ mặt tỉnh bơ, cô nhóc này rất thích mèo nên không có cảm giác sợ hãi hay lo lắng gì cả, nhưng những lời của cô lại khiến cô bạn bên cạnh dựng tóc gáy. Câu chuyện về cái chết của cô công nhân được Lucy nhắc lại càng khiến Nhật Dạ hoang mang hơn. Lucy vẫn nhìn con mèo đen chờ đợi nó đi lại dụ đầu vào tay mình giống chú mèo Nyako đáng yêu của cô.

Nhưng không....

-Ngoáo...ngoáo...!!!

Con mèo gào lên một tiếng nữa rồi vụt bỏ chạy mất hút trong màn đêm. Lucy nhìn theo nó tiếc nuối, lần đầu tiên cô bị một con mèo từ chối, dường như mèo hoang không hề đáng yêu và ngoan ngoãn như mèo nhà. Khu vườn hoang yên tĩnh trở lại, nhưng cũng không hẳn là yên tĩnh, vì bây giờ đã có tiếng đập thịch thịch rộn ràng trong ngực của một kẻ nhất gan nào đó. Bốn đứa nhóc lại tiếp tục rờn rợn đi vào ngôi nhà hoang...

-Á Á Á !!!!!!!

Mới đi được một đoạn Nhật Dạ lại hét toáng lên, có một con rắn bò ngang qua chân cô bé, giờ thì cô nhóc thật sự hoảng sợ...

Chưa dừng lại ở đó.

-Áá á á á....

Đoạn đường tiếp theo lại có một chú dơi lao vào làm rối tung mái tóc xám của Nhật Dạ rồi bay vụt đi, nó làm cho cô nhóc tưởng tượng đến mấy con ma cà rồng trong phim rồi cô cứ thế vừa đi vừa run rẩy, nhưng chưa hết, sau chú dơi đáng yêu đó lại có vài con cú lướt ngang trước mặt cô bé làm đáng... Không hiểu là vì thích hay vì ghét mà dường như tất cả mọi thành viên bóng tối tại khu vườn này đều nhắm vào cô nhóc thì phải...

-Tối rồi !

Cả bọn dừng lại ngược lên nhìn ngôi nhà hoang trước mặt, chợt một cơn gió lạnh ùa qua, từ trong ngôi nhà vọng ra một tiếng hú dài, nghe y chang tiếng khóc phát ra từ nhà mồ mà bọn nhóc vẫn thường thấy trong phim ma. Nhật Dạ lại co rúm người run rẩy, không biết là vì lạnh hay vì sợ nữa. Lucy đưa mắt nhìn xung quanh ngôi nhà, mọi thứ thật hỗn độn, những dây thép gai gỉ sét bao quanh mấy bức tường đổ nát rung lên khi gặp những cơn gió mạnh, những cây cột bê tông cũ kĩ xếp chồng lên nhau và bị mấy dây đại cuồn quanh chằng chịt...

-Á Á Á !!!!

Một tiếng hét chói tai vang lên, cả bọn giật mình quay sang nhìn Nhật Dạ ngạc nhiên:

-Chuyện gì nữa vậy Nhật Dạ ?

-Tớ..hic...mới thấy...hic...một cô gái từ cửa sổ tầng 3...nhìn xuống đây...

Nhật Dạ mặt mày tái mét, lắp bắp chỉ tay lên cửa sổ, cả bọn ngược lên nhìn, cánh cửa trống trơn chỉ có những cơn gió lạnh ùa qua tạo nên những âm thanh rùng rợn, không có bóng dáng của bất kì một cô gái nào cả.

Lucy và Thanh Phong lừ mắt.

-Làm gì có ai đâu ?

-Cậu nhìn nhầm rồi Nhật Dạ !

-Không ! Tớ không nhầm, tớ thấy rất rõ có một cô gái tóc tai rũ rượi, mặc bộ áo trắng toát liếc nhìn chúng ta, tớ còn soi đèn pin vào cô ấy nữa, mắt cô ta xanh rục y chang mắt mèo, làm sao mà nhầm được...Nhật Dạ hốt hoảng thật sự, cô bé nói mà cứ như muốn òa khóc, cả người run rẩy ôm chặt lấy ngực.

-Nhật Dạ ! bình tĩnh lại đi, nhìn đi nhìn lại cũng đâu có thấy ai. Chắc chắn là cậu sợ quá nên nhìn gà hóa quốc đó thôi. Lucy vội trấn an cô bé, xem ra Nhật Dạ nhát gan hơn cô nghĩ nhiều...

-Muốn biết thực hư thế nào thì đi vào trong đó là xong.

Kei chỉ tay vào cánh cửa đang lắc ra lắc vào vì gió. Nhật Dạ nghe vậy ngồi phục xuống nhắm mắt, lấy hai tay bịt tai khóc lóc:

-Không ! tớ không vào đâu. Trong đó chắc chắn là có ma đó, vào đó chúng ta sẽ bị ăn thịt đó...Tớ muốn về nhà. Tớ sợ lắm. Huhuhu....

Cô nàng cứ thế ngồi khóc ngon lành, ba đứa nhóc ngán ngẩm lắc đầu.

-Nhật Dạ ơi là Nhật Dạ !!!! Chính cậu đòi đi bắt ma cơ mà, nếu quả thật trong đó có ma thì có việc cho chúng ta làm rồi, không phải là tốt quá sao, đúng ý cậu rồi sao giờ lại đòi về nữa chừng chứ. Nếu sợ thì cậu về trước đi. Bọn tớ sẽ đi vào trong đó!

Nghe Kei nói vậy cô nhóc hoảng hốt nhìn lên trách móc.

-Tớ không dám về một mình đâu. Tớ sợ lắm...Tớ không thể đi được...Huhuhu...!!!!

-Thế cậu chờ bọn tớ ngoài này đi nhé !

Lucy nói rồi cùng Kei tiến vào bên trong tòa nhà, Nhật Dạ vội nhào lên giữ chặt lấy Thanh Phong không cho cậu bé đi cùng hai người kia...

-Thanh Phong ơi !!! Tớ năn nỉ cậu, cậu đưa tớ về nhà đi. Tớ sợ lắm. Huhuhu...

Thanh Phong xịu mặt nhìn cô nhóc, cậu muốn đi vào ngôi nhà đó cùng với hai người bạn kia, cậu đã háo hức với trò chơi này từ tuần trước rồi, bây giờ đã đi đến và đứng trước ngôi nhà hoang thì làm sao bỏ về cho đành. Nhưng khi cô nhóc trước mặt cậu khóc nức không thành tiếng thì Thanh Phong thấy động lòng. Thở dài. Im lặng một lát cậu cúi xuống đỡ Nhật Dạ dậy an ủi:

-Được rồi ! Được rồi ! Đừng khóc nữa Nhật Dạ. Để tớ dẫn cậu về ! Quay lên hai người bạn, cậu nhóc mỉm cười nhắc nhở:-Tớ đưa Nhật Dạ về trước, hai cậu vào đó đi, Kei, Lucy...có gì hay thì về kể cho tớ nghe với.

-Ừk !!!

Hai đứa nhóc thất vọng gật đầu, nhìn theo bóng Thanh Phong và Nhật Dạ xa dần, Lucy bước tiếp vào trong căn nhà:

-Đúng là cô tiểu thư rắc rối. Thế mà xí xốn đòi đi cho bằng được, chưa gì đã chạy mất tiêu !

Nghe Lucy nói, Kei cũng gật đầu đồng tình:

-Ừk ! có mỗi một cô gái mà cũng sợ. Cô ta chỉ đứng đó nhìn chứ có làm gì đâu. Con gái thật là kì cục !

Khực...!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sau câu tán đồng của cậu bạn, Lucy cũng khựng lại, quay khuôn mặt tái mét nhìn Kei dò xét:

-Cậu...vừa nói gì ?...Kei...Cậu bảo ai đứng nhìn cơ ?

-Thì cái cô áo trắng đó ! không hiểu sao Nhật Dạ lại sợ cô ta nữa. Nếu gặp phải một băng buôn người cầm mã tấu rượt chém như hôm trước mà cô ấy sợ thì tớ còn hiểu được. Đằng này...

-Vậy là cậu...cũng nhìn thấy cô gái đó hả ? Lucy lắp bắp, Kei thì tỉnh bơ ngược khuôn mặt bình thản lên lần 3:

-Nhật Dạ nhìn thấy thì đương nhiên tớ cũng phải nhìn thấy chứ. Bình thường thôi mà !

-Bình thường cái đầu cậu ák !!! Cậu có bị điên không ????? Nghĩ sao mà đêm hôm khuya khoắt có một cô gái thoát ần thoát hiện trong ngôi nhà hoang, cô ấy còn mặc áo trắng...vậy mà cậu cho là bình thường được sao?

Lucy gần như hét toáng lên, diên tiết vì thái độ bình thản của Kei, không biết gã này có bị bệnh Đào không nữa, không thể tin được là cậu ta học giỏi toán nhất lớp đó, sao bây giờ cậu ta suy nghĩ cứ như một kẻ không có não vậy. Kei thì vẫn bình thản quay sang giải thích:

-Cô gái ấy có thể là một người nào đó bị bệnh mộng du và đi lạc vào đây. Tớ có người quen cũng hay bị như thế này lắm, buổi tối họ chạy lang thang khắp nơi. Đêm nào người nhà cũng phải vất vả chạy đi tìm họ. Nếu đúng là như vậy chúng ta sẽ giúp cô ấy đi về nhà. Còn một khả năng nữa là cô gái ấy bị bọn xấu nào đó bắt nhốt vào đây, vì ở đây thường hay xuất hiện những băng tội phạm giống như bọn lần trước chúng ta gặp mà...

Lucy nhăn mặt nghĩ ngợi, nói kiểu gì thì cô nhóc cũng thấy nguy hiểm cả. Gió thổi càng mạnh, những tiếng động kì lạ càng phát ra to hơn, cô nhóc thấy lạnh cả sống lưng, biết thế thì khi nãy đã đi về cùng Nhật Dạ rồi. Thấy cô nhóc nhìn ngôi nhà có vẻ dò xét. Kei đi lên trước :

-Nếu cậu sợ thì cứ đi về trước đi, không cần phải vào cùng tớ đâu !

“Về ư ? Mình cũng muốn thế lắm, nhưng mà...”

Cô nhóc đắm chiêu nhìn lại phía sau. Khu vườn hoang tĩnh mịch trong mắt cô bỗng dưng trở nên đáng sợ, bầu trời đêm về khuya vàng rực ánh trăng, lạnh lẽo và heo hút. Thanh Phong và Nhật Dạ chắc đã đi được một đoạn xa lắm rồi, chỉ có một mình Lucy đi về liệu có được hay không.

“Không ! Không có gì đảm bảo giữa đường về con ma không chặn mình lại ăn thịt cả...Hic!... Vậy cũng không được ! Thôi. Dù sao thì đi với Kei vẫn an toàn hơn !”. Nghĩ vậy cô nhóc lon ton vội chạy lên trên:

-Kei ! tớ cũng vào.

Đôi chân nhỏ nhắn thoăn thoắt vội chạy vào trong ngôi nhà tối om, nhưng vừa bước qua cánh cửa có ánh trăng hắt vào cô nhóc đã khựng lại, đứng im, nghĩ sao cô nhóc lại lùi ra phía sau nhìn Kei cười cười:

...-Kei ! Cậu vào trước đi.

Kei nhìn hành động xốn xác của Lucy mỉm cười khó hiểu rồi bước vào trong....

Ánh sáng đèn pin loe hoe trong ngôi nhà cho họ thấy một cầu thang củ rích, bám bụi, một vài thanh chắn đã mục gãy tạo thành những khoảng trống nham nhở. Xung quanh căn phòng tầng trệt trống trơn, chỉ có những mảng tường bê và vài cái ghế gỗ gãy cũng bám bụi nằm chổng chơ.

Không có gì ở đây cả. Lucy cảm thấy hơi yên tâm. Hai đứa nhóc tiếp tục theo cầu thang đi lên lầu hai. Nhưng vừa đi đến nửa cầu thang, có một cơn gió thốc mạnh từ ngoài vào lạnh ngắt. Từ trong cơn gió lạnh, Lucy và Kei cảm thấy có mùi gì đó, một chút định thần, cả hai nhận ra đó là mùi nhang, mùi thơm đó càng lên cao càng nồng, những tiếng khóc lại xuất hiện theo làn gió khiến Lucy dựng tóc gáy, chỉ là những tiếng động được tạo ra khi gió lùa qua trần nhà mà thôi. Theo lí thuyết thì là như vậy đó, nhưng trong hoàn cảnh này Lucy lại tỏ ra nghi ngờ lí thuyết. Cô nhóc nắm chặt hai tay mím môi đi theo Kei lăm lăm :

-Đôi khi lí thuyết chỉ là những thứ sáo rỗng không thể tin được.

Vừa bước chân lên đến lầu hai, một vài tờ giấy bay theo gió vương vãi khắp nơi và vướng vào chân hai người. Kei cúi xuống nhặt một tờ và soi đèn pin vào. Đó là một tờ tiền âm phủ. Soi đèn xung quanh, hai đứa nhóc thấy khắp nơi đều vương những tờ tiền âm phủ. Lucy thấy rùng mình...

Đi lại căn phòng đầu tiên thì có một cái bàn trên đó đặt di ảnh của một người phụ nữ, hai bên cạnh bàn là hai cây nến thấp sáng và một bát nhang ở giữa có mấy cây nhang đang nghi ngút khói. Lucy thấy lạnh sống lưng, mùi nhang mà cô bé nghĩ được phát ra từ đây...

Tại sao ở đây lại có một bàn thờ, và ai đã tới đây thắp nhang chứ. Còn người phụ nữ trong bức ảnh là ai ? Một trong hai người công nhân mà Hoa Chanh đã nói đến hôm trước sao ?

Đi tiếp sang những căn phòng bên cạnh thì hai đứa thấy trống trơn, không có dấu hiệu gì cho thấy ở đây có người ở cả...

Đang quan sát xung quanh thì có những tiếng “bịch..bịch..” ở phía cầu thang vọng tới. Lucy giật mình vội núp phía sau Kei, trống ngực đập mạnh. Theo ánh đèn pin leo lét thì có một trái bóng rổ đang lăn tới... Kei bước lại dùng chân giữ trái bóng và nhìn lên phía cầu thang thắc mắc:

-Kì lạ ! quả bóng ở đâu ra vậy ?

“Híc ! đến giờ này mà gã đó còn bình thản đến mức đó được. Không lẽ hắn có một lá gan đột biến hay sao”.

Lucy run run nắm chặt vạt áo khoác của Kei, không dám khóc thành tiếng. Cậu nhóc kia thì mỉm cười, xem ra Lucy đánh đá cũng không phải không biết sợ gì. Ít ra thì giờ cậu cũng biết được một điểm yếu của cô nhóc, Kei đang định giả trò đùa ác để chọc Lucy, phải làm gì cho cô nhóc hoảng hốt khóc thét lên để trả thù cô vì cứ dám gây sự với cậu mới được, gì chứ bây giờ mà cậu để cô bé ở đây một mình đảm bảo cô nhóc sẽ ngất xỉu tại chỗ vì sợ cho coi...

Rầm...!!!!

Đang mãi suy nghĩ hai người bỗng giật mình khi từ cầu thang phát ra một tiếng động mạnh. Soi đèn lên...

Cả hai sững sờ...

Họ thấy một cô gái ...

Một cô gái y như nhân vật chính trong mấy bộ phim kinh dị đang bước ra, à không, phải nói là bò ra...

Nửa người cô ta khuất sau bức tường, nửa người tiến về phía trước. Bất chợt, mái tóc rũ rượi của cô ta hất mạnh ra phía sau, Kei và Lucy lặng người, khuôn mặt cô ta đầm máu, hai bàn tay cũng nhuộm đỏ máu giờ ra phía trước, sau vài giây, cô gái ném cái nhìn sắc lạnh về phía hai người trừng trừng rồi lùi dần vào góc khuất...

Lucy đứng đờ người. Mặt cắt không còn giọt máu. Kei thì kinh ngạc nhìn theo kẻ vừa đi khuất rồi vội kéo tay Lucy chạy ra phía cầu thang. Nhưng đau lòng thay, cậu ta không kéo cô chạy xuống thoát ra khỏi ngôi nhà mà là theo cầu thang đi lên lầu ba...

-Đuổi theo mau. Lucy !!!!!

Nắm chặt bàn tay đang run rẩy của Lucy, cậu nhóc vội vã đuổi theo cái bóng trắng vừa mới xuất hiện. Lucy chạy theo Kei và cô nhóc có cảm giác như tim mình ngừng đập...

“Hic ! còn đuổi theo nó làm gì ? Cái tên gốc hết thuốc chữa này”.

Lucy muốn gào lớn lên với Kei như vậy đó, nhưng cô nhóc không còn đủ can đảm để lên tiếng nữa...

“Kei ơi là Kei !!! cậu muốn chết thì tớ không cản đâu, nhưng cậu cứ chết một mình thôi. Kéo theo tớ làm gì nữa chứ. Huhuhu...”

Lên đến lầu ba, hai người không còn thấy con ma đâu nữa, chỉ có một căn phòng duy nhất rộng thênh thang và có những cái thùng gỗ xếp dọc thành hai dãy...

“Con ma có thể từ một góc khuất nào đó lao ra và ăn thịt chúng ta”.

Lucy nghĩ như thế và run sợ nắm chặt lấy tay Kei khi cậu soi đèn pin vào những góc khuất. Thường thì khi ai đó nhìn thấy ma cũng có nghĩ là con ma đã quyết định sẽ giết chết những kẻ nó cho họ nhìn thấy. Những người này sẽ biến mất không còn một chút tung tích...và Kei, Lucy đang có nguy cơ là một trong những kẻ đó... Mồ hôi Lucy vã ra như tắm, hai tay cố giữ chặt lấy tay của Kei, bước đi từng bước chậm rãi, cẩn thận...

-Ngoao....ngoao....!!!

Có tiếng mèo vang lên khiến Lucy nổi gai ốc. Kei lập tức soi đèn pin về nơi phát ra tiếng kêu đó, nhưng hai người chỉ mới kịp nhìn thấy đôi mắt xanh lè của nó bắt gặp ánh đèn thì...

“Bóp...”

Một thanh sắt đập mạnh vào tay Kei và hất ngược cái đèn pin trên tay cậu về phía sau, còn đang bất ngờ thì có vài cái bóng đen lao ra giữ chặt lấy hai người. Theo phản xạ, dù ở trong bóng tối nhưng Kei cũng tung ra một cú đập thật mạnh vào những bóng đen đang giữ chặt lấy mình. Nhưng Lucy thì bị một cánh tay cứng ngắt khóa vai và siết chặt cổ...

-....KEIIII !!!

Cô nhóc hốt hoảng hét ầm lên khi cánh tay càng lúc càng siết chặt cổ mình, cô có cảm giác như con ma đang muốn giết cô. Nghe tiếng Lucy. Kei lao vội tới. Trong ánh trăng lập lòe hắt vào từ cửa sổ, cậu có thể nhận ra bóng dáng bé nhỏ của Lucy đang bị bóng đen kéo ra xa dần...

“Bóp..”

Một thanh sắt phang mạnh vào lưng Kei đồng thời vài bóng đen lao lên giữ chặt cậu lại. Lucy có thể nhìn thấy cảnh đó. Ở trong bóng tối lâu dần mắt người ta sẽ quen với nó. Dù không rõ ràng lắm nhưng cô bé có thể thấy bóng Kei đang ngã xuống. Ý chí sống còn trỗi dậy. Lucy giãy mạnh, húc ngược đầu ra sau, làm cốp một phát vào cằm kẻ đang giữ chặt lấy mình rồi kết thúc bằng một đòn vật Judo và lao về phía cậu bạn:

-Kei !!!

-....Á Á Á Á Á Á.....!!!

Đang chạy về phía Kei thì có một bóng trắng từ đâu lao ra trước mặt Lucy “Hù...” mạnh. Lucy giật người khi bàn tay mình lỡ chạm vào vật tóc rối của con ma áo trắng, cô nhóc hoảng hốt loạng choạng lao ra sau, chân cô vấp phải một thứ gì đó khiến cô mất thăng bằng và lao xuống...

“Rầm...Rầm...Rầm...”

Sau ba tiếng va mạnh của Lucy vào cầu thang thì cô nhóc cũng đáp đất. Ngất lịm...

Kei đập mạnh vào những thứ đang giữ chặt lấy mình rồi vội vàng chạy lại cầm chiếc đèn pin đang sáng ở một góc tường lao xuống chỗ Lucy...

-Lucy !!! Lucy !!!

-...Lucy...!!!

Cầu thang nằm cạnh cửa sổ, ánh trăng ở bên ngoài chiếu vào vàng rực. Chiếc đèn pin không còn cần thiết nữa. Kei quăng vội nó sang một bên rồi lao đến bên Lucy đang nằm im lo lắng:

-...Lucy !! cậu có sao không ? Lucy !!!

Nghe tiếng gọi hoảng hốt của Kei. Lucy chậm rãi mở mắt ra. Nền nhà cô bé đang nằm nhuộm một màu đỏ rực, lấp lánh dưới ánh trăng khuya. Cô bé thấy vai và lưng đau ê ẩm. Trong đôi mắt mơ hồ, cô bé nhìn thấy Kei đang ở trước mặt mình, đôi mắt đen thẳm hốt hoảng lay gọi cô. Đây là lần đầu tiên Lucy thấy cậu nhóc như vậy...

“Kei đang sợ hãi ư. Vì điều gì chứ ?”

-...Lucy ! cậu có sao không? Lucy ! Trả lời tớ đi...Lucy !!!!!

Kei có vẻ như đã hoảng loạn thật sự, cánh tay cậu vung về đỡ Lucy lên, lúc này thì cô nhóc cũng tỉnh hẳn. Mặc dù vai và lưng vẫn còn đau nhói, đầu cũng bị u lên một cục. Ngã từ cầu thang xuống mà. Chưa chết là may lắm rồi.

-Tớ không sao...

-Ngồi im đi Lucy ! đầu cậu bị thương rồi, máu chảy nhiều quá. Ngồi im đi, tớ sẽ đưa cậu đến bệnh viện ngay...

Thấy cô nhóc đã tỉnh lại, Kei cũng hơi yên tâm phần nào. Nhưng có lẽ vẫn còn lo lắng lắm. Cánh tay vung về của cậu lại một lần nữa đưa lên mái tóc ướt sũng màu đỏ của Lucy... Cô nhóc nghe Kei nói thì hơi ngơ ngác, vì cô cũng không thấy đau lắm. Đầu có giống bị chảy máu ở đâu đâu, chợt Lucy “khịt khịt” mũi và đưa bàn tay mình lên .

-Có mùi siro đó Kei !

-Hả ?

Lucy giơ bàn tay nhỏ xíu của mình lên, bàn tay bị nhuộm một màu đỏ rực dưới ánh trăng.

-Không phải là máu. Nó lạnh và có mùi thơm. Hình như là siro đó !

Kei cũng “khịt khịt” mũi và đưa mắt nhìn xung quanh. Đúng là siro thật. Theo dòng mật đỏ loang ra, Kei đã thấy một cái chai nhựa nằm trên sàn bên cạnh Lucy. Có lẽ đây là thứ mà cô nhóc vấp phải khi ngã xuống cầu thang, cũng may nó làm bằng nhựa, chứ nếu bằng thủy tinh thì có đứa bị gim thật rồi. Vậy là Lucy không sao. Kei thở phào nhẹ nhõm...

-Này ! Vẫn còn sống đấy chứ ?

Một giọng nói vang lên ở chân cầu thang, đó cũng chính là bóng đen đã siết chặt lấy Lucy khi nãy. Gã chậm rãi nhặt chiếc đèn pin loe loe vào hai người nói tiếp:

-Tụi mày cũng lì lợm thật đó. Bị hù đến thế này rồi mà còn không chịu biến đi, ngôi nhà này thì có gì hấp dẫn mà tụi mày mò vào chứ ?

Lucy hơi sững người, nghe giọng của người này rất quen, hình như cô nhóc đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải ? Đang lục lại trí nhớ bị xáo trộn do cú ngã cầu thang ban nãy thì gã lại xoi chiếc đèn pin vào mặt Lucy:

-Ê ! Tụi bay còn muốn sống thì biến khỏi đây mau lên...Ồ...

-Ủa...?

Gã đang nói sững lại, giữ nguyên chiếc đèn pin trên mặt Lucy, hàm răng gã nghiến chặt, cô nhóc cũng ngược lên chỉ tay bất bình:

-Thằng du côn móc túi...

-Con nhỏ phá đám chết tiệt...

Cả hai cùng hét lên một lúc kinh ngạc, cái tên đáng ghét này, không ngờ lại gặp nó ở đây, giờ thì Lucy không còn tin trái đất hình tròn nữa, mà nó là một cái túi có đáy nhọn, cho nên đi đến đâu Lucy cũng đụng mặt tên này...

-Người quen của cậu hử Lucy ?

-Ừ...người quen.

Kei nhẹ nhàng đỡ Lucy dậy và đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dính đầy siro của cô bé.

-Hử ? Đúng là oan gia ngõ hẹp nhỉ. Con nhỏ phá đám chết tiệt. Không ngờ cũng có ngày mày lọt vào tay tao, hừm ! Tao và mày còn quá nhiều nợ nần chưa giải quyết thì phải ? Giờ mày tính sao đây ? Đi chơi nên không mang nhị khúc côn theo phải không ?

Gã du côn gõ nhẹ thanh sắt lên vai, vui vẻ nhìn Lucy đầy đắc ý như con mèo nhìn con chuột bị mắc bẫy vậy. Lucy cười nhạt đưa tay rút cây nhị khúc côn bằng thép trắng giắt trong áo khoác sau lưng ra vung vẩy.

-Ai bảo mày tao không đem theo. Hừ !!!! Tao còn tưởng là trong nhà này có ma thật chứ. Nếu sớm biết là bọn mày bày trò thì tao đã hạ màn từ khi nãy rồi ! thằng nhãi !!!

Lucy vừa cười vừa hăng máu vung cây nhị khúc côn vèo vèo mà không để ý là Kei đứng bên cạnh, đang tránh loạn xà ngầu...

-Lucy ! Dừng lại...

Cốp.....!!!!!!!!!!!!!!

Theo đà vung vẩy của Lucy, cây nhị khúc côn đã đập một cú rõ kêu vào đầu kẻ đứng gần cô nhóc nhất. Khi nghe tiếng “cốp” Lucy mới giật nảy mình, cuống quýt nhìn kẻ đầu tiên bị mình hạ. Vừa meo máu, vừa xuýt xoa..

-Kei !!!! Híc...Tớ xin lỗi. Cậu có đau lắm không ?

Một cục u to tướng mà còn không đau. Kei vừa cắn chặt răng vừa chảy nước mắt khi cô nhóc xoa xoa tay lên đầu mình. Lucy đứng là đồ hậu đậu mà...

-Hahaha !!!

-Quân ta chiến thắng quân mình ! Vui thật đó !

Gã cầm đầu gõ gõ thanh sắt trên vai tiến lại gần hai người cười khẩy, “dù con bé kia có nhanh đến đâu, hay thằng bạn nó có mạnh cỡ nào thì trong bóng tối, chính xác là trong địa bàn của mình, tụi nó cũng chết chắc”.

- Con nhóc chết tiệt, lần này thì mày chết chắc với tao rồi...

-Hừ ! Mày chết thì có. Đừng nghĩ đây là địa bàn của mày mà hù được tao, Gặp tao ở đây là mày tới số rồi, thằng nhãi. Lucy và Kei lùi ra sau thủ thế...

-Tụi bây ! Xử đẹp hai đứa nó đi ! Đám du côn vây quanh hai người nghe lệnh của tên này lập tức xông vào...

-Khoan đã !!!!!!!!!!! Anh hai !!

Bất ngờ một giọng nói con gái vang lên, rồi từ căn phòng tối thui một bóng trắng xuất hiện đi tới chân cầu thang hắt ánh trắng.

-Á Á Á !!!

Lucy hét lên rồi luống cuống nấp sau lưng Kei, kẻ đang đi lại là con ma áo trắng kinh dị đã hù Lucy ban nãy, nhưng giờ nó lại tiến tới nơi hai người reo lên:

-Đúng là bạn rồi !!!! Con ma nhanh nhẹn gạt mái tóc rồi xù che kín mặt sang hai vai rồi quay qua quỳnh quáng: -Anh hai ! cô gái này chính là người đã cứu em khỏi bọn buôn người hôm trước đó. Anh đừng đánh họ...

-Sao ?

Tên du côn nhìn cô gái rồi nhìn sang hai người trước mặt hơi bất ngờ. Lucy nghe “con ma” nói thì nín vai Kei lấp ló nhìn ra.

-A !!! Là cô...

Chính là cô gái hôm trước. Sau mái tóc rũ rượi khi nãy được vắt qua vai, Lucy đã nhận ra cô ấy. Chính là người được cô bé cứu ở hội chợ tuần trước đây mà. Kể ra thì trái đất đúng là tròn thật. cô gái kia nhanh nhẩu chạy lại nắm lấy tay Lucy tha thiết:

-Bạn vẫn nhớ mình chứ. Tuần trước chính bạn đã cứu mình khỏi lũ buôn người ở khu vườn hoang gần đây đó. Hôm đó đi bán dạo về thì mình bị lũ khốn đó bắt, nếu không có bạn thì bây giờ chắc mình đã bị chúng đem bán sang biên giới rồi. Mình rất biết ơn bạn và thấy áy náy lắm. Lúc chạy thoát mình đã về đây gọi tất cả anh em tới cứu bạn, nhưng đến nơi thì đã thấy cảnh sát tới cùng bọn nó rồi. Bạn cũng không còn ở đó nữa. Không ngờ bây giờ chúng ta lại được gặp nhau...

-Ồ...Rất vui được gặp lại cậu...Nhưng cậu là bạn của mấy thằng du côn móc túi này sao ?

Lucy nhìn cô gái dò xét, gã cầm đầu đi lại chống cây gậy sắt “cộc” một phát xuống nền nhà gần giọng:

-Du côn móc túi cái gì ? Mày thôi ngay cái giọng điệu đó đi, nếu không tao không khách sáo với mày nữa đâu. Gã im lặng một lúc rồi dịu giọng.-Tao tên là Hải. Cảm ơn mày vì đã cứu em gái tao. Chúng ta xí xóa chuyện lần trước nhé !

-Hừ !!! Lucy nhìn hẩn, ánh mắt không chút thiện cảm...

18. Chương 18: Cơ Hội

-Này. Sao các cậu lại ở đây ?

Kei đưa lon coca lên miệng nhìn đám người của Hải thắc mắc, bên cạnh là Lucy với mái tóc ướt sũng si rô đang dùng khăn lau một cách khổ sở. Trong căn phòng rộng thành thang ở lầu ba, có mấy cửa sổ hắt ánh trắng sáng rực, cả đám ngồi thành một vòng tròn, ở giữa là một cây nến leo lét cháy. Nghe Kei hỏi, Hải gác tay lên gối, dựa lưng vào tường nhìn cậu lạnh lùng:

-Bọn tao là trẻ mồ côi, làm gì có nhà mà về. Không ở đây thì biết ở đâu.

Nghe nói vậy, Lucy ngừng lau ngược lên nhìn.

“Thì ra là vậy, vì là trẻ mồ côi nên tụi nó mới phải tự kiếm tiền nuôi bản thân, rồi lúc cùng đường thì đi móc túi và làm mấy trò đạo tặc sao?”

-Nhưng ngôi nhà này mới bị bỏ hoang khoảng hai năm trở lại đây thôi mà, trước đó tụi mày ở đâu ? Lucy lau lau mái tóc dính si rô ướt nhẹp nhảnh nhỏ.

-Ở dưới gầm cầu ! Hải lơ đãng nhìn ngọn nến đang cháy leo lét.

-Sao giống mèo hoang quá vậy ?

-Mày nói gì ? Hải liếc mắt bực bội, thật muốn đánh con nhỏ đó quá.

-Vậy nếu nơi này bị dỡ bỏ thì tụi mày tính sao ?

-Quay lại gầm cầu chứ sao ?

-Chắc ! Ước gì ngày mai nơi này bị quy hoạch ! Lucy nhìn nó cười đều, thực ra cô không hề muốn như thế, nhưng cái thằng trước mắt cô dễ ghét quá. Phải chọc cho nó tức chơi...

-Hừ...Không có chuyện đó đâu con nhãi. Tao đã tìm hiểu rất kĩ nơi này rồi, mảnh đất này không thuận lợi để xây dựng nhà máy nên không một doanh nghiệp nào muốn đặt cơ sở ở đây nữa. Hải liếc Lucy bực bội, sắp hết kiên nhẫn rồi, muốn đánh nhau quá rồi. Mấy người ngồi xung quanh nhìn hai tên nhóc lắc đầu ngán ngấm...

-Ủa !!!! Khoan hãy nói đến chuyện đó. Sao mặt mày trắng bệch thế kia, bị thiếu máu hả ? Lucy nhìn khuôn mặt hằm hằm của Hải trêu chọc, cậu nhóc này cổ gượng cười để nuốt giận...

-Mày có tin là tao xin mày ít máu ngay tại đây không ? Mày có biết mày đang ở trong địa bàn của ai không ? Mày có biết mày đang giỡn mặt với ai không ? con nhãi ranh ?

-Hừm...ai ấy à ? trùm du côn móc túi ở đây chứ gì ? Nhưng tao nhớ là hồi trước mày thua tao, và bị tao tấn một trận rất là hoành tráng, việc gì mà tao phải sợ mày chứ...

-Hừ...hôm đó mày chỉ ăn may thôi, con nhãi...

-Ăn may ? Thế có muốn thử lại không ? Lucy cười nhạt đứng dậy rút cây côn nhị khúc ra. Hải cũng đứng lên nắm tay thủ thế.

-Tao mà sợ mày hả, con nhãi chết tiệt ?

-Đủ rồi đó, Lucy !

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Kei đưa tay kéo cô nhóc bên cạnh mình ngồi xuống và giữ chặt trên đầu cô bé, cô gái kia cũng quay sang xoa dịu anh trai mình.

-Anh hai !!!! Bình tĩnh, bình tĩnh đi, cô ấy là ân nhân của chúng ta đó....

-Hừm...Hải ngồi xuống nhưng vẫn nhìn Lucy với vẻ tức tối.

-Vậy là các cậu giả ma để không ai dám bén mảng đến đây sao ? Kei lên tiếng cổ xoa dịu không khí căng thẳng trong phòng.

-Ừ. Nơi này hoang vắng, căn bản thì không có ai lui tới, từ sau khi bọn tao giả ma thì mọi người lại càng tránh xa hơn. Nhưng đôi lúc có mấy đứa ranh hơi không hiểu sao vẫn mò được vào đây đó.

-Hừm ! Lucy vắt cái khăn quanh cổ nhìn Hải nghĩ thầm “mấy đứa ranh hơi chắc là để chỉ mình đây”-Vậy là tội mày rỗi tiền ma ở lâu hai cũng là để dọa người ta sao. Làm tao cứ tưởng có người chết ở đây thật chứ...

-Ai bảo mày tội tao rỗi chơi ?

-Hic... Lucy sững người nhìn sang dò xét.-Không phải rỗi chơi ? Vậy là tội mày...

-Là bà chúng tôi mới mất, hai cậu chắc cũng thấy một bức ảnh trên bàn thờ lâu hai rồi chứ. Đó là ảnh của bà tôi. Mện-cô bé giả ma khi nãy nhẹ nhàng lên tiếng.

-Bà...nghe cô bé này nói, Lucy thấy hơi ngỡ ngàng nhìn sang Hải thắc mắc.-Có phải là...

-Ừk. Chính là bà già mà mày đã gặp ở trên xe bus lần trước đó. Bà ấy đã mất được khoảng một tuần sau lần bọn tao gặp mày ở công viên.

-Bà ấy đã mất sao ? Vì tuổi già ? Hay vì tai nạn ? Lucy dịu giọng

-Vì uống quá nhiều rượu.

Hải vẫn lạnh lùng trả lời nhát gừng. Nhưng trong đôi mắt sắc lẹm có gì đó hơi buồn thoáng qua. Lucy hơi lúng túng, cô không dám trêu chọc cậu thêm nữa, Kei ngồi im bấy giờ mới lên tiếng:

-Bà ấy là bà ruột của các cậu sao ?

-Không. Tội tao và bà ấy chẳng có quan hệ họ hàng gì cả. Nhưng chính bà ấy đã cứu mang bọn tao từ khi còn nhỏ. Bà ấy là thủ lĩnh nhóm tao, dạy bọn tao cách móc túi, lừa đảo, trộm cướp của kẻ khác. Mặc dù

hầu hết số tiền kiếm được đều bị bà ấy ném vào quán rượu và đánh bài. Nhưng nếu không có bà ấy thì tụi tao đã chết đói ở đầu đường xó chợ từ lâu rồi.

-Từ nhỏ đến giờ tụi mày kiếm sống bằng những cách đó sao ? Lucy nhìn Hải hơi buồn.

-Cách đó thì sao ? Hải nhìn hai kẻ trước mặt lớn tiếng. -Chắc bọn mày coi thường tụi tao lắm phải không ? Vì bọn tao là hạng côn đồ, trộm cắp, lừa đảo, bọn tao làm tất cả để có tiền, bất chấp mọi thủ đoạn, là hạng cặn bã bị xã hội khinh bỉ,... Nhưng mà bọn tao không còn lựa chọn nào khác và cái bọn tiểu thư, công tử nhà giàu như tụi mày, ăn no rồi chỉ biết chơi bời nhảy nhót thì làm sao hiểu được hoàn cảnh của bọn tao, bị ném ra đường từ nhỏ và phải bươn chải từng đồng để nuôi bản thân chứ...

Kei nhìn Hải với vẻ nghiêm túc, giọng đều đều:

-Đừng nổi giận ! Chúng tôi không có ý định và cũng không có tư cách phán xét gì các bạn cả. Tôi hiểu trong hoàn cảnh của các bạn, có rất ít cách để kiếm được tiền. Nhưng các bạn định làm những trò đó cho đến khi nào. Nó không thể cải thiện được cuộc sống bấp bênh cho các bạn mà ngược lại còn rất nguy hiểm nữa.

-Thế thì sao ? Bọn tao là những kẻ không gia đình, không học thức, không có ai bảo trợ... Mày nghĩ là ngoài cách này ra, bọn tao vẫn còn con đường khác để lựa chọn sao ?

-Có ! Tôi sẽ giúp các bạn. Trong khả năng tôi có thể.

Thấy vẻ nghiêm túc của Kei, Hải cười nhạt nhìn cậu lạnh lùng:

-Giúp bọn tao sao ? Tốt bụng quá nhỉ ! nhưng mày muốn giúp tụi tao bằng cách nào chứ ?

-Các bạn biết nhà thờ công giáo ngoài thị trấn chứ. Nó chịu ảnh hưởng bởi thế lực của gia đình tôi. Tôi có thể giúp các bạn vào phụ việc ở trong đó. Lương không cao đâu, nhưng ít ra các bạn cũng có một nơi để dừng chân, và có một công việc tử tế, không cần phải làm những trò nguy hiểm này nữa. Đồng ý chứ ?

-Tại sao mày lại muốn giúp bọn tao. Thương hại cho bọn tao hả ? Không cần đâu. Bọn tao không cần ai thương hại cả. Tụi mày đã cứu em gái tao, tao sẽ bỏ qua mọi ân oán trước đây, nhưng từ giờ tao không muốn dính dáng gì đến tụi mày nữa. Về đi !!!

Hải đột nhiên nhìn lại Kei với vẻ lạnh lùng pha lẫn giận dữ, có lẽ cậu ta là người có lòng tự tôn khá cao, dù trong bất kì hoàn cảnh nào, cậu cũng không muốn hạ mình nhận sự giúp đỡ của kẻ khác. Dù còn cũng có cái giá của du côn, Hải có thể chấp nhận phạm pháp để kiếm tiền, chấp nhận nguy hiểm để bản thân tồn tại, nhưng lại không muốn bán rẻ lòng tự ái của bản thân để người ta ban ơn một cuộc sống tốt hơn, Kei có vẻ như hiểu rõ suy nghĩ của con người này, cậu không nói gì nữa, im lặng một lát, cậu đứng lên chậm rãi:

-Cậu không cần phải quyết định ngay đâu. Nếu muốn thay đổi số phận của mình. Nếu không muốn làm công việc mà ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy khinh bỉ và trở lại làm người lương thiện. Hãy đến đó gặp tôi, tôi cũng không thương hại cậu đâu, cậu cứ nhớ lấy chuyện này và trả nợ cho tôi sau cũng được. Nhưng dù sao thì đây cũng là một cơ hội hiếm hoi. Cậu không nên lúc nào cũng nghĩ cho bản thân mình như thế, sau cậu không phải còn một cô em gái và đám thuộc hạ thân thiết sao ? Cậu muốn giúp họ có một tương lai tươi sáng hơn hay là cứ để họ theo cậu hủy hoại cuộc sống của mình và mãi sống dưới đáy của xã hội ? Cứ suy nghĩ kĩ đi rồi hãy trả lời nhé.

-Hừm...

Hải không nói gì nữa mà ngồi im nhìn ra ngoài có vẻ nghĩ ngợi, Lucy cũng chậm rãi đứng dậy, trước khi đi xuống cầu thang, cô bé quay lại đưa cho Mận cái khăn mỉm cười:

-Cám ơn Mận ! Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.

-Không sao đâu Lucy. Tạm biệt cậu !

Kei cầm chiếc đèn pin soi đường xuống cầu thang rồi dắt tay Lucy đi ra khỏi ngôi nhà. Liếc đồng hồ. Bây giờ đã là 23h00. Trời về khuya, trăng đã lên cao, sáng rực, đi ra khỏi ngôi nhà một đoạn khá xa rồi Lucy vẫn cứ lặng im nghĩ ngợi.

-Sao vậy Lucy ? Sao này giờ không nói gì. Khi này ngã cầu thang có đau lắm không ?

-Không ! cô bé thở dài thườn thượt.-Kei à ! So với họ thì tớ thật quá may mắn. Nghĩ lại thì....Tớ cũng là trẻ mồ côi...Nếu không được gia đình chú Khánh nhận về nuôi, chắc giờ này tớ phải trở thành một người giống như họ rồi!

Im lặng...

Kei vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lucy đi qua khu vườn hoang. Ánh mắt cậu nhìn xa xăm có vẻ hơi buồn. Thực ra thì không chỉ có đám người của Hải là đáng thương, cậu rất muốn giúp họ làm lại từ đầu, nhưng không biết phải làm sao để Hải đồng ý nhận sự giúp đỡ của cậu nữa. Nếu cứ để họ như vậy thì sớm muộn gì họ cũng bị cảnh sát bắt vì phạm tội mà thôi... Vậy là buổi bắt ma thú vị bây giờ đã trở thành một câu chuyện đáng suy nghĩ rồi...

Một cơn gió lạnh ủa qua, Lucy chợt thấy cả người rét buốt, có lẽ vì cái áo của cô đã bị ướt đầm bởi nước si rô khi nãy, đột nhiên Kei buông tay Lucy và cởi áo khoác của cậu ra . Lucy nhìn ngơ ngác, còn không hiểu cậu ấy định làm gì thì Kei cũng lột luôn áo khoác của cô bé ra:

-Nhìn gì ? Khoác áo của tớ vào đi, áo cậu ướt nhẹp hết rồi, cứ mặc vậy sẽ bị cảm lạnh đó.

Xong xuôi cậu lại nắm chặt tay Lucy dắt đi, cứ như sợ rằng nếu để cô nhóc đi một mình, cô sẽ bị lạc đi đâu mất vậy. Cô bé đưa mắt nhìn xuống cái áo khoác mình đang mặc, rộng thùng thình và dài qua hông, nhưng nó rất là ấm áp. Xem ra Kei cũng là một anh chàng tốt bụng chứ không máu lạnh quá như Lucy vẫn nghĩ. Chợt cô bé nhìn qua Kei và nhớ ra rằng, từ nãy đến giờ không để ý, Kei đã nắm tay cô và đi một đoạn khá dài rồi, cô nhóc định rút bàn tay mình ra nhưng không được. Tay Kei cứng như thép và đang nắm chặt lấy cô, khuôn mặt cậu lúc nào cũng có vẻ bình thản, lạnh lùng, nhưng Lucy biết rằng, đằng sau vẻ ngoài vô tâm đó, Kei là một con người rất tình cảm và đáng tin cậy.

-Cậu định nắm tay tớ cho đến khi nào đây Kei ?... Buông ra đi. Kei vẫn không buông ra, cậu quay lại nhìn cái “nắm lùn” đang đi bên cạnh mình mỉm cười:

-Muốn tớ buông tay sao ? Cậu chắc chứ ? ghé sát xuống tai Lucy, cậu thì thầm-Tớ nghe nói nơi này trước kia là nghĩa địa đó Lucy. Không chừng có vài con ma vẫn đang bám theo cậu...

-Gaoao...ngoao....!!!

Kei vừa dứt câu, có một tiếng mèo gào lên thống thiết từ bụi cút đại sau lưng Lucy, cô nhóc thót tim, nhớ lại câu chuyện mèo đen mà Nhật Dạ nói ban nãy...mèo đen...linh hồn ma quỷ...đang nhắm vào mình... cô nhóc xanh mặt từ từ quay lại. Một con mèo đen lúi lúi từ trong bụi rậm chui ra, không biết có phải là con mèo cả đám nhìn thấy khi nãy không nữa. À, nhưng cũng không cần thiết phải thắc mắc nữa...

-Á Á Á Á !!!!!!!!!!!!!!!

Lucy thét lên, nắm chặt tay Kei rồi lôi cậu chạy biến khỏi khu vườn hoang. Kei mỉm cười tinh quái, quay lưng lại nhìn, con mèo đang lững thững tha một con chuột béo nhìn theo hai người, cậu nháy mắt như muốn nói lời cảm ơn đến nó rồi theo cái nắm tay của Lucy chạy thẳng...

Ngồi sau lưng Kei, tim Lucy vẫn nhảy loạn lên trong lồng ngực, mặc dù đã đi được một quãng khá xa ra đến đường lớn, nơi có hai hàng đèn cao áp sáng rực thay thế cho ánh trăng vàng heo hắt trên đầu, Lucy vẫn thấy hơi lo lắng và nghĩ vẩn vơ, không biết có con ma nào bám theo mình về nhà không nữa...

-Cậu sợ ma sao ? Lucy !

-Ờ....

-Ha haha...Lucy đánh đá mà cũng có lúc sợ hãi sao ? Vui đấy !

-Thế thì sao ? Ai mà không có một nỗi sợ hãi riêng chứ. Còn cậu thì sao ? Không có tí cảm giác gì cả. Cậu có phải là người bình thường không đó ?

-Tớ không chết nhát như cậu đâu ! Từ trước đến giờ chưa có gì khiến tớ phải sợ cả.

-Hửm...? Tự tin vậy sao ?Lucy nghe nói vậy thì mỉm cười nhào người lên phía trước, -Thế trong ngôi nhà hoang khi nãy, ai đã cuống cuống lên khi thấy tớ ngã cầu thang vậy ?

Im lặng một lát không thấy Kei nói gì, chỉ thấy chiếc mô tô phóng đi càng lúc càng nhanh hơn, cô nhóc lại nhào người ra phía trước.

-Ê ! Kei ! Lúc đó cậu lo cho tớ lắm hả. Vậy mà còn dám nói không sợ gì...

-Không có đâu. Tớ chỉ sợ vì không bảo vệ được cậu mà phải chịu trách nhiệm với cậu cả đời thôi

-Chịu trách nhiệm gì ?

-... Hì hì...!!!!

Đám người của Hải có lẽ bản chất cũng không phải xấu. Sau một tuần suy nghĩ kĩ lưỡng cậu ta cũng đến tìm Kei nhận sự giúp đỡ, Đúng như Kei đã nói, sau Hải vẫn còn một cô em gái và đám thuộc hạ thân thiết, cậu ta biết đến lúc cần phải gạt bỏ tự ái bản thân qua một bên để làm lại từ đầu, mà đây cũng đúng là một cơ hội hiếm có để cho bọn họ thay đổi số phận của mình.

Lucy đã phải lang thang cả tuần trời mới tìm được một công việc thích hợp cho Mận, cô bé được quán Mimosa nhận vào vì nơi này đang thiếu nhân viên, chú Khánh nhờ công việc của mình, cũng đi vận động các mạnh thường quân tài trợ và giúp đỡ cho những đứa trẻ có hoàn cảnh như Hải. Việc làm này có vẻ rất khả thi, một thời gian sau thì nạn trộm cướp, móc túi ở thị trấn cũng được giảm đi rất nhiều, vì những đứa trẻ cơ nhỡ đã được xã hội quan tâm và tạo điều kiện để học tập và làm những công việc tử tế. Như thế là sau trò bắt ma, Lucy và những người bạn của cô cũng đã làm được một việc rất tốt rồi.

Tính ra thì đến hôm nay cũng đã hơn ba tháng Lucy chuyển về nơi ở mới, cô bé đã trở nên thân thuộc với những thứ ở đây. Trường học, gia đình, bè bạn ...Khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng đủ để cô bé có những người bạn tốt luôn ở bên cạnh mình.

-Chúc mừng Lucy ! Cuối cùng cậu cũng nâng hạng lên vị trí thứ 4 của lớp rồi. Rất xứng đáng với những gì mà cậu bỏ ra trong thời gian qua đó.

Lucy cười toe toét trước lời khen của thiên thần Thanh Phong. Đúng vậy, suốt thời gian qua cô bé đã cố gắng rất nhiều, phải thức khuya dậy sớm, học ngày học đêm để củng cố kiến thức của mình. Vì Lucy muốn rút dần khoảng cách với Thanh Phong. Cô nhóc không muốn lúc nào cũng phải nhìn thiên thần của mình bay trên trời, còn cô thì ngẩn ngơ ở dưới ngắm nghía với đôi mắt ngưỡng mộ, mơ ước. Lucy muốn ở gần Thanh Phong, vậy thì trước tiên cô nhóc phải học thật giỏi. Dù rằng cô vẫn xếp sau ba người bạn, nhưng so với những thành viên trong lớp thì Lucy cũng đã ở một cấp độ khác rồi.

-Cám ơn các cậu vì đã luôn giúp đỡ cho tớ trong suốt thời gian qua. Hôm nay mời mọi người tới nhà tớ ăn cơm nhé ! Tớ muốn nấu vài món thật ngon để cảm ơn mọi người !

-Hay quá ! Tớ cũng rất thích nấu ăn. Để chiều tớ qua sớm giúp cậu nhé !

Nghe Lucy nói mà đôi mắt xám của Nhật Dạ sáng rực, cô bé nhảy lên nắm chặt tay Lucy tha thiết. Còn hai anh bạn kia thì giật mình quay sang nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng...

Thế là sau giờ học Kei được phân công nhiệm vụ đi mua đồ ăn với Lucy, Thanh Phong và Nhật Dạ thì phải vào nhà thờ cầu nguyện, dường như ngày nào họ cũng có mặt ở nơi này thì phải, họ đúng là những con chiên ngoan đạo. Nhưng công việc mua đồ thì cũng nhanh thôi, những thực phẩm cần cho bữa tối đã được dì Thanh ghi hết vào một tờ giấy đưa cho Lucy rồi, sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ, cô nhóc cầm số tiền dư còn lại đi đến gian hàng bánh ngọt ngắm nhìn những chiếc putđing với vẻ hạnh phúc, putđing là món ăn khoái khẩu của Lucy, cô bé định bụng sẽ dùng hết số tiền dư này mua vài cái về nhâm nhi, coi như là tự thưởng cho sự cố gắng của bản thân trong suốt thời gian qua. Nhưng đang hí hửng nghĩ đến hương vị ngọt ngào của những chiếc bánh thì bất ngờ, Kei kéo tuột cô đi tới gian hàng thức ăn nhanh...

-Kei ! Cậu lôi tớ tới đây làm gì thế ? Lucy nhăn nhó quát lớn.

-Mua mì gói và sanwith đi Lucy !

Kei một tay xách làn nhựa đựng đầy thức ăn, tay kia vẫn kéo Lucy lôi xệch xệch tới gian hàng mì gói. Lucy nhìn cậu cầu nhàu:

-Mua mấy thứ đó làm gì, đồ ăn chúng ta đã mua đủ hết rồi, còn dư một ít tiền, tớ muốn ăn putđing.

-Không được ! Cậu cứ mua sanwith và mì gói trước đi đã. Tối nay chúng ta sẽ phải dùng đến nó.

Lucy ngơ ngác không hiểu chuyện gì nhưng nói đi nói lại, Kei vẫn khẳng định đòi mua cho được hai thứ đó, đứng cãi nhau một hồi cô bé đành dần lòng dùng ít tiền thừa mua mì và sanwith, mặc dù Lucy không hiểu Kei định làm gì với những thứ này, vậy là chỉ còn mua được hai cái putding. Kei đáng ghét...

4h30 phút

Vẫn còn sớm để chuẩn bị cơm tối. Lucy nhẹ nhàng mở khóa cổng trong khi Kei lĩnh kính xách theo hai túi thức ăn khổng lồ mới mua ở siêu thị về, Lucy nhìn cậu mỉm cười, ai bảo làm con trai làm gì chứ, cố mà thể hiện sự ga lăng đi, tương lai cậu sẽ là một ông chồng đảm đang đó.

Ngồi trong căn phòng lộng gió nhâm nhi từng thìa putding ngọt ngào. Lucy thả ánh mắt mơ hồ ra bờ sông, dù từ cửa sổ trên phòng Lucy nhìn ra đó không được rõ lắm, nhưng cô bé vẫn thấy được những vật nổi ánh lên từ mặt nước phía xa như một dải kim tuyến lấp lánh tuyệt vời, những cơn gió mang hơi nước ủa tới mơn man mái tóc xòa nhẹ của Lucy làm cô bé khoan khoái. Chuông nhà thờ đã bắt đầu đổ, Lucy nghiêng đầu nhìn sang, từ nhà cô bé chỉ có thể thấy được cây thánh giá lơ lửng trên một phần nóc nhà thờ bị che khuất bởi những tán cây xanh um. Nhưng Lucy có thể nghe rất rõ tiếng chuông, những tiếng “leng keng” vui tai báo hiệu giờ cầu nguyện của các tín đồ quanh đó. Những âm thanh này ban đầu còn làm cho cô bé cảm thấy khó chịu vì nó thường phá tan không gian yên tĩnh buổi chiều của cô, nhưng sau một thời gian nghe quen rồi, Lucy lại thấy nó đem lại một cảm giác yên bình và tươi vui...

-Cậu thích nghe tiếng chuông nhà thờ lắm hả ?

Kei lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lucy, cô bé quay sang, chợt sững người khi thấy Kei, tóc tai rối xù, hai cánh tay đỏ ửng, xây xát, chiếc áo sơ mi xộc xệch, mắt còn rơm rớm nước. Và bên cạnh cậu, con mèo mập Nyako đang ăn ngấu nghiến cái putding nho khô một cách hạnh phúc. Cô bé thở dài thấu hiểu, Lucy biết rằng khi mình còn đang chìm đắm vào những tiếng chuông và dòng sông vàng rực, ngay chính căn phòng này đã diễn ra một cuộc chiến Putding khốc liệt, nhìn hai tên trước mặt thì cô đã biết ai thắng ai thua rồi.

-Tớ thích lắm, không biết trong nhà thờ trông như thế nào nhỉ, chắc phải đẹp lắm !

Kei ngồi phịch xuống ghế, dựa đầu lên cánh tay đặt trên bàn nhìn về phía Lucy

-Nếu muốn biết thì cậu vào nhà thờ là được mà, cần gì ngồi đây tưởng tượng.

-Tớ là một kẻ ngoại đạo liệu vào đó có sao không ? Mà cậu cũng có đạo sao tớ không thấy cậu đi cầu nguyện bao giờ thế ? Không sợ bị chúa trách tội sao ?

-Tớ chỉ sợ tới đó mà ngủ gật thì tội còn nặng hơn thôi ! Chỉ có Thanh Phong và Nhật Dạ là đủ kiên nhẫn để tới đó thường xuyên, chứ tớ thì chịu thua.

Kei vươn vai ngáp dài, đưa đôi mắt lơ đãng lướt ngang một vòng quanh phòng rồi dừng lại ở cây dương cầm. Cây đàn của con gái chú Khánh, chủ cũ của căn phòng này, cậu đưa tay kéo tấm vải che màu kem xuống, những bàn phím mới tinh lộ ra, Lucy không biết chơi đàn nên từ lúc cô tới đây, nó vẫn nằm im lìm ở một góc, thấy Kei nhìn nó có vẻ vui vui, cô bé tròn mắt ngạc nhiên, còn không hiểu cậu định làm gì thì bỗng có một âm thanh thánh thót vang lên, hai bàn tay của Kei lướt nhẹ trên phím đàn, thoăn thoắt, thoăn thoắt, những âm điệu vang lên trầm bổng thi nhau nhảy múa qua những ngón tay thon dài của cậu...

Kei đang chơi đàn, Lucy hơi bị sốc, cô nhóc không tin được vào mắt mình, Kei đúng là đang chơi đàn, lại là đàn dương cầm, nhạc cụ được xem là vua trong thế giới âm nhạc nữa chứ. Lucy không rành về lĩnh vực này lắm, nhưng những âm điệu mà Kei tạo ra thật mượt mà, du dương như xoáy sâu vào tâm hồn người khác, có lúc nó khiến cho ta hân hoan, vui vẻ. Có lúc nó lại như siết chặt lấy trái tim khiến ta phải đau nhói. Lucy lặng người ngơ ngác, cô bé chưa bao giờ được nghe bản nhạc nào hay như vậy, nó mang một âm điệu rất mạnh mẽ, cá tính nhưng cũng rất ngọt ngào và có gì đó bí ẩn. Nó như mở ra một con đường đưa người ta đến ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, ranh giới giữa hạnh phúc và những nỗi đau...

Gió từ sông thổi lên, đùa giỡn trên mái tóc mượt mà của Lucy, cô bé cứ thế lặng yên ngồi nghe và ngắm Kei chơi đàn từ phía sau, bỗng từ đâu có một con bồ câu trắng bay đến đậu bên cửa sổ ngay cạnh cô bé “gù gù”. Lucy không để ý, cô bé vẫn đang dán mắt vào Kei. Từng vệt nắng chiều xuyên qua ô cửa sổ hắt trên chiếc

áo sơ mi trắng của cậu vàng rực, những cơn gió thổi qua, mái tóc hơi dài của cậu bị hất nhẹ sang một bên, tự dưng Lucy muốn nhìn thấy khuôn mặt của cậu lúc này quá, con bồ câu không ngừng vang lên những âm thanh “gù gù” bên cạnh cô bé, Lucy khẽ quay sang, không phải là một, mà là có hai con cùng đậu bên cửa sổ. “Chúng bay đến đây theo tiếng nhạc của Kei sao?”. Lucy không còn nghe thấy tiếng chuông nhà thờ nữa, chỉ còn tiếng dương cầm thánh thót như những giọt nắng đang vang lên...

Cứ mãi ngẩn ngơ, Lucy không để ý rằng Kei đã kết thúc bản nhạc của cậu được một lúc rồi, Lucy thì vẫn chưa tỉnh, tâm hồn cô bé vẫn còn đang mơ hồ lạc đâu đó trong những âm thanh du dương, trong những vệt nắng sáng rực và những cánh chim trắng muốt...

-Lucy !!! cậu sao thế ?

Kei quay sang thắc mắc khi thấy Lucy nhìn cậu mà ngơ ngác như người mất hồn, cô bé giật mình, đôi bồ câu bên cạnh cũng giật mình, vỗ cánh bay vút lên trời cao. Cô bé vội nhìn theo chúng. Tiếc nuối, cảm giác như có thứ gì đó rất quan trọng vừa bay vụt đi mất vậy, và cô cứ thế nhìn mãi theo những cánh chim trắng khuất dần chân trời xa. Còn Kei thì nhìn cô dò xét :

“ Không biết có phải cô nhóc muốn thịt hai con chim này không mà thấy chúng bay mất lại ngơ ngác thế kia. Dám lắm, ai chứ cô nhóc ham ăn này thì...”

-Cậu thích bồ câu hả ? (thực ra là muốn hỏi cậu thích ăn thịt chim bồ câu hả)

-Không... hình như bồ câu thích cậu,

-Hả ? Kei nheo mắt đưa tay chống cằm nhìn Lucy thắc mắc –Bồ câu thích tớ ? Ý cậu là sao ?

- Thì nó thích nghe tiếng đàn của cậu nên mới bay tới đây... Mà cậu chơi đàn lâu chưa ?

-Cũng khá lâu rồi. Trước đây tớ có chơi cho các buổi lễ trong nhà thờ.

-Vậy à! Lucy mỉm cười, đôi mắt xa xăm-Tớ muốn được tham dự một buổi lễ trong nhà thờ quá. Chắc là phải vui lắm !

-Vào nhà thờ à ? Thế thì sáng mai dậy sớm tớ dẫn cậu đi. Sáng mai trong nhà thờ có tiết mục diễn thử văn nghệ chuẩn bị cho Giáng sinh đó !

-Thật sao ! Tớ có thể vào đó thật sao ?Ánh mắt Lucy sáng rực lên thích thú, Lucy được tham gia một buổi lễ trong nhà thờ, đúng là một chuyện vui mà...

“Kính koong”

Chuông cửa vang lên, Nhật Dạ, Thanh Phong và Bạch Dương, có cả chú Khánh, dì Thanh đi làm về đang xếp thành một hàng dài trước cổng. Mọi người đã về, thế là có thể bắt đầu nấu bữa ăn tối được rồi...

Trong căn phòng bếp xinh xắn, Nhật Dạ mang chiếc tạp dề trắng hơn hỏ lúi hai túi đồ ăn to đùng trong tủ lạnh ra vui vẻ:

-Hôm nay cháu sẽ giúp dì nấu một bữa tối thật ngon.

Dì Thanh nhìn cô bé mỉm cười hài lòng:

-Cảm ơn cháu Nhật Dạ !!! Cháu đúng là một cô gái xinh đẹp đảm đang !

Thấy ba đầu bếp đã bắt tay vào công việc, Kei và Thanh Phong ngồi nhìn nhau thấp thỏm không yên. 10 phút trôi qua, trong bếp vẫn im lặng, chưa thấy có một động tĩnh gì, nhưng hai người vẫn hết đứng lại ngồi ngó nghiêng lo lắng. Thấy thái độ hai cậu bé có vẻ kì lạ, Bạch Dương rót hai ly trà đẩy về phía họ:

-Sao thế hai cậu nhóc. Các cậu đang lo lắng chuyện gì thế ?

Vẫn chưa thấy chuyện lạ gì, Kei và Thanh Phong quay lại tự trấn an

-Dạ không... không có gì đâu ạ. Chỉ là tụi em lo lắng quá thôi...

-Lo lắng chuyện gì ? Hai cậu biết chơi cờ vua chứ ?

-Vâng !

-Thế trong khi chờ đợi chúng ta chơi vài ván nhé. Bạch dương cúi xuống kéo ngắn tử lồi ra bộ cờ mới toanh vui vẻ đặt lên bàn-Bắt đầu từ cậu trước nhé, Thiên Di !

-Ồ !!! Chơi cờ vua à ? Để chú làm quân sư cho Thiên Di. Ai thua thì mất một châu nhậu nhé nhóc!

Chú Khánh nháy mắt với Bạch Dương, anh cũng vui vẻ gật đầu, cờ vua vốn là trò chơi mà Bạch Dương thích nhất và anh cũng chưa chơi thua ai bao giờ, kể cả ông chú của mình.

Thế là trong phòng khách rộn lên, rõ nhất là tiếng cười của chú Khánh, lần này thì anh Bạch Dương đã gặp được đối thủ rồi, Kei có vẻ rất giỏi chơi cờ vua, cộng thêm một ông chú dày dặn kinh nghiệm bên cạnh, chẳng mấy chốc mà anh đã thấy được khó khăn rồi, tương lai có thể sẽ mất toi một châu nhậu cho chú Khánh đây... nhưng đội hình không biết từ khi nào đã chia ra, và Thanh Phong lại trở thành quân sư đáng tin cậy cho anh, thế trận trở nên cân bằng, giằng co...

Dưới bếp...

Lucy bưng một ổ khoai tây đặt lên bàn bắt đầu gọt, Nhật Dạ cũng ở ngay bên cạnh, cầm con dao một cách điệu nghệ. Và

“Phập”

-Á...!!!

Phát đầu tiên của con dao, Nhật Dạ đã cắt thẳng vào tay mình, ngọt xót. Máu chảy túa ra trên ngón tay. Lucy và dì Thanh giật mình, vội vàng chạy lại lo lắng:

-Cậu không sao chứ Nhật Dạ !

Cô nhóc nhìn ngón tay mình đang chảy máu mặt tái mét, run run. Dì Thanh vội chạy lên phòng khách lấy hộp cứu thương xuống bếp. Kei và Thanh Phong nhìn theo xám mặt. Điều mà các cậu lo lắng này giờ đã xảy ra. Không, chính xác thì nó chỉ mới bắt đầu...

Vết cắt trên tay Nhật Dạ không sâu lắm, chỉ cần một miếng băng cá nhân là cầm máu lại được, mặc dù đã được bảo đi lên nhà nhưng cô bé nhất định đòi ở lại nấu ăn. Không còn cách nào khác, cả hai đành giao cho cô công việc đơn giản nhất: nhặt rau. Nhưng lúc xếp ra đĩa, cô nhóc này cũng cho hai cái ớt đất, bẻ tan tành. Hai cái ớt mà cô bé làm bẻ là hai cái mà dì Thanh thích nhất và nó cũng khá đắt. Tội nghiệp cho dì ấy phải đi đến tận cơ sở sản xuất chính mới mua được chúng, vậy mà...chỉ trong vòng có hai phút ngắn ngủi nó đã tan nát ngay trước mắt dì. Đến đây thì Lucy và dì Thanh cũng đã biết Nhật Dạ đang đến mức nào rồi...

-Dì ơi !!! Làm sao với mấy củ cà rốt này đây ? Nhật Dạ cầm củ cà rốt trên thớt mới được rửa sạch thắc mắc.

-Cắt nhỏ ra. Chúng ta sẽ dùng để nấu ragu. Dì Thanh dịu dàng.

Lucy đang cắt khoai tây miếng người.

“Lại cắt. Cô nàng đó vừa mới cắt vào tay mà dì vẫn chưa sợ sao?”

Nhìn Nhật Dạ đưa con dao lên xăm xoi củ cà rốt mà Lucy thấy lạnh lạnh. “không chừng lát nữa cô ấy lại cắt thừa ra một miếng mà không phải cà rốt thì tiêu”, nhưng lần này Nhật Dạ có vẻ khá hơn nhiều, những miếng cà rốt được cắt ra vuông vức đẹp mắt và không có dấu hiệu cô ấy sẽ cắt thêm thứ nào khác. Thở phào, Lucy tiếp tục quay lại công việc của mình...

Nhưng vừa cắt xong đồng khoai quay lại, Lucy thấy mấy củ cà rốt đã được băm thành cám trước khuôn mặt đầy hạnh phúc của tiểu thư Nhật Dạ...

-Nhật Dạ ơi ! Cậu làm bánh cà rốt hay sao mà băm nhuyễn nó ra thế này ?

-Hả ? dì Thanh bảo phải cắt nhỏ nó ra mà. Nhật Dạ quay lại mỉm cười.

-Như thế này thì nhỏ quá rồi cô bé !

Đi Thanh cầm miếng cà rốt lên ngắm nghía, còn Nhật Dạ thì lè lưỡi cười trêu. Chưa dừng lại ở đó. Đi lại cái đĩa to đựng trên bàn ăn, Lucy hết hồn khi nhìn thấy trong đó là một mớ hỗn độn những thứ gì tròn tròn, hơi dài đen thui, cháy khét. Không dám cầm lên thử, cô bé quay sang thiếu não:

-Nhật Dạ ! Đây là món gì thế ?

-Nem rán đó ! Nhưng hình như tớ chiên hơi lâu...

Nhật Dạ quay lại tươi cười, trên tay cầm hộp trứng chuẩn bị trở tài. Lucy phóng lại giành ngay lấy hộp trứng trên tay cô lo lắng :

-Để đó tớ làm cho, cậu ngồi yên một chỗ đi !

-Tại sao chứ ? Trứng là món sở trường của tớ mà. Để tớ làm cho, cậu không cần lo đâu.

Cô nhóc đưa tay giành lại hộp trứng, khăng khăng đòi làm, Lucy thì không còn kiên nhẫn được nữa rồi. ½ số nguyên liệu đã bị te tua hết cả. Nếu để Nhật Dạ tiếp tục thì một lát nữa thôi, cái bếp chắc chắn sẽ tan tành, còn mọi người sẽ được uống trà thay cơm...

-Nhật Dạ, nghe lời tớ lên nhà ngồi chơi đi...

-Không !!! Cậu buông tay ra mau Lucy...

Lucy nhăn nhó giữ chặt lấy hộp trứng, cô bé kia cũng phồng má, trợn mắt giành lại cho bằng được. không ai chịu nhường ai. Cuối cùng hộp trứng cũng tuột tay văng ra. Vài trái đập đất vỡ tan tành, vài trái lơ lửng trên không trung rồi rớt “bộp” vào người Thanh Phong khi cậu vừa bước xuống bếp. Thanh Phong đơ người, trứng nhiều xuống vai trông thật thảm hại. Hai cô nhóc xanh mặt...

-Xin lỗi cậu Thanh Phong ! Lucy vừa rối rít, vừa chạy đi lấy cái khăn cho Thanh Phong lau mặt và nhìn cậu với ánh mắt áy náy.

-Không sao đâu Lucy ! Nhật Dạ, cậu lên nhà đi.

Thanh Phong vừa nói vừa cầm tay cô nhóc lôi lên nhà, mặc cho cô phụng phịu đòi ở lại. Lucy nhìn theo thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng, nhưng nếu Thanh Phong đem cô ấy đi sớm hơn một chút thì mọi việc còn thuận lợi hơn nữa...Cô nhóc lấy cây lau nhà dọn sạch đồng trứng vỡ rồi quay lại tiếp tục công việc. Không có Nhật Dạ trong bếp phá rối, tiến độ nấu ăn quả thật diễn ra rất nhanh. 30 phút sau bữa tối đã sẵn sàng.

Một bữa ăn tối thịnh soạn với bao nhiêu là món ngon lành trên bàn. Ragu, sườn chua ngọt, nem rán, sa lát, lẩu bò, lúc lắc... chỉ thiếu thịt gà luộc nữa là xong. Lucy vui vẻ đưa hai đĩa thịt gà cho Kei đặt lên bàn và đi rửa tay... Nhưng xui xẻo thế nào, đúng vào những lúc tưởng chừng mọi thứ đã tốt đẹp thì Nhật Dạ lại tiếp tục gây chuyện, đang rửa tay, cô bé bỗng thấy có một con gián ở đâu bò ra phía vòi nước trước mặt cô, ngo ngoe cọng râu làm đáng

-Á Á Á Á !!!!!!!

Cảnh tượng tiếp theo là Nhật Dạ co rúm người lại, hét toáng lên và không để ai kịp ngăn cản, cô cầm nguyên cái thớt gỗ xà cừ cạnh đó phang mạnh vào cái vòi nước. Sau một tiếng động chói tai thì cái vòi sắt gãy tan, nước bắn ra tung tóe như núi lửa phun, đồ ăn trên bàn bị hất tung hết xuống đất vung . Hai đĩa thịt gà tội nghiệp cũng theo dòng nước lặn lốc dưới sàn...

Lucy và Kei chết lặng, người ướt sũng nhìn cái vòi nước đang phun phèo phèo. Mọi người trên nhà chạy xuống kinh ngạc, cái bếp bây giờ nhìn y chang một bãi chiến trường. Thủ phạm thì đang cầm hung khí trên tay, run rẩy, mọi người cũng đơ người ra, không biết phải nói gì nữa, Nhật Dạ từ từ đặt cái thớt xuống khóc thút thít:

-Híc... Xin lỗi. Tại cháu cả. Cháu đã làm mọi thứ tan tành, bao nhiêu công sức mà dì và Lucy bỏ ra đã đổ sông, đổ bể hết rồi, tất cả là tại cháu. Híc...huhuhuhu...

Cứ thế cô nhóc ngồi ôm mặt khóc nức nở, mọi người đều im lặng ái ngại, đúng là Nhật Dạ rắc rối thật, mọi người trên nhà chờ đợi bao lâu đã đối lắm rồi, thế mà tất cả đồ ăn mọi người cố gắng mãi mới xong đã bị Nhật Dạ phá hết trong một giây, nhưng nhìn cô bé khóc như vậy thì không còn ai muốn trách móc gì cô bé

nữa, vì thực ra cô cũng không hề muốn làm mọi thứ thành ra thế này, di Thanh nhẹ nhàng đi lại đặt tay lên vai Nhật Dạ an ủi:

-Được rồi. Không sao đâu Nhật Dạ. Chỉ là tai nạn thôi mà, ai cũng biết là cháu không hề cố ý mà. Đừng khóc nữa nào...

Nhật Dạ ngược lên với khuôn mặt ướt đẫm nước.

-Mọi người không giận cháu chứ ? híc

-Ừ! Không ai trách cháu đâu. Đừng khóc nữa, nín đi nào !

-Nhưng cháu đã làm hỏng hết mọi thứ rồi ? Phải làm sao đây ?

-Không sao đâu Nhật Dạ. Chúng ta sẽ ăn tối bằng những thứ còn lại vậy.

Tất cả những con mắt sáng lên đổ dồn vào Lucy và hi vọng về những thứ còn lại. Và những thứ mà cô bé nói đó chính là đồng thực phẩm nhanh mua ở siêu thị chưa được sử dụng. Lucy liếc nhìn Kei thờ dài, giờ thì cô đã hiểu tại sao Kei nhất định mua cho bằng được mì gói và sanwith rồi...

-Ngon không mọi người ? Đây là nước sôi do Nhật Dạ nấu đó. Lucy mỉm cười khổ sở.

-Ừ ngon !!! Mọi người uể oải đồng thanh đáp

Sau hơn nửa tiếng dọn dẹp thì mọi người cũng được yên vị với tô mì gói và mấy cái sanwith lặt bên cạnh. Và tất cả đều gật đầu hạnh phúc còn Nhật Dạ thì hơi đỏ đỏ mặt. Giờ ai cũng đói rồi nên mì gói tự nhiên trở nên ngon cực kì. Đúng là một bữa ăn tối đáng nhớ, sau chuyện này tất cả đều rút ra một kinh nghiệm “xương máu”, nếu còn muốn ăn cơm thì đừng bao giờ để cho tiểu thư bước vào bếp nữa. Hic !

19. Chương 19: 6h30

Nhạc chuông điện thoại vang lên lẫn vào những tiếng “reng reng” của đồng hồ báo thức kéo Lucy ra khỏi giấc ngủ ngon ngày chủ nhật...

“Ai lại gọi vào giờ này...”.

Mắt nhắm mắt mở với tay lấy cái điện thoại và lăn bịch xuống đất, cô nhóc nói bằng giọng mơ ngủ sau cái ngáp dài:

-A..lô...

-Lucy ! Cậu dậy chưa ? ăn sáng đi, tớ sẽ qua đón cậu ngay bây giờ. Nhanh lên đồ mèo lười.

-Hử...???

Người gọi chính là Kei. Lucy chưa kịp nói gì cậu đã tắt điện thoại mất tiêu. Cô bé đưa tay gãi gãi cái đầu rối xù và lồm cồm bò dậy. Con mèo Nyako cũng lon ton chạy theo sau. Đúng 10 phút sau Kei đã lái con bộ đen đỏ của Thanh Phong đến trước cổng nhà Lucy, gặm chiếc sanwith lặt trong miệng, cô nhóc đi ra trong trạng thái còn mơ ngủ:

-Hôm nay chủ nhật mà. Sao cậu tới sớm thế ?

Kei thờ dài nhìn Lucy, vừa dắt xe vào trong sân cậu đã cầm tay cô bé lôi tuột lên phòng, mở toang tủ đồ của Lucy ra chọn lấy bộ váy trắng đẹp nhất trong đó đưa cho cô nhóc, Lucy còn chưa hiểu chuyện gì thì cậu đã đẩy cô vào nhà tắm ra lệnh:

-Đánh răng, rửa mặt, thay đồ. Nhanh lên. Cậu có 10 phút để hoàn thành mọi việc.

Lucy lao ra nhần nhó:

-Gì vậy ? Hôm nay cậu bị sao vậy Kei ? Mới đập đầu vào đâu à ?

Kei lừ mắt quát lớn:

-Hôm qua tớ đã bảo cậu dậy sớm để sáng nay vào nhà thờ mà. Cậu dậy sớm như thế này đó hả. Đồ mèo lười. Kei đóng rầm cánh cửa lại bực bội. Đúng là Lucy đã quên thật rồi.

Mười phút sau, cô nhóc cũng xúng xính bước ra trong bộ máy trắng, mái tóc xõa cũng được chải cẩn thận và gài thêm một chiếc kẹp đá nhỏ xinh xắn. Trong bộ váy này Lucy trở nên đáng yêu cực kì, nhất là khuôn mặt baby càng được làm nổi bật hơn. Kei có hơi ngây người một lát khi Lucy bước ra, cậu đi tới ngắm nghía rồi hài lòng quay xuống cầu thang nói vọng ra sau:

-Cũng gần giống một cô gái rồi đó. Đi thôi !

-Nè. Cái gì mà gần giống một cô gái hả. tớ là con gái 100% đó. Trước giờ cậu nghĩ tớ là gì thế hả? Kei đáng ghét...

Kei không trả lời, mỉm cười chạy ra xe, con bọ đen đỏ phóng vút đưa hai người tới nhà thờ. Hôm nay là chủ nhật nên đông nghịt người, ai cũng ăn mặc đẹp như đi dự tiệc, nhất là các cô gái, dường như họ cố trang điểm inh trở nên thật nổi bật, Lucy ngẩn ngơ nhìn xung quanh không chớp mắt.

-Này ! Hai chú chiên đi lạc !!!

Thanh Phong rẽ đám đông đi lại phía hai người bạn với nụ cười rực rỡ, hôm nay cậu mặc một chiếc sơ mi trắng có thắt cavat xanh lịch lãm, Thanh Phong lúc nào cũng đẹp như thiên thần. Nhưng có một điểm khác là hôm nay xung quanh cậu có những cô gái tuyệt đẹp vây quanh. Dựa vào trang phục và cử chỉ của họ, Lucy đoán rằng họ là những tiểu thư nhà giàu quanh vùng này. Họ cười nói, đùa giỡn cố tạo ra sự chú ý từ Thanh Phong và Kei, nhưng dường như hai cậu nhóc này không để ý gì đến họ cả, Thanh Phong đi lại phía hai người bạn của mình mỉm cười:

-Xin chào Lucy ! Hôm nay trông cậu đáng yêu quá !

Lucy đỏ mặt hạnh phúc, cô vừa nhận được lời khen từ một thiên thần, hôm nay đúng là một ngày đẹp trời mà !

-Xin chào !!! Có con bướm trắng ở đâu bay lạc vào nhà thờ sao ?

Nhật Dạ trong bộ váy xanh dương, mái tóc được cột cao với những lọn lượn sóng xõa nhẹ trên vai cũng vừa bước tới. Nhìn cô thật nổi bật với thân hình khiêu gợi và khuôn mặt thanh tú . Lucy thấy hơi đỏ mặt. Nhật Dạ đúng là một cô gái xinh đẹp, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh cũng đủ nhận ra điều đó rồi.

-Hai cậu tới hơi trễ đó Lucy, Kei. Vào thánh đường thôi.

-Đi nào chú chiên nhỏ !

Thanh Phong cầm tay Lucy đưa cô bé vào nhà thờ trước bao nhiêu con mắt ghen tức, hằn học của các cô gái bên cạnh mình, cảnh tượng này cũng hơi quen, nhưng Lucy chẳng biết gì đến xung quanh nữa rồi, có lẽ vì ở trong tay bạch mã hoàng tử nên hạnh phúc quá chăng.

Thánh đường hiện ra trước mặt Lucy thật huy hoàng lộng lẫy, có những hàng ghế ngay ngắn xếp thành hai dãy chạy dài, trên những bức tường là những bức bích họa được khắc tạo tinh xảo kể lại cuộc đời và quá trình truyền đạo của chúa Giêsu. Thanh Phong đưa Lucy đến dãy ghế đầu tiên rồi đưa tay xoa đầu cô nhóc mỉm cười:

-Ngồi đây nhé Lucy. Ngoan rồi khi nào xong buổi lễ tớ dẫn cậu đi tham quan !

Lucy mỉm cười gật gật đầu, đúng là ngoan mà. Kei ngồi bên cạnh cô bé nhưng với đôi mắt lơ mơ như muốn ngủ gật, giờ Lucy mới thắc mắc không biết Thanh Phong và Nhật Dạ đi đâu mà không ngồi cùng mình, cô bé đưa mắt tìm nhưng vẫn không thể thấy ai trong một rừng người thế này.

-Ngồi im đi, lát nữa họ sẽ ra thôi

Kei ngồi khoanh tay trước ngực, đôi mắt vẫn lạnh lùng bình thản như mọi khi, Lucy quay sang nghiêng đầu thắc mắc, “cậu ấy không nhìn mình tại sao lại biết mình tìm hai người kia chứ”. Lời giảng của giám mục bắt ngờ vang lên, âm áp và truyền cảm. Không khác gì những giáo viên dạy văn xuất sắc trong trường của Lucy, để trở thành giám mục, họ đã trải qua một quá trình lựa chọn và đào tạo cẩn thận mà. Lucy chăm

chú nghe và nhìn lên những kiến trúc trong giáo đường. quả thật tôn giáo thường mang một vẻ đẹp huyền bí đối với con người...

Buổi cầu nguyện dài hơn Lucy nghĩ, thi thoảng cô bé quay sang nhìn Kei, cậu ta vẫn bình thản nhìn về phía trước, đôi mắt lạnh lùng, hờ hững. Cô bé thở dài. Đối với Lucy, nếu Thanh Phong là thiên thần với đôi mắt biết cười đẹp bao nhiêu thì Kei là tên ác quỷ với đôi mắt cá chết, lờ đờ và chẳng có tí hấp dẫn bấy nhiêu. Mà nếu không phải vậy, có lẽ đôi mắt của cậu ta là một thế giới bí ẩn mà không ai bước vào đó được, à không, có lẽ chỉ có Nhật Dạ là hiểu cậu ấy, nên Nhật Dạ mới yêu Kei chẳng ?

Buổi lễ cầu nguyện kết thúc, Kei đưa Lucy đi đến một hội trường phía sau nhà thờ, ở đây có một nhóm tín đồ văn nghệ bắt đầu tiết mục của mình. Lucy như bị dồn lên trước vì sự xô đẩy cổ ý từ phía sau, nghe nói đây là một trong những tiết mục mà họ chuẩn bị cho Giáng sinh sắp tới, sau khi đám đông được ổn định thì có tiếng nhạc vang lên. Lucy đã nhận ra hai người bạn thân của mình cũng chính là nhân vật chính phía trước.

Thanh Phong kéo vĩ cầm còn Nhật Dạ là giọng ca chính, hai người như hai ngôi sao rực rỡ trên bầu trời đêm, phải nói là họ cực kì đẹp đôi. Tiếng vĩ cầm dạo khúc mở đầu làm cho bầu không khí trở nên yên ắng, từng khúc nhạc vang lên khi thanh vĩ chạm vào những sợi dây đàn thánh thót, giọng ca cao vút của Nhật Dạ trong trẻo, ngọt ngào xoáy sâu vào tim mọi người, ảm áp...

“Đây là nhà thờ sao ? Thật tuyệt vời” Lucy thả hồn vào bài thánh ca và mơ màng tưởng tượng ra thiên đàng mà mọi người nhắc đến...

Buổi biểu diễn kết thúc mọi người lần lượt ra về, Thanh Phong và Nhật Dạ cũng nhanh chân chuẩn bị đi trước khi đám fan hâm mộ ào lên. Lucy còn đang đứng ngẩn người ngờ ngác tìm họ thì có một người ở phía sau nắm tay cô bé kéo đi...

-Thanh Phong !!! Lucy reo lên mừng rỡ.

“Suyt..”

Cậu nhóc đưa tay lên miệng ra hiệu cho Lucy im lặng, cậu không muốn đám đông nhận ra mình, sau cái nháy mắt của Thanh Phong, Lucy mỉm cười hiểu ý chạy theo. Như lời hứa ban đầu, Thanh Phong đưa cô bé đi tham quan khắp nơi trong nhà thờ.

Khuôn viên bên trong khá rộng. Trước tiên hai người dừng lại trước một vườn hoa rộng thênh thang, đủ các loài hoa đua nhau khoe sắc dưới ánh mặt trời nhạt buổi sáng, từng hạt sương đêm còn đọng lại trở nên long lanh, lấp lánh đẹp y như nụ cười của thiên thần Thanh Phong vậy. Hoa hồng vàng, trắng, hồng nhung, cúc, diên vĩ, thạch thảo trồng xen kẽ và được chăm chút cẩn thận. Lucy đứng ngây người trước vườn hoa ngát hương, từng đàn bướm bay lượn và đậu xuống trên mái tóc của Thanh Phong, mái tóc nhuộm vàng thoang thoang mùi hương hoa hồng...

-Đẹp quá !!! Lucy thốt lên và đưa tay nâng niu một bông hoa hồng trắng.

-Cậu là chú bướm trắng xinh xắn nhất trong vườn hoa này đó Lucy !

Thanh Phong mỉm cười đưa tay lên vuốt cánh hoa trắng vương trên mái tóc của Lucy. Cô nhóc thì lặng người, ngất ngây với hạnh phúc.

“Thiên đường, đây đúng là thiên đường mà. Hôm nay mình đã được ở cùng Thanh Phong trên thiên đường”

Lucy trầm nghĩ như vậy và đinh ninh rằng trong đây hẳn phải có một cây táo, loại cây cho ra trái cấm ở vườn địa đàng. Nếu tìm thấy táo và dụ Thanh Phong ăn thì cô và Thanh Phong cũng sẽ giống như Adam và Eva trước kia...

“Đúng rồi ! Phải tìm táo và dụ Thanh Phong ăn cùng mình mới được !” Thế là cô nhóc chạy khắp nơi đi tìm cây táo.

Vườn hoa thì rộng thật, nhưng tìm đồ cả mắt mà vẫn không có cây táo nào, sau một hồi tìm mãi không thấy, Lucy thất vọng ngồi phịch xuống bãi cỏ thở dài...

-Cậu đang tìm gì vậy ? Lucy !!!

Nghe tiếng Thanh Phong, cô bé ngược lên phụng phịu:

-Ở đây không trồng táo hả Thanh Phong ?

-Không ! Ở đây không trồng táo, nhưng trồng dâu tây. Thanh Phong vừa nói vừa mở bàn tay đựng mấy trái dâu tây chín mọng, lựa một trái đưa lên miệng Lucy mỉm cười.

-Ngọt không ?

Lucy nhai trái dâu trong miệng một cách ngon lành, rồi đưa đôi mắt mở to thắc mắc:

-Nhưng dâu có phải trái cấm không ?

-Hả ?

-Ăn vào có trở thành Adam và Eva được không ?

-Hả ?

Thanh Phong ngơ ngác trước câu hỏi của Lucy, còn cô nhóc thì biết mình đã lỡ lời, cô giật mình đưa hai tay lên che miệng, mặt đỏ bừng. Thanh Phong có vẻ đã hiểu ra cô nhóc này đang nghĩ gì, cậu phá lên cười rồi ngồi phịch xuống bãi cỏ nhìn khuôn mặt Lucy đang ửng lên như trái cà chua chín cười mãi không thôi. Lucy thì xấu hổ quá, sau vài phút trấn tĩnh cô bé đứng phắt dậy cầm cổ tay Thanh Phong kéo đi.

-Dẫn tớ đi tham quan chỗ khác đi Phong...

“Bộp..”

-Ui da !!!... Gãy lưng mất..

Hậu đậu thế nào, cô bé va vào lưng của một ai đó và ngã ra sau, cũng may có Thanh Phong phía sau đỡ cô bé lại. Người bị xô vào quay sang nhìn nhó, Lucy ngược lên định xin lỗi thì cô hơi sững người, kẻ trước mặt cô cũng sững sờ. Đó chính là Hải, trộm nhóm trẻ mồ côi được nhà thờ nhận vào. Trông cậu ta hôm nay khác hẳn, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, chiếc sơ mi xám tay dài được xắn lên đến khuỷu, làn da rám nắng, nhìn cậu bây giờ khá là nam tính và không còn vẻ bụi đời hung hăng như trước đây nữa, Lucy cũng phải ngạc nhiên vì sự thay đổi này...

-Ô !!! Mày mà cũng vào nhà thờ được hả. Con nhỏ xấu gái ! Hải gác cây kéo to dùng trên vai nghiêng đầu chọc Lucy.

-Hừ !!! Một kẻ đầy tội lỗi như mày còn vào được thì tại sao tao không thể hả ?

Lucy phồng má quay ngoắt sang một bên thách thức. Sau Kei thì Hải có lẽ là kẻ thứ hai luôn gây gổ mỗi lần gặp Lucy. Hải tiến lại gần đưa tay xoa mạnh đầu Lucy gần giọng:

-Tao làm lễ rửa tội rồi, con nhóc. Nhưng giờ nhìn mày thì tao lại muốn phạm tội quá !

Gạt mạnh tay Hải ra khỏi đầu, Lucy cười nhạt lùi ra sau thủ thế

-Tốt thôi. Tao sẽ giúp mày được xưng tội ngay hôm nay...

-Thôi nào hai người. Chúng ta là bạn mà, nói chuyện tử tế với nhau khó đến vậy sao ?

Thanh Phong vỗ vai Lucy nhẹ nhàng, cô nhóc chợt nhớ lại là bên cạnh mình còn Thanh Phong, là con gái thì không thể hành động lỗ mãng như thế được, cô nhóc thả lỏng người quay đi, nhưng có vẻ vẫn còn tức tối lắm.

-Chúng ta đi tham quan tiếp nào.

Thanh Phong nắm tay Lucy kéo đi và quay sang mỉm cười chào Hải, cậu nhóc giang hồ này cũng cười đều chào Lucy, tay cầm cái kéo cắt cắt vào không trung cố để cho Lucy thấy, cô nhóc Lucy trước khi quay đi cũng không quên xiu mặt thè lưỡi trêu tức kẻ đáng ghét phía sau mình. Hai người đi vào những khu còn lại trong nhà thờ, kiến trúc nơi đây thật lộng lẫy với những chóp cao vợi vợi và những thanh ngang mạnh mẽ. Đi qua gác chuông, Lucy ngược lên chăm chú nhìn, cái chuông to trắng lóa trên cao có một sợi dây thừng dài cột vào thanh xà, những âm thanh “leng keng” mà Lucy vẫn hay nghe thấy phát ra từ đây.

Nhà thờ cũng có một khu kí túc xá dành cho những tín đồ đang đi học, nó khá rộng, ngăn nắp và sạch sẽ. Có một điều mà Lucy thắc mắc từ nãy đến giờ, không biết từ khi kết thúc buổi văn nghệ, Nhật Dạ và Kei đã đi đâu, Lucy đưa mắt tìm mãi mà vẫn không thấy họ. Nơi cuối cùng mà hai người dừng lại là hội trường rộng thênh thang mà Lucy đã tới lúc sáng. Từ cửa bước vào, cô bé thấy có một đám đông đang xúm lại xôn xao. Một người đàn ông cầm con dao nhỏ sắc lẹm trong tay, tay kia thì nắm cổ áo của một cậu bé:

-Đồ khốn ! Hôm nay ta sẽ giết ngươi !!!

Gã gào lên và giơ con dao lên cao chực đâm vào người cậu bé, cậu bé sợ hãi co rúm người lại, có một vài người cố can ngăn nhưng không ai dám đến gần. Thấy cảnh tượng đó, Lucy giật mình vội vàng lao tới, không một giây suy nghĩ, không kịp để ý đến bàn tay giữ huyệt mình phía sau...

-DỪNG LẠI !!!

Sau tiếng hét inh tai đó là Lucy với cú đập supper tông thẳng vào mặt người đàn ông nọ đúng lúc ông ta ngơ ngác quay lại, bất ngờ với một đòn trời giáng, người đàn ông ngã lăn ra đất, con dao văng ra xa, mọi người hoảng hốt quay lại nhìn Lucy ngơ ngác. Nhưng Lucy vẫn chưa thôi, cô bé lao tới nắm lấy cổ áo người đàn ông quát lớn:

-Ông thật quá đáng, ở trong nhà thờ mà dám giết người hả. Thanh Phong !!! Cô bé quay lại vội vã. -Cậu gọi cảnh sát đi Phong...

20. Chương 20

Thanh Phong nhìn cô bé đỏ khốc đỏ cười, một cô gái chạy lại xô Lucy ra đỡ người đàn ông kia dậy.

-Cha ơi ! cha không sao chứ ?

-Cha có bị thương ở đâu không ?

-Thưa cha...

Đám đông xúm lại quanh người đàn ông đó và họ ném cho Lucy những cái nhìn đầy sát khí. Cô bé còn đang ngơ ngác thì có một nữ tu đi lại gần đỡ:

-Cô đang làm trò gì đó. Ai dẫn cô vào đây ?

-Xin lỗi sơ Anna !!! Thanh Phong đi tới phía sau đặt hai tay lên vai Lucy cười đau khổ -Cô bé này là bạn con. Con đang dẫn cô ấy đi tham quan, vì không biết chúng ta đang tập kịch nên cô ấy mới có hành động vô lễ như vậy. Mong mọi người bỏ qua cho.

-Tập kịch...

Lucy sượng người, khóe miệng giựt giựt nhìn lại người đàn ông mới bị mình knock out, bộ đồ mà ông ta mặc trên người chính là bộ đồ các vị cha sứ vẫn thường hay mặc, và nhìn kĩ lại thì đây chính là người đã xuất hiện và là nhân vật chính cho buổi cầu nguyện sáng nay đây mà.

Oh year ! Lần này thì xong rồi...

Lucy mặt đỏ bừng, trong một giây hấp tấp cô nhóc đã phạm phải một tội lỗi vô cùng nặng, còn nặng hơn cả tội ăn nhằm trái cấm nữa chứ. Thanh Phong cúi xuống khuôn mặt méo mào của Lucy mỉm cười trấn an:

-Lucy ! Đây là cha sứ Karen. Cha đang giúp mọi người tập kịch cho lễ giáng sinh sắp tới. Không phải cha sắp giết người đâu, cậu mau xin lỗi cha đi.

Nghe Thanh Phong mở lời, cô bé run run ngược lên nhìn vị cha sứ lấp bắp:

-Thưa cha ! Là lỗi của con. Vì con không biết mọi người đang tập kịch nên đã xúc phạm đến cha. Con rất ân hận, mong cha tha thứ cho con...

-Thanh Phong !!! Cậu dẫn con bé vào đây sao không trông chừng nó.

Người đàn ông cau mày nhìn Lucy sau đó quay sang Thanh Phong trách móc, cậu nhóc chỉ biết nhìn ông ta cười khỏ, rồi ông ta cũng quay sang giải tán mọi người đang xô xao, vài người trong đám đông vẫn còn nhìn lại Lucy với vẻ hằn học. Cũng là lẽ thường thôi. Thử hỏi ai mà không nổi giận khi mà người chặn dắt họ bị tấn công bởi một kẻ ngoại đạo kia chứ. Họ chưa xúm vào xử đẹp Lucy đã là may mắn lắm rồi...

-Hí hí hí...

Từ ngoài cửa, Nhật Dạ bước vào đưa tay che miệng cười khúc khích, Kei cũng đứng dựa lưng vào cửa nhìn cô bé mỉm cười mãi không thôi. Thì ra lúc Lucy và Thanh Phong đi vào hội trường, hai người cũng vừa tới sau họ. Hiên nhiên họ cũng chứng kiến được một đoạn phim hành động chảy nước mắt này...

-Tới giờ tập văn nghệ rồi, Phong !

Nhật Dạ nói với Thanh Phong mà cứ nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lucy cười hehe. Thật là ghét, Thanh Phong gật đầu quay lại xoa đầu Lucy.

-Tớ phải tập thánh ca rồi, cậu và Kei về trước nhé !

Lucy ngược lên mặt vẫn đỏ bừng gật gật .

Ra khỏi nhà thờ, cô bé vẫn chưa muốn về nhà, hôm nay là chủ nhật mà ở nhà ngủ thì thật quá phí tuổi xuân, cô nhóc theo Kei chạy lăng xăng tới bờ sông xanh rờn cỏ, nơi có điểm vài bông hoa cúc dại và những chùm hoa Ôsaka cuối mùa vàng nhạt, bước từng bước nhẹ nhàng như con bướm trắng tung tăng trên bãi cỏ xanh, cô nhóc nhoén cười đưa tay hái những bông hoa bé xíu thích thú, chiếc váy trắng tung bay trong gió, nhìn cô lúc này không ai nghĩ cô là học sinh cấp ba cả, đáng yêu nhưng y chang như một đứa bé.

Kei nhìn theo mỉm cười. Mặt nước sông trong vắt lấp lánh dưới ánh mặt trời, vài con chuồn chuồn ớt đỏ rực bay xà xà xuống mặt nước, đuổi bắt nhau và đậu trên những lá cỏ dài mọc nghiêng bên bờ sông. Lucy thấy một con khá đẹp đang hạ cánh lim dim ngủ, cô nhóc rón rén đi lại phía sau con chuồn chuồn đó, khi nó đã nằm trong tầm ngắm, bất thành linh cô chụp mạnh, con chuồn chuồn vụt lên bay mất, Lucy nhìn theo tiếc rẻ, trong thế giới côn trùng thì chuồn chuồn là loài nhanh nhẹn nhất, làm sao Lucy nhanh bằng nó được. Cô bé quay lại và chụp ba, bốn lần như thế nữa, nhưng vẫn không có kết quả gì, đàn chuồn chuồn vẫn tung tăng trước mặt Lucy như muốn trêu chọc cô, Đường như đã hết kiên nhẫn, Lucy tức tối tháo luôn đôi giày búp bê dưới chân rồi lò dò lại bờ sông, nơi có một cặp đôi hạnh phúc đang đậu trên cọng cỏ dài âu yếm nhau. Kei thấy vậy bật cười, cậu đứng dậy đi lại gần Lucy cảnh báo:

-Cậu không nhanh bằng chuồn chuồn đâu Lucy, ra đó làm gì, coi chừng ngã xuống sông đó.

Lucy không nói gì, cô nhóc vẫn chậm chậm đi lại bờ sông và lao ra chụp đôi chuồn chuồn xấu số, nhưng lần này thì kẻ xấu số lại là Lucy. Dù rất bận bịu với tình yêu nhưng đôi chuồn chuồn vẫn thừa cảnh giác, ngay khi bàn tay vụng về của Lucy lao ra, chúng đã tách ra và bay đi mất dạng, còn Lucy thì lơ đã lao thẳng xuống sông. Cô nhóc giật mình nhắm chặt mắt hốt hoảng. Cũng may đúng lúc đó Kei đã lao tới chụp tay Lucy lại, tay kia của cậu giữ chặt eo cô bé. Nhưng cũng chính lúc đó, một trong hai con chuồn chuồn khi này bay tới đậu trên vai Lucy, cô bé quay lại định bắt thì bị Kei giữ lại.

-Đứng im đi Lucy ! Kei chậm rãi.-Cậu bắt như thế thì đến sáng mai cũng không được con nào đâu. Để tớ bắt cho.

Kei buông tay Lucy ra, tay kia vẫn giữ chặt lấy eo cô bé vì sợ cô ngã xuống sông. Những ngón tay của cậu đưa lên, chậm rãi tiến đến gần con chuồn chuồn, y như có một mê lực, con vật vẫn nằm im cho đến khi hai cánh của nó bị tóm chặt nó mới khua chân giẫy dụa một cách bất lực.

-Bắt được rồi. Lucy !!!

-Đâu ?

Nghe Kei thông báo, Lucy hí hửng quay ngoắt người lại, cô bé không biết rằng Kei đang ở sát phía sau mình. Và...

Một tai nạn chết người...

Xảy ra...

Đôi môi bé nhỏ của Lucy chạm nhẹ vào môi Kei, một cảm giác mềm mại và có gì đó thơm dịu nhẹ trên môi Kei...

Lucy bất ngờ. Kei cũng bất ngờ...

Con chuồn chuồn vụt bay đi từ bàn tay của cậu nhóc...

Sau vài giây sững sốt, Lucy trượt chân và ngã người ra sau, kéo theo Kei rơi tòm xuống sông. Cũng may là bờ sông không sâu lắm, sau một lúc ngụp lặn thì cả hai cũng ngoi lên, ướt sũng...

-Lucy... Cậu có sao không ?

Kei lúng túng cầm vai áo cô bạn kéo lên lo lắng, Lucy vẫn đứng đờ dưới nước bàng hoàng. Cô bé đưa hai tay lên môi chạm nhẹ, hình như đã mất cảm giác. Cô cảm thấy tim mình đập thịch thịch loạn nhịp, cả người bắt đầu run lên...nhưng không phải là vì lạnh, cái cảm giác như bị điện giật khi nãy vẫn hiện hữu trong đầu cô.

Kei cũng đỏ bừng mặt, cậu chưa lên bờ mà cứ đứng im bên cạnh Lucy vừa lo lắng vừa xấu hổ. Mái tóc ướt rũ xuống mặt. Đôi mắt đen sâu thẳm bây giờ trở nên bối rối một cách tội nghiệp...

Nụ hôn đầu tiên.

Nụ hôn chỉ giành cho nửa kia của mình...

Nụ hôn đó bây giờ đã mất..

Một cách lãng xẹt...

Lucy ngược lên nhìn Kei vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt cô đỏ bừng, nóng ran dù đang ngâm mình trong nước lạnh...

-Kei... sao cậu...sao cậu... lại ở sau lưng tớ...?

-Tại...cậu đột ngột quay lại đó chứ...

Kei ấp úng, ánh mắt bối rối cố tránh cái nhìn của cô bé, còn Lucy càng điên tiết hơn, cô nói mà cứ như khóc:

-Ai bảo cậu ở sau lưng tớ làm gì? Có biết cậu vừa làm gì không hả ? Cậu vừa cướp mất nụ hôn đầu tiên của tớ rồi đó. Đồ háu sắc...

Kei mặt đỏ như gấc cũng gắt lại một cách gượng gạo:

-Ai háu sắc ? Cậu nói lí lẽ một chút đi, cậu cũng đã cướp mất nụ hôn đầu tiên của tớ rồi đó. Tớ...ơ...à...Kei không nói gì nữa, mặt cậu vẫn đỏ bừng và hình như cậu cũng hơi run..

-Ai bảo cậu đứng sau tớ làm gì ?

-Tớ sợ cậu ngã xuống sông mà.

-Hay quá, giờ thì tớ cũng ngã xuống sông rồi nè...

-Tại cậu hậu đậu thôi. Tớ đã cố giữ cậu lại mà không được đó chứ...

Cứ như thế hai đứa nhóc quên bống mất việc lên bờ, cứ ngâm mình trong nước lạnh và cãi nhau mãi không thôi, cho đến lúc một giọng nói vang lên:

-Ê ! Tụi bây còn định tắm cho đến bao giờ ? Không thấy lạnh hả ?

Kei và Lucy giật mình ngược lên, Hải đang đứng trên bờ nhìn hai người chằm chằm, tay cầm một bọc đựng dây dầu tây. Ánh mắt tỏ hàm ý cười.

-Tao không biết là tụi bây lại có sở thích tắm sông ở chỗ đông người như thế này đó. Nhưng dù sao cũng nên ý tứ một chút. Lớn rồi chứ có phải con nít đâu mà bạ đâu tắm đấy thế hả?

Lucy và Kei đỏ mặt, một vài người đi đường cũng nhìn xuống bờ sông chỗ họ mỉm cười, hai đứa nhóc lo lắng nhìn nhau rồi tự trấn an mình là thằng quỷ kia vẫn chưa chứng kiến được đoạn đầu. Lốp ngóp bò lên bờ.

Lúc này Lucy mới thấy rét run, bộ váy trắng ướt sũng dính chặt lấy người, khi có một cơn gió lạnh thổi qua, Lucy lại run lên bần bật.

-Sao cậu lại ở đây ?

Kei quay sang hỏi Hải trong khi đưa tay vắt vạt áo sơ mi sũng nước. Đưa bọc dâu cho Kei, Hải mỉm cười tinh quái:

-Thanh Phong nhờ tao đưa cho tụi mày đó. Cũng may tụi mày vẫn chưa đi về, thế nhé, tao còn nhiều việc lắm. Bye !

“Ách..xì..”

Hải đi rồi Lucy lếch thếch đi lại nhặt đôi giày, cả người ướt sũng thế này làm sao mà lên xe bus được. đành phải ngồi đợi cho đến khi nào bộ váy khô đi vậy. Nhưng ngồi đây trong tình trạng này thì chắc chết rét mất. Cô bé co ro đưa hai tay ôm chặt lấy người. Kei thấy vậy thì chậm chậm đi lại ngồi bên cạnh rồi kéo Lucy dựa vào vai mình...

-Cậu...làm gì thế ? Lucy nói không thành lời, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.-Tránh ra mau...Tớ giết cậu bây giờ...

Thấy Kei không nói gì cô bé bực bội lùi ra, nhưng Kei đã choàng tay qua vai cô bé giữ chặt lại.

-Cậu muốn chết rét sao Lucy ? Ngồi im đi, tớ không làm gì cậu đâu. Mà...một cô gái thô bạo như cậu tớ cũng không dám làm gì đâu...

Kei ôm chặt Lucy vào lòng mặc cho cô nhóc giẫy dụa phản đối, quả thật hai người ngồi bên cạnh nhau rất ấm áp, mặc dù cả hai đều ướt sũng nhưng Lucy có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người Kei, nó làm tan cái giá lạnh và Lucy không còn run lên cầm cập nữa, cô bé không nói gì nữa. Thực ra thì cũng không biết phải nói gì. Những cơn gió lạnh lại ủa về làm Lucy rét run. Nhưng đã không còn đáng sợ như khi nãy nữa rồi.

Dựa vào bờ vai ấm áp của Kei, Lucy thấy hơi buồn ngủ. Đôi mắt cô bé dần nhắm chặt lại. Kei vẫn ngồi im cho cô dựa vào người mình...

Sau vài phút thấy cô bé trong lòng mình không nói gì, Kei ngạc nhiên cúi xuống. Lucy đã ngủ thật rồi, khuôn mặt yên bình như một đứa trẻ, đôi môi hồng bé nhỏ khép chặt. Kei nghiêng người ngắm nghía Lucy một cách thích thú, cô bé thật đáng yêu. Khuôn mặt ngây ngô như một đứa trẻ, đôi má phúng phính hơi ửng hồng, hàng mi khép chặt say sưa...Nhìn cô bé bây giờ tự nhiên Kei muốn biến thành kẻ xấu quá, nhất là khi nhìn đôi môi bé nhỏ phớt hồng của cô bé hơi rung rung, nó làm cho Kei phải nhớ lại cái cảm giác kì lạ bên bờ sông khi nãy, cậu không rõ cảm giác đó là gì và có gì đó thôi thúc cậu khiến cậu muốn thử lại...

“Không được..Không được...” Kei đưa tay dấm bụp bụp vào mặt mình tự trấn an...

Và cậu cứ ngồi im như vậy... Đôi mắt đen thẳm đã không còn nhìn về xa xăm nữa...

Nó đã dừng lại ở một điểm duy nhất...

Mang tên Lucy...

Cho đến tận xế chiều...

-Ủa...Đây là đâu vậy ?

Sau giấc ngủ ngon lành, Lucy ngồi thẳng dậy đưa tay dụi mắt. Kei thì phờ phạc nhìn cô thán phục. Phải công nhận khả năng ngủ ngày của Lucy rất đáng nể, cứ như gấu ngủ đông vậy, suốt từ trưa đến giờ ngồi im cho cô bé dựa mà vai cậu tê buốt muốn gãy rời ra được. Lucy hình như cũng nhận ra điều này, cô bé quay sang nhìn cậu ấy nãy. Tài nạn nộ hôn bên bờ sông hình như cũng bị lãng quên...

-Về thôi Lucy ! Cứ ở chung với cậu thế này chắc tớ phải viết di chúc sớm thôi. Kei đưa cánh tay vươn cao nhìn nhỏ. Hình như nó bị mất cảm giác luôn rồi...

Đồng hồ điểm 05h00 chiều. Chuông nhà thờ đã bắt đầu đổ, lúc này Kei và Lucy mới về đến nhà. Chú Khánh đã đi làm về từ lâu, anh Bạch Dương hôm nay cũng đến chơi từ rất sớm. Hình như họ đang nói chuyện gì đó gay gắt lắm. Từ ngoài cửa bước vào Lucy thấy Bạch Dương có vẻ giận dữ, mặt anh đỏ bừng, anh đứng dậy đập tay xuống bàn hét lớn:

-Chú !!!! Cháu phản đối. Chú không được công bố mấy tập tài liệu đó, chú muốn giết hết tất cả mọi người trong nhà hay sao ? nếu chú cứ nhất định truy cứu chuyện này đến cùng cháu sẽ mang Lucy rời khỏi đây ngay...

-Chú đã quyết định rồi, cháu đừng can chú làm gì, chú làm điều này không chỉ vì con gái chú...

-Không được. Chuyện này quá nguy hiểm. Chú không thể...

-Đủ rồi Bạch Dương. Chú đã nói đây là chuyện của chú. Cháu đừng có xen vào...

-Cháu nhất định phải xen vào. Đây không phải là chuyện riêng của chú...Nó liên quan đến sự an toàn của tất cả mọi người trong nhà này. Chú quên mất chuyện xảy ra cách đây một năm rồi sao...

-Im đi Bạch Dương !!!

-Chú...

-Chú bảo cháu im đi...

Đang cãi nhau thì họ thấy Kei và Lucy đi vào, cả hai đều ngừng câu chuyện và đổi thái độ vui vẻ như mọi ngày. Quay sang nhìn khuôn mặt đang ngơ ngác của Lucy chú Khánh mỉm cười, nhưng những nếp nhăn vì cơn giận khi nãy vẫn chưa mất đi.

-Chú Khánh ! Anh Bạch Dương...

-Cháu đã về rồi sao Lucy ?

-Chú và anh Bạch Dương có chuyện gì vậy. Hai người đang cãi nhau sao ?

-Không đâu Lucy ! Chú và Bạch Dương đang bàn cãi về công việc một chút ấy mà, cháu đừng quan tâm.

-Vậy à... Mà sao hôm nay chú đi làm về sớm vậy ạ.

Cô bé nhìn ông chú lo lắng, không hiểu có chuyện gì mà chú ấy và Bạch Dương lại cãi nhau nữa, rõ ràng hai chú cháu này từ trước đến giờ rất hòa thuận cơ mà. Nhưng cả hai dường như không muốn cho ai biết câu chuyện của họ, chú ấy đang cố xóa đi mọi chuyện Lucy chứng kiến khi nãy.

-Ừ ! Hôm nay chú không họp báo nên được về sớm, cháu gái của chú đi chơi có vui không. Hôm nay hai đứa hẹn hò ở đâu thế ?

-Chú ! Tội cháu vào nhà thờ chứ đâu có hẹn hò gì đâu. Lucy đỏ mặt phẫn trần, chú Khánh hay chọc người ta quá. Mà tại sao chú ấy lại nghĩ là Kei và Lucy hẹn hò chứ...

-Sao ? Chú Khánh có vẻ ngạc nhiên nhìn Lucy.-Chưa hỏi ý kiến phụ huynh mà đã dẫn nhau vào nhà thờ rồi sao. Hai đứa có vẻ vội vàng quá đấy !

-Dạ... ?

Lucy ngơ ngác nhìn ông chú không hiểu gì, Bạch Dương thì bụm miệng mỉm cười rồi quay sang Kei:

-Sao nhìn cậu có vẻ phờ phạc thể Thiên Di ? Cô em rắc rối của tôi không làm gì cậu chứ ?

-À...Cũng không nhiều đâu ạ !

Kei mỉm cười gượng gạo. Đôi vai ê ẩm của cậu trở nên nặng trĩu vì bị biến thành gối suốt cả buổi chiều. Thấy Bạch Dương nhìn mình với vẻ dò xét trên chọc, Lucy chu cái miệng nhỏ nhắn nhỏ. Không hiểu sao Bạch Dương lại có thể nghĩ xấu về cô nhóc như vậy chứ. Nhớ đến tai nạn bên bờ sông ban sáng mà cô bé

xấu hổ muốn chui xuống đất luôn, đúng là một ngày tai họa mà, chưa kịp có người yêu thì đã mất toi nụ hôn đầu ột kẻ đáng ghét, cô nhóc chưa cho Kei một trận là may mắn lắm rồi...

“Cậu ta mới là kẻ gây rắc rối cho em đó. Bạch Dương ngốc nghếch”.

21. Chương 21: Lời Mời Giáng Sinh

6h45....

-Ê nhóc con ! Mới sáng sớm mà đã nằm ườn trên bàn rồi sao ? Đồ mèo lười !

Kei đưa tay vò rối tung mái tóc của Lucy mỉm cười thích thú, cậu không biết rằng chính vì cậu và nụ hôn trời đánh hôm qua đã làm Lucy cả đêm mất ngủ, thế mà sáng nay đến lớp cậu còn cả gan phá giấc ngủ bù của cô bé, Lucy bực bội bật dậy nhè ngực Kei đấm một phát thật mạnh, nhưng Kei đã nhanh hơn nắm được cánh tay Lucy cười hehe. Lucy cũng mỉm cười, cô bé không còn bực mình nữa, không biết từ khi nào Kei đã không còn tỏ ra lạnh lùng với cô nữa, mặc dù cậu vẫn đáng ghét y như mọi khi, lúc nào cũng khiến cho Lucy gặp phiền phức, nhưng dần dần có vẻ như cô bé cũng quen với những phiền phức của Kei và coi nó như một phần tất yếu của cuộc sống rồi, sự phiền phức của Kei đôi lúc cũng là những điều đáng yêu lấp đầy khoảng trống trong trái tim Lucy.

-Cậu muốn đánh nhau phải không Kei ? Vậy thì phải nói trước cho tớ chuẩn bị chứ.

Cô bé nắm cổ áo Kei dọa dẫm, càng ngày hình như Lucy càng tỏ ra giống dân xã hội đen hơn rồi, nhưng lạ ở chỗ chỉ với Kei, cô bé mới có thái độ đó. Hai người gặp nhau giống y như nước gặp lửa, nếu không xiên xỏ hay động tay, động chân là không bình thường được, nhìn khuôn mặt hầm hầm của Lucy, Kei vẫn vui vẻ đưa bàn tay xoa xoa mái tóc cô bé trên chọe :

-Chuẩn bị gì, cậu muốn viết di chúc để lại cho con cháu à ? Lucy ! Cậu chu đáo quá rồi.

-Không, tớ tìm nhà mới cho cậu, một nơi thật yên tĩnh nằm sâu năm mét...

-Thôi nào hai người, sao lúc nào cũng như chó với mèo thế hả ?

Thanh Phong đi lại gỡ tay Lucy xoa dịu và đưa tay vuốt mấy lọn tóc của cô bé mới bị Kei làm cho rối tung.

...-Kei lại bắt nạt cậu nữa hả Lucy. Nhưng Lucy là con gái đừng tỏ ra dừ dằn như vậy chứ. Cậu kéo cái ghế bên cạnh ngồi ngã lưng ra sau nhìn khuôn mặt đang phụng phịu, ầm ứ của Lucy mỉm cười :

...-Cây nhị khúc côn của cậu đâu rồi ? sao không đem ra xài cho nhanh...

Nghe cậu nói xong Lucy quay sang cười toe, còn Nhật Dạ thì nhăn mặt cốc mạnh lên đầu Thanh Phong rồi ngồi xuống vui vẻ.

-Hôm nay là buổi học cuối cùng của chúng ta trong học kì 1 rồi, mọi người hòa thuận với nhau một chút đi.

Thực ra thì đây là tuần cuối cùng trước khi thi kết thúc học kì 1, năm nào học viện BL cũng cho học sinh được nghỉ một tuần ở nhà ôn tập trước khi vào mùa thi.

-Lucy ! đêm giáng sinh tới nhà hàng Galaxy nhé. Nhà tớ tổ chức lễ giáng sinh ở đó. Gia đình cậu và anh Bạch Dương đều được mời đến đó. Riêng cậu sẽ là vị khách danh dự của tớ !

Lucy cầm chiếc thiệp mời lên ngạc nhiên :

-Lễ giáng sinh này do các cậu đứng lên tổ chức sao?

-Ừ ! năm nào cũng thế mà. Người lớn ai cũng bận hết nên bọn tớ đành phải gánh trách nhiệm thôi. Nhưng năm nào bọn tớ cũng tổ chức thành công cả.

Có một điều mà Lucy mới được biết gần đây. Kei và Thanh Phong là con nuôi của gia đình Nhật Dạ, họ cũng là những trợ thủ đắc lực được gia đình này chọn lựa và đào tạo từ nhỏ. Mặc dù còn trẻ nhưng cả hai

đều tỏ ra là những người rất có tố chất, chính Lucy cũng có thể nhận ra điều này ở họ. Nhưng cả Phong và Kei đều ra ngoài ở riêng từ sớm, mặc dù họ vẫn nhận trợ cấp từ nhà họ Hà nhưng họ lại tỏ ra thích cuộc sống tự do hơn nên hai người thuê phòng trọ ở gần nhà thờ.

-Nhật Dạ ! cậu mời Lucy đến dự tiệc sao ? Lẽ ra cậu phải nói cho tớ biết sớm hơn chứ... Kei nhìn Lucy với vẻ suy tư. –Nếu Lucy mà đến thì chúng ta... Phải chuẩn bị thêm số thức ăn gấp đôi năm trước, chuẩn bị một lực lượng đảm bảo trật tự gấp đôi năm trước...Chắc ! Một đây...một đây...

Lucy nhào người ra đâm bụp vào má Kei, đủ mạnh để cậu kết thúc câu nói rồi quay sang vui vẻ:

-Cám ơn Nhật Dạ ! Hôm đó tớ nhất định sẽ tới.

22. Chương 22: Mơ Hồ Về Một Vị Trí Trong Trái Tim

Buổi học cuối tuần đó nhanh chóng kết thúc trong sự hân hoan của đám nhóc lớp 11A. Ra khỏi trường, Lucy một mình lang thang trên phố, say sưa ngắm những hộp quà nhỏ nhắn đủ màu được trưng bày trong các cửa hàng. Không khí những ngày gần giáng sinh thật nhộn nhịp, những cơn gió rét buốt đã bị những tông màu đỏ chặn lại, màu đỏ là màu đặc trưng của giáng sinh, có lẽ mọi người cho rằng nó là ngọn lửa tinh thần sưởi ấm cho vạn vật trong mùa đông lạnh lẽo, chính vì thế mà mọi thứ liên quan đến giáng sinh đều có màu đỏ đặc trưng, váy áo đỏ, giấy tất đỏ, những sợi dây kim tuyến đỏ,... cô bé vui vẻ ngắm nghía mình qua tấm gương trước một cửa hàng rồi lại lang thang trên khắp các dãy phố đông đúc, cuối cùng là dừng lại bên bờ sông.

Hành trình của Lucy bao giờ cũng được kết thúc ở một nơi yên tĩnh và cực kì thơ mộng như vậy đó. Đi tới chiếc xích đu quen thuộc, cô bé vừa ngồi đong đưa vừa ngắm mây trời xanh ngắt. Lucy rất thích ngắm bầu trời, bầu trời mây trắng lững lờ trôi, bầu trời hoàng hôn đỏ rực, u ám mây, hay bầu trời đêm lấp lánh ánh sao đối với Lucy đều đẹp và bí ẩn mà cô bé ngắm mãi không thấy chán. Dòng sông vàng lấp lánh hắt ánh sáng lên những tán cây khiến nó cũng sáng rực rỡ, những ngọn gió sông mang hơi nước ủa qua mái tóc xòa của Lucy mát rượi, một vài con chuồn chuồn ớt bay tới đậu trên cọng cỏ gần xích đu, nhìn đám côn trùng này, cô bé xịu mặt lại, nhớ đến chuyện hôm trước, nụ hôn đáng ghét trao cho kẻ đáng ghét...

-Hey ! Baby...

Đang ngẩn ngơ ngắm nhìn mây trời thì có hai cái xe mô tô trắng “két..” trước mặt Lucy, ba nam sinh bước xuống vây quanh cô bé trên chóc. Trông ba tên này sao mà giống mấy gã chọc tiết lợn quá. Quần áo mát, tóc tai màu mè sặc sỡ, có đứa còn xỏ mũi nữa. Lucy vẫn lơ đãng ngồi đong đưa trên chiếc xích đu, không để ý gì đến bọn người đang khoa chân, múa tay trước mặt mình.

-Hey ! làm gì chảnh thế cô em ? em là học sinh trường BL hả ? Hèn chi...Một tên đưa tay giữ chiếc xích đu dừng lại cúi nhìn bộ đồng phục của Lucy cười nham nhở.

“Bọn ranh con này, chắc gì đã hơn tuổi mình mà dám gọi mình bằng em chứ”

-Sao em ngồi một mình buồn thế. Đi chơi với tụi anh không. Anh biết có một bar gần đây vui lắm !

Lucy vẫn không nói gì, bọn người này vẫn không bỏ cuộc.

-Đi với tụi anh đi, tụi anh sẽ cho em thử cảm giác như trên thiên đường, rồi em sẽ hết buồn ngay thôi. Petter girl!!!

Một tên nắm tay Lucy kéo đi, cô bé đứng dậy lạnh lùng gạt ra rồi bỏ đi.

-Petter girl là cái gì chứ. Đồ dở hơi...

-Này ! chảnh vừa thôi bé con, muốn bọn này nhẹ nhàng hay dùng bạo lực hả ? Một tên giữ chặt lấy tay Lucy dọa nạt, hắt ánh nhìn sắc lẹm vào nó, cô bé gằn giọng :

-Buông ra !!!!!

-Anh không buông thì em tính thế nào. Gã này càng nắm chặt tay Lucy, mặt hắn ghé sát vào mặt cô bé cợt nhả.

Nhưng....

Bốp...!!!!!!

Một cú đâm từ sau lưng Lucy dội thẳng vào mặt tên này, nó ngã vật ra sau, máu mũi chảy sù sì, hai tên còn lại kinh ngạc nhìn trừng trừng vào kẻ vừa đâm bạn mình.

-Tụi đầu trâu mặt ngựa này. Định làm gì bạn gái tao thế hả ?

“Bạn gái. Mình trở thành bạn gái tên này lúc nào vậy kìa, sao không nhớ gì vậy ta”. Lucy nheo mắt nhìn người vừa ra tay cứu mình, nhưng ánh mắt không có vẻ gì là biết ơn cả...Kei lững thững đi lại khoác vai Lucy, nhìn chăm chăm lũ côn đồ với ánh mắt sắc lẹm, khuôn mặt cậu lúc này trở nên thật đáng sợ...

-Thằng chó này. Mày là đứa nào mà dám đánh bạn tao. Một tên xấn tới nắm cổ áo Kei mất trật tự, quát lớn.

-Hử ? còn mày là thằng nào. Con bò đi lạc hả ?

Kei bình thản đưa tay lên bóp mạnh cái nhẫn đeo trên mũi gã, chiếc nhẫn méo xệch gim vào mũi nó khiến nó la oai oái vội buông cậu ra. Hai tên kia thấy vậy xông lại định trả thù cho đồng bọn, và hẵn nhiên cũng bị Kei tấn ột trận tới tấp. Nhìn ba tên ngốc lẫn lóc trên mặt đất khóc huhu, Lucy thấy hơi tội nghiệp cho chúng. Kei thì vẫn bình thản huýt sáo vui vẻ nhìn theo mấy con chuồn chuồn đỏ chót.

-Cậu mạnh tay quá rồi. Kei !

Kei quay sang nhìn Lucy ngây ngô:

-Tớ đâu có dùng tay, tớ hạ tụi nó bằng chân đó chứ. Đưa tay xoa đầu Lucy, Kei cười đểu-Hồi trước có đứa còn đánh tụi thằng Hải đã man hơn tớ bây giờ mà có ai nói gì đâu...

Lucy rụt cổ, chu cái miệng nhỏ xíu ra. “Đứa” mà Kei nói là Lucy chứ ai vào đây. Tại hồi đó tụi thằng Hải bắt nạt cô bé trước mà. Mấy thằng du côn bỏ chạy rồi, Kei ngồi phịch xuống chiếc ghế đá nhìn Lucy chăm chăm:

-Nhóc con! Sao học xong không chịu về nhà mà la cà ở đây. Thích đi lang thang lắm hả ?

-Ừk. Tớ thích lang thang. Chúng ta có sở thích giống nhau mà.

-Hừm !

Kei vui vẻ đưa lên miệng một cọng cỏ non nhai nhai. Lucy để ý rằng Kei dạo này hơi khác khác, cậu cười nhiều hơn và cũng bớt lạnh lùng hơn với mọi người rồi, nhớ lại thì từ lúc tới giờ, người ở bên cạnh Lucy nhiều nhất là Kei, người giúp đỡ cô nhiều nhất có lẽ cũng là Kei. Rồi không biết từ khi nào cậu đã hiện hữu trong cuộc sống của Lucy như một phần tất yếu, nhưng cô bé cũng không biết được cậu nằm ở vị trí nào trong trái tim mình, chỉ biết rằng đó là vị trí vô cùng quan trọng...

Nhưng bây giờ thì cô bé vẫn còn chưa nhận ra được sự quan trọng của cậu...

23. Chương 23: Mùa Giáng Sinh Thú Vị

Đêm giáng sinh. Có lẽ là lễ hội lớn thứ hai trong năm chỉ sau tết nguyên đán, những cơn gió ngày càng trở nên rét buốt, mấy dây đèn màu được mắc nhiều hơn trên mấy tấm bảng hiệu trước mỗi cửa hàng. Cây thông xanh được trang trí bằng những bóng đèn và mấy sợi dây kim tuyến đã tràn ngập khắp nơi. Một màu đỏ đặc trưng nổi lên trên các con phố. Dù không theo đạo nhưng Lucy cũng rất háo hức trông chờ lễ giáng sinh đầu tiên của cô ở đây. Mới sáng sớm Lucy đã bế Nyako chạy loanh quanh khắp vườn nghịch ngợm mấy bông hoa hồng đỏ rực và tận hưởng những cơn gió rét mướt lùa qua mái tóc tơ mướt mà của mình. Di Thanh phải ra gọi đến ba lần cô nhóc mới chịu vào ăn sáng, nhưng mà đôi mắt vẫn còn lác đác đó ngoài con đường nhộn nhịp...

-Hôm nay đừng đi đâu nhé Lucy ! Ở nhà di chuẩn bị váy áo để tối chúng ta đi dự tiệc đó.

-Dạ !

Nghe dì Thanh nói, cô nhóc nhắm mắt nhét gọn miếng sanwith vào miệng nhồm nhoàm vừa nhai vừa cười toe toét. Rồi “ực” một phát. Nghẹn !... không biết do quá vội vàng hay miếng bánh quá to mà bây giờ nó mắc lại trên cổ cô bé, không trôi xuống được, cô bé trợn mắt, hai tay đưa lên ôm cổ, mọi người thì hốt hoảng nhìn bộ dạng của Lucy. Cũng may đúng lúc này Bạch Dương đã đập “bộp” vào lưng cô, miếng bánh tuột khỏi cổ, Lucy đưa tay vuốt vuốt mừng rỡ rồi với tay lấy li sữa uống ngon lành.

-Ăn từ từ thôi ! người ngoài không biết lại hiểu lầm em bị chú dì bỏ đói lâu lắm rồi đây !

Lucy quay sang nhe răng cười, cũng may là có Bạch Dương. Suýt nữa thì Lucy khỏi được đón giáng sinh rồi. Sau bữa ăn sáng. Dì Thanh và Lucy bắt tay vào việc chọn váy áo cho buổi tiệc tối nay. Lucy mở tủ đồ của mình ra đưa mắt lướt qua một lượt. Váy áo của Lucy toàn là những bộ áo sơ mi và váy sọc ca rô. Không có bộ nào thích hợp cho buổi dạ tiệc ngoài bộ váy trắng cô đã mặc hôm đi chơi nhà thờ cả, cô bé lòi nó ra ngẫm nghĩ:

“Mặc lại chiếc váy này sao ?”

-Quà giáng sinh của cháu nè. Lucy ! Dì Thanh mỉm cười đưa cho cô bé hộp quà to màu hồng kem.

-Quà giáng sinh cho cháu sao ?

-Ừ !

Lucy lúc đầu hơi ngạc nhiên, sau đó là hạnh phúc, cô bé vui vẻ đưa tay nhận món quà đưa ra ngẫm nghĩ.

-Cháu cảm ơn dì nhiều ạ !

-Cháu mở ra thử đi !

-Vâng !

Chiếc nơ xanh được tháo ra trước đôi mắt ngỡ ngàng của Lucy, cô bé cứ tưởng trong hộp quà phải là một bộ váy dạ xanh dương hay váy hồng phấn chứ, nhưng thứ trong đó làm cô bé hơi bất ngờ, dì Thanh mỉm cười khi Lucy giơ món quà lên, đó là một bộ sườn xám màu ngọc tuyệt đẹp, đi kèm với bộ áo còn có một đôi giày búp bê cũng có màu hồng lợt và chiếc vòng bạc nhỏ có gắn một viên đá đỏ trang nhã, Lucy nhìn ngây ngô, cô bé chưa bao giờ thấy một chiếc vòng tay nào đẹp như vậy. Thì ra đây chính là thứ mà dì đã chuẩn bị cho Lucy tối nay...

18h00.

Màn đêm buông xuống, đường phố trở nên nhộn nhịp, đâu đâu cũng có những ánh đèn màu sáng rực, nhấp nháy. Lucy đưa mắt nhìn qua cửa kính mờ màng... Chiếc taxi dừng lại trước cổng một nhà hàng hoa lệ, cô bé mở cửa xe bước xuống ngơ ngác nhìn xung quanh, những dây đèn màu rực rỡ từ ngoài cổng kéo dài mãi đến cánh cửa sang trọng của nhà hàng. Một khung cảnh ấm áp và lãng mạn hiện ra, những ánh sáng màu đan xen lẫn nhau tạo ra sự lung linh huyền ảo khiến nơi này nhìn đẹp như một vũ trụ thu nhỏ vậy. Nghe nói toàn bộ phong cách này là ý tưởng của Hà Nhật Dạ-thiên kim của tập đoàn liên doanh AMRC. Nhìn thấy Lucy ngơ ngác trước tòa lâu đài tráng lệ mà chưa đi vào, Bạch Dương đưa tay ra trước mặt cô bé mỉm cười:

-Không tự tin bước vào lâu đài hả cô bé lọ lem ? Nắm tay anh đi, anh sẽ dẫn em vào !

Lucy quay lại héch mũi lên nhìn ánh mắt trêu chọc của Bạch Dương rồi mỉm cười chạy vụt vào trong, nhưng mới có ba bước cô nhóc đã bị tóm lại.

-Không được chạy lung tung. Đây không phải là sân vườn nhà em đâu ! Tổ ra giống người lớn một chút đi, nhóc con !

Lucy ngược lên nhìn anh phụng phịu rồi cũng ngoan ngoãn bước từng bước nhẹ nhàng vào tòa lâu đài tráng lệ. Bước đi của cô bé đến đâu là thu hút ánh nhìn của mọi người đến đó. Bộ sườn xám màu ngọc ôm sát người khiến những đường cong cơ thể của cô bé lộ rõ hơn, làn da trắng mịn và khuôn mặt thanh tú rạng rỡ. Để phù hợp với bộ đồ đó, mái tóc của Lucy cũng được búi lên hai búi bằng dải lụa cùng màu với áo, cánh tay trái là chiếc vòng bạc đá đỏ và sợi dây có những chiếc lục lạc nhỏ mà Nhật Dạ đã tặng ở hội chợ. Lucy hôm nay trở nên thật xinh đẹp y như một con búp bê, một vẻ đẹp ngây thơ và vô cùng đáng yêu !

Bốn người đi qua cửa vào sâu bên trong lâu đài, chẳng khó khăn gì để chú Khánh và dì Thanh nhận ra người quen ở đây, sau vài màn chào hỏi, Lucy và Bạch Dương cũng tách khỏi họ đi riêng, không có gì vui với câu chuyện của những người trung niên cả. Bạch Dương nắm tay Lucy dẫn đi cố tránh mấy cô gái đang muốn bám lấy anh, Lucy nhìn anh mỉm cười, “Ai bảo anh đẹp trai quá làm gì ?” đẹp là một cái tội và cô bé thấy Bạch Dương lẫn Thanh Phong đã phạm phải cái tội tày đình đó rồi. Nhắc đến Thanh Phong, Lucy đưa mắt nhìn quanh tìm đám bạn. không biết họ đang ở đâu...

-Lucy, anh Bạch Dương !

Có tiếng gọi từ đám đông trước mặt, Nhật Dạ, Kei và Thanh Phong đang đi lại phía cô, nhìn thấy Nhật Dạ mà cô bé ngẩn người. Bộ váy xám tro hoa hồng với mái tóc cùng màu làm nổi bật khuôn mặt kiêu sa của cô. Nhật Dạ thật lộng lẫy...

-Tiểu thư nhà ai mà đáng yêu thế này, cậu đẹp như vậy sẽ giết chết hết đám con trai trong lễ hội đó Lucy !!! Thanh Phong nghiêng người chào sau lời khen ngợi ngọt ngào cho cô bé.

-Lọ lem thì có ! 12h00 là sẽ được thấy bộ dạng thật của cậu ấy thôi.

Kei đưa tay sửa lại chiếc cavat nhìn Lucy trêu chọc, hôm nay cậu ta trông cũng đẹp trai đó, bộ vet đen thanh lịch nhìn rất giống một chàng hoàng tử, và là một trong những người thu hút được nhiều nhất sự chú ý cả các cô gái ở đây, nhưng cái thái độ dễ ghét thì vẫn không khác gì ngày thường cả, Lucy nhìn cậu cười nhạt:

-Hoàng tử cóc hôm nay cũng lộn xác sao ? Có muốn tớ giúp cậu mặc lại bộ cánh cũ trước 12h00 không ? Tớ sẽ giúp mọi người nhìn thấy bộ dạng thật của cậu trước khi cậu có thể dụ dỗ được một cô gái cả tin nào đó !

-Một chàng trai sáng láng như tớ thì cần gì phải dụ dỗ ai, chỉ cần liếc mắt một cái là các cô ấy lao vào tớ ngay lập tức ấy chứ, tớ không như cậu đâu, Lucy- mèo con xấu xí không được ai chú ý !

-Cậu-nói-gì ? Ai xấu xí ? Ai không được chú ý ?

-Haha ! Cậu chứ ai ! Lọ lem tomboy !

-Cậu...chán sống rồi Kei !!!! Lucy lao lên đấm Kei, cậu nhóc cũng nhanh nhẹn lùi ra sau cảnh cáo.

-Êk, đây là nhà hàng chứ không phải trên lớp đâu. Ở đây cấm bạo lực đó nhóc con !

Thế là mọi người lo chào hỏi nhau, còn hai đứa nhóc thì nhìn nhau trừng trừng...

-Woa !! Anh chàng kia nhìn có vẻ phong độ quá !

-Ừ. Nghe nói anh ta là người quản lý của buổi tiệc tối nay thì phải.

-Gia đình họ Hà có nhiều nhân tài quá nhỉ ?

Nghe mấy cô gái bên cạnh lao xao đang chỉ trỏ vào một anh chàng nào đó, Lucy và Nhật Dạ quay sang nhìn. Đúng là có một anh chàng nhìn rất phong độ đang rót rượu vào chõng tháp sampanh ở giữa căn phòng, mà nhìn kĩ thì người này khá là quen, Lucy đứng dậy đi về phía anh ta, Nhật Dạ cũng rời bàn đi theo có vẻ thích thú.

-Ê ! Hải !!! Hôm nay làm ở đây hả ?

Lucy vỗ vai anh chàng mỉm cười, Hải giật mình quay lại, vừa thấy Lucy, cậu đỏ mặt ngẩn ngơ nhìn. Hải không còn tin trước mắt mình là cô nhóc hay gây sự với cậu nữa. Hôm nay Lucy thật là đẹp... Thấy Hải ngơ ngơ đôi mắt dán chặt vào Lucy, Nhật Dạ đỡ lấy chai sampanh trên tay cậu mỉm cười :

-Chắc ! Lucy đẹp quá hả? cậu thích thì cứ ngắm đi, Để tớ giúp cậu rót rượu cho, đây là venmouth phải không?

Hải giật mình quay lại định cản Nhật Dạ. Nhưng đã muộn...

“Choang”...

Chồng ly sampanh mà mọi người vất vả xếp lên đã bị Nhật Dạ làm đổ bể tan tành. Nghe tiếng động chói tai, mọi người giật mình quay lại. Và họ thấy thiên kim Nhật Dạ miệng cười gượng gạo, tay vẫn còn cầm chai sampanh nhìn đống li vỡ. Hải lắc đầu thiểu não. Từ lúc bắt đầu tổ chức buổi tiệc, không biết Nhật Dạ đã làm hỏng bao nhiêu là đồ rồi. Thấy cái gì cô nhóc cũng lăng xăng đòi làm thử và đã làm thử cái gì là tan tành cái đó. Đám nhân viên phục vụ do Hải quản lý ngoài việc phải lo chuẩn bị bữa tiệc họ còn phải cử vài người trông chừng Nhật Dạ. Thế mà chỉ một giây không để ý, cô nhóc này lại làm cho họ phải đau đầu. Không nói không rằng, Hải hai tay xách hai kẻ gây rối lại bàn giao cho Thanh Phong và Kei bực bội:

-Nè ! Mấy người rảnh rồi thì trông chừng hai con nhóc này đi, đừng để tụi nó chạy nhảy, phá phách lung tung nữa, tôi không rảnh để dọn dẹp hết được đống đồ nát tụi nó gây ra đâu.

Thanh Phong mỉm cười :

-Ừ ! Thật xin lỗi cậu. Bọn tôi sẽ trông chừng họ cẩn thận !

Tòa tháp sampanh được xếp lại thì bữa tiệc cũng bắt đầu. Lucy đang lo chơi giành lấy trái dâu tây trong chiếc bánh ngọt của Kei thì có một người đàn ông người Pháp đi lại phía họ, thấy ông ta, Nhật Dạ đứng dậy vui vẻ dang hai tay ra ôm lấy ông thân mật :

-Papy !

-Baby ! cảm ơn các con đã giúp bố chuẩn bị bữa tiệc này. Các con làm rất tốt. Ông ta quay lại phía mọi người mỉm cười.-Đây là những người bạn thân của con sao ?

Thực ra trong bàn chỉ có Lucy và Bạch Dương là ông chưa biết thôi.

-Vâng ! Giới thiệu với hai người, Nhật Dạ quay lại Lucy và Bạch Dương.-Đây là cha tôi, tên ông là Piter. Và đây là giáo viên trường con, thầy Bạch Dương.

Bạch Dương đứng dậy đưa tay ra nắm lấy bàn tay Piter vui vẻ :

-Chào ông ! Tôi là Bạch Dương.

-Chào cậu ! Tôi đã nghe kể rất nhiều về cậu, tôi được biết dù mới về dạy ở học viện BL không lâu nhưng cậu đã tỏ ra rất xuất sắc. Rất vui được gặp cậu !

Quay về phía Lucy, Nhật Dạ tiếp tục giới thiệu :

-Đây là Lucy, bạn học của con, bạn ấy mới chuyển tới trường con năm nay.

Lucy hơi lúng túng định đứng dậy thì ông Piter đã bước tới đưa tay đặt lên đầu cô mỉm cười :

-Cô bé này thì bố biết. Đây là cháu gái ông nhà báo Trần Khánh, bố đã để ý cô bé từ khi họ bước vào đây rồi. Cháu thật đáng yêu quá. Ngoài con gái bác ra thì cháu là cô bé dễ thương nhất mà ta từng gặp đó !

-Cảm ơn bác ! Lucy mỉm cười hạnh phúc.

Sau màn giới thiệu thì Nhật Dạ đứng dậy đi cùng với bố một vòng để chào hỏi các vị khách mời. Đây là việc làm cần thiết nhằm tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp cho công ty họ phát triển. Vài phút sau đó thì những tiếng nhạc du dương nổi lên. Và khiêu vũ, một tiết mục không thể nào thiếu trong các buổi tiệc bắt đầu. Mọi người hình như đã bắt cặp từ trước, Bạch Dương cũng vui vẻ quay sang mỉm cười với Lucy và bước ra với một cô gái người lai xinh đẹp, hình như họ là bạn học với nhau từ hồi đại học thì phải, cô gái vừa nhảy vừa cười nói với anh có vẻ thân thiết lắm.

-Khiêu vũ cùng tớ nhé. Lucy !

Thanh Phong đưa tay ra trước mặt Lucy mỉm cười. Thiên thần đang mời cô nhảy cùng chàng, trong bộ vét trắng tinh, nhìn Thanh Phong giống y chang một chàng bạch mã hoàng tử, nhưng Lucy thì không vui chút nào cả, cô bé có vẻ lo lắng lắm, Lucy chưa bao giờ đi tới những buổi tiệc như thế này nên cô bé đâu có biết khiêu vũ, cô chỉ mới được Bạch Dương tập ấy đường cơ bản sáng nay thôi. Vụng về đặt bàn tay mình lên vai Thanh Phong, Lucy ngược nhìn cậu thật thà:

-Tớ không giỏi khiêu vũ đâu Phong !

-Không sao đâu ! Cậu chỉ cần thả lỏng người và hòa mình vào tiếng nhạc. Dễ thôi mà !

Và thế là Thanh Phong đưa Lucy hòa vào đám đông, một tay cậu ôm nhẹ eo Lucy, tay còn lại nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, hai người cùng bước những bước thật chậm rãi, Lucy hơi căng thẳng nhìn Thanh Phong, cậu nhóc thì mỉm cười nhìn Lucy nhẹ nhàng, động viên. Từng bước, từng bước...

“Bụp”

Thanh Phong nhăn mặt cố nén đau, ngay bước thứ ba chân Lucy đã vui vẻ đạp lên chân cậu một phát đau điếng, rồi những bước sau đó, cứ được vài giây cô nhóc lại lặp lại điều này một lần, đúng là hình phạt tàn nhẫn mà hoàng tử phải chịu đựng khi chàng lỡ mồi sai đối tượng mà. Nhìn khuôn mặt đau đớn cố gượng cười của Thanh Phong mà cô bé thấy áy náy kinh khủng. Phải chấm dứt ngay cái trò tra tấn với Thanh Phong tội nghiệp, nếu không sau buổi tối nay cậu ấy phải vào viện bó bột mất. Dù đã rất cố gắng nhưng sau một lúc tự nhận thấy mình không có tiến bộ gì, Lucy dừng lại ngược lên nhìn cậu nhóc tha thiết:

-Xin lỗi Thanh Phong ! Nhưng tớ không thể tiếp tục được nữa...

-Phong !!!

Cậu nhóc còn chưa kịp nói gì thì họ đã thấy Kei và Nhật Dạ phụng phịu đi tới.

-Phong ! Bạn nhảy quên thuộc của cậu nè. Đừng cố gắng mạo hiểm với nhóc con hậu đậu này nữa, chân cậu sắp gãy chưa vậy ?

Kei hỏi Thanh Phong mà ánh mắt cứ dán vào Lucy trêu chọc. Từ lúc Phong mời cô bé ra nhảy, cậu đã đếm được tất cả 20 cú đạp mà cô giáng vào chân Thanh Phong rồi, Lucy quả là một cô bé kì lạ khi cứ thích nhằm vào chân người khác mà dẫm...

-Chuyện gì vậy Kei ? Các cậu không khiêu vũ sao ? Thanh Phong hỏi Kei nhưng cậu không có vẻ ngạc nhiên lắm.

-Đã biết thói quen của tớ rồi mà còn hỏi. Tớ không thích mấy trò chán ngắt này. Xin lỗi Nhật Dạ nhé ! Cậu bắt cặp với Thanh Phong đi ! Các cậu hãy tiếp tục tỏa sáng như mọi khi đi. Nếu không sẽ mất hết hình tượng đó.

Kei nháy mắt quay đi, tiện tay cậu lôi Lucy theo luôn, Thanh Phong và Nhật Dạ vẫn đứng nhìn theo thở dài. Kei không bao giờ khiêu vũ trong các buổi tiệc cả, lần nào cũng chỉ là Thanh Phong và Nhật Dạ độc diễn sân khấu mà thôi. Cứ tưởng năm nay có Lucy thì mọi chuyện sẽ khác, nhưng xem ra không phải vậy. Không còn cách nào, hai người đành cặp đôi với nhau, và ngay khi Thanh Phong và Nhật Dạ thành một cặp, sân khấu lập tức thay đổi hẳn, mọi người quay sang nhìn họ với những ánh mắt trầm trồ, thán phục. Họ không những rất đẹp đôi mà những bước nhảy cũng quá tuyệt vời. Lucy ở phía xa nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ và có phần hơi tiếc nuối...

“Quả là một cặp đẹp đôi”.

Không thể khiêu vũ, cô nhóc đành quay lại với sự nghiệp ăn uống đang dang dở. Và chỉ vài phút sau là Lucy không còn để ý gì đến xung quanh nữa. Đồ ăn của nhà hàng này đúng là trên cả tuyệt vời, tất cả các món ăn trong bữa tiệc này đều do những đầu bếp người Pháp làm, vì đa số khách khứa ở đây đều là người phương Tây nên Nhật Dạ đã cố ý chọn thực đơn cho phù hợp với khẩu vị của họ.

-Miệng cậu dính tèm lem rồi kìa. Lucy ! Đúng 12h00 giờ là có thể thấy được bộ dạng thật của cậu mà. Tớ nói không sai chứ !

Kei cầm li vang màu hồng nhạt đưa lên miệng nghiêng đầu nhìn Lucy chăm chăm. Cô bé ngược lên thoi ngầu nghiêng chiếc bánh ngọt. Không chỉ khoe miệng cô bé dính kem, mà ở mũi cũng có một chấm kem trắng tinh. Kei mỉm cười rút chiếc khăn mùi xoa ra đưa lên lau miệng cho cô, cô nhóc ngại ngùng nhìn cậu nhưng vẫn không phản ứng gì cả. Không biết từ bao giờ Lucy đã quen với những cử chỉ quan tâm như vậy của Kei rồi...

Trong chiếc bàn xoay đầy ắp đồ ăn, chỉ có Lucy và Kei là ngồi lại thưởng thức chúng, vì tất cả mọi người đều đã đi ra sân khấu vui vẻ khiêu vũ với nhau cả rồi. Và hình như những người này cũng không quan tâm

gì đến đồ ăn trong bữa tiệc cho lắm. Cô bé ngược lên đưa mắt nhìn xung quanh mình thở dài, vậy là sau tất cả cuộc vui. Xem ra Kei- đáng ghét vẫn là người cuối cùng ở lại bên cạnh Lucy...

-Cậu uống thử đi Lucy !

-Gi vậy Kei ? Lucy cầm ly rượu vang có màu hồng nhạt Kei đưa lên xăm xoi, một mùi thơm dịu xộc lên

-Rượu vang của Pháp. Loại ngon nhất ở đây đó ! Uống thử đi !

Cô bé vui vẻ đưa lên miệng nếm thử, quả thật rất ngon, mặc dù đây là lần đầu tiên cô bé uống rượu.

-Thơm quá !

Lucy uống cạn ly rượu và quay lại chiếc bánh ngọt Pháp ngon lành trên bàn. Cũng may là có Kei ngồi lại cùng cô bé, chứ nếu phải ngồi một mình thì dù thức ăn có ngon đến đâu cũng khó mà nuốt nổi.

-Mặt cậu đỏ lên rồi kìa Lucy ! Đây là lần đầu cậu uống rượu hả ?

-Ừ ! Lucy thấy mặt mình hơi nóng, có lẽ cô vẫn chưa quen với rượu.- Giờ tớ mới biết là rượu ngon như thế đó. Hèn gì mà lần nào đi tới Mimosa anh Bạch Dương cũng uống rượu.

-Đây là loại nhẹ nhất nên cậu mới thấy ngon đó. Loại rượu mà anh Bạch Dương thường uống cậu không uống nổi đâu.

Kei mỉm cười kéo sát ghế lại ngồi gần Lucy.

...-Người cậu nhỏ xíu mà dạ dày to thật đó Lucy ! Ăn hết bao nhiêu đồ ăn của nhà hàng mà chưa thấy no à ? cũng may ở đây chỉ có mình cậu là háu ăn đấy. Thêm một người giống cậu chắc thực khách chết đói mất.

Lucy nhìn sang nhần mũi rồi quay lại tiếp tục nuốt gọn chiếc bánh ngọt một cách ngon lành, Kei đưa tay chống cằm mỉm cười nhìn cô bé ngưỡng mộ. Theo như sự quan sát này giờ của cậu thì đây đã là chiếc bánh thứ 13 được cô nhóc hấp thu rồi. Dạ dày Lucy quả là không có đáy mà, sau hôm nay đảm bảo cô nhóc sẽ tha hồ tăng cân cho coi.

-Lucy !!!

-Hả ?

Kei móc trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ đặt xuống trước mặt cô bé mỉm cười:

-Quà của cậu nè !

Lucy ngơ ngác nhìn hộp quà nhỏ bọc giấy kiếng đỏ tươi trước mặt mình, rồi mỉm cười nhìn Kei. Dù cậu làm ra vẻ lơ đãng quay đi chỗ khác nhưng cô nhóc biết cậu đang lên nhìn và dò xét thái độ của cô. Cô bé hơi ngược lên tìm đôi mắt Kei trên chọc:

-Tặng tớ hả ? Không ngờ cậu cũng ga lăng thật đó Kei.

- Thích không ?

-Cậu có ý gì thế ? Khuôn mặt Lucy hơi ửng hồng vì men rượu, cô bé nhìn Kei trên chọc.-Sao lại tặng quà cho tớ, không lẽ cậu thích tớ sao ?

-Cậu hoang tưởng vừa phải thôi, tớ đẹp trai sáng láng thế này mà đi thích một con nhóc nhí nhố, bạo lực như cậu hay sao ?

-Hứ...Ai nhí nhố bạo lực chứ ? Mà...Có gì trong đây vậy ?

-Nhiều chuyện quá ! Muốn biết thì mở ra mà xem.

Kei đưa tay đẩy mặt Lucy ra, hình như mặt Kei hơi đỏ, chắc là vì uống quá nhiều rượu...Lucy mỉm cười và đưa tay mở hộp quà. Trong đó là một sợi dây chuyền lông trong một chiếc nhẫn bằng bạch kim sáng loáng. Chiều dài sợi dây hơn hẳn so với những sợi dây thường. Đơn giản nhưng phong cách. Có lẽ Kei đã đặt làm nó trước đó. Nhìn thấy cô nhóc đã đeo nó lên cổ, Kei mỉm cười hài lòng, còn Lucy ngốc nghếch, cô không thể biết được rằng tặng cô sợi dây chuyền, Kei còn có một hàm ý khác...

-Giáng sinh vui vẻ. Lucy !

Lucy cầm ly rượu Kei đưa ình. Lần này là một ly rượu nho. Cô bé mỉm cười, nụ cười rục rịch như thu cả ngân hà vào đôi mắt. Đây là nụ cười tuyệt đẹp của Lucy mà Kei đã may mắn được nhìn thấy lần thứ hai. Nụ cười chỉ xuất hiện khi mà chủ nhân của nó thật sự hạnh phúc. Đôi mắt đen thẳm của Kei cũng thoáng cười. Hai ly rượu màu đỏ tươi sóng sánh cùng vào nhau...

-Cám ơn Kei ! Giáng sinh vui vẻ...

“Phuttttttttttt”

Cả hai người còn chưa kịp đưa ly rượu lên môi thì đèn điện trong lầu đài phụt tắt. Tất cả chìm vào bóng tối, mọi người “ồ” lên kinh ngạc. Rồi từ tầng ba. Có tiếng bàn ghế bị xô đổ và những chiếc ly thủy tinh vỡ tan tạc ra những âm thanh chói tai. Không dừng lại ở đó...

“Rầm...”

Cũng từ lầu ba, hình như có một vật nặng rơi xuống, mọi người giật mình xôn xao lên. Vài phút sau đèn bật sáng trở lại họ mới định thần nhìn xung quanh.

-Á Á Á Á Á !!!!!

Tất cả cùng hoảng hốt hét toáng lên. Vật nặng vừa rơi xuống mà mọi người nghe thấy là một người đàn ông trung niên, ông ta nằm im trên sàn bất tỉnh, máu từ đầu chảy ra lênh láng. Mọi người trong phòng hoảng loạn xô đẩy nhau chạy ra ngoài. Vì ở cách đó không xa, hơn nữa mọi người đang chạy ồ ồ ra nên Kei và Lucy nhìn thấy rất rõ cảnh tượng này. Kei đứng bật dậy, điện thoại trong túi cậu vang lên. Là Nhật Dạ đang gọi cho cậu, nhưng lúc này quá ồn nên Kei chỉ kịp hét lớn vài câu rồi cậu nhăn mặt đi ra. Trước khi đi, cậu quay lại nhìn Lucy lo lắng.

-Lucy ! Cậu cứ ngồi yên ở đây đừng đi đâu cả. Tổ sẽ quay lại ngay.

Nói xong Kei vội vã lách qua đám đông đi lại nơi người đàn ông bị ngã. Buổi tiệc này là do cậu và hai người bạn đứng ra tổ chức, tai nạn này sẽ gây rắc rối không nhỏ cho cậu và gia đình họ Hà. Lucy cũng đứng dậy định đi theo Kei thì chuông điện thoại của cô bé cũng vang lên. Lucy mở ra xem. Là chú Khánh đang gọi, cô bé vừa đưa điện thoại lên thì đã nghe giọng chú ấy ở đầu bên kia hết hoảng:

-Lucy ! Cháu đang ở đâu ? Ra khỏi đây ngay lập tức. Nhanh lên. Cháu đang gặp nguy hiểm đó. Bạch Dương sẽ ra đón cháu bên ngoài. Ra khỏi đây nhanh lên.

-Có chuyện gì vậy chú ? Lucy lo lắng hỏi lại.

-Chú sẽ giải thích cho cháu sau. Cháu ra khỏi đây ngay đi. Đừng đi bằng cửa trước, bọn chúng có thể nhận ra cháu, hãy đi ra khu vườn bằng cánh cửa bên hông trái tòa nhà này. Nhanh lên.

Nói xong, chú Khánh vội tắt máy. Lucy cảm thấy có gì đó bất an. Điều gì đã khiến chú Khánh phải hết hoảng như vậy, liệu có liên quan gì đến tai nạn đã xảy ra trong này không ? Tại sao chú ấy lại nói Lucy đang gặp nguy hiểm chứ ? “Đi ra ngoài ư ?”. Cô bé ngược nhìn về phía Kei. Cậu ấy đang cùng Thanh Phong và Nhật Dạ chỉ đạo xử lý vụ hỗn loạn. Lucy hơi nghi ngại. Kei đã nói Lucy ngồi đây chờ cậu, nếu bây giờ cô bé đi mất chắc chắn Kei sẽ lo lắng lắm. Nhưng chú Khánh đã nói Lucy phải rời khỏi đây ngay lập tức, hẳn phải có nguyên nhân gì đó. Cô bé kéo chiếc ghế đi ra và nghĩ thầm “Thôi thì ra ngoài rồi nhắn tin lại cho cậu ấy. Dù sao thì Kei cũng đang bận giải quyết rắc rối, mình có ở lại cũng chỉ làm vướng chân họ thôi”.

Theo lối cửa sau ra ngoài vườn. Lucy thở dài. Mới được đón một chút vui vẻ ở đêm giáng sinh đầu tiên mà đã xảy ra bao nhiêu là việc rồi. Tội nghiệp cho ba người bạn của cô, gia đình họ Hà có thể sẽ gặp rắc rối vì chuyện này. Và đến bây giờ Lucy vẫn không hiểu tại sao chú Khánh lại có thái độ hoảng hốt như vậy. Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra...

24. Chương 24: Đêm Giáng Sinh Kinh Hoàng

Khu vườn đêm khá yên tĩnh, khác hẳn với căn phòng sáng rực ánh đèn trong lâu đài, ngoài này người ta chỉ mắc những dây đèn màu lấp lánh nên khắp nơi mang một khung cảnh huyền ảo và tĩnh mịch. Đâu đó trong bụi rậm còn có một vài con đom đóm lập lờ tìm bạn, mùi hoa dạ hương tỏa ra ngào ngạt. Nơi này thích hợp cho những đôi tình nhân hơn là đứng thơ thẩn một mình. Lucy nhìn xung quanh. Không thấy ai cả, có lẽ Bạch Dương ở trong lâu đài. Cô bé đang định đi ra chờ ngoài cổng thì có một bóng người phía trước tiến lại gần, là Bạch Dương chăng ? vì trời tối không thấy rõ nên Lucy lên tiếng:

-Anh Bạch Dương ! Có phải anh không ?

Nhưng người đi lại phía cô không phải là Bạch Dương mà là một người thanh niên lạ mặt. Anh ta mặc một bộ đồ dạ hội màu đen, cổ thắt nơ đen, nhìn thấy Lucy anh ta vui vẻ mỉm cười, có lẽ anh ta cũng là khách của buổi tiệc.

-Đi đâu thế cô bé. Buổi tiệc còn chưa kết thúc mà ?

Lucy nhìn anh ta khó hiểu, có lẽ anh ta tối trẻ nên không biết đã xảy ra chuyện gì trong đó chăng?

-Có tai nạn xảy ra trong nhà hàng nên buổi tiệc kết thúc rồi. Anh không nên đi vào đó nữa.

-Xảy ra tai nạn à ? Vậy em định làm gì ?

-Tôi phải về nhà ngay.

-Vậy sao ? anh ta tiến lại nắm lấy cánh tay Lucy mỉm cười ác ý, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lẹm-Thế thì để anh đưa em về nhé, cô bé !

-Cám ơn. Nhưng ở nhà mẹ tôi thường dặn là không được đi theo người lạ. Buông tôi ra đi.

Nhìn nụ cười của anh ta Lucy cảm thấy bất an, cô bé đưa tay gỡ tay anh ta và lùi về phía sau. Nhưng người thanh niên này đã tóm luôn cánh tay còn lại của Lucy giữ chặt, cười nhạt :

-Em đúng là một đứa bé ngoan đó...

Cùng với câu nói của gã là một cái gì đó đau nhói ở phía sau gáy Lucy, cô bé ngất lịm đi, bóng đen sau lưng cầm chiếc kim chích điện đỡ lấy Lucy mỉm cười...

-Lucy !!!

Đúng lúc này thì Bạch Dương đi ra, nhìn thấy Lucy bị đám người lạ mặt bắt cóc, anh xông vào đám ngã tên đang giữ Lucy rồi đỡ lấy cô bé, nhưng có hai gã khác lôi anh ra, giữ chặt, rồi một bàn tay lạnh ngắt đập mạnh vào sau gáy anh. Bạch Dương cũng gục xuống đất. Bất tỉnh. Cả hai người đều được đưa lên một chiếc xe hơi màu đen đang chờ sẵn và phóng vút đi. Sự việc xảy ra quá nhanh nên không một ai biết được hai người đã bị bắt cóc. Khu vườn lại trở về trạng thái yên tĩnh như ban đầu, chỉ còn những tiếng dế kêu ran và tiếng xe cảnh sát cùng cứu thương đang hú còi lao tới...

Chiếc xe hơi màu đen cùng vài chiếc khác lao nhanh trên đường quốc lộ mang theo hai con tin đang bất tỉnh, họ bị trói chặt hai tay chân và đặt ở băng ghế sau, đến một đoạn đường vắng, người thanh niên khi này móc điện thoại ra gọi ột số lạ.

-Bố à ! Lão già đó thoát rồi, nhưng con đã bắt được hai đứa cháu của lão ta. Hình như thằng đeo kính biết chuyện này. Con sẽ đem tụi nó tới ngay bây giờ. Chúng ta sẽ dùng hai đứa này dụ lão ta tới.

Gã tắt máy và quay ra phía sau nhìn hai người đang bất tỉnh, Lucy đang nằm mê man bên cạnh Bạch Dương, gã cười nhạt rồi ra lệnh cho xe chạy thẳng tới một cây cầu vắng người qua lại. Ở đó đã có ba chiếc ô tô đen đang chờ sẵn. Một người đàn ông trung niên cũng mặc trên người bộ đồ dạ hội màu đen đi tới, bên cạnh ông ta là người thanh niên trong trang phục trắng toát, mái tóc hơi dài đỏ rực, tai đeo bông thánh giá bằng bạch kim và trên khóe mắt trái có một vết xăm hoàng tuyền cũng có màu đỏ rực.

Chiếc xe chở Lucy và Bạch Dương dừng lại, hai tên thuộc hạ đi tới kéo họ xuống trước mặt người đàn ông đó và lui ra sau. Sau đó thì có một gã đi tới cầm chai nước suối tạt mạnh vào mặt Bạch Dương, anh từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Lucy bị trói chặt đang nằm bên cạnh mình, Bạch Dương đã mơ hồ nhận ra được hoàn

cảnh hiện tại. Anh cố vùng mạnh người, nhưng vô ích vì cả hai tay chân đều bị trói chặt. Lúc này gã áo trắng có vết xăm hoàng tuyền trên khoeo mắt đi lại nắm tóc anh kéo bật dậy. Bạch Dương nghiêng rằng, gã áo trắng vẫn lạnh lùng giữ chặt mái tóc của anh lồi ngược đầu ra sau, đôi mắt anh ngược lên giận giữ nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt. Ông ta cúi xuống nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi bằng giọng khô khốc:

-Mày biết tập tài liệu về công ty BIAT của lão Khánh để đâu phải không. Bọn tao đã lục tung căn nhà lên nhưng không tìm thấy gì cả. Mày đã biết chuyện này hẳn mày cũng phải biết nơi lão ta cất giấu nó. Mau nói cho tao biết nơi đó nếu như mày còn muốn sống.

Bạch Dương cười nhạt nhìn gã trừng trừng:

-Muốn sống ấy hả ? Cây cầu này là đâu thế ? Nó nằm ngoài thị trấn phải không ? Bọn mày đã đưa tao tới đây mà vẫn nhân từ chờ cho tao một con đường sống sao ? Nực cười.

Người đàn ông từ từ đứng dậy quay về phía gã thanh niên mặc đồ dạ hội.

-Hải Dương. Xem ra thằng này đúng là biết nơi cất giữ đó...

Nghe ông ta nói, gã này gật đầu, đi lại cười nhạt đưa mắt ra hiệu ấy tên thuộc hạ bên cạnh. Lập tức mấy tên này lao vào dùng nắm đấm, đánh tới tấp vào mặt Bạch Dương...

Trong khi đó, từ tòa lâu đài trắng lệ, một chiếc taxi và chiếc mô tô như con bọ đen đỏ cũng lao vội ra ngoài thị trấn...

Những âm thanh ồn ào được tạo nên bởi tiếng dầm dáp, quất tháo đã khiến Lucy tỉnh dậy, cô bé tựa người, chợt thấy vai và lưng mình đau nhói. Sau vài giây định thần, Lucy thấy cả người mình bị trói chặt và nhìn về phía ồn ào trước mặt. Cô bé giật mình khi thấy Bạch Dương cũng bị trói chặt và đang bị một đám người đánh tới tấp, mặt mũi thâm tím, chiếc sơ mi trắng lấm tẩm máu từ trên đầu, trên mũi chảy xuống, cô bé nghiêng rằng giận giữ. Đám người kia chưa biết cô bé đã tỉnh dậy, chúng vẫn tra khảo Bạch Dương về nơi cất giấu một tập tài liệu mật nào đó. Lucy nhìn thấy gã áo trắng nắm cổ áo Bạch Dương gần giọng:

-Mày đúng là cứng đầu mà. Tao hết kiên nhẫn với mày rồi đó. Tao hỏi lại lần cuối cùng. Tập tài liệu đó ở đâu ?

Bạch Dương vẫn lạnh lùng nhìn gã, máu từ khoeo miệng nhòe ra.

-Tao không biết, sao mày không đi hỏi ông nhà báo ấy.

Gã dẫn mạnh đầu Bạch Dương xuống đường trừng mắt:

-Tiếc là lão ta không còn nói được gì nữa rồi, mà mày cũng sắp được đi gặp lão rồi đó. Nếu mày đã không chịu khai ra nơi cất giữ những tài liệu đó thì tao không cần giữ lại làm gì nữa...

Gã vừa nói vừa rút trong người ra một con dao sáng loáng, nhìn Bạch Dương bằng ánh mắt sắc lạnh và từ từ giơ lên...

-BẠCH DƯƠNG !!!

Lucy cố vươn người tới gào lớn, Tất cả đều ngạc nhiên nhìn về phía cô, cô bé mặt tái nhợt đang hướng về gã áo trắng với đôi mắt sợ hãi và giận dữ. Như nhớ ra điều gì, gã thanh niên tên Hải Dương đi tới trước mặt Lucy cười nhạt:

-Hửm ! Quên mất còn con nhóc này nữa.

Bạch Dương nhìn sang Lucy hốt hoảng, điều mà anh không mong muốn nhất đã xảy ra...

-Sadis !

Hải Dương đưa mắt ra hiệu cho gã áo trắng đang cầm trên tay con dao. Tên này chậm chậm đi lại, rồi chợt ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn Lucy tiếc nuối, gã tặc lưỡi.

-Tiếc quá ! con bé này khá đẹp. Sadis đưa tay nắm lấy gáy cổ áo Lucy nhấc lên nhẹ như một con mèo.-Trông cứ y như búp bê vậy. Giết con bé thật hả Hải Dương ?

Bây giờ thì Bạch Dương đã mất bình tĩnh thật sự, anh nhìn theo Lucy, cả người run rẩy khi cô bé bị tên sát thủ đưa ra thành cầu. Chỉ cần một cái thả tay nhẹ là Lucy sẽ rớt xuống sông ngay lập tức. Hải Dương có vẻ nhận ra sự hốt hoảng của anh, gã mỉm cười đắc thắng liếc nhìn Lucy lạnh lùng:

-Cơ hội cuối cùng của mày đó. Nếu mày không nói cho tao biết nơi cất giữ tập tài liệu của lão Khánh. Con bé đó sẽ bị ném xuống sông làm mồi cho cá ngay lập tức.

Bạch Dương nhìn Lucy, sau cú kích điện cô bé có vẻ yếu hẳn đi, cô bé cũng đang nhìn sang anh với đôi mắt khó hiểu, đến bây giờ cô vẫn chưa biết tại sao mình và Bạch Dương lại bị bắt tới đây, và những người này thực sự cần gì ở hai người, tập tài liệu mà họ nhắc đến là gì chứ ?

-Lucy...

Bạch Dương nghiêng chặt răng, mồ hôi vã ra trên trán, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi hình bóng bé nhỏ của Lucy bên thành cầu.

-Bọn tao không có nhiều thời gian đâu, mày định nói ra hay để tao ném con bé kia xuống sông ? Hải Dương nhìn anh cười nhạt. Chỉ cần biết nơi cất giữ tập tài liệu, cả hai người nhất định sẽ bị giết và ném xác xuống sông phi tang, Bạch Dương biết điều này nên anh đã cố gắng không khai ra, nhưng Lucy đã bị bọn chúng đem ra làm con tin uy hiếp, nếu anh không nói cô bé cũng sẽ bị đánh dã man như anh, phải làm sao để kéo dài thời gian đây ?

-Tao không biết. Đó là tập tài liệu mật của chú Khánh, ngoài ông nhà báo trợ lí bị tụi mày ném xuống từ lâu ba khi nãy thì không còn ai biết đến nơi cất giữ cả...

Nghe anh nói xong, Hải Dương đưa chân đạp mạnh lên ngực anh bực bội.

-Chết tiệt. Mày nghĩ là mày đang nói dối ai vậy hả ? Nếu mày muốn giữ bí mật như vậy thì tao sẽ cho hai đứa mày im lặng mãi mãi luôn.

Bạch Dương nghiêng răng nén đau cổ lao người về phía Lucy hét lớn:

-Dừng lại. Cô bé đó không biết gì về chuyện này cả. Không được giết nó...Lucy....

-Vậy thì mau khai ra nơi cất giữ đi, nếu không mày sẽ không còn cơ hội để nói nữa đâu. À mà không nói cũng được. Rồi bọn tao cũng sẽ bắt được lão nhà báo đó thôi. Còn mày ! Để xem mày chịu được bao lâu. Mày mà chết sẽ đến lượt con bé kia ngay.

-Á Á Á.....!!!!

Gã vừa nói vừa đạp mạnh lên vai Bạch Dương. Lucy nhắm mắt quay đi, cô bé có nghe thấy một tiếng “rắc” của xương vai bị gãy. Tên khốn muốn vờn anh ấy cho đến chết sao? Thấy Bạch Dương nằm dưới đất, ánh mắt vẫn nhìn về mình lo lắng, cô thấy đau nhói trong lòng. Trước giờ, trong bất kì hoàn cảnh nào, Lucy cũng đều tỏ ra hữu dụng, cô không muốn trở thành gánh nặng làm vướng chân ai cả. Nhưng bây giờ, Bạch Dương đang vì cô mà bị người ta hành hạ, vậy mà Lucy vẫn không làm được gì. Khuôn mặt cô nóng bừng lên. Giận dữ...

Rồi Lucy cúi xuống, ánh mắt chợt sắc lẹm, cô bé mỉm cười khô khốc, nụ cười nửa miệng trên khuôn mặt kiêu hãnh chỉ xuất hiện mỗi khi Lucy đối mặt với nguy hiểm. Sadis ngạc nhiên quay sang nhìn cô bé tò mò :

-Hửm ? Có gì đáng cười lắm sao? Cô bé !

Ngước đôi mắt bình thản lên nhìn Bạch Dương, cô bé mỉm cười đồng thời co người lên...

-Xin lỗi vì em đã trở thành gánh nặng cho anh, Bạch Dương !!! Nói rồi Lucy quay ngoắt lại kẻ đang giữ mình đạp thẳng thật mạnh vào mặt gã...

...-Bye bye !

Sadis loạng choạng ngã người ra sau, còn Lucy thì thoát khỏi tay gã rơi xuống dòng sông lạnh lẽo bên dưới...

-Lucyyyyyy.....!!!!!!!!!!!!!!

Bạch Dương hốt hoảng lao người lên, nhưng vô ích, anh đã bị trói chặt. Cả đám người kia cũng quay lại bắt ngờ, không ai nghĩ rằng một đứa con gái nhìn yếu đuối như Lucy lại dám làm một hành động liều lĩnh như vậy...

-Dừng lại !!!!

Nhưng đúng vào lúc Lucy đạp Sadis và lao ra sau thì có một chiếc mô tô đen đỏ từ chân cầu lao vụt lại. Rồi một cậu nhóc ngồi sau nhào người ra hét lớn...

-Dừng lại. Dừng lại ! Dừng lại...

Và ngay giây phút mà Lucy rời khỏi tay Sadis rơi xuống sông chiếc mô tô đã lao tới quét một vòng elip qua thành cầu, cậu nhóc nhanh tay tóm lấy Lucy và ôm chặt cô bé, chiếc xe lờ đã hất cả hai người vào thành cầu. Cậu nhóc nhấn mặt ôm chặt Lucy trong lòng, lưng bị giáng “rầm” một phát vào thành cầu có vẻ khá đau.

-Ui da !!!

Cậu nhấn mặt suýt xoa, dần thả lỏng Lucy ra, vì được cậu ôm chặt che chở nên Lucy vẫn bình an vô sự, lúc này cô bé mới từ từ mở mắt ra, nói bằng giọng run run:

-Ke..i.!!!

-Hừ ! Cậu bị sao vậy Lucy. Trời lạnh lắm đấy, cậu muốn tắm sông trong thời tiết như thế này sao?... Kei từ từ đỡ Lucy ngồi dậy và dùng con dao nhỏ cắt dây trói cho cô bé.

-Kei ! sao cậu lại ở đây ? Lucy loạng choạng bám lấy cánh tay Kei đứng dậy, cô bé vẫn còn bị choáng. Vừa bị chích điện, vừa phải trải qua cảm giác mạnh mà...

-Lucy ! Kei ! hai cậu không bị thương chứ ?

Người vừa lái chiếc mô tô và quay một vòng điệu nghệ khi nãy đang tháo chiếc nón bảo hiểm và lo lắng chạy vội lại phía Lucy. Đó chính là Thanh Phong-thiên sứ tốc độ trên đường đua. Lucy nhìn cậu bắt ngờ.

-Phong ! Sao các cậu lại biết tớ ở đây ?

Thanh Phong mỉm cười móc chiếc điện thoại trong túi ra bấm nút gọi, chuông điện thoại vang lên, đó là điện thoại của Bạch Dương. Thì ra ngay khi tỉnh lại, anh đã vội luồn tay vào túi bấm điện thoại gọi bữa vào một số nào đó và mở loa ngoài để họ nghe được cuộc nói chuyện của anh. May mắn thay, số máy anh gọi lại là của Thanh Phong...

-Vì tớ nhận được một cuộc gọi kì lạ. Theo nội dung đối thoại, tớ biết ở chân cầu ngoài thị trấn có người gặp nạn và cầu cứu tớ. Bọn tớ đành bàn giao công việc lại cho Nhật Dạ và lao vội tới đây. Cũng may là hai người không sao...

Kei hất ánh nhìn về phía những người trước mặt và dừng lại ở Bạch Dương đang bị thương nặng nằm dưới đất, lạnh lùng:

-Hừm. Quậy ở nhà hàng chưa chán sao mà còn ra tận đây thế. Các người muốn gì ở hai người này. Thả người thanh niên kia ra mau.

-À !!! Xin lỗi vì chuyện xảy ra ở nhà hàng Galaxy nhé ! Nhưng mà Thiên Di, Thanh Phong! Đây là chuyện riêng của chúng tôi. Tốt nhất là các cậu đừng xen vào. Một hành động sơ suất của cậu cũng có thể ảnh hưởng đến công việc làm ăn của hai gia đình chúng ta đó.

-Chính các người gây sự với gia đình chúng tôi trước mà bây giờ còn giả gọng đó ra được sao ?

-Được rồi, tôi sẽ tới nhà họ Hà để xin lỗi sau, bây giờ các hãy cậu đi khỏi đây đi.

Hải Dương tiến lại trừng mắt nhìn Kei, ở con người này toát ra vẻ gì đó vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn đối với kẻ thù, ánh mắt gã dừng lại ở khuôn mặt bình thản của Kei, gã gằn giọng:

-Giao con bé đó cho tôi !

-Nếu không thì sao ? Kei nhìn lại vẻ thách thức

Đột nhiên một con dao ở đâu lao vút vào mặt Kei, cậu giật mình né sang một bên nhưng con dao đã kịp rạch một đường trên mặt cậu. Đúng lúc đó Sadis lao vào, kẻ phóng ra con dao đó chính là hắn. Kei chỉ kịp đẩy Lucy ra sau và đưa tay lên đỡ cú đá từ trên cao của hắn giáng xuống vai mình, cánh tay cậu bị đá gạt sang một bên, khá đau, Kei hơi nhăn mặt nhưng cậu cũng nhanh không kém, lao lên tung một cú đá vào bụng gã rồi lao ra chắn trước mặt Lucy. Thanh Phong vội vàng chạy tới rút ra hai con dao nhỏ và phóng thẳng vào Sadis. Sadis cười nhạt và dùng con dao trên tay gạt phăng mấy cây phi đao của cậu trước khi chúng kịp chạm vào người mình...

Một đối thủ đáng gờm. Cả hai người thủ thế ngược nhìn tên sát thủ trước mặt, Lucy vẫn đứng sau họ run rẩy, tim cô bé đập mạnh trong lồng ngực. Mọi việc đã vượt qua sự tưởng tượng của Lucy. Trước mặt cô bé không còn phải là những tên du côn đường phố hay những kẻ móc túi tầm thường nữa, mà là những kẻ giết người chuyên nghiệp, được đào tạo một cách bài bản. Nhưng rốt cuộc thì những người đó muốn gì ở cô và Bạch Dương ? Lucy vẫn không thể hiểu được...

-Muốn đánh nhau sao ? Kei cười nhạt bẻ tay rắc rắc...

-Chạy đi...Thiên Di...Phong... Đưa con bé đi khỏi đây ngay...

Bạch Dương nằm rạp dưới đất, vết thương trên người anh quá nặng, anh không còn gượng dậy được nữa nhưng vẫn cố gào lên với ba đứa nhóc trước mặt.

-Chạy à ? Trễ rồi !

Hải Dương phẩy tay, đám thuộc hạ của gã lập tức chia những khẩu súng đen ngòm, lạnh lẽo về phía ba người, ba đứa nhóc lạnh sống lưng, quả thật mọi chuyện rắc rối hơn họ tưởng. Thanh Phong mỉm cười, hai tay giơ lên cao nhìn Hải Dương xoa dịu :

-Khoan đã nào ông anh ! Có cần phải đến mức này không. Bốn mạng người chết cùng một chỗ sẽ to chuyện với cảnh sát đó...

Hải Dương cười nhạt lạnh lẽo:

-Đừng lo ! Hơi phiền một tí nhưng tao sẽ chịu khó sai đám đàn em đem xác tụi bay rải mỗi đứa một nơi khác nhau. Nếu cần thiết tao cũng sẽ cho tắm xăng đốt xác tụi bay rồi mới đem quăng xuống sông làm mồi cho cá, đảm bảo không một ai có thể nhận ra được đâu.

-Chắc ! Đúng là gừng càng già càng cay mà, nhưng sao ông anh không đem tụi này lên núi chôn luôn cho chắc ăn, ném xuống sông chắc gì cảnh sát không tìm được xác chứ, họ mà làm một cuộc xét nghiệm AND là sẽ lần ra chân tướng ngay, đến lúc đó thì ông anh không chỉ rắc rối với cảnh sát đâu, anh trai tôi sẽ tìm anh xử đẹp đó...

-Ý kiến hay đấy ! Nhưng tao nghĩ đốt tụi bay thành tro rồi rải xuống sông là chắc ăn nhất, khỏi phải đi đâu xa mà vẫn chắc chắn là những người nhà họ Hà không biết được chuyện này.

Thanh Phong mỉm cười nhìn hắn với ánh mắt đầy thán phục. Quả là kẻ chuyên làm việc ác. Kinh nghiệm đầy mình. Kei và Lucy thì tim đập loạn xạ liếc nhìn cậu đầy trách móc. Thiên thần cười thì rất đẹp nhưng xem ra cậu cười không đúng lúc rồi....

“Hết chuyện rồi hay sao mà cậu ấy lại đi gợi ý cho gã đó cách xử lí xác tụi mình chứ, Phong ơi là Phong...”

-Nếu không còn gì trần trối nữa thì vĩnh biệt nhé. Lũ nhóc !

-Đừng lại. Lucyyyy...

Bạch Dương hoảng hốt gào lên, nhưng anh đã bị Hải Dương đạp mạnh vào người nằm rạp dưới đất. Nhìn anh bằng nụ cười nửa miệng, gã lạnh lùng:

-La hét cái gì ? Im lặng mà xem đi. Rồi sẽ đến lượt mày ngay thôi !

Những khẩu súng đen ngòm chia vào ba đứa nhóc chuẩn bị siết cò. Lucy sợ hãi níu chặt lấy tay Kei run rẩy, khuôn mặt cô bé tái nhợt, hai cậu nhóc liếc vội ra dòng sông lạnh lẽo phía sau. Không còn cách nào khác là nhảy xuống đó, mặc dù rất nguy hiểm nhưng đây là con đường thoát thân duy nhất lúc này, nhưng điều

mọi người lo lắng mà không thể bỏ đi được là Bạch Dương. Với tình trạng “ngàn cân treo sợi tóc” như vậy thì không thể cứu anh ấy được. Phải bỏ lại Bạch Dương ở đây sao...

Đúng vào lúc nguy hiểm nhất...

-Dừng lại ! Dừng lại...

Từ phía chân cầu một người đàn ông đang chạy tới, áo quần xộc xệch, chiếc cavat lỏng bị lệch sang một bên. Đó chính là chú Khánh, khuôn mặt tái nhợt của ông hướng về đám nhóc lo lắng, lúc này thì người đàn ông trung niên ngồi trong xe hơi mới bước ra nhìn ông lạnh lùng:

-Mặc dù tôi đã gọi cho ông từ lâu. Nhưng xem ra ông đến hơi trễ đó, ông bạn.

Trần Khánh không nói gì, ông thở dốc nhìn Bạch Dương đang nằm dưới đất, cả người nhuộm máu. Chân mày ông nhíu lại, có một chút gì đó đau đớn thoáng qua...

-Tập tài liệu đâu rồi ? Nếu ông không đưa ra tôi sẽ giết từng đứa nhóc đó cho đến lượt ông đấy.

-Tài liệu ? Thanh Phong cụp đôi mắt suy tư.-VẬY ra chuyện này là có thật à ? Việc công ty BIAT gây ô nhiễm môi trường khiến phát sinh bệnh ung thư phổi cho cả một vùng là sự thật sao. Và chú Khánh...

-Chính là nhà báo đã nắm được những tài liệu bằng chứng về chuyện này. Hải Dương đưa lên miệng điều thuốc nhìn Thanh Phong lạnh lẽo.-Nếu bên tòa án có được những chứng cứ đó và khởi tố, giám đốc công ty hiện nay chính là tôi có thể phải vào tù. Mặc dù nếu tôi đi khỏi đây sẽ không sao đâu, nhưng như vậy sẽ mất đi 1/5 vốn làm ăn của công ty gốc. Những tập tài liệu mà ông ta có thực ra là do con gái của ông ta tìm ra cách đây một năm, nhưng đã có người dựng ra một vụ tai nạn và khử cô ta rồi, cứ tưởng ông ta đã bỏ ý định điều tra việc này, nhưng xem ra bây giờ thì ông đã quyết định công khai những tài liệu này rồi nhỉ ? Thế nào ? Trò chơi thám tử kết thúc được rồi chứ ? Ông nhà báo đầy nhiệt huyết. Ngay bây giờ tôi sẽ cho ông cùng lũ nhóc này đi xuống bầu bạn với gã trợ lý của ông luôn.

-Dừng lại !

Trần Khánh hoảng hốt khi thấy đám thuộc hạ của Hải Dương chìa súng vào ba đứa nhóc. Ông cúi mặt rồi nhìn sang người đàn ông trung niên, nói bằng giọng khó khăn:

-Hoàng Tuyền. Dừng lại đi, thuộc hạ của ông đang chìa súng vào con gái ông đấy, ông sắp giết chết con gái ruột của ông đấy. Đồ khốn...

Người đàn ông tên Hoàng Tuyền trợn mắt kinh ngạc, tất cả mọi người đều bị bất ngờ, sau vài giây im lặng, ông ta nhìn lại Trần Khánh với vẻ khinh bỉ, lạnh lùng:

-Ông lại muốn giở trò gì nữa đây ? Trò đùa nhạt nhẽo đó không cứu được mạng ông đâu.

Trần Khánh dựa lưng vào thành cầu nhìn Hoàng Tuyền, đôi mắt ông lộ vẻ đau khổ, khuôn mặt nhăn nhó như cố trối chắt một điều gì bí mật, và giờ thì nó đang cố buột tung ra...

-Tôi không đùa ông đâu. Cô bé kia. Ông đưa tay chỉ vào Lucy-Chính là con gái ruột của ông đấy. Nó là giọt máu mà ông đã nhẫn tâm gieo vào người Hoàng Hà để rồi vì thế mà cả hai anh em cô ấy đều bị vợ ông giết chết. Tôi nghĩ có lẽ ông không biết con bé vẫn còn sống đâu, thậm chí ông còn không thể biết được có sự tồn tại của nó trên đời...Nhưng sự thật thì nó chính là con gái ông. Nếu không tin tôi, ông có thể đem nó đi xét nghiệm AND. Nhưng nếu bây giờ ông giết nó tôi tin ông sẽ phải hối hận suốt đời. Người ta vẫn nói “hồ dữ không ăn thịt con”, ông có thể hại chết người mình yêu, phản bội lại bạn bè, nhưng chắc không mất nhân tính đến nỗi giết luôn cả con gái ruột của mình chứ ?

-Cô bé đó...thật sự là con gái của tôi và Hoàng Hà sao ? Hoàng Tuyền nhìn Trần Khánh có vẻ hoang mang.

-Đúng vậy, con bé là con ruột của ông.

Lucy sững người nhìn chú Khánh, đầu óc cô bé quay cuồng. Những gì chú ấy mới nói không khác gì tiếng sét đánh ngang tai cô.

“Có phải mình đã nghe nhầm hay không ? Không..không thể nào...”

Hoàng Tuyền cũng có vẻ kinh ngạc lắm, ông đưa mắt nhìn Lucy như tìm về quá khứ xa xôi của mình, quả thật cô bé nhìn giống Hoàng Hà như đúc. Ông ta cũng nhớ rằng. Ngày trước từng có người nói cho ông biết Hoàng Hà đã mang giọt máu của ông. Cứ tưởng rằng hai anh em họ đã chết, đứa trẻ đó chắc cũng không còn sống... Vậy mà bây giờ...

Chợt có tiếng còi của mấy chiếc xe cảnh sát rú lên và lao về hướng cây cầu. Mấy gã mafia lo lắng nhìn ra sau...

-Bố à, chúng ta phải rời khỏi đây ngay...

Nghe tiếng Hải Dương gọi, ông ta giơ tay ra hiệu im lặng, nhìn lại Lucy một lần nữa rồi quay sang Trần Khánh lạnh lùng:

-Được rồi. Trần Khánh ! Hôm nay tôi tạm tha cho ông. Nhưng nếu ông dám nói dối tôi chuyện khi này, ông sẽ phải hối hận đó. Và đừng dại dột làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa, tôi sẽ lấy tập tài liệu của ông vào lúc khác, ông cũng có thể đốt bỏ nó đi nếu ông muốn, nhưng nếu ông có ý định đem ra đe dọa đến con trai và công ty của tôi. Ông sẽ chết chắc đấy.

-Tha cho chúng thật sao, bố ? Hải Dương nhìn ông cau mày.

-Ừ...Đi thôi.

Đám người của ông ta vội vã leo lên xe và lao đi thẳng. Mọi người chạy lại đỡ Bạch Dương dậy, vết thương trên người anh khá nặng, có lẽ vì quá đau mà anh đã bất tỉnh và được đưa vào bệnh viện cấp cứu...

Lucy thì được đưa về nhà trong trạng thái như người mất hồn. Những gì nghe được từ chú Khánh quả thật khiến cô bé sốc nặng. Thanh Phong và Kei không dám rời khỏi cô nửa bước. Họ lo lắng cho Lucy rất nhiều, lúc này tâm lí Lucy không ổn định, cô bé có thể sẽ làm những chuyện ngu ngốc...

25. Chương 25: Tình Bạn, Tình Yêu Và Sự Phản Bội...

Ba đứa nhóc ngồi lặng yên trong căn phòng làm việc của chú Khánh, khói thuốc lá từ người đàn ông bên cửa sổ tỏa ra làm khàn đặc không khí, không ai nói với ai câu gì. Mỗi người đều đang quay cuồng với những suy nghĩ trong đầu...

-Chuyện này là sao vậy, Chú...Lucy ngược đôi mắt ra ngoài cửa sổ, phá tan bầu không khí nặng nề.-Tại sao chú lại nói người đó là cha cháu ? Rốt cuộc thì chuyện này là sao. Từ trước đến giờ chú và anh Bạch Dương đã giấu cháu những gì ?

-Chú xin lỗi ! Có lẽ đã đến lúc phải nói cho cháu biết chuyện này rồi Lucy...

Trần Khánh dụi dụi tàn thuốc lá vào chiếc gạt bằng pha lê trên mặt bàn, ông đưa đôi mắt buồn bã nhìn vào khoảng đen ngoài khu vườn, giọng trầm buồn...

- Thực ra...Ông Hoàng Tuyền đó, chính là cha ruột của cháu. Lucy !

-Cha cháu ? Là ông ta...Chú đừng đùa cháu...

-Chú không đùa. Ông ta là cha của cháu, Lucy !

-Không đâu. Không phải đâu...Không thể nào...Cha cháu đã chết rồi, tại sao người đàn ông độc ác đó lại là cha cháu được chứ...

Lucy run rẩy đưa đôi mắt bàng hoàng lên nhìn chú Khánh, trong đầu cô hi vọng đây chỉ là một sự hiểu lầm, cô không muốn tin vào những gì mà chú Khánh nói, trước đây cô rất muốn có cha, nhưng tuyệt nhiên không phải một người cha đáng sợ như vậy...

-Thực ra chuyện này là sao vậy chú ? Tại sao ông ta lại là cha Lucy được chứ, Chú có thể kể cho bọn cháu nghe toàn bộ sự thật hay không ? Kei đan chéo hai bàn tay đặt trên bàn nhìn Trần Khánh, thực ra thì cậu cũng đoán được phần nào câu chuyện của những người này rồi...

-Chuyện này xảy ra cách đây 30 năm...Khi đó Hoàng Long, chú và Hoàng Tuyền là bạn thân cùng học chung từ cấp ba. Hoàng Tuyền là con trai duy nhất của một gia đình giàu có, ngược lại hoàn toàn với Hoàng Long, mồ côi từ nhỏ phải sớm tự lực cánh sinh và nuôi em gái mình...

Lúc đó cả chú và Hoàng Tuyền đều yêu quý Hoàng Hà-cô em gái của Hoàng Long, đó là một cô gái xinh đẹp, hiền lành và là một học sinh xuất sắc của trường, cô ấy học dưới chúng tôi một lớp. Khi Hoàng Hà tốt nghiệp, Hoàng Tuyền đã có ý định kết hôn với cô ấy, nhưng gia đình anh ta không đồng ý. Anh ta yêu Hoàng Hà, nhưng khi đem so sánh cô ấy với sự nghiệp của cả một dòng họ thì Hoàng Hà không là gì cả. Rồi theo sự sắp xếp của gia đình thì cậu ta cũng kết hôn với một cô gái người Pháp và tiếp quản sự hợp nhất thế lực kinh tế của cả hai dòng họ. Nhưng không lâu sau cô gái người Pháp đã chết trong một vụ tai nạn giao thông và để lại một đứa con trai. Lúc này Hoàng Tuyền lại muốn cưới Hoàng Hà làm vợ, nhưng một lần nữa gia đình họ Hoàng không đồng ý cuộc hôn nhân này. Để phát triển thế lực của dòng họ, Hoàng Tuyền lại kết hôn với Joana Phương Hoàng-cô em họ của người vợ quá cố...

Nhưng trước khi đám cưới diễn ra, Hoàng Tuyền đã uống rượu say và tới gặp Hoàng Hà khi cô ấy đang ở một mình, ông ta đã cưỡng bức rồi bỏ rơi cô ấy. Khi Hoàng Long biết được chuyện này thì Hoàng Hà đã có thai hơn ba tháng rồi. Cậu ấy rất đau lòng, đang làm vệ sĩ cho nhà họ Hoàng thì cậu ấy cũng bỏ luôn, và tình bạn giữa hai người cũng chấm dứt, Hoàng Long đã lẳng lặng đưa em gái mình đi tới một nơi thật xa, không để lại một chút tin tức gì nữa... Nhưng bà vợ thứ hai của Hoàng Tuyền là một ả đàn bà ghê ghớm, khi biết được chuyện giữa chồng mình và cô gái khác, lập tức bà ta cho người đi giết hai anh em họ vì sợ rằng cái thai trong bụng Hoàng Hà có một lúc nào đó sẽ quay lại đe dọa vị trí thừa kế của bà ta trong nhà họ Hoàng. Hoàng Long đã bị giết chết. May sao Lucy đã không rơi vào tay họ và chúng tôi đã tìm lại được cháu...

Cách đây hai năm con gái chú cũng là nhà báo, công việc đầu tiên mà nó nhận được sau khi ra trường là điều tra về vụ ung thư do nguồn nước ô nhiễm thải ra từ công ty BIAT, lúc này thì Joana Phương Hoàng là giám đốc trực tiếp điều hành và cũng chính bà ta đã cho người tới giết nó, mặc dù vậy bà ta vẫn không thể lấy được tập tài liệu mà con bé điều tra được và chú đã tìm ra nó, chú muốn hoàn thành công việc của nó, chú muốn đưa những tập tài liệu này ra tòa... Chú không thể tha thứ cho bọn người đó được, chú làm điều này không chỉ vì con gái chú, mà còn vì bao nhiêu người vô tội khác phải chết vì lợi ích riêng của họ, nhưng xem ra chú đã làm một chuyện cực kỳ ngu ngốc rồi. Lẽ ra chú không nên khơi lại chuyện này nữa, lẽ ra chú phải ọ ọ ọ đi vào quá khứ mới đúng. Chính chú đã hại cháu và Bạch Dương gặp nguy hiểm. Cách đây một tháng, Bạch Dương đã vào phòng chú và đọc được tập tài liệu về công ty BIAT, chú cũng không ngờ là nó đã biết về mối quan hệ của bác cháu và những người đó. Lúc đó nó đã đòi đưa cháu đi và bắt chú phải dừng việc công bố số tài liệu đó. Nhưng mà chú...Nhưng chú...

Trần Khánh đưa hai tay ôm đầu cúi gục xuống bàn, cả người ông run rẩy, ông đang khóc...

-Vậy người đàn ông đó đã bỏ rơi mẹ cháu, kẻ giết bác cháu lúc đó lại chính là mẹ vợ hai của ông ta sao ? Ông ta biết điều này nhưng vẫn để im sao ?

Lucy như người mất hồn, một cảm giác đau đớn nhói lên trong tim cô. “Vậy là chỉ vì mình...Chỉ vì bảo vệ mình mà bác Long, anh Bạch Dương, mọi người gặp nguy hiểm...Chỉ vì mình, vì sự tồn tại của mình. Vậy mà mình vẫn có thể sống hạnh phúc, yên bình vậy sao” những ý nghĩ tội lỗi cứ quay cuồng trong đầu cô bé, cửa vào tim cô. Đau nhói...

Trần Khánh đưa đôi tay bóp trán bất lực, mọi chuyện bây giờ đã vượt qua sự kiểm soát của ông rồi. Mọi hành động của ông lúc này chắc chắn đã bị người của Hải Dương kiểm soát, và không biết tiếp sau đó họ sẽ làm gì với ông, với gia đình của ông. Lucy nghe xong chuyện này hẳn cô bé sẽ bị sốc lắm, Bạch Dương thì bị thương khá nặng, anh được nhập viện nơi dì Thanh làm việc, nhưng ông cũng đã nghĩ đến việc sẽ đưa họ và Lucy đi tới một nơi khác để tránh những rắc rối có thể ập tới bất cứ lúc nào...

Sau câu chuyện buồn trong quá khứ, Trần Khánh không nói gì thêm nữa, cô bé Lucy thì cứ ngồi thờ trên chiếc sofa, mặc cho chú Khánh nhắc đi ngủ bao nhiêu lần, cô bé vẫn nín lặng không nói gì, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào hư vô, không ai có thể đoán được suy nghĩ của cô lúc này. Thanh Phong nói gì cô bé cũng không động đậy, mãi đến khi Kei lúi cô đứng dậy, Lucy mới lững thững bước lên phòng như người mất hồn, ba người đứng nhìn theo, thở dài buồn bã...

26. Chương 26: Bạn Bè Luôn Ở Bên Cạnh

Thanh Phong dắt xe đi ra cổng một lúc rồi mới thấy Kei chậm chạp đi ra, nhìn lên phòng Lucy, đèn đã tắt, cậu quay sang thấy cho Kei chiếc nón bảo hiểm, thở dài:

-Lucy sao rồi?

-Chắc là ngủ rồi.

-Để cô ấy một mình có sao không. Tổ sợ cô ấy sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu...Thanh Phong đưa đôi mắt lo lắng nhìn Kei, quả thật cậu không thể ngờ được một cô bé vô tư, hiền lành như Lucy lại có lúc phải trải qua những chuyện như thế này.

-Không sao đâu. Lucy mạnh mẽ lắm, cô ấy sẽ ổn thôi. Có điều bây giờ cô ấy cần được yên tĩnh, chúng ta nên đi về thôi.

Chiếc mô tô phóng vút đi. Lúc này đã hơn 3h00 sáng, bầu trời lấp lánh những ánh sao khuya, từng cơn gió trở nên rét buốt, cái rét của mùa đông vẫn còn dai dẳng mãi chưa dứt. Ở trong căn phòng tối nhìn ra, có một ánh mắt vô hồn vẫn ngước lên bầu trời xa thẳm...

6h30.

Mặc dù mặt trời đã cố len lỏi qua những đám mây u ám nhưng quang cảnh vẫn còn mờ mờ, ảo ảo trong sương mù. Chuông nhà thờ đã vang lên những âm thanh quen thuộc, chưa ai muốn ra khỏi phòng cả, cảm giác ấm áp của chăn nệm như muốn giữ chặt lấy người ta trên giường. Một chiếc mô tô đen đỏ lao vút trong màn sương mù dày đặc, đến ngôi nhà quen thuộc thì nó rẽ vào thẳng trong sân.

Kei bước vào nhà, trên mặt cậu còn một miếng băng cá nhân dán chặt vì vết xước do con dao của Sadis phóng qua. Suốt cả đêm qua cậu không tài nào ngủ được, không chỉ vì phải giải quyết rắc rối đã xảy ra trong buổi tiệc mà cậu còn lo lắng cho Lucy nữa. Thật may là ông nhà báo trợ lý của chú Khánh đã thoát chết, dù vẫn đang nằm trong bệnh viện nhưng đám thuộc hạ của Hải Dương cũng không dám manh động nữa, vấn đề bây giờ là Lucy...Dù muốn cho Lucy được yên tĩnh một mình nhưng Kei vẫn rất lo cho cô bé, không biết tâm trạng Lucy giờ đã ổn định chưa, mới sáng sớm cậu đã phóng vội tới đây rồi. Nhưng xem ra Lucy vẫn còn ngủ. Cửa phòng vẫn đóng chặt im lìm...

-Cốc cốc cốc...

Kei ở bên ngoài gõ nhẹ cửa phòng, cứ tưởng cô bé vẫn chưa dậy, Kei đang định đi xuống thì cánh cửa hơi hé mở ra, chính xác thì tối qua nó không được đóng lại. Kei nhẹ nhàng bước vào..

Và cậu giật mình khi thấy Lucy...

Cô bé vẫn ngồi yên nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt tái nhợt vì lạnh và mệt, trên người cô bé vẫn là bộ sườn xám mặc từ tối hôm qua. Kei nhăn mặt bước lại gần Lucy, cậu chống hai tay lên lưng ghế nhìn cô bé xót xa:

-Cậu đang làm gì vậy Lucy ?

Nghe tiếng Kei, cô bé giật mình ngước lên, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu ướt nước. Kei đưa tay gạt những sợi tóc vương trên mặt cô, nhìn Lucy bây giờ không còn một chút sức sống nào nữa. Đột nhiên cậu đẩy mạnh cô bé vào thành ghế, nhìn cô bằng ánh mắt xót xa pha chút giận dữ:

-Đừng nói với tớ là cả đêm qua cậu ngồi đây khóc đấy nhé. Lucy !

-Bây giờ tớ nên vui hay buồn đây Kei ?

-Sao ?

-Tớ vẫn còn người thân ...Tớ không chỉ có bác Long và mẹ là ruột thịt. Tớ còn có bố, còn có anh trai nữa, bố tớ chưa chết... tớ đã gặp lại họ rồi...

-Cậu lắm nhảm gì vậy Lucy ?

-Nhưng việc đầu tiên mà họ làm cho tớ là muốn giết tớ...

-Lucy...

-Họ đã hại chết bác và mẹ tớ...

-Đủ rồi Lucy...

-Kei... có phải tại tớ mà bác Long mới bị giết, có phải tại tớ mà anh Bạch Dương bị liên lụy không ? Tại sao người đàn ông đó lại là bố tớ, tại sao ông ta lại đẩy những người thân bên cạnh tớ tới cái chết ? Chú Khánh đã nhận nuôi và coi tớ như con gái, nhưng chính người nhà của tớ lại giết chết con gái chú ấy... Tại sao lại như vậy, tại sao chỉ có Lucy là được sống trong yên bình, hạnh phúc còn mọi người lại phải hi sinh vì tớ chứ...

Lucy khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên má, cả đêm qua cô bé đã thức trắng và ngồi nhớ lại tất cả những hình ảnh về bác Long và mẹ mà cô còn lưu trong đầu, cả những chuyện xảy ra tối hôm qua nữa. Nếu đây là cơn ác mộng của Lucy thì cơn ác mộng này không thể kết thúc được dù cho Lucy có thức dậy bao nhiêu lần đi nữa, cũng không có cách nào trốn chạy khỏi nó được, đầu cô bé như muốn nổ tung ra, trái tim thất lại vì mặc cảm tội lỗi...

-Tớ không tin người đàn ông đó là bố tớ đâu. Sao ông ta lại là bố tớ được chứ ? Tớ ghét ông ta, tớ sợ ông ta lắm, nhưng chú Khánh lại khẳng định ông ấy là bố tớ...Tớ phải làm sao đây Kei?

-Đủ rồi Lucy !

Kei kéo cô bé vào lòng mình, ôm chặt, cái ôm siết đầy yêu thương và gấp gáp, như muốn xóa tan đi mọi đau khổ, dần vật trong trái tim người con gái bé nhỏ trước mặt mình. Nó làm cho Lucy cảm thấy ấm áp, được che chở và dựa dẫm...

-Cậu không có lỗi gì cả Lucy, cậu chỉ là kẻ vô tội bị cuốn vào ân oán của những người đi trước mà thôi, không cần phải dần vật bản thân như vậy nữa. Bạch Dương và chú Khánh mà thấy cậu như thế này sẽ lo lắng đó. Đừng như vậy nữa, cậu còn cuộc sống của riêng mình, không nên trói nó vào quá khứ không vui vẻ. Hãy quên tất cả đi và sống thật tốt, không phải đây là điều mà bác Long luôn mong muốn ở cậu sao ?

Lucy vẫn khóc, nằm trong vòng tay ôm chặt của Kei và khóc, đi Thanh đi lên phòng thấy cảnh này thì đứng bên ngoài, lặng yên một lúc rồi đi thở dài bước xuống.

-Cậu ngủ một lát đi Lucy. Quên hết tất cả và ngủ đi !

Kei nhắc bóng Lucy và đặt lên giường, cô bé định gượng dậy, nhưng cơn đau đầu lại dâng lên, cô càng cố mở mắt ra thì nó càng quặn quại hơn, cuối cùng thì đôi mắt của Lucy cũng không nghe lời cô bé nữa, nó nhắm nghiền lại và Lucy chìm sâu vào giấc ngủ...

Những cảm giác sợ hãi, căng rứt, đau khổ, dần vật cũng tan biến mất rồi, Lucy không còn cảm thấy gì nữa, chỉ còn lại sự ấm áp và yên tâm như có một thiên thần hộ mệnh ở ngay bên cạnh đang bảo vệ cho cô vậy. Kei sửa lại cái chăn trên người Lucy chon gáy ngấn và ngồi im nhìn cô bé. Lucy đã ngủ, khuôn mặt cô bé đã trở lại yên bình, nhưng ở bên khóe mắt vẫn còn một giọt nước đọng lại, trong suốt như sương mai, cậu đưa tay lau giọt sương trên khuôn mặt đó và chợt thấy lòng mình đau nhói...

Lucy hơi sốt nên nằm ngủ mê mết suốt cả buổi sáng, có lẽ tại cả tối hôm qua không ngủ và còn ngồi bên cửa sổ nên bị cảm lạnh. Con mèo Nyako nhảy lên nằm im bên cạnh cô bé cũng lim dim đôi mắt, thỉnh thoảng mấy cọng râu của nó rung rinh, nó bất tỉnh dậy dụi dụi đầu vào Lucy, đưa tay lên vuốt mặt rồi lại lăn ra ngủ tiếp.

Kei vẫn ở bên cạnh lặng im ngắm nhìn cô bé...

Đến gần trưa, những tia nắng đập bên ô cửa sổ làm cho căn phòng trở nên ấm áp, chiếc chăn dày trên người đã làm cho Lucy cảm thấy nóng rực. Cô bé cựa người và cảm thấy mình đã ngủ một được một giấc dài, đầu cô không còn đau nữa nhưng có gì đó đè nặng trên ngực cô khiến cô thấy hơi khó thở, cô bé từ từ mở mắt ra, thì ra thứ nặng trĩu đó là con mèo chết tiệt của cô, trái bóng tròn vo đầy lông lá đang nhắm nghiền mắt lại tận hưởng cái cảm giác ấm áp từ người mình. Gạt nó sang một bên, Lucy lồm cồm bò dậy thì có một ly nước nóng đưa ra trước mặt cô.

-Ngủ thêm lát nữa đi Lucy, cậu đang sốt đấy.

Lucy ngạc nhiên ngược lên, cô bé không biết rằng Kei đã ngồi bên cô suốt cả buổi sáng, cô định nói gì thì chợt thấy cổ họng mình khô rát, cô bé đưa tay nhận ly nước và đưa lên miệng uống một cách khó khăn. Quả thật nước nóng rất có tác dụng, uống xong ly nước Lucy thấy cơ thể đã dễ chịu hơn rất nhiều, trao lại cái ly cho Kei, cô bé bước xuống giường.

-Anh Bạch Dương thế nào rồi. Vết thương của anh ấy không sao chứ Kei ?

-Anh ấy đang ở trong bệnh viện, xương vai bị gãy có vẻ khá nghiêm trọng. Tối nay dì Thanh sẽ chuyển anh ấy vào bệnh viện trong thành phố. Ở đó sẽ có những bác sĩ giỏi hơn chăm sóc cho anh ấy. Anh ấy rất lo lắng cho cậu đó...

-Chúng ta đi tới bệnh viện đi Kei. Lucy bước vội ra ngoài, nhưng Kei đã níu tay cô bé lại, cậu nhìn Lucy từ đầu đến chân rồi nhăn mặt:

-Đi với bộ dạng này hả. Ít ra cậu cũng phải thay đồ, ăn sáng đã rồi hãy đi chứ.

Lucy giật mình nhìn xuống, giờ cô mới nhớ cảm giác chật chội bó sát của bộ sườn xám mặc từ tối qua, hai búi tóc cũng vẫn giữ nguyên còn bụng thì đã kêu ọc ọc.

Cô bé “ừ” một tiếng rồi lấy đồ chạy vào nhà tắm, 15 phút sau bước xuống dưới nhà đã thấy Kei đang ngồi bên ly hồng trà, bên cạnh là tô cháo đang bốc khói. Lucy hiểu nó dành ỉn nên nhanh nhẹn ngồi vào bàn ăn.

-Chú và dì đâu rồi Kei ?

-Tối bệnh viện hết rồi. Kei chậm rãi đưa ly trà lên miệng uống một hơi rồi quay sang Lucy.-Ăn nhanh lên rồi tới bệnh viện, đồ rửa bỏ...

Nhưng vừa nói xong câu đó cậu suýt sặc nước khi Lucy đặt tô cháo đã trông trơn xuống bàn và đang liếm mép ngon lành. Cậu há hốc miệng, hai con mắt muốn nhảy ra ngoài, không thể tin được bên cạnh cậu là con nhóc có vận tốc ăn ngang với vận tốc ánh sáng.

-Xong rồi. Đi thôi ! Lucy vui vẻ đứng dậy, tiện tay cô nắm luôn gáy áo Kei kéo ra ngoài. Kei mỉm cười, xem ra cô nhóc đã lấy lại được tinh thần rồi.

Giờ là 11h00, con bộ đen đỏ lao vút trên đường thẳng tới bệnh viện. Nhật Dạ và Thanh Phong đã ở đó rồi, họ đang gọt trái cây, còn Bạch Dương thì đang ngồi ăn cháo, đầu anh quấn băng trắng kín mít, vai và cánh tay trái bị gãy phải bó bột, nhưng chiều nay anh sẽ được chuyển đến bệnh viện lớn trong thành phố để điều trị, những vết bầm trên mặt vẫn sưng lên. Nhìn Bạch Dương trong bộ dạng như vậy, Lucy muốn nổi điên lên khi nhớ lại khuôn mặt tàn nhẫn của Hải Dương khi anh ta đập gãy cánh tay của Bạch Dương. Rồi cô bé chợt đau nhói trong lòng khi nhớ ra lí do anh bị đánh, tất cả là do Lucy, nếu không phải vì bảo vệ cho Lucy thì anh đã không bị đám người đó bắt đi, nếu anh cứ bỏ mặc cô mà chạy trốn thì đã không phải đau đớn như vậy...

Nghe tiếng mở cửa, Bạch Dương ngược lên, nhìn thấy Lucy và Kei đang bước vào, anh buông chiếc muỗng xuống mừng rỡ:

-Lucy ! Em không sao chứ ?

Lucy gật đầu không nói gì, cô bé đưa đôi mắt đau đớn nhìn anh. Bạch Dương thở dài, anh mỉm cười hơi nhăn mặt, có lẽ vết thương làm anh đau, cánh tay quấn đầy băng trắng của anh đưa về phía Lucy khó khăn :

-Không sao là tốt rồi. Lại đây với anh nào !

Lucy lẳng lặng đi lại bên Bạch Dương, đôi mắt nhòa nước chỉ chực tuôn ra. Nhưng cô bé cố nén lại. Nước mắt chỉ làm bản thân thêm yếu đuối và khiến người khác phải lo lắng ỉn thôi. Trong hoàn cảnh này Lucy không muốn ai phải lo lắng cho cô nữa, cô không muốn phải trở thành gánh nặng của ai nữa. Bạch Dương đưa tay lên xoa đầu Lucy rồi ôm cô bé vào lòng nghẹn ngào :

-Xin lỗi em, Lucy ! Anh không thể bảo vệ được cho em, anh thật vô dụng quá. Hôm qua em sợ lắm phải không?

Sợ. Sợ lắm. Đúng là Lucy đã rất sợ hãi khi thấy con dao trắng lóa chĩa vào anh, sợ hãi khi nhìn thấy anh bị người ta đánh mà Lucy không thể làm được gì, sợ hãi khi thấy Kei và Thanh Phong tới cứu cô và suýt phải chịu chung số phận với cô. Tất cả nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ Lucy. Chính Lucy đã khiến ọi người gặp nguy hiểm...

-Không đâu. Tất cả là tại em, chính vì em mà anh và mọi người mới gặp nguy hiểm như vậy. Em xin lỗi...

Sau một lúc im lặng Lucy mới thốt ra một cách khó khăn, mọi người quay lại nhìn cô bé buồn bã, Lucy thật muốn bật khóc. Dòng nước mắt cứ chực tuôn ra. Bạch Dương đưa tay cốc lên trán cô bé nhìn cô trách móc :

-Nói vớ vẩn gì vậy nhóc con ! Đám người đó thì liên quan gì đến em chứ. Không ai bắt em phải chịu trách nhiệm cho chuyện này cả. Em chỉ là kẻ vô tội bị cuốn vào chuyện này thôi. Vì vậy đừng bắt bản thân phải gánh tội một cách oan uổng như thế nữa. Đồ ngốc à !

Lucy ngược lên nhìn anh gượng cười. Bạch Dương là thế. Lúc nào cũng muốn dành cho Lucy mọi điều tốt đẹp cả. Cô bé hỏi anh bằng giọng xót xa:

-Vết thương của anh có nặng lắm không. Anh còn đau lắm không ?

Bạch Dương mỉm cười cầm chiếc thìa tiếp tục ăn cháo.

-Anh thấy đỡ rồi, nhưng dì Thanh cứ nhất định bắt anh phải chuyển đến bệnh viện trên thành phố để theo dõi. Chiều nay dì ấy sẽ làm thủ tục chuyển viện cho anh. Em cũng đừng suy nghĩ gì nữa. Mọi chuyện đã ổn rồi. Lo tập trung ôn thi cho tốt đi. Ngày mai là các em bắt đầu thi rồi đó.

Theo như những gì anh nói, chú Khánh sẽ bỏ ý định tố cáo tập đoàn BIAT và việc công bố tập tài liệu mật mà ông đang giữ. Nhà họ Hoàng cũng không thấy có động tĩnh gì, họ cũng phải quay sang giải quyết vụ rắc rối xảy ra trong lễ hội ở khách sạn và xoa dịu gia đình họ Hà vì đã làm buổi tiệc do họ tổ chức rối tinh lên. Hẳn nhiên nhà họ Hà cũng là một gia đình có thế lực, lại là đối tác làm ăn quan trọng của BIAT, vì vậy Hải Dương cũng không muốn làm gì đắc tội với họ. Tạm thời mọi chuyện sẽ được yên ổn một thời gian...

Ngồi trong xe của Nhật Dạ về nhà, Lucy vẫn lặng lẽ nhìn ra ngoài đường, chiếc mô tô chở Kei và Thanh Phong vẫn đi song song bên cạnh. Kei bên ngoài liếc vào xe Nhật Dạ buồn bã, cậu không muốn nhìn thấy khuôn mặt Lucy như lúc này chút nào cả, buồn rầu và đầy suy tư, không còn cái vẻ nghịch phá, ngây ngô như thường ngày nữa.

-Cậu ổn chứ Lucy ?

Giật mình khi nghe tiếng Nhật Dạ hỏi, cô bé quay sang gượng cười, nhưng cô không còn biết Nhật Dạ đang hỏi gì nữa.

-Tớ đã nghe Phong kể lại chuyện của cậu rồi. Nếu gặp rắc rối gì thì hãy nói với tớ đi. Tớ sẽ giúp cậu, thậm chí nếu Lucy thấy không an tâm , cậu có thể tới sống ở nhà tớ một thời gian. Gia đình tớ sẽ bảo vệ an toàn cho cậu. Những người đó sẽ không dám làm gì đắc tội với nhà tớ đâu.

-Cám ơn Nhật Dạ. Lucy gượng cười. -Tớ không sao đâu, cậu đừng lo.

Nhật Dạ nhìn thẳng Lucy, đôi mắt xám ám áp đầy tin cậy :

-Cậu đừng ngại Lucy ! Chúng ta không phải là bạn bè sao. Đã là bạn bè thì phải giúp đỡ nhau khi hoạn nạn chứ. Cậu đừng lo lắng gì cả, dù sau này có chuyện gì xảy ra bọn tớ cũng sẽ giúp cậu vượt qua. Vì vậy hãy luôn vui cười như mọi khi đi nhé. Bọn tớ sẽ luôn ở mãi bên cậu !

Lucy mỉm cười, cô bé ngược nhìn cô bạn thân trước mặt rồi quay ra đường. Thanh Phong và Kei chốc chốc vẫn liếc vào xe với vẻ lo lắng, Đúng vậy ! Mọi người đang ở bên cạnh cô, đôi mắt cô bé rơm rớm...

-Cám ơn mọi người !

Những ngày tiếp theo sau lễ giáng sinh, bốn đứa nhóc lại phải lao vào học như điên để chuẩn bị cho kì thi cuối học kì 1. Mặc dù không có nhiều thời gian vì những rắc rối xảy ra, nhưng việc ôn tập đối với bốn người không áp lực lắm, vì những kiến thức mà họ có, được tích lũy trong thời gian dài học tập nên việc lấy chúng ra và áp dụng vào bài thi không đến nỗi mất thời gian.

Mấy hôm nay Lucy phải lo ôn tập nên cô bé không có thời gian để ý đến những việc của chú Khánh nữa, chú ấy cũng không muốn lôi Lucy vào sâu trong chuyện này. Mỗi lần ngồi nói chuyện với cô, chú chỉ nói đề cập đến vấn đề học hành và bạn bè của Lucy, tuyệt đối không giải đáp bất kì câu hỏi nào của Lucy về nhà họ Hoàng. Ngay cả Bạch Dương, mỗi lần nghe Lucy đề cập đến việc này cũng bị anh gạt đi.

Lucy hiểu họ đang nghĩ gì, nhưng cô không thể đứng ngoài chuyện này được, vì ít ra nó cũng liên quan đến thân thể và mối thù của bác cô. Nhưng dù sao Lucy cũng không thể có một hành động khinh suất nào được. Đây không phải trò đùa trẻ con, sơ sẩy một chút là có thể chết người như chơi, vả lại trước mắt, Lucy cũng phải hoàn thành kì thi cho xong rồi mới tính đến những chuyện tiếp theo được. Cô bé đã quyết định, sau khi thi xong nhất định phải nói chuyện nghiêm túc với chú Khánh. Dù sao Lucy cũng có phần trong việc này, chú ấy và Bạch Dương không thể gạt cô ra ngoài được.

Sau một tuần ôn tập miệt mài. Lucy và đám bạn cũng bắt đầu bước vào ngày thi đầu tiên.

Sáng thứ hai, cô bé cố gắng dậy thật sớm ra đón bus. Trạm xe bus hôm nay khá vắng vẻ, có lẽ do cô dậy hơi sớm nên bây giờ Lucy là người khách đầu tiên và duy nhất ngồi đợi xe ở đây. Cô bé thở mạnh xoa xoa hai bàn tay lạnh cóng và nhìn xa xa về con đường trước mặt. Chợt một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

-Đợi ai ở đây thế ? Cô bé !

Lucy quay lại, giật mình. Người đang ở trước mặt cô là Hải Dương, anh ta vừa bước ra từ chiếc xe hơi màu đen mới cóng tiến về phía Lucy mỉm cười.

Cô bé lạnh người, những kí ức đêm giáng sinh tràn về. Đây là người đã bắt cóc Lucy và Bạch Dương, cũng chính anh ta đã đập gãy xương vai của Bạch Dương và muốn giết tất cả mọi người, cô bé sợ anh ta, ghét anh ta lắm...Nhưng trở trêu thay, theo những gì mà Lucy được biết thì người này lại chính là anh trai cùng cha khác mẹ với cô. Sau mọi chuyện xảy ra từ đêm đó, Lucy đã không gặp lại anh ta nữa. Vậy tại sao bây giờ anh ta lại xuất hiện ở đây, là một sự tình cờ, hay là...

Còn không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này thì Hải Dương đã đi đến trước mặt Lucy, anh ta đưa tay lên vuốt mái tóc của cô bé, mỉm cười nhẹ nhàng.

-Sao không trả lời anh ? Mà không sao. Đi với anh nào. Anh có chuyện cần làm với em đó !

Nói xong, anh ta cầm cánh tay Lucy lôi cô bé lên xe, Lucy hoảng hốt giẫy dụa cố thoát ra, nhưng cánh tay Hải Dương vẫn cầm chặt Lucy một cách thô bạo và lôi cô bé đi xệch xệch. Lucy vùng mạnh ra sau hét lớn:

-Tôi không đi...Thả tôi ra...

Bất ngờ, một con dao nhỏ phóng đến cắm phập vào bảng quảng cáo ở trạm chờ xe bus, ngấp đến chuôi, đường đi của nó khá chính xác, rạch một vết trên vai Hải Dương, không xây xát gì, nhưng chiếc áo vét đen của anh ta bị rách toạc một đường thay ột lời cảnh cáo...

Hải Dương tức giận quay về nơi xuất phát của con dao tìm kẻ vừa phóng nó. Kei và Thanh Phong bên cạnh con bọ đen đỏ cũng đang nhìn anh ta với đôi mắt bùng bùng sát khí. Không nói câu gì, Kei lạnh lùng đi lại lôi Lucy ra khỏi tay Hải Dương :

-Đừng có dại dột đụng vào con bé này. Nếu không anh sẽ phải hối hận đấy Hoàng Hải Dương.

Thấy Kei nhìn Hải Dương trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta. Lucy hơi lo sợ, tìm cô bé đập mạnh trong lồng ngực, thấy chủ mình bị đe dọa, mấy người thuộc hạ của Hải Dương đang ở trong xe cũng bước ra, trên tay cầm những thanh mã tấu trắng lóa. Bây giờ thì Lucy cảm thấy hoảng hốt thật sự, cô bé sợ sẽ phải chứng kiến lại cơn ác mộng đêm giáng sinh một lần nữa. Bàn tay cô run rẩy nắm chặt lấy tay Kei. Hải Dương thì nhìn cậu nhóc cười nhạt:

-Hừm ! Hai con chó săn nhà họ Hà ! Tụi mày thì làm được gì chứ. Đây không phải chuyện của tụi mày, muốn sống thì xéo sang một bên.

“Vút...”

Hai cây phi đao từ tay Thanh Phong bay thẳng vào người Hải Dương, nhưng anh ta đã lách người ra tránh được. Thanh Phong tiếp tục lao lên, hai bàn tay cậu xò ra mấy con dao nhỏ xếp thành hình chiếc quạt,

ánh mắt sắc lẹm nhìn trừng trừng vào đối thủ như con dã thú săn mồi. Hai con dao mà cậu phóng ra khi nãy đều nhắm vào cổ họng Hải Dương, cũng hên là ở khoảng cách xa nên anh ta mới tránh được, nhưng anh ta cũng hơi bất ngờ, Hải Dương không nghĩ rằng Thanh Phong lại dám ra tay dứt khoát với mình như vậy. Thấy hành động hung hăng của Thanh Phong và Kei. Lucy run rẩy đưa đôi mắt hốt hoảng nhìn hai người. Lucy sợ lắm. Đứng trước mặt cô bé bây giờ không còn là thiên thần, không còn là những người bạn hiền lành như mọi ngày nữa, mà họ giống sát thủ, giống những người như Hải Dương hơn...

-Mày hỏi tại sao tao làm được gì hả ? Tao sẽ xé xác mày ra, cho dù mày có là ai đi nữa.

Thanh Phong gần giọng lao lên trước mặt Kei và Lucy, hai tay cậu vụt chéo qua người, sẵn sàng tung ra những con dao sắc lẹm vào người Hải Dương. Và với khoảng cách của hai người lúc này, Hải Dương sẽ khó thoát, nhưng ở đằng sau anh ta, mấy gã thuộc hạ cũng lao lên vùng mã tấu...

-Dừng lại đi !!!

Lucy gào lên, chạy vội lên phía trước đứng chắn giữa Hải Dương và Thanh Phong, cô ngược nhìn Hải Dương với ánh mắt giận dữ, lớn tiếng:

...-Dừng lại đi !!! Hải Dương !!! Tôi sẽ nói chuyện với anh.

-Hử ? Hải Dương mỉm cười, bất ngờ với quyết định của Lucy, anh ta đưa tay ra hiệu ấy tên thuộc hạ lùi lại.

-Tôi sẽ nói chuyện với anh ! Nếu như những gì chú Khánh nói là đúng, tôi cũng có việc phải làm với anh. Nhưng không phải là bây giờ. Hôm nay tôi phải thi học kì, đây lại là ngày thi đầu tiên của tôi, tôi không muốn bỏ dở nó, đối với tôi việc học bây giờ rất quan trọng, hãy chờ tôi một tuần, khi kết thúc kì thi này tôi sẽ đến gặp anh, lúc đó chúng ta sẽ giải quyết dứt khoát chuyện này.

-Hừm ! Anh thì lại muốn em đi với anh ngay bây giờ thôi ! Ông già đã nói anh đến đây đón em thì làm sao anh về tay không được. Nếu em không muốn hai thằng nhóc kia gặp rắc rối thì hãy đi với anh !

-Xin lỗi ! Anh không có quyền ra lệnh cho tôi. Hải Dương ! Nếu các người thật sự muốn gặp tôi thì hãy đợi tôi một tuần nữa. Còn nếu không...

-Nếu không ?

BRỐP !!!!

Cây nhị khúc còn từ cặp sách Lucy bay thẳng vào cây cột sắt bên cạnh, cây cột bị hỏm vào một lỗ và oằn sang một bên, Lucy nắm chặt cây nhị khúc trong tay thủ thế, liếc ánh mắt sắc lẹm và Hải Dương chờ nghe câu trả lời.

-Nếu không, tôi sẽ phải nói chuyện với anh theo cách mà anh vẫn thường làm...

-Chắc ! Em cũng dễ sợ quá nhỉ ?

-Một tuần nữa, hoặc là không bao giờ nữa...

Hải Dương nhìn cô bé mỉm cười bất ngờ, anh ta nhớ lại lần bắt cô bé tới chân cầu ngoài thị trấn, lúc đó cô nhóc cũng đã cho anh thấy cô là kẻ liều mạng như thế nào. Lucy là kẻ không thể dùng bạo lực để khuất phục được. Phải tìm cách khác...

-Đừng cứng đầu nữa Lucy ! Anh chỉ lo lắng cho em thôi. Nếu ở đây lâu, em sẽ gặp nguy hiểm. Em có thể chính là em gái anh. Mà anh và nhà họ Hoàng thì không ít kẻ thù đâu, cô bé. Trước khi làm rõ mọi chuyện, anh không muốn kẻ nào làm hại em. Vì vậy hãy đi cùng anh đi.

-Tôi không quan tâm các người có bao nhiêu kẻ thù. Tôi biết tự lo ithub, một tuần nữa anh hãy đến gặp tôi.

-Em không định bỏ trốn đó chứ ? em không thể thoát khỏi anh đâu.

-Tôi không có lí do gì để bỏ trốn cả. Tôi còn việc phải làm với các người. Còn rất nhiều thứ phải đòi lại ấy chứ. Tôi nhất định sẽ gặp lại anh...

Hải Dương im lặng một lát nhìn Lucy, rồi mỉm cười lạnh lùng quay đi.

-Được rồi. Nếu em đã nói vậy thì anh cũng không làm khó em nữa. Một tuần thì cũng không phải là thời gian dài. Kết thúc kì thi đi, anh sẽ tới tìm em. Liếc qua Kei và Thanh Phong, anh ta cười nhạt.-Đến lúc đó nhớ ngoan ngoãn đi theo anh và đừng để kẻ nào xen vào chuyện của chúng ta nữa.

-Hừ...

-Hẹn gặp lại !

Chiếc xe hơi màu đen lạnh lùng lao đi. Lucy nhìn theo thở phào nhẹ nhõm. Hên là Hải Dương cũng còn biết thỏa thuận với người khác.

Ngồi trong xe, Hải Dương mỉm cười mở bàn tay ra. Bên trong là một sợi tóc mảnh mượt như tơ. Chính động tác đưa tay lên vuốt tóc Lucy ban nãy anh ta đã lấy được nó. Hiển nhiên cô bé và hai người bạn kia không hề biết được điều này và đây cũng là lí do mà anh ta có thể dễ dàng bỏ qua cho Lucy. Cẩn thận bỏ sợi tóc đó vào một túi nhựa nhỏ màu trắng, Hải Dương ngồi ngả người ra sau ghế, ánh mắt lạnh lẽo cười thầm...

27. Chương 27: Dự Định Không Thành...

-Nè !!!! Làm được bài không mọi người ? Sao mà ử rử thế ?

Nhật Dạ chạy đến trước mặt ba người bạn vui vẻ, nhìn cô bé là biết ngay bài thi khi nãy làm tốt thế nào rồi. Nhật Dạ không biết được chuyện xảy ra sáng nay nên cô nhóc vẫn lú lú hết chuyện này đến chuyện khác. Còn Lucy thở dài vẫn nằm ườn trên bàn không buồn ngồi dậy. Mới sáng sớm đã có ác quỷ đến nắn gân làm sao mà vui cho nổi chứ. Cũng may lúc đó Hải Dương không bắt Lucy đi, nếu không, không biết Kei và Thanh Phong đã làm gì họ rồi. Kei cúi xuống đưa tay xoa đầu Lucy mỉm cười động viên :

-Không sao đâu Lucy, đừng lo lắng gì cả, tớ sẽ không để ai đụng vào cậu đâu.

Cô bé nhìn Kei không nói gì. Đây mới chính là điều mà Lucy lo sợ nhất. Được người khác bảo vệ và khiến họ gặp nguy hiểm vì mình. Lucy không muốn như vậy đâu, cô cảm thấy mình chỉ đem lại tai họa ọi người thôi. Lucy không muốn ai phải gặp nguy hiểm vì cô nữa, cô hoàn toàn không muốn kéo Kei và Thanh Phong vào chuyện này. Đầu óc cô quay cuồng lên với bao nhiêu dằn vặt cào xé.

“Tớ chỉ là kẻ vô dụng. Chỉ biết đem lại tai họa ọi người thôi. Làm ơn đừng ở bên cạnh tớ nữa. Kei ! Phong, Nhật Dạ...”

Cô bé đứng dựa lưng vào tường đưa tay lên ôm đầu, đó là những gì mà cô bé muốn nói với những người bạn. Nhưng Lucy lại sợ phải cô đơn một mình, cô sợ khi phải nói lời chia tay với những người bạn, khó khăn lắm cô mới có bạn, cô đã phải chờ đợi cô độc trong suốt 5 năm qua để có những người như vậy ở bên cạnh, cô không muốn buông g tay để họ rời xa mình, nhưng Lucy lại khiến họ gặp nguy hiểm, nếu họ ở bên cạnh cô họ sẽ gặp nguy hiểm. Như vậy là đủ rồi, dù có phải xuống địa ngục cô cũng không muốn ai bị mình liên lụy nữa, nhưng những người bạn của cô lại không nghĩ như vậy...

-Cậu sao vậy nhóc con ! Đau đầu hả, chắc tại tối qua thức khuya quá chứ gì ? Để tớ đưa cậu về nhà nhé ! Kei đi đến bên cạnh Lucy khoác vai cô bé thì thầm, một cảm giác yên bình bao lấy Lucy khi cô ở trong vòng tay của cậu, nhưng đầu đó còn vương chút bất an, Lucy ngược lên nhìn Kei tha thiết...

-Kei à ! Các cậu không nên...

-Đi thôi !!!

Không để Lucy nói hết câu, Kei vui vẻ lôi cô bé đi luôn. Lucy hơi ngần ngại, nhưng rồi khuôn mặt cô bé chợt thư giãn. Cô bé mỉm cười tự trấn an “Không sao, Kei và Phong là con nuôi nhà họ Hà mà. Hải Dương sẽ không nhầm vào họ đâu. Cuối tuần này Lucy sẽ gặp anh ta, và cô bé sẽ kết thúc chuyện này với anh ta (dù không biết bằng cách nào)”. Ít ra thì bây giờ mọi người đang lo lắng cho Lucy, không thể để họ phải bận tâm về mình nữa.

Về cuộc gặp mặt bất ngờ sáng thứ hai, Lucy và hai cậu bạn không kể cho ai nghe nữa, kể cả chú Khánh. Chuyện này nói ra chỉ khiến mọi người thêm lo lắng mà thôi. Suốt cả tuần thi trôi qua, Hải Dương và thuộc

hạ của anh ta cũng không đến gặp Lucy một lần nào nữa nên cô bé cũng yên tâm phần nào, vậy là Hải Dương đã giữ lời hứa...

8h30 tối...

-Lucy ! Cháu ngủ chưa ? Đang ôn lại mớ công thức ôn thi cuối cùng ngày mai thì chú Khánh bước vào. Lucy quay ra mỉm cười :

-Cháu đang ôn bài. Có chuyện gì vậy chú ?

-Mấy hôm nay cháu làm bài thi thế nào rồi ?

-Rất tốt chú ạ, chỉ có môn Anh văn là hơi khó, những môn còn lại thì cháu làm bài rất tốt.

-Cháu giỏi lắm. Chú thấy rất hạnh diện vì cháu.

-Dạ...cũng bình thường thôi mà chú...Lucy đưa tay lên gỡ đầu ngón tay khi chú Khánh khen cô. Lúc mới vào cô còn đứng cuối lớp, khó khăn lắm mới đuổi kịp mọi người đó chứ...

Chú Khánh ngồi xuống bên giường nhìn Lucy trìu mến, chuyện xảy ra mấy hôm nay đã khiến chú ấy phải suy nghĩ nhiều, đôi mắt của chú trũng sâu và buồn thẳm, râu mọc lởm chởm trên mặt cũng không buồn cạo đi, cả ngày chú chỉ ở trong phòng làm việc bên chiếc laptop, nhiều hôm chú còn bỏ cả ăn tối để làm việc, cứ như chú ấy muốn lấy công việc để quên đi những thứ đang diễn ra bên ngoài vậy.

-Lucy ! Ngày mai chú có việc phải đi qua thị trấn bên cạnh khoảng hai ngày, dì Thanh và Bạch Dương phải vài tuần nữa mới trở về, để cháu ở nhà một mình chú thấy không yên tâm lắm. Hay cháu qua nhà bạn chú ở tạm nhé. Chỉ hai ngày thôi rồi chú sẽ trở về.

Lucy đưa tay lên gạt vạt tóc qua vai nhẹ nhàng.

-Không cần đâu chú ! Cháu lớn rồi, cháu biết tự lo mình mà, với lại chỉ ở nhà hai ngày thì không có vấn đề gì đâu. Chú cứ an tâm đi làm việc của mình đi.

-Như vậy sẽ ổn chứ ? cháu là con gái, lại ở nhà một mình...Dù sao chú cũng thấy không an tâm lắm, tốt nhất là cháu nên đi tới nhà bạn của chú ở đi, như vậy sẽ an toàn hơn.

-Chú đừng lo, cháu có võ mà, không ai bắt nạt được cháu đâu, với lại ngày nào mà Thanh Phong và Kei không đến nhà ôn bài với cháu cho đến tối mịt chứ, có họ ở bên cạnh cháu rồi chú đừng lo, hai cậu ấy mạnh mẽ và thông minh lắm.

-Ừ...Thế cũng được...Chú Khánh mỉm cười, nếu có hai cậu nhóc đó trông chừng Lucy thì ông cũng yên tâm phần nào...

-Chú ! Lúc trở về chú nói chuyện với cháu được không ? Cháu có vài vấn đề liên quan đến nhà họ Hoàng cần hỏi chú. Khi thi học kì xong, cháu sẽ tới gặp họ.

-Được ! Chú hứa với cháu. Khi trở về chúng ta sẽ nói chuyện. Chú sẽ kết thúc chuyện này nhanh thôi. Chú sẽ đưa cháu đi gặp họ.

-Chú à...Lucy nhìn ông ngập ngừng.-Nếu họ không quan tâm đến cháu thì thôi, cháu sẽ không bận tâm nữa, nhưng nếu họ muốn đưa cháu đi...cháu sẽ không đi đâu. Cháu không muốn đi với họ, cháu muốn ở lại với gia đình chú...

-Cháu chắc chứ, Lucy....Trần Khánh hơi nhíu mày.-Dù sao...ông ta cũng là bố ruột của cháu, hơn nữa cháu lại là con gái của Hoàng Hà...chú nghĩ ông ta sẽ đón cháu về nhà...

-Cháu sẽ không đi đâu. Chú ! cháu không muốn đi về nhà họ Hoàng...cháu muốn ở đây...

-Lucy...

-Xin chú...đừng đuổi cháu đi...cô bé nhìn ông tha thiết, đôi mắt rơm rớm nước.

-Cháu gái khờ khạo...chú có nói đuổi cháu đi bao giờ đâu chứ. Nếu cháu không muốn về, cháu có thể ở lại đây, chú cũng không dám tin trở về nhà họ Hoàng rồi cháu sẽ được hạnh phúc hơn khi ở trong nhà chú, chú hứa sẽ không để ai đụng vào cháu đâu. Cháu gái yêu quý !

Chú Khánh đưa tay xoa đầu Lucy rồi đi ra ngoài, cô bé nhìn theo mỉm cười, lần này chú ấy không né tránh nữa, có lẽ chú ấy đã có cách đối phó với đám người của Hải Dương rồi, cô bé chợt nhớ lại bác Hoàng Long, chú Khánh bây giờ cũng y như bác ấy hồi trước. Chu đáo và giàu tình cảm...

“Không sao. Sẽ không ai phải gặp nguy hiểm nữa...”

Trần Khánh cầm tập tài liệu mật trên tay, người ông hơi run rẩy. Ông đã bỏ hẳn ý định sẽ tố cáo tập đoàn BIAT về vụ ô nhiễm gây bệnh ung thư rồi. Mục đích ban đầu của ông chỉ là muốn nhắm vào Joana Phụng Hoàng-kẻ chủ mưu giết con gái ông, nhưng bà ta quá gian xảo, ngay sau khi gây ra vụ án bà ta đã biến mất ra nước ngoài không để lại một dấu vết gì và công ty mà bà ta điều hành cũng giao lại cho người khác trong nhà họ Hoàng. Bây giờ dù ông có công bố những tài liệu này cũng không thể làm gì được bà ta, mà chỉ khiến người bạn cũ của ông quay sang thanh toán ông thôi. Đã thế bây giờ lại còn nảy sinh vấn đề về thân thể của Lucy, nếu không khéo léo trong chuyện này, nếu để Joana Phụng Hoàng đánh hơi ra thân thể của Lucy. Cô bé sẽ gặp nguy hiểm...

Trần Khánh dự định sẽ dùng tập tài liệu này để đổi lấy sự an toàn cho gia đình ông và cô bé. Dù sao thì Hoàng Tuyền cũng là bạn thân từ thơ ấu của ông. Lucy lại là con gái ruột của ông ta. Trần Khánh đã có ơn cứu mạng con gái ông ta. Ông ta không thể xử sự theo kiểu “cạn tàu ráo máng” được. Nhưng ông cũng không có ý định sẽ để Hoàng Tuyền đón cô bé Lucy về nhà họ Hoàng, ông không tin là nhà họ Hoàng sẽ đối xử tốt với Lucy được như gia đình ông, hơn nữa cô bé đã không muốn tới đó, vậy ông sẽ giữ cô bé lại, Lucy rồi sẽ được sống yên ổn với gia đình ông, con bé sẽ là đứa con gái thứ hai yêu quý của ông, ông phải bảo vệ nó bằng mọi giá, ông không cần trả thù nữa, trả thù chỉ cướp đi thêm những người thân của ông mà thôi. Nó không thể làm con ông sống lại được, vậy tại sao ông lại cố gắng trả thù ?

“Mọi chuyện đến đây là kết thúc”

Và ông đã đặt toàn bộ hi vọng vào suy nghĩ này...

28. Chương 28: Ngày Thi Cuối Cùng...

Không hiểu có phải là tình cờ hay không mà nó lại rơi vào thứ sáu ngày 13...

Theo truyền thuyết của phương Tây thì đây là ngày mang nhiều xui rủi, mất mát nhất. Bất hạnh sẽ bao trùm lên mọi thứ, bầu trời hôm nay cũng u ám đúng như những gì mà người ta kể về ngày này, ngay giữa trưa mà lại có những hạt mưa rơi lộp bộp, lạnh buốt...

Lucy vẫn không biết những gì đang chờ đợi mình phía trước. Sau khi kết thúc kì thi tốt đẹp, cô bé ríu rít cùng đám bạn xuống căn tin ăn mừng, thi xong là coi như trút được một gánh nặng trên vai rồi, đám nhóc ngồi ăn pizza vui vẻ nói về những dự định của mình trong những ngày nghỉ tới. Tụi nhóc có vẻ rất háo hức cho chuyến đi chơi dài ngày trên biển do nhà trường tổ chức, Lucy cũng rất muốn tham gia vào chuyến đi này với họ nên cô bé bàn bạc rất hăng hái...

Đúng vào lúc xôm tụ nhất thì điện thoại của Lucy đổ chuông, đó là một tin nhắn được gửi đến từ điện thoại của chú Khánh, Lucy lo lắng vội mở máy ra, chú Khánh chưa bao giờ nhắn tin cho Lucy kiểu này cả, nếu cần gì thì chú chỉ gọi trực tiếp thôi, linh tính cho cô bé biết có chuyện gì đó không hay xảy ra...

“Ra cổng trường đi. Chú đang đợi cháu, nhanh lên !”.

Đó là tất cả những gì chú ấy viết trong tin nhắn gửi cho Lucy, cô bé cau mày khó hiểu, không phải chú Khánh nói hôm nay phải sang thi trấn bên cạnh sao ? Tại sao bây giờ chú ấy lại ở đây chứ ? đã có chuyện gì không biết ? Cô bé quay lại cáo lỗi với các bạn rồi vội vàng đi ra ngoài, vừa đi Lucy vừa bấm điện thoại gọi lại cho chú ấy, nhưng đầu dây bên kia chỉ có những tiếng “tút TUT...” vang lên. Chú Khánh không bắt máy...

Thấy Lucy đi ra có vẻ lo lắng, Kei và Thanh Phong lập tức đứng dậy theo sau cô bé.

-Có chuyện gì vậy Lucy, Hai người bạn quay sang nhìn cô bé dò hỏi, thái độ của Lucy lạ quá.-Cậu định đi đâu thế ?

-Chú Khánh gọi tớ ra ngoài, không biết là có chuyện gì. Lucy nghiêng đầu chỉ tay ra cổng.-Mà không sao đâu, tớ ra đó một lát rồi sẽ vào ngay thôi, các cậu quay lại căn tin với lớp đi, không cần phải đi theo tớ đâu.

Nhưng Thanh Phong và Kei làm như không nghe thấy, họ bước ra cổng nghiêng ngó tìm.

-Chú Khánh à ? Chú ấy đâu ? Làm gì có ai ngoài này đâu Lucy ?

Lucy cũng lóng ngóng nhìn quanh, rồi cô bé đi một đoạn nữa ra ngoài đường, vẫn không thấy chú Khánh đâu, rõ ràng là chú ấy nhả chờ Lucy ở ngoài cổng cơ mà, cô bé móc điện thoại ra định gọi lại một lần nữa, thì ở đâu có sáu chiếc xe hơi đen bóng lao tới xếp thành một hàng dài ngay trước mặt Lucy, cô bé còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì từ trong những chiếc xe, một đám người xông ra, tay cầm kiếm , mã tấu, gây sát lao về phía cô...

-Con bé kia rồi. Giết nó đi !!!

-CHẠY MAU LUCY !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kei hét lớn, chụp vội tay Lucy bỏ chạy vào trong trường, Lucy giật mình, đến bây giờ cô bé vẫn không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhìn những khuôn mặt hung hăng đang lao về phía mình, cô chỉ có thể đoán rằng những người này đã chờ sẵn Lucy ở đây để thanh toán cô, theo cái kéo tay của Kei, cô vội chạy vào trong trường...

Nhưng có một tốp người đã chặn ở ngay con hẻm trước cổng, trong tay lăm lăm những con dao sáng loáng và tất cả đều nhìn vào Lucy với ánh mắt đầy sát khí. Phía trước. Phía sau đều bị chặn. Bọn người này xem ra muốn lấy mạng Lucy bằng mọi giá đây mà. Khuôn mặt Lucy tái nhợt, cả người cô bắt đầu run rẩy, đầu óc quay cuồng, cô bé chưa bao giờ nghĩ là mình đã đắc tội với ai đến nỗi bị xử lý theo cách này cả. Kei nhả mặt nhìn bọn sát thủ, thủ thế, Thanh Phong cũng rút vội mấy cây phi đao trong người ra, nhưng so với ba đứa học trò có vẻ trời gà không chặt thì đám người chuyên đâm thuê chém mướn với lực lượng đông đảo này có lợi thế hơn nhiều...

Mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn, rồi nhạt nhòa như những viên đá nhỏ từ trên trời lao xuống, đường phố mờ mịt. Những người đi qua đây thấy cảnh tượng này vội vàng tránh xa. Đám người kia không một chút do dự lập tức lao vào ba đứa học trò nhỏ. Lucy hoảng hốt. Thế là hết ...

Nhưng Kei đã đập ngã một gã chém vào Lucy rồi giành lấy thanh trường kiếm trên tay gã, xông lên mở một con đường máu và cản bọn sát thủ cho hai người bạn mình trốn thoát. Thanh Phong không chậm trễ, cậu kéo vội Lucy chạy nhanh vào trong trường. Nhưng ngay khi Lucy và Thanh Phong chạy vào, cánh cổng sắt đóng sập lại, mấy chú bảo vệ đã chứng kiến việc này và họ đã báo cảnh sát, thấy hai đứa nhóc chạy vào, họ nhìn ra mặt tái mét hai người chạy trốn vào trong...(lũng củng quá m ơi). Lucy ngoái đầu lại nhìn, trái tim đang loạn nhịp chột đau nhói trong lồng ngực-KEI !!!

29. Chương 29

Kei ! Kei vẫn còn ở bên ngoài...

Kei vẫn đang còn ở con hẻm bên ngoài ...

Thanh Phong vội kéo Lucy chạy vào trong :

-Chạy mau Lucy ! Bọn nó mà tìm được cậu sẽ bị giết ngay đó.

Mặt Lucy tái nhợt nhìn ra cổng. Con hẻm mờ nhạt trước cơn mưa xối xả như trút, cả người cô bé run rẩy, không thể đánh lại đám người đó trong tình trạng này được, nghiêng chặt răng, cô vội chạy như bay vào căn tin, nước mắt chảy ra mặn chát hòa vào nước mưa rét buốt đang tuôn xuống.

“Tại sao... Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy ?”

Lucy chạy như điên trong màn mưa mù mịt. Cô không còn biết nghĩ đến chuyện gì nữa. Trong lòng cô bé dậy lên một mối căm thù, cô căm thù nhà họ Hoàng. Chính là họ muốn giết cô. Không biết là ai trong nhà đó. Nhưng cô dám chắc chắn chỉ có người nhà họ Hoàng mới có lí do để giết chết cô mà thôi. Thanh Phong cũng theo Lucy chạy như bay vào căn tin...

Đám bạn thấy hai người thì quay qua suýt xoa, cứ tưởng họ dính mưa nên vội vã như vậy. Nhưng khi nhìn thấy Lucy, đám con gái suýt té xỉu vì sợ hãi. Khuôn mặt cô bé đáng sợ như một con ác quỷ mới chui lên từ địa ngục. Bộ váy đồng phục dính sát lấy người, mái tóc ướt rũ nước mưa, đôi mắt tròn tròn đầy căm thù. Đôi môi tái nhợt mím chặt. Cô bé lao tới giật chiếc cặp da của mình trên ghế rồi rút trong đó ra một cây nhị khúc còn sáng loáng. Mọi người trong căn tin nhìn qua giật mình. Thấy Lucy định lao ra, Thanh Phong vội nắm chặt tay cô hét lớn:

-Lucy !!! Cậu định làm gì vậy ? Ở yên trong này đi.

Quay lại nhìn thiên thần một cách khủng khiếp, Lucy gạt mạnh tay cậu ra gào lớn:

-Cậu điên à ! Kei đang ở ngoài đó. Tôi không thể bỏ lại cậu ấy chạy trốn một mình được.

Dứt lời Lucy lao ra màn mưa. Thanh Phong nhìn theo, cánh tay cậu buông xuôi như bị gãy, sau vài giây thần thờ, cậu cũng vội lao theo cô bé. Còn Lucy, cô không biết mình đang chạy như thế nào nữa, cô chỉ biết cầm đầu lao vội ra ngoài cổng...

Cánh cổng trường mở toang, một vài tên đã trèo vào khổng chế các chú bảo vệ và mở nó ra. Lucy lao thẳng vào bọn chúng. Dù sao thì cô nhóc cũng là người trong nghề, dấn đá là sở trường của cô, đây cũng không phải lần đầu cô đánh nhau và bị thương. Hơn nữa bây giờ Lucy như một con thú điên bị trúng tên, ngay cả cô cũng không thể kiểm soát được bản thân mình nữa. Bây giờ cô chỉ còn biết đến một điều duy nhất là lao thẳng ra nơi có người bạn của mình...

Một gã cầm dao xông vào định chém Lucy đã bị cô đánh gục sang một bên. So với dao, kiếm, mã tấu hay gậy sắt thì nhị khúc còn có lợi thế hơn nhiều, linh hoạt hơn và người sử dụng cũng nhanh nhẹn hơn. Những tên khác định lao vào cô bé thì bị Thanh Phong hạ gục hết, cậu không sử dụng phi đao nữa mà dùng nắm đấm xông thẳng vào kẻ thù. Một bên vai áo của cậu đã bị chém rách, máu loang ra. Lucy không để ý thấy. Cô bé vẫn lao ra con hẻm trước mặt...

Mưa vẫn tuôn ào ào như trút...

Và trước mặt Lucy...

Một bóng người ngã xuống...

Cậu học sinh với chiếc áo sơ mi đầm máu đang đứng thở dốc, tay nắm chặt cây kiếm nhật. Máu từ trên mặt cậu cũng nhòe đi trong nước mưa. Sau một giây hốt hoảng Lucy mới nhận ra, máu trên người thực ra không phải là của Kei. Mà là của những người đang lao vào cậu. Kei dù đang thở dốc nhưng cũng vung kiếm lên chém mạnh vào những kẻ trước mặt, dứt khoát và tàn nhẫn, những gã này đổ gục xuống, những tên còn lại thì lùi ra xa bỏ chạy. Lucy sững sờ nhìn Kei. Cậu ấy thật đáng sợ. Chưa bao giờ cô bé thấy Kei đáng sợ như vậy, đôi mắt đen thẳm của Kei nhìn trong mưa mà sáng lóe, sắc lạnh như dao...

Kei vẫn đứng đó, lạnh lùng vung tay vẩy mạnh thanh kiếm dài đầm máu đang tan trong nước mưa nhìn những kẻ đang nằm la liệt xung quanh. Máu của họ hòa vào dòng nước lạnh làm đỏ ngầu cả một đoạn đường. Lucy lặng người, cô bé run rẩy và cảm thấy có cái gì đó đè nặng trên ngực khiến mình khó thở...

Kí ức ngày xưa hiện về trong cô, nước mưa lạnh buốt, chiếc sơ mi nhuộm máu nhòe đi trong mưa. Nhìn Kei bây giờ giống y như bác cô trước kia. Nhưng...Lucy loạng choạng làm rơi cây nhị khúc còn xuống đường. Nghe tiếng động của cây sắt rơi xuống, Kei quay ngoắt lại, ánh mắt sắc lẹm khiến Lucy giật mình, bây giờ cậu mới nhận ra Lucy đang ở trước mặt cậu, cô bé đang run rẩy, ánh mắt đen thẳm của cậu nhìn cô chột thấy bối rối. Kei không muốn để Lucy thấy cảnh này, không muốn cô bé thấy cậu cả người nhuốm máu như ác quỷ thế này...

-Lucy, Kei ! Không sao chứ ?

Thanh Phong từ sau chạy lại, thấy Lucy như người mất hồn, cậu còn tưởng cô bé bị thương ở đâu. Nhưng bất ngờ từ một góc con hẻm, có một tên lao ra cầm gậy sắt nhằm vào đầu Lucy phang mạnh...

-Lucy !!! Coi chừng !!!

Kei và Thanh Phong cùng hét lên. Như một phản xạ cô bé vội lao người ra phía trước nhưng vẫn không tránh kịp cây gậy sắt đang giáng xuống, có điều nó chỉ đập mạnh vào vai và lưng Lucy một cú trời giáng, cô bé ngã xuống đường. Hiên nhiên gã này cũng gục xuống với một vết chém dài từ vai xuống bụng của Kei. Trước khi ngất đi, Lucy còn nghe tiếng Kei quát lớn với Thanh Phong đầy giận dữ:

-Phong !!! Cậu điên hay sao mà để con bé quay lại đây...

Lucy ngất lịm trong vòng tay của Kei, trời vẫn mưa mãi không dứt, đột nhiên một chiếc xe hơi trắng từ cổng trường chạy ra, cửa kính xe hạ xuống, Nhật Dạ lộ đầu ra hét lớn:

-Lên xe mau. Kei, Phong !!! Cảnh sát sắp đến rồi.

Thanh Phong vội chạy lại mở cửa xe để Kei bế Lucy lên, chiếc xe lặn bánh, bỏ lại đằng sau một bãi chiến trường đầm máu...

30. Chương 30: Chạy Trốn

Cú đập từ cây gậy sắt của tên sát thủ quả thật rất mạnh. Phải mất một khoảng thời gian khá dài thì Lucy mới tỉnh dậy, đó là khi những tiếng chuông nhà thờ buổi sáng vang lên. Cô bé từ từ mở mắt ra và lơ mơ nhận thấy những hình vẽ lộng lẫy của thiên chúa trên trần nhà. Cô tựa người ngồi dậy, vết thương ở vai và lưng đau nhói khiến cô nhăn mặt đưa tay chống xuống giường, bây giờ Lucy mới để ý đến căn phòng mình đang ở, lạ hoắc y như phòng con trai, còn cô thì đang mặc trên người bộ đồ thể dục rộng thùng thình và nằm trên giường có chăn nệm trắng tinh ẩm áp, còn đang ngẩn ngơ thì có một giọng nói vang lên bên cửa sổ :

-Vẫn còn sớm mà Lucy ! Cậu ngủ thêm một chút nữa đi !

Lucy giật mình ngược lên, Thanh Phong đang ngồi bên cửa sổ ngay trước mặt cô, những ngọn gió lùa qua mái tóc vàng của cậu tung bay, một vài dải nắng sớm đậu trên vai làm cho khuôn mặt cậu trở nên rạng rỡ, Lucy vội tung chăn ra chạy xuống.

-Đây là đâu vậy Phong ? Sao tớ lại ở đây ?

-Đây là kí túc xá của nhà thờ, ở đây rất an toàn. Bọn người đó không thể tìm ra cậu đâu. Cậu thấy trong người thế nào rồi, Lucy ? Thanh Phong bước xuống đi lại gần cô bé mỉm cười dịu dàng.

Nghe Thanh Phong nói, Lucy giật mình nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, một hình ảnh vụt lên trong đầu cô, cô bé ngược đôi mắt hoảng hốt nhìn cậu run rẩy :

-Kei...Cậu ấy đâu rồi Phong ? Kei đâu rồi ?

Reng...Reng...Reng...!!!!!!!

Chiếc đồng hồ báo thức trên bàn réo lên inh ỏi, đột nhiên nó bị một cái chân thô bạo ló ra đá “bốp” một phát dã man, đập thẳng vào tường rồi im luôn. Kei tung mạnh cái chăn lồm cồm ngồi dậy, vươn vai ngáp dài.

-Ồn ào quá đấy nhóc con !!! Buồn ngủ chết đi được...

Kei....

Đôi mắt trong veo ngơ ngác của Lucy nhìn Kei, nhòa nước, cô bé lao lại ôm chầm lấy cậu nức nở :

-KEI !!!....

Cậu nhóc trợn mắt bất ngờ, cơn buồn ngủ của cậu cũng dứt hẳn luôn. Sau một lúc im lặng, cậu đưa tay lên ôm lấy cô bé đang run rẩy vào lòng. Lucy vẫn ôm chặt Kei, nước mắt, nước mũi cô bé chảy ra giàn dụa làm ướt hết cả chiếc áo của cậu, cô bé cứ thế, ôm chặt Kei và khóc nức nở.

Quả thật không còn biết phải diễn tả cảm giác mà Lucy đã trải qua như thế nào vào trưa hôm qua. Chỉ có thể nói bằng hai từ “khủng khiếp”. Cô bé đã gần như sắp chết khi thấy Kei một mình ở ngoài con hẻm nhỏ, rồi cả lúc thấy cậu người dẫm máu trong màn mưa lạnh buốt. Lucy đúng là gần như chết đi sống lại rồi. Chỉ vì cô mà Kei và Phong mới gặp nguy hiểm. Nếu Kei mà có mệnh hệ gì chắc Lucy sẽ không bao giờ tha thứ được cho bản thân mình. Bây giờ thì cậu ấy đang ở đây, trước mặt cô và vẫn bình an vô sự. Lucy không thể kìm được nước mắt nữa ...

-Nè ! Cậu khóc ướt hết áo tớ rồi Lucy. Nín đi nào !

Nghe Kei nói, Lucy càng khóc to hơn. Có lẽ vì mừng mà cũng có thể vì sợ nữa. Kei nhăn mặt, cậu không chịu được nữa, Lucy đang ôm chặt lấy cánh tay bị thương của cậu làm cho cậu đau nhói, lấy tay vỗ vỗ nhẹ lên lưng Lucy, cậu ghé sát vào tai cô bé thì thầm:

-Buông tớ ra Lucy ! Cậu định ôm tớ như vậy cho đến khi nào đây. Đây là nhà thờ đó, nếu cậu muốn, chúng ta nên tới một chỗ khác yên tĩnh hơn, thích hợp hơn, lúc đó tớ sẽ để cậu ôm tớ thoải mái...

Lucy giật mình ngược lên, khuôn mặt cô bé đỏ ửng như trái cà chua. Vì mừng quá mà Lucy không biết rằng cô bé đã lao đến đè ngực Kei ra và ôm chặt lấy cậu từ nãy đến giờ. Bây giờ bình tĩnh lại Lucy mới thấy xấu hổ ối là xấu hổ, cô bé ngồi bật dậy lùi ra xa, lấp bắp:

-Xin lỗi... xin lỗi, tớ...không cố ý...

Kei mỉm cười thích thú nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô bé, còn Thanh Phong đang liếc cậu trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống Kei ngay lập tức vậy. Cái tội dám quyến rũ cô gái của thiên thần có phải là nhẹ đâu. Nhìn bên cạnh Kei có hai cái chân trắng tinh trải trên tấm nệm dưới sàn, Lucy mỉm cười một cách vô thức, cô bé quay lại nhìn Thanh Phong rồi nhìn Kei, sao khuôn mặt hai người vẫn bình thản thế này...

-Sao thế nhóc con ? Có vấn đề gì à ? Kei hỏi Lucy tò mò.

-Đừng nói với tớ là...Tối qua... hai cậu ngủ ở đây đấy nhé !

Thanh Phong đưa tay gỡ gỡ đầu, còn Kei vươn vai ngáp dài....

-À...Biết làm sao được ! Kí túc xá hết chỗ rồi mà bên ngoài ban đêm mưa rét buốt, làm sao bọn tớ nữ vất cậu nằm ngoài sân được.

Lucy thất thần, cô bé nhăn mặt tức tối, cái gã đáng ghét này, cậu ấy nghĩ Lucy là chó con hay mèo con mà dám bảo là vất ngoài sân chứ ? Đang định nói gì thì Lucy chợt sững người lại khi thấy nửa vai và cánh tay Kei quần băng trắng xóa, quay lại nhìn Thanh Phong, dưới cánh tay cậu cũng có một dải băng trắng, mặt Lucy tối sầm lại.

-Kei, Phong...Hai cậu bị thương có nặng lắm không ?

-Chỉ là vết xước nhẹ thôi. Bọn tớ không sao ! Thanh Phong đi lại đưa tay lên xoa đầu Lucy mỉm cười.

-Hừm ! Lũ khốn đó làm gì có cửa giết bọn tớ...

Kei đưa tay lên gạt vạt tóc dài rủ trên mặt, ánh mắt cậu bỗng trở nên sắc lẹm. Lucy rùng mình, cô bé hơi lạnh người khi nhớ lại cảnh tượng hôm qua. Kei đã chém gục hết đám sát thủ đó một cách tàn nhẫn và nhanh chóng. Đó là điều mà một cậu học sinh bình thường không tài nào làm được. Thậm chí ngay cả anh Bạch Dương-đệ tử ruột của bác Hoàng Long cũng không có được khả năng đó, anh ấy cũng không có đủ can đảm để xuống tay với người khác một cách dã man như vậy...

Kei thực sự là người như thế nào ? Ở cậu ấy có bí mật gì mà Lucy chưa biết được. Thấy cô bé ngồi ngây người nhìn cậu mà mặt tái mét. Kei đứng dậy lạnh lùng đi ra ngoài.

-Lucy ! Theo tớ nào. Tớ đưa cậu xuống nhà ăn. Tối qua không ăn gì chắc cậu đói lắm rồi !

-Ồ...

Đúng là Lucy đói lắm rồi, cô bé ngồi một lát mà đã giải quyết gọn hai tô cháo to đùng. Sau khi ăn sáng xong, Lucy lại được giao ột vị sơ tên Macta để cô ấy chăm sóc vết thương cho cô. Cây gậy sắt của gã sát thủ giáng xuống đã để lại một vết tím đen trên vai Lucy, miếng cao được dán vào cũng làm cô bé đau nhói.

Bước ra khỏi phòng y tế của nhà thờ, cô bé đã thấy Thanh Phong chờ sẵn bên ngoài, cậu đi lại gần Lucy mỉm cười, đưa tay đặt lên vai cô bé lo lắng :

-Có đau lắm không Lucy ?

-Tớ không sao ! Kei đâu rồi, vết thương của các cậu có nặng lắm không ? Đã thay băng chưa?

-Bọn tớ không sao đâu. Kei ra ngoài có chút việc rồi. Tạm thời Lucy hãy ở lại đây nhé. Đừng ra ngoài lúc này nguy hiểm lắm, bọn người đó đang lùng sục cậu khắp nơi đó.

-Nếu ở lại đây tớ có thể đem lại nguy hiểm ọi người đó, những kẻ đuổi giết tớ có phải là người của Hải Dương không, Phong ?

-Ừk, chính là bọn chúng...Nhưng có một số chuyện tớ vẫn không hiểu...

-Chuyện gì ? Lucy nghiêng đầu nhìn Thanh Phong, cậu nhóc kéo tay cô đi ra.

-Ra ngoài vườn hoa đi, ra đó rồi nói chuyện.

Vườn hoa hồng ngan ngát hương, sau một trận mưa to thì mọi thứ đều trở nên tươi mới. Lucy khoan khoái vươn vai căng lồng ngực hít đầy một bầu không khí thơm ngát đó, nơi này vẫn không có gì thay đổi so với lần đầu Lucy tới đây. Và nhờ có bàn tay khéo léo của Hải mà mọi thứ càng trở nên đẹp hơn nữa. Đang ngắm nghía một bụi hoa hồng trắng, đột nhiên có một con ong bầu to đùng ở đâu lao tới trước mặt Lucy, với phản xạ cực nhanh của mình, cô bé đưa tay phạt ngang con vật xuống đất, nhưng con vật này không chết mà “vù vù” đôi cánh lao vào Lucy trả thù. Cô nhóc giật mình...

Phập...!!!!

Một con dao nhỏ bay tới gim thẳng con ong vào thân cây bên cạnh, con dao này còn làm Lucy phải sợ hơn con ong bầu nữa, nó được phóng qua sát vào người Lucy và chỉ cách cô bé có một khoảng trống nhỏ...

-Thanh....Phong !!!!

-Hi...Suýt nữa là con ong giúp Lucy mập lên một chút rồi !

-À..haha...cám ơn cậu...hahaha....cô bé cười gượng gạo, mặt trắng bệch. “Suýt nữa thì cả tớ cũng bị gim rồi đó Thanh Phong !”

Thanh Phong mỉm cười đi lại rút con dao trên thân cây ra rồi dùng một tờ khăn giấy lau chùi nó một cách cẩn thận. Sau một phút im lặng suy nghĩ, Lucy ngược lên nhìn Thanh Phong dò hỏi:

-Phong !

-Chuyện gì ?

-Thực ra các cậu là ai vậy ?

-Là ai hả ? Thanh Phong mỉm cười ngược lên làm ra vẻ nghĩ ngợi.-À...Xem nào...là con chiên ngoan đạo. Hot boy trường BL, bạn thân của Lucy đáng yêu !

-Ý tớ không phải hỏi như vậy...À...Tớ không nghĩ những học sinh bình thường lại có được khả năng thực chiến chuyên nghiệp như cậu và Kei đâu.... Không phải là Karate, không phải Judo hay gì cả, tớ cũng là người học võ, nhưng các cậu không giống tớ... ai đã dạy võ cho các cậu vậy ?

Đột nhiên Thanh Phong nhìn Lucy cau mày, cái nhìn của cậu khiến cho cô bé chột dạ, đây là lần đầu tiên thiên thần nhìn cô với một ánh mắt như vậy, Lucy thấy hơi lo lắng...

-Tại sao cậu lại hỏi như vậy?

Lucy cúi mặt lúng túng:

-Xin lỗi...Tại tớ thấy ở các cậu có gì đó khó hiểu. Tại sao các cậu là con nuôi của nhà họ Hà? Còn bố mẹ ruột của các cậu đâu? Càng ngày các cậu càng khiến tớ bất ngờ. Nhất là Kei. Tớ không tin một học sinh bình thường lại có khả năng chém nhau điều luyện như vậy. Có phải...Kei trước đây đã được ai đó huấn

luyện về lĩnh vực này không. Cả cậu nữa, khả năng phóng dao của cậu quá điêu luyện... các cậu...Lucy ngáp ngừng.-Có phải là con của mafia không?

-Cậu muốn biết về thân thế bọn tớ à ? Lucy !!!

-Ừk ! Cô nhóc gật đầu .

Thanh Phong không giận mà quay lại cô bé đăm chiêu rồi chậm rãi đi đến ghế đá ngồi phịch xuống, ngửa đầu ra sau, đôi mắt xám nhìn lên bầu trời, đờm buồn :

-Cũng được thôi, dù sao chúng ta cũng đã là bạn thân của nhau, bọn tớ đã biết tất cả mọi chuyện của cậu thì không có lý do gì tớ phải giấu diếm cậu những chuyện trong quá khứ của bọn tớ.

-Hả ? Lucy nhìn Thanh Phong chờ đợi.

-Tớ và Kei là bạn thân từ nhỏ, bọn tớ là con lai và...đều là trẻ mồ côi.

“Trẻ mồ côi” Lucy nhìn cậu sững sốt. Vậy là Kei và Phong cũng là trẻ mồ côi...

-Lần đầu tiên mà tớ gặp Kei là lúc 6 tuổi, và bọn tớ phải cầm những con dao sắc nhọn đâm chém lẫn nhau...

Lucy giật mình nhìn cậu, cô bé không thể tin vào tai mình nữa, Phong đang nói gì thế này ? Nhìn thấy khuôn mặt sững sờ của Lucy, cậu nhóc quay sang mỉm cười, nhưng không phải là nụ cười rạng rỡ như thiên thần mà Lucy vẫn thường thấy, mà là nụ cười lạnh lẽo và ánh mắt xám lóe lên về gì đó vô cùng tàn nhẫn, tự dưng cô bé thấy tim mình đập mạnh. Thanh Phong cúi sát xuống mặt Lucy lạnh lẽo.

-Có thể cậu không tin được vào những gì tớ kể, nhưng đây là chuyện có thật 100%. Một số đứa trẻ mồ côi như bọn tớ đã bị bắt vào một trại chuyên đào tạo sát thủ của bọn tội phạm bên Mĩ. Tớ và Kei từng là thành viên xuất sắc trong lớp sát thủ nhí được đào tạo tại đó. Cuộc sống của bọn tớ trong đó còn khủng khiếp hơn cả địa ngục, ngày nào cũng phải tập luyện cách giết người và bị những người huấn luyện đánh đập dã man. Nếu một ngày có một vài đứa trẻ nào đó bị đánh chết trong trại thì cũng chỉ là chuyện bình thường thôi. Đương nhiên cả những đứa bỏ trốn cũng sẽ bị giết ngay lập tức. Mà nơi đó nằm ở một hòn đảo cách biệt với bên ngoài, căn bản là không thể trốn được. Tớ và Kei đã từng sống ở một nơi như thế đó...

Cậu biết không Lucy ! Nếu trở thành một tên sát thủ thì tính mạng của cậu sẽ không còn thuộc về cậu nữa, cậu cũng sẽ không có cả quá khứ lẫn tương lai, tất cả những gì cậu có được là nhiệm vụ và phải bán mạng hoàn thành nhiệm vụ được giao cho đến chết, khi nào không còn cần thiết thì cậu cũng sẽ bị giết không thương tiếc để đảm bảo bí mật cho tổ chức, sát thủ trong mắt tớ có lẽ giống những cỗ máy biết nói hơn là người. Đã lọt vào đó rồi thì không còn đường thoát nữa, tớ và Kei đã từng nghĩ sẽ sống và chết đi như một công cụ giết người rồi...

Nhưng may mắn là năm bọn tớ 11 tuổi thì cơ sở đó bị quân chính phủ tấn công, đám chủ lực ở đó đều bị họ giết gần hết và nơi huấn luyện cũng bị san bằng. Những đứa trẻ như bọn tớ nhân cơ hội đó bỏ chạy toán loạn, một vài đứa đã chết, vài đứa thì bị quân chính phủ bắt đi, tớ và Kei đã may mắn chạy thoát ra ngoài, chính xác thì cả hai đều nhảy xuống biển và theo dòng thủy triều bơi vào đất liền. Nhưng lộ trình của nó quá dài, cuối cùng thì cả hai đều đuối sức và được một du thuyền vớt lên... Đó là lần đầu tiên tớ gặp Khôi Vỹ-anh trai của Nhật Dạ, chính anh ấy đã cứu bọn tớ và đưa cả hai vào đất liền. Sau đó thì bọn tớ được nhận làm con nuôi trong gia đình họ, vì theo Khôi Vỹ. Tớ và Kei rất có tổ chất, có thể trở thành trợ thủ cho anh ta sau này. Hơn nữa, ngay từ lần đầu gặp Kei, Nhật Dạ đã tỏ ra rất yêu quý cậu ấy và Kei cũng đã được quyết định trở thành con rể tương lai của gia đình họ Hà rồi. Hừ !!! Mặc dù quá khứ đã qua từ lâu nhưng những kĩ năng mà bọn tớ học được bây giờ vẫn tỏ ra hữu dụng đấy chứ ?

Lucy lặng im nghe câu chuyện của người bạn không nói gì. Sát thủ ư ? Một câu chuyện tưởng rằng chỉ có trong phim thôi, không ngờ nó lại có thật ở ngoài đời. Kei và Phong đã từng là sát thủ...

Kei...

Trong đầu Lucy hiện lên những hình ảnh của Kei trưa hôm qua khi cậu nhìn cô bé bối rối, có phải Kei không muốn cho cô nhìn thấy cảnh tượng đó...

Kei và Thanh Phong đã muốn quên đi quá khứ này sao ?

Và Lucy đã vô tình bắt họ phải nhớ lại...

Cô bé ngồi im suy nghĩ vẩn vơ, trong lòng chợt thấy có chút áy náy với hai người bạn. Cả thái độ sợ hãi đối với Kei nữa, không biết Kei có buồn không khi cô cư xử với cậu ấy như vậy. dù sao Kei cũng là muốn cứu Lucy nên mới ra tay chém người dã man như vậy, còn Lucy đã không chịu hiểu lại còn sợ Kei nữa....

31. Chương 31: Nơi Ẩn Náu An Toàn

Thấy Lucy ngồi ngẩn ngơ, Thanh Phong biết cô bé đang nghĩ gì, cậu không muốn cô bé lo lắng thêm nên lập tức đổi chủ đề.

-Quay lại vấn đề của cậu đi Lucy. Cậu có thấy có gì khó hiểu trong chuyện này không ?

Lucy ngược lên nhìn Thanh Phong thật thà:

-Thực ra thì với tớ, mọi chuyện đều khó hiểu...

-Hừm...Thực ra thì ai trong nhà họ Hoàng muốn giết cậu. Là Hải Dương hay một người nào khác, và tại sao kẻ đó lại muốn giết cậu chứ. Cho đến bây giờ ông Hoàng Tuyền vẫn không có ý định sẽ nhận lại cậu cơ mà. Và hôm qua sao chú Khánh lại gọi cậu ra ngoài cổng trường, bọn tớ đã quay lại tìm nhưng vẫn không thấy chú ấy đâu cả.

Nghe Thanh Phong nói đến chú Khánh, Lucy giật mình.

“Đúng rồi, tại sao hôm qua chú ấy lại nhắn tin ỉn ỉn mà không thấy đâu”.

Lucy vội đưa tay vào túi áo. Chiếc điện thoại không thấy đâu cả, bộ đồ mà cô bé mặc hôm qua đã được thay ra. Cô bé quay lại nhìn Thanh Phong hốt hoảng :

-Phong à ! Cậu có biết điện thoại của tớ ở đâu không ?

-Àk ! Nó bị ướt nên tớ đã đem đi sấy khô giùm cậu.

Thanh Phong trao chiếc điện thoại cho Lucy, cô bé vội vàng lục danh bạ gọi cho chú Khánh. Sau vài giây, đầu dây bên kia tổng đài cho biết không liên lạc được, cô bé cố gọi lại vài lần nữa, vẫn không thể liên lạc được...Nhìn thấy khuôn mặt Lucy trắng bệch run rẩy, Thanh Phong cúi xuống giữ chặt hai vai cô bé trấn an :

-Lucy ! Cậu sao vậy ?

Lucy ngược lên nhìn cậu bạn hoang mang:

-Phong, hôm qua cậu đã gọi lại cho chú Khánh rồi phải không ? Không thể liên lạc được với chú ấy phải không?

Thanh Phong nhíu mày gật đầu, Lucy loạng choạng, cô bé cảm thấy tim mình đập mạnh, bất an. Tại sao không thể liên lạc được với chú ấy. Đã có chuyện gì xảy ra với chú ấy ư ? Lucy lắc đầu cố xua tan ý nghĩ không hay vừa thoáng qua và đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng Thanh Phong đã giữ cô bé lại:

-Cậu định đi đâu vậy Lucy ?

-Tớ về nhà. Tớ muốn tìm chú Khánh.

-Không phải tớ đã nói với cậu bên ngoài rất nguy hiểm rồi sao. Đám người của Hải Dương đang lùng sục cậu khắp nơi. Cậu mà để tụi đó bắt được là tụi nó sẽ xé xác cậu ra ngay đó.

-Nhưng tớ phải đi tìm chú Khánh, tớ không thể liên lạc được với chú ấy. Không biết chú ấy đã gặp phải chuyện gì rồi.

-Lucy...Thanh Phong nhíu mày.

-Để tớ đi, Thanh Phong !

Lucy giọng lạc hẳn đi cố gỡ tay Thanh Phong, nhưng cậu nhóc vẫn không buông ra, cậu không muốn buông ra để Lucy lao vào con đường chết một lần nữa. Cậu nhìn cô bé cau mày quát lớn:

-Lucy !!! Cậu ra ngoài thì làm được gì ? Tìm chú Khánh ư ? Cậu biết chú ấy ở đâu không mà tìm. Cậu ra đó thì chỉ bị giết trước khi gặp được chú ấy mà thôi. Đừng có làm mấy việc ngu ngốc như hôm qua nữa, hôm qua chỉ vì không chịu nghe lời tớ ở lại trong trường mà suýt nữa cậu đã bị giết rồi đó.

-Tớ....sẽ báo cảnh sát.

- Không cần đâu, Lucy. Với sức ảnh hưởng của nhà họ Hoàng thì cảnh sát chẳng khác gì mấy con rối trong tay họ đâu. Hãy ngoan ngoãn ở lại đây đi. Đây là nhà thờ, nơi duy nhất được thể lực của gia đình tớ chống lưng, là nơi duy nhất cậu được an toàn. Kei đã đi tới nhà cậu rồi, cậu ấy sẽ trở về ngay thôi. Chịu khó đợi một lát đi.

-Nhưng...tớ....

-Cậu đừng lo, chú Khánh sẽ không sao đâu, chú ấy là một nhà báo dày dạn kinh nghiệm mà, chú ấy biết cách tự cứu mình khi gặp nguy hiểm, đám người đó không làm gì được chú ấy đâu. Thanh Phong xoa đầu cô bé trấn an, nhưng Lucy vẫn cảm thấy có gì đó bất an. Dù vậy giờ cũng không còn cách nào khác, đành phải đợi Kei trở về rồi tính tiếp vậy.

-Được rồi...Tớ sẽ ở đây chờ Kei...

-Có thể chứ...

Thanh Phong mỉm cười hài lòng, Lucy ngược lên, khuôn mặt vẫn chưa hết hoang mang, dù Thanh Phong có nói rằng Kei sẽ trở về ngay nhưng Lucy đã đợi cả ngày mà vẫn không thấy cậu ấy đâu, cô bé ruột gan bồn chồn, đứng ngồi không yên, Thanh Phong vẫn ở bên cạnh Lucy từng giây từng phút, không cho cô đi ra ngoài nửa bước. Mãi đến chiều, Lucy tưởng rằng mình không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi nữa thì mới thấy Kei trở về. Lúc đó là 16h30, Nhật Dạ cũng đi vào cùng với Kei, vừa thấy Lucy, cô chạy lại ôm chầm lấy cô bé ríu rít :

-Lucy ! Cậu không sao chứ. Vết thương hôm qua không nặng chứ ?

-Tớ không sao Nhật Dạ ! Lucy gượng cười, đôi mắt cô bé hướng về Kei hi vọng.

-Xin lỗi Lucy ! Kei trễ dài.-Tớ không tìm được chút tin tức gì của chú Khánh cả. Căn nhà của cậu cũng bị lực tung lên rồi, hôm qua những tên đó đã tới nhà cậu...

Lucy run rẩy, những suy nghĩ không hay lại ùa về trong đầu cô bé. Lặng im một lát, cô chạy ra ngoài, cô nhất định phải tự mình đi tìm chú Khánh, có thể chú ấy đã gặp chuyện gì không hay rồi, nhất định cô phải đi tìm chú ấy. Nhưng Kei đã giữ chặt lấy Lucy trước khi cô bé kịp bước ra khỏi cửa, cô bé ngược lên nhìn cậu giận dữ:

-Buông tớ ra Kei !

-Cậu định đi đâu ?

-Đi tìm Hải Dương. Chắc chắn họ đã giở trò gì với chú Khánh. Tớ không thể ngồi yên ở đây được.

Kei giữ chặt tay Lucy, ấn sát cô bé vào tường giận dữ:

-Đồ ngốc !!! Cậu muốn tự nộp mạng cho những kẻ muốn giết mình hả. Đừng làm mọi chuyện thêm rắc rối nữa. Chú Khánh không phải là một người dễ bị hại như vậy. Chú ấy sẽ không sao đâu.

Mặc kệ những gì mà Kei nói, Lucy vẫn lao ra ngoài, lúc này cô bé lo lắng cho chú Khánh hơn bao giờ hết, không thể có chuyện chú ấy tự nhiên biến mất được, cô hất mạnh tay Kei chạy ra, nhưng cậu càng giữ chặt hai vai cô bé hơn.

-Buông tớ ra. Kei ! Lucy nhìn cậu đầy oán giận.

-Đừng có gây rắc rối nữa Lucy, bây giờ cậu có ra ngoài cũng không làm được gì đâu.

-Nhưng còn hơn là trốn ở đây, buông tờ ra, tờ phải đi tìm Hải Dương, nếu không nhanh chóng tìm được chú Khánh, chú ấy có thể gặp nguy hiểm. Buông tờ ra đi...

Kei vẫn không buông Lucy ra, cậu giữ chặt cô bé quá lớn:

-Con nhóc cứng đầu này !!! Cậu định đi chết như thế này sao ? Chúng ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra, còn chưa biết được ai trong nhà họ Hoàng muốn giết cậu, còn chưa biết chú Khánh đang ở đâu. Cậu định làm gì chứ. Ra ngoài đó rồi cậu làm được gì chứ ? Đồ ngốc !!! Tờ không để cậu đi chết một cách lãng nhách như thế này đâu. Cậu đừng nghĩ đến việc sẽ bước được ra khỏi nhà thờ nữa bước. Ngoan ngoãn ở yên trong đây đi, nếu cậu còn cứng đầu tờ sẽ nhốt cậu lại đó.

-Kei !!!!

-Im đi !!! Cậu mà còn cứng đầu tờ sẽ nhốt cậu lại thật đó.

Lucy im lặng, nước mắt cô rơm rớm. Những gì Kei nói đều đúng. Lúc này Lucy không biết phải làm gì nữa. Ra khỏi đây Lucy cũng chỉ đi tìm đường chết mà thôi.

-Kei nói đúng đó Lucy. Tạm thời cậu hãy ở lại đây đi. Trước tiên chúng ta phải chắc chắn cậu được an toàn đã, những chuyện còn lại để sau hãy tính.

Nhật Dạ đi lại dịu dàng gỡ hai cánh tay thô bạo của Kei ra khỏi vai Lucy an ủi. Cô bé nhìn Nhật Dạ không nói gì, nước mắt trào ra. Cô ngồi gục xuống một góc ôm mặt khóc nức nở. Cô không thể hiểu được tại sao những chuyện này lại xảy ra với mình. Cô đã làm gì sai mà người ta lại muốn giết cô, Tại sao lại như vậy, có phải cô lại sắp mất đi gia đình thứ hai của mình hay không. Thực ra cô đã làm nên tội tình gì mà bây giờ lại phải chịu tai họa này chứ...

Thanh Phong đi lại vỗ nhẹ lên vai Lucy an ủi :

-Nín đi Lucy ! Bọn tờ nhất định sẽ giúp cậu tìm được chú Khánh mà. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Lucy gạt nước mắt, cô bé mím chặt môi vẫn cúi gằm mặt xuống.

-Ngoao !!!

Đang ngồi khóc ngon lành, đột nhiên có một con mèo mập ú từ tay Kei rơi bụp xuống đầu Lucy, cô nhóc ngạc nhiên ngược lên ôm lấy nó.

-Ngoao !!!

Con mèo trườn lên thè cái lưỡi rât cháy liếm những giọt nước mắt ướt trên khuôn mặt Lucy rồi ngược đôi mắt trong veo lên nhìn cô vui mừng, nó không ngừng dụi dụi cái đầu to đùng vào ngực cô.

-Nyako ! Sao mày lại ở đây ?

-Thành viên duy nhất còn lại trong căn nhà. Lúc này bắt nó, nó cào tờ đau gần chết luôn đó. Đúng là chủ nào tờ này mà. Đáng ghét !

Lucy hạnh phúc ôm chặt con mèo, vuốt ve...

-Cảm ơn Kei...

32. Chương 32: Những Kẻ Rắc Rối

Hai tuần trôi qua Lucy đã ở lại trong nhà thờ, nhờ có sự quan tâm của những người bạn mà tinh thần cô bé đã trở lại bình thường. Kei cũng ở nhà thờ cùng cô bé, mặc dù Lucy đã bỏ ý định ra khỏi đây rồi nhưng trong lòng cô vẫn có gì đó thấp thỏm không yên, đã hai tuần trôi qua mà cô vẫn không biết được một chút tin tức gì của chú Khánh. Nhưng có một điều may mắn là sau kì thi học kì I, học viện BL được nghỉ một tháng trước khi bắt đầu học kì mới. Lucy vì thế mà không phải đến trường và không có một lí do gì phải đi

ra ngoài cả. Nhật Dạ và hai người bạn vẫn cố gắng điều tra ra kẻ đứng đằng sau muốn giết Lucy và tung tích của nhà báo Trần Khánh, nhưng mọi chuyện dường như vẫn dậm chân tại chỗ...

Hôm nay là một buổi chiều thứ bảy. Một buổi chiều buồn lãng đãng mây. Lucy thơ thẩn đi dọc theo hành lang dẫn đến hội trường. Đây là nơi mà ba người bạn của cô đang tập vũ đạo. Họ có vẻ là những người trụ cột trong các việc tổ chức lễ hội của nhà thờ, vị trí của họ không thua kém gì các vị sơ và giám mục ở đây cả. Đặc biệt là Thanh Phong, cậu là người nhận được sự ngưỡng mộ nhiều nhất của các tín đồ nữ tới nhà thờ. Cũng không hiếm trường hợp những cô gái này có hành động táo bạo tranh giành sự chú ý của cậu, nhưng tội cho họ là điều họ làm quá vô ích. Vì Thanh Phong chỉ quan tâm đến hai cô bạn thân đáng yêu là Lucy và Nhật Dạ mà thôi. Trong mắt Thanh Phong thì hai cô bé là đẹp nhất, đáng yêu nhất, Thanh Phong không cần chú ý đến ai ngoài họ nữa. Mặc dù vô vọng nhưng Thanh Phong vẫn được coi là đối tượng hàng đầu mà các cô gái muốn chinh phục.

Còn Kei. Cậu có lẽ được xếp thứ hai trong danh sách được ái mộ, cậu không có vẻ đẹp rạng rỡ thiên thần như Thanh Phong mà mang vẻ nam tính, mạnh mẽ, đáng tin cậy cho những người ở bên cạnh mình. So với Thanh Phong. Kei có vẻ lạnh lùng, ít nói hơn, nhưng chính vì vậy mà cậu lại trở nên bí ẩn và quyến rũ đối với mọi người hơn.

Nhật Dạ trong mắt mọi người lại được chia ra làm hai trường phái. Đối với những người khác phái, cô bé là Aphorite trong mắt họ. Còn đối với đa số những người cùng phái. Nhật Dạ là kẻ thù không đội trời chung của họ. Vì theo những người này, cô bé đã phạm một trọng tội to lớn khi dám cả gan quyến rũ cùng lúc hai chàng hot boy...

Tiếng nhạc xập xình đưa Lucy về với hiện tại. Trong hội trường rộng thênh thang, có những nhóm nhảy khoảng từ chín đến mười người đang hòa mình vào điệu nhạc sôi động. Lucy biết bài này. Nó là Low. Một bản nhạc tiếng Anh khá sôi động và từng rất nổi tiếng trong giới trẻ. Lucy như choáng ngợp trước khung cảnh trước mắt. Những vũ công trẻ tuổi đang hòa mình vào điệu nhảy một cách điệu nghệ và tràn đầy sức sống. Lucy đã nhìn thấy ba người bạn của mình. Họ đang chỉnh lại những lỗi sai của người khác, đúng hơn là họ là ba trong số những người hướng dẫn ở đây.

Bản nhạc được bắt đầu lại. Kei và Thanh Phong là người đứng đầu trong tốp nhảy, những bước chân, những động tác được họ thực hiện một cách nhịp nhàng, dù là những động tác giống nhau nhưng họ vẫn thể hiện được phong cách riêng của mình. Tất cả đều rất đẹp và rất lôi cuốn. Mọi người bên ngoài đều tròn mắt ngưỡng mộ. Lucy mỉm cười, giờ cô bé đã hiểu tại sao họ lại có nhiều fan hâm mộ như vậy rồi. Họ được ái mộ, không phải chỉ vì đẹp...

-Này bạn kia ! Tụi này đang tập nhảy. Đừng làm chúng tôi phân tâm. Mau ra ngoài đi.

Lucy đang đắm chìm vào điệu nhảy của hai người bạn, thì một tiếng nói cất lên làm cô bé giật mình. Một cô gái mặt lạnh tanh có vẻ hách dịch đang tiến lại gần cô, hình như cô ta là fan hâm mộ của Thanh Phong thì phải. Nhìn thấy Lucy, Kei cho giải tán nhóm tập và đi lại phía cô bé.

-Bạn là ai ? Sao lại tự tiện làm gián đoạn buổi tập của tụi này. Không phải tôi đã nói đi ra ngoài rồi sao ?

Cô gái kia vẫn không tha cho Lucy, mặc dù buổi tập đã kết thúc rồi và khi Lucy tới, cô bé cũng không làm gì gây ảnh hưởng cho buổi tập của mọi người cả. Cô gái này nhìn Lucy trừng trừng dọa nạt, khuôn mặt cô ta gầy gò, mất một mí nhỏ xíu và xéch ngược lên cộng thêm lớp son phấn dày cộm trông hệt như Chung Vô Diệm. Thấy Lucy im lặng, cô ta tưởng cô bé dễ bắt nạt nên muốn làm khó dễ Lucy đây mà. Đúng là một cô gái xấu người xấu nết, hèn gì mà không được Thanh Phong để ý...

-Buổi tập giải tán rồi. Bạn còn định làm gì ở đây ?

Nghe giọng nói lạnh lùng của Kei, cô bạn này quay lại nhìn cậu với ánh mắt không hài lòng rồi lãng qua chỗ Thanh Phong cười nói bô lô ba la như không có chuyện gì.

-Cô gái đó bắt nạt cậu hả Lucy ? Nếu tức thì cứ cho cô ta một trận. Cậu trở nên hiền khô như vậy từ bao giờ thế? Kei đi tới khoác vai Lucy ra ngoài, cô nhóc ngược lên mỉm cười :

-Ồ nhà thờ cấm bạo lực đó Kei. Cậu đang khuyến khích tớ gây rối sao ? Mà các cậu nhảy đẹp thật đó !

-Tớ biết, cậu không cần khen đâu. Kei mỉm cười quay sang đưa tay xoa đầu cô bé.

-Cậu muốn uống nước gì không Kei? Để tớ đi lấy cho.

-Sô đa chanh đi ! Hôm nay cậu tốt bụng quá đấy !

Lucy mỉm cười quay đi. Tiện thể cô bé muốn lấy cho cả Thanh Phong và Nhật Dạ luôn, xong buổi tập chắc mọi người phải khát lắm. Ba người bạn này đã giúp đỡ Lucy rất nhiều, cô bé nợ ơn họ rất nhiều rồi nên muốn thể hiện sự cảm kích với họ một chút. Đang vui vẻ với mấy lon nước ngọt trên tay đi lên những bậc thang cao vút thì cô bé thấy Nhật Dạ đang ở phía trước, cô bé vội chạy lên định gọi cô ấy, thì thấy có hai cô gái nào đó đi sau lưng Nhật Dạ, rồi khi lại gần, họ nắm tóc và xô mạnh cô bé xuống cầu thang....

-Nhật Dạ !!! Coi chừng !

Nhật Dạ bất ngờ loạng choạng ngã về sau. Đúng lúc đó Lucy lao tới ôm chặt lấy cô, nhưng vì cú xô quá mạnh nên Lucy cũng bị ngã ra sau, lăn lóc xuống cầu thang cao vút. Nghe tiếng ngã rầm rầm ở chân cầu thang, mọi người ủa ra thì hai cô gái kia cũng bỏ chạy mất.

-Nhật Dạ !!! Lucy !!! xảy ra chuyện gì vậy ? Hai người không sao chứ ?

Hải ở gần đó vội chạy tới đỡ hai cô bé dậy, mọi người cũng xúm quanh xem sao. Cú ngã làm hai người xây xát, đau nhói. Lucy nhăn mặt đưa tay che kín vết thương trên trán đang tứa máu, máu chảy tràn cả vào mắt làm cô bé đau nhói. Đó là do cú đập mạnh đầu vào cầu thang khi hai người lăn xuống, hai cánh tay cô bé cũng xây xước, rướm máu. Hải vội vàng cúi xuống bế xốc Lucy lên chạy như bay đến phòng y tế. Mọi người còn lại thì quay sang xem xét tình hình của Nhật Dạ, cô bé vì được Lucy ôm và che chở nên không bị vết xước nào đáng kể.

Vết thương trên trán Lucy cũng không nặng lắm, có lẽ vì đầu cô bé quá cứng khi được luyện “thiết đầu công” từ nhỏ (Thực ra là bị Bạch Dương cốc đầu thường xuyên quá thôi), chỉ cần băng lại là cầm máu.

-Lucy !!! Cậu không sao chứ Lucy !

Nhật Dạ, Kei và Thanh Phong từ ngoài cửa chạy vào lo lắng, Lucy đang được sơ Macta lau vết máu trên mặt bằng một chiếc khăn ẩm, cô bé quay sang mỉm cười:

-Tớ không sao. Nhật Dạ không bị thương chứ ?

-Cậu vẫn còn thời gian lo cho tớ được à? Suýt nữa là cậu phải vào viện vì tớ rồi đó. Nhật Dạ ngồi phịch xuống trước mặt Lucy bực bội, đôi mắt ươn ướt nước, chắc cô bé lo lắng lắm.

-Hai người xô cậu khi này là ai vậy Nhật Dạ ?

Nhật Dạ thờ dãi nhìn Lucy lắc đầu. Người ghét Nhật Dạ thì nhiều lắm. Mà đa số đều là fan hâm mộ của Thanh Phong thôi. Họ ghét vì lúc nào cô cũng ở gần thần tượng của họ. Nhưng hành động lần này của những người đó có hơi quá đáng rồi...

Nhưng sự việc chưa dừng lại ở đó...

Sáng hôm sau, sau bài kinh cầu nguyện, Nhật Dạ khoan khoái bước ra vườn hoa nhà thờ. Những bông hoa đủ màu sắc đang đua nhau khoe sắc dưới ánh nắng ấm áp, nó làm cho tâm hồn người ta cảm thấy thư thái lạ thường. Nhật Dạ cũng là một người yêu thiên nhiên nên cô bé cũng biết rung động trước vẻ đẹp của những bông hoa rực rỡ. Đang đưa tay mân mê lọn tóc xám mượt mà và thả đôi mắt nhìn lên bầu trời xa, thì..

-HỪ...!!!

Có một bóng trắng núp trong bụi hoa hồng lao ra hù mạnh, Nhật Dạ giật bắn người ngã bật ra sau ngồi bệt trên đám cỏ xanh mượt. Tim ngừng đập mất vài giây.

-Hehehe !!! Nhật Dạ nhát gan quá. Có thể mà cũng sợ. Khi cô nhóc định thần nhìn lên thì thấy Lucy đang đứng trước mặt mình, toe toét, cô bé cũng mỉm cười :

-Con nhóc nghịch ngợm này. Dám hù tớ hả. Cậu gan thật.

Lucy đưa tay ra nắm tay Nhật Dạ kéo lên, lắc lắc mái tóc tơ xõa trên vai vui vẻ:

-Hi hi. Cậu nhát quá đi. Nhật Dạ !

-Ê !!! Nhật Dạ ... Một tiếng gọi chua chát vang lên, rồi một đám con gái đi lại gần hai người trừng trừng đôi mắt đầy ác ý...

-Chuyện gì ? Nhật Dạ quay sang lạnh lùng.

Lucy có thể nhận ra cô gái dẫn đầu. Cô ta là kẻ hôm qua đã gặp Lucy ở hội trường, và nếu Lucy nhớ không nhầm thì ả này nhìn khá giống một trong hai tên đã xô Nhật Dạ xuống cầu thang hôm qua. Mấy đứa này, đã gây chuyện với cô không biết điều trốn đi bây giờ lại chường mặt ra, đúng là liều mạng mà, nhưng như thế cũng tốt, cô khỏi mất công đi tìm tụi nó. Lucy nhìn đám con gái cười nhạt...

-Nhật Dạ !!! Sao lúc nào mày cũng bám lấy Thanh Phong và Kei của bọn tao vậy ? Mày tưởng mày đẹp lắm hả? Con tiểu thư đồng danh ?

Lucy nhìn họ mỉm cười. Chắc ! Một cảnh tượng khá quen thuộc mà cô nhóc cũng đã từng trải qua. “Đánh ghen vì hot boy”, cô bé huyết sáo vui vẻ, thế nào sau mấy câu nữa, đám này cũng lao vào xử Nhật Dạ một trận cho coi. Nhật Dạ nhìn đám người trước mặt cười nhạt:

-Đương nhiên là tao đẹp rồi. Vì tao đẹp nên Phong và Kei mới không thèm để ý đến mấy con ngỗng xấu xí như tụi mày chứ ? Thế tụi mày có vấn đề gì với vẻ đẹp của tao sao ? Ngưỡng mộ à? Hay là ghen tị ?

-Mày nói gì ? Con khốn ! Nói lại một lần nữa tao nghe xem ? Cô nàng này nổi điên lên như con lợn bị chọc tiết, ả rút trong túi ra một lưỡi lam sắc lẹm đưa ra trước mặt Nhật Dạ đe dọa, cô nhóc vẫn tỉnh bơ nhìn ả xiên xỏ:

-Chắc ! “xấu xí mà còn gây chú ý”. Về nhà soi gương đi rồi hãy quyết định có nên tiếp tục theo đuổi Phong và Kei hay không nhé. Đồ xấu như ma...

-Xấu như ma à ! Ngay bây giờ tao sẽ làm ả xấu như ma luôn. Con nhỏ chết tiệt. Để xem da mặt của mày dày đến cỡ nào, lưỡi dao này có cửa đứt được không nhé !

Đám người tiến lại gần Nhật Dạ, đôi mắt bùng bùng sát khí.

-Cái tội đầu tiên của mày là dám quyến rũ thiên thần của tụi tao. Làm anh ấy không thèm để ý đến tao trong khi tao cũng rất là đẹp (thực ra là cô ả đang hiểu lầm), tội thứ hai của mày là dám tỏ ra láo xược với đàn chị, coi trời bằng vung, cứ tưởng rằng mày đẹp, con nhà danh giá thì lên mặt hả. Với hai cái tội này tao sẽ ả hai nhát trên mặt coi như cảnh cáo thôi...

Bốp...!!!!

Cô ả Chung Vô Diễm trên tay cầm con dao sắc lẹm đang hùng hổ nắm cổ áo Nhật Dạ lập tức nhận được ngay một cú đá vào thẳng mặt, ả ngã nhào ra sau. Lucy bước ra trước mặt Nhật Dạ vui vẻ:

-Nhà thờ là nơi tôn nghiêm, Cấm giở trò bạo lực ở đây. Có gì hãy nói chuyện tử tế với nhau nhé !

-Cậu vừa mới giở trò bạo lực đó Lucy ! Nhật Dạ bình thản đưa tay vuốt lại cổ áo.

-Hahaha !!!! Tổ tự vệ mà. Chỉ là bắt đắc dĩ. Bắt đắc dĩ thôi!

-Con nhãi này. Mày là đứa nào mà dám xen vào chuyện của chị mày hả. Muốn bị ăn dao lam phải không ? Cô ả kia lom côm bò dậy quất lớn.

-Chắc ! Mình nhớ là mình đâu có bà chị nào xấu xí ngu ngốc như vậy đâu chứ ! Quay lại nhìn cô ả xấu xí, Lucy đưa tay lên vết thương trên trán cười nhạt.-Tụi mày vẫn còn nợ tao vài thứ hôm qua đó. Muốn yên ổn thì biến đi trước khi tao cảm thấy không vui.

Nói thì nói thế, chứ trong đầu Lucy ngàn lần cầu mong tụi nó không bỏ đi.

-Mày làm cho tao cảm thấy không vui rồi đó, con khốn!!! Tụi bay ! Dậy cho hai đứa nó một bài học đi.

Đám bạn cô ả lập tức xông vào đánh Lucy và Nhật Dạ, nhưng tội nghiệp cho họ là Lucy quá mạnh, lại là dân đánh lộn chuyên nghiệp. Thêm cái là hôm nay lại là ngày đẹp trời nên cô bé hơi bị thừa năng lượng. Chỉ một phút sau là mấy cô ả xấu số bị cô nhóc ột trận tởm tã rồi...

-Ê ! Con nhỏ kia ! Trong nhà thờ cấm bạo lực đó. Đang làm trò gì thế hả ?

Đúng vào lúc Lucy hạ màn thì Hải xuất hiện, nhìn cô bé trừng trừng, cảnh cáo. Hình như tên này ngoài nhiệm vụ hàng ngày phải tưới cây, còn kiêm luôn công việc giữ trật tự trong nhà thờ thì phải, Nhật Dạ và Lucy không nói gì, lẳng lặng chuyển đi chỗ khác. Hải đứng nhìn mấy cô gái đang nằm khóc dưới đất rồi nhìn lên thủ phạm đang tẩu thoát, ánh mắt thoáng nụ cười...

- Con nhóc này ! chẳng thay đổi gì cả.

33. Chương 33

Buổi tối, kí túc xá trong nhà thờ ăn cơm khá muộn. Thường thì mọi người vừa ăn vừa xem tin tức thời sự trên TV, Lucy không để ý lắm, cô nhóc để ý đến đĩa đồ ăn ngon lành của mình hơn, đối với cô nhóc thì nó hấp dẫn hơn nhiều những gì mà mọi người đang quan tâm. Nhưng tối nay, có một tin tức khiến Lucy phải giật mình...

-Thưa quý vị. Cô phát thanh viên trên TV đồng đặc-Hôm nay, tập đoàn BIAT đã bị khởi tố vì bị cáo buộc gây ô nhiễm môi trường khiến phát sinh bệnh ung thư cho những cư dân sống gần nhà máy này...

Ba đứa nhóc giật mình ngược lên cùng một lượt.

-Theo thông tin mới nhất từ phía cảnh sát, đã có một nhà báo kì cựu tên là Trần Khánh điều tra và nắm được những bằng chứng quan trọng, chứng minh nhà máy của BIAT thải chất độc gây ô nhiễm môi trường và bệnh ung thư. Nhưng ông đã bị tấn công ngay sau khi ông yêu cầu khởi tố. Hiện nay ông đã bị thương nặng và được điều trị trong bệnh viện, cảnh sát đang tiến hành điều tra thủ phạm và tổng giám đốc tập đoàn BIAT Hoàng Hải Dương đang là nghi can lớn nhất...

Lucy loạng choạng gạt tay, ly nước trên bàn cô bé bị rơi xuống bể tan, mọi người trong nhà ăn quay lại nhìn cô bé khó hiểu. Khuôn mặt Lucy tái nhợt, cả người cô bé run lên với bao nhiêu câu hỏi trong đầu...

“BIAT bị khởi tố ư ? là chú Khánh đã yêu cầu và chú ấy đã bị họ ám toán sao ?” Cô bé nhớ lại từng lời của cô phát thanh viên, “thế là thế nào ? Không phải chú Khánh đã bỏ ý định tố cáo họ rồi sao ? Có thật là chú ấy đã yêu cầu khởi tố hay không ?” đầu óc Lucy rối tung lên vì mớ câu hỏi không có lời giải đáp. Kei và Thanh Phong nhìn nhau ái ngại...

Suốt cả đêm đó. Lucy hầu như không chợp mắt được một chút nào. Những thắc mắc cứ luẩn quẩn mãi trong đầu cô bé, lo lắng, bồn chồn dâng lên bám lấy cô, dù Lucy có cố xua nó đi nhưng vẫn không thể được. Kei và Phong ở chung một phòng với Lucy. Ban đầu thì cả ba người đều cảm thấy rất bất tiện, nhưng trong kí túc xá nhà thờ đã hết chỗ, hơn nữa họ cũng muốn ở bên cạnh bảo vệ cho Lucy nên không còn cách nào khác. Hai người cũng biết rõ Lucy đang rất lo lắng, mặc dù họ trải nghiệm nằm sát ngoài cửa, cách giường Lucy khá xa, nhưng cả hai đều chưa ngủ và họ biết Lucy cũng chưa ngủ. Cả Kei và Phong đều cảm thấy có gì đó không ổn khi xem xong bản tin buổi tối mà không thấy Lucy nói gì, không biết được Lucy có dự tính gì giấu họ không nữa. Con mèo mập nằm gọn trong lòng cô chủ ngủ ngon lành, thỉnh thoảng nó cũng cựa người theo cái lăn qua của Lucy...

Đến gần sáng, những tiếng chuông nhà thờ vang lên cũng là lúc Lucy tỉnh dậy. Chính xác thì cô bé chưa từng ngủ. Thanh Phong nhẹ nhàng ngồi dậy, cố gắng không gây ra một tiếng động nhỏ nào đánh thức hai đứa bạn, rồi cậu mở cửa đi ra ngoài. Sáng nào Thanh Phong cũng dậy sớm như vậy cả. Lucy có thể biết được thói quen của cậu ấy. Ngược lại với Phong, Kei sẽ ngủ nướng đến tận trưa...

Lúc Thanh Phong ra khỏi phòng, Lucy cũng bật dậy, cô xếp gọn cái chăn đặt bên cạnh con mèo rồi bước xuống...

Đi ngang qua Kei, cô bé thấy yên tâm khi cậu còn ngủ say, cô cố mở cánh cửa thật nhẹ nhàng để không phát ra một tiếng động nào rồi bước ra ngoài. Bên ngoài. Bầu trời còn mờ mờ vì màn sương đục. Buổi sáng

hơi lạnh, mọi người trong nhà thờ đã tỉnh dậy và nhộn nhịp với công việc của mình. Người lau dọn, người giặt giũ,...

Lucy vội vã đi ra khỏi kí túc xá, cô không muốn ai nhìn thấy mình rời khỏi đây. Bây giờ là lúc thích hợp nhất để rời khỏi nhà thờ. Lucy đã quyết định. Cô phải ra ngoài. Trước tiên cô bé sẽ tới tòa soạn nơi chú Khánh làm việc để hỏi thăm tin tức của chú ấy. Chắc chắn sẽ có ai đó biết được chuyện gì xảy ra. Nếu để cho Kei hay Thanh Phong biết Lucy rời khỏi đây, chắc chắn họ sẽ cản cô bé lại. Phải lần đi thật nhanh trước khi bị họ phát hiện, cô bé nghĩ vậy và cầm đầu chạy ra ngoài, cổng nhà thờ đã mở, Lucy mỉm cười mừng rỡ...

-Cậu định đi đâu vậy Lucy ?

Có một giọng nói vang lên sau lưng Lucy, cô bé giật mình quay lại. Là Kei, cậu nhóc đang đứng nhìn cô giận dữ. Lucy ngơ ngác, rõ ràng là lúc đi ra cô bé thấy cậu vẫn còn đang ngủ say cơ mà. Kei vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ, mái tóc hơi rối, có vẻ như cậu cũng dậy ngay sau Lucy thì phải. Lucy lùi về phía cổng, đôi môi mím chặt cương quyết.

-Tớ phải ra khỏi đây. Tớ phải đi tìm chú Khánh. Kei ! Đừng cản tớ.

Nói xong cô bé quay lưng bỏ chạy ra ngoài, nhưng Kei đã lao lên giữ chặt lấy cô, Lucy vùng vẫy điên cuồng...

-Buông tớ ra ngay. Kei ! tớ phải đi tìm chú Khánh. Chú ấy có thể đã bị hại rồi... tớ cũng không thể trốn mãi ở đây được. Buông tớ ra...

Mặc kệ cô bé kêu khóc thế nào, Kei vẫn ôm chặt lấy cô, đặt trên vai và khiêng về kí túc, Lucy vẫn giận dữ, giầy dứa loạn xạ trên vai cậu. Qua hành lang, họ gặp giám mục Karen và Thanh Phong đi tới. Thấy Kei đang vác Lucy trên vai còn cô bé thì gào khóc loạn xạ, vị giám mục hơi ngạc nhiên, còn Thanh Phong thì cau mày nhìn theo họ. Kei không nói gì. Cậu cứ vác Lucy đi thẳng. Vào đến nơi, cậu ném bịch cô bé xuống giường rồi ngồi bên cạnh cau mày nhìn ra cửa sổ, không nói câu gì...

Lucy đã thôi vùng vẫy. Không thể rời khỏi đây được, không thể đi tìm chú Khánh được. Đầu óc Lucy rối bời, cô không biết phải làm gì bây giờ nữa, cô đưa tay đặt lên trán, nước mắt rơi lã chã. Lần đầu tiên cô bé cảm thấy mình vô dụng như vậy...

Những ngày sau đó, Lucy trở nên lầm lì. Cô bé làm gì cũng như người mất hồn, khuôn mặt luôn hiện lên sự lo lắng bất an. Bản tin thời sự những ngày sau không còn đề cập đến tin tức về tập đoàn BIAT nữa. Kei và Thanh Phong thì kè kè bên Lucy 24/24, bất kể cô đi đâu, làm gì cũng nằm trong tầm kiểm soát của họ.

20h00.

Sau bữa ăn tối, mọi người được lệnh tổng vệ sinh toàn nhà thờ. Nhóm bạn của Thanh Phong được giao nhiệm vụ lau chùi hành lang khuôn viên nhà thờ. Khu hành lang khá dài, phải mất hơn hai tiếng đồng hồ mọi người mới làm xong. Khi công việc đã hoàn tất, Lucy ngồi một mình trên lan can, dựa đầu vào cây cột nghỉ ngơi. Ánh trăng vàng vằng vặc trên cao làm cả hành lang sáng rực, những tiếng dế kêu râm ran từ khu vườn vọng lên làm cho Lucy phần nào thấy tỉnh tâm hơn.

-Sao cậu lại ngồi đây, Lucy ?

Kei ở đâu đi lại, đưa tay lên khuôn mặt bé nhỏ của Lucy gạt những sợi tóc ra sau vai. Đạo này tên ngốc này thường có những hành động hơi bị thừa thì phải, cô bé liếc nhìn cậu không nói gì, rồi thở dài quay lại nhìn ánh trăng trên cao. Kei chống hai tay lên lan can nhìn xa xăm, buồn bã:

-Cậu có ghét tớ không Lucy ?

Một câu hỏi hơi bị thừa. Ngay từ lần đầu gặp mặt, Lucy đã rất rất là ghét Kei rồi, và bây giờ cũng không có gì thay đổi cả...

-Chú Khánh sẽ không sao đâu Lucy. Bây giờ còn chưa rõ tình hình ra sao, nhưng nếu cậu đi tìm chú ấy bây giờ, có thể cậu sẽ gây thêm rắc rối cho chú ấy. Nếu chú Khánh đã chuẩn bị cho việc này rồi thì chắc chắn chú ấy sẽ có cách đối phó với những tình huống sẽ xảy ra. Khi nào ổn rồi, chú ấy sẽ liên lạc với cậu thôi. Vì vậy đừng lo lắng nữa.

Lucy vẫn yên lặng. Đầu cô bé bây giờ rối tung cả lên rồi. Không thể suy nghĩ được điều gì nữa. Cô bé nhớ lại ánh mắt buồn bã của chú Khánh khi nhìn cô vào cái ngày cuối cùng ở nhà, chú ấy đã lo cho Lucy rất nhiều, thương Lucy rất nhiều, vì Lucy mà chú ấy chấp nhận gặp nguy hiểm, chấp nhận bỏ qua việc báo thù nhà họ Hoàng, chú ấy cũng chưa từng có một lời trách móc nào khi nhận một đứa con của kẻ thù vào nhà cả. Chú ấy thật quá tốt, quá nhân từ... Vậy mà khi chú ấy gặp nạn Lucy lại chẳng giúp được gì cho chú ấy cả, cô bé thấy mình thật vô dụng quá.

Nhìn ánh trăng trên cao thờ dài, Lucy thấy trong lòng khó chịu hơn bao giờ hết. Chú Khánh đã nói rằng sẽ hủy bỏ vụ kiện, vậy thì tại sao nhà họ Hoàng lại còn hại chú ấy. Không biết rằng họ đã làm gì chú ấy rồi. Không biết bây giờ chú ấy có được an toàn như lời mọi người an ủi Lucy hay không ? còn anh Bạch Dương và dì Thanh nữa, liệu họ có được an toàn hay không, cô vẫn chưa dám nói tình hình ở nhà cho họ biết, tốt nhất là bây giờ họ không nên trở về đây, nếu không kẻ thù có thể nhắm vào họ. Tất cả đều tại nhà họ Hoàng. Lucy mím chặt môi. Chính họ đã gây ra tất cả mọi chuyện này, người đàn ông đó đã bỏ rơi mẹ cô, vợ ông ta đã hại chết bác cô khiến cô tan cửa nát nhà, bây giờ đến gia đình thứ hai của cô họ cũng không tha. Những con người máu lạnh đó, cô hận nhưng kẻ đó. Nếu chú Khánh có mệnh hệ gì, cô sẽ không bao giờ bỏ qua cho những người đó. Chắc chắn là như thế !

Kei vẫn ngồi bên cạnh cô bé. Lặng im dõi theo từng nhịp thở của cô, ánh mắt buồn nhìn xa xa...

Thời gian trôi qua...

Ánh trăng vẫn sáng vàng vạc trên cao...

Vẫn chỉ có những tiếng dế kêu ran hòa vào nhịp thở đều đều của Lucy và Kei...

-Cậu đừng có như vậy nữa được không ! Sau gần một tiếng đồng hồ, Kei cũng lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đến khó chịu của hai người.

-Tớ xin lỗi...

-Vì điều gì ?

-Tớ đã đem lại rắc rối cho các cậu...

-Hừ... Kei cười nhạt, bực bội...-Đồ ngốc !!! Cậu quay sang ôm chặt lấy Lucy, hai cánh tay siết chặt, vội vã. – Đã bảo đừng có như vậy nữa mà. Đồ ngốc !!! Tớ chỉ muốn nhìn thấy cậu quay lại là con nhóc vui vẻ hoạt bát như trước đây thôi. Dù có đôi lúc cậu rất đáng ghét, làm cho tớ tức tối gần chết. Nhưng...tớ muốn cậu như vậy...tớ chỉ thích cậu như vậy... Vì vậy đừng có ỉm rủ nữa, cười đi, cãi nhau với tớ đi, giờ trò chọc phá mọi người nữa đi... Lucy...

Lucy vẫn lặng im, trái tim cô bé đập mạnh trong lồng ngực, cô có cảm giác như trái tim của Kei cũng đang đập mạnh, và đang chung một nhịp với mình. Cơ thể của Kei ấm áp vô cùng. Nó xua tan đi cái lạnh bên ngoài đang bao trùm lên Lucy, nó cũng sưởi ấm cho tâm hồn bên trong đang thổn thức của cô bé. Đôi bàn tay lúng túng của Lucy đưa lên không thể đẩy cậu ra được...

Rồi hai cánh tay của Kei cũng dần buông cô bé ra, nhưng vẫn giữ chặt trên vai cô. Bất ngờ, cậu cúi xuống hôn lên môi Lucy...

Một nụ hôn thật sự. Không phải là tai nạn như lần trước mà là một nụ hôn thật sự...

Dịu dàng...

Ngọt ngào...

Lucy sững người. Kei vẫn không ngừng lại. Lucy cảm thấy một cảm giác mềm mại, ngọt ngào từ môi Kei quện lấy trên môi mình, cô bé cũng có thể cảm nhận được hơi thở và sự ấm áp từ đôi môi của Kei...

-Á Á Á !!!

Sau vài giây hết hồn, Lucy xô mạnh Kei ra và hét toáng lên. Kei thì đưa tay chạm lên môi mình nhìn Lucy mỉm cười tình quái :

-Hìhì...Sau cùng thì tớ cũng đã cướp được nộ-hôn-đầu-tiên của cậu rồi. Cậu cũng bắt cần quá đấy Lucy ! Đối với một kẻ nguy hiểm như tớ mà không có một chút cảnh giác gì cả.

Mặt Lucy đỏ bừng, cả người cô run lên, cô bé lao tới đâm ‘bụp’ một phát vào mặt Kei rồi mếu máo :

-Đồ háu sắc. Đồ dê cụ. Cậu là đồ xấu xa. Tại sao cậu dám làm như vậy với tớ hả ?

Kei đưa tay lên xoa xoa mặt cười đều :

-Tại sao hả ! Lần trước cậu đã cướp mất nộ hôn đầu tiên của tớ. Bây giờ tớ đòi lại chứ sao. Sòng phẳng quá còn gì. Sao lại đâm tớ ?

Lucy gào lên bực bội:

-Tớ...lần trước là do tai nạn mà...Tớ có cố ý đâu. Mà...dù nghĩ thế nào đi nữa thì cậu vẫn là người được lợi cơ mà...

Kei lắc đầu bình thản:

-Không ! Không ! Nam nữ bình đẳng mà phải không ? Sao cậu hôn tớ thì tớ được lợi, còn tớ hôn cậu thì lại bị đánh kia chứ. Bất công quá ! Nhưng nếu cậu cảm thấy tớ đòi lại nộ hôn của mình khiến cậu bị thiệt thòi thì cậu cứ hôn lại tớ đi. Tớ sẽ không đòi lại nữa đâu. Con trai thì phải ga lăng mà. Cậu cứ hôn tớ thoải mái đi...

-Ồ điên !!!!!!!

Lucy đỏ mặt đá ‘bụp’ vào chân Kei rồi chạy về phòng, tim vẫn còn đập thịch thịch. Kei cúi xuống xoa xoa vết đau và nhìn theo mỉm cười mơ màng...

Chợt có một bóng người sau cây cột gần đó quay đi. Mái tóc xám bay trong gió. Người đó đã chứng kiến tất cả mọi chuyện xảy ra vừa rồi. Còn Lucy và Kei thì vẫn chẳng biết gì...

34. Chương 34: Tiểu Thư Lại Vào Bếp

Suốt cả đêm hôm đó Lucy không tài nào ngủ được, cô bé cứ làm bầm nguyên rửa tên háu sắc dám cướp sống nộ hôn của mình, còn cái gã háu sắc nằm dưới đất cũng không ngủ nổi, không hiểu vì lý do gì mà nó cứ nằm cười cả đêm.

06h30...

-Chào buổi sáng Nhật Dạ ! Hôm nay cậu tới sớm thế ? Lucy nhìn Nhật Dạ toe toét. Còn cô bé kia thì gượng cười.

-Hôm qua tớ ngủ ở kí túc mà.

-Sao lại ở kí túc, ông tài xế hôm qua ngủ quên không tới đón cậu hả ?

Kei đi tới dụi mắt. Nhìn là biết tối qua bị mất ngủ mà. Nghe Kei hỏi, cô bé Nhật Dạ ngược lên nhìn cậu bằng ánh mắt buồn bã pha lẫn giận dữ, nhưng Kei không để ý thấy. Cậu đeo cái bao đen lên cổ tay rồi bước vào hội trường. Hôm nay mọi người lại tiếp tục tập nhảy. Ba người bạn của Lucy vẫn là những ngôi sao sáng rực ở đây. Lucy cũng phải theo họ vào hội trường...ngồi chơi. Đây là yêu cầu của Kei vì cậu sợ lơ đãng một chút là cô nhóc lại chuồn mất.

Buổi tập sáng nay khá dài. Mãi hơn 10h00 họ mới nghỉ, nhưng Lucy thì không thấy chán gì cả, thậm chí cô có thể ngồi xem họ diễn cả ngày cũng được, đơn giản vì những người bạn của cô nhảy quá đẹp. Thấy ba người bạn đi lại, Lucy ôm mấy lon nước chạy tới vui vẻ :

-Các cậu mệt không ? Uống nước đi !

-Cám ơn ! Nhật Dạ cầm lon coca đưa lên miệng vui vẻ.-Lucy ! Cậu rảnh không ?

Lucy quay sang mỉm cười chợt thấy cô bé lo lắng khi bắt gặp ánh nhìn lạnh lẽo của Nhật Dạ, nhớ lại thì từ sáng đến giờ Nhật Dạ có vẻ hơi buồn.

-Có chuyện gì vậy Nhật Dạ ?

-Chúng ta xuống bếp nấu ăn đi. Tớ vừa học được cách nấu cari. Cậu nấu ăn rất giỏi nên cậu giúp tớ đánh giá kết quả nhé Lucy.

Kei và Phong đang uống nước nghe thấy Nhật Dạ nói thì họ sặc sụa, nhìn lên Lucy một cách khẩn thiết, họ cầu mong cô bé sẽ từ chối. Lucy hơi ngần ngại, kí ức không mấy tốt đẹp về bữa ăn tối trước đây hiện về rõ mồn một trong đầu cô nhóc. Hôm đó cô bạn hậu đậu của cô đã làm mọi thứ tan tành, hôm sau còn phải gọi thợ tới sửa ống nước trong nhà bếp...Lucy không muốn giúp Nhật Dạ lặp lại điều kinh khủng đó nữa. Nhưng khi nhìn lên khuôn mặt buồn buồn của cô bạn mình, cô bé cũng gật đầu rồi theo Nhật Dạ xuống bếp. Phong và Kei nhìn nhau cười thảm hại. Thế là xong. Lucy đã nhận lời. Buổi trưa nay thế là phải uống nước trừ cơm rồi ! Kei không chịu nổi chạy lên nắm tay Lucy thì thầm nhắc nhở:

-Cậu điên à Lucy ? Sao lại đồng ý giúp Nhật Dạ ? Cậu muốn giúp cô ấy phá banh cái nhà thờ này ra sao ?

Gạt tay Kei ra, Lucy lạnh lùng:

-Không sao ! Tớ sẽ trông chừng cô ấy !

-Bằng cách nào chứ ? Thanh Phong đau khổ.

-Chắc là bằng niềm tin .Kei thất thểu nhìn theo Lucy đau khổ...

Dưới bếp...

Cầm củ cà rốt trên tay, Nhật Dạ quay sang nhìn Lucy lạnh lùng.

-Cậu có biết tại sao tớ lại muốn học nấu ăn giỏi không Lucy ?

-Tại sao thế ? Lucy quay sang hơi ngạc nhiên. Cô bé để ý từ sáng đến thái độ của Nhật Dạ có vẻ hơi lạ.

-Đó là vì...

-Coi chừng.....Nhật Dạ....!!!

Loảng xoảng...!!!!!!

Rầm...!!!!!!

Rộp...!!!!!!

-Á...CHẠY RA NGOÀI MAU...CHẠY RA MAU !!!!!!!

Sau những tiếng động cực kì vui tai đó là cái bếp bị Nhật Dạ phá banh chành...sau khi hai người vào chưa đầy mười phút. Lucy mặt mũi lem nhem thất thểu bước ra...

Kei và Thanh Phong nhìn khuôn mặt mếu máo của cô bé thở dài, đã cản mà không nghe, có vẻ như họ đã đoán trước được tình huống này rồi, dù sao cũng ở với nhau suốt hơn 5 năm, họ rất có kinh nghiệm. Chỉ có kẻ ngây thơ tốt bụng như Lucy là lãnh đủ thôi. Thế là buổi trưa đó mọi người được ăn cháo hành. Không phải vì họ muốn quay lại cái thời Chí Phèo –Thị Nở để thưởng thức món ăn đặc biệt này đâu, mà vì thực phẩm đã te tua hết dưới tay của tiểu thư Nhật Dạ rồi...

35. Chương 35: Bên Kia Thị Trấn...

Ngán ngẫm đưa từng thìa cháo lên miệng. Lucy thăm thán phục Nhật Dạ sát đất. Phải công nhận là đi khắp thế giới này cũng không thể tìm được ai hậu đậu như cô ấy. Chảo dầu đang sôi mà Nhật Dạ nỡ đổ nguyên hộp muối vào đó, dầu nóng làm uối bắn tung tóe, mấy người gần đó cũng bị phỏng do dầu bắn trúng, cũng may lúc đó Lucy đang cầm một cái vung to nên đem lên che mặt và kéo vội Nhật Dạ chạy ra ngoài, nhưng chảo “muối chiên” lại tiếp tục được nấu vì không ai dám đến gần tắt bếp. Cứ tưởng nó sẽ cháy mãi đến khi bình gas hết mới thôi. Nhưng khoảng mười phút thì nó cũng dừng lại...sau một vụ nổ lớn...Đúng là một buổi nấu ăn kinh hoàng...

-Ăn hết đi ! Nhờ phước của hai cậu mà chúng tôi có cháo để ăn đó. Lo mà xử lí hết tô cháo ấy đi.

Kei nhăn nhó bưng tô cháo lên húp “xụp xụp” cầu nhàu với Lucy. Rõ ràng cậu đã cắn cô nhóc rồi mà còn cố tình không nghe.

-Hừ !

Lucy không nói gì vẫn đưa từng thìa cháo vào miệng chậm chạp...

Chợt...

Có tiếng huông điện thoai vang lên. Cô bé mở ra xem. Không phải là Bạch Dương hay dì Thanh gọi đến, mà là một số lạ hoắc...

-A lô...

“Lucy ! Cháu vẫn ổn chứ ?”

Lucy thấy tim mình đập mạnh. Giọng nói này rất quen. Nó là của chú Khánh. Đúng là chú Khánh rồi, cô bé vội vã:

-Chú ơi ! Là chú phải không ? Chú đang ở đâu ? Đã xảy ra chuyện gì vậy ? Chú có sao không?

Nghe tiếng Lucy nói điện thoại, Kei và Thanh Phong giật mình, cả hai ngừng ăn, quay sang hồi hộp lắng nghe.

“Bình tĩnh nào nhóc con ! Chú không sao cả. Chú chỉ lo cháu sẽ gặp nguy hiểm thôi, nhưng xem ra cháu vẫn được an toàn. Thật là tốt quá !”

-Chú ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ chú đang ở đâu vậy ?

“Chú đang ở trong bệnh viện...”

Lucy hoảng hốt, cô bé nhớ lại bản tin trên TV hôm trước. Vậy là chú ấy bị người ta ám toán thật sao ?

-Tại sao chú lại ở trong đó. Đã xảy ra chuyện gì ? Chú cho cháu địa chỉ bệnh viện đó đi.

“Cháu đừng lo. Đã có vài rắc rối xảy ra với chú nên tạm thời chú chưa về nhà được, nhưng chú không sao đâu. Chú đang ở ngay thị trấn bên cạnh thôi. Chủ nhật này cháu hãy sang đây với chú nhé.”

-Sang thị trấn bên cạnh sao ? Tại sao cháu lại sang đó, sao chú không thể về nhà ?

“À...Tạm thời chú không thể về nhà, cháu đang ở chỗ Kei và Phong phải không, đừng trở về nhà nhé, về nhà cháu sẽ gặp nguy hiểm đó...”

-Chú ! Có phải người nhà họ Hoàng đã ám toán chúng ta không, họ muốn gì chứ ?

“Chuyện này phức tạp lắm, tóm lại là chủ nhật cháu hãy sang đây gặp chú, chúng ta sẽ kết thúc mọi chuyện.”

-Nhưng cháu phải gặp chú ở đâu đây ?

“ Trưa chủ nhật chú sẽ gọi lại cho cháu.”

-Chú sẽ không sao chứ ?

“Ừ...Chú không sao đâu. Từ giờ đến lúc đó hãy cẩn thận nhé Tạm biệt cháu ! Nhớ là trưa chủ nhật đó...”

-Khoan đã...chú...

Điện thoại tắt. Lucy cố gắng gọi lại. Nhưng vô ích...

-Vậy là chú ấy đang ở thị trấn bên cạnh sao ? Thanh Phong lên tiếng, cậu có vẻ hơi nghi ngại.

-Ừk ! Thật may quá. Chú ấy không sao! Lucy mỉm cười mừng rỡ.

-Chú ấy nói gì với cậu Lucy ? Chú ấy có giải thích chuyện gì đã xảy ra trong suốt thời gian qua không ? Kei nhìn Lucy có vẻ lo lắng.

-Tớ không kịp hỏi gì cả. Chú ấy chỉ nói chú ấy đang ở bệnh viện ở thị trấn bên cạnh thôi. Chú ấy nói với tớ là chủ nhật qua đó gặp chú ấy.

-Hừm...

Kei và Thanh Phong nhìn nhau hơi nghĩ ngợi.

-Vậy là chủ nhật cậu sẽ sang thị trấn bên cạnh sao Lucy ? Nhật Dạ nhìn cô bé có vẻ hơi lo lắng-Lucy ! Có một điều mà bọn tớ chưa dám nói cho cậu biết...

-Chuyện gì vậy Nhật Dạ ? Lucy quay sang ngạc nhiên.

-Thực ra những thông tin trên TV hôm trước không chính xác lắm. Bọn tớ đã điều tra và biết được rằng chú Khánh không phải là người yêu cầu khởi tố công ty BIAT, dường như có một kẻ nào đó muốn đánh bại tập đoàn này nên đã mạo danh chú Khánh yêu cầu tòa án khởi tố. Còn chú Khánh có lẽ không liên quan gì đến chuyện này cả.

-Thế là thế nào ? Tại sao các cậu không nói cho tớ biết. Lucy nhìn ba người bạn giận dữ.

-Xin lỗi ! Nhưng cậu quá nóng nảy, bọn tớ sợ rằng để cho cậu biết rồi cậu lại nặng xị lên đòi đi ra ngoài nên bọn tớ đành phải giấu cậu và tiếp tục điều tra. Nhưng bây giờ chú Khánh đã liên lạc lại với cậu, xem ra chú ấy vẫn ổn. Khi nào gặp lại chú ấy cậu có thể hỏi rõ mọi chuyện.

-Hừm...Các cậu thật là...Mà không sao. Mọi chuyện cũng ổn rồi, chủ nhật tớ sẽ đi qua thị trấn bên cạnh tìm chú ấy.

-Chắc ! Mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu Lucy. Kei đưa tay chống cằm có vẻ dăm chiêu, còn Lucy thì vẫn không hiểu những người bạn của cô đang lo lắng điều gì.

-Vậy chủ nhật tớ sẽ cho tài xế riêng của tớ đưa cậu qua đó, Lucy ! Nhật Dạ nhìn cô bé mỉm cười, nhưng Lucy vui vẻ lắc đầu:

-Cám ơn Nhật Dạ ! Nhưng không cần đâu. Tớ đi xe bus được rồi. Tớ còn chưa biết chú ấy hẹn gặp tớ ở đâu nữa.

-Chính vì vậy có người đưa đi sẽ chắc ăn hơn. Hôm đó tớ cũng sẽ cho vài vệ sĩ đi theo bảo vệ cậu nữa, không chừng khi tới đó cậu lại gặp rắc rối đó Lucy.

-Không cần đâu Nhật Dạ. Còn chưa biết kẻ giấu mặt đứng sau chuyện này thì cậu không nên để người nhà họ Hà xen vào, nếu không cẩn thận ảnh hưởng đến việc làm ăn sau này của gia đình, anh hai sẽ cạo đầu chúng ta đó. Kei lên tiếng ngăn cản.-Hôm đó tớ và Thanh Phong sẽ cùng đi với Lucy.

-Thế các cậu không phải người nhà họ Hà sao ? Lucy nhìn hai người khó hiểu.

-Hi...Nhưng bọn tớ rất đặc biệt...

-Bọn tớ sẽ đi cùng Lucy, không sao đâu !

Thanh Phong mỉm cười rồi quay sang tiếp tục giải quyết tô cháo đang dang dở. Lucy thì vẫn đần mặt ra khó hiểu.

36. Chương 36

-Các cậu không cần đi cùng tớ đâu...

Lucy đưa tay sửa lại quai ba lô trên vai rồi quay sang nhìn hai cậu bạn đang đi theo mình. Mới 04h00 sáng họ đã lật đật theo cô bé ra trạm đón xe bus, Lucy muốn sang thị trấn bên cạnh càng sớm càng tốt, cô bé rất lo lắng cho ông chú của mình. Nhưng Kei và Phong dường như đã chuẩn bị mọi thứ từ hôm qua để đi cùng cô.

-Ai biết được lúc tới đó cậu sẽ gặp chuyện gì. Tốt nhất là để bọn tớ đi cùng cho chắc ăn !

Thanh Phong mỉm cười dắt con bọ đen đỏ yêu quý ra, Lucy cảm thấy áy náy vô cùng. Trong suốt thời gian qua họ đã lo lắng cho Lucy rất nhiều, cô bé cũng đã gây cho họ rất nhiều rắc rối rồi. Vậy mà bây giờ họ vẫn giúp cô không có bất kì một lời than phiền nào cả.

-Vậy tớ đi trước nhé ! Khi nào các cậu tới thì gọi điện cho tớ.

-Hả ?

Lucy ngạc nhiên ngược lên thì đã thấy Thanh Phong cười con bọ đen đỏ đi ra, đưa tay vẫy chào hai người rồi phóng vút đi trong màn sương mờ .

-Sao cậu ấy không đi chung với chúng ta nhỉ ?

Kei ngồi phịch xuống ghế chờ xe bus vươn vai ngáp dài.

-Cậu ta là thằng điên nghiện tốc độ mà. Thanh Phong không thể ngồi trên những phương tiện chạy chậm như xe bus được ! Để Phong đi trước xem xét tình hình cho chắc ăn. Chúng ta sẽ đi bằng xe bus đến đó sau.

Lucy cũng ngồi phịch xuống ghế trạm chờ nhìn xa xăm về con đường Thanh Phong vừa đi lo lắng, màn sương sáng lạnh buốt, tội nghiệp Phong đi xe như vậy không biết có sao không ? Đột nhiên Kei kéo ba lô và lôi ra một chiếc mũ lưỡi trai màu xám đội lên đầu Lucy. Chiếc mũ rộng che kín hết nửa khuôn mặt cô bé. Lucy đưa tay đẩy cái lưỡi trai chếch lên nhìn sang ngạc nhiên.

-Từ giờ cho đến khi tới thị trấn hãy đội chiếc nón này đi, tớ không muốn mấy gã mafia hôm trước nhận ra đối tượng của chúng đâu !

-Ừ !

Lucy gật gật đưa tay sửa lại chiếc nón cho cụp xuống mặt rồi ngồi nép bên cạnh Kei để chống lại cái rét căm căm buổi sáng....

Thời gian đi qua nơi chú Khánh đang ở khoảng ba tiếng đồng hồ. Ngồi trên xe mà Lucy vẫn thấy run lên cầm cập. Thời tiết dạo này thật khó chịu, đã cuối đông rồi mà cái rét vẫn còn chưa tan. Ngồi ngơ ngẩn một lúc thì cô bé thiếp đi. Kei đưa tay đắp chiếc áo khoác của cậu lên hai người rồi ôm lấy Lucy vào lòng. Lucy đã ngủ, khuôn mặt thật yên bình, Kei chỉ nhìn thấy được một nửa khuôn mặt cô bé vì bị chiếc mũ che khuất. Trời cũng đã bắt đầu sáng tỏ hơn mặc dù những cơn gió vẫn luồn vào rét buốt. Chiếc xe đưa Kei và Lucy lao vùn vụt qua những cánh đồng lúa vàng rực mùa chín rộ. Thấp thoáng xa xa có những con cò trắng bay bay. Rồi họ lại đi qua một bãi cỏ xanh rờn trải dài đến tận chân trời, những tia nắng đầu tiên như những dải lụa vàng sà xuống làm nó trở nên sáng rực. Kei ngửa đầu ra sau ghế say sưa, đây chính là lí do cậu muốn ở lại Việt Nam. Kei không thể tìm được sự yên bình ở bất kì nơi nào ngoài nơi đây cả. (sửa lại đi mày, mùa đông k có lúa chín và cò trắng đâu m!)

Nhờ hơi ấm của Kei mà Lucy đã ngủ được một giấc ngon lành và bắt đầu bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào bên ngoài. Chiếc xe đã đi qua một khu chợ sáng, những tiếng chào hàng. Trả giá, mời mọc rộn cả lên. Thấy Lucy cựa quậy, Kei giả vờ nhắm mắt lại, quay ra cửa sổ làm như đang ngủ say. Cô bé thức dậy dụi dụi mắt và giật mình khi nhận ra cô đang nằm gọn trong lòng Kei, chiếc áo khoác của cậu trùm kín lên hai đứa. Cô nhóc nhăn mặt ngồi bật dậy định đập cho cái gã đáng ghét này một trận, cậu ta đúng là một tên nguy hiểm, mà chính hắn cũng đã tự nhận mình nguy hiểm còn gì. Không cần thận một tí là giở trò với người ta ngay...

Nhưng nhìn lại khuôn mặt hạnh phúc và hiền như bột của Kei khi đang ngủ thì Lucy lại không nỡ. Không hiểu sao cái bản mặt thường ngày vẫn tỏ ra đáng ghét đó bây giờ lại làm cho Lucy cảm thấy xao xuyến lạ thường. Nhớ lại thì từ khi quen với Kei, Lucy và cậu không ư gì nhau. Quan hệ của hai đứa không khác gì Tom và Jerry cả, nhưng không hiểu sao mỗi lần gặp khó khăn, nguy hiểm hay buồn bã, Kei lại luôn là người ở bên cạnh Lucy, an ủi, động viên và che chở cho cô. Rồi mỗi khi có chuyện gì, Lucy cũng nghĩ đến Kei đầu tiên. Ngay cả nụ hôn đầu tiên của cô cũng bị cậu cướp mất nữa. Nghĩ đến đây, cô nhóc thấy hơi ngượng ngượng và bực bội vì buổi tối hôm trước ở hành lang nhà thờ. Kei đúng là một tên háu sắc và gian xảo hơn Lucy nghĩ rất nhiều. Chỉ một phút bất cẩn là mất toi nụ hôn cho cậu ta. Phải công nhận là càng nhớ lại càng thấy tức mà, bây giờ cô nhóc chỉ muốn nhào lên đâm cho Kei một trận te tua cho bỏ tức thôi. Nhưng không hiểu nghĩ thế nào, cô bé lại rướn người lên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Kei...

Cậu ấy ngủ trông cũng dễ thương thật !

Một cơn gió ulla vào từ cửa sổ xe mang theo một cánh hoa trắng vương trên tóc Kei, cậu vẫn say sưa không biết gì cả. Cô bé đưa tay lên định lấy cánh hoa đó ra, đột nhiên Kei mở mắt ra và nhìn chăm chăm vào kẻ trước mặt mình. Lucy đỏ mặt rút tay lại, cô bé có cảm giác như mọi suy nghĩ của mình đã bị người con trai này nhìn thấu hết. Kei mỉm cười quay sang.

-Có chuyện gì thế nhóc con ? Cậu đang có ý đồ xấu với tớ phải không ?

Lucy ngước lên, chiếc mũ lưỡi trai che súp nửa khuôn mặt, cô bé chỉ tay ra cửa sổ nói bằng giọng trong trẻo buổi sáng :

-Tớ muốn ngồi ngoài cửa sổ, cậu đổi chỗ cho tớ đi Kei !

Kei nhìn ra không nói gì rồi cậu nhắc bổng Lucy lên đặt ra bên ngoài cửa sổ, còn cậu thì ngồi lui vào trong. Cô nhóc ngước lên phụng phịu. Lucy muốn đổi chỗ chứ đâu có nhờ Kei bế lên đặt ra ngoài đó chứ. Cái tên này...Cô bé nhào người ra cửa. Xe đã đi ngang qua cái chợ nhỏ khi nãy. Bây giờ thì nó tới một trại hoa rộng mênh mông. Lucy ngất ngây với cảnh tượng trước mặt, một vườn hoa LyLy trắng muốt trải dài ra xa tấp, hương hoa quyện vào gió thơm ngào ngạt. Từng đàn bướm đủ sắc bay lượn khắp nơi quanh trại hoa tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Dù đã đi qua một đoạn khá xa nhưng Lucy vẫn còn cảm thấy mùi hương ngọt ngào tan trong gió. Cô bé ngã người ra sau ghế khoan khoái nghĩ thầm, nếu có cơ hội, cô nhất định sẽ tới đó một lần nữa.

37. Chương 37

Cuối cùng thì hai người cũng vào đến thị trấn. Nơi này so với chỗ Lucy ở có vẻ nhộn nhịp hơn, người dân ở đây cũng có mức sống cao hơn nhiều. Dọc con phố có những ngôi nhà sang trọng nổi lên theo kiến trúc phương Tây. Lucy và Kei đang ngơ ngẩn nhìn quanh thì chiếc mô tô đen đỏ của Thanh Phong lướt tới dừng trước mặt hai người.

-Phong ! Cậu tới lâu chưa ? Lucy lon ton chạy lại, Thanh Phong tháo chiếc kính đen đeo trên mặt ra mỉm cười. Nhìn cậu lúc này cực cool...

-Mới có hai tiếng thôi ! Tớ không nghĩ là xe bus lại đi chậm như vậy. Chú Khánh đã liên lạc được với cậu chưa Lucy ?

Lucy lắc đầu, cô bé cảm điện thoại ra nhìn thất vọng. Từ sáng đến giờ cô đã gọi cho chú ấy cả chục lần rồi mà vẫn không được. Thấy Kei và Lucy đứng ở trạm xe, mấy người xe khách liền đi lại chào kéo, Kei vội kéo tay Lucy đi ra ngoài, ở lại một nơi phức tạp như vậy quá lâu sẽ khiến Lucy gặp nguy hiểm. Lúc này bầu trời bỗng dưng tối sầm lại, những giọt mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống. Theo đề nghị của Thanh Phong, ba người chạy vội đến một khách sạn ở gần đó và ở tạm cho đến khi liên lạc được với chú Khánh. Giờ cũng không còn cách nào khác, Thanh Phong cũng lo cho Lucy đã mệt khi đi một đoạn đường xa tới đây.

Thị trấn này sầm uất hơn Lucy nghĩ, ở gần bến xe mà họ xuống có một khách sạn khá lớn. Từ cổng vào tòa khách sạn có hai hàng hoa sứ đại thụ, những bông hoa trắng muốt rơi trên con đường lát gạch men xanh biếc. Ba đứa nhóc chạy vội vào khi những giọt mưa rơi ngày một nhanh hơn...

Lucy không thể rời mắt khỏi những bông hoa sứ trắng muốt trên cao được. Chúng đẹp một cách tinh khôi và còn tỏa ra một mùi thơm dịu nhẹ nữa chứ. Cô bé cứ chạy theo hai đứa bạn và ngước lên nhìn những bông hoa trên ột cách chăm chú...

Đang thả hồn vào những chùm hoa, đột nhiên có một cái bóng trắng bước qua Lucy...

Cô bé giật mình quay lại, khuôn mặt cô trắng thốt, một cảm giác bất an dấy lên...

Tất cả những gì cô bé cảm nhận được là cái nhìn lạnh lẽo và hình như là một nụ cười nửa miệng của kẻ vừa đi ngang qua mình. Cô dừng lại nhìn ra sau. Người đó đã đi khuất xa ra đến cổng. Lucy cảm thấy có gì đó hơi quen ở người này. Nhưng cô không nhìn rõ nên không thể nhớ được mình đã gặp ở đâu. Đang đứng tần ngần nhìn ra cổng thì Kei chạy lại lôi Lucy vào nhấn nhó :

-Cậu đứng đó làm gì Lucy ? Chúng ta tới đây không phải để tắm mưa đâu.

Thật may mắn, khách sạn chỉ còn lại một phòng duy nhất. Chỉ cần ở đây và chờ cho đến khi chú Khánh liên lạc lại là ổn. Lucy tháo chiếc nón lưới trai đã ướt nhẹp trên đầu xuống. Cả người cô bé cũng ướt sũng hết, cũng may là cô bé có mang theo vài bộ đồ. Kei và Phong nhường cho cô vào tắm trước. Sau mười phút, cô bé đi ra trong chiếc váy caro đen trắng và chiếc sơ mi lửng tay. Đây là phong cách mà cô nhóc kết nhất. Kei trùm chiếc khăn trắng lên đầu cô bé rồi cũng bước vào nhà tắm...

Lucy nhìn ra ngoài cửa sổ. Đối diện với căn phòng này là một tòa biệt thự cực kì sang trọng, nơi này đúng là vùng đất dành cho những người giàu có, cô nhóc tự hỏi, không biết vị đại gia nào là người sở hữu tòa biệt thự sang trọng đó ?

-Cậu có đói không Lucy ?

Thanh Phong đi lại phía sau chống tay lên cửa sổ dịu dàng nhìn cô bé, Lucy giờ mới nhớ lại, khi sáng vì đi sớm quá nên cả ba vẫn chưa ăn uống gì cả, nghe Phong hỏi cô mới thấy bụng mình cồn cào. Cô bé ngước lên gật gật đầu.

-Cậu muốn ăn gì ? Để tớ đi mua.

Lucy mỉm cười chạy lại ba lô của mình lấy cây dù đưa cho Thanh Phong mỉm cười.

-Gì cũng được !

Cậu nhóc đưa tay xoa đầu cô rồi cầm cây dù đi ra cửa.

-Vậy bánh bao trứng cút nhé. Cậu đừng đi ra ngoài đó. Tớ sẽ về nhanh thôi !

Lucy mỉm cười chạy ra khóa cửa lại, có vẻ như Kei và Thanh Phong lo xa quá rồi, từ lúc tới đây đâu có chuyện gì lạ chút. Cô nhóc nằm ườn trên giường tiếp tục gọi vào số máy chú Khánh, đầu dây bên kia vẫn là những tiếng tút vô vọng. Không biết giờ này chú ấy đang ở đâu ? Lucy nóng lòng muốn gặp chú ấy quá. Cũng may trong thời gian chú ấy mất tích dì Thanh đã đưa anh Bạch Dương lên bệnh viện thành phố điều trị. Nếu dì ấy mà ở nhà chắc cũng sẽ bị bọn người đó nhắm vào rồi. Lucy đã phải cố gắng lắm mới nói dối được dì và anh Bạch Dương rằng chú Khánh và cô ở nhà vẫn ổn, nhưng nếu trong vài ngày nữa thôi mà chú Khánh vẫn không về thì Lucy không biết phải nói với dì ấy làm sao nữa...

Một lúc sau thì Kei từ nhà tắm bước ra, mái tóc hơi dài của cậu rũ xuống mặt trông cũng thật gợi cảm... Kei cũng là một anh chàng đẹp trai mà. Lucy dán mắt vào khuôn mặt Kei với một mớ hình ảnh tưởng tượng trong đầu. Nếu Kei tỏ ra gần gũi hơn, hay nói hay cười hơn và đừng chọc phá Lucy nữa thì tốt biết mấy. Lúc đó cô sẽ thẳng thắn nhận xét là cậu đẹp trai mà không có một chút lẩn tránh.

-Ê nhóc con ! Nhìn gì thế ?

Kei đưa tay phẩy phẩy trước mặt Lucy khi cô nhóc nhìn mình chằm chằm. Lucy giật mình, ngồi lui vào trong giường như sợ Kei sẽ đọc được những suy nghĩ trong đầu mình. Kei nhìn quanh phòng rồi quay sang Lucy :

-Phong đâu rồi ?

-Cậu ấy đi mua đồ ăn sáng rồi. Lucy ôm khư khư cái gối trong lòng, liên tục gọi cho chú Khánh.

-Cậu gọi cho chú Khánh hả ? Kei ngồi xuống bên cạnh Lucy.

-Ừ. Nhưng vẫn không liên lạc được. Không biết bao giờ chú ấy mới gọi lại cho chúng ta đây?

38. Chương 38: Cuộc Viếng Thăm Của Những Tay Sát Thủ

Thế là hai đứa nhóc cứ nằm ườn trên giường ôm cái bụng đói meo chờ Phong mang thực phẩm về tiếp tế. Nhưng không hiểu vì lí do quái quỷ gì mà mãi vẫn không thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Đã hai tiếng trôi qua. Cả Lucy và Kei đều không nghĩ cậu ấy đi mua đồ chậm như vậy. Gọi điện thoại cũng không thấy bắt máy. Lucy đã bắt đầu thấy sốt ruột, cô ngóc dậy bước xuống giường.

-Phong đi lâu quá ! Tớ ra ngoài tìm cậu ấy một lát...

Chưa nói hết câu cô bé đã bị Kei nhận đầu nằm bẹp xuống gối, còn cậu thì bước xuống xô đôi giày đi ra ngoài.

-Ồ yên trong đây đi, Lucy. Để tớ ra ngoài tìm cho. Tên này chắc ăn no ngủ quên ngoài quán luôn rồi.

Lucy thở dài, cô ghét phải chờ đợi, nhất là vào những lúc như thế này. Khi có chuyện xảy ra không hiểu sao mọi người cứ bắt cô nhóc phải ngồi một chỗ đợi họ. Kei ra đến ngoài cửa, thấy không an tâm, cậu ngoái lại dặn Lucy một lần nữa:

-Nhớ ở yên trong phòng nhé. Đừng đi đâu cả, tớ sẽ về nhanh thôi. Có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho tớ ngay. Nhớ chưa ?

-Ừ. Nhớ rồi !

Lucy nằm bẹp trên giường nhìn ra cửa tay vầy vẩy. Chỉ còn một mình trong phòng. Cô nhóc lẩn qua lẩn lại một lúc trên rồi nhớ là còn một hộp sữa trong ba lô nên bật dậy lấy ra uống ngon lành. Nhưng cơn đói chưa dứt. Trời đã tạnh mưa. Dù Kei đã bảo là về ngay mà đã nửa tiếng trôi qua vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu. Cô nhóc lại ôm gối lôi điện thoại ra. Chợt...

Cốc cốc cốc...

Có tiếng gõ cửa bên ngoài. Lucy mừng rỡ chạy ra. Vậy là Phong và Kei đã về rồi, thế là có đồ ăn rồi. Mừng quá! Nhưng cánh cửa phòng mở ra trống trơn, không có ai ở ngoài đó cả. Lucy tần ngần một lúc rồi đóng cửa lại, có thể ai đó nhầm phòng thôi, hoặc là người ở phòng bên cạnh mà cô nhầm. Nhưng một phút sau lại có tiếng gõ cửa, lần này thì đúng là phòng Lucy, không lẩn đi đâu được, cô bé chầm chậm bước ra mở cửa hé mắt nhìn, vẫn không thấy ai. Lần thứ ba cũng vậy. Lúc này thì Lucy thấy bức bối thật sự, cô bé bước ra ngoài nhìn nhó. Tìm được kẻ chết tiệt nào dám phá rối phòng mình thì phải cho nó một trận te tua mới được, nghĩ thế nên cô tiến ra phía hành lang, nhưng nhìn khắp vẫn không thấy ai...

Lucy bắt đầu thấy run run. Cô nhóc liên tưởng đến bộ phim ma trong khách sạn mình mới coi mấy hôm trước và tưởng tượng rằng, căn phòng mình đang ở trước đây đã có một oan hồn trú ngụ. Oan hồn đó hẳn không muốn Lucy ở lại làm phiền mình nên đã làm trò cảnh cáo hòng đuổi cô đi đây mà. Cô nhóc nhìn vào căn phòng hơi lưỡng lự. Không biết nên vào đó đợi Kei và Phong về hay nên chạy ra ngoài tìm họ luôn đây ? Mà Lucy cũng không biết phải đi tìm họ ở đâu nữa, Lucy là kẻ mù hướng bẩm sinh mà, làm sao đi tìm khi mà cô bé chỉ mới tới đây lần đầu chứ, con đường tới trường quen thuộc mà Lucy còn mất một tháng mới nhớ nổi hướng hồ gì...đi ra ngoài thì khả năng bị lạc là rất lớn, vả lại nếu ra ngoài bây giờ mà hai người đó về không thấy họ sẽ lo lắng. Nhưng quay vào phòng cũng không ổn. Lucy sợ ma lắm. Thật là tiến thoái lưỡng nan mà !

Đang không biết phải làm thế nào thì có một cánh tay vỗ vào vai Lucy từ phía sau. Cô nhóc giật bắn mình quay lại. Hèn là không phải con ma đang đứng sau lưng cô, chỉ là một người đàn ông lạ mặt, cô bé thở phào nhẹ nhõm :

-Có chuyện gì vậy chú ?

Lucy ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt mình, đó là một người cao to, mặt mũi bặm trợn, đầu cao trọc lốc, ông ta mặc một chiếc áo thun trần để lộ hai cánh tay đầy hình xăm. Lucy cau mày, cô cảm thấy có gì không ổn ở người đàn ông này.

-Cô bé, cô tên Hoàng Linh Đan phải không ?

Cô bé giật mình, hơi lùi ra sau, tại sao ông ta lại hỏi Lucy như vậy ? Người đàn ông này từ từ rút ra một con dao nhỏ từ túi quần sau hông. Lucy định chạy ngược vào phòng nhưng đã có hai người thanh niên lạ không biết từ lúc nào đã đứng chắn trước cửa phòng. Một trong hai tên xăm xoi bức hình trên tay rồi nhìn Lucy quả quyết :

-Không sai. Chính là nó !!!

Lucy không nghĩ gì thêm nữa, cô bé vọt chạy ra ngoài như một con sóc. Không cần phải suy nghĩ gì thêm nữa. Họ chính là những người muốn giết cô. Kẻ gõ cửa phá rối dụ Lucy ra khỏi phòng chính là họ. Không ngờ ngay trong khách sạn mà chúng cũng dám tìm tới ám toán Lucy, bọn này thật liều lĩnh. Phải ra khỏi

đây ngay lập tức. Nghĩ thế, cô bé cầm đầu chạy. Ba người đó cũng đuổi theo sát nút, trên tay họ là những con dao sáng loáng...

Khách sạn này quá rộng. Lucy không nhớ hành lang đi ra khỏi khách sạn nằm ở đâu, cô bé cứ lao đầu chạy như bay về phía trước. Nhưng qua một góc rẽ, cô đâm sầm vào một người nào đó ngã lăn xuống đất...

-Ồ ! Có duyên quá nhỉ ?

Nghe tiếng người trước mặt, Lucy nhả nhó ôm trán ngược lên và suýt thót tim ra ngoài...

-Hải Dương !!!

Người đứng trước mặt cô là Hải Dương. Đi bên cạnh anh ta là bốn người đàn ông mặc độc một bộ vest đen, chắc họ là vệ sĩ của anh ta. Hải Dương nhìn Lucy đang ngồi bẹp dưới đất với vẻ tò mò. Đúng lúc đó ba người đàn ông cầm dao rượt chém Lucy cũng vừa chạy tới. Cô bé hoảng hốt bật dậy định bỏ chạy tiếp nhưng không được, chân trái cô đau nhói khiến cô khụy xuống, có lẽ nó đã bị bong gân khi Lucy ngã xuống đất...

Nhưng vừa thấy Hải Dương đang đứng trước mặt, những kẻ đuổi theo Lucy bỗng giật mình khựng lại rồi vội vã lảng đi chỗ khác. Về phần Lucy khi thấy ba người đàn ông đó nhìn Hải Dương sợ hãi và bỏ đi, cô bé hơi ngạc nhiên. Tại sao họ lại sợ Hải Dương như vậy. Họ không phải thuộc hạ của anh ta sao ? Lucy ngược lên :

-Sao anh lại ở đây ?

Hải Dương nhìn cô bé mỉm cười, anh ta tiến lại gần :

-Đây là khách sạn nhà họ Hoàng mà. Anh ở đây là chuyện bình thường thôi. Nhưng sự xuất hiện của em làm anh ngạc nhiên đó. Em tới tận đây tìm anh sao ?

-Không ! Chỉ là tình cờ đi ngang qua đây thôi. Tôi đang bận lắm. Tạm biệt ! Lucy cau mày, cô bé lồm cồm bò dậy định chuẩn đi thì Hải Dương gọi giật lại.

-Lucy !!!

Cô bé ngược lên, Hải Dương mỉm cười nhìn quanh rồi hỏi Lucy dò xét:

-Sao hôm nay không thấy hai chàng vệ sĩ đẹp trai đi cùng em nhỉ ?

Cô bé lùi ra sau dè chừng, nhưng Hải Dương đã phẩy tay ấy gã vệ sĩ ra lệnh:

-Giữ con bé lại !

Lucy quay lưng vội chạy đi, nhưng đã trễ, một cánh tay thô cứng đã chặt mạnh vào gáy cô bé, cô gục xuống bất tỉnh. Hải Dương thì đứng nhìn hài lòng, chợt anh ta thấy ba kẻ đuổi theo Lucy đang lấp ló phía hành lang, anh ta mỉm cười lạnh lẽo quay đi, Lucy cũng bị đám thuộc hạ anh ta mang theo.

39. Chương 39: Về Nhà Hay Không

Về phần Kei. Sau khi tìm được Phong, hai người tức tốc chạy về khách sạn. Thì ra khi đi mua đồ, Thanh Phong đã chứng kiến một vụ tai nạn giao thông và phải giúp đưa người bị thương đến bệnh viện nên mới trễ như vậy. Trời đã tạnh mưa, việc đi lại cũng không mấy khó khăn, nhưng khi Kei gọi điện thoại về cho Lucy, cậu không thấy cô bé bắt máy. Kei cảm thấy hơi lo lắng...

-Sao cậu lại để cô bé ở trong phòng một mình ? Lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao ? Thanh Phong phóng xe vùn vụt trên đường nói vọng ra sau.

-Tại cậu về trễ quá. Gọi điện lại không chịu bắt máy nên tớ phải đi tìm đó chứ.

-Xin lỗi. Điện thoại tớ hết pin. Nhưng tớ là người đáng lo vậy sao ? Bây giờ thì tốt rồi. Không liên lạc được với Lucy. Không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô bé rồi.

-Có thể con nhóc đó ngủ quên thôi...

Kei gất lại. Nhưng trong lòng cậu thấy lo lắng hơn ai hết. Đúng là không nên để Lucy ở lại khách sạn một mình. Kei nhận ra mình đã quá bất cẩn rồi.

Và điều mà họ lo lắng đã xảy ra. Khi hai người về đến nơi thì đã thấy cửa phòng mở toang, Thanh Phong làm rớt bọc bánh bao trên tay mới mua về, hai người vội chạy vào trong. Trong phòng trống trơn, phòng tắm, nhà WC cũng không có ai. Lucy đã biến mất. Kei và Thanh Phong nhìn nhau lo lắng, họ vội chạy xuống phòng tiếp tân hỏi thăm, vẫn không ai biết Lucy đã ra ngoài hay đi đâu. Tìm khắp nơi trong khách sạn vẫn không thấy tăm hơi cô bé, gọi điện thì không bắt máy, không lẽ Lucy đã bị bọn người đó bắt đi rồi....

Đúng lúc cả hai sắp điên lên vì không biết phải làm thế nào thì có một tốp người từ khách sạn đi ra. Nhìn sơ thôi họ cũng nhận ra những người này là thuộc hạ của ai. Linh tính cho hai người biết việc Lucy biến mất có liên quan đến những người này, họ vội vàng bám theo...

Trong một căn phòng sang trọng. Lucy từ từ mở mắt ra, cô bé còn cảm thấy ê ẩm sau vai. Định thần nhìn lại xung quanh, cô thấy mình đang nằm trên một chiếc sofa màu xám, trước mặt Lucy là Hải Dương, anh ta đang ngồi trên bàn làm việc quay lưng lại phía cô, hình như anh ta đang đọc một số giấy tờ gì đó. Nghe tiếng Lucy chợt quay, Hải Dương quay lại mỉm cười:

-Tỉnh rồi hả ? Em không sao chứ ?

Lucy đưa tay ra ôm cái vai ê ẩm.

-Đây là đâu ? Sao anh lại bắt tôi đến đây ?

Hải Dương đứng dậy đi tới mở tủ lạnh và đem cho Lucy một ly nước cam.

-Đây là nhà của anh. Anh chỉ muốn nói chuyện nhẹ nhàng với em thôi, nhưng em lại bỏ chạy nên anh không còn cách nào khác...

Lucy ngước lên bực bội.

-Anh muốn gì ?

-Bình tĩnh nào ! Anh đâu có làm gì em đâu. Sao em lại phải trốn chạy anh như vậy chứ ?

Hải Dương ngồi xuống đối diện với Lucy. Cô bé nhìn anh ta dò xét, ở con người này có gì đó vô cùng tàn nhẫn và xảo quyệt, Lucy cảm thấy hơi khó chịu mỗi lần đối diện với anh ta. Tốt nhất nên đề cao cảnh giác. Hải Dương nhìn ly nước cam trên bàn rồi nhìn cô bé dịu dàng :

-Em không uống nước sao ? Đừng lo ! Không có thuốc độc hay thứ gì khác trong đó đâu. Hay là em không thích uống nước cam ?

Thấy Lucy vẫn nhìn mình dò xét, Hải Dương mỉm cười:

...-Em lạnh lùng quá đấy. Cô bé ! Không phải em nói rằng sẽ gặp anh khi kết thúc kì thi học kì sao? vậy mà tự dưng em lại biến mất. Đã có chuyện gì xảy ra à ?

Lucy cúi xuống nghĩ ngợi. Không biết có nên tin vào con người này hay không. Anh ta là người nhà họ Hoàng, những kẻ tìm tới giết cô ở cổng trường lần trước là thuộc hạ của anh ta, bây giờ anh ta bắt cô về đây có thể là để dụ chú Khánh ra mặt để giết chú ấy, không có gì đảm bảo anh ta không muốn hại cô cả.

-Vậy anh có chuyện gì muốn nói với tôi ?

Hải Dương mỉm cười.

-Đối với một đứa em gái chưa bao giờ được gặp thì có nhiều chuyện để nói lắm chứ. Đến bây giờ anh vẫn không thể tin nổi là mình lại có một cô em dễ thương như vậy đó. Ông già đúng là biết cách tạo ra những điều bất ngờ mà !

-Hả ? Lucy nghệt mặt nhìn Hải Dương.

-Theo kết quả xét nghiệm ADN từ sợi tóc anh lấy của em hôm trước, chúng ta đúng là anh em ruột.

Lucy nhìn xa xăm, cô bé hơi bối rối khi nghe Hải Dương nói điều này. Không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Rốt cuộc thì Lucy cũng biết được ngoài bác và mẹ, mình còn có cha và một người anh trai. Nhưng... cô bé không thấy có chút tình cảm gì với hai người này cả. Và họ cũng không có biểu hiện gì là vui vẻ khi biết cô và họ có chung dòng máu. Đó là chưa kể đến những rắc rối mà Lucy gặp phải kể từ khi cô biết được chuyện này...

-Thế thì sao ? Lucy trả lời bằng một giọng lạnh lùng, bất cần. Hải Dương nhìn thẳng vào mắt cô bé hỏi một cách nghiêm túc:

-Em có muốn về nhà họ Hoàng không ? Lucy ngạc nhiên ngược lên-Dù là đứa con ngoài giá thú, nhưng em cũng mang trong người dòng máu nhà họ Hoàng. Chỉ cần em muốn, anh sẽ giúp em có được tất cả những thứ mà em lẽ ra phải có.

Cô bé cúi xuống nghĩ ngợi một lát rồi ngược lên dứt khoát.

-Không cần đâu !

-Tại sao ?

Lucy không trả lời, đôi mắt vẫn lạnh lùng nhìn ra xa.

-Em không muốn về vì em hận người cha vô trách nhiệm đã ruồng bỏ mẹ con em ngay khi em chưa chào đời à ? Anh cũng đã tìm hiểu qua về quá khứ của em rồi. Từ khi mẹ và ông bác em mất, em đã phải sống lay lắt với những người họ hàng xa và đã từng bị gửi vào cô nhi viện nữa. Khoảng thời gian đó chắc là em phải khổ sở lắm. Anh nghĩ là em cũng không muốn lặp cuộc sống khổ sở đó nữa chứ. Vào nhà Họ Hoàng em sẽ có một tương lai tươi sáng hơn. Em không muốn được bù đắp lại khoảng thời gian đã qua sao ? Em không muốn có một cuộc sống giàu sang, hạnh phúc sau này sao ?

Lucy mỉm cười nghiêng đầu nhìn Hải Dương.

-Không cần đâu ! Thực ra em đã được sống trong một gia đình hạnh phúc rồi. Em đã rất hài lòng với hiện tại và không còn muốn gì hơn nữa.

-Hả ? Ý em nói là gia đình lão nhà báo ấy sao ? Em không thấy có gì lạ à ? Ông ta không có bất kì quan hệ ruột thịt nào với em cả, tại sao ông ta lại muốn nhận nuôi em chứ ? Chắc em cũng biết, con gái ông ta đã từng bị người trong nhà họ Hoàng chúng ta hại chết đúng không ? Lý do mà ông ta nhận em về cũng có thể là để trả thù lắm chứ. Em chưa từng nghĩ đến chuyện này sao ? Em vẫn có thể an tâm sống ở gia đình đó hay sao ?

Lucy cau mày bức xúc:

-Chưa từng và chưa bao giờ em nghĩ như vậy cả. Gia đình chú Khánh là người tốt. Chú ấy nhận nuôi em bởi vì chú ấy là bạn thân của bác em, và chú ấy cũng xem em là con gái. Nếu thật sự chú ấy muốn trả thù thì chú ấy đã để cho các người giết em ngay trong đêm giáng sinh rồi. Thậm chí chú ấy còn vì sự an toàn của em mà bỏ ý định tố cáo tập đoàn BIAT gây ô nhiễm môi trường. Chú ấy đã nghĩ cho em rất nhiều, làm cho em rất nhiều, em không bao giờ nghĩ ngờ chú ấy cả. Em coi chú ấy giống như cha của mình, em rất thương và kính trọng chú ấy, vì vậy anh không được phép xúc phạm đến chú ấy nếu như anh còn muốn em nói chuyện tử tế với anh.

Mà... nghĩ lại thì chắc anh cũng không tự nhiên mà muốn đón em về đâu. Anh là kẻ máu lạnh, quỷ quyết và tàn nhẫn, tất cả những gì mà anh muốn chỉ là quyền lực và tiền bạc. Em không tin anh là người giàu tình cảm đến mức biết thương yêu và lo lắng ột đứa em gái cùng cha khác mẹ như em. Chúng ta chưa từng sống với nhau dù chỉ một ngày, em còn không có một chút cảm giác gì về anh thì làm sao anh có tình cảm với em được chứ. Nếu không phải anh đang đùa em thì chắc anh cũng phải có một lí do nào đó liên quan đến lợi ích của anh mà thôi.

Hải Dương nghe Lucy bức xúc xong, anh mỉm cười, đôi mắt hơi buồn.

-Hừm ! Thất vọng quá ! Em nghĩ anh là kẻ máu lạnh, quỷ quyết và đáng sợ như vậy sao ? Sao em không thử đặt bản thân mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ rồi hãy kết luận. Từ khi sinh ra anh đã có một mình rồi, anh chưa từng có một người anh em hay bạn bè gì thân thiết. Anh cũng chưa từng nhận được sự quan tâm chăm sóc từ ông già. Tất cả những gì mà anh có là sự cô đơn, nguy hiểm luôn rình rập dành ột kẻ nhận được quyền thừa kế chính thức mà thôi. Có rất nhiều người dòm ngó đến vị trí thừa kế của anh, chỉ cần anh sơ sẩy một tí là anh sẽ mất tất cả mọi thứ, kể cả tính mạng của mình. Để được tồn tại, anh buộc phải đấu tranh lại họ, nhưng anh lại không thể làm được chỉ với lí thuyết suông. Để có thể lãnh đạo cả một dòng họ, anh phải có bản lĩnh, phải là người lạnh lùng, quyết đoán. Nhưng khi anh đã nắm chắc được tất cả trong tay thì anh mới biết mình cũng chẳng có gì cả. Chỉ có sự tồn tại cô độc mà thôi. Em cũng đã từng có một thời gian phải sống cô độc một mình, hẳn em cũng biết nó đáng ghét như thế nào mà. Anh muốn có người thân, một người để anh quan tâm và yêu thương ở bên cạnh anh, không lẽ anh không được phép sao...

-Anh...là người đứng đầu một gia tộc...thiếu gì người ở bên cạnh quan tâm đến anh, không cần đến một kẻ như em, anh đã có một cuộc sống may mắn hơn em nhiều, đừng có than thở nữa...

-Họ chỉ quan tâm đến vị trí của anh mà thôi, nếu mất vị trí đó rồi thì anh cũng chẳng còn gì cả. Nếu so sánh giữa anh và em, người ta sẽ nói anh may mắn hơn em, anh sinh ra đã là một cậu công tử nhà giàu, muốn gì có đó, nhưng thực ra điều đó không hoàn toàn đúng. Bố có thể đáp ứng cho anh tất cả yêu cầu về vật chất, nhưng ông ấy không thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc cho anh, mẹ anh thì mất từ khi anh còn rất nhỏ, dì hai luôn tìm mọi cách đuổi anh ra khỏi dòng họ, suốt thời gian qua anh đã sống trong cô độc, sống trong giả tạo và đối phó với tất cả mọi người xung quanh. Còn em, dù chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, nhưng em đã có hai người thân bên cạnh lo lắng chăm sóc cho em, tuổi thơ của em chắc chắn đã từng là một màu hồng hạnh phúc, còn anh thì mọi thứ đều đen tối, vậy hai chúng ta ai mới là người may mắn hơn.

....

-Em thấy oán hận vì bố đã bỏ rơi mẹ con em, vậy anh nên oán hận ai khi anh có một cuộc sống tẻ nhạt như vậy chứ ? ngay cả đứa em gái của mình cũng tỏ ra căm ghét mình...

Lucy im lặng, cô bé hơi bất ngờ về những gì mà Hải Dương vừa nói. Phải chăng cô đã sai. Mới khi nãy cô còn ghét người anh trai này lắm cơ mà. Tại sao nghe anh ta nói điều này cô lại thấy đau lòng. Ánh mắt buồn bã của anh ta khiến Lucy cảm thấy bối rối. Ai lại nghĩ rằng một vị tổng giám đốc máu lạnh mà Lucy biết lại là con người đa sầu đa cảm như vậy chứ. Lucy nghĩ rằng không thực sự trải qua thì anh ấy không thể nói được những lời như vậy. Tự nhiên cô bé cảm thấy hơi hối hận về những gì mình mới nói khi nãy. Cô không biết mình có quá đáng hay không ? Không biết những lời đó có làm cho Hải Dương bị tổn thương hay không ? Có lẽ vì lần đầu gặp gỡ không mấy tốt đẹp nên Lucy mới có thành kiến như vậy, chứ Hải Dương có thể cũng không xấu như cô nghĩ. Dù sao thì người này...cũng là anh trai của cô...

Thấy cô bé ngồi đăm chiêu. Hải Dương đưa tay nắm lấy bàn tay Lucy dịu dàng :

-Lucy !!! Anh biết trước đây anh đã từng có những hành động khiến em căm ghét anh, nhưng anh thật sự rất vui khi biết em là em gái anh. Hãy về nhà sống cùng anh nhé. Anh sẽ bảo vệ, chăm sóc cho em thật tốt !

Lucy suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

-Xin lỗi ! Nhưng em không muốn rời khỏi nhà chú Khánh.

-Hừ ! Hải Dương nhìn cô bé cười nhạt.-Em vẫn còn tin ông nhà báo ấy sao ? Ông ta thì có gì tốt đẹp mà em lại tin ông ta như vậy chứ ? Chính ông ta đã đẩy em vào nguy hiểm rồi bỏ mặc em cơ mà. Khoảng thời gian mà em biến mất là vì có kẻ muốn giết em phải không. Lúc đó ông ta đang ở đâu chứ ? Ông ta có ở cạnh em bảo vệ cho em không ? Cũng may là em vẫn còn sống đó. Vậy mà giờ em vẫn còn tin lão ta cho bằng được sao? Đúng là ngốc mà.

Lucy giật mình, cô bé ngược lên xúc động.

-Hải Dương ! Anh biết ai muốn giết em sao ? Còn chú Khánh, anh biết chú ấy ở đâu phải không? Không phải chú ấy đã giao tập tài liệu lại cho cảnh sát đâu Hải Dương. Chú ấy đã nói với em sẽ từ bỏ việc khởi tố công ty của anh rồi...

Hải Dương nhìn cô bé lạnh lẽo, anh dựa người ra sau ghế bình thản.

-Lão nhà báo đó...nếu không nhờ ông già cứu có lẽ đã chết rồi. Có kẻ nào đó đã lấy mất tập tài liệu và ám toán ông ta.

-Không phải là anh sao ? Lucy hỏi lại nghi ngờ.

-Không ! Nếu là anh thì ông ta chết chắc rồi. Kẻ đã lấy tập tài liệu cũng chính là kẻ muốn giết em sáng nay đó.

-Anh biết là ai sao ?

Hải Dương mỉm cười nhìn Lucy không nói gì, đôi mắt anh ta đột nhiên sắc lém.

-VẬY...anh có biết chú Khánh đang ở đâu không ?

-Biết ! Lão ta đang chờ gặp ông già mà.

Lucy mừng rỡ, vậy là chú Khánh không sao. Đột nhiên chuông điện thoại Lucy rung lên. Cô bé chợt nhớ đến Kei và Phong. Lucy tự nhiên biến mất mà không nhận lại gì chắc họ lo lắng lắm. Điện thoại hiện lên những 15 cuộc gọi nhớ cơ mà...

-Hai thằng nhóc nhà họ Hà hả ?

-Hả..Vâng..

Lucy ngược lên khi nghe Hải Dương hỏi. Cô bé bật nắp điện thoại định trả lời thì anh ta đã với tay lấy chiếc điện thoại của Lucy, Lucy ngược lên ngạc nhiên, còn không hiểu Hải Dương định làm gì thì anh ta mỉm cười nhìn cô bé, rồi đột nhiên lạnh lùng bỏ cái điện thoại. Lucy giật mình, Hải Dương đứng dậy:

-Em không cần đến hai thằng nhóc rắc rối đó nữa đâu Lucy ! Từ giờ anh sẽ bảo vệ cho em. Hai đứa nó cũng biết quá nhiều rồi, sớm muộn gì tụi nó cũng bị khử thôi. Mà nếu đám người kia không làm được thì anh cũng cho người đi xử lí tụi nó và lão nhà báo luôn.

Lucy bật dậy tức giận:

-Anh nói điên khùng gì vậy ? Anh mà dám đụng vào họ, em sẽ không tha cho anh đâu.

Hải Dương cười nhạt:

-Không tha ư ? Dựa vào em ấy à. Một đứa con gái gốc gác yếu ớt như em thì làm được gì chứ ? Ngoan ngoan ở yên trong này đi.

40. Chương 40

Hải Dương vừa mở cửa bước ra thì có một người đàn ông mặc vest đen đi vào, anh ta nói với người đàn ông đó bằng giọng ra lệnh:

-Canh chừng con bé. Đừng để nó đi ra ngoài.

Người đàn ông gật đầu rồi vào ngồi yên trong phòng. Lucy nhìn theo giận dữ. Trong lòng cô bé dậy lên một nỗi lo lắng. Kei và Phong đang gặp nguy hiểm. Phải tìm cách ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Cô bé đứng dậy đi lại cửa sổ, người đàn ông nhìn theo từng nhất cử nhất động của cô. Lucy cũng biết điều đó...

Thật may mắn ngôi nhà này được thiết kế rất đặc biệt, điều mà Lucy thích nhất ở đây là cửa sổ không có chấn song. Từ trên này nhìn xuống, Lucy thấy ngay bên dưới là một cái cây to, tán lá rộng vươn sát đến cửa sổ...

Cô bé mỉm cười quay lại nhìn người đàn ông đang canh chừng mình rồi lạnh lùng bước ra định mở cửa. Thấy Lucy muốn đi ra ngoài, ông ta bật dậy đứng chắn trước cánh cửa trước mặt Lucy, chỉ chờ có thế, cô bé đá mạnh vào bộ hạ của ông ta, người đàn ông bất ngờ trúng đòn gục xuống, Lucy giơ tay lên giáng mạnh hết sức vào gáy ông ta. Đây là chiêu mà Lucy đã học được từ tên vệ sĩ của Hải Dương đã làm với cô bé khi

sáng, người đàn ông này ngã vật ra đất, cánh tay ông ta gạt phải ly nước cam trên bàn, ly nước rơi xuống đất bể tan tành...

Nghe tiếng động loảng xoảng phát ra từ phòng giam Lucy. Hải Dương và hai người vệ sĩ đang ở bên ngoài hành lang giật mình. Cảm thấy trong phòng đã có chuyện, ba người chạy vội trở lại căn phòng. Đúng lúc họ xông vào, màn cửa sổ đã bị gió thổi tung. Lucy đang ở trên cửa sổ nhìn lại. Hải Dương định lao lên chụp lấy cô bé nhưng đã trễ. Lucy đã lao nhanh xuống và mất hút trong tàn cây xanh rậm rạp bên dưới.

Bực bội quay lại căn phòng nhìn người đàn ông đang nằm dưới đất, anh ta mỉm cười lạnh lẽo:

-Hừm ! Cứ tưởng chỉ là một con nhóc vô dụng yếu ớt, nhưng xem ra không phải như vậy. Thú vị đấy...

-Chúng ta làm gì đây. Cậu chủ ? Đi bắt cô bé đó lại chứ ?

-Không cần vội như thế đâu đâu. Cứ để con bé chạy nhảy ngoài đó một lát đi, dù sao thì nó cũng không thể trốn thoát khỏi đây được đâu. Hừm ! đến lúc rồi. Bắt đầu kế hoạch đi !

Lucy sau khi nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống, cô bé rơi trên những tàn cây và leo theo những cành cây đó xuống đất dễ dàng. Mấy trò leo trèo nhảy nhót này cô nhóc chơi từ khi còn nhỏ rồi. Không ngờ bây giờ nó lại giúp Lucy trốn thoát. Vấn đề còn lại là phải tìm đường ra khỏi nơi này trước đã. Cô bé chạy ra xa nhìn lại, nơi cô đang ở là một ngôi biệt thự sang trọng, xung quanh được bao phủ bằng những bức tường cao ngất ngưỡng có những dây thép gai nhọn hoắt bên trên. Cô bé nhớ lại, ngôi biệt thự này cô đã nhìn thấy qua cửa sổ căn phòng khách sạn, chính là tòa biệt thự sang trọng đó. Không ngờ nó là của Hải Dương. Lucy men theo bức tường ra đến ngoài cổng chính, nhưng cánh cổng đã được khóa kín. Ở đó còn có bảo vệ canh chừng...

-Phải trèo qua đó sao, có vẻ hơi khó... Lucy nhìn lên nghĩ ngợi.

Từ trong nhà có một đám người ủa ra tìm cô bé. Đó là những người vệ sĩ của Hải Dương. Vậy là không thể đi ra bằng cửa chính được. Lucy cúi xuống bước lom khom men theo những bụi cây trong vườn. Trong ngôi biệt thự này còn có cả bể bơi và một khu vườn rộng trồng hoa và những cây cổ thụ to đùng. Cũng may khu vườn khá rậm rạp nên đám người kia không nhìn thấy Lucy, cô bé cứ men theo những luống hoa cao đến nửa người lom khom vòng ra sau tòa nhà. Mùi hoa ly ly xộc lên thơm nức, những hạt mưa lạnh lại lác đác rơi. Lucy ngửa lên nhìn bầu trời tối sầm nhẩn nhó. Thời tiết thật khó chịu...

Khi cảm thấy đã cách tòa nhà một đoạn khá xa, Lucy đứng thẳng lên đi tới bức tường trước mặt. Nó quá cao. Chắc phải hơn hai mét, trên đó lại phủ đầy thép gai, không thể trèo qua được.

-Con bé kia rồi !!!

Đang đứng tần ngần thì Lucy giật mình khi nghe tiếng một người đàn ông phía trước hét lớn. Ông ta đang chạy lại phía Lucy cùng với hai người nữa mới đi ra. Lucy vội chui biến vào trong những bụi hoa rậm rạp rồi luồn từ khóm này sang khóm khác lủi mất. Những khóm hoa được trồng thành luống như những bức tường tí hon, với một đứa nhỏ con như Lucy thì đúng là một chỗ trốn tìm lí tưởng. Khi ba người kia chạy tới nơi thì đã không thấy bóng dáng cô bé đâu nữa, họ lại túa ra đi tìm.

Lucy cứ men theo những luống hoa vòng ra phía sau ngôi biệt thự hi vọng sẽ có một cánh cổng phía sau để thoát ra. Nhưng không có. Nơi cuối cùng của khu vườn chỉ có một cái nhà kho với những dụng cụ làm vườn xếp ngổn ngang bên ngoài. Lucy đi lại phía nhà kho đó và mừng rỡ. Có một cây ôsaka mọc ngay bên cạnh bức tường. Cành của nó xòa cả ra bên ngoài.

“Leo lên mấy cành cây đó rồi trèo qua bức tường là xong. Mình thật là tháo vát !”

Lucy cười thầm rồi xắn tay áo lên cao. Mặc váy mà trèo cây thì có hơi bất tiện. Nhưng trong hoàn cảnh này thì Lucy không còn lựa chọn nào khác. Hơn nữa ở đây không có ai cả, không có gì khiến cô bé phải ngại cả. Nghĩ vậy cô bé nhảy phốc đu lên một cành cây trước mặt, nhưng xui xẻo làm sao còn chưa kịp đu người lên thân cây thì đã có một cánh tay thô kệch nắm lấy tay Lucy kéo xuống. Cô bé nhẩn mặt quay lại. Đó là người đàn ông khi nãy, ông ta nhìn Lucy cười nhạt rồi kéo cô bé đi.

-Hết đường chạy rồi nhé. Con nhóc !!!

-Buông ra ! Buông tôi ra...

Lucy vừa la hét vừa đâm loạn xạ vào cánh tay của ông ta cổ vùng ra, nhưng những cú đâm của cô bé chỉ đủ gây ngứa cho ông ta mà thôi. Người đàn ông này vẫn nắm chặt lấy tay Lucy lôi đi. Cô bé nhăn nhó. Khi bị Hải Dương bắt tới đây cô đã để cây côn nhị khúc trong khách sạn. Nếu có nó ở đây thì cô bé đã mang ra phang ông ta tới tấp rồi. Đúng là y lớn bắt nạt nhỏ mà !

41. Chương 41

Bất ngờ...

Phập...

Từ phía sau Lucy, một con dao găm ở đâu bay đến cắm ngập vào ngực người đàn ông này. Ông ta buông tay Lucy ngã vật ra sau, máu từ vết thương và từ miệng ông ta trào ra. Lucy hốt hoảng cúi xuống. Con dao cắm vào người ông ta khá sâu. Nó to hơn và dài hơn nhiều so với những con dao mà Lucy vẫn thấy ở chỗ Thanh Phong. Cô bé vội đưa tay định đỡ người ông ta dậy thì có một cánh tay lạnh ngắt của ai đó quàng qua vai trước giữ chặt lấy cô bé, tay kia bịt chặt miệng Lucy lôi cô bé đi. Lucy cổ vùng vấy, nhưng cánh tay lạnh ngắt vẫn giữ chặt. Cô bé bị kéo đến nhà kho và ném “bịch” vào bên trong...

Trên sàn nhà lạnh tanh, Lucy cố gượng cơn đau lóp ngóp bò dậy, có một ánh điện mờ trong nhà kho được bật lên. Lucy thấy sững người. Trước mắt cô bé là một người thanh niên trẻ có vết xăm hoàng tuyền trên khóe mắt, mái tóc đỏ rực, anh ta mặc một bộ đồ trắng toát với chiếc áo khoác dài đến gối. Giống y như lần đầu gặp mặt trong đêm giáng sinh...

-Sadis...

-Ồ !!! Vui quá ! Em vẫn còn nhớ anh à ! Búp bê châu Á ! Rất vui vì được gặp lại em !

Sadis mỉm cười nửa miệng bước lại gần Lucy. Cô bé nhăn mặt, cũng như Hải Dương, người này cũng mang đến cho cô bé một cảm giác bất an...

-Anh muốn gì ? Sao anh lại ở đây ?

-Sao thế ? Em không vui khi gặp lại anh sao ? Anh ở đây để tiễn con búp bê xinh đẹp của anh lên thiên đường. Gã mỉm cười, nụ cười của một con quỷ dữ thực sự...

-Hả ?

Lucy ngệt mặt, cô bé không hiểu những gì mà Sadis vừa nói. Lấy từ trong người ra một tập tài liệu dày cộm trong túi kiềng. Sadis cười nhạt :

-Đây là tập tài liệu của lão nhà báo mà anh lấy được. Nó mà được đưa ra tòa thì Hải Dương chết chắc. Vấn đề còn lại chỉ là em nữa thôi. Hình như lão già và Hải Dương có ý định đón em về nhà thì phải. Nếu có chuyện gì xảy ra với Hải Dương em sẽ là người thứ hai chính thức thừa kế tài sản. Nhưng nếu cả em cũng chết thì lại là chuyện khác...

-Vậy chính anh là người đã cướp số tài liệu của chú Khánh và cho người giết tôi sao. Tại sao anh lại làm vậy ? Anh không phải là thuộc hạ của Hải Dương sao ? Tại sao anh lại phản bội anh ta ? Ai đã ra lệnh cho anh làm chuyện này ?

-Hừm ! Em không cần quan tâm đến chuyện này đâu ! Vì em cũng đâu còn sống được bao lâu nữa !

-Là Joanna Phụng Hoàng phải không ? Lucy nghiêng rằng.-Có phải chính bà ta sai anh đi giết tôi không ?

-Ồ ! Em cũng nhảy bén lắm. Không hổ danh là em gái Hải Dương. Nhưng anh đã nói rồi. Em không cần quan tâm đến chuyện này nữa. Vì anh sẽ tiễn em lên thiên đường ngay bây giờ.

Sadis mỉm cười tiến lại gần Lucy, tay anh ta rút ra một con dao sắc lẹm. Cô bé sợ hãi lùi dần ra sau. Con dao trên tay Sadis lạnh toát, nếu ở khoảng cách gần như thế này mà anh ta phóng vào Lucy. Cô bé sẽ chết chắc. Lucy cảm thấy cả người mình run rẩy. Mồ hôi vã ra trên trán. Mím chặt môi. Cô bé lao ra đâm mạnh vào mặt Sadis. Cô không muốn chết ở đây, cô cũng không tin một tên ác quỷ như hắn lại có thể giúp cô lên thiên đường, phải chạy trốn khỏi đây...

Nhưng Sadis đã rất dễ dàng chụp được cú đấm của Lucy, so với trình độ của Sadis thì Lucy chỉ giống như một đứa bé đang đập chũm tập đi mà thôi. Cô bé hốt hoảng lao vội ra ngoài cửa, nhưng đã bị Sadis nắm chặt vai lại xô mạnh vào bức tường sau lưng.

-Hử ? Thú vị quá ! Con búp bê này còn biết đánh người nữa sao. Em làm anh thấy hứng thú rồi đấy !

Sadis một tay giữ chặt lấy Lucy, con dao trên tay anh ta đưa đến trước mặt cô lạnh ngắt. Cô bé run lên, tim đập mạnh trong lồng ngực, cánh tay yếu ớt của Lucy cố gắng gỡ bàn tay lạnh ngắt cứng ngắc đang giữ chặt lấy mình. Con dao của Sadis lướt trên mặt Lucy, chậm chậm đưa xuống cổ họng cô bé rồi giơ lên cao...

“Phập...”

Lucy nhắm chặt mắt. Mồ hôi vã ra trên trán. Tưởng rằng con dao sẽ lấy mạng cô ngay trong vòng một nháy. Nhưng không. Sadis đã cắm nó vào bức tường sau lưng Lucy, ngay bên cạnh cách cổ cô bé một khoảng trống nhỏ...

Lucy mở mắt ra, đôi mắt hốt hoảng hơi ngơ ngác. Sadis nâng cầm cô bé lên thở dài:

-Chắc ! Quả thật anh không nỡ xuống tay giết em, em đáng yêu quá...

Lucy run rẩy nhìn ánh mắt dã thú của Sadis đang soi vào mắt mình, đột nhiên gã kéo Lucy lại gần rồi mỉm cười man rợ :

-Trước khi em chết. Hãy để lại cho anh một kỉ niệm đẹp nhé !

Giữ chặt Lucy trong tay. Sadis hôn lên môi cô bé. Có vẻ như tên sát thủ này đã yêu Lucy rồi, một thứ tình yêu của kẻ đi săn đối với con mồi của mình... Lucy hoảng loạn, cô bé giẫy dụa điên cuồng mong thoát khỏi tay người con trai này. Cô thấy cả người mình dâng lên một cảm giác khó chịu khôn tả. Gã sát thủ đang hôn cô một cách tàn bạo. Nó không giống như nụ hôn thoáng qua, ngọt ngào như Kei đã từng hôn cô. Không dịu dàng. Không mềm mại. Đôi môi Sadis tàn bạo lướt trên môi Lucy như muốn nuốt chửng lấy bờ môi bé xíu của cô bé. Rồi Lucy cảm thấy lưỡi của gã đang lùa khắp nơi trong miệng mình. Cô bé cảm thấy buồn nôn và sợ hãi tột độ.

Như thế này còn kinh hoàng hơn là bị hấn giết chết nữa...

Lucy buông lỏng cánh tay và cắn mạnh vào môi Sadis. Gã nhăn mặt buông cô ra nhưng cánh tay vẫn giữ chặt lấy cổ bé nhỏ của cô bé. Lucy thở dốc, mặt mày tái mét run rẩy nhìn Sadis. Gã lạnh lẽo đưa tay gạt đi một vệt máu trên khóe miệng mỉm cười:

-Em dám cắn anh à ! Đúng là liều mạng mà. Anh sẽ bắt em phải đau hơn anh gấp trăm lần !

Nói rồi gã với tay rút con dao trên tường và đè ngửa Lucy xuống sàn. Lucy sợ hãi cố giẫy dụa khỏi cánh tay lạnh ngắt trên cổ mình. Bàn tay bé nhỏ của cô bé cào cấu vào cánh tay Sadis một cách vô vọng, ánh mắt điên cuồng của Sadis nhìn Lucy càng thêm phấn khích, một lần nữa hấn lại đưa con dao lên cổ Lucy rồi chậm chậm luồn vào trong áo và bất ngờ cắt phăng những chiếc cúc trên sợi dây của cô bé. Lucy giật mình, hai bàn tay cô vội nắm chặt lấy con dao sắc trước khi nó cắt hết những chiếc cúc áo của mình. Máu từ tay cô bé rỉ ra chảy xuống đất, đau nhói. Sadis có vẻ ngạc nhiên, hấn nhìn khuôn mặt tái mét run rẩy của Lucy rồi nhìn xuống con dao bình thần:

-Buông ra đi ! Nó sẽ làm em bị thương đó. Em không thấy đau sao? Bàn tay em đang chảy máu đây này.

Lucy run rẩy vẫn giữ chặt con dao, cô bé thấy tay mình đau nhói. Nước mắt trào ra. Lucy không còn biết mình đang làm gì nữa. Cô bé cố hét lên điều duy nhất mà cô còn nhớ được:

-Kei ! Kei ! Cứu tớ với Kei !

Ánh mắt Sadis đột nhiên trở nên sắc lẹm, gã nhìn Lucy như muốn nuốt sống cô bé rồi đưa tay rút con dao ra khỏi tay cô một cách phũ phàng, máu từ tay Lucy tứa ra càng nhiều. Giữ chặt vai và cầm lấy bàn tay ướt đầm của cô bé, Sadis bình thần đưa lên miệng liếm máu trên vết thương đang chảy ra rồi cúi sát xuống tai Lucy thì thầm:

-Kei à ! Nó không có ở đây đâu. Không ai tới cứu em đâu. Chỉ có anh ở bên cạnh em cho đến lúc em chết thôi. Chỉ có Sadis. Sadis mà thôi !

Đè chặt hai tay Lucy dưới sàn nhà, Đôi môi thô bạo của Sadis lại lướt trên cổ Lucy rồi dần xuống ngực, nơi những chiếc khuy áo mới bị cắt đứt...

42. Chương 42

-Kei ! Kei...

Rầm....

Cùng với tiếng kêu hoảng loạn, vô vọng của Lucy là cánh cửa nhà kho bị đập tung ra. Một tên thuộc hạ của Sadis cũng bị đập ngã lăn vào trong. Một người thanh niên cầm thanh kiếm nhật-chắc mới lấy được của tên bị hạ lao vào chém mạnh xuống vai Sadis. Gã này nhanh chân bật dậy và lộn người ra sau. Thanh kiếm chỉ chỉ sượt qua vai để lại một vết máu nhỏ.

-K..ei..

Thấy Lucy đang nằm dưới đất, chiếc áo sơ mi bị rách tan, Kei vội vã cúi xuống đỡ cô bé lên và ôm chặt cô vào lòng.

-Lucy ! Đừng sợ ! Có tớ ở đây rồi. Không sao nữa đâu...

-Kei...

Cả người Lucy vẫn run lẩy bẩy, tim đập thịch thịch. Cô bé vội nép chặt vào người Kei và bắt đầu khóc. Kei vẫn ôm chặt Lucy vào lòng và ngược lên kẻ dám làm vậy bắn thiên thần của mình bằng một ánh mắt sắc lẹm như dao, nếu không phải vì đang ôm chặt Lucy có lẽ cậu đã lao lên chém chết tên khốn trước mặt mình rồi. Sadis thì nhìn cậu bằng ánh mắt tức tối như một con thú vừa bị giành mất con mồi.

-Thằng nhãi. Mày dám đến phá vỡ giây phút ngọt ngào của tao sao. Mày chán sống rồi ! Tao sẽ giết mày.

Sadis vừa nói dứt lời thì đã có mấy con dao phóng vút vào người gã, tên sát thủ cau mày dùng con dao trên tay gạt phăng ra. Và thiên thần Thanh Phong từ cửa bước vào, ánh mắt đàng đàng sát khí.

-Thằng khốn ! Mày vừa nói gì ? Mày đã làm gì con bé hả ?

Sadis cười khinh khỉnh, gã xoay tròn con dao trên tay rồi lạnh lùng phóng vút vào Lucy. Cũng may là Kei đã kịp kéo cô bé tránh ra, con dao cắm ngập vào tường. Nếu bị ghim trúng thì chết là cái chắc. Kei cau mày nhìn lên. Sadis quả là một kẻ giết người chuyên nghiệp, và bây giờ thì gã đang muốn lấy mạng Lucy. Kei đỡ cô bé dậy, tay cậu nắm chặt thanh kiếm đang nhắm vào Sadis. Gã nhìn Kei cười khẩy và rút ra một con dao khác...

-Kei ! Đưa Lucy ra ngoài mau.

Thanh Phong hét lên và lao tới phóng mấy con dao trên tay vào Sadis, nhưng gã đã lách người tránh được và đáp trả con dao trên tay vào cậu. Mặc dù khá nhanh nhẹn tránh ra, nhưng con dao của tên sát thủ cũng kịp rạch một vết xước dài trên mặt thiên thần, giống y như Kei bị rạch trước đây. So với Thanh Phong, Sadis không thể cùng lúc phóng ra nhiều con dao một lúc, nhưng con dao của gã thì to hơn, có lực hơn và tốc độ cũng nhanh hơn nhiều so với Thanh Phong. Đúng là một kẻ khó chơi. Kei cau mày định ôm Lucy chạy ra ngoài, nhưng từ trong góc nhà kho đã có một đám người lù lù xuất hiện. Tay gã nào cũng cầm một thanh kiếm sắc lóa...

-Hừ ! Tụi mày đừng hòng thoát khỏi đây...

Dường như đã nhận được lệnh từ trước, đám người này xông vào chém ba người trước mặt. Sadis bình thản nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lucy và cười nhạt rút ra con dao thứ ba...

Đoàng.....!!!!!!

Một tiếng súng chói vang lên làm tất cả giật mình. Khi mọi người định thần lại đã thấy cánh tay Sadis nhuộm máu đỏ rực. Một đám người khác ở ngoài cửa ủa vào, và chẳng mấy chốc đã xử gọn ghẽ đám người ít ỏi của Sadis. Hải Dương bình thản bước vào. Trên tay anh là khẩu súng lục đen ngòm đang chìa

vào Sadis lạnh lẽo. Ba đứa nhóc còn chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy Hải Dương đi lại nhặt túi tài liệu dưới đất lên mỉm cười:

- Cuối cùng cũng lộ đuôi cáo rồi sao ? Sadis !

-Hừ...Sadis đưa tay lên liếm mấy giọt máu chảy từ vai xuống lạnh lẽo-Mày mới đúng là con cáo già đó Hải Dương. Xem ra tao đã đánh giá thấp mày rồi !

-Đánh giá thấp ư ? Mày mà có đủ tư cách đánh giá tao à ? Đưa xấp tài liệu lên xem, Hải Dương quay sang nhìn Lucy mỉm cười hài lòng. -Tao đã biết trước sẽ có lúc mày phản bội lại tao. Nhưng tao không nghĩ mày lại ngu đến mức này. Nếu đã lấy được tập tài liệu của lão Khánh lễ ra mày phải đem ra tòa ngay lập tức chứ. Á quên mất, mày không thể làm được phải không ? vì con mụ Phượng Hoàng cũng có phần trong đây. Nếu không cẩn thận cắt xén những phần liên quan thì bà ta cũng chết chắc. Hơn nữa người của tao luôn theo sát mày, mày cũng không dám có hành động gì lộ liễu. Mà cho dù mày có hạ được tao, nhưng nếu có một kẻ sau tao được thừa kế tài sản một cách hợp pháp thì mày cũng ra về tay trắng mà thôi. Mày đã năm lần bảy lượt cho người đi giết con bé Lucy cũng là vì vậy. Tao biết điều này nên mới đem con bé về đây. Chắc mày đã rất mừng phải không ? Giết được con bé và đem số tài liệu này đi khỏi đây coi như xong. Tao biết mày sẽ không bỏ qua cơ hội này nên đã giăng sẵn một cái bẫy chờ mày. Mồi cũng đã chuẩn bị chu đáo. Có điều tao hơi bất ngờ là mày lại sập bẫy còn sớm hơn cả dự đoán của tao nữa...

Chĩa khẩu súng về Sadis, Hải Dương mỉm cười lạnh lẽo :

-Mọi chuyện kết thúc rồi. Sadis !

Sadis cau mày phóng vọt con dao về phía Hải Dương, con dao trúng vào họng súng và bật ra sàn, gã nhân cơ hội đó lao ra ngoài chạy mất. Hải Dương nhìn theo cười khinh bỉ...

“Mồi nhử ?”

Lucy giận run người, cô bé vẫn chưa hết sợ hãi, bàn tay vẫn đang rỉ máu đau buốt. Cô không ngờ Hải Dương lại đem mình ra làm mồi nhử Sadis. Anh ta quả là người vô cùng tàn nhẫn và xảo quyệt mà. Thế mà Lucy đã từng nghĩ anh ta là người tốt, đã từng ân hận khi nghĩ xấu về anh ta, những lời mà anh ta nói với Lucy tất cả chỉ là giả dối mà thôi, anh ta không hề đáng thương, anh ta là chỉ kẻ máu lạnh độc ác...

-Cậu không sao chứ Lucy ? Có đau lắm không ?

Kei cầm bàn tay ướt đầm máu của Lucy lên lo lắng, bây giờ cô bé mới nhớ lại vết cắt trên tay mình, có vẻ như khá sâu, máu vẫn không ngừng túa ra, đau buốt. Thấy Kei cởi áo khoác ra khoác lên người Lucy và buộc tạm vết thương trên tay cô bé bằng một chiếc mùi xoa. Hải Dương đi lại nhìn cô bé bằng đôi mắt xót xa.

43. Chương 43

-Em không sao chứ Lucy ! Anh đã bảo em là đừng ra khỏi phòng rồi mà. Em đúng là cứng đầu thật. Em làm anh lo lắng quá đấy !

Toàn là những lời nói không thực tâm. Tự nhiên Lucy cảm thấy căm ghét và ghê sợ người anh trai này khủng khiếp. Để đạt được mục đích, anh ta không ngần ngại xuống tay giết bất kì ai, thậm chí đem cả đứa em gái ruột của mình ra làm mồi nhử giăng bẫy kẻ thù. Thật quá tàn nhẫn. Thấy cô bé nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường lạnh lẽo. Hải Dương hiểu ý, anh ta mỉm cười cố làm hòa :

-Đừng giận nữa Lucy !Tại em không nghe lời anh chạy ra đây nên mới gặp nguy hiểm đó chứ. Anh cũng đã tới cứu em rồi mà. Bố của chúng ta đã tới đây rồi. Ông ấy và chú Khánh đang chờ em ở trong nhà đó. Vào nhà gặp họ đi nào !

Lucy ngược lên.

“Chú Khánh, chú ấy đã tới đây sao ? Chú ấy biết mình đang ở đây sao ? Còn một người mà Hải Dương gọi là bố của chúng ta nữa...”

-Gọi bác sĩ tới bằng vết thương cho cô bé. Chuẩn bị cho cô bé một bộ đồ mới nữa, nhanh lên. Hải Dương quay sang ra lệnh ột tên thuộc hạ, người này vội vàng chạy đi thực thi mệnh lệnh.

Chap 43: Lời cảnh cáo của Thiên Di

Lucy được đưa về căn phòng lúc sáng, có một bác sĩ nữ tới bằng vết thương cho cô bé. Bàn tay kia của Lucy vẫn nắm chặt lấy tay Kei run run. Những gì Lucy mới trải qua thật quá khủng khiếp. Phong và Kei vẫn lặng yên bên cạnh Lucy suốt từ lúc đó đến giờ. Bàn tay Kei vẫn nắm chặt bàn tay bé nhỏ lạnh ngắt của Lucy, cho đến lúc cô giúp việc đem vào cho Lucy một bộ váy mới.

-Cậu thay bộ đồ mới đi Lucy !

Thanh Phong nhận bộ đồ từ người giúp việc mỉm cười đưa cho Lucy. Cô bé ngược lên nhìn Kei và cậu lo lắng, Thanh Phong đưa tay lên xoa đầu cô bé trấn an :

-Không sao nữa rồi. Bọn tớ sẽ đứng chờ cậu ngoài cửa, ngoan thay đồ đi !

Lucy gật gật đầu nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy Kei. Thanh Phong và cô bác sĩ đã ra ngoài rồi mà Lucy vẫn không chịu buông ra, khuôn mặt cô bé lộ lên vẻ bất an lo lắng...

-Sao vậy Lucy ? Để tớ ra ngoài cho cậu thay đồ nhé ! Kei đứng dậy và từ từ thả tay Lucy ra, cô bé vội nắm chặt lấy cậu ngược lên rơm rớm:

-Kei ! Hải Dương nói rằng sẽ đưa tớ về nhà họ Hoàng. Tớ không muốn vậy đâu. Tớ không muốn ở lại đây đâu...

Đặt tay lên vai Lucy. Kei cúi xuống nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô bé mỉm cười cố gắng trấn an :

-Sao cậu lại ở đây được Lucy ! Sau khi gặp lại chú Khánh chúng ta sẽ về nhà chứ. Tớ sẽ đưa cậu về nhà!

Lucy nói như mếu:

-Hải Dương nói là muốn đón tớ về nhà. Nếu tớ về, vị trí thừa kế của anh ta sẽ được bảo đảm. Chắc chắn anh ta sẽ làm mọi cách bắt tớ về nhà. Tớ không muốn như vậy đâu Kei. Tớ không muốn ở lại đây đâu. Tớ sợ lắm...

Ôm chặt lấy Lucy vào lòng. Kei thì thầm bằng một giọng trầm chắc chắn:

-Không sao đâu Lucy ! Tớ không để anh ta bắt cậu đi đâu. Không ai có thể cướp cậu khỏi tớ đâu. Tớ nhất định sẽ đưa cậu về. Tớ hứa đó!

-Tớ...tin cậu...

-Ừ ! Thay đồ đi nào !

Thấy Lucy đã thôi run rẩy. Kei buông cô bé ra chậm rãi bước ra ngoài. Vừa ra đến cửa cậu đã thấy Hải Dương đi tới, bên cạnh anh ta là hai người đàn ông trung niên. Một là chú Khánh và người kia là Hoàng Tuyền, trông hai người có vẻ lo lắng lắm.

-Con bé sao rồi ?

-Lucy đang thay đồ. Cô ấy không sao.

Hải Dương quay sang cô giúp việc căn dặn:

-Chúng tôi ra ngoài phòng khách đợi. Khi nào cô bé thay đồ xong thì cô đưa nó ra ngoài đó nhé. Quay lại nhìn Kei và Thanh Phong, Hải Dương mỉm cười.-Các cậu cũng ra phòng khách chờ cô bé đi.

-Khoan đã Hải Dương ! Nói chuyện với tôi một lát đi. Kei đứng dựa lưng vào tường bình thản nhìn Hải Dương, mọi người có vẻ hơi ngạc nhiên. Hải Dương mỉm cười:

-Được thôi ! Tôi cũng có chuyện cần nói với cậu. Quay lại Hoàng Tuyền, anh ta có vẻ lễ độ. -Bố và mọi người ra phòng khách trước nhé.

Hoàng tuyền gật đầu rồi cùng mọi người đi ra, hành lang chỉ còn lại Kei và Hải Dương. Hải Dương chỉ tay vào căn phòng bên cạnh ra hiệu cho Kei.

-Vào đây đi. Vào rồi nói chuyện.

Kei bình thần đi vào và đóng sập cửa lại, hóa ra đây là phòng làm việc của Hải Dương. Nó được bài trí sang trọng và khá đẹp mắt. Kei nhận ra trên bàn làm việc của Hải Dương là tập tài liệu anh ta lấy được từ tay Sadis đang nằm trên đồng giấy tờ được xếp gọn gàng.

Ngã lưng vào chiếc ghế sofa màu xám. Hải Dương nhìn Kei lạnh lẽo.

-Cám ơn hai cậu vì đã bảo vệ cho em gái tôi.

44. Chương 44

-Anh không cần phải cảm ơn.

-Tôi sẽ trả công cho hai người xứng đáng. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc rồi. Tôi không cần đến hai người nữa. Từ nay cậu không cần làm hoàng tử bảo vệ công chúa nữa. Trở về vị trí của mình đi. Hà Thiên Di ! Và hãy quên tất cả những chuyện này đi.

Muốn vắt chanh bỏ vỏ sao ? Đúng là kẻ đê tiện. Kei không nói gì. Cậu nhóc lẳng lặng đi lại bàn làm việc cầm tập tài liệu lên nhìn lạnh lẽo.

-Đây là thứ rác rưởi mà anh đã dùng tính mạng của em gái mình đổi về sao. Chắc !!Không biết chuyện vui vẻ gì sẽ xảy ra nếu tôi đem nó ra tòa nhỉ ?

Hải Dương cau mày đứng bật dậy bước lại gần dữ.

-Đừng có đụng vào nó. Thằng nhóc ! Mày đi quá xa rồi đó. Nhiệm vụ của mày đã hết. Biến đi được rồi. Nếu không phải vì nể mặt thằng anh trai Khôi Vỹ của mày. Tao đã cho người giết cả mày lẫn thằng nhãi Thanh Phong kia rồi. Nếu mày mà còn không biết điều nữa thì đừng trách tao...

Bốp...!!!!!!

Một cú đấm được giáng thẳng vào giữa bụng Hải Dương khiến anh ta gục xuống đất. Sau vài giây bất ngờ vì đòn tấn công của Kei, Hải Dương điên tiết nhồm dậy. Anh ta gào lên và đưa tay vào trong áo định rút ra khẩu súng...

-Thằng khốn !!!

Nhưng...

Cạch...

Túi áo Hải Dương trống trơn. Khẩu súng đã ở trước mặt anh ta, đen ngòm, lạnh lẽo. Có điều nó đang nằm gọn trong tay Kei chứ không phải Hải Dương. Hải Dương tái mặt. Thằng nhóc trước mặt anh ta đã lột xác biến thành một con quỷ và đang muốn lấy mạng anh ta.

-Mày định làm gì ? Tao chỉ cần nhích một ngón tay thôi là đã có thể tổng thẳng mày xuống địa ngục rồi đó thằng khốn. À ! Chắc mày cũng chẳng đủ tư cách xuống đó đâu. Ánh mắt Kei sắc lém, ngón tay cậu siết chặt dần khẩu súng, Hải Dương mồ hôi vã ra trên trán.

- Mày hành động thiếu suy nghĩ quá đấy, Thiên Di. Giết tao thì mày có thể sống được sao? Tao mà chết, mày sẽ không thể toàn mạng mà ra khỏi đây đâu.

-Chắc ! Mày không biết đôi lúc tao sống bất cần như thế nào đâu. Tao rất muốn xem thử lão già họ Hoàng và đám vệ sĩ ở đây có thể làm gì được tao nếu bây giờ tao giết mày. Hừm ! Chắc sẽ thú vị lắm đây !

-Ừ ! Còn một điều thú vị hơn nữa, tao là anh ruột của Lucy đó. Mày nghĩ nó sẽ làm gì khi đối diện với kẻ giết anh mình đây ?

Kei cười nhạt.

-Thì sao ? Mà nghĩ Lucy sẽ thương tiếc ột thằng khốn đã đem tính mạng của cô ấy ra làm con tốt thí à ? Thật hèn hạ. Mà là anh trai của Lucy, mà đã không làm gì bảo vệ con bé thì thôi, còn dám đem mạng Lucy ra đùa giỡn. Bây giờ lại giả mặt đạo đức giả ra. Hừ ! Mà là thằng anh khốn nạn nhất mà tao từng biết đó. Loại người như mà thì nên biến mất đi thì tốt hơn. Lucy cũng không có ý kiến gì nếu tao giết mà đầu.

Hải Dương đứng thẳng dậy cười nhạt.

-Mày nhầm rồi. Con bé Lucy là người rất tình cảm. Dù sao thì tao và nó cũng chảy chung một dòng máu mà. Nó sẽ không nhẫn tâm nhìn tao chết đâu...

-Nhưng tao thì khác. Vì đối với tao. Mà chẳng là gì cả.

Kei giờ khẩu súng lên đầu Hải Dương, gã nghiêng răng lo lắng, gương mặt trắng bệch. Là đối tác làm ăn với nhà họ Hà từ lâu. Hải Dương cũng đã nghe danh hai đứa con nuôi của gia đình này. Đặc biệt là Hà Thiên Di. Trước đây cậu ta đã từng là một sát thủ được đào tạo bài bản. Sau khi được Khôi Vỹ cứu thì cậu ta trở thành vệ sĩ riêng cho người này. Thiên Di là người lạnh lùng và có tố chất nên cậu ta đã được chọn làm con rể nhà họ Hà. Qua vài lần gặp gỡ, Hải Dương đã không thể đánh giá được hết khả năng của cậu, và bây giờ khi anh ta đã được sáng mắt ra thì cũng là lúc cậu nhóc muốn lấy mạng anh ta...

- Thiên Di !!! Mà đang làm ọi chuyện trở nên rắc rối đó. Thực ra mà muốn gì ?

-Muốn gì à ? Đơn giản thôi. Tao muốn mà biến khỏi mắt của Lucy ngay lập tức.

-Nực cười! Con bé là em gái tao.

-Mày không xứng đáng đâu, Hải Dương. Mà hoàn toàn không xứng làm anh trai của Lucy ?

-Dù sao thì chuyện của gia đình tao cũng không cần một đứa con nuôi của nhà họ Hà can thiệp !

-Không liên quan gì đến nhà họ Hà cả. Tao cảnh cáo mà với tư cách là một người bạn của Lucy. Con bé rất ghét mà. Đừng nghĩ đến việc mang con bé về làm con rỗi của mà nữa...

Nếu không...

Ngón tay Kei siết chặt cò súng. Cậu mỉm cười nhìn Hải Dương, khuôn mặt lúc này không khác gì một thân chết. Hải Dương giật mình, gã cảm thấy cả người lạnh toát...

Cạnh...

Ngón tay Kei lạnh lùng bóp cò súng, nhưng không có viên đạn nào bắn ra cả. Nhìn khuôn mặt hoảng sợ cực độ của Hải Dương, cậu nhếch mép mỉa mai:

-Nếu không... Tao sẽ giết mà đấy !

Nói rồi cậu đi ra, tiện tay quăng luôn khẩu súng và mấy viên đạn bị tháo ra vào sọt rác. Hải Dương nhìn theo giờ mới hoàn hồn.

45. Chương 45

-Kei ! Cậu đi đâu vậy, mọi người đâu rồi ?

Lucy bước lại lo lắng khi thấy Kei đi ra từ căn phòng bên cạnh, ánh mắt sắc lẹm của cậu nhìn cô bé trở lại dịu dàng, Lucy đã thay bộ đồ bị rách bằng bộ váy ngắn xếp tầng màu xanh dương. Trông cô bé bây giờ giống hệt một con búp bê, Kei đi lại khoác vai cô mỉm cười.

-Nói chuyện phiếm một chút thôi. Chúng ta tới phòng khách đi. Mọi người đang chờ ở đó.

Lucy gạt đầu rồi lon ton theo Kei đi tới phòng khách. Mọi người có vẻ sốt ruột khi thấy Lucy tới trễ. Trên chiếc bàn tròn phủ khăn trắng tinh là một bữa tiệc thịnh soạn với đủ thức ăn ngon, ba người ra trước vẫn ngồi im chờ đợi.

-Chú Khánh ! Chú không sao chứ ?

Nhìn thấy chú Khánh, cô bé Lucy mừng rỡ chạy lại ôm chầm lấy ông, Trần Khánh đưa tay lên xoa đầu cô nhóc dịu dàng, trên trán ông vẫn còn một miếng băng trắng sau tai nạn xe do đám người của Sadis dàn dựng.

-Chú không sao. Chú lo cho cháu quá. Thật may là cháu vẫn ổn !

-Hải Dương đâu rồi ?

Hoàng Tuyền quay sang người giúp việc. Anh ta vẫn chưa ra đây. Sau khi “nói chuyện phiếm” với Kei xong, dường như anh ta cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại.

-Dạ... Cậu ấy đang ở trong phòng.

-Nó làm gì mà lâu thế ? Vào gọi nó ra đây đi.

Chị giúp việc đang định chạy đi thì Hải Dương cũng xuất hiện, vẻ mặt đã trở lại tự nhiên như trước đây. Anh ta bình thần ngồi vào bàn đối diện với kẻ vừa đòi giết mình khi nãy. Giờ thì mọi người đã đông đủ, Hoàng Tuyền nhìn Lucy trù mếu rồi lên tiếng:

-Chắc ai cũng đói rồi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé !

Những người giúp việc bắt đầu rót rượu ra những chiếc li thủy tinh trong suốt trên bàn. Riêng ba đứa nhóc còn vị thành niên thì được thay thế bằng nước trái cây. Lucy nhìn xuống bàn ăn. Toàn những món ngon lành. Từ sáng giờ cô bé chưa ăn gì, bụng đã đói meo. Bình thường thì cô bé đã lao vào ngấu nghiến mọi thứ ngay lập tức rồi. Nhưng bây giờ nhìn đồng hồ ăn trên bàn, Lucy không hề muốn đụng đến. Đối với Lucy, mọi thứ trong nhà họ Hoàng đều có cái giá của nó. Đúng vậy, khi Lucy nhận một thứ gì đó từ đây, cô bé sẽ phải trả lại gấp mười lần. Kể cả việc được sinh ra trong gia đình này Lucy cũng đã phải trả một cái giá khá đắt rồi. Chính vì vậy mà cô bé tự ý thức, sẽ không đụng đến bất cứ một thứ gì của nhà họ Hoàng nữa. Lucy không cần những thứ này.

Thấy cô bé nhìn những đĩa thức ăn buồn bã. Hoàng Tuyền quay sang dịu dàng :

-Sao vậy Linh Đan ? Con không thích đồ ăn Pháp à ?

Cô bé ngạc nhiên quay sang. “ Con ư ?” câu nói của ông làm Lucy cảm thấy bối rối. Đúng là trước đây cô bé đã từng muốn có một người bố, muốn được ông ấy gọi một tiếng con thân thương như vậy đây. Cô bé đã từng buồn rất nhiều khi được cho biết là bố mình đã chết từ lâu. Khi biết ông ấy còn sống, lẽ ra Lucy phải vui lắm mới phải. Nhưng trong hoàn cảnh éo le như thế này, cô bé không biết nên vui hay buồn nữa. Bố cô vẫn còn sống đây. Nhưng giờ Lucy mới biết chính gia đình ông ta đã cướp mất hết những người thân thương của Lucy, thậm chí còn đẩy cô bé vào nguy hiểm nữa. Rồi cả người anh trai cùng cha khác mẹ của cô bé nữa. Lúc đầu Lucy còn tưởng anh ta là người một người anh tốt, nhưng những gì mà anh ta chứng minh sau đó hoàn toàn ngược lại những gì mà anh ta từng nói với Lucy. Cô bé chợt nhận ra, có thể người bố này cũng giống anh trai thôi. Chính ông ta trước đây đã bỏ rơi hai mẹ con Lucy cơ mà...

-Vậy...ông có chuyện gì cần nói với tôi thế ?

Hoàng Tuyền hơi sững người, ông nhìn ánh mắt lạnh lùng của cô bé mà thấy có gì đó nhói đau trong lòng. Lucy là con gái của ông, chính ông đã bỏ rơi cô bé, cứ tưởng rằng bây giờ ông chỉ cần làm tròn trách nhiệm với cô là cô sẽ bỏ qua cho ông. Nhưng khi nghe cô nói với ông bằng cách nói đối với một người xa lạ thì ông bỗng cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Mọi người cũng quay sang nhìn hai người, thấy người đàn ông xám mặt không nói gì, chú Khánh mới lên tiếng :

-Lucy ! Bố cháu.... Ông ấy muốn đón cháu về nhà nuôi. Chú và bố cháu đã nói chuyện với nhau rồi. Nếu cháu đồng ý thì ông ấy sẽ đưa cháu sang Ostraylia ngay ngày mai. Ý cháu thế nào?

Lucy cau mày ngược lên nhìn Trần Khánh nghiêng đầu.

-Cháu có quyền lựa chọn sao ?

-Đương nhiên. Cháu có thể chọn đi hay không đi. Mọi người sẽ phải tôn trọng ý kiến của cháu.

-Vậy thì cháu từ chối ! Lucy mỉm cười thanh thản.

-Linh Đan ! Con còn giận bố chuyện xảy ra đêm giáng sinh sao ? Hay là vì trước đây bố đã bỏ rơi mẹ con. Nếu là những chuyện đó thì đều không phải do bố cố ý. Bố thật sự muốn đón con về nhà và bù đắp lại cho con về khoảng thời gian đã để con chịu khổ. Bố vẫn còn sống. Con vẫn còn một gia đình thì không có lí do gì phải ở trong gia đình của một người xa lạ cả.

-Gia đình chú Khánh không phải người xa lạ. Họ là bố mẹ nuôi của tôi.

-Nhưng cả hai người này đều không có chung huyết thống với con. Tại sao con lại phải xa lánh bố ruột để sống với họ ?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, chú Khánh cũng lên tiếng.

-Lucy à ! Thú thực thì chú không muốn cháu đi. Nhưng tất cả là vì tương lai của cháu. Qua chuyện vừa rồi, chú không đủ tự tin là sẽ bảo vệ được cho cháu, nhưng bố cháu thì có. Hơn nữa nếu ở trong nhà họ Hoàng, cháu sẽ có cuộc sống tốt hơn là với gia đình chú. Chú tin là cháu sẽ tìm thấy hạnh phúc nhiều hơn ở đó.

-Cháu biết nơi nào thực sự tốt lành mà. Nếu chú không đuổi cháu đi thì cháu muốn ở lại với gia đình chú. So với một người bố vô trách nhiệm, ruồng bỏ vợ con, phản bội bạn bè và một người anh trai máu lạnh thì cháu thấy biết ơn và quý trọng gia đình chú rất nhiều. Chú và anh Bạch Dương mới là những người thật sự yêu thương cháu, lo lắng cho cháu và hi sinh vì cháu. Đây là lựa chọn vô cùng sáng suốt của cháu. Cháu sẽ không bao giờ hối hận vì chọn lựa này.

-Linh Đan...

-Đó là chưa tính đến việc cháu có thể bị giết bất cứ lúc nào khi bước chân vào gia đình họ Hoàng. À không... Cô bé cười nhạt.-Thậm chí chưa về đây cháu cũng đã bị đuổi giết rồi. Nhận bất cứ thứ gì từ gia đình này đều phải trả lại bằng một cái giá đắt cả, chú nghĩ ở một nơi nguy hiểm như thế này cháu có thể hạnh phúc được sao. Lần này thì chú nhầm rồi ! Chú à !

Hải Dương đặt li rượu vang xuống bàn nhìn Lucy nghiêm túc.

-Sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa đâu đâu Lucy. Khi em về nhà này, em sẽ được bảo vệ cẩn thận. Anh đảm bảo không ai có thể chạm vào em cả.

-Hử ? Lucy nghiêng đầu nhìn Hải Dương, nhếch mép cười chua chát.-Đây không phải lần đầu em nghe anh nói như vậy nhỉ. Bảo vệ ư ? Bằng cái cách mà anh đã từng làm với em sao ? Thật là mỉa mai quá !

-Linh Đan ! Về chuyện này bố có thể bảo đảm với con. Hãy trở về nhà cùng bố, bố sẽ bảo vệ và cho con một cuộc sống tốt nhất.

Lucy mỉm cười lạnh lùng :

-Không cần đâu. Tôi không cần ai bảo vệ cả. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống thanh thản mà không cần đến người bảo vệ thôi.

-Đừng bướng bỉnh như vậy nữa Linh Đan. Con là con gái ruột của bố mà. Làm con thì phải biết nghe lời bố mẹ chứ. Bố chỉ nghĩ đến điều tốt nhất cho con mà thôi. Bố sẽ không để con ở lại nhà ông Khánh nữa đâu. Khi bố còn đang nhẹ nhàng thì hãy ngoan ngoãn về nhà cùng bố đi. Nếu con còn cứng đầu, bố sẽ không kiên nhẫn mà dùng biện pháp mạnh đưa con về đó.

Nghe Hoàng Tuyền nói vậy, Lucy ngược lên giận dữ :

-Ông có đủ tư cách làm bố tôi sao. Ông đã ruồng bỏ mẹ tôi khi tôi còn chưa chào đời. Lúc đó ông có nghĩ ẹ tôi hay không ? Từ lúc tôi sinh ra, ông cũng chưa một lần làm tròn được trách nhiệm với tôi. Vậy thì ông có quyền gì bắt tôi phải nghe theo lời ông chứ. Nếu quả thật ông muốn tốt cho tôi thì đừng nên can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa. Tôi đang có một cuộc sống rất hạnh phúc, nhưng từ khi ông xuất hiện thì nó lại bị xáo trộn, và trở nên méo mó. Trước đây nhà họ Hoàng đã cướp đi hai người thân duy nhất của tôi

rồi. Trong đó cũng có phần của ông. Chắc ông không định đập nát luôn cả hạnh phúc cuối cùng của tôi chứ. Một kẻ tàn nhẫn như ông thì biết gì đến tình cảm bố con mà ông dám lên mặt giáo huấn tôi. Cả đời này ông cũng không thể mang lại hạnh phúc cho tôi đâu. Đối với ông, tôi cũng đâu có là gì. Chỉ có tiền bạc địa vị mới quan trọng với ông thôi. Ông đã ruồng bỏ vợ con, phản bội lại bạn bè để giữ lại nó mà, vậy thì bây giờ ông cũng không cần vì chúng ta có chung dòng máu mà phải cố làm tròn trách nhiệm với tôi. Tôi không cần cái thứ tình cảm giả tạo đó, tôi không cần những đồng tiền bẩn thỉu của ông. Tôi cũng không muốn có một người bố tệ hại như ông đâu. Tôi hận dòng họ Hoàng. Tôi hận ông. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông đâu...

-Im ngay Lucy !!!

Hải Dương đập tay xuống bàn quất lớn, nhìn cô bé tức giận. Từ trước đến giờ ngay cả anh còn chưa dám nói những lời nặng nề xúc phạm đến bố mình, và anh ta cũng không bao giờ để cho ai xúc phạm ông cả. Nếu không phải vì Hoàng Tuyền đang cố gắng dỗ dành Lucy về nhà thì anh ta đã cho Lucy một trận rồi.

Lucy không quan tâm đến vẻ mặt tức giận của Hải Dương. Cô bé vẫn nghiến răng giận dữ, cả người cô bé run lên, những gì kìm nén trong lòng cô bé bấy lâu bây giờ đã bộc phát. Khi nhớ lại những chuyện trong quá khứ xảy ra với bác mình, Lucy không thể giữ bình tĩnh được. Đặc biệt là khi đối diện với con người này, kẻ phản bội bạn bè đã đẩy bác cô vào chỗ chết. Cô bé trợn tròn mắt nhìn ông ta với sự căm thù khôn tả. Mọi người đều im lặng...

-Linh Đan....bố biết trước đây là bố không đúng, bố đã có lỗi với mẹ con và con...nhưng bố thật sự yêu mẹ con, bố chưa từng yêu ai ngoài cô ấy cả...

-Nếu ông thật sự yêu mẹ tôi thì ông không nên ruồng bỏ bà ấy, nếu ông thật sự yêu mẹ tôi thì ông đã không lấy người phụ nữ khác làm vợ, nếu ông không thể lấy mẹ tôi thì ông nên tôn trọng cuộc sống của bà ấy. Ông có bao giờ quan tâm đến mẹ tôi suy nghĩ như thế nào khi ông đã bỏ đi lấy vợ mà vẫn cường bức bà ấy chưa ? ông có bao giờ bận tâm suy nghĩ cuộc sống của bà ấy sau đó sẽ như thế nào chưa ? Ông có bao giờ quan tâm đến chuyện bà ấy mang thai giọt máu của ông chưa ? Hay đợi đến khi ông sắp giết tôi rồi ông mới biết tôi là con ông. Còn bác tôi, ông biết vợ ông giết bác ấy vì mẹ và tôi, nhưng ông vẫn không có một hành động can thiệp. Còn chú Khánh, ông cũng từng muốn giết chú ấy vì lợi ích của công ty ông. Đối với ông thì bạn bè chỉ là mối quan hệ nhạt nhẽo như vậy mà thôi.

....

-Ích kỷ, tàn nhẫn, máu lạnh, vô tình vô nghĩa....Đây chính là bản chất thật sự của ông sao...

-Lucy....Hải Dương cau mày, anh muốn làm con bé im miệng lắm rồi. Kei và Thanh Phong ngồi bên cạnh vẫn im lặng, nhưng nếu anh ta muốn làm gì Lucy, hai người nhất định sẽ can thiệp bảo vệ cô bé, Trần Khánh thở dài, không khí trong phòng trở nên thật nặng nề.

-Con...không thể tha thứ cho bố sao ? Dù sao những chuyện đó cũng đã qua lâu rồi, bố biết là bố sai rồi, nhưng bây giờ bố rất muốn chuộc lỗi, con không thể cho bố một cơ hội sao ? bố thật sự muốn đón con về...

-Ông muốn tôi về với ông sao ? Ông đừng hòng ! Trừ khi tôi chết đi, nếu không tôi sẽ không bao giờ về sống chung với ông đâu. Nếu ông muốn nhận xác tôi về chôn cất trong nghĩa trang dòng họ thì cứ thử ép tôi về đi. Tôi đang mang trong người một nửa dòng máu của ông mà, nếu ông muốn, tôi sẽ trả nó lại cho ông, ngay bây giờ. Lucy nói bằng giọng lạnh lẽo đều đều. Ánh mắt sắc lẹm.

Hoàng Tuyền cau mày có vẻ hơi giận, nhưng ông cũng không nói gì nữa, Lucy đang mất bình tĩnh, cô bé này không có gì nói ra mà không dám làm cả, nếu mạnh tay với nó, có thể ông sẽ phải hối hận suốt đời. Không khí trong phòng trở nên nặng nề, sau một lúc tình hình có vẻ đã bớt căng thẳng. Trần Khánh mở lời:

-Xin lỗi ông bạn ! Nhưng con bé đã nói thế tôi nghĩ không nên ép nó nữa. Tạm thời cứ để Linh Đan ở nhà tôi đi, chúng tôi sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt, con bé cũng cần có thời gian để suy nghĩ mà.

Hoàng Tuyền suy nghĩ một lát rồi cũng gật đầu.

-Vậy chúng tôi xin phép.

Bốn người đứng dậy đi ra khỏi ngôi nhà. Từ cửa sổ trên phòng khách nhìn xuống. Hoàng Tuyền thấy nhói lòng khi đứa con gái đang rời xa mình. Ông muốn cô bé ở lại với ông, nhưng lại không giữ nó lại được. Hoàng Tuyền cứ đứng nhìn theo bóng Lucy đi xa dần và tần ngần suy nghĩ. Đúng! Tất cả đều tại lỗi của ông. Chính ông đã phản bội lại Hoàng Long, phụ bạc và ruồng rẫy mẹ con Hoàng Hà. Và bây giờ ông đang gặt lại trái đắng mà ông đã gieo ra trước đây...

-Bố ! Sao bố không giữ con bé lại ? Bố muốn đón nó về cơ mà ?

Hải Dương đi lại sau lưng ông thắc mắc. Hoàng Tuyền không nói gì, ông rời mắt khỏi cửa sổ và lặng lẽ đi vào phòng...

46. Chương 46

Chú Khánh đi về bằng mô tô cùng Thanh Phong, còn Kei và Lucy vẫn đi bằng xe bus như ban sáng. Giờ đã là xế chiều. Hoàng hôn nhuộm một màu đỏ lên tất cả mọi thứ. Thấy Lucy lẳng lặng ngồi bên cạnh mình và dán mắt vào con đường chạy vùn vụt qua cửa sổ. Kei cúi xuống định đùa với cô bé một chút thì cậu thấy ở khóe mắt cô có một giọt nước mắt chực rơi ra.

-Sao vậy Lucy ?

Đưa tay lên vò đầu, cô nhóc gượng cười:

-Trước đây tớ đã từng mơ ước có một người bố, nhưng từ khi biết bố mình vẫn còn, không hiểu sao tớ không cảm thấy vui gì cả. Ông ấy thật khác với sự tưởng tượng của tớ trước đây...

Khoác tay lên vai Lucy, Kei kéo cô bé vào lòng mình nhẹ nhàng.

-Tớ không biết phải nói gì để an ủi cậu cả. Nhưng đâu phải cậu chỉ có bố là người thân, cậu còn có bạn bè, còn anh Bạch Dương, gia đình chú Khánh, lúc nào mọi người cũng quan tâm, yêu quý cậu mà. Đừng buồn nữa !

-Híc...Đúng rồi... Híc . cảm ơn cậu đã cứu tớ. À...! Cảm ơn vì đã luôn ở bên cạnh tớ...

-Ngốc quá ! Đưa tay xoa đầu Lucy, cậu dựa cằm mình vào đầu cô bé mỉm cười.

-À... đột nhiên Lucy bật dậy như nhớ ra điều gì, cô bé ngược lên nhìn Kei thắc mắc.-Không hiểu sao khi này không nghe Hải Dương nói gì nhỉ ? Tớ thấy anh ta đâu có giống người biết giải quyết mọi việc bằng thương lượng đâu.

Kei dựa lưng ra sau ghé ngược lên nhìn ngây ngô.

-Không biết nữa. Có lẽ anh ta không muốn có một cô em gối ngạo như cậu đó mà !

Tập tài liệu được lấy từ tay Hải Dương vẫn nằm yên trong người Kei. Lucy nghiêng đầu thắc mắc một lúc rồi quay ra ngoài nhìn trời. Bên ngoài đã chập choạng tối, Lucy thấy bụng mình đói meo. Cả người rã rời. Giờ cô bé mới nhớ là cả ngày nay chưa được ăn gì. Đang xịu mặt ôm bụng thì có một chiếc bánh mì chà bông lơ lửng trước mặt Lucy. Như chết đuối vớ được phao, cô bé ngược lên mừng quýnh.

-Đói không ? Tớ chỉ còn hai chiếc bánh này thôi. Chúng ta chia đôi nhé !

Lucy gật đầu lia lịa đưa hai tay cầm lấy chiếc bánh hạnh phúc bỏ vào miệng nhai ngon lành. Ngon thật, nhưng có điều hơi ít. Không sao. Về nhà rồi sẽ ăn bù vậy ! Nhấn mặt nhìn con mèo háu đói đang ngấu nghiến cái bánh trước mặt mình, Kei thắc mắc :

-Nếu cậu đói sao lúc này không ăn gì đi Lucy ?

-Tớ không muốn chịu ơn họ. Lucy vừa nhồm nhoàm vừa làu bàu. Kei đưa tay tát nhẹ và gáy cô nhóc thở dài

-Chết đói đến nơi rồi mà còn bày đặt sĩ diện !

Nuốt xong cái bánh và hộp sữa dâu, Lucy lăn ra ngủ ngon lành. Cũng có lẽ vì quá mệt. Nhìn khuôn mặt Lucy đã trở lại yên bình. Kei cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô bé rồi đặt cô ngồi dựa hẳn vào vai mình. Thực

ra Hải Dương rất muốn đón Lucy về nhà. Nhưng anh ta đã không thể làm được. Lý do vì sao thì chỉ có anh ta và Kei là biết được thôi...

Lucy quả là một đứa con gái ham ăn ham ngủ, đã về đến trạm mà cô nhóc vẫn còn say sưa như gấu ngủ đông, báo hại Kei phải công cô nhóc về tận nhà. Cũng may là Lucy nhỏ con, nếu không chắc Kei đột quỵ vì lao lực rồi...

47. Chương 47

Buổi sáng. Trời se se lạnh, những tia nắng đầu tiên đã lách mình qua đám sương mù trắng xóa, mấy con chim sâu chăm chỉ cũng đã riu rít chuyển cành tạo nên những âm thanh vui nhộn, đang say sưa trong chăn ấm, Lucy nghe như có tiếng ai đó đang gọi tên mình:

-Lucy ! Dậy thôi. Dậy đi học nào !

Cô nhóc vẫn không nhúc nhích. Ai lại gọi cô vào lúc này chứ, chắc là mơ. Lucy đang mơ thôi. Mặc kệ đi. Cố thuyết phục mình bằng những suy nghĩ lười biếng đó, cô nhóc kéo chăn trùm kín đầu không thèm mở mắt ra để xác định xem có phải mình mơ hay không.

-Lucy ! Dậy thôi !

Tiếng nói đáng ghét vẫn vang lên. Đúng là một giấc mơ quái quỷ mà, cô nhóc vẫn co ro người không nhúc nhích.

“Bụp..”

Đột nhiên có một vật gì đó rơi mạnh vào ngực Lucy, cô bé bật dậy hốt hoảng:

-Á Á Á...Gì vậy ? Cái gì vậy ? Kẻ nào muốn ám sát mình vậy ?

Thứ nặng trĩch vẫn bám lấy ngực Lucy, cô bé mắt nhắm mắt mở đưa tay xuống kiểm tra. Nó là thứ gì đó vừa ấm vừa mềm...

-Ngoao !!

Cuối cùng thì nó cũng lên tiếng. Thì ra đó là một con mèo. Con mèo tiến lên dụi đầu vào cổ Lucy và đưa cái lưỡi rất cháy của mình liếm liếm lên cổ cô bé, bây giờ Lucy mới tỉnh người nhìn xuống thắc mắc :

-Nyako ! Sao mày lại ở đây ? Con mèo nằm kêu hừ hừ hạnh phúc trong lòng Lucy, không thèm trả lời.

-Tại nó quậy quá nên bị trục xuất ra khỏi nhà thờ. Tổ được giao nhiệm vụ đem nó về trả lại cho cậu đó. Kei ngồi bên cửa sổ nhìn Lucy chăm chăm.

-Hi hi hi...!

Lucy đưa tay vuốt ve con mèo. Cô về nhà cũng được một tuần rồi mà quên bém mất việc qua nhà thờ đón nó.

-Này ! Hôm nay là buổi học đầu tiên của học kì hai, là sao đó chắc cậu không định đi trễ đó chứ?

-Hả ? Lucy há hốc miệng đưa tay lên dụi dụi mắt. -Buổi học đầu tiên. Đúng rồi !

Hôm nay đã bắt đầu vào học kì hai, thế mà Lucy quên bém đi mất. Cô nhóc hét toáng lên, nhảy bật ra khỏi giường chạy vèo vào nhà tắm, con mèo rơi “bịch” xuống đất nhún nhó. Nó đi lại nhảy lên lòng Kei ngủ tiếp. Được khoảng năm giây thì Lucy ở trong nhà tắm lao ra chạy lại tủ đồ vội vàng lấy bộ váy đồng phục và chiếc khăn rồi lại lao vào nhà tắm. Cánh cửa nhà tắm lại bị đóng “rầm” lần thứ hai một cách tội nghiệp. Kei ngồi trên cửa sổ nhìn theo lác đầu rồi đưa tay vuốt ve con mèo.

-Nhanh lên Kei ! Trễ bây giờ !!! Sau 15 phút thì cô nhóc cũng đồng phục chỉnh tề, khoác chiếc cặp và lôi vội Kei đi.

-Mới 06h00 thôi ! Không cần phải vội thế đâu !

-Hả ? Lucy nghệt mặt nhìn lại chiếc đồng hồ. Đúng là mới có 06h00. Cô nhóc thở phào nhìn kẻ trước mặt, không hiểu sao tên này lại tới ám mình sớm thế.

-Xuống nhà đi nhóc ! Có người đang đợi cậu đó.

Kei kéo Lucy đi xuống. Ngoài Bạch Dương ra thì Kei bây giờ là người thứ hai coi nhà Lucy như nhà mình rồi. Vừa nhắc đến Bạch Dương thì anh ấy cũng đang ngồi ở phòng khách nhìn hai đứa nhóc mỉm cười.

-Di Thanh ! Anh Bạch Dương !!! Hai người đã về rồi.

Cô bé mừng rỡ lao vào ôm chầm lấy Bạch Dương. Cánh tay của anh đã được tháo bột, nhờ có các bác sĩ giỏi cộng thêm thể lực rất tốt của Bạch Dương, vết thương của anh hồi phục rất nhanh.

-Lucy ! Bạch Dương đẩy cô bé ra nhẹ nhàng.

-Dạ !

-Trong thời gian qua đã có chuyện gì xảy ra với em ?

Cô bé ngược lên. Bạch Dương đang nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn thật nghiêm khắc. Có lẽ anh ấy đã biết được những chuyện xảy ra khi anh ấy vắng mặt. Lucy cảm thấy hơi lo lắng, trong suốt một tháng qua Lucy đã không nói gì với anh về những chuyện đã xảy ra, có thể Bạch Dương sẽ bực mình đây. Dù vậy cô nhóc vẫn cố chối.

-Không ạ !!! Không có gì cả. Mọi thứ đều bình thường...

-Không cần nói dối anh nữa, chú Khánh kể cho anh nghe hết rồi. Tại sao có chuyện xảy ra mà em không nói cho anh biết. Sao lại tự giải quyết một mình. Hả ???? Bạch Dương nhìn cô bé giận dữ, Lucy giật mình lùi lại phía sau nhìn anh lo lắng. Bạch Dương nổi giận thật rồi.

-Em xin lỗi anh, Bạch Dương. Nhưng em...

-Em không cần đến anh nữa phải không ? Bạch Dương vẫn nhìn Lucy giận dữ, đôi mắt đẹp dịu dàng của anh sau cặp kiếng bây giờ nhìn thật đáng sợ.

-Bạch Dương...

-Lucy !!!! Em làm anh bực mình quá. Anh thật không biết phải làm sao với em nữa.

-Em...

-Sao em không báo cho anh biết mọi chuyện ?

-Em sợ anh và dì sẽ lo lắng...

-Đó không phải lí do !!! Hải Dương quát lớn. Lucy co rúm người lại nhìn anh sợ hãi.

....

-Vì anh vô dụng, yếu đuối ? hay vì em nghĩ rằng anh không thể bảo vệ được cho em. Tại sao em phải cố gắng tự mình đối đầu với nguy hiểm chứ. Sao không nói với anh là có kẻ muốn hại em. Sao không nói cho anh biết là chú Khánh bị tai nạn, sao không nói với anh là em cần được giúp đỡ. Em làm anh thất vọng quá...

-Anh Bạch Dương !

-Bạch Dương ! Vì bọn em nghĩ là sẽ bảo vệ được Lucy nên em đã nói bạn ấy đừng cho anh biết chuyện này, anh đừng trách Lucy, bạn ấy cũng đã trải qua rất nhiều chuyện rồi...

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Kei vội xen vào đỡ lời cho Lucy, nhưng dường như cậu chỉ đổ thêm dầu vào lửa hơn, bằng chứng là Bạch Dương vẫn không hết giận và khuôn mặt anh càng đặng đặng sát khí hơn, anh liếc nhìn sang Lucy lạnh lẽo.

-Vậy à ? Lucy !!! Vậy là em đã không cần anh nữa rồi sao..? Mà có lẽ anh là kẻ vô dụng thật. Từ trước đến giờ chỉ có thầy Long và em là luôn giúp đỡ anh thôi, anh chưa từng làm được gì cho thầy và em cả. Đúng là anh không nên trách em. Kẻ đáng trách phải là anh mới đúng...

Bạch Dương buồn bã quay bước đi, ánh mắt lạnh lẽo sau đôi mắt kính xanh biếc. Anh thật sự thấy thất vọng vì bản thân mình, ngay cả hai đứa bạn mới quen biết của Lucy còn hữu dụng hơn cả anh. Thật đáng thất vọng vì anh đã thề trước mộ của thầy mình là sẽ bảo vệ người thân duy nhất còn lại của ông bằng mọi giá. Vậy mà bây giờ anh chỉ là kẻ vô dụng.

-Bạch Dương !!!

Lucy giật mình, cô bé vội chạy lại ôm chầm lấy anh từ phía sau. Vài giọt nước mắt trong suốt thấm ướt chiếc sơ mi trắng của anh. Bạch Dương giận cô, anh lo lắng cho Lucy rất nhiều. Vì vậy anh mới giận cô. Đúng là Lucy không nên giấu anh chuyện này. Từ trước đến giờ Lucy đã làm cho anh lo lắng rất nhiều, bây giờ còn làm anh ấy buồn như vậy. Thật đáng trách !

-Em xin lỗi Bạch Dương. Em sai rồi. Xin lỗi anh. Em không muốn làm anh lo lắng. Em không muốn anh vì em mà gặp nguy hiểm nữa. Em sợ lắm. Em sợ anh sẽ lại bỏ em mà đi giống như bác Long nên em không dám nói với anh và dì Thanh. Em biết em sai rồi. Đáng lẽ em không nên giấu hai người. Em xin lỗi...

...

-Xin lỗi anh Bạch Dương...Xin lỗi anh. Em rất thương anh. Anh không phải kẻ vô dụng mà là một người rất quan trọng với em. Vì vậy em mới không muốn anh tiếp tục gặp nguy hiểm vì em. Nhưng em đã sai rồi. Đây không phải vấn đề của riêng em. Em biết mình đã sai khi giấu anh chuyện này. Em xin lỗi. Bạch Dương...

Cô bé vừa khóc vừa ôm chặt lấy Bạch Dương, anh bây giờ cũng dịu lại, không còn giận cô bé nữa. Đúng là anh không nên giận Lucy. Nếu anh là cô bé, anh cũng sẽ làm như vậy. Anh không hề muốn giận cô bé. Chỉ vì anh quá lo lắng cho cô mà thôi.

-Anh Bạch Dương. Lần này là do lỗi của bọn em. Anh đừng trách Lucy nữa. Dù gì thì mọi chuyện cũng đã ổn rồi mà.

-Được rồi Bạch Dương ! Mọi chuyện đều là do chú mà ra cả, trong chuyện này chú mới là người đáng trách. Cháu đừng giận Lucy nữa.

-Bạch Dương ! Mọi chuyện cũng ổn rồi. Bỏ qua cho cô bé đi. Cháu làm con bé khóc rồi này !

Chú Khánh và dì Thanh cũng lên tiếng giảng hòa, Bạch Dương hơi nhú mồm nhìn mọi người, thực ra anh đâu có muốn làm cho Lucy khóc đâu. Cô bé lúc này mới lên tiếng:

-Em xin lỗi anh, Bạch Dương. Em hứa từ nay về sau sẽ không như vậy nữa. Anh đừng giận em nữa...

Anh quay lại nhìn Lucy, đôi mắt cô bé ướt nước nhìn anh khẩn thiết, Bạch Dương nhú mồm rút ra chiếc khăn mùi xoa lau nước mắt cho cô bé, lấy giọng dịu dàng:

-Được rồi. Đừng khóc nữa. Em khóc xấu lắm đó Lucy !

-Anh không giận em nữa chứ ?

-Hừm ! Không giận nữa.

-Thật không ?

-Thật ! Nhưng lần sau đừng có mà xử sự ngu ngốc như vậy nữa...

-Bạch Dương !!! Em thương anh nhất.

Cô bé tíu tít lại ôm chầm lấy anh. Bạch Dương thở dài. Con nhóc này đúng là biết cách làm cho anh bực mình. Nhưng không hiểu sao anh vẫn không thể giận nó được. Càng giận chỉ càng thấy thương nó thôi.

-Được rồi Lucy đi học đi. Tối nay anh dẫn mấy đứa đến Mimosa uống nước. Giờ thì đi học đi không trễ đó.

-Hơ....Dạ !!!!

Ngày đầu học kì hai.

Xe bus chật ních chỗ. Lucy nhìn Kei thắc mắc. Trước đây cậu ta thường đi học bằng mô tô với Thanh Phong mà. Không hiểu sao bây giờ lại có “nhã hứng” chen chúc trong cái xe bus này với Lucy nữa. Đang mơ màng với cơn buồn ngủ, chợt xe bus thắng gấp. Tất cả hành khách trên xe chúm về phía trước. Lucy cũng bị lao theo. Cũng may trước mặt Lucy là Kei. Lưng cậu đã che chắn cho cô bé khỏi ngã về phía trước.

-Không sao chứ Lucy ?

-À...Không...

Nắm chặt tay vịn, Kei ôm lấy Lucy để cô giữ thăng bằng. Lucy lắc đầu, cô bé nhìn Kei đỏ mặt. Trong một thoáng ngã vào người Kei, Lucy chợt thấy có một cảm giác mơ hồ, xao xuyến...

-Ôi ! Lucy ! Lâu rồi không gặp !

Vừa mới ló đầu vào lớp học, đã thấy đám con gái lao xao. Chợt họ khựng lại khi nhìn thấy Kei bên cạnh Lucy. Mấy cặp mắt tò mò liếc hai người rồi nhìn nhau cười bí hiểm.

-Hạnh phúc quá ! Đi học mà còn dung dăng dung dẻ nắm tay nhau sao ? Không ngờ chỉ một tháng nghỉ mà tình cảm hai cậu lại tiến triển nhanh tới mức đó.

Lucy và Kei giật mình quay lại nhìn nhau, rồi nhìn xuống tay mình. Đúng là hai người đang nắm tay nhau thật. Tá hỏa khi nhận ra điều này, hai đứa nhóc vội buông ra, đỏ mặt quay đi.

Tai hại ! Thật là tai hại. Tất cả là do thói quen của Kei mỗi khi đi với Lucy. Chỉ vì cậu lúc nào cũng nắm tay Lucy nên mọi người mới hiểu lầm như thế. Kei không nói gì. Cậu lẳng lặng đi vào bàn ngồi. Còn mấy cô nàng vọt bầu to miệng thì phấn khích thì nhau loan tin bằng những giọng oang oang chua chát:

-Tin động trời...

-Tom-Lucy và Jerry-Kei đã thành một đôi...

-Có vẻ như họ là cặp đôi mới nhất trong năm nay...

-Cặp đôi hoàn hảo...

Những tiếng lào xào bắt đầu rộ lên, Lucy và Kei mặt mày đỏ bừng đành ngồi im chịu trận. Đột nhiên cánh cửa lớp mở “cạch” ra. Nhật Dạ và Thanh Phong bước vào, rực rỡ như hai mặt trời bé nhỏ trong lớp học. Thấy đám con gái xôn xao. Thanh Phong nhìn Lucy mỉm cười.

-Các cậu tới lâu chưa ? Có chuyện gì mà xôn xao vậy ?

Lucy nhìn cậu đỏ khấc đỏ cười. Hoa Chanh lạnh chanh chạy lại xí xốn:

-Nhật Dạ ! Cậu đã có một đôi thủ nặng kí rồi. Kei và Lucy đã nắm tay đi vào lớp, và xem tình hình có vẻ như họ còn tiến xa hơn nữa.

Nhật Dạ liếc mắt nhìn Hoa Chanh rồi liếc sang Lucy hầm hầm. Cô nhóc Lucy tái mặt, suýt khóc vì bị ánh mắt đầy sát khí của Nhật Dạ nuốt chửng. Nhật Dạ nổi giận sao ? Thảm họa rồi !

-Ô là la ! Vậy là sắp xảy ra chiến tranh giữa các vì sao rồi. Một cuộc thánh chiến đầy thú vị đây. Ha ha ha. Không biết giữa lớp trưởng Hà Nhật Dạ xinh đẹp và sao đỏ Hoàng Linh Đan đáng yêu ai sẽ là người chiến thắng, thật tò mò quá đi. Tình yêu tay ba đúng là thú vị mà...

-Thôi tự biên tự diễn đi Hoa Chanh ! Lucy vội chạy tới bịt miệng cô bạn nhiều chuyện.

-Tớ không tự biên tự diễn. Chính mắt bọn tớ thấy hai cậu nắm tay nhau vào lớp mà. Các cậu còn nhìn nhau với ánh mắt đầy tình tứ nữa chứ. Quay sang Kei, cô bé hỏi lớn- Kei ! Cậu rất yêu Lucy mà ?

“Phải không Kei”

Cả lớp ủa lên phụ họa.

-ĐÙA ĐỦ RỒI ĐẤY !!!!

Mọi người giật mình vì tiếng ba lô vút rầm xuống bàn. Nhật Dạ quay sang kết thúc câu chuyện bằng một giọng sư tử hống. Cả lớp được một phen rộn tóc gáy. Giờ thì họ đã nhớ cô lớp trưởng của mình là người đáng sợ như thế nào. Dám chọc cô ấy nổi giận thì sẽ hết đường cơm cháo ! Tất cả cùng cười trừ và lặng lẽ bước vào chỗ ngồi. Chỉ có Hoa Chanh là vẫn bình tĩnh mỉm cười khoái trá.

Cả buổi hôm đó Lucy không thể nào nghe giảng được. Chỗ nào mọi người cũng ào ào, bàn tán về cô và Kei, mỗi lần nhìn vào ai là họ lại mỉm cười với cô đầy ẩn ý. Lucy vừa khó chịu vừa xấu hổ. Đã thế Nhật Dạ đôi lúc còn nhìn cô đầy sát khí nữa chứ. Đúng là thảm họa mà...

Nhưng đó chưa phải là tất cả...

Giờ ra về, mọi người lại xúm vào tra hỏi hai tội nhân đáng thương. Không hiểu vì lý do quái quỷ gì mà hai phe con trai, con gái trong lớp lại cá cược nhau xem giữa Lucy và Kei ai là người chủ động trước. Đám con trai thì cho rằng Kei là người chủ động, đám con gái lại cho rằng người đó phải là Lucy, không bên nào nhường bên nào. Thế rồi họ bắt đầu chiến dịch tra khảo:

-Nào Lucy ! Khai ra mau đi. Hai người đã bắt đầu từ khi nào. Ai là người tỏ tình trước hả ?

Lucy miệng méo xệch méo máo nhìn lũ bạn nhiều chuyện. Kei cũng bị đám nam sinh vây quanh tra hỏi. Tình hình xem ra còn nghiêm trọng hơn cả Lucy. Không thể trông chờ vào sự giúp đỡ của cậu ấy được. Lucy quay sang nhìn Thanh Phong khẩn thiết. Nhưng cô nhóc giật mình. Thanh Phong vẫn ngồi im ở ghế và nhìn Lucy có vẻ dò xét. Hình như cậu đang suy nghĩ rất nghiêm túc về một vấn đề gì đó có liên quan đến Lucy thì phải...

-Nói mau Lucy ! Ai là người tỏ tình trước ? Nụ hôn đầu tiên của hai người diễn ra ở đâu ? Ai là người chủ động?

Linh Nga nhào lên lay vai Lucy dồn dập, cô nhóc mặt mũi đỏ bừng, hai mắt hoa lên xoay tròn như chong chóng. Nụ hôn đầu tiên ư ? Diễn ra trên bờ sông. Do Lucy chủ động (mặc dù chỉ là tai nạn nhưng đúng là do Lucy chủ động). Không lẽ nói với mọi người như vậy sao ?

-Ai là người tỏ tình trước ?

-Hai người bắt đầu từ khi nào ?

-Lucy...

Đầu Lucy quay cuồng với mớ câu hỏi của lũ bạn gái, đột nhiên cô nhóc hét toáng lên:

-Á...Á...Á...Sâu kia. Trong phòng có con sâu kia !!!

-Á...Á...Á !!!

Không biết có thật hay không, nhưng nghe nói đến sâu thì đám con gái hoảng loạn lên, chạy xô ra ngoài, có người còn nhảy dựng lên bàn la hét ầm ĩ...

-Hừm !

Lucy mỉm cười đắc ý. Đúng là ngậy thơ mà. Cô nhóc đã đánh được vào tâm lý sợ hãi những thứ dường như vô hại của lũ con gái. Chơi với nhau suốt cả một học kỳ mà mọi người còn không nhớ cô nhóc là người mưu mẹo như thế nào. Chỉ chờ có thế, trong tình hình cả lớp đang hỗn loạn. Lucy chuẩn thẳng ra ngoài. Khi mọi người biết rằng mình đã bị lừa thì đã quá trễ. Lucy đã chạy tuốt ra ngoài sân rồi. Kei cũng nhân cơ hội chuẩn mất. Cả lớp được một phen tức ói máu hờ nhau đuổi theo hai người. Nhưng vô ích. Xuống được đến nơi thì hai cái bóng đã biến đâu mất dạng rồi...

48. Chương 48

Nằm ườn trên giường. Lucy cứ suy nghĩ vẩn vơ rồi lẩn qua lẩn lại bên cạnh con mèo mập. Lũ học trò đúng là chúa nhiều chuyện mà. Ngày mai lên lớp thế nào tụi nó cũng không để yên cho Lucy. Còn Thanh Phong nữa. Lucy không hiểu sao hôm nay cậu ấy lại nhìn cô bằng con mắt lạnh lùng như thế.

“Ôi đau lòng quá. Không lẽ Thanh Phong cũng hiểu lầm mình giống như đám bạn ở trong lớp ư ? không thể nào”.

Người mà Lucy thích là Thanh Phong cơ mà. Ngay từ khi bước chân vào học viện BL, người duy nhất mà Lucy nghĩ rằng sẽ trở thành bạn trai mình là Thanh Phong. Là Hà Thanh Phong chứ không phải ai khác. Là thiên thần Thanh Phong, người có nụ cười rực rỡ như mặt trời ! Kei chỉ là bạn thân của Lucy thôi, cô bé chỉ coi Kei là bạn thân giống như Nhật Dạ thôi. Cô nhóc không thể phản bội lại Thanh Phong trong trái tim mình được. Lucy nghĩ ngợi một hồi rồi ngồi bật dậy. Cô nhóc đi lại tắm gương soi bóng mình tự nhủ :

“Không thể để Thanh Phong hiểu lầm thêm được nữa. Phải kết thúc rắc rối này thôi. Nhưng bằng cách nào ?”

Lucy lại vò đầu bứt tai rồi thả bịch người lên giường, con mèo tưởng chủ mình bị bệnh, lò dò bước lại liếm mặt cô kêu “ ngao ngao”.

Ngày hôm sau.

Lucy cố tình đi tới lớp thật trễ, và lựa lúc cô gần vào thì tót ngay vào chỗ ngồi. Lũ bạn nhìn cô nhóc đầy tức tối. Nhưng xem ra kế hoạch này không khả thi lắm, vì mới ngồi vào chỗ được một phút, điện thoại cô nhóc rung lên, mở ra là tin nhắn của Kei kèm với bản mặt nhăn nhó bực bội đang nhìn cô nhóc .

“Dám đi trễ để tót trực một mình hả. Cậu chán sống rồi !”

Gấp điện thoại, cô nhóc đưa tay lên gãi đầu áy náy, cô nhóc quên mất mình đang là sao đỏ. Sao đỏ là người thực thi kỷ luật của trường, sao đỏ mà đi trễ thì còn mong quản được ai chứ. Lucy thở dài nhìn sang Thanh Phong. Cậu ấy cũng đang quay lại nhìn cô nhóc nhưng có gì đó khang khác. Thanh Phong không cười. Không còn tươi cười với Lucy như mọi khi nữa. Cả lớp 40 con mắt thì vẫn chĩa vào Lucy như tên bắn...

Chờ mãi mới tới giờ ra chơi, Lucy chạy vội theo Thanh Phong khi thấy cậu bước ra cửa.

-Thanh Phong à ! Cô nhóc lon ton chạy lên trước nhìn cậu bối rối.

-Gì thế ? Thanh Phong quay lại, nhưng cậu ấy vẫn không cười. Lucy xịu mặt nhăn nhó. Đúng là cậu ấy giận thật rồi.

-Phong, tớ...à...

Cô nhóc gãi đầu, cô định nói “giữa tớ và Kei không có gì cả” nhưng không biết phải mở lời như thế nào. Nếu nói thẳng với Phong như vậy thì vô duyên quá... Còn đang ngập ngừng thì từ trong lớp, đám con gái ủa ra hét lớn:

-Lucy ! Đứng lại mau. Lần này thì đừng hòng thoát.

Lucy giật mình nhìn dòng thác người đang ào tới, cô nhóc vội vã bỏ lại thiên thần chạy bạt mạng xuống dưới sân. Đám người vẫn đuổi theo không tha. Nhưng qua một góc khuất thì họ không còn thấy cô nhóc đâu nữa. Cả đám háo hức túa ra tìm...

Trên một cành cây rậm rạp gần đó, Lucy đưa hộp sữa lên miệng thần nhiên nhìn đám người đang lùng sục mình. Định thi trò cút bắt và trốn tìm với Lucy sao ? Đám nhóc này còn non và xanh lắm.

Chuông vào lớp vang lên, thấy đám người kia đi khuất Lucy mới nhẹ nhàng nhảy xuống ung dung bước vào trước những cặp mắt nãy lửa của lũ bạn thân. Nhưng hình như đã có kinh nghiệm. Giờ ra về cả đám đã đóng sập cánh cửa lớp lại trước khi Lucy chạy được ra ngoài. Nhưng họ đã nhầm. Lucy không có ý định trốn chạy nữa. Cô nhóc vẫn bình thản ngồi xếp sách vở vào cặp. Người ta nói “ Không ai tắm hai lần trên một dòng sông”. Lucy cũng không thèm dùng lại hai lần một trò nữa.

-Khử khử khử ! Lần này thì hết đường chạy nhé. Bé con ! Cơ hội cuối cùng cho cô em đó. Muốn sống thì mau khai ra bản tình ca ngọt ngào của cô em đi. Bằng không đừng hòng toàn mạng rời khỏi đây.

Lucy mỉm cười nhìn khuôn mặt đầy đắc ý của Hoa Chanh rồi từ từ đứng dậy. Thấy đám bạn đã đùa hơi quá. Kei bước lại định can thiệp thì Lucy đã xọc tay vào túi áo nhìn Hoa Chanh gian xảo.

-Nhìn nè Hoa Chanh ! Đẹp không ?

-Á...Á...Á...

Cô nhóc Hoa Chanh lao ra sau với tốc độ ngang ngửa ánh sáng đè lên cả đám con gái phía sau. Trong tay Lucy là con sâu to đùng, xanh lè đang duyên dáng chuyển mình. Cả lớp hoảng loạn lên như chạy giặc. Lần này không phải là hù. Không phải Lucy nói xạo mà là đồ thật 100%. Cô nhóc mới bắt nó trên cành cây khi nãy. Đám con gái chạy lại núp sau một cậu con trai trông có vẻ khá bình tĩnh. Không, chính xác thì cậu ta cũng rất là sợ nhưng cố tỏ ra can đảm để ghi điểm với các bạn gái trong lớp...

-Bỏ con sâu xuống đi Lucy. Tớ không sợ nó đâu. Nhưng cậu làm các bạn gái sợ đấy. Cậu nhóc cau mày nhìn cô bé, khuôn mặt hơi tái.

-Khánh Trường ! Mau vứt con quái vật đó đi. Rồi chúng ta sẽ cho con nhóc kia một trận.

-Các cậu đừng sợ. Con sâu này không có gì là nguy hiểm cả. Nó chỉ ăn lá cây thôi mà. Đúng không ? Cậu nhóc cổ trần tỉnh đám bạn gái và tự trấn an mình

-Hử ! Cậu không sợ thật ư ?

Lucy tròn mắt ngây ngô nhìn cậu bạn đang tiến lại gần mình, cô nhóc mỉm cười dịu dàng rồi vạch cổ áo cậu bỏ tọt con sâu vào trong người cậu ta. Anh bạn tội nghiệp đã không còn chịu được nữa, cậu ngã lăn ra đất xùi bọt mép bất tỉnh nhân sự. Đúng là cái miệng làm hại cái thân mà. Nếu sợ thì cứ nói sợ rồi chạy trốn đi thì có sao đâu chứ. Thích làm anh hùng làm gì để phải mất hình tượng như thế này. Thật là đáng thương ! Lucy lắc đầu cảm thông.

Thanh Phong và Kei thì bật cười thành tiếng. Lucy đúng là siêu quậy mà, đối với con trai thì cô nhóc còn chơi ác hơn nữa. Đám con gái lại được dịp la hét hoảng loạn cả lên khi Lucy lấy con sâu ra khỏi người anh bạn Khánh Trường đang nằm dưới đất. Đúng lúc đó cánh cửa lớp mở xạch ra. Bạch Dương bước vào quát lớn:

-Các em đang làm gì thế ? Đã tan học rồi sao chưa về nhà ? Nhìn thấy cậu bé đang nằm vật dưới đất, anh vội vàng chạy lại đỡ lên lo lắng .-Có chuyện gì xảy ra thế này. Em làm sao thế ?

Sau vào cái tát nhẹ vào mặt của Bạch Dương, chàng trai tội nghiệp cũng tỉnh lại, nhưng vẫn chưa hoàn hồn, cậu lao người ra sau lắp bắp:

-Á...Con sâu. Con sâu....

-Con sâu ?

Bạch Dương ngạc nhiên ngược lên đúng lúc Lucy giấu vội cánh tay cầm con sâu ra sau lưng. Anh cau mày đứng dậy đi lại gần Lucy nghiêm khắc:

-Hoàng Linh Đan ! Em dám mang con sâu vào lớp hù bạn sao ?

Lucy mặt tái mét. Lùi ra sau lo lắng. Bạch Dương đã nổi giận rồi. Lần này thì coi như xong.

-Thưa thầy. Không phải tại em. Do bạn ấy nhát quá thôi...

Lucy đang định phân bua thì đã thấy Bạch Dương trừng mắt, cô nhóc co rúm người im bất. Bạch Dương lạnh lùng nắm chặt lấy cổ tay Lucy kéo đi.

-Khỏi giải thích. Xuống phòng giám thị với tôi.

Cả lớp nhìn theo thở phào. Dù sao cũng tội cho cô nhóc đó. Nhưng mang được con sâu ra khỏi lớp là mừng rồi. Và cái giá phải trả cho việc hù dọa bạn đồng cảm của cô nhóc là viết một ngàn lần lời hứa “TỪ NAY EM KHÔNG DÁM BẮT SÂU HÙ BẠN NỮA” .So với một ông giám thị khó tính như Bạch Dương thì hình phạt này cũng là nhẹ rồi. Thất thiếu từ phòng giám thị bước ra, cánh tay cô nhóc mỏi nhừ, đám bạn cũng đang đứng chờ sẵn, mặt đứa nào nhìn cũng có vẻ áy náy, bọn nhóc này xem ra vẫn còn có tình người.

-Xin lỗi nhé Lucy ! Bọn tớ không cố ý làm cậu bị thầy Dương phạt đâu, đừng giận nhé !

-Có gì đâu. Tại tớ đùa quá trớn thôi mà. Lucy cười toe toét.

Đám bạn gái vây quanh Lucy vui vẻ. Lucy là cô nhóc vô tư và không biết thế nào là giận dỗi. Đây chính là lí do mà cô nhóc được mọi người quý mến. Hoa Chanh ghé sát tai Lucy thì thầm:

-Lucy, cậu không thể kể cho bọn tớ nghe chuyện tình cảm của cậu và Kei sao ? Bọn tớ chỉ quan tâm cho cậu thôi mà.

-Kể cho bọn tớ nghe đi Lucy. Có gì mà phải xấu hổ chứ ?

Lucy lắc đầu nguầy nguậy.

-Tớ đã nói với các cậu rồi. Giữa tớ và Kei không có gì cả.

-Không thể nào. Tớ thấy các cậu rất thân thiết cơ mà. Cậu không thích Kei thì thích ai được chứ?

-Tớ đã thích một người khác từ lâu rồi. Và người đó không phải là Kei. Các cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa.

-Hi hi hi !!!!

Sau câu nói đó thì Lucy giật mình khi nghe tiếng Nhật Dạ đằng sau cười thích thú, cô nhóc quay lại. Không chỉ có Nhật Dạ mà còn có cả Kei và Thanh Phong đang nhìn mình tò mò. Kei thì có vẻ gì đó giận dỗi. Cậu liếc Lucy rồi lạnh lùng đi ra ngoài. Lucy không để ý, cô nhóc đang thầm đoán thái độ của Thanh Phong bây giờ...

49. Chương 49

7h00 sáng...

-Nè ! Lucy

-Hả ?

-Hôm qua cậu nói là cậu đang để ý một ai đó hả ?

-Hả ? Liên quan gì đến cậu chứ ?

-Là ai thế ?

-Tại sao tớ phải nói với cậu chứ ?

Lucy ngậm chặt hộp sữa trong miệng nhìn Kei chăm chăm. Mới sáng sớm đã tới hỏi mấy chuyện vớ vẩn rồi, tên này hôm nay bị sao thế không biết.

-Là Thanh Phong à ?

Lucy sắc sảo nhìn lên cậu bối rối, thấy thái độ này của Lucy, Kei càng tỏ ra bức mình hơn, ánh mắt đen thẳm của cậu nhìn cô bé có vẻ gì đó vừa đau vừa trách móc. Đúng là Lucy thích Thanh Phong thật rồi.

-Thôi nói nhảm đi. Trả vở bài tập văn cho tớ.

Sau vài phút im lặng thì Lucy cũng thốt lên dẹp yên mọi chuyện. Kei cũng không nói gì nữa, cậu lẳng lặng đi lại mở chiếc ba lô xám tìm cuốn vở. Nhưng sau vài giây lục đi lục lại, mặt cậu hơi tái, đôi mày cậu nhíu lại căng thẳng, đưa tay lật lật vội vã những cuốn sách trong ba lô một lần nữa rồi nhìn lên Lucy với vẻ lo lắng.

-Gì vậy ? Đừng nói với tớ là cậu không mang đi nhé.

Kei nhìn cô bé gật gật đầu khổ sở, Lucy hơi sững người, rồi hai con mắt cô nhóc đỏ rực như lửa. Hôm nay có một tiết kiểm tra Văn giữa kì. Thầy giáo sẽ thu vở chấm thay cho làm bài. Vì Kei còn thiếu mấy bài tập khó nên cô bé cho cậu mượn đem về bổ sung. Nhưng bài kiểm tra này rất quan trọng nên hôm qua cô nhóc đã nhắc đi nhắc lại hàng chục lần nhớ phải mang đi cho cô. Thế mà không biết đầu óc tên này để đâu, cậu ta lại bỏ quên ở nhà.

-Cái tên ngốc này ! Tớ đã nhắc bao nhiêu lần rồi hả ? Hôm qua tớ đã nói gì với cậu hả ?

Hai tai Kei đổ bùng. Cậu nhìn Lucy thấp thỏm như con chuột đang nằm gọn trong bữa điểm tâm của con mèo. Sợ hãi không biết mình sẽ bị xơi tái lúc nào. Đúng lúc này Nhật Dạ và Thanh Phong từ cửa bước vào nhẹ nhàng:

-Kei ! Lucy ! Hai cậu lại cãi nhau nữa hả ?

Lucy quay ngoắt sang Nhật Dạ vội vã:

-Nhật Dạ ! Văn học tiết mấy ?

-Tiết đầu tiên. Có chuyện gì à ?

-Không còn cách nào khác. Kei ! Chúng ta về phòng cậu nhanh lên.

Kei như tỉnh người. Cậu bật dậy hăng hái.

-Được ! Phong !!! Tớ mượn chìa khóa xe đi.

Thanh Phong không hiểu gì nhưng thấy thái độ hốt hoảng của hai đứa bạn thì cậu cũng đưa tay vào túi quần rút chìa khóa ra, nhưng còn chưa kịp hỏi gì thì Kei đã giật phăng lấy rồi cùng Lucy lao vụt ra ngoài. Chiếc mô tô như con bọ đen đỏ phóng vùn vụt trên đường tiến thẳng về phòng trọ của Kei. Vì trời sáng kẹt xe nên hai người quyết định đi đường vòng, hơi xa một chút nhưng thoáng đãng. Ngồi sau lưng Kei, giờ cô nhóc mới biết Kei lái xe cũng quá chuyên nghiệp, chiếc xe phóng vùn vụt trên con đường vắng, gió hất vào mắt cay xè. Lucy lấy điện thoại ra xem giờ, 07h15. Còn đúng 30 phút để đi về lấy bài kiểm tra và trở về trường...

-Lucy ! Cậu ôm chặt tớ nhé. Tớ chạy hết tốc độ đây.

Kei quay lại gào lớn rồi tăng ga, chiếc xe lao vụt lên phía trước, đã gần đến dòng sông, phòng trọ của Kei cũng ở gần đây thôi. Thế là thoát nạn, vẫn còn 20 phút, vừa đủ để hai người trở lại trường. Lucy mỉm cười thanh thản, nhưng tội cho cô nhóc, “người tính không bằng trời tính”...

Vừa đến bờ sông, hai người đã thấy bóng vài chú cảnh sát giao thông duyên dáng đứng bên đường ngoắc ngoắc. Kei và Lucy miệng méo xệch. Khóe miệng giựt giựt. Thế là hết, Lucy ngồi dựa đầu vào lưng Kei thất vọng. Chạy quá tốc độ, không có bằng lái, chưa đủ tuổi điều khiển xe... lần này thì rắc rối lớn rồi. Đột nhiên chiếc xe đang đi chậm chậm lại phía mấy chú cảnh sát được tăng ga và cô nhóc chỉ kịp nghe Kei nói vọng ra sau:

-Ôm chặt lấy tớ Lucy !

Và thế là “veo...”. Chiếc xe đang chầm chậm đi lại bỗng lướt vèo qua đôi mắt của những người đang thực thi công vụ rồi phóng vùn vụt như bay. Nhưng có lẽ đã quen với những tình huống như thế này rồi nên ngay lập tức, một chiếc bồ câu với hai chú cảnh sát cũng lao ra bám theo chiếc xe chở Lucy và Kei sát nút. Mọi người được chứng kiến một màn đua xe nảy lửa ngay sáng sớm. Hai chiếc xe lao vùn vụt qua những con đường vắng người. Xe của Kei đã đi gần đến phòng trọ nhưng hai chú cảnh sát kia vẫn không tha cho hai người...

Lucy nghĩ ra một cách, dụ họ đi tới những con hẻm có nhiều ngã rẽ rồi cắt đuôi để chạy thoát ra bờ sông. Nhưng xui xẻo thế nào. Khi đi qua con hẻm thứ ba có một con mèo con đang ngơ ngác đi ngang qua, Kei vội gạt tay lái sang một bên tránh nó, loạng choạng thế nào, cậu không thể làm chủ được tốc độ và chiếc xe lao vào cây cột điện. Vì phản ứng khá nhanh nên cả Kei và Lucy đã kịp nhảy ra trước khi chiếc xe đập đầu vào cây cột bẹp dúm....

Hai đứa nhóc tim đập thịch thịch nhìn nhau mặt tái mét. Chỉ vài giây nữa thôi là cả hai suýt được vui vẻ cùng nhau ăn cháo trong bệnh viện rồi. Nhìn cái xe tàn tạ, một nỗi lo khác lại dâng lên, hai người không biết phải ăn nói thế nào với Thanh Phong về con bọ yêu quý của cậu ấy. Nó đã bị hư hỏng nặng, đầu xe bể te tua, hai chiếc gương chiếu hậu vỡ vụn, không còn sử dụng được nữa. Hên là nơi hai đứa ngã là một góc khuất nên chiếc bồ câu của cảnh sát không tóm được. Vấn đề bây giờ là phải làm sao xử lý chiếc mô tô rồi về trường gấp. Bài kiểm tra giữa kì vẫn đang chờ hai người...

-Lucy ! Giúp tớ một tay dắt xe về phòng trọ đi, chiều nay tớ sẽ đem đi sửa, chúng ta sẽ đi xe bus đến trường. Nhanh lên !

Lucy gật đầu nhanh nhẹn chạy lại dừng chiếc xe rồi cùng Kei đẩy về phòng trọ. Đã lấy được bài kiểm tra. Coi như kết thúc được ½ chặng đường rồi, bây giờ đến việc đón xe bus về trường. Hai đứa nhóc chạy như bay ra trạm xe...

-Nhanh lên, xe bus sẽ tới ngay bây giờ. Nếu để lỡ chuyến này phải 30 phút sau mới có lại đó.

Thế là hai đứa nhóc cầm đầu, cầm cổ chạy tắt, cùng nhảy qua những hàng rào một cách chuyên nghiệp, vì cả hai cùng giỏi thể thao mà. Đúng như Kei nói vừa ra đến đường lớn đã thấy xe bus dừng ở trạm và mọi người đang ồa lên, xe bắt đầu đóng cửa, không chậm một giây quý báu nào, cả hai đứa đều lao lên trước khi cánh cửa kịp đóng cách lại. Thật là một ngày đầy nguy hiểm, chiếc xe lăn bánh trong niềm hân hoan vô bờ bến của hai đứa nhóc, Lucy và Kei mỉm cười, hai người đưa tay lên đập “bốp” vì thắng lợi và nhanh chóng ngồi vào ghế. Lucy đưa cuốn tập lên nhìn còn Kei thì ngồi ngả đầu ra sau, mắt nhắm nghiền. Đột nhiên chuông báo trên xe vang lên:

“Cám ơn quý khách đã đi trên xe bus 69, xe sắp ghé trạm xyz, đề nghị quý khách...”

Kei giật mình ngồi bật dậy, còn Lucy mặt biến sắc đánh rơi cuốn tập trên tay. Xe bus 69. Thế là thế nào ? Cả hai quay sang nhìn nhau khẽ cười như người mất hồn.

-Nhầm xe...Nhầm xe rồi !

Lucy nói như người mộng du và ngồi vật ra ghế. Léch thếch bước xuống trạm. Bây giờ thì không thể chờ xe bus để tới trường được nữa. Hai người đành dùng phương án cuối cùng, vét sạch tiền túi đi taxi...

Cuối cùng thì cũng về được đến nơi...

-Cậu giỏi lắm Kei ! Làm tớ chạy như điên suốt cả buổi sáng, còn mất hết tiền tiêu vặt tháng này cho cái taxi nữa. Tớ phải xử cậu thế nào cho xứng đây...

Đứng trước cổng trường, Lucy quay sang nghiêng răng nhìn cục nợ đã ám mình suốt buổi sáng.

-Xin lỗi ! Xin lỗi Lucy...Kei chỉ kịp thốt lên vài câu và loạng choạng ngã xuống đất, khuôn mặt trắng bệch...

-Kei ! Kei ! Cậu sao vậy Kei ?

Lucy hốt hoảng cúi xuống lay gọi, Kei vẫn nằm im không nhúc nhích, cả người nóng ran. Thì ra cậu nhóc đang bị sốt. Lucy vội khoác tay cậu lên vai mình dìu vào phòng y tế, trong lòng cô bé có đôi chút hối hận.

-Kei ! Nếu cậu bị bệnh thì phải nói với tớ chứ. Nếu biết cậu bị như vậy tớ đã không bắt cậu chạy cùng tớ suốt cả buổi sáng đâu...

-Xin lỗi...Lucy...Tất cả là tại tớ...

Kei bước đi từng bước loạng choạng nhưng vẫn cố thốt lên câu xin lỗi. Nghe tin Kei nằm trên phòng y tế, Thanh Phong và Nhật Dạ hốt hoảng chạy lên, vừa thấy cậu, Nhật Dạ đã chạy đến ôm chầm lấy nức nở :

-Kei ! Cậu bị sao vậy. Có bị thương ở đâu không ?

- Thăng nhóc này ! Còn sốt sao lại chạy nhảy lung tung thế hả. Không phải tớ bảo cậu sáng nay ở nhà đi sao ?

Thanh Phong lo lắng đặt tay lên trán Kei trách móc, còn cậu nhóc kia thì run rẩy trao chiếc chìa khóa xe méo mó cho Thanh Phong thều thào:

-Xin lỗi Phong ! Chiều mang xe đi sửa hộ tớ...

Thanh Phong lặng người nhìn chiếc chìa khóa méo mó thấm hại trong tay Kei, khóe miệng cậu giựt giựt, linh tính cho cậu biết đã có chuyện gì đó không hay xảy ra với con bọ yêu quý của mình. Đưa tay nắm lấy cổ áo Kei lôi lên, Thanh Phong hét toáng giận dữ:

-Kei !!!!! Cậu đã làm gì con bọ cưng yêu quý của tớ ?????

Nhật Dạ và Lucy hốt hoảng chạy lại gỡ tay Thanh Phong ra, Lucy ngược lên nhìn cậu áy náy.

-Xin lỗi Phong... Kei đưa tớ về nhà lấy bài kiểm tra. Dọc đường bị cảnh sát giao thông rượt nên đã làm hư xe của cậu rồi...

Nghe Lucy nói, hai người quay lại nhìn cô bé thở dài ngán ngẩm.

-Các cậu về phòng trọ lấy bài kiểm tra hả?

-Ờ...

-Lucy ! Nhậ Dạ nhìn cô bé thở dài.-Sáng nay thầy giáo bị bệnh. Thầy dặn tớ thu tập của mọi người lại cuối tuần nộp cho thầy...

Lucy sững người, nghe những lời thông báo nóng hổi của Nhậ Dạ mà cô nhóc có cảm giác như mình mới nhìn thấy con mắt của nữ quỷ Medusa và bị hóa đá vậy. Cô nhóc từ từ ngã xuống với nụ cười đau khổ trên môi, lẩm bẩm:

-Công cốc...Đúng là công cốc mà...

Thế là phòng y tế lại tốn thêm một giường bệnh nữa...

Chap 49: Valentine ngọt ngào

-Kei ! Không sao chứ? Đã khỏe hẳn rồi chứ ?

Nhậ Dạ đưa tay sờ lên trán Kei lo lắng, cũng đã một tuần rồi, làm gì có cơn sốt nào bám lại dai dẳng như thế, nhất là đối với một tên khỏe như trâu này chứ. Lucy ngậm hộp sữa nhìn hai người khó chịu.

-Tớ khỏe hẳn rồi. Cậu không cần lo đâu ?

-Kei ! Valentine năm nay cậu muốn ăn sôcôla mặn hay ngọt ! Nhậ Dạ cúi xuống nhìn Kei mỉm cười, nụ cười đáng yêu của một đứa con lai, nhìn cô bé mà Lucy cũng phải động lòng, Nhậ Dạ quả thật là rất đẹp. Kei cũng lúng túng, cậu ta đỏ mặt ấp úng:

-Sao cũng được mà...

-Nhắc mới nhớ. Cuối tuần là Valentine rồi nhỉ. Các cậu đã có dự định đi chơi ở đâu chưa ?

Nghe Thanh Phong hỏi, Nhậ Dạ nín vai Kei nhỏng nhẻo:

-Kei ! Hôm đó chúng ta đi đâu chơi đây ?

-Ờ...Tớ chỉ muốn ở nhà ngủ thôi !

-Không. Hôm đó cậu phải đi chơi với tớ. Đây là lời hứa cậu đã hứa với tớ từ năm ngoái đó.

-Ừ. Cậu nhớ dai thật đó Nhậ Dạ !

-Hihi...!!!

-À nè ! Nhậ Dạ !

-Sao !

-Năm nay chắc cậu được nhận được nhiều sôcôla lắm nhỉ. Ăn không hết thì cho con nhóc cô đơn không được ai cho nhé !

Không hiểu sao Kei nói mà ánh mắt cứ nhìn Lucy cười đều, cô nhìn lại cậu, ánh mắt tóe lửa. Nể tình cậu bị bệnh còn chưa xử cậu vụ bài tập văn hôm trước mà bây giờ lại dám gây chiến. Đúng là được đăng chân lần đầu tiên mà.

-Ai cô đơn ? Đồ đầu đất ?

-Cậu chứ ai ? Con gái gì mà lúc nào cũng bạo lực, nhan sắc thì cũng không có gì đặc biệt. Cậu như vậy làm gì có ai thích mà tặng kẹo chứ. Nhìn Nhậ Dạ mà học hỏi đi nhóc ! Con gái thì phải xinh đẹp dịu dàng như thế chứ.

-Mặc kệ tớ. Liên quan gì đến cậu...

-Tớ chỉ lo cho cậu thôi. Cậu thua kém Nhật Dạ nhiều quá, cứ như vậy làm sao mà có sô cô la được....

Nhật Dạ mỉm cười hạnh phúc còn Lucy thì tối tăm mặt. Tại sao Kei lại có thể đem cô ra so sánh với Nhật Dạ kia chứ. Kei thật đáng ghét ! Nếu trước kia Lucy cảm thấy những lời như vậy thốt ra từ Kei rất là bình thường thì bây giờ nó làm Lucy đau nhói. Cô nhóc cũng không hiểu tại sao mình lại giận chỉ vì những lời đùa vô tâm này của Kei nữa, chỉ biết rằng nó làm cho cô thấy rất khó chịu. Và Lucy cảm thấy hơi tự ái, đôi mắt cô nhìn cậu hơi rơm rớm, rồi cô bước ra đóng sầm cánh cửa lại. Lần đầu tiên mọi người thấy Lucy có vẻ như giận Kei. Cậu nhóc cũng ngạc nhiên nhìn theo, ánh mắt đen thẳm thoáng bối rối...

Ngày hôm sau.

-Lucy !

Thanh Phong lái con bộ đen đỏ (đã được đem đi tu sửa) dừng trước trạm xe bus nhìn Lucy mỉm cười, nụ cười thiên thần lại rực rỡ trên khuôn mặt Thanh Phong rồi. Tự nhiên Lucy thấy lòng mình nhẹ nhõm vô cùng.

-Chào buổi sáng, Thanh Phong !!!

-Lên xe đi ! Tớ đưa cậu đi học.

Lucy vui vẻ chạy đến, con bộ đen đỏ lao vùn vụt trên đường. Cô bé ngất ngây tận hưởng những cơn gió mát lạnh xộc vào người mình. Thanh Phong đúng là thiên thần tốc độ, cậu lái xe điệu nghệ không ai bằng. Chỉ 15 phút sau hai người đã có mặt ở trường, nhưng trước khi bước vào, Thanh Phong đã nắm tay Lucy lại với cái nhìn đầy trìu mến. Cô bé hơi đỏ mặt. Thanh Phong hôm nay có gì đó lạ...

-Valentine cậu có rảnh không Lucy ?

Lucy tròn mắt ngơ ngác rồi gật gật đầu, Thanh Phong mỉm cười nhìn cô bé một cách kì lạ.

-Hôm đó chúng ta đi chơi nhé !

Sau vài giây ngơ ngác, Lucy đỏ mặt gật đầu lia lịa. Thực ra là vui quá không nói thành lời thôi. Thanh Phong đã mời Lucy đi chơi với cậu ấy ! Thật hạnh phúc quá ! Đang vui vẻ bước vào lớp trong trạng thái tốt-như-chưa-từng-tốt thì cô nhóc nhìn thấy Nhật Dạ đang khoác tay Kei thân thiết đi vào, Lucy nhìn họ, không hiểu sao trong lòng cô dấy lên một cảm giác kì lạ, khó chịu nhưng không thể nói thành lời được. Kei cũng nhìn thấy cô nhóc đi cùng Thanh Phong. Cả hai nhìn nhau trừng trừng. Ghét !

-Chào buổi sáng Lucy, Thanh Phong !

-Chào Nhật Dạ ! Chào đồ ngốc !

-Chào nhỏ Tomboy !

-Ai là tom boy ? Lucy liếc Kei.

-Ai là kẻ ngốc ? Kei liếc lại giận dữ không kém !

Một phút trôi qua...

Hai người vẫn nhìn nhau hằm hằm, Nhật Dạ và Thanh Phong thở dài ngán ngẩm vội tách đôi mèo chuột này ra.

-Lucy ! Nhật Dạ cất tiếng phá tan khuôn mặt đang nhăn nhó của cô nhóc. -Cậu thấy Kei thế nào ?

-Chết tiệt chứ thế nào...

-Hi hi !

-Cậu cười gì thế Nhật Dạ ?

-Lucy ! Đã có lần tớ hỏi cậu vì sao tớ muốn nấu ăn giỏi, cậu còn nhớ không ?

-Nhớ. (Cái bếp bị phá ban hành, 15 người bị bỏng, làm sao mà quên được). Tại sao vậy ?

Nhật Dạ dừng lại quay sang mỉm cười mơ màng:

-Bởi vì tớ muốn nấu cho người yêu những bữa ăn thật ngon.

-Cho thằng ngốc Kei hả ? Lucy cười nhạt.

-Cậu đã thích Kei của tớ rồi sao ?

Đột nhiên Nhật Dạ nhìn Lucy với vẻ dò xét, ánh mắt xám biếc lên như con thú nhìn mồi. Và hình như câu nói này đã chọc trúng vào tim đen của Lucy thì phải. Cô nhóc hơi sững người, đôi mắt bối rối. Đúng hơn thì trong lòng Lucy đang cảm thấy bối rối với chính mình.

-Ai...Ai nói cậu thế. Làm sao mà tớ thích tên ngốc đó được. Nhìn thấy mặt nó là tớ chịu không nổi rồi ! cái thằng dở hơi, đần độn, dễ ghét...

-Hừ ! Tớ hiểu rồi ! Xem ra cậu thích cậu ấy thật rồi. Nhưng mà Lucy à ! Nhật Dạ nhìn thẳng vào mắt Lucy nghiêm túc.-Dù cậu có là bạn thân của tớ. Tớ cũng không bao giờ nhường Kei lại cho cậu đâu.

-Hả ?

-Từ bây giờ cậu sẽ là đối thủ của tớ. Chúng ta sẽ cạnh tranh với nhau một cách công bằng.

-Nè...Nhật Dạ...tớ...

-Tớ sẽ không bao giờ để thua cậu đâu. Nhớ đó !

-Hơ...

Nhật Dạ nói rồi bước vào lớp, bỏ lại một mình cô nhóc đứng ngệt mặt với một đống suy nghĩ như chỉ rối trong đầu. Và ở phía sau họ. Cũng có một cặp đôi thủ khác đang thảo luận.

-Kei ! Valentine tớ sẽ hẹn hò với Lucy.

Kei quay sang ngạc nhiên vì thông báo bất ngờ của Phong, nhưng rồi cậu lại quay đi, không nói gì.

-Tớ sẽ tỏ tình với cậu ấy. Thanh Phong vui vẻ ngược lên nhìn trời với khuôn mặt hạnh phúc ở level cao nhất...

-Chắc gì con bé đã nhận lời !

Đang thả hồn trên mây thì thiên thần đã vướng ngay vào dây điện rơi bịch xuống đất. Mà tức một nỗi là sợi dây điện này không phải của sở điện lực, mà nó do Kei mắc ra để bẫy cậu. Thanh Phong khá bực mình nhưng cậu vẫn quay sang mỉm cười.

-Có chứ ! Người trong mộng của Lucy là tớ cơ mà.

-Vậy thì cô ấy chỉ nhận lời cậu trong mộng thôi, còn thực tế thì “đời không như là mơ” ! Kei vẫn lạnh lùng nhưng thiên thần vẫn không chịu thua.

-Cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý. Những giấc mơ thường bắt đầu từ thực tế cơ mà. Khi giấc mơ thành hiện thực thì điều đó mới ngọt ngào ! Và cậu đã hết cơ hội rồi Kei. Cái thời khắc mà cậu đại đột buông tay Lucy ra thì cậu đã là kẻ thua cuộc rồi. Nhưng dù sao thì cậu cũng hãy vui vẻ lên nhé ! Vì cậu luôn có Nhật Dạ bên cạnh mà. Và hãy chúc phúc cho bọn tớ nhé. Nhóc Kei !

Thanh Phong nháy mắt mỉm cười và bước đi, để lại cậu nhóc đang hằm hằm phía sau. Nở một nụ cười nửa miệng đáng sợ. Kei liếc con mắt sắc lẹm vào thiên thần lấm bầm:

-Nằm mơ đó à, Thanh Phong !

50. Chương 50

Valentine !

15h00. Lớp học kết thúc.

Thanh Phong và Lucy đi bộ tới một công viên giải trí ở gần trường. Đây là giây phút mà hai người chính thức hẹn hò...

Nắng chiều rực rỡ, nhuộm vàng hai hàng cây bên đường, từng cơn gió nhẹ nổi lên thổi tung mái tóc xòa của Lucy ra sau vai nhẹ nhàng. Công viên mà hai người tới thật náo nhiệt, đâu đâu cũng có những đôi tình nhân hạnh phúc sánh bước bên nhau.

Lucy ngược lên nhìn Thanh Phong, cũng là lúc cậu quay sang mỉm cười. Mọi thứ xung quanh họ trở nên nhạt nhòa. Quả thật nụ cười của Thanh Phong là nụ cười thiên thần đẹp nhất trong những thiên thần. Ánh nắng chiều trở nên phai màu, gió cũng phải ngừng thổi để dừng lại chiêm ngưỡng nụ cười của thiên thần. Nụ cười đã từng sưởi ấm trái tim Lucy trong những lúc cô bé cô đơn, đã từng ở bên cạnh động viên khi cô gặp khó khăn, nguy hiểm. Và bây giờ nó ở bên cạnh khi hai người quyết định hẹn hò. Bàn tay nhỏ nhắn của Lucy nằm gọn trong bàn tay ấm áp, mềm mại của Thanh Phong.

-Chúng ta vào trong nhé ! Thiên thần mỉm cười cầm tay Lucy bước đi, nhưng có tiếng gọi giật từ phía sau :

-Lucy ! Thanh Phong !

Kei và Nhật Dạ cũng đang khoác tay nhau vui vẻ đi tới trước mặt hai người. À ! Chính xác thì chỉ có Nhật Dạ là vui thôi, còn tên ngốc bên cạnh thì mặt như cái bánh bao chiều đang nhìn Lucy trừng trừng. Lucy cũng nhìn cậu hằm hằm, cái khoác tay của Nhật Dạ lên cánh tay cậu thật tình tứ. Một cảm giác khó chịu lại ùa về. Không phải chỉ với Lucy mà cả với Kei khi cậu nhìn thấy Thanh Phong nắm tay cô nhóc.

-Các cậu làm gì ở đây thế ? Thanh Phong mỉm cười vẫn nắm chặt tay Lucy. Nhật Dạ ôm chặt lấy cánh tay Kei giờ lên, đôi mắt lúng liếng :

-Đương nhiên là bọn tớ đang hẹn hò rồi ! Hôm nay là ngày lễ tình nhân mà.

-Vậy hôm nay sẽ có nhiều trái tim phải tan nát vì cậu rồi đó. Nhật Dạ !

- Thanh Phong ! Cậu nên cẩn thận kẻo Lucy lại bị người ta đánh ghen đó....

-Tớ biết mà...

Trong lúc Nhật Dạ và Thanh Phong nói chuyện với nhau thì Kei và Lucy vẫn nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa, tuy nhiên trước khi có ẩu đả xảy ra, hai người đã được kéo đi.

-Vui vẻ nhé !

Nhật Dạ nháy mắt với Lucy rồi cùng Kei vui vẻ bước đi những bước nhẹ nhàng tình cảm.

Công viên mà bốn đứa nhóc tới gần giống như một sở thú thu nhỏ. Trong đó có khá nhiều con thú dễ thương. Thanh Phong và Lucy đi vòng quanh chuồng đà điểu rồi dừng lại ngắm nghía mấy trái trứng to đùng mà đà điểu mẹ đang ấp dõ, mặc dù nhìn rất là ngon nhưng Lucy chỉ dám ngưỡng mộ thôi, vì nghe lời Thanh Phong cảnh giác, đại dột xông vào là bị đà điểu mẹ đá chết đó.

Kei và Nhật Dạ thì loanh quanh ở chuồng khỉ gần đó. Và không hiểu Nhật Dạ nhìn có giống khỉ không mà cô nhóc vừa tới gần đã có nguyên một đám lao nhao xông lại nhận họ hàng rồi. Một con khỉ đực, có lẽ vì quá ái mộ mà đưa tay nắm chặt mái tóc cô nhóc giữ mãi không chịu buông ra. Cô nhóc la hét âm ỉ. Kei phải chạy đi tìm một trái chuối đem ra dụ nó mới chịu tha cho cô bé này.

Sau một vòng quanh mấy chuồng thú, bốn đứa nhóc cùng vào một quán kem trong công viên. Mặc dù mỗi cặp ngồi một góc cách xa nhau nhưng Kei vẫn không ngừng liếc mắt về phía Lucy và Thanh Phong, Nhật Dạ thì vẫn không nhận ra điều này. Cô bé vẫn vui vẻ bên cậu tận hưởng những giây phút ngọt ngào của ngày Valentine. Ở bên kia, Lucy đang ăn bánh kem dâu tây, những vệt kem trắng tinh loang lổ trên khóe miệng nhỏ nhắn của cô bé, thiên thần mỉm cười rút ra trong túi một chiếc khăn mùi xoa trắng lau miệng cho cô. Đến cảnh này thì hình như có kẻ không chịu được nữa. Kei cau mày bóp chặt lon cô ca trong tay. Cái lon bẹp dúm, Nhật Dạ giật mình quay sang nhìn cậu lo lắng.

-Sao vậy Kei ?

Cậu nhóc sực tỉnh, cậu vội đưa tay ôm chặt bụng nhăn nhó:

-Tớ...đau bụng quá...

Nhật Dạ lo lắng chạy lại vỗ vỗ vai Kei lo lắng:

-Cậu không sao chứ ? Tổ đưa cậu tới bệnh viện nhé !

-Chắc là đồ ăn ở đây mất vệ sinh thôi. Nhật Dạ về trước đi. Tổ vào nhà WC đây.

-Hơ...? Kei...

-Tạm biệt...

Nói rồi cậu chạy thẳng vào nhà WC, cùng lúc một nhân viên đóng giả gấu bông bán hàng cũng chạy vào. Đóng giả gấu bán đồ chơi là một hình thức kinh doanh ở công viên, và người nhân viên này vào sửa lại cặp kính bị lệch khi đội bộ áo gấu bông. Kei nhìn anh ta mỉm cười tinh quái...

Còn Lucy và Thanh Phong đang ngồi tận hưởng chiếc bánh kem ngọt ngào thì có một đám người đi lại. Trên người tên nào cũng có một vài dấu hiệu của “họ trâu ngựa” chưa tiến hóa hết. Tiến về phía Thanh Phong, một tên xỏ mũi lái nhãi bằng giọng “xăng pha nhớt”:

-Em giai ! mua OK không ? Tụi này bán rẻ cho tối nay mà làm việc.

-X..X.. con bạn gái nhìn cũng dễ thương ghê. Tụi mày là học sinh trường BL hả ?

-Học sinh mà cũng bày đặt hẹn hò sao ?

-Cho tụi này chơi chung với được không. Tụi này đang buồn quá.

-Ừ. Valentine mà chẳng có....nào đi cùng cả. Bởi vậy bọn này mới ghét mấy đứa hạnh phúc.

Thế là cả đám du côn xôn xao lại chọc phá hai người, đặt mạnh lon nước xuống bàn, Thanh Phong quắc mắt lạnh lùng:

-Cho tụi mày 5 giây, lập tức lặn khỏi đây !!!

Mấy tên kia giả vờ không nghe vẫn xán vào. Một gã kéo ghế ngồi sát bên cạnh Lucy, lấy tay khoác vai cô bé nhìn đĩa bánh kem trên bàn rồi quay sang trêu chọc:

-Trông ngon quá ! Mời anh ăn với nhé cô bé ! Rồi lát nữa anh sẽ dẫn em đi chơi. Anh biết có một khách sạn rất tốt ở gần đây.

Lucy nhăn nhó, còn chưa kịp phản ứng gì thì...

“Phụt...”

Một lon nước cô ca được lắc mạnh hết cỡ và mở nắp ngay trước mặt gã. Thanh Phong mỉm cười ném luôn cả cái vỏ lon trên tay vào mặt tên này và bật dậy gạt mạnh chiếc ghế gã đang ngồi. Tên du côn lặn ra đất. Vậy là bọn này đã có cơ kiếm chuyện với hai người.

Nhưng Thanh Phong trong mắt tụi này thì có vẻ khó nhằn lắm nên một tên gần đó quay sang rút con dao nhỏ ra và giữ chặt lấy Lucy, nhưng tên này lập tức nhận ngay một cú chặt mạnh từ sau vào giữa cái đầu trọc như sọ của hắn. Bọn này ngạc nhiên quay lại sau. Một con gấu bông, trên tay cầm một chùm bong bóng đủ màu đang nắm cổ áo của một tên trong bọn và ném nó lăn lóc ra ngoài đường.

Cả đám du côn lập tức đổi đối tượng xông vào con gấu bông, khách khứa xung quanh họ vội vàng dạt ra xa. Con gấu bông thân hình cồng kềnh có lẽ do bộ đồ, nhưng khá nhanh nhẹn và khỏe vô cùng. Những cú đâm đá được tung ra một cách chuyên nghiệp, chẳng mấy chốc mà mấy tên côn đồ đã nằm dài đo đất. Lucy và Thanh Phong đứng nghệt mặt ra, con gấu bông kì lạ này có vẻ khá quen thuộc với họ. Thấy đám côn đồ đã bị xử gọn, Lucy đi đến con thú kì lạ trước mặt ngắm nghía, dò xét.

-Tom boy !

Con gấu bông lấy ra một quả bong bóng đỏ đưa cho cô bé, giờ thì Lucy đã biết nó là ai rồi...

-Nó kia rồi !!!!!!!!!!!!!

Cô bé còn chưa biết nói gì thì có vài người bảo vệ trong công viên chạy tới, đi cùng với họ còn có một người thanh niên ở trần, mặc quần đùi, đôi mắt giận dữ nhìn con gấu bông hét lớn :

-Chính là nó. Bộ áo gấu bông của tôi bị lấy trộm trong nhà WC đang ở đằng kia. Tên trộm đang mặc nó kìa !

Con gấu bông giật mình vội rẽ đám đông chạy mất...

Tội nghiệp cho Kei. “Mượn tạm” bộ đồ gấu bông của anh nhân viên, cậu định dùng nó nguy trang để phá đám cuộc hẹn hò của Thanh Phong và Lucy, nhưng xui xẻo thế nào cậu lại lao ra cứu Lucy và công sức của cậu đã trở thành công cốc. Lucy ngệt mặt nhìn theo, trái bóng nằm im trên tay.

-Một kiểu bán hàng khá ấn tượng đó nhỉ. Con gấu bông này dễ thương thật. Thanh Phong nhìn theo cười tinh quái.

“Cố gắng làm gì ? Nhóc Kei ! Cậu thua rồi”

-Ừk ! Lucy nhìn theo con gấu bông rồi cũng gượng cười quay đi.

“Cậu là tên ngốc. Kei !!!”

Hai người lại tiếp tục đi dạo một vòng quanh khu trò chơi và khu bán đồ lưu niệm. Đến chiều thì Thanh Phong đưa Lucy vào một tiệm bánh ngọt cạnh công viên. Cậu bé muốn đền lại cho Lucy chiếc bánh kem khi nãy đang ăn dở. Chiếc bàn nơi hai người ngồi được đặt trên tầng hai nhìn qua một bức tường kính trong suốt ra công viên. Buổi chiều tà công viên thật đẹp. Tất cả đều nhuộm một màu vàng rực rỡ. Kéo chiếc ghế ngồi lại gần Lucy hơn, Thanh Phong mỉm cười đẩy đĩa kem tới trước mặt cô bé. Khuôn mặt cậu lúc nhìn gần đẹp cực kì, sợi dây chuyền thánh giá bằng bạc lấp lánh trên cổ cậu. Lặng yên một lúc cậu mới nhìn lên Lucy trìu mến:

-Lucy !!!

Cô bé ngược lên, hơi đỏ mặt.

-Có một điều mà tớ muốn nói với Lucy từ lâu...

Có vẻ như Lucy đã đoán được những gì mà Thanh Phong sắp nói ra, không để cô bé chờ lâu, Thanh Phong nhìn thẳng vào cô bé, cái nhìn thật thân thương.

-Hãy làm người yêu của tớ nhé !

Trái tim Lucy đập rộn ràng, giờ thì khuôn mặt cô bé đỏ bừng thật sự. Cuối cùng Thanh Phong cũng đã tỏ tình với cô...

-Tớ...

Nhưng không hiểu sao Lucy lại có một cảm giác kì lạ. Trong lòng cô bé có gì đó đè nặng, và Lucy thấy trống vắng như thiếu đi một thứ gì đó rất quan trọng mà cô bé không thể hình dung ra được. Lucy lặng im. Trái tim cô bé vẫn đập thình thịch bối rối. Rõ ràng đây là những gì mà Lucy đã mong đợi từ lâu. Theo đuổi thiên thần và được cậu ngỏ lời. Nhưng tại sao Lucy lại không thấy vui. Thực ra thì Lucy đang mong muốn điều gì chứ ? Ánh mắt cô bé cúi xuống, vô tình lướt qua công viên bên dưới bức tường kính...

Và cô bé đã nhận ra một bóng dáng quen thuộc đang ở trước mặt mình, con gấu bông trắng tinh khi nãy đang bị mấy người bảo vệ công viên đuổi theo. Tự nhiên Lucy thấy trái tim ngừng đập, một cảm giác xao xuyến dâng lên.

Kei...

Cô bé cứ dán mắt về nơi đó thầm cười cho sự ngốc nghếch của mình.

“Mình đúng là mất trí rồi”

Người luôn ở bên cạnh Lucy trong lúc cô bé cô đơn nhất là Kei. Người luôn quan tâm bảo vệ Lucy khi cô gặp nguy hiểm là Kei. Người luôn ở bên cạnh động viên khích lệ Lucy khi cô buồn là Kei. Và người mà cho đến bây giờ vẫn nằm yên trong trái tim cô bé cũng là Kei...Kei mới đúng là người mà Lucy yêu quý. Còn Thanh Phong là người bạn thân mà Lucy thầm ngưỡng mộ...

“Tại sao mình lại có thể nhầm lẫn tai hại như thế này được chứ”

Thả đôi mắt xa xăm lên bầu trời đỏ rực trên cao. Lucy quay lại nhìn thiên thần bên cạnh mình, nhẹ nhàng hỏi lỗi:

-Xin lỗi cậu, Thanh Phong ...

Giấc mộng về thiên thần đã kết thúc. Lucy chạy xuống theo bóng dáng của con gấu bông ở công viên. Hình như những người bảo vệ vẫn chưa bắt được nó. Con gấu bông này khá là nhanh nhẹn và dai sức, nhưng cũng đã đến lúc nó thấm mệt rồi. Đứng chờ ở một gốc cây cổ thụ to bên con đường ra công viên một lát, Lucy đã thấy con gấu bông lạch bạch chạy tới. Cô bé đưa tay kéo vạt nó và đẩy ra sau gốc cây, con gấu hơi bất ngờ, nhưng sau đó nó cũng hiểu ra vấn đề, mấy người bảo vệ vẫn cầm đầu chạy thẳng ra ngoài. Họ không biết đối tượng đã núp vào một góc khuất phía sau họ. Thấy những người bảo vệ đã chạy qua, Lucy quay đầu lại nhìn con gấu bông mỉm cười:

-Cậu cởi bộ đồ đó ra được rồi Kei !

Con gấu bông không nói gì, nó chậm chậm đi lại chiếc ghế đá bên cạnh ngồi xuống thở dốc. Lucy đi lại đưa tay mở khóa và cởi chiếc đầu bông to đùng ra. Kei-đầu tóc ướt nhẹp mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng vì mệt và nóng. Cậu quay đi, lảng tránh cái nhìn của Lucy.

-Sao cậu lại biến thành con gấu bông vậy Kei ?

Cậu nhóc không nói gì, đưa tay cởi bộ lông thú dày cộm ra khỏi người mình rồi vất bên cạnh ghế. Lucy vẫn nhìn Kei chờ đợi câu trả lời. Cậu nhóc thì vẫn nín thinh, vòng hai tay ra sau đầu và ngồi giữa ra ghế nhìn trời lặng lẽ.

-Buổi hẹn hò của hai người thế nào rồi ? Cậu nhận lời làm người yêu của Thanh Phong rồi sao ?

Sau một lát im lặng, cậu nhóc cũng quay sang nói bằng giọng trầm trầm, ánh mắt đen thẳm buồn bã nhìn Lucy như một lời trách móc, cũng giống như một lời thú tội muộn màng. Cô nhóc hơi ngạc nhiên quay sang, rồi cô ngồi mỉm cười một mình.

-Sao cậu lại hỏi vậy ? Tổ đã từ chối cậu ấy rồi. Tổ đã rời bỏ thiên thần trong mộng của mình để đi tìm một tên ngốc...

Kei ngồi bật dậy nhìn Lucy lúng túng, ánh mắt ngơ ngơ nai tơ của cậu lộ rõ sự ngạc nhiên tột độ, cô nhóc kia thì đỏ đỏ mặt:

-Trước...Trước khi...tớ kịp trao trái tim mình ột thiên thần...thì...nó đã bị một tên ngốc đánh cắp rồi. Tớ không biết cách nào lấy lại được nữa...

Kei mỉm cười. Một nụ cười không thể che dấu đi hạnh phúc...

...-Mà...sao cậu lại xuất hiện trước mặt tớ trong bộ dạng của một con gấu bông vậy Kei ? Không phải cậu đang hẹn hò với Nhật Dạ sao ? Cô ấy đâu rồi ? Nhật Dạ xinh đẹp, dịu dàng của cậu đâu rồi ?

Cô nhóc cúi xuống lí nhí, đúng lúc này thì mấy người bảo vệ kia quay lại và nhìn thấy bộ lông gấu trên ghế đá...

-Bộ lông kia. Bắt thằng nhóc kia lại. Chính là nó đã lấy trộm bộ áo đó. Tôi đã gặp nó trong nhà WC...

Kei vội bật dậy kéo tay Lucy chạy ra khỏi công viên.

-Tớ không hẹn hò với Nhật Dạ. Tớ tới đây để tìm cô gái đã hôn mình bên bờ sông...

Nắng chiều đỏ rực, hai cái bóng đổ dài trên đường đang lao vun vút. Mỉm cười...

51. Chương 51

Còn ở một nơi khác...

Trên những bậc thang vàng rực trong nhà thờ. Một bóng người đang ngồi lặng yên, cô độc. Đó là thiên thần Thanh Phong. Ngồi một mình trên những bậc cầu thang là thói quen của cậu mỗi khi gặp chuyện buồn hay cô đơn. Và bây giờ cậu ngồi đây khi tâm trạng đang mang cả hai cảm xúc này.

-Người ta nói hoa hồng đẹp nhưng thường cô độc. Có lẽ chính xác là để chỉ con phải không ? Phong! Một giọng nói quen thuộc cất lên.

Cậu bé không buồn quay lại, người đang đi tới sau lưng cậu là cha sứ Karen. Một vị cha sứ còn khá trẻ tuổi và có uy tín trong nhà thờ. Người đàn ông nhẹ nhàng đặt tay lên vai Phong an ủi:

...-Bị từ chối rồi sao ? Hình như đây không phải là lần đầu tiên nhỉ ? Ta không hiểu sao một người thông minh và cũng rất đẹp trai như con lại không thể tích lũy được một chút kinh nghiệm nào sau những lần thất bại đó.

Thanh Phong vẫn nhìn xa xăm về chân cầu thang. Thật không biết lão già xấu tính xấu nết này tới đây an ủi hay mỉa mai cậu nữa.

-Cha thì hiểu gì chứ ?

-Sao lại không. Ít ra thì ta cũng đã sáu lần bị từ chối rồi. Lần cuối cùng thất bại cũng là lúc ta quyết tâm trở thành giám mục. Cho nên những gì con trải qua ta đều đã trải qua hết rồi !

Thanh Phong liếc sang lạnh lùng thở dài:

-Lạy chúa ở ngôi cao, người đã phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng khi chọn một kẻ đầy tội lỗi như người này chốn đất con chiên đó, có phải bây giờ người đang hối hận hay không ? gã này chẳng xứng trở thành cha sứ...

-Ha ha ha...! Không cần gay gắt thế đâu. Sau bốn lần thất bại nữa thì con cũng sẽ giống như ta thôi. Con trai !

Gạt tay Karen ra khỏi vai mình, Thanh Phong chậm rãi đứng dậy bước xuống.

-Giống cha ? Con thà chết, thưa cha !

Chap 53: Gặp lại anh trai

Vậy là sau ngày Valentine. Lucy và Kei đã chính thức là một cặp...

Nhưng những tháng ngày vui vẻ đối với Lucy trôi qua thật là nhanh. Thấm thoắt cũng đã gần đến kì thi học kì hai...

Hôm nay là chủ nhật, Lucy cùng Bạch Dương đi đến nhà thờ chơi. Bạch Dương không theo đạo và cũng chẳng có việc gì phải vào nhà thờ cả. Chỉ vì con nhóc nhõng nhẽo bên cạnh anh nặng nề đòi vào nên anh đành chiều ý nó thôi.

-Anh Bạch Dương, Lucy ! Hai người tới lâu chưa ?

Đang ngẩn ngơ trong vườn hoa nhà thờ thì Thanh Phong bước tới. Sau lần đi chơi Valentine, Lucy cảm thấy áy náy với thiên thần kinh khủng, cô bé nghĩ rằng sự khờ khạo của mình đã làm Thanh Phong bị tổn thương rất nhiều, chắc hẳn cậu ấy phải ghét cô lắm, nhưng ngược lại với những gì mà cô bé nghĩ. Phong vẫn đối xử với cô bé rất thân thiết, nhiệt tình như chưa có chuyện gì xảy ra. Điều này khiến cho Lucy cảm thấy được thanh thản phần nào. Qua chuyện lần này, cô bé càng tỏ ra yêu quý cậu hơn, nhưng là yêu quý theo kiểu bạn bè chứ không phải tình cảm giống như Lucy giành cho Kei đâu.

-Phong ! Các cậu xong việc rồi hả ? Nhật Dạ và Kei đâu rồi ? Hôm nay các cậu tới nhà tớ ăn tối nhé.

Thanh Phong mỉm cười gật đầu. Nhưng có một tiếng nói lạnh lạnh vang lên khiến hai người giật mình:

-Ăn tối hả. Tốt quá, để tớ giúp cho. Tớ mới học được cách nấu ragu bò.

Mọi người nghe cô nhóc Nhật Dạ nói mà xám cả mặt. Kei và Thanh Phong nhìn cô muốn bật khóc, Bạch Dương thì nhăn nhó liếc túi đồ trên tay mình lo lắng rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

-Không cần đâu Nhật Dạ ! Em là khách của chúng tôi mà. Làm sao để em vào bếp được chứ.

Thực ra thì Bạch Dương không muốn uống trà thay cơm nữa mà thôi. Ăn tượng bữa ăn tối do cô bé giúp đỡ hôm nào vẫn còn in sâu trong cặp mắt kiếng xanh biếc của anh. Nhưng không nhận ra sự đau khổ của mọi người, cô nhóc vẫn vui vẻ:

-Anh đừng khách sáo như thế chứ. Chúng ta là người một nhà cả mà !

Mọi người nhìn nhau thở dài. Vậy là lại sắp có chuyện không hay xảy ra. Nhưng trước khi chuyện không hay đó xảy ra thì có một chuyện khác lại đến...

Vừa ra khỏi cổng nhà thờ, mọi người đã thấy có một chiếc xe hơi đen bóng đậu sát bên một khách sạn gần đó. Hải Dương bước xuống xe đi vào trong. Khoảng cách giữa nơi Hải Dương và mọi người đứng không xa lắm, nhưng có vẻ như anh ta không nhìn thấy người quen của mình. Gặp lại con người này Lucy cảm thấy có gì đó bất an, khó chịu ủa về, những kí ức không mấy tốt đẹp trong quá khứ cứ hiện lên quanh quẩn trong đầu cô bé. Anh ta tới đây làm gì chứ. Tốt nhất là nên tránh mặt thì hơn. Nhưng khi nhìn lên người anh trai đó thì mọi người hoảng hốt...

Brừm....

Một chiếc xe hơi màu trắng từ sau lưng đang lao vào anh bằng một tốc độ khủng khiếp...

-Hải Dương !!!! Coi chừng...

Lucy giật mình vội lao lên, cô bé hoảng loạn, một thứ cảm giác sợ hãi còn lớn hơn thứ cảm giác đang hiện hữu trong đầu Lucy ủa tới. Nghe tiếng hét phía sau, Hải Dương giật mình quay lại, đúng lúc này có một người thanh niên lao tới xô ngã anh sang một bên, chiếc xe hơi trắng lao vụt qua. Lạnh lẽo...

-Cậu chủ !!! Cậu không sao chứ ?

Mấy người vệ sĩ của Hải Dương ở gần đó vội vàng chạy lại. Hải Dương có hơi bất ngờ về sự kiện vừa xảy ra. Nhưng với con mắt nhạy bén, anh ta cũng biết có điều gì đang đe dọa mình. Liếc con mắt sắc lẹm về chiếc ô tô trắng vừa vụt qua, Hải Dương nở một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo...

-Bạch Dương, Hải Dương ! Hai người có sao không ?

Đám nhóc chạy lại hai người vừa ngã lăn ra đất lo lắng. Người vừa lao tới xô ngã, cứu mạng Hải Dương chính là Bạch Dương. Nhưng xem ra anh cũng bị đau, chiếc sơ mi trắng của anh đổi màu, lem nhem bụi đất và có vài vết màu đỏ do trầy xước. Cánh tay anh cũng bị trầy trụa do ngã xuống mặt đường. Lucy vội vã đỡ anh dậy lo lắng, không biết tai nạn này có làm ảnh hưởng gì đến vết thương cũ của anh ấy không.

-Bạch Dương ! Anh có sao không ? Rút chiếc khăn tay của mình ra lau những vết bẩn trên mặt anh, Lucy cảm thấy đau xót vô cùng.

-Anh không sao, Lucy ! Em đừng lo...

-Bạch Dương ! Mắt kiếng của anh bị bể mất rồi...

Nhật Dạ cầm cặp kiếng của Bạch Dương lên ngẩn ngai, cặp kiếng đẹp đẽ luôn ngự trị trên khuôn mặt thanh tú của anh bây giờ đã rạn nứt một cách tội nghiệp. Kei đưa tay lấy chiếc kính kiểm tra, nhưng nó không còn sửa được nữa, một bên gọng đã bị gãy đôi khi cậu vừa chạm vào.

-Chắc ! Làm sao đây ?

-Anh có nhìn thấy gì không. Bạch Dương ? Thanh Phong đưa tay hươ hươ trước mặt anh kiểm tra. Bạch Dương bật cười:

-Không sao. Anh bị cận nhẹ thôi. Không có kiếng vẫn nhìn thấy được mà. Có điều cặp kính đó hơi mắc, nguyên tháng lương của anh đi tong rồi !

-Hừ ! Không cần phải tiếc cặp kính cũ mềm đó làm gì. Tôi sẽ mua đèn lại cho cậu hai cặp kiếng khác còn tốt hơn nữa.

Hải Dương đứng dậy lên tiếng, lạnh lùng đưa tay phất phất vạt áo đánh bụi, bây giờ mọi người mới nhớ lại còn một nạn nhân nữa, nhưng xem ra anh ta vẫn ổn, vẫn khỏe mạnh như thường, vẫn máu lạnh như thường và vẫn chết tiệt như thường. Bốn đứa nhóc lập tức quay sang anh ta bằng con mắt hình viên đạn...

-Này ! Thái độ gì thế. Bạch Dương vừa mới cứu anh đó. Ít ra anh cũng phải nói một lời cảm ơn đến anh ấy mới phải chứ. Từ nhỏ đến lớn không ai dạy anh những kĩ năng giao tiếp cơ bản đó à ? Thật quá đáng.

Lucy nhìn anh ta bực bội. Ở con người này không những đạo đức có vấn đề mà cả trình độ ứng xử cũng có vấn đề, không hiểu sao anh ta lại là anh trai của Lucy được nữa.

-Hừ ! Anh đâu có yêu cầu ai cứu mình đâu. Là cậu ta tự lao vào thì tại sao anh lại phải cảm ơn chứ ? Hải Dương vẫn lạnh lùng.

-Anh...

Bây giờ thì Lucy đã nổi điên thật sự, hai mắt cô bé mở to giận dữ, Bạch Dương vừa mới liều mạng xông ra cứu anh ta, vậy mà anh ta lại dám tỏ thái độ vô ơn như vậy. Xem ra không dạy cho ông anh ngốc này một trận thì anh ta không biết điều được. Nắm chặt nắm đấm, Lucy hùng hổ bước lại...

-Được rồi. Lucy !!!!

Đang định lao vào tấn công gã chết tiệt trước mặt một trận thì Bạch Dương đã gọi giật cô nhóc lại bằng một giọng nghiêm khắc. Đây cũng là dấu hiệu nghiêm cấm bạo lực của anh với con nhóc khó bảo. Lucy quay lại nhìn Bạch Dương nhăn nhó, rồi quay lên nhìn ông anh trời đánh bực bội.

-Mọi chuyện ổn rồi, đừng gây lộn nữa. Chúng ta về thôi ! Lucy !!!!

Bạch Dương cố đứng dậy đi lại nắm lấy cánh tay Lucy kéo đi trước khi cô nhóc gây chuyện. Có vẻ như những kí ức không có gì là tốt đẹp trong đêm giáng sinh hôm nào của anh với con người vừa được anh cứu chưa hề mất đi. Nhưng anh ta là anh trai Lucy, chính cô nhóc khi này cũng định lao ra cứu anh ta nên Bạch Dương không còn muốn so đo gì nữa. Giàu lòng vị tha và nhân ái có lẽ là đức tính đáng kính trọng nhất của anh. Lucy thở dài. Giá mà ông anh Hải Dương đáng ghét của cô có được 1/10 đức tính này của anh ấy thì thật tốt quá...

Hải Dương vẫn đứng sau nhìn theo đám xôn xao vừa đi khuất, ánh mắt hơi buồn...

52. Chương 52

Bờ sông đêm Valentine ngọt ngào. Mặt nước loang loáng ánh trăng vàng, mùi hoa xuyên chi thoang thoảng trong gió. Một không gian yên tĩnh chỉ có những tiếng dế rích rích kêu đêm.

-Cậu có lạnh không Lucy ? Kei choàng tay qua vai và ôm nhẹ cô bé vào lòng.

-Không ! Không lạnh gì cả. Buông tớ ra đi, đồ háu sắc, tớ vẫn chưa quên là cậu nguy hiểm như thế nào đâu. Cậu chỉ muốn ôm tớ thôi phải không ? Mặc dù phản ứng gay gắt thế, nhưng cô nhóc vẫn ngồi im trong lòng Kei. Không hiểu vì lý do gì nữa.

-Cậu là vợ chưa cưới của tớ. Tớ ôm cậu thì có gì sai chứ ?

Lucy bật dậy.

-Sao ? Tớ là vợ chưa cưới của cậu khi nào. Tớ còn chưa nhận lời cầu hôn mà ?

Kei mỉm cười tinh quái, Lucy thấy đôi mắt cậu nhìn gian y như mắt cáo.

-Nhưng cậu đã nhận chiếc nhẫn đính hôn của tớ rồi. Định nuốt lời sao ?

Lucy nghệt mặt lí nhí:

-Nhẫn đính hôn ? Tớ nhận nó khi nào chứ ?

Kei mỉm cười luồn tay qua mái tóc của Lucy lôi ra sợi dây chuyền bằng bạch kim trên cổ cô bé. Chính là sợi dây chuyền luồn qua chiếc nhẫn mà cậu đã tặng cô nhóc trong lễ giáng sinh. Tháo sợi dây ra khỏi cổ Lucy. Kei cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của cô bé. Vừa y. Kei cúi xuống thì thầm:

-Cậu không biết à ? Cậu vẫn luôn giữ nó trên người đó thôi !

Lucy bây giờ mới vỡ lẽ, cô nhóc đầm bụp bụp vào ngực Kei phụng phịu:

-Thì ra là cậu gài bẫy tớ. Kei ! Cậu thật là xấu quá !

Nắm chặt lấy hai tay Lucy, Kei kéo nhẹ cô bé vào lòng mình rồi hôn lên má Lucy thì thầm:

-Đã đeo nhẫn đính hôn của tớ rồi mà còn dám từ chối tớ ư ? Tớ không để cho cậu thoát khỏi tay tớ đâu ! Lucy. Tớ yêu cậu và cậu-là-của-tớ !

Trái tim Lucy đập mạnh từng nhịp. Cô bé cảm nhận được hơi thở ấm áp của Kei trên cổ mình, cô nhóc lúng túng nhìn lên bầu trời reo lên:

-Kei !!! Hôm nay sao đẹp quá !

Kei ngược lên nhìn bầu trời lấp lánh rồi mỉm cười.

-Ừk, Nhưng ngôi sao đẹp nhất đã nằm trong tay tớ rồi ! Ôm chặt Lucy vào lòng. Kei thì thầm.-Cậu cũng yêu tớ chứ. Lucy !

-Hi..hi..Tớ sẽ nói cho cậu biết nếu cậu cho tớ thấy sao băng !

-Sao băng ư ? Kei cúi xuống nghĩ ngợi. -Sao băng chỉ xuất hiện lúc gần sáng, giờ làm gì có. Mà đâu phải lúc nào nó cũng xuất hiện đâu.

Lucy vẫn bướng bỉnh lắc đầu:

-Tớ không biết. Tớ muốn nhìn thấy sao băng. Cậu mau đi tìm sao băng cho tớ đi. Nếu không tớ sẽ không trả lời cậu đâu !

-Tớ phải tìm sao băng ở đâu được chứ ?

-Đó là chuyện của cậu. Lucy vẫn bướng bỉnh,-Cậu mau đi tìm cho tớ đi. Không nhanh lên là tớ đổi ý đó !

Kei nhăn mặt nghĩ ngợi một lát rồi thả bịch cô nhóc xuống bãi cỏ.

-Ồi nhổng nhèo ! Được rồi. Tớ sẽ tìm sao băng cho cậu.

-Thật không ? Cậu tìm sao băng được sao ?

-Có lẽ ! Kei gật đầu rồi đưa hai tay ôm mặt Lucy dặn dò.-Nhưng trong lúc tớ đi tìm thì cậu phải nhắm mắt lại. Chờ cho đến khi tớ quay lại mới được mở ra. Nhớ là không được nhìn trộm. Cậu mà nhìn là sao băng sẽ biến mất đó!

Lucy mỉm cười gật đầu lia lịa rồi nhắm tịt mắt lại ngoan ngoãn. Kei đưa tay xoa đầu cô bé rồi đứng dậy bắt đầu đi tìm sao băng.

5 phút trôi qua.

10 phút trôi qua.

Lucy vẫn nhắm chặt mắt chờ đợi. Hình như phải 30 phút sau Kei mới quay lại. Không biết cậu đã tìm sao băng bằng cách nào, nghe tiếng bước chân của Kei. Lucy sốt ruột đứng dậy.

-Kei ! Cậu đã tìm được sao băng chưa ?

-Rồi ! Bây giờ cậu không nhìn trộm đó chứ ?

-Không. Lucy vẫn nhắm chặt mắt lắc đầu. Kei mỉm cười đi lại ghé sát tai cô bé thì thầm:

-Ngoan lắm !!!! Cậu mở mắt ra được rồi. Lucy !

Lucy từ từ mở mắt ra theo lời Kei. Hai bàn tay cậu cũng từ từ mở dần ra. Một đàn đom đóm lấp lánh vụt bay ra từ lòng bàn tay Kei, sáng rực cả một khúc sông. Lucy ngây người. Ánh mắt cô bé ngơ ngác như đang lạc giữa dòng sông ngân hà sáng rực rỡ. Nhìn theo những con đom đóm bé nhỏ tản ra bay xuống dòng sông, đôi mắt cô bé lấp lánh. Và nụ cười tuyệt đẹp như thu cả vũ trụ vào hai cửa sổ tâm hồn mở ra. Lần này thì Kei không thể tự chủ được nữa, mà cậu cũng không cần giữ kềm nữa, vì Lucy đã là của cậu.

Kei nhẹ nhàng luồn tay qua mái tóc của Lucy kéo lại gần mình và hôn lên môi cô bé. Một nụ hôn dài. Ngọt ngào. Say đắm. Những con đom đóm còn lưu luyến nụ cười của Lucy vẫn lẩn quẩn xung quanh hai người tạo nên một thứ ánh sáng huyền ảo bao lấy họ.

-Tớ yêu cậu. Kei !

53. Chương 53

Vậy là sau ngày Valentine. Lucy và Kei đã chính thức là một cặp...

Nhưng những tháng ngày vui vẻ đối với Lucy trôi qua thật là nhanh. Thấm thoát cũng đã gần đến kì thi học kì hai...

Hôm nay là chủ nhật, Lucy cùng Bạch Dương đi đến nhà thờ chơi. Bạch Dương không theo đạo và cũng chẳng có việc gì phải vào nhà thờ cả. Chỉ vì con nhóc nhổng nhẹo bên cạnh anh nằng nặc đòi vào nên anh đành chiều ý nó thôi.

-Anh Bạch Dương, Lucy ! Hai người tới lâu chưa ?

Đang ngẩn ngơ trong vườn hoa nhà thờ thì Thanh Phong bước tới. Sau lần đi chơi Valentine, Lucy cảm thấy áy náy với thiên thần kinh khủng, cô bé nghĩ rằng sự khờ khạo của mình đã làm Thanh Phong bị tổn thương rất nhiều, chắc hẳn cậu ấy phải ghét cô lắm, nhưng ngược lại với những gì mà cô bé nghĩ. Phong vẫn đối xử với cô bé rất thân thiết, nhiệt tình như chưa có chuyện gì xảy ra. Điều này khiến cho Lucy cảm thấy được thanh thản phần nào. Qua chuyện lần này, cô bé càng tỏ ra yêu quý cậu hơn, nhưng là yêu quý theo kiểu bạn bè chứ không phải tình cảm giống như Lucy giành cho Kei đâu.

-Phong ! Các cậu xong việc rồi hả ? Nhật Dạ và Kei đâu rồi ? Hôm nay các cậu tới nhà tớ ăn tối nhé.

Thanh Phong mỉm cười gật đầu. Nhưng có một tiếng nói lạnh lạnh vang lên khiến hai người giật mình:

-Ăn tối hả. Tốt quá, để tớ giúp cho. Tớ mới học được cách nấu ragu bò.

Mọi người nghe cô nhóc Nhật Dạ nói mà xám cả mặt. Kei và Thanh Phong nhìn cô muốn bật khóc, Bạch Dương thì nhăn nhó liếc túi đồ trên tay mình lo lắng rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

-Không cần đâu Nhật Dạ ! Em là khách của chúng tôi mà. Làm sao để em vào bếp được chứ.

Thực ra thì Bạch Dương không muốn uống trà thay cơm nữa mà thôi. Ấn tượng bữa ăn tối do cô bé giúp đỡ hôm nào vẫn còn in sâu trong cặp mắt kiếng xanh biếc của anh. Nhưng không nhận ra sự đau khổ của mọi người, cô nhóc vẫn vui vẻ:

-Anh đừng khách sáo như thế chứ. Chúng ta là người một nhà cả mà !

Mọi người nhìn nhau thở dài. Vậy là lại sắp có chuyện không hay xảy ra. Nhưng trước khi chuyện không hay đó xảy ra thì có một chuyện khác lại đến...

Vừa ra khỏi cổng nhà thờ, mọi người đã thấy có một chiếc xe hơi đen bóng đậu sát bên một khách sạn gần đó. Hải Dương bước xuống xe đi vào trong. Khoảng cách giữa nơi Hải Dương và mọi người đứng không xa lắm, nhưng có vẻ như anh ta không nhìn thấy người quen của mình. Gặp lại con người này Lucy cảm thấy có gì đó bất an, khó chịu ủa về, những kí ức không mấy tốt đẹp trong quá khứ cứ hiện lên quanh quẩn trong đầu cô bé. Anh ta tới đây làm gì chứ. Tốt nhất là nên tránh mặt thì hơn. Nhưng khi nhìn lên người anh trai đó thì mọi người hoảng hốt...

Bừm....

Một chiếc xe hơi màu trắng từ sau lưng đang lao vào anh bằng một tốc độ khủng khiếp...

-Hải Dương !!!! Coi chừng...

Lucy giật mình vội lao lên, cô bé hoảng loạn, một thứ cảm giác sợ hãi còn lớn hơn thứ cảm giác đang hiện hữu trong đầu Lucy ủa tới. Nghe tiếng hét phía sau, Hải Dương giật mình quay lại, đúng lúc này có một người thanh niên lao tới xô ngã anh sang một bên, chiếc xe hơi trắng lao vụt qua. Lạnh lẽo...

-Cậu chủ !!! Cậu không sao chứ ?

Mấy người vệ sĩ của Hải Dương ở gần đó vội vàng chạy lại. Hải Dương có hơi bất ngờ về sự kiện vừa xảy ra. Nhưng với con mắt nhạy bén, anh ta cũng biết có điều gì đang đe dọa mình. Liếc con mắt sắc lẹm về chiếc ô tô trắng vừa vụt qua, Hải Dương nở một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo...

-Bạch Dương, Hải Dương ! Hai người có sao không ?

Đám nhóc chạy lại hai người vừa ngã lăn ra đất lo lắng. Người vừa lao tới xô ngã, cứu mạng Hải Dương chính là Bạch Dương. Nhưng xem ra anh cũng bị đau, chiếc sơ mi trắng của anh đổi màu, lem nhem bụi đất và có vài vết màu đỏ do trầy xước. Cánh tay anh cũng bị trầy trụa do ngã xuống mặt đường. Lucy vội vã đỡ anh dậy lo lắng, không biết tai nạn này có làm ảnh hưởng gì đến vết thương cũ của anh ấy không.

-Bạch Dương ! Anh có sao không ? Rút chiếc khăn tay của mình ra lau những vết bẩn trên mặt anh, Lucy cảm thấy đau xót vô cùng.

-Anh không sao, Lucy ! Em đừng lo...

-Bạch Dương ! Mắt kính của anh bị bể mất rồi...

Nhật Dạ cầm cặp kính của Bạch Dương lên ngẩn ngại, cặp kính đẹp đẽ luôn ngự trị trên khuôn mặt thanh tú của anh bây giờ đã rạn nứt một cách tội nghiệp. Kei đưa tay lấy chiếc kính kiểm tra, nhưng nó không còn sửa được nữa, một bên gọng đã bị gãy đôi khi cậu vừa chạm vào.

-Chắc ! Làm sao đây ?

-Anh có nhìn thấy gì không. Bạch Dương ? Thanh Phong đưa tay hươ hươ trước mặt anh kiểm tra. Bạch Dương bật cười:

-Không sao. Anh bị cận nhẹ thôi. Không có kính vẫn nhìn thấy được mà. Có điều cặp kính đó hơi mắc, nguyên tháng lương của anh đi tong rồi !

-Hừ ! Không cần phải tiếc cặp kính cũ mềm đó làm gì. Tôi sẽ mua đèn lại cho cậu hai cặp kính khác còn tốt hơn nữa.

Hải Dương đứng dậy lên tiếng, lạnh lùng đưa tay phất phất vạt áo dánh bụi, bây giờ mọi người mới nhớ lại còn một nạn nhân nữa, nhưng xem ra anh ta vẫn ổn, vẫn khỏe mạnh như thường, vẫn máu lạnh như thường và vẫn chết tiệt như thường. Bốn đứa nhóc lập tức quay sang anh ta bằng con mắt hình viên đạn...

-Này ! Thái độ gì thế. Bạch Dương vừa mới cứu anh đó. Ít ra anh cũng phải nói một lời cảm ơn đến anh ấy mới phải chứ. Từ nhỏ đến lớn không ai dạy anh những kỹ năng giao tiếp cơ bản đó à ? Thật quá đáng. Lucy nhìn anh ta bức bối. Ở con người này không những đạo đức có vấn đề mà cả trình độ ứng xử cũng có vấn đề, không hiểu sao anh ta lại là anh trai của Lucy được nữa.

-Hừ ! Anh đâu có yêu cầu ai cứu mình đâu. Là cậu ta tự lao vào thì tại sao anh lại phải cảm ơn chứ ? Hải Dương vẫn lạnh lùng.

-Anh...

Bây giờ thì Lucy đã nổi điên thật sự, hai mắt cô bé mở to giận dữ, Bạch Dương vừa mới liều mạng xông ra cứu anh ta, vậy mà anh ta lại dám tỏ thái độ vô ơn như vậy. Xem ra không dạy cho ông anh ngốc này một trận thì anh ta không biết điều được. Nắm chặt nắm đấm, Lucy hùng hổ bước lại...

-Được rồi. Lucy !!!!

Đang định lao vào tấn cho gã chết tiệt trước mặt một trận thì Bạch Dương đã gọi giật cô nhóc lại bằng một giọng nghiêm khắc. Đây cũng là dấu hiệu nghiêm cấm bạo lực của anh với con nhóc khó bảo. Lucy quay lại nhìn Bạch Dương nhẩn nhó, rồi quay lên nhìn ông anh trời đánh bức bối.

-Mọi chuyện ổn rồi, đừng gây lộn nữa. Chúng ta về thôi ! Lucy !!!!

Bạch Dương cố đứng dậy đi lại nắm lấy cánh tay Lucy kéo đi trước khi cô nhóc gây chuyện. Có vẻ như những ký ức không có gì là tốt đẹp trong đêm Giáng sinh hôm nào của anh với con người vừa được anh cứu chưa hề mất đi. Nhưng anh ta là anh trai Lucy, chính cô nhóc khi này cũng định lao ra cứu anh ta nên

Bạch Dương không còn muốn so đo gì nữa. Giàu lòng vị tha và nhân ái có lẽ là đức tính đáng kính trọng nhất của anh. Lucy thở dài. Giá mà ông anh Hải Dương đáng ghét của cô có được 1/10 đức tính này của anh ấy thì thật tốt quá...

Hải Dương vẫn đứng sau nhìn theo đám xô xao vừa đi khuất, ánh mắt hơi buồn...

54. Chương 54

Cứ tưởng rằng việc gặp lại Hải Dương trên đường chỉ là ngẫu nhiên thôi. Nhưng sự thực không phải vậy, chiều hôm đó anh ta tới nhà chú Khánh và lần này thì còn có thêm một người nữa...

-Lucy. Cậu lên nhà đi. Tớ giúp dì Thanh nấu ăn được rồi !

Nghe Nhật Dạ nói, cô nhóc quay sang nhìn nhó:

-Như thế thì nguy hiểm quá. Không khéo cậu lại phá tan hoang cái bếp nhà tớ ra mất.

Mặc kệ những gì Lucy nói, Nhật Dạ mím môi đẩy cô bé ra ngoài phòng khách, nhìn những người đang ngồi đợi mình, cô có cảm giác hơi khó chịu...

-Linh Đan ! Con vẫn khỏe chứ ?

Ngần ngại nhìn người đàn ông trước mặt, cô nhóc lạnh lùng gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh Kei. Hoàng Tuyền vẫn nhìn cô, mỉm cười triu mến. Cô bé không muốn gặp lại những người này một chút nào cả, những gì liên quan đến họ chỉ là rắc rối liên tiếp những rắc rối mà thôi, Lucy đã cố tình ở lì trong bếp nấu ăn vậy mà Nhật Dạ còn đẩy cô ra đây. Có vẻ như Nhật Dạ cố ý muốn như thế. Và hình như trước khi Lucy ra mọi người đã nói chuyện gì rồi thì phải, cô bé chỉ thấy Kei mỉm cười với mình rồi quay sang lúi túi với Bạch Dương.

-Anh Bạch Dương. Anh đã mua được vé tham dự triển lãm tuần sau chưa ?

-Chưa. À... Đúng ra là không mua được. Lúc anh tới quầy vé thì tấm cuối cùng đã bị bán mất tiêu rồi.

Bạch Dương thở dài tiếc nuối, đưa tay lên gạt vạt tóc chạm vào mắt. Nhìn anh lúc tháo kính ra cũng rất đẹp đó chứ. Vậy mà Lucy không hiểu sao lúc nào anh cũng thích đeo nó kè kè trên mắt.

-Triển lãm gì vậy anh ? Lucy quay sang thắc mắc.

-Triển lãm tranh ở viện bảo tàng. Chủ nhật này họ thuê được những bức tranh nổi tiếng của nước Pháp và trưng bày chỉ một ngày, anh muốn tới xem những bức tranh đó.

-Chỉ là mấy bức tranh cũ mèm thôi mà. Có gì mà anh phải tiếc rẻ thế chứ ?

-Hừ ! Một con nhóc nhí nhố như em thì hiểu gì về nghệ thuật chứ.

Bạch Dương đưa tay vò đầu Lucy, cô nhóc quên mất anh là một trong những người nghiện hội họa nặng. Buổi triển lãm này đối với anh đúng là rất quan trọng. Thế mà chỉ vì đưa con nhóc Lucy đi vào nhà thờ anh đã mất tiêu cơ hội tới đó.

-Cậu muốn tham gia buổi triển lãm sao?

Hải Dương đột ngột lên tiếng. Bây giờ thì Lucy mới có thời gian quay lại với những thắc mắc của mình. Không biết tại sao anh ta và ông Hoàng Tuyền lại tới đây?

...-Tôi sẽ tìm cho cậu một tấm vé vào cổng. Sáng mai tôi sẽ sai người mang đến cho cậu.

Mọi người quay sang nhìn Hải Dương ngạc nhiên, từ sau một chuỗi những sự kiện diễn ra, anh ta có vẻ không chiếm được thiện cảm trong mắt mọi người cho lắm. Không hiểu sao bây giờ anh ta lại tỏ ra tốt bụng đột xuất như thế này. Đúng là chuyện lạ mà, Hi vọng chốc nữa không có thiên thạch va chạm trái đất...

-Anh có thể mua được vé vào cổng sao ? Họ đã bán hết rồi mà.

Bạch Dương nhướng mày nhìn sang thắc mắc, nhưng trông đôi mắt của anh có gì đó ánh lên hi vọng, Bạch Dương đúng là người cuồng nghệ thuật mà.

-Công ty của tôi tài trợ cho buổi triển lãm đó. Việc kiếm một tấm vé là quá dễ dàng. Sáng mai tôi chắc chắn sẽ giao cho cậu.

-Được sao ? Vậy thì cảm ơn nhé !!!

Bạch Dương gần như reo lên sung sướng, vậy là anh có thể đi tham dự triển lãm rồi, cô nhóc Lucy nghiêng đầu thắc mắc. Không biết những bức tranh mà người ta sắp đem ra triển lãm có hấp dẫn như những chiếc bánh ngọt Pháp được trưng bày ở mấy cửa tiệm trong thành phố không mà anh ấy háo hức như vậy.

“Sở thích của ông anh này kì lạ quá !”

Câu chuyện nghệ thuật lại được tiếp tục, mọi người rôm rả bàn tán về những bức tranh nổi tiếng, còn kẻ không có tí nghệ thuật trong đầu bị gạt ra ngoài. Phũ phàng !

-Linh Đan ! Dạo này con vẫn ổn chứ ?Hoàng Tuyền lại lên tiếng.

Cô bé nhìn sang, Lucy có vẻ gì đó ngần ngại khi đối diện với người này, cô không trả lời, chỉ có những cái gật đầu thay thế...

-Ngày mai bố sẽ sang Oxtraylia.

Lucy ngước lên ngạc nhiên, vậy lí do mà hôm nay ông ta và Hải Dương đột ngột đến đây là vì chuyện này sao ?

-Con có muốn cùng bố đi qua đó không ?

-Không !

Lucy lên tiếng. Cô bé đã trả lời, dù thái độ vẫn tỏ ra dè dặt. Vậy là ông ấy sắp ra nước ngoài rồi. Đây là buổi trò chuyện cuối cùng của hai bố con sao ? Không biết đến bao giờ Lucy mới có thể gặp lại ông ta... Mà Lucy cũng không biết có nên hi vọng gặp lại ông ta hay không nữa. Người bố này đã khiến cô bé phải suy nghĩ nhiều, đau lòng nhiều, giận dữ cũng nhiều. Nhưng dù sao thì ông ta vẫn là bố ruột của Lucy...

Mọi người vẫn chăm chú vào câu chuyện của mình, chỉ còn lại hai bố con vẫn đối diện nhau, im lặng...

Được một lát Lucy dường như không chịu được không khí căng thẳng trong phòng nữa, cô bé đứng dậy lấy lí do đi tìm con mèo Nyako bị lạc và đi ra ngoài vườn. Hải Dương ngồi bên cạnh cũng lập tức đứng dậy theo sau...

-Đứng lại, Lucy !!!!

Khi ra đến sân, Hải Dương gọi Lucy quay lại, ánh mắt anh ta nhìn cô có vẻ hơi giận.

-Gì thế ?

-Đang nói chuyện với bố mà em bỏ đi đâu vậy ?

-Em không muốn nói chuyện với ông ấy.

-Đủ rồi đó Lucy. Quay vào nhà đi. Dù sao ông ấy cũng là bố em mà, ông ấy đã đi một quãng đường dài đến tận đây thăm em, ít ra em cũng phải ngồi lại nói chuyện tử tế với ông ấy chứ. Em đừng có cư xử quá đáng như vậy.

-Quá đáng sao ? Anh xem lại hành động của mình sáng nay đi rồi hãy nói em có quá đáng hay không. Mà không phải em đã nói rõ từ trước rồi sao ? Em không bao giờ tha thứ cho ông ta đâu. Ông ta có tới đây bao nhiêu lần thì cũng vậy thôi.

Hải Dương cau mày nhìn cô bé, rồi anh ta đi lại dịu giọng:

-Được rồi Lucy ! Trước đây là lỗi của anh. Chúng ta hãy bỏ qua chuyện cũ đi nhé ! Em hãy vào nhà và nói chuyện với bố một lát đi. Đừng làm ông ấy buồn nữa...

Cô bé nhìn anh ta rồi lạnh lùng quay đi.

-Em nói rồi. Em không muốn nói chuyện với ông ta. Em cũng không muốn nhìn thấy ông ta. Cả anh nữa. Tốt nhất là hai người nên về sớm đi để khỏi phải khó chịu...

-LUCY !!!!

Đột nhiên Hải Dương đi lại giữ chặt lấy hai vai cô bé và đẩy mạnh cô vào bức tường phía sau, đôi mắt anh ánh lên những tia nhìn giận giữ pha lẫn xót xa, cả người anh ta đột nhiên trở nên run rẩy, Thấy thái độ này của anh ta, Lucy cảm thấy hơi sợ và cũng có phần ngạc nhiên. Hai cánh tay Hải Dương bóp chặt lấy vai Lucy khiến cô bé đau nhói.

-Lucy... Anh xin em. Hãy tha thứ cho ông ấy đi. Hãy tha thứ cho bố của chúng ta. Nếu không muốn, em nói dối cũng được. Nói dối ông ấy là em đã tha thứ cho ông ấy cũng được. Đừng làm ông ấy đau lòng thêm nữa...

Lucy không nói gì, cô bé nhăn mặt cố gỡ hai cánh tay thô bạo đang giữ chặt lấy mình ra.

-Bố chúng ta...Ông ấy đã không còn sống được bao lâu nữa rồi. Lucy...

Lucy sững người nhìn lên. Hải Dương vẫn nhìn cô bé, ánh mắt đau đớn xoáy sâu vào đôi mắt mở to ngạc nhiên của Lucy.

-Anh nói vậy là sao ? Cô bé nghi ngờ hỏi lại.

-Anh nói là bố không còn nhiều thời gian nữa đâu. Lucy ! Ông ấy vừa mới thoát chết sau ca mổ tìm cách đây một tháng. Và ông ấy cũng không còn sống được lâu nữa. Chỉ có thể là hai năm, ba năm, may mắn lắm là năm năm nữa mà thôi...

-Ông ấy bị bệnh tim sao ?

-Ừ. Ông ấy bị bệnh tim lâu rồi. Từ trước đến giờ không ai dám làm gì khiến ông ấy phải suy nghĩ hay tức giận cả. Và ông ấy chỉ bị lên cơn đột quỵ duy nhất một lần...

Lucy nhìn anh ta ngạc nhiên, Hải Dương vẫn giữ chặt Lucy và nhìn cô với ánh mắt buồn bã:

- Lần đó là sau cuộc gặp gỡ với em ở ngôi biệt thự của anh...Chính những gì em nói với bố hôm đó đã khiến ông ấy bị tổn thương. Em đi chưa bao lâu thì ông ấy cũng ngã quỵ trong phòng và ngay hôm đó phải nhập viện đó Lucy. Ông ấy đã vì cần rút lương tâm mà trở bệnh và phải nằm viện trong suốt một thời gian dài. Ca mổ tìm thủng trước anh đã nghĩ bố sẽ không qua khỏi. Nhưng ông ấy đã thoát chết, nhờ ý chí của mình mà ông ấy đã thoát chết, và lí do duy nhất mà ông ấy không thể ra đi được là vì ông ấy muốn gặp lại em, muốn được nghe em nói lời tha thứ...

Lucy lặng người, cô vô cùng bất ngờ về những gì mình mới nghe từ Hải Dương, đôi mắt cô dần mờ và cô bé cảm thấy hai vai mình đang run rẩy...

Lucy ghét người đàn ông được gọi là bố cô, cô hận ông ta rất nhiều và chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ tha thứ cho ông ta. Nhưng Lucy chưa bao giờ muốn ông ấy bị như vậy. Chưa bao giờ cô muốn đẩy ông ấy vào nguy hiểm cả. Cô không thể ngờ là những lời nói vô ý của mình trong lúc nóng giận đã suýt giết chết bố mình... Một cảm giác ân hận tràn về trong cô, Lucy không cố ý, và bây giờ thì cô cảm thấy ân hận rất nhiều, đúng là suýt nữa cô đã giết bố ruột bằng những lời nói cay nghiệt của mình rồi. Không lẽ cô đang cố trả thù cho bác Long, cố đòi nợ ẹ bằng cách này sao. Không...Không đúng. Lucy không hề muốn như vậy...

Bố cô không còn sống được bao lâu nữa, là do Lucy vô ý đã khiến ông ấy trở bệnh. Đầu óc Lucy quay cuồng với những mặc cảm tội lỗi trong lòng, khóe mắt cô cay xè và cô muốn bật khóc...

-Lucy...Anh không trách em, bố cũng không hề trách em. Đúng hơn là không ai trong chúng tôi có tư cách để trách cứ gì em cả. Gia đình họ Hoàng đã có lỗi với em rất nhiều, nợ em rất nhiều rồi...Nhưng mà Lucy...Dù sao thì ông ấy cũng là bố em. Chúng ta đang chảy chung cùng một dòng máu, ông ấy đã rất ân hận và mong em sẽ tha lỗi cho ông ấy. Ông ấy đã không còn nhiều thời gian nữa rồi. Lucy...

Đôi mắt lạnh lùng của Hải Dương nhìn cô tha thiết. Lucy chưa bao giờ thấy anh ta như vậy, khuôn mặt buồn bã của một kẻ đã phạm nhiều tội lỗi...Đáng trách nhưng rất đáng thương...

Cô bé im lặng suy nghĩ một lát rồi tháo tay Hải Dương ra khỏi vai mình, lặng lẽ đi vào nhà, Hải Dương vẫn đứng lặng một chỗ nhìn theo Lucy, ánh mắt đượm buồn, những vệt nắng chiều đỏ rực nhảy múa trong đôi mắt đen thẫm đó...

-Nghe trộm người khác nói chuyện là thói quen xấu đó. Thằng nhóc !

Đột nhiên anh ta quay ra sau lạnh lẽo, Kei từ bên kia một thân cây ôsaka bước ra bình thản, trên tay cậu nhóc là con mèo Nyako quậy phá đang giẫy dụa loạn xạ đòi nhảy xuống đất.

-Xin lỗi vì đã lỡ nghe câu chuyện của hai người, tôi chỉ là đi tìm con mèo vô tình ngang qua đây thôi. Không phải là cố ý nghe lén đâu.

-Hừ ! Cậu sợ tôi sẽ ép con bé về nhà sao ?

-Anh dám sao ?

-Hử ? Xem ra cậu rất yêu quý cô em gái dễ thương của tôi nhỉ. Cậu muốn nó ở lại đây với cậu à ?

-Thế thì sao ? Tôi vẫn còn giữ nguyên tập tài liệu mật của công ty BIAT đó. Anh đừng có nghĩ đến chuyện mang Lucy đi khỏi đây, nếu không, tôi sẽ cho anh vào nhà đá tự kỉ liền.

Kei thả con mèo xuống đất, đôi mắt đen thẳm vẫn bình thản, khuôn mặt lạnh lùng không biểu hiện một chút cảm xúc. Hải Dương nhìn cậu một lát rồi mỉm cười.

-Vậy là cậu thích con bé thật sao ?

-Thế thì sao? Anh định nói là sẽ cướp cô ấy khỏi tôi sao ?

-Nếu tôi để nó lại cho cậu, cậu sẽ bảo vệ và thương yêu nó chứ ?

-Hả ? Không phải anh luôn muốn ép cô bé về sao? Sao lại hỏi tôi như vậy ?

-Yên tâm đi ! Tôi sẽ không làm như vậy đâu. Hải Dương cười buồn rồi quay đi.-Tôi đã không muốn làm người xấu nữa rồi. Tôi sẽ giao con bé lại cho cậu. Vì vậy hãy bảo vệ và chăm sóc nó cho tốt nhé !

-Hả ???

Kei nhìn theo, đôi mắt ngơ ngác khó hiểu.

Lucy quay vào nhà, Hoàng Tuyền vẫn ngồi đợi cô, Hải Dương cũng đi theo sau cô bé, rồi cả hai yên vị vào chỗ cũ của mình khi này, Hải Dương tiếp tục quay lại câu chuyện nghệ thuật đang dang dở, mọi người trong phòng dường như đang cố tạo ra một không gian riêng cho hai bố con Lucy...

Hoàng Tuyền có vẻ rất vui khi nhìn thấy cô con gái mình đã quay lại, khuôn mặt ông nhìn Lucy thân thương với nụ cười rạng rỡ, cô bé thì vẫn ngồi lặng im cúi xuống không nhìn ông, ngại ngùng và cắn rứt. Hai bố con lại tiếp tục ngồi yên bên nhau, để mặc thời gian trôi qua...

-Bố xin lỗi con ! Linh Đan.

Lucy ngược lên nhìn ông ngạc nhiên. Hoàng Tuyền vừa nói lời xin lỗi với cô. Đôi mắt buồn bã của ông lộ lên những nếp nhăn do năm tháng. Mái tóc đã lốm đốm bạc. Nhìn ông bây giờ. Lucy mới nhận ra là bố mình cũng đã có tuổi rồi, ông ấy thật sự đã già rồi...

....-Xin lỗi vì bố đã bỏ rơi con. Bố đã không làm tròn được trách nhiệm của mình. Bố cũng xin lỗi vì đã khiến con gặp nguy hiểm mà không thể bảo vệ được con. Bố đúng là một ông bố tệ hại mà.

Đôi mắt buồn của ông vẫn nhìn Lucy chăm chăm, khóe mắt cô bé cay cay, có một điều mà Lucy rất ghét ở bản thân mình là cô nhóc quá yếu lòng, thường hay cảm động vì những thứ tình cảm hiện diện trước mặt mình, nếu trước đây cô căm ghét người đàn ông này bao nhiêu thì bây giờ cô lại thấy xót xa khi nhìn ông ta bấy nhiêu. Và có một điều cô không thể quên, Hoàng Tuyền là bố ruột của mình.

...-Bố đã rất mừng khi biết rằng con vẫn còn sống. Linh Đan !!! Bố thật sự rất thương con. Lần đó muốn đón con về nhà không phải vì bố cảm thấy mặc cảm tội lỗi hay là bố muốn làm tròn trách nhiệm vì chúng ta có chung dòng máu như con đã nói đâu. Bố muốn đón con về nhà là vì bố muốn được ở gần con, Linh Đan. Bố thương con cũng giống như anh trai Hải Dương của con, mặc dù bố không biết phải nói thế nào cho con hiểu, nhưng những gì mà bố muốn làm cho con không hề giả dối đâu, con gái...

Lucy vẫn im lặng, đôi mắt bối rối cố nhìn sang hướng khác.

...- Bố đã rất hi vọng vào cuộc gặp gỡ lần trước, bố đã rất hi vọng rằng con sẽ trở về với bố. Nếu con chịu trở về, bố sẽ rất hạnh phúc và sẽ dành hết quãng đời còn lại để chăm sóc cho con, và bù đắp lại quãng thời gian đã để con chịu khổ. Bố sẽ làm tất cả cho con...nhưng...nhưng... Khi nghe con nói là con không hề cần bố, con hận bố và cả đời này sẽ không tha thứ cho bố...bố đã rất đau lòng...và bố biết là điều mà bố mong muốn không thể thành hiện thực được... Là vì bố, tất cả là do bố. Đúng như con nói. Bố đã phản bội lại bạn bè, bỏ rơi người con gái mà bố thương yêu nhất. Hoàng Hà vì bố mà phải bỏ đi, bố đã không làm gì để bảo vệ và chăm sóc được ẹ con. Hoàng Long cũng vì bố liên lụy mà chết. Bố đã gieo ra nhiều quả đắng nên việc gặt lại nó bây giờ không có gì khó hiểu cả...Mặc dù vậy bố vẫn rất mong muốn được đón con về, nhưng xem ra đây là một điều vô vọng mà cả đời bố không thể làm được rồi...Bố biết rất khó để con tha thứ cho bố. Nhưng bố vẫn hi vọng vào điều đó. Con vẫn còn nhiều thời gian, bố thì sắp hết rồi, bố muốn ít ra đến cuối đời, con sẽ tới gặp bố và nói điều này...Từ giờ đến lúc đó, bố sẽ đợi con.

...

...-Nếu sau này muốn gặp bố thì hãy nói anh trai Hải Dương đưa con sang đó nhé !

Lucy lặng yên suy nghĩ, rồi cô bé gật đầu.

Lucy cần thời gian. Khi thời gian đi qua xóa nhòa mọi vết thương trong quá khứ. Đem những kí ức khó chịu đi xa. Lucy sẽ làm được. Cô sẽ cố gắng tha thứ cho ông. Cô sẽ đến gặp ông và sẽ nói lời tha thứ, cũng có thể sẽ ở lại bên ông cho đến giây phút cuối của ông. Nhưng không phải là bây giờ...

Thời gian lại trôi qua. Hai bố con vẫn ngồi bên nhau với bao nhiêu bối rối, những cảm xúc đan xen bức bối không thể nói lên lời... Sau một lúc yên lặng thì Hoàng Tuyền cũng đứng dậy quay sang chú Khánh nhẹ nhàng lên tiếng:

-Xin lỗi ! Không làm phiền gia đình nữa. Chúng tôi phải về rồi.

Những gì cần nói với Lucy ông cũng đã nói xong cả rồi, ông không muốn ở lại khiến cô bé phải bối rối nữa, chú Khánh quay sang ngạc nhiên.

-Sao vội thế ? Để ăn tối với gia đình tôi xong hãy về chứ.

-Cám ơn ! Nhưng sáng mai tôi phải lên máy bay sớm rồi. Tôi phải về thôi.

-Tiếc quá !

Tiến hai bố con Hoàng Tuyền ra bên ngoài, chỉ có những tiếng trò chuyện của chú Khánh và ông, Lucy vẫn lặng im, đầu cô bé rồi tung lên rồi đột nhiên có gì đó trống rỗng, không biết phải kết thúc buổi chia tay này như thế nào...

Phải im lặng mãi sao ? Im lặng với người bố ruột đã hối lỗi vì những việc làm của ông trước đây ? Im lặng dù ông ấy đã nói với Lucy lời xin lỗi...Ông ấy rất quan tâm đến Lucy, cũng thương Lucy, cô bé có thể cảm nhận được điều đó qua cái nhìn đầy buồn bã của ông. Đôi mắt phong trần nhăn nheo qua năm tháng. Ông ấy thương Lucy, còn Lucy, cô đã suýt giết ông vì thái độ lạnh lùng và những lời nói tàn nhẫn dành cho ông, nghĩ lại thì Lucy cảm thấy cô cũng thật tàn nhẫn quá, ông ấy đã hối hận rồi, ông ấy muốn được tha thứ...Và Lucy cũng muốn tha thứ cho ông ấy... Nhưng mỗi lần nghĩ đến cuộc đời của mẹ, đến cái chết của bác Long, Lucy vẫn không thể dần lòng cho qua được...

Nhưng ông ấy sắp chia tay với Lucy. Không biết đến khi nào thì hai cha con mới được gặp lại. Nếu cứ thế này...

-Linh Đan !

Giật mình ngược lên, Lucy đã thấy ông đứng trước mặt cô mỉm cười. Chú Khánh đã đi vào nhà rồi, Hải Dương cũng ra xe chờ ông, đôi mắt anh nhìn cô lo lắng và có gì đó khẩn thiết lắm. Cô bé hơi lúng túng, cô cúi mặt nhìn xuống đất im lặng.

-Tạm biệt con ! Linh Đan.

Vẫn là sự im lặng đến khó chịu. Vẫn là thứ cảm giác dằn xé trong lòng Lucy, cô vẫn cúi xuống không nhìn ông. Hoàng Tuyền thì đứng im. Dường như ông cố chờ đợi một điều gì đó ở Lucy... Rồi sau một lúc cô bé

vẫn nín thính, ông thở dài đưa đôi mắt buồn bã quay đi.

-Khoan đã...bố ơi... Bố !!!! Lucy chạy theo ông vội vã.

Hoàng Tuyền quay lại. Ông ngỡ ngàng nhìn đứa con gái bối rối đang đứng trước mặt mình. Đây là những gì Lucy cố gắng thoát ra sau một hồi im lặng. Cô bé đã gọi ông là bố, lặng yên nhìn ông với đôi mắt không còn lạnh lẽo. Khuôn mặt của người đàn ông bỗng trở nên rạng rỡ, có một thứ hạnh phúc gì đó vỡ òa trong ông, khóe mắt ông cay cay ...

-Con....con...không trách bố nữa đâu....Bố !!!

-Linh Đan !!!

Ông đi tới ôm chặt lấy cô bé, cả người ông run run, Lucy đứng lặng im, có vài giọt nước làm ướt áo người đang ôm cô. Trên mái tóc buông xõa của Lucy cũng có vài giọt nước mắt nóng hổi. Người đàn ông xúc động nói bằng giọng nghẹn ngào:

-Cám ơn con...con gái...

Ông siết chặt cánh tay ôm đứa con gái bé bỏng trong lòng. Nắng chiều đọng từng vạt đỏ rực lên vai hai người, hàng cây lặng gió đứng im lìm, Lucy nói bằng giọng hơi lạc đi:

-Xin lỗi bố vì những gì con đã nói trước đây. Con không cố ý làm cho bố tổn thương...thực ra...con đã rất mong được gặp bố...từ khi con còn rất nhỏ...Khi gặp lại được bố, con có hơi bối rối...

...

...-Dù rằng...dù rằng... bố không phải là ông bố tuyệt vời như trong tưởng tượng của con...nhưng con vẫn rất thương bố. Vì bố là bố của con...

-Con gái...bố cũng rất nhớ con, rất thương con và rất muốn được gặp con, tha lỗi cho bố nhé...Hoàng Tuyền siết chặt lấy cô bé vào lòng thổn thức.

-Vâng...con tha lỗi cho bố rồi...Bố !!!

Nước mắt của Lucy nhòe ra ướt áo đầm bố mình, Hoàng Tuyền mỉm cười hạnh phúc, cánh tay ông siết chặt lấy Lucy hơn. Căn bệnh tim quái ác luôn hành hạ ông suốt thời gian qua dường như đã biến mất, biến mất vì đứa con gái nhân hậu của ông, biến mất vì tội lỗi của ông đã được cô tha thứ. Bây giờ thì ông đã không còn gì phải hối tiếc nữa rồi. Hải Dương ở ngoài xe nhìn ra hài lòng nở một nụ cười an tâm. Vậy là em gái anh đã tha thứ cho bố. Cô nhóc mềm miệng nói ra toàn là mắm muối nhưng xem ra cô cũng là con người rất tình cảm. Hai bố con đã làm hòa với nhau. Tốt rồi...

Rồi sau này sẽ đến lượt anh tới giải hòa với cô em gái dễ thương này...

Hai bố con Lucy vẫn đứng lặng ôm nhau một lúc nữa rồi Hoàng Tuyền mới buông Lucy ra.

-Tạm biệt con, con gái !!!

-Tạm biệt bố. Con sẽ tới thăm bố sau...

-Ờ...

-Từ giờ đến lúc đó bố hứa với con là phải chăm sóc sức khỏe cho thật tốt nhé !

-Bố hứa !

Hoàng Tuyền mỉm cười quay đi. Có lẽ ông đã hoàn thành tâm nguyện rồi. Chưa phải là cuối cùng vì ông còn muốn một ngày nào đó Lucy sẽ tới gặp ông, nhưng bây giờ điều này cũng đủ tiếp sức cho ông để chờ đến hạnh phúc cuối cùng rồi.

Chiếc xe hơi đen lẩn bánh đi trong trời chiều. Lucy vẫn đứng yên nhìn theo, không buồn bã, không cần rút, không còn gì vướng mắc nữa, chưa bao giờ Lucy thấy thanh thản như lúc này. Cô bé mỉm cười quay bước vào nhà....

55. Chương 55

-Kei ! Sao cậu lại đứng đây ?

Quay lại còn chưa bước được một bước nào, Lucy đã nhìn thấy Kei đứng dựa lưng bên bức tường nhìn mình mỉm cười.

-Mọi việc ổn rồi chứ. Lucy !

-Ổn rồi. Cậu đứng đây vì lo cho tớ sao ?

Kei mỉm cười bước lại khoác vai Lucy dịu dàng:

-Ổn rồi thì tốt. Vào ăn tối thôi !

-Ừk !!!

Thấp thỏm bước vào trong bếp, hai đứa nhóc còn đang không biết hôm nay Nhật Dạ cho họ ăn gì thì cả hai đã trở mắt. Ngạc nhiên không phải có việc gì lạ mà vì mọi thứ vẫn bình thường.

-Nhật Dạ của chúng ta đã tiến bộ nhiều rồi đó mọi người ! Cô bé nấu ragu ngon lắm.

Mọi người vui vẻ ngồi vào bàn thắc mắc, không biết động lực gì khiến tiểu thư hậu đậu tiến bộ nhanh như vậy nữa. Lucy ngồi bên phải Kei, Nhật Dạ ngồi bên trái, tiếp đến là Thanh Phong. Bữa ăn sẽ vui vẻ diễn ra một cách tốt đẹp đó, nếu như có ai ngồi giữa hai cô nhóc phá phách này mà không phải là Kei. Khi bữa ăn bắt đầu. Lucy gấp một miếng nem vàng rộm vào chén Kei.

-Đây là nem khoai môn tớ làm đó. Cậu ăn thử đi Kei !

Cậu nhóc mỉm cười, nhưng chưa kịp đưa miếng nem thơm phức lên miệng thì Nhật Dạ đã giật ra một cách phủ phàng và thay vào đó là chén ragu bốc khói cũng thơm ngon không kém, liếc Lucy rồi ra lệnh;

-Không được Kei ! Cậu phải ăn thử ragu tớ nấu trước đã.

Lucy bực mình đưa tay giành lại cái chén có miếng nem và đặt chén ragu sang chỗ khác. Nhưng Nhật Dạ đã giữ cứng ngắc. Hai cô nhóc nhìn nhau trừng trừng, lửa bốc lên từ hai đôi mắt phùng phục.

-Ăn nem đi Kei !!!

-Ăn ragu đi Kei !!!!

Mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn. Lucy và Nhật Dạ vẫn không chịu nhường nhau, giành qua giành lại thế nào, chén ragu bị hất thẳng vào mặt Kei, cũng may cậu vội đưa tay ra đỡ, tuy khuôn mặt đẹp trai của cậu không bị tổn hại nhưng cả bàn tay và chiếc sơ mi trắng của cậu đổi màu bởi chén ragu. Lucy và Nhật Dạ tái mặt, đương nhiên mỗi đứa được ăn một cái cốc đau điếng của Bạch Dương rồi mới yên vị ngồi ăn đàng hoàng. Chỉ tội nghiệp cho Kei. Đào hoa quá cũng khổ !

Buổi ăn tối kết thúc, cũng là lúc mấy đứa nhóc bắt đầu bước vào thời gian ôn luyện cật lực cho kì thi học kì hai.

-Cố gắng ôn bài cẩn thận nhé Lucy ! Thi xong tớ sẽ đưa cậu đi chơi.

-Hừm...! Tớ không được gặp cậu trong hai tuần nữa sao ? Lucy cầm tay Kei phụng phịu.

-Chỉ có hai tuần thôi. Nhanh mà ! Ngoan học bài chăm chỉ đi. Nếu làm bài thi tốt tớ sẽ có quà thưởng cho Lucy!

-Thưởng gì ? Lucy nhìn cậu háo hức .

Kei ngược lên nghĩ ngợi rồi mỉm cười:

-Một thứ thật ngọt ngào !

-Ngọt ngào !!!!

Đôi mắt Lucy sáng lên long lanh, Lucy rất thích những thứ ngọt ngào, cô nhóc gật đầu lia lịa như một cái máy, cười toe toét. Nhưng chưa được ba giây thì im bật, Nhật Dạ đang bước ra cùng Thanh Phong và nhìn cô bằng đôi mắt sắc lẹm. Không nói không rằng, cô bé lướt qua hai người rồi đi nhanh ra đường với thái độ dỗi hờn. Nhật Dạ vẫn còn yêu quý Kei nhiều lắm và cô bé cũng không bao giờ chấp nhận để một cô gái khác không phải mình bên cạnh Kei. Tuy gần đây Nhật Dạ vẫn hay tỏ ra ghen tuông mỗi khi Kei và Lucy ở gần nhau, nhưng chưa bao giờ cô bé coi Lucy là kẻ thù cả. Vì hai người đã thỏa thuận là sẽ cạnh tranh công bằng rồi...

56. Chương 56

Hai tuần trôi qua là khoảng thời gian nặng nề, áp lực nhất của bốn đứa nhóc. Cả bốn đều lao đầu vào học học ngày học đêm nhằm giữ vững ngôi vị xếp hạng của mình ở học viện. Suốt hai tuần này Kei vẫn đều đặn nhắn tin nhắc nhở cô nhóc của cậu nghỉ ngơi đúng giờ.

“Nhóc con ! Đã đi ngủ chưa ? Đừng thức khuya quá nhé !”

“Tớ biết mà. Cậu cũng thế đó. Học xong thì đi ngủ đi. Đừng có chơi game đó”

“Tớ không chơi game”

“Thế thì tốt !”

“Tớ chơi cờ vua với Phong. Tớ lại thắng cậu ấy nữa rồi nè Lucy ! Ván thứ ba rồi đó. Hahaha sao tớ phục tớ quá!”

.....

“Ôn bài hết chưa ? Anh vẫn có phần nào không hiểu không ? Có cần tớ qua kèm cho cậu không Lucy ?”

“Cám ơn Kei ! Có anh Bạch Dương kèm cho tớ rồi. Cậu đừng lo”

“Bạch Dương kèm cho cậu hả ? Tội nghiệp cậu quá ! Anh ấy khó tính lắm phải không ?”

“Ừk ! Từ sáng giờ tớ bị cốc đầu quá chừng luôn. Mãi bây giờ mới được nghỉ giải lao một chút. Híc. Bạch Dương đúng là ông thầy phát xít mà. Tớ ghét anh ấy ! Anh ấy bắt nạt tớ còn nhiều hơn cậu nữa...(tiếp theo đó là một áng văn lai láng kể hành kể tội nói xấu ông anh mình)”

“Cậu đừng buồn Lucy ! Lão già Bạch Dương khó tính như vậy thế nào cũng ế vợ cho coi...”

“Nói xấu sau lưng người khác cũng dễ ế vợ lắm đấy nhóc ! Còn muốn bước chân vào nhà này không hả ?”

“.....!!!!!!...”

Chiếc điện thoại đã rơi vào tay Bạch Dương, năm phút giải lao đã hết !

Thời gian vẫn chậm chậm trôi qua...

Bình thường ôn bài thì cô nhóc Lucy không còn nghĩ đến bất cứ thứ gì nữa. Mọi vấn đề đều được gạt sang một bên để đầu óc được rảnh rỗi dung nạp kiến thức. Nhưng buổi tối trước khi đi ngủ, tâm hồn cô nhóc lại lạc vào những dòng sông vàng rực ánh trắng và lung linh bởi những đốm sáng nhỏ bé của đom đóm. Trong khung cảnh huyền ảo đó, một chàng hoàng tử bước lại bên Lucy, nhẹ nhàng hôn lên môi Lucy và ôm chặt cô vào lòng.... Thế là hai mắt cô nhóc dúi lại, Lucy dần dần chìm vào giấc ngủ...

Hai tuần ôn thi là khoảng thời gian mà học sinh trường BL tập trung cao độ nhất. Nhưng kết quả bao giờ cũng xứng đáng với công sức mà họ bỏ ra. Ngày cuối cùng của kì thi kết thúc, cả lớp 11A xôn xao như ong vỡ tổ. Nhật Dạ cầm tập tài liệu quăng tung tóe lên trời khoái trá vì đã thoát được mảy của nợ đó. Lucy thì cẩn thận xếp đặt chúng một cách ngay ngắn, nhưng không phải vì lưu luyến mà cô muốn giữ lại đâu, nhìn đồng tài liệu hể hả, cô đang thầm nghĩ đến việc sẽ đem chúng đi bán ve chai ngay chiều hôm nay để

lấy tiền ăn kem. Chúng đã làm khổ cô nhiều rồi. Ít ra đến phút cuối cùng cũng phải cho chúng tỏ ra hữu ích một tí chứ.

Nhưng điều khiến Lucy vui nhất khi kết thúc kì thi là sẽ được thông dong cùng hoàng tử Kei, ít ra là từ giờ cho đến cuối hè !

-Này mọi người ! Sao chúng ta không đi đâu chơi xả stress nhỉ ? Thanh Phong đặt lon cô ca xuống bàn đề nghị, đương nhiên ý kiến này được ba đứa bạn nhiệt tình ủng hộ. Vấn đề là phải chọn nơi nào để đi.

-Đi tắm biển đi ! Nhật Dạ lúng liếng đôi mắt xám.

Ý kiến này xem ra rất được hưởng ứng. Chỉ có Lucy là hơi nghi ngại, cô nhóc không biết bơi, mặc dù trước kia nhà cô bé ở ngay gần biển nhưng Lucy cũng chưa đi bơi lần nào cả. Không! Phải nói là cô bé đã tập bơi rất nhiều nhưng chưa lần nào thành công cả, dường như cô bé không có năng khiếu với môn này thì phải. Thấy Lucy có vẻ dăm chiêu, Thanh Phong cúi xuống lo lắng:

-Sao vậy Lucy ? Cậu không thích đi tắm biển hả ?

Cô nhóc đưa tay gãi đầu.

-Không phải là không thích...

-Vì vòng một của cậu quá phẳng, nên không tự tin mặc áo tắm phải không Lucy ?

Một câu nói chọc ngay vào tim đen Lucy, Nhật Dạ liếc mắt nhìn cô mỉm cười khiêu khích. Nhật Dạ quả biết cách chọc giận người khác. Cô nhóc nghiêng rằng tức tối nhìn xuống ngực mình rồi nhìn lên ngực cô bạn kia buồn thiu. Đúng là so với Nhật Dạ thì cô có hơi lép vế thật. Đây chính là ưu điểm của con lai mà. Dù sao thì xét về lĩnh vực này Lucy vẫn còn thua cô ấy một bậc. Thấy Kei và Thanh Phong quay sang che miệng cười khúc khích. Lucy bực bội quay sang dựa người vào sau ghế nhăn nhó:

-Có gì đáng cười lắm sao ? Hai người kia ! Kei và Phong vội làm vẻ mặt nghiêm túc.

-Gần đây thời tiết có vẻ hơi nóng, tớ thấy đi tắm biển là thích hợp nhất đó. Kei lên tiếng đồng tình với Nhật Dạ và nhìn sang Lucy cười cầu hòa.

-Ừk ! Hoàng hôn và bình minh trên biển cũng đẹp lắm. Chúng ta sẽ đi chơi và ở lại biển vài ngày, tớ muốn săn vài pô ảnh đẹp mùa hè để gửi báo. Lucy và Nhật Dạ sẽ là người mẫu cho tớ nhé !

Hai cô nhóc vui vẻ gật đầu.

-Vậy quyết định đi tắm biển nhé ! 06h00 ngày mai. Có mặt ở phòng trọ của Phong và Kei. Chúng ta sẽ đi ra biển. Nhật Dạ kết thúc kế hoạch bằng một lịch trình cụ thể rồi quay sang Lucy an ủi:

...-Cậu cũng đừng lo Lucy ! Thời trang bây giờ rất phát triển, sẽ có những bộ áo tắm thích hợp giúp cải thiện cho những người “vòng một phẳng lì” mà !

-Hừm ! “ Phẳng lì”. Không biết có loại kiếng bơi nào có thêm chức năng của kính cận không nhỉ ? Nếu có thì cậu nên sắm ngay một cái đi, Nhật Dạ !

57. Chương 57

Lúc ra về, Nhật Dạ có tài xế riêng tới đón, cô bé vui vẻ quay sang định gọi Kei đi cùng thì đã thấy cậu và Lucy nắm tay nhau đi về trạm xe bus...

Cô bé lặng yên nhìn. Có gì đó bực bội ủa về trong cô, đôi mắt xám của cô bé nhìn về hai người rơm rớm nước. Cô bé cứ đứng lặng yên nhìn theo Kei với bao nhiêu tủi hờn ở trong lòng. Không biết đã bao nhiêu lần cô bé đã chứng kiến cảnh này rồi, và Nhật Dạ cũng đã biết từ lâu là Kei đã trở thành người yêu của Lucy. Kei đã từ chối cô. Không ! Đúng hơn là Kei chưa bao giờ nhận lời làm người yêu của cô cả. Nhưng không hiểu sao Nhật Dạ vẫn không thể quên Kei đi được. Và cô bé cũng chưa bao giờ có ý định bỏ cuộc cho đến khi Kei trở thành người yêu của mình.

Thanh Phong ra đến cổng đã chứng kiến việc này, cậu không nói gì, chỉ nhìn theo xe Nhật Dạ cho đến khi đi khuất...

Ngoài bờ sông, Lucy đang loì chơi chạy theo những con châu chấu ngô to dùng một cách thích thú. Kei thì vẫn ngồi ngậm một cọng cỏ mỉm cười nhìn theo. Lucy của cậu thật giống y như con mèo con, hiếu động và vô cùng đáng yêu. Có lẽ vì bị giam trong bàn học suốt hai tuần rồi nên bây giờ Lucy chạy nhảy khắp nơi mà không biết gì đến mệt mỏi cả.

Kei ngồi lặng yên, cậu có thể ngồi ngắm Lucy cả ngày cũng được. Hai tuần không gặp sao mà thấy nhớ kinh khủng, nhiều lúc đang ngồi bên đồng sách vở mà Kei chỉ muốn lao đến nhà gặp Lucy ngay lập tức. Phải khó khăn lắm hình ảnh Lucy trong đầu cậu mới thôi bay lượn để cậu tập trung vào học được. Nhưng mỗi lần nằm xuống chiếc giường ấm áp thì những hình ảnh thân thương ấy lại tiếp tục ùa về. Và hình ảnh của Lucy lại ngập tràn trong trái tim lẫn tâm trí cậu, làm cho cậu phải bồn chồn, bối rối. Kei không thích coi phim Hàn đâu. Nhưng bây giờ cậu đã nghĩ đến một điều y như trong phim Hàn “Một ngày không gặp lại em, anh sẽ nhớ đến chết mất”.

Mùa hè này Kei sẽ có những giây phút thật hạnh phúc bên cạnh Lucy...

-Kei ! Nhìn nè !

Lucy từ bụi cúc đại chạy lại ngồi phịch xuống trước mặt Kei hớn hở. Trên tay cô bé cầm theo một con chuồn chuồn ớt đỏ rực. Kei mỉm cười đưa tay lên vuốt những lọn tóc hơi rối của Lucy dịu dàng.

-Dễ thương không Kei ? Tổ bắt mãi mới được đó !

-Ừk !

Kei nhìn con chuồn chuồn đang cố ngo ngoáy trong bàn tay nhỏ xíu của Lucy, rồi cậu đỡ lấy bàn tay cô bé gỡ nhẹ con chuồn chuồn ra.

-Lucy !

-Sao thế ?

-Cậu thả con chuồn chuồn này ra đi

Kei vừa nói vừa chạm nhẹ và đầu trái ớt đỏ xinh xinh đang giẫy dụa đó. Lucy thì nhìn cậu ngơ ngác không hiểu gì. Khó khăn lắm cô mới bắt được, sao Kei lại muốn thả nó chứ.

-Chuồn là ân nhân của tổ. Nhờ chúng mà tổ đã được một cô nhóc ôm hôn thắm thiết. Tổ rất biết ơn chúng nên Lucy hãy tha cho chúng đi nhé !

Lucy nhăn nhó đấm bụp bụp vào người Kei, nhưng rồi cô nhóc cũng buông tay, con chuồn chuồn bay vút lên trời rồi lại quay về bờ sông khi này. Lucy vẫn còn nhìn Kei phụng phịu. Cậu nhóc bật cười. Mỗi khi Lucy giận dỗi cậu chuyện gì, cái miệng nhỏ xíu của cô bé lại chu ra, trông đáng yêu kinh khủng. Kei cúi xuống hôn vội lên cái miệng nhỏ xíu đó rồi đưa tay ôm chặt cô bé vào lòng thì thầm :

-Tổ rất nhớ cậu. Lucy ! Hai tuần không gặp mà tổ cứ tưởng là hai thế kỉ trôi qua cơ. Nếu thời gian đó còn kéo dài thêm một phút nữa thôi chắc tổ sẽ phát điên lên vì nhớ cậu mất.

Lucy lặng im nghe Kei nói mà thấy lòng mình tràn ngập hạnh phúc. Lucy cũng thế. Cô bé cũng nhớ Kei chết đi được. Mặc dù ngày nào Kei cũng nhắn tin cho cô, nhưng đối với Lucy như thế vẫn chưa đủ. Cô bé muốn được gặp Kei cơ. Được gặp cậu ấy và được Kei ôm vào lòng như lúc này vậy.

-Kei à ! Lucy ngước lên, đôi mắt long lanh.

-Sao ?

-Cậu nói là thi xong sẽ tặng tổ một thứ thật ngọt ngào !

Kei đưa tay véo má Lucy mỉm cười.

-Nhớ rồi !

Mở khóa ba lô cậu lấy ra một hộp quà nhỏ đưa cho Lucy, cô bé hơi ngạc nhiên, còn tưởng thứ ngọt ngào là bánh hay kẹo hay...một thứ khác chứ...

-Thứ ngọt ngào mà cậu nói là đây hả Kei ?

-Ừk ! Cậu mở ra đi.

Lucy nhẹ nhàng mở chiếc hộp nhỏ ra. Bên trong là một thỏi son môi cực đẹp, cô nhóc reo lên thích thú:

-Wao !!! Dễ thương quá. Nhưng rồi cô nhóc ngước lên thắc mắc.-Nhưng nó ngọt ngào chỗ nào vậy Kei ?

Kei đưa tay mở nắp thỏi son và dịu dàng quệt nhẹ nó lên môi Lucy, một màu hồng nhạt phủ lên bờ môi nhỏ bé của cô, thơm dịu.

-Ném thử xem Lucy !

Lucy đưa lưỡi ra nếm theo lời Kei thì quả thật trong miệng cô bé có một hương vị ngọt ngào y như kẹo dâu vậy, cô bé thích thú cười toe toét:

-Đúng là ngọt thật ! Thơm nữa !!! Y như kẹo dâu vậy !!!

Thế là cô nhóc quệt lên rồi lại nếm, rồi lại quệt, nếm mãi không thôi. Kei nhìn Lucy nhăn nhó giành lấy thỏi son nắp lại cần nhân:

-Dù thơm hay ngọt thì chức năng chính của nó vẫn là son môi, cậu đừng có ăn nó như ăn kẹo thế chứ Lucy !

-Hơ...!!!! Nhưng tớ muốn ngọt mà...Lucy phụng phịu.

Kei ghé môi hôn lên môi cô bé một nụ hôn dài. Dịu dàng ! Đây chính là viên kẹo ngọt nhất mà Lucy muốn. Quả thật sau đó thì cô nhóc không còn đòi gì nữa mà đỏ đỏ mặt ngồi lặng im ngắt những cánh hoa trắng muốt bên cạnh. Kei mỉm cười khoác vai cô bé ngồi dựa hẳn vào vai mình và cả hai ngẩng lên ngắm mặt trời đỏ rực đang lặn dần....

Nhưng cả Lucy và Kei đều không biết rằng, chính lúc hai người đang hạnh phúc nhất, thì có một kẻ đang đau khổ đứng núp ở phía sau gốc cây gần đó. Đó là Nhật Dạ. Cô bé đã chứng kiến từ đầu cho đến cuối nụ hôn ngọt ngào của hai người mà thấy trái tim dường như tan nát. Nắm chặt hai bàn tay, cô bé gạt nước và chạy thẳng về phía nhà thờ...

Kei và Lucy thì cứ rong ruổi từ bờ sông cho đến con đường về nhà. Lúc này đã 20h00. Đèn trong nhà Lucy tối om. Chú Khánh và dì Thanh vẫn chưa đi làm về. Kei đưa cô bé lên nhà và ngồi chọc phá con mèo mập. Cô nhóc của cậu thì cứ dán mắt vào chiếc gương với cây son môi nghịch ngợm...

-Cậu vẫn chưa chán hả Lucy ?

-Hi hi !!! Chưa !!!

Lucy không nếm vệt son nữa mà ngồi im ngắm nghía màu hồng phớt tươi tắn trên môi mình. Kei đúng là có con mắt tinh tường mà, quả thật màu sắc này rất hợp với cô bé, rất tự nhiên và rạng rỡ nữa. Kei vẫn ngồi im quan sát Lucy, khi thấy nụ cười của cô bé thì khuôn mặt cậu có lúc hơi đỏ và hơi ngây ngô. Lucy đáng yêu quá. Dù ở bên cạnh cô bé khá lâu nhưng cậu vẫn không thể không ngạc nhiên khi thấy vẻ dễ thương của cô bé. Nhất là khi đôi môi bé nhỏ phớt hồng rung rinh và đôi mắt long lanh như có bao nhiêu ngôi sao băng trong đó ngước lên nhìn cậu.

Kei gãi đầu bối rối, Lucy quả thật rất dễ thương. Nhưng mà cái vẻ dễ thương đó...nó làm cho Kei có cảm giác muốn phạm tội quá... Ngồi được một lúc thì cậu chậm chạp đứng dậy. Có vẻ như Kei lo lắng ở lại một chút nữa cậu sẽ tự biến mình thành kẻ xấu thật mất...

-Cậu đi ngủ đi Lucy ! Tớ về đây.

Lucy nhìn lên ngạc nhiên, nhưng cô bé vội bật dậy chạy lại ôm chầm lấy cậu từ phía sau nhõng nhẽo:

-Khoan đã ! Tớ chưa muốn ngủ đâu. Kei !!!! Cậu ở lại chơi với tớ một lát nữa đi. Ở nhà một mình tớ sợ ma lắm!

Được ôm như vậy thì Kei cũng hạnh phúc lắm, nhưng cậu vẫn nhẹ nhàng gỡ tay Lucy ra.

-Không được Lucy ! Ngày mai chúng ta phải đi chơi từ sớm. Cậu không đi ngủ thì mai không có sức để đi đâu. Ngoan lên giường ngủ đi nào !

-Không ! Không ! Không !!!!!

Cô nhóc vẫn ôm chặt lấy Kei, có nói thế nào cũng không chịu buông ra. Con mèo mập ngồi nhìn hai người ngáp dài chán ngán rồi nhảy lên giường, đã đến giờ ngủ của nó rồi, thế mà cô chủ cứng đầu của nó vẫn còn nhổng nhèo với người yêu, không chịu noi gương nó tí nào cả. Thật là hư quá !

Dùng dằng một lúc thì Kei hết kiên nhẫn, cậu gỡ mạnh tay Lucy ra rồi đẩy cô nằm vật ra giường. Đang lúc cô nhóc còn ngơ ngác thì cậu cũng nằm đè lên Lucy và hôn lên môi cô bé, một nụ hôn dài kéo dần xuống cổ. Tự nhiên tim Lucy đập loạn thình thịch, cả người cô bé cứng đờ và cô thấy hình như môi mình hơi run. Lucy cố đẩy Kei ra, nhưng cậu vẫn ôm chặt lấy cô trên giường, đôi môi ấm áp vẫn lướt nhẹ trên cổ cô bé...

Kei đang làm gì thế này ? Lucy run run, cô bé nhắm chặt mắt sợ hãi. Đôi môi hồng mấp máy, hơi thở Lucy vội vã hơn và nhịp tim cô cũng nhanh hơn bình thường...

Ôm chặt Lucy trên giường một lát, Kei từ từ thả cô bé ra cười tinh quái:

-Ha Ha Ha ! Xem tim ai đang đập thình thịch kìa. Muốn tớ ở lại thì cũng được thôi. Nhưng báo trước cho cậu biết. Tớ còn đáng sợ hơn mấy con ma nhà cậu gấp mấy lần nữa đó !

Lucy nhìn cậu phụng phịu. Cô nhóc đã quên mất Kei của cô là người nguy hiểm như thế nào rồi. Đúng là nếu đem so với Kei thì mấy con ma ở nhà Lucy chẳng là gì cả. Đưa tay xoa xoa đầu cô bé cậu mỉm cười ra lệnh:

-Ngoan ngủ đi !!!!

Hiển nhiên Lucy phải ngoan ngoãn làm theo rồi. Lặng nhắng một lát Kei mà lột xác biến thành ác quỷ và ăn tươi nuốt sống cô thì chết ! Kei đi ra ngoài rồi Lucy mới dám bước xuống giường đến bên cửa sổ nhìn xuống. Kei cũng biết cô bé sẽ làm như vậy. Cậu đứng dưới sân đưa tay vẫy vẫy, miệng lẩm bẩm:

-Con nít thì phải đi ngủ sớm chứ !

58. Chương 58

Tung tăng trên con đường vàng rực ánh điện, Kei vẫn hớn hở khi nhớ lại nụ hôn với Lucy, bắt cô bé đi ngủ sớm nhưng xem ra có người hôm nay sẽ khó ngủ đây...

Nhưng vừa về đến phòng trọ Kei đã thấy có một bóng trắng đang đứng chờ cậu. Đó là Nhật Dạ, nhìn thấy Kei, cô bé vội chạy ra mừng rỡ :

-Kei !!!!

-Nhật Dạ ! Sao cậu lại ở đây ? Phong đâu rồi ?

-Phong ở lại nhà thờ, sáng mai cậu ấy mới về. Nhật Dạ nói bằng một giọng khàn khàn, trên khóe mắt còn rơm rớm nước. Kei nhìn cô bé lo lắng :

-Sao vậy Nhật Dạ ? Cậu mới khóc đấy à ? Đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Nhật Dạ cúi mặt xuống, nước mắt rơi lã chã, cô bé lặng im không nói gì, cả người cô lạnh buốt vì đứng lâu ngoài trời. Kei vội cầm túi xách cho cô bé và kéo cô vào nhà.

-Đừng khóc nữa Nhật Dạ ! Nói cho tớ nghe đã xảy ra chuyện gì vậy ? Sao cậu lại ở đây ?

Đưa hộp khăn giấy cho Nhật Dạ. Kei nhìn cô lo lắng, chưa bao giờ cậu thấy Nhật Dạ như thế này cả. Tại sao cô ấy không về nhà mà lại tới tìm cậu giờ này chứ ? Cô bé kia không khóc nữa. Cô lôi trong túi ra mấy lon bia mới mua và khui một lon đưa cho Kei :

-Tớ đang có chuyện buồn. Uống với tớ nhé !

Kei miễn cưỡng đưa tay nhận lấy lon bia của Nhật Dạ và từ từ đưa lên miệng nhìn. Nhìn cô bé cậu hơi nghi ngại, Nhật Dạ hôm nay thật kì lạ, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy nữa. Nhật Dạ nắm chặt hai tay nhìn cậu cố thốt lên một cách khó khăn:

-Chúng ta cùng về Mỹ nhé. Kei !

-Về Mỹ ? Kei ngạc nhiên nhìn Nhật Dạ.-Sao tự nhiên cậu lại muốn về Mỹ thế ?

-Không tự nhiên đâu. Kei !!! Nhật Dạ ngược lên giận dữ.-Nếu chúng ta ở đây. Tổ sẽ mất cậu vào tay Lucy. Tổ không muốn điều đó xảy ra. Kei !!! Tổ không thể để mất cậu được. Cậu đã được quyết định sẽ trở thành chồng tổ sau này mà. Sao cậu lại còn trở thành người yêu của Lucy chứ?

-Nhật Dạ à. Kei đặt lon bia xuống cau mày nhìn cô bé trước mặt mình.-Cậu đừng chơi trò trẻ con như trước đây nữa. Chúng ta đã lớn rồi. Rồi mỗi người sẽ có một con đường khác nhau. Tổ yêu Lucy và muốn ở lại nơi này, rồi sau này cậu cũng sẽ tìm được nửa kia của mình. Đừng ngốc nghếch làm theo những gì đã nghĩ trong quá khứ nữa.

-Cậu yêu Lucy ư ? Tổ không chấp nhận điều này. Dù cậu có nói gì tổ cũng không chấp nhận đâu. Cậu là của tổ, tổ sẽ đưa cậu sang Mỹ cùng tổ.

-Nhật Dạ, cậu đừng như vậy nữa...

Kei đang định nói gì thì bỗng dưng cậu thấy bóng Nhật Dạ mờ nhạt trước mắt mình, rồi cậu từ từ ngã xuống trước mặt cô bé...

-Xin lỗi ! Nhưng tổ không còn muốn cạnh tranh công bằng nữa. Tổ sẽ giành lại cậu từ tay Lucy. Dù cho có phải trở mặt với cô ấy...

59. Chương 59

Sáng tinh mơ.

Một buổi sáng đẹp trời có màn sương lạnh mờ ảo. Lucy nhẹ nhàng khoác ba lô đi ra trạm chờ xe bus. Cô nhóc có vẻ rất háo hức cho buổi đi chơi hôm nay. Đây là kì nghỉ hè đầu tiên của cô ở vùng đất này, thật là không thể chờ thêm một giây một phút nào nữa. Mới sáng sớm cô đã chạy thẳng đến phong trọ hai đứa bạn rồi. Nhưng xem ra có người cũng háo hức không kém và tới cùng lúc với cô nhóc.

-Lucy ! Tối sớm thế ?

-Phong ! tối qua cậu ngủ ở nhà thờ à ?

-Ừ ! Hôm qua nhà thờ hơi nhiều việc. Nhìn cánh cửa phòng đang đóng kín mít, Thanh Phong thở dài.-Hình như Kei còn chưa dậy thì phải. Thằng nhóc này. Rõ ràng đã hẹn 6h30 mà.

Thanh Phong bước xuống khỏi con bọ đen đỏ của mình đi tới gõ cửa. Nhưng cánh cửa không khóa. Sau hai cú gõ mạnh thì nó bị hé ra. Thanh Phong bước vào lớn tiếng:

-Thằng nhóc này ! Bất cần đến thế là cùng. Đi ngủ mà không đóng cửa lỗ ăn trộm vào thì tính sao ?

Lucy cũng lò dò bước vào. Kei vẫn chằm chằm kín mít không biết là đã có ai vào nhà. Thanh Phong đứng chống nạnh trước cậu lớn tiếng:

-Kei ! Cậu còn định ngủ cho đến khi nào ?

Vừa nói cậu vừa tiện tay lôi cái chăn đang trùm kín trên người Kei ra...

Và...

Một cảnh tượng khiến cả hai giật mình...

Kei đang ôm Nhật Dạ...

Cả hai đều không có một mảnh vải trên người...

-Kei !!!! Nhật Dạ !!!! Dậy mau. Hai cậu đang làm cái gì thế này ????

Thanh Phong hốt hoảng vội trồm lại cái chăn lên hai người hét lớn, nghe tiếng cậu nhóc, Nhật Dạ từ từ tỉnh dậy, rồi cô giật mình nhìn xuống cơ thể và vội vàng kéo chiếc chăn lên che người hốt hoảng. Còn Kei vẫn nằm im như không nghe thấy được tiếng gọi của Thanh Phong. Diên tiết, cậu ném mạnh cái nón bảo hiểm và chạy vào nhà tắm múc một ca nước lạnh tạt mạnh vào mặt Kei, gào lớn giận dữ:

-Kei !!!! Dậy mau lên !!!!!!!

Giật mình khi nghe tiếng quát của Thanh Phong cộng thêm tác dụng của ca nước lạnh, Kei chậm chạp ngồi dậy đưa tay lên bóp trán. Cả đầu cậu đau buốt quay cuồng, những viên thuốc mê vẫn chưa tan hết. Sau vài giây, cậu đã nhận ra Nhật Dạ đang ở bên cạnh mình, cả hai đều không có một mảnh vải trên người. Kei tái mặt. Còn chưa biết đã có chuyện gì xảy ra thì cậu đã thấy cái bóng trắng trước mặt mình lảo đảo đứng dựa vào tường. Lucy đang nhìn cậu. Mặt tái nhợt...

-Lucy...

-Á Á Á...!!!!!!!

Cô bé giận dữ gào lên rồi lao ra ngoài. Thanh Phong vội vàng chạy theo cô, không quên ném lại cho Kei một cái nhìn đầy giận dữ...

Lucy cứ cắm đầu chạy như điên về phía trước. Bây giờ cô không còn nghĩ được gì nữa. Nước mắt cô trào ra. Cay xè, đôi môi nhỏ bé mím chặt đau đớn. Tại sao Kei lại làm như vậy. Tại sao Kei lại có thể làm như vậy với Nhật Dạ. Tại sao cậu ấy lại phản bội lại cô. Cậu đã nói là yêu Lucy mà lại làm ra chuyện đó sao ? Tại sao ????

-Lucy ! Lucy ! Dừng lại đi. Lucy !!!!!

Thanh Phong ôm chặt lấy Lucy giữ cô bé không để cô chạy tiếp nữa. Từ này đến giờ Lucy đã lao vụt qua mấy con đường đầy xe cộ qua lại. Nếu để cô bé mất bình tĩnh, có thể Lucy sẽ gặp tai nạn...

-Tại sao ? Tại sao ???? Lucy khóc nức lên, cả người cô bé run rẩy rồi khụy xuống.-Tại sao lại phản bội tớ ? Tại sao lại đối xử với tớ như vậy ? Tại sao ?

Lucy vẫn cứ khóc nức nở. Thanh Phong ôm chặt cô bé trong lòng cố gắng vỗ về. Phải mất mấy tiếng sau cậu mới dỗ dành được Lucy về nhà, trong trạng thái như người mất hồn.

Trong căn phòng trọ của Kei.

Đến bây giờ cậu vẫn chưa hết sốc. Nhật Dạ vẫn ngồi im bên cạnh cậu không nói gì.

-Nhật Dạ...

Sau một lúc lấy lại bình tĩnh, cậu cau mày quay sang cô bé đang ngồi bên cạnh mình, cô bé cũng quay sang, có vẻ hơi bối rối.

-Nhật Dạ. Thực ra chuyện này là sao ? Tại sao tớ và cậu...

Kei ngáp ngừng không nói được, khuôn mặt cậu đỏ bừng lên giận dữ. Nhật Dạ vẫn im lặng, cô bé lúng túng tránh ánh mắt của Kei đang nhìn mình.

-Nhật Dạ. Tớ qua cậu đã bỏ gì vào trong lon bia đưa cho tớ ư ? Tại sao uống xong tớ lại gục xuống không còn biết gì nữa. Rồi khi tỉnh dậy lại thành ra thế này...

Kei nhìn Nhật Dạ nghi hoặc, cô bé mặt đỏ bừng nhìn lên.

-Kei à...Hôm qua cả tớ và cậu đều uống say. Vì vậy chúng ta đều không làm chủ được bản thân...

-Không đúng !!! Kei quát lớn.-Tớ chỉ mới uống một hớp thì làm sao mà say được. Mà cho dù có say đi chăng nữa tớ cũng không thể làm điều này với cậu được. Nhật Dạ. Có phải cậu cố tình dàn dựng nên cảnh này không ?

Nước mắt Nhật Dạ đột nhiên trào ra, cô bé nhìn Kei đầy oán trách nhưng vẫn không thốt lên một lời nào. Kei nắm chặt hai vai Nhật Dạ trợn mắt giận dữ:

-Nhật Dạ ! Cậu đã dựng nên chuyện này thật sao? Tại sao cậu lại làm như vậy ? Cậu bị điên rồi à?

-Tớ không muốn mất cậu. Tớ không thể để Lucy cướp mất cậu được. Kei ! Cậu là của tớ. Tớ phải đưa cậu sang Mỹ cùng tớ.

Nhật Dạ hét lên rồi òa khóc. Kei lặng người. Cậu không thể tin được cô bạn thân ngay thơ, trong trắng mà cậu luôn tôn vinh như một thiên thần lại có lúc làm ra những chuyện như thế này. Đúng là tình yêu đôi lúc cũng có thể làm cho con người ta trở nên mù quáng. Cậu thất vọng gục đầu xuống bên cạnh Nhật Dạ đang khóc nức nở...

-Thiên Di, Nhật Dạ...

Cánh cửa mở ra. Thanh Phong bước vào. Đôi mắt hùng hực lửa đi đến trước mặt hai người bạn giận dữ.

-Các cậu đã làm gì vậy ? Các cậu điên rồi sao ?

Thanh Phong hét um lên, cậu đã không còn giữ được bình tĩnh nữa. Kei thì vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh đứng dậy bước ra ngoài. Thanh Phong quay sang bực bội, cậu định giữ Kei lại để hỏi cho ra lẽ. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sắc lẻm của Kei, cậu nhóc không còn đủ can đảm nữa. Kei đang mất bình tĩnh, muốn sống thì không nên đụng vào cậu nhóc lúc này. Gạt cánh tay của Phong trên vai mình, cậu bước ra như người mất hồn.

-Khoan đã. Kei ! Kei !!!!

Nhật Dạ đứng dậy định đuổi theo cậu bé nhưng không được, đôi chân cô ngồi lâu bị tê nên ngã xuống sàn. Nước mắt lưng tròng. Hình bóng của Kei mờ dần rồi khuất hẳn. Sau đó dù Thanh Phong có hỏi hàng trăm lần, Nhật Dạ vẫn lắc đầu ngồi khóc một mình. Cô bé đang đau vì tình yêu không được đáp lại, hay vì nhận ra có một thứ gì đó quan trọng vừa vụt qua mắt...

60. Chương 60

Ở một nơi khác.

Cũng có người đang đau vì bị người yêu phản bội. Lucy vẫn ôm chặt Nyako nằm bẹp trên giường. Cô bé không khóc nữa, đôi mắt ráo hoảnh nhìn vào bức tường trước mặt. Đến bây giờ cô vẫn không thể tin được những điều mình vừa chứng kiến là sự thật. Kei không phải là một con người dễ dãi, Nhật Dạ lại là một cô gái trong sáng ngay thơ. Không thể nào hai người lại làm ra chuyện này được. Lucy không thể tin được... Nhưng mỗi lần lòng tin của cô bé khơi lên thì nó lại bị dập tắt ngay bởi hình ảnh khi sáng đã đập vào mắt cô...

Kei và Nhật Dạ nằm bên nhau... Không một mảnh vải trên người...

Hai tay cô bé nắm chặt vào đệm. Chuông điện thoại của Lucy rung lên. Không cần nhìn cô bé cũng biết ai đang gọi ình. Không biết từ sáng đến giờ Kei đã gọi cho cô bao nhiêu lần, nhắn tới bao nhiêu tin nhắn. Cô bé vẫn nằm yên trên giường không động dậy.

-Lucy ! Lucy ơi !!!!

Có tiếng Kei vang lên từ ngoài cổng, cô bé giật mình nhồm dậy.

-Lucy ! Ra gặp tớ đi Lucy. Lucy !!!!

Kei đập rầm rầm vào cánh cửa gào lớn. Lucy vẫn ngồi im trên giường không động dậy. Cô bé ghét Kei, giận Kei và không muốn nghe cậu nói bất cứ điều gì nữa. Tất cả những gì Lucy có trong đầu bây giờ chỉ là một nỗi căm giận đối với người yêu quý đã phản bội lại mình mà thôi.

Suốt ba ngày sau. Lucy không bước ra ngoài nữa bước, cô bé sợ rằng mình sẽ gặp lại Kei vì cô biết Kei vẫn luôn chờ cô ở bên ngoài. Lucy sợ phải đối diện với cậu. Sợ sẽ phải nhớ lại cảnh tượng đáng ghét một lần nữa...

Mặc dù vậy trong lòng Lucy vẫn luôn hi vọng, những gì mà cô thấy chỉ là một cơn ác mộng, nó không phải sự thật. Suốt những ngày Lucy giam mình trong phòng hầu như ngày nào Kei cũng đến và chờ đợi cô bé trước cổng nhà. Dựa lưng vào cổng và nhìn lên bầu trời xanh buồn bã. Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Đáng lẽ Lucy và Kei đang rất hạnh phúc cơ mà.

-Thiên Di ! Sao cháu lại đứng đây ?

Đang thần thờ suy nghĩ thì có một chiếc taxi dừng lại trước mặt cậu, chú Khánh và Bạch Dương bước ra nhìn cậu ngạc nhiên, cậu nhóc cúi đầu chào nhưng vẫn lặng im không nói gì, đôi mắt buồn hiu, chú Khánh chăm chú nhìn một lát rồi mỉm cười :

-Hai đứa đang giận nhau đấy à ? Hiếm thấy đó !

Kei gượng cười. Lần này thì không phải chỉ là giận nhau đơn thuần nữa rồi.

-Được rồi, vào nhà đi nào !

Chú Khánh mở cửa và đưa cả Kei vào. Lucy ở trong phòng nhìn ra, cả người cô bé run rẩy, Lucy vẫn chưa đủ can đảm để gặp lại Kei, mặc dù cô bé không có lỗi gì cả. Nhưng Lucy vẫn sợ phải đối diện với Kei. Sợ phải nghe cậu ấy nói những gì mà cô không muốn nghe.

-Lucy !

Nhưng dù muốn hay không thì Kei vẫn đã tới gặp cô bé rồi. Cậu ấy đã lên phòng Lucy và đang đứng ngay trước mặt cô, Trái tim Lucy đập mạnh trong lồng ngực, đôi mắt cô bé buồn bã nhìn Kei.

Im lặng...

-Lucy !!!!

- Cậu có thể giải thích cho tớ nghe được không ?

Sau cùng thì cô bé cũng lên tiếng, thu hết can đảm và thốt ra câu hỏi đã quay cuồng trong đầu mình bao nhiêu ngày qua. Kei cúi xuống tránh ánh mắt cô bé gượng gạo:

-Tớ và Nhật Dạ không hề có chuyện gì cả. Lucy ! Những gì mà cậu nhìn thấy hôm đó chỉ là hiểu lầm thôi. Thực sự tớ và Nhật Dạ không hề có chuyện gì cả...

Kei nhìn Lucy, ánh mắt cậu hơi run, buồn bã và tha thiết như đang trông đợi một điều gì đó rất quan trọng từ người con gái trước mặt cậu. Lucy ngược lên, đôi môi mím chặt giận giữ.

-Không có chuyện gì cả ? Cậu thấy tớ giống con ngốc lắm sao Kei ? Cậu và Nhật Dạ đã nằm ngủ cùng nhau mà cậu vẫn giải thích là không có chuyện gì sao ? Cậu đang kể chuyện cười sao?

-Lucy. Những gì tớ nói là sự thật. Tớ chưa hề làm gì có lỗi với cậu cả. Hãy tin tớ Lucy !

-Vậy cậu giải thích đi. Tại sao Nhật Dạ lại ngủ cùng cậu. Tại sao hai người...

Kei nhần mặt, đôi mắt khổ sở lúng túng tránh cái nhìn đầy giận dữ của Lucy. Cậu không thể giải thích cho Lucy được, cậu không thể kể lại cho cô ấy nghe sự thật được, nhưng Lucy thì không thể hiểu được nỗi khổ tâm của cậu, cô bé vẫn còn rất giận Kei. Nhất là khi Kei tránh ánh mắt của cô và không thể giải thích cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra trong đêm đó.

-Cậu đi đi Kei.

-Lucy...

-Tớ ghét cậu !!! Tớ không muốn nhìn thấy cậu nữa... Lucy nhìn Kei với đôi mắt lạnh lùng và căm giận,

-Lucy...Kei ngược lên nhìn cô đau khổ. Bàn tay hơi run đưa lên muốn chạm vào vai cô bé trước mặt, nhưng cậu không đủ can đảm...

-Cả đời này tớ cũng không muốn nhìn thấy cậu nữa. Cậu đi đi.

-Lucy.... Đứng như vậy mà Lucy. Chúng ta không thể kết thúc như thế này được.

Kei đi lại gần cô bé, ánh mắt cậu xa xăm, đau đớn và có cái gì đó như là sự tuyệt vọng khi nghe những lời Lucy vừa nói, đôi tay run rẩy của cậu từ từ đưa lên khuôn mặt bé nhỏ đang rơm rớm nước mắt của Lucy rồi ôm chầm lấy cô bé. Vội vàng, sợ hãi và xót xa.

-Tớ yêu cậu Lucy ! Tớ không muốn mất cậu. Hãy tin tớ Lucy. Tớ chưa bao giờ phản bội cậu và cũng không bao giờ phản bội cậu. Lucy !

Lucy im lặng. Đầu cô bé rối tung lên, những hình ảnh đáng ghét vẫn hiện về, rõ mồn một, trái tim Lucy như vỡ tan ra, nhưng những gì mà Kei nói lại đem tới cho cô bé một chút hi vọng. Cô bé nhắm chặt mắt, trái tim thất lạc lại với những câu hỏi trái ngược nhau.

“Kei. Cậu coi tớ là con ngốc sao ? Chính tớ đã thấy cậu ôm chặt Nhật Dạ khi cả hai người không mặc đồ và nằm trong chăn cơ mà. Vậy mà cậu vẫn nói là không phản bội tớ được ư ?”

Nhưng đến đây đầu cô bé lại vang lên một lời bào chữa cho Kei, “Kei chưa từng nói dối, những gì mà Lucy biết về Kei thì Kei là con người đứng đắn, cậu không thể làm ra những chuyện như thế này được”.

Nhưng mà...

Lucy như phát điên lên, những hình ảnh đó... Kei và Nhật Dạ...

-Buông tớ ra !!!

RẦM !!!!!

Lucy xô mạnh Kei ra ngoài và đóng sầm cửa lại. Kei ở bên ngoài, đưa tay chống vào tường, cậu gục đầu xuống thất vọng. Lucy đã không tin cậu. Mà đúng là không thể bắt cô bé tin cậu. Chính Lucy đã tận mắt chứng kiến cậu nằm ngủ cùng Nhật Dạ cơ mà. Dù Kei có vô tội đi nữa thì “tình ngay lí gian” cậu không thể minh oan ỉnh được. Kei vẫn cứ đứng lặng mãi ngoài cửa phòng Lucy buồn bã, không biết đã mấy tiếng trôi qua cậu mới có đủ sức đi từng bước chậm chạp xuống dưới nhà.

Lucy biết Kei đã đứng ngoài phòng mình rất lâu. Khi cậu đi rồi cô bé mới thấy nhói lòng, cô chỉ muốn chạy ra khỏi phòng ngay lập tức, muốn giữ Kei lại, muốn ôm chặt lấy cậu ấy, muốn quên ngay đi cơn ác mộng mà mình đã gặp. Nước mắt cô bé rớt xuống tay, bỏng rát. Lấp ló qua bức rèm cửa sổ, Lucy thấy Kei đã đi ra đến cổng vẫn dừng lại ngược lên phòng Lucy buồn bã...

61. Chương 61

Sau ngày xảy ra chuyện ở phòng trọ, Kei không còn trở về đó, cậu cũng không trở về biệt thự nhà họ Hà, không ai biết cậu đã đi đâu, mặc dù Nhật Dạ đã cho rất nhiều người đi tìm Kei nhưng vẫn không được. Chỉ có Thanh Phong là biết được hành tung về người bạn thân của mình. Có một chỗ bí mật mà cả cậu và Kei luôn đến mỗi khi cần yên tĩnh, đó là tòa tháp chuông trong nhà thờ. Buổi chiều nào từ nhà Lucy trở về, Kei cũng lên đây buồn bã nhìn trời...

-Cậu lại ở đây nữa sao ?

Đang ngồi trên thanh lan can nhìn ra xa thì Kei nghe tiếng Thanh Phong bước lên. Cậu vẫn ngồi im nhìn lên bầu trời không buồn quay lại.

-Rất cuộc thì giữa cậu và Nhật Dạ đã xảy ra chuyện gì. Đến bây giờ tớ vẫn không tin là cậu dám làm chuyện này với cô ấy. Cậu đâu phải là con người tệ hại như vậy chứ.

Thanh Phong bước đến gần Kei đứng dựa hai tay vào lan can. Kei quay sang lạnh lẽo:

-Giữa tớ và Nhật Dạ không hề có chuyện gì cả.

-Vậy cậu giải thích như thế nào về chuyện xảy ra hôm đó?

-Không có gì giải thích cả. Tất cả chỉ là sự hiểu lầm. Tớ thực sự chưa làm gì có lỗi với Nhật Dạ và Lucy cả. Tớ chưa hề đụng đến một cọng tóc của Nhật Dạ...

-Vậy tại sao cậu lại không giải thích được ?

Kei im lặng nhìn ra xa. Giải thích ư ? Không lẽ cậu phải giải thích rằng chuyện này đều do cô bạn ngây thơ, trong sáng của họ dần dựng nên ư ? Nếu để người khác biết chuyện này có thể sẽ khiến Nhật Dạ bị tổn thương, dù sao cô bé cũng là con gái, chỉ là do cô bé nhất thời bột bột mà thôi. Kei không muốn làm gì tổn hại đến danh dự và trái tim Nhật Dạ cả...

Dù rất giận Kei, nhưng khi nhìn khuôn mặt khờ khạo đến tội nghiệp của cậu nhóc thì Thanh Phong bỗng thấy chạnh lòng...

“Thằng ngốc phiền phức này...”

Sáng hôm sau cậu đến nhà Lucy, xem ra cô bé vẫn còn buồn nhiều lắm. Dù rất lịch sự tiếp chuyện Thanh Phong, nhưng nụ cười và ánh mắt của Lucy luôn tỏ ra gượng gạo. Không vòng vo nữa, cậu vào thẳng vấn đề:

-Ngày nào Kei cũng đến đây tìm cậu hả Lucy ?

Cô bé hơi bất ngờ về câu hỏi của Thanh Phong, cô ngược lên buồn bã rồi gật đầu.

-Cậu không chịu gặp cậu ấy sao ?

Lucy vẫn lặng im, cô bé cố nén một tiếng thở dài. Mỗi lần nhắc hay nhớ đến Kei là trái tim Lucy lại loạn nhịp lên trong lồng ngực.

-Kei và Nhật Dạ chơi thân với tớ từ khi còn nhỏ. Tớ chưa bao giờ nghĩ hai đứa nó lại có hành động như vậy. Nhất là khi Kei đã là người yêu của cậu, sự thật đến bây giờ tớ vẫn còn thấy bị sốc lắm.

-Tớ cũng không muốn tin đó là sự thật đâu. Nhưng chính tớ đã chứng kiến chuyện này. Cậu bảo tớ phải tin Kei như thế nào được chứ?

-Hôm qua Kei nói với tớ là nó chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cậu. Tất cả những gì chúng ta thấy chỉ là hiểu lầm thôi. Mặc dù vậy nó vẫn không giải thích gì với tớ cả. Nhưng tớ cảm thấy nó nói thật. Ít ra thì trong mắt tớ. Kei cũng là một đứa bạn có đạo đức.

Suy nghĩ một lát, Lucy ngược lên:

-Nhật Dạ thế nào rồi ?

-Mấy hôm nay cô ấy không tới nhà thờ. Hình như cô ấy hơi bị kích động, vì sau hôm đó Kei đã tránh mặt cô ấy. Cô ấy đã cho người đi tìm nó khắp nơi nhưng Kei vẫn không trở về nhà .

-Sao Kei lại làm vậy. Dù sao cậu ấy cũng phải tỏ ra có trách nhiệm một chút chứ.

-Tớ cũng không rõ. Từ trước đến giờ nó chưa từng hành động như vậy. Nhưng xem ra lần này nó có vẻ rất giận Nhật Dạ thì phải.

-Kei giận Nhật Dạ ư ? Chuyện này là sao ?

-Tớ không rõ. Vì vậy Lucy hãy thử gặp và nói chuyện với Kei đi. Có thể trong chuyện này quả thật có hiểu lầm..

Lucy im lặng không nói gì. Cô bé vẫn mơ hồ. Mọi thứ cứ rối tung lên như tơ vò. Lucy không còn biết phải làm gì. Không còn biết phải tin vào điều gì nữa. Tin vào Kei hay tin vào những gì mà mình đã nhìn thấy...

62. Chương 62

Buổi chiều.

Lucy một mình loay quanh bên bờ sông. Sau một tuần giam mình trong phòng, bây giờ ra ngoài Lucy vẫn không có cảm giác thoải mái gì cả. Có lẽ trái tim cô vẫn còn đè nặng, mọi thứ vẫn rối tung lên trong đầu cô bé. Lucy đứng bên cây cầu, hai tay dựa vào thành bê tông nhìn mãi xuống dòng nước vàng rực bên dưới.

Những lời nói của Thanh Phong lại vang lên trong đầu cô bé “Kei nói rằng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cậu”, “những gì chúng ta thấy chỉ là hiểu lầm”. Những lời này Kei cũng đã từng nói với Lucy rồi, cậu ấy

đã nói một cách tha thiết và mong Lucy tin cậu ấy. Cô bé muốn tin...Nhưng những hình ảnh đáng ghét về Kei và Nhật Dạ vẫn chưa biến mất khỏi đầu Lucy...

Mặt trời đi xa dần, những tia nắng vàng đã đổi màu đỏ rực, cả dòng sông loang loáng. Lucy vẫn đứng nhìn về phía chân trời buồn bã...

-Lucy !!!

Giật mình quay lại khi nghe tiếng gọi phía sau, cô bé thấy có một chiếc xe hơi màu đen mới công đang lùi lại gần mình. Cánh cửa mở ra. Hải Dương bước ra mỉm cười nhìn cô bé.

-Sao em lại đứng đây ?

Lucy cũng muốn hỏi lại Hải Dương câu này lắm. Nhưng bây giờ cô bé cũng chẳng còn tí hứng thú nào để thắc mắc về những việc của ông anh trai khó chịu này nữa rồi.

Thấy cô bé nhìn mình buồn bã. Hải Dương tiến lại gần quan tâm.

-Em sao thế ? Có chuyện gì buồn à ?

Lucy gạt đầu. Khóe mắt cay cay. Hải Dương im lặng nhìn cô bé một lúc rồi cầm tay Lucy kéo vào xe.

-Đi với anh nào !

-Đi đâu ? Cô bé lo lắng ghì người lại, nhưng đã trễ, Hải Dương đã đẩy cô lên xe.

-Tới nơi giúp em hết buồn !

-Hả ?

Thế là chiếc xe chạy thẳng đưa Lucy vào thị trấn và dừng lại trước một quán rượu sang trọng.

“Một quán bar ư ?”

Lucy ngược lên nhìn tấm bảng hiệu có những dây đèn màu lấp lánh. Nhưng khác với những gì mà Lucy tưởng tượng, bên trong quán không phải là một nơi ăn chơi nhảy nhót của đám dân chơi thượng lưu, mà là một không gian yên tĩnh, sáng rực, lung linh của những ánh đèn chùm, khác hẳn với màn đêm mờ ảo của đèn đường bên ngoài. Hải Dương dắt Lucy lại một chiếc bàn ở giữa phòng, đây là trung tâm ánh sáng của những chùm đèn màu trên trần chiếu xuống. Một người phục vụ trong sơ mi âu phục thắt nơ đen bước lại.

-Xin hỏi hai vị dùng gì ?

Quay lại người nhân viên, Hải Dương bình thản:

-Lấy cho tôi đồ uống như mọi khi. Còn cô bé này, anh lấy thức uống gì không có cồn ấy nhé.

-Vâng ! Xin quý khách đợi một lát.

Người nhân viên lịch sự quay đi, lát sau anh ta bưng ra một chai rượu Pháp và một li nước màu hồng tuyệt đẹp.

Quán rượu này khá yên tĩnh, nó mang đậm phong cách châu Âu cổ điển. Ở trên một bục cao, có một người nghệ sĩ đang chơi Piano. Nhìn anh ta say đắm hòa mình vào những nốt nhạc, Lucy cảm thấy có gì đó bồi hồi xao xuyến. Trong một buổi chiều tà, Lucy đã được nghe Kei chơi đàn, lúc ấy cậu cũng đắm chìm vào những nốt nhạc y như người nghệ sĩ này bây giờ. Nhưng bản nhạc mà Kei chơi Lucy chưa bao giờ được nghe lại cả. Từ trước đến giờ Lucy cũng chưa gặp một phong cách của người nghệ sĩ nào giống như cậu ấy cả.

Thấy cô bé dán mắt vào người nghệ sĩ chơi piano mơ màng. Hải Dương đưa tay xoay nhẹ khuôn mặt Lucy về phía mình dịu dàng:

-Sao thế ! Em thích nơi này chứ ?

Lucy gượng cười gạt đầu:

-Em thấy ngạc nhiên quá.

-Chuyện gì?

-Em cứ tưởng những người như anh thì phải thường xuyên đến vũ trường, quán bar chứ, đó là những nơi đông vui nhộn nhịp. Em không nghĩ nơi này thích hợp với anh.

-Anh chỉ đến những nơi đó khi cảm thấy cần thiết cho công việc thôi. Mà em cũng rất ghét những nơi ồn ào phức tạp mà.

-Sao anh biết ?

63. Chương 63

-Chúng ta là anh em mà. Đương nhiên anh biết em gái anh sẽ có sở thích giống mình chứ.

Hải Dương mỉm cười. Nhìn anh lúc này thì ai mà dám nói anh là con quỷ máu lạnh nhà họ Hoàng chứ. Trông Hải Dương bây giờ giống hệt một người anh trai mẫu mực hơn. Lucy mỉm cười buồn buồn đưa ly nước lên miệng. Cô bé chẳng biết nó có mùi vị gì nữa, cô chỉ thấy nó có một màu hồng đặc trưng mà thôi. Nhưng sau khi rời khỏi đây có thể Lucy cũng sẽ không nhớ được cả màu sắc của nó nữa.

-Vậy...vấn đề của em là gì ?

-Dạ ?

-Kẻ nào đã dám làm em gái anh buồn ? Nói với anh đi. Anh “xử đẹp” nó cho !

Lucy cười méo mào. Hải Dương đúng là dân xã hội đen. Đụng chuyện gì cũng đòi chém giết.

-Ai trong số hai thằng nhóc đó. Là Thiên Di phải không ?

Lucy giật mình ngược lên.

-Vậy đúng là nó rồi ! Nó đã làm gì em thế ?

-Cậu ấy đã phản bội lại em. Lucy cúi xuống thiếu não.

-Hả ? Hải Dương ngạc nhiên đặt ly rượu xuống bàn.-Thằng nhóc đó ư? Em không nhầm đó chứ ?

-Sao anh lại hỏi vậy ?

Lucy nghiêng đầu khó hiểu. Hải Dương đưa tay chống cằm nhìn Lucy chăm chăm:

-Theo anh thấy thì thằng nhóc đó rất yêu quý và trân trọng em. Làm sao nó có thể phản bội em được. Em có nhầm không đó ?

Lucy tròn mắt ngạc nhiên, cô bé không ngờ Hải Dương lại nói về Kei như vậy. Ít ra thì sau những lần gặp gỡ. Kei cũng đã để lại khá nhiều ấn tượng xấu với Hải Dương, cứ tưởng rằng anh ta sẽ rất ghét và trả thù Kei ngay khi có cơ hội chứ, nhưng xem ra Lucy đã nhầm. Hải Dương là người công tư phân minh chứ không phải kẻ thù dai, nhỏ nhen như cô bé vẫn nghĩ.

-Anh thấy vậy thật sao ?

-Ừk ! Hải Dương gật đầu.-Thế rốt cuộc giữa hai đứa đã có chuyện gì ?

Lucy cúi xuống im lặng một lát, rồi cô bé bắt đầu kể lại tất cả những gì đã xảy ra, cả những khúc mắc trong lòng mình bấy lâu, không thiếu một chi tiết nào. Không hiểu sao trước mặt Hải Dương bây giờ cô bé cảm thấy rất thoải mái, thân thiết. Một cảm giác của hai anh em ruột chứ không có tí gì dè phòng, dè dặt như trước nữa.

Hải Dương vẫn im lặng lắng nghe câu chuyện của Lucy, đôi lúc anh mỉm cười một cách thú vị, đến lúc Lucy nói xong xịu mặt nhìn mình. Hải Dương mới ngược xuống nhìn Lucy an ủi.

-Anh hiểu rồi. Em gái ngốc ! Vậy là em nghĩ mình bị thằng nhóc lừa tình à ?

Thấy Lucy vẫn xịu mặt nhìn mình, Hải Dương phá lên cười, những người khách xung quanh giật mình quay sang nhìn hai người. Lucy đỏ mặt xấu hổ, cô bé dằn mạnh hai tay xuống bàn phụng phịu:

-Có gì đáng cười lắm sao ?

Hải Dương vẫn không ngừng cười, anh đưa tay xoa đầu Lucy.

-Em đúng là một con nhóc ngây thơ. Mới tí tuổi đầu đã bày đặt yêu. Đã thế lại còn bị người ta xỏ mũi nữa chứ. Đúng là ngốc hết chỗ nói mà, Không thể tin nổi em là em gái của anh đó !

-Em về đây.

Thấy Hải Dương nói chàm nọc mình, Lucy vùng vằng đứng dậy. Hải Dương vội cầm lấy tay cô bé kéo lại, cố gắng nhìn cười xoa dịu:

-Được rồi ! Được rồi ! Anh không chọc em nữa. Đừng giận mà !

Lucy ngồi xuống nhún nhót nhìn ông anh trai đáng ghét, hai mắt bắt đầu rơm rớm. Hình như cô lỡ nhận làm ác quỷ là thiên thần rồi, đã thế còn kể hết tâm sự với gã nữa chứ, ngốc thật.

-Thế em nghĩ tại sao hôm đó em lại được nhìn thấy thằng nhóc Thiên Di và cô bạn em ngủ với nhau ?

Nghe Hải Dương hỏi, Lucy ngước lên khó hiểu.

-Ý anh là sao ?

-Em ngốc lắm Lucy ! Nếu thằng nhóc đó chơi trò bắt cá hai tay thì liệu nó có ngốc đến mức để người khác bắt gặp hay không?

-Hả ? Ồ...Thì...

-Con bé Nhật Dạ cũng thích thằng nhóc đó phải không ?

-Vâng...nhưng vậy thì sao ?

-Không phải đã quá rõ rồi sao ? Em được chứng kiến cảnh tượng “vui vẻ” này rồi chia tay với thằng nhóc đó thì ai là người được lợi nhất. Sao em không thử quan sát thái độ của con bé Nhật Dạ xem như thế nào? Thay vì nghi ngờ Thiên Di sao em không nghi ngờ nó. Không lẽ em còn tin tưởng nó hơn cả người yêu của mình sao? Từ trước đến giờ chưa có ai nói cho em biết tình trường là chiến trường khốc liệt nhất hay sao ? Dù cho là bạn bè hay anh chị em, một khi đã trở thành đối thủ thì vẫn phải triệt hạ nhau không thương tiếc, chỉ để đạt được mục đích duy nhất là trở thành người chiến thắng. Nếu em không có lòng tin vào người mình yêu thì rất dễ bị đối thủ hạ gục khi gặp những tình huống như thế này. Biết chưa ?

-Hơ...ý anh là em đã hiểu lắm Kei ?

-Ồ...Chưa hiểu chuyện gì mà đã bù lu bù loa lên đòi nhảy cầu rồi. Em vẫn còn non và xanh lắm. Cô bé ạ !

Lucy ngây người. Bây giờ cô bé mới nhớ đến Nhật Dạ. Đúng là có gì đó hơi khác thường. Mọi khi cô ấy không về nhà thì đều ở lại nhà thờ, vậy tại sao hôm đó cô ấy lại ở chỗ Kei chứ. Còn Kei. Lucy nhớ rằng cậu ấy không thể tỉnh dậy mãi cho đến khi bị Thanh Phong tạt nước vào mặt, cứ như không phải là say ngủ...Lucy mơ hồ xâu chuỗi những chi tiết đó lại rồi cô bé thần thờ ngả người ra sau...

Trong đầu cô hiện lên cái tên Nhật Dạ...

-Hiểu ra vấn đề chưa ?

“Không...”

Lucy nhăn mặt lắc đầu cố không suy nghĩ tiếp nữa...

-Xem ra cô bạn thiên thần của em cũng không tuyệt vời như vẻ bề ngoài đâu nhỉ ?

Lucy nhú mày không nói gì, cô đã nhận ra mình thật ngu ngốc trong thời gian qua, cô đã hiểu làm Kei thật rồi, còn Nhật Dạ, Lucy nhăn mặt, đầu óc cô lúc này rối bời, cô đang cố ngăn bản thân để mình không nhận ra một sự thật...Nhật Dạ...

64. Chương 64

Cô bé vụng về đưa tay cầm ly nước đưa lên miệng uống cạn. Thấy hành động này của Lucy, Hải Dương hốt hoảng:

-Khoan đã Lucy ! Đây là rượu....

PHỤT !!!!!

-.....của anh...

Trước khi Hải Dương kịp nói hết câu thì khuôn mặt đẹp trai của anh đã ướn nhẹp, thảm hại. Lucy nhắm mắt, ôm miệng ho sặc sụa. Sau một lát cô bé nhìn lên hốt hoảng:

-Hải Dương ! Em xin lỗi. Anh không sao chứ ?

Cô nhóc rút chiếc khăn mùi xoa trong túi vụng về đưa lên lau nước trên mặt Hải Dương, mặt tái mét. Thì ra trong lúc cầm ly nước lên, hậu đậu thế nào mà cô bé lại lấy nhầm ly rượu của anh đưa lên miệng uống cạn. Mãi đến lúc cảm giác được vị cay xè, đắng nghét của nó Lucy mới biết là “lộn hàng” rồi. Hải Dương nhìn khuôn mặt Lucy cười mếu máo, anh đưa tay lên cầm bàn tay bé nhỏ của cô bé xuống:

-Xem ra đây là tính cách khác mà anh không giống em. May quá !

Lucy mỉm cười. Gãi đầu ngại ngùng.

-Cười được rồi sao ? Giờ anh mới biết, mỗi lần buồn mà được phun nước vào mặt người khác thì em gái anh có thể cười lại đó.

-Em xin lỗi. Lucy ngượng nghịu, lí nhí.

-Không sao. Để anh đổi cho em một ly nước khác nhé !

Nhìn ly nước trên bàn đã nhạt màu vì những viên đá tan, Lucy vui vẻ gật đầu. Có anh trai thật là tốt. Dù không phải là một ông anh lý tưởng nhưng đối với Lucy như thế này là quá tốt rồi.

Ngồi trong quán rượu, Lucy đã bắt đầu chú ý quan sát Hải Dương hơn, ngoài vẻ đẹp trai nam tính ra anh còn là người khá nhạy bén và quyết đoán. Cũng đúng thôi, đây là tố chất cần có đối với những người nắm cương vị lãnh đạo mà. Nhưng điều mà bây giờ Lucy mới nhận ra rằng. Hải Dương không phải chỉ là một kẻ máu lạnh, anh cũng là người rất tinh tế và giàu cảm xúc đó chứ. Cô còn nhớ rằng người con trai này rất yêu thương và kính trọng bố mình, ác quỷ thì liệu có cảm xúc này hay không chứ? Không ! Mọi người thấy anh giống ác quỷ có lẽ vì anh đã đeo mặt nạ quỷ sứ lâu quá mà thôi.

Liếc chiếc đồng hồ treo tường đã 23h00. Hải Dương đứng dậy đưa Lucy về nhà. Ngồi trên xe, cô nhóc dựa hẳn lưng ngã người ra sau mơ màng...

-Em đang ngắm anh đấy à ?

Hải Dương cũng dựa đầu ra sau ghế nhìn về phía trước hỏi Lucy, cô bé giật mình ngồi bật dậy quay sang lắc đầu lia lịa, ngồi thừ một lúc nghĩ ngợi thế nào cô bé lại gật gật. Thực ra thì Lucy mới chỉ liếc qua đó có vài giây thôi, nhưng cô nhóc không hiểu sao Hải Dương không nhìn cô mà lại biết cô nhìn anh ta. Thấy thái độ ngờ nghệch của Lucy, hải Dương bật cười:

-Nếu thích thì em cứ ngắm anh thoải mái đi. Đâu có ai cấm em gái ngắm anh trai mình chứ. Vả lại đâu phải ai cũng có một người anh trai đẹp trai như em chứ.

Lucy lừ mắt nhìn Hải Dương. Giờ cô bé mới biết tự tin quá mức xem ra là căn bệnh chung của con trai cả thế giới thì phải. Hải Dương đưa tay khoác vai Lucy kéo cô bé lại gần mình.

-Hết buồn chưa. Bé con !

-Ồ ! Cảm ơn anh đã dẫn em đi chơi. Em thấy khá hơn nhiều rồi.

-Vậy giờ anh đưa em về nhà nhé. À mà...Hải Dương đưa tay lên chống cằm về suy tư rồi anh quay sang mỉm cười.-Đây cũng là một cơ hội tốt. Anh đem em về nhà anh luôn nhé !

Lucy giật mình bật người ra nhìn Hải Dương hốt hoảng. Thấy gương mặt méo mào của cô nhóc. Hải Dương lại phá lên cười.

-Ha ha ha...Đừng sợ ! Anh đùa thôi. Đến nhà em rồi kìa !

Chiếc xe dừng lại trước cổng. Đèn trong nhà vẫn tối om, có lẽ chú Khánh và dì Thanh vẫn chưa về. Nhưng như thế cũng may, để hai người biết Lucy đi chơi khuya như thế này thì bị mắng mắng. Lucy nhanh nhẹn bước xuống. Hải Dương vẫn chưa kéo kính xe lên, anh nhìn theo cô bé đi vào nhà. Đột nhiên đến trước cổng Lucy đứng lại lặng im, Hải Dương còn không hiểu cô bé định làm gì thì Lucy quay sang mỉm cười, đưa tay vẫy vẫy:

-Tạm biệt anh. Anh hai !!!!

Đôi mắt Hải Dương mở to, đầy bất ngờ. “Anh hai” ư ? Lucy vừa gọi anh là anh hai. Anh không cười phá lên như khi nãy nữa mà nhìn Lucy ngơ ngác. Rồi anh cũng mỉm cười. Kính xe được kéo lên, chiếc xe chạy thẳng...

65. Chương 65

Lucy vào đến nhà, cô bé vẫn không mở điện lên. Cô cầm điện thoại soi đường lên phòng và mở toang cửa sổ cho gió lùa vào, một cảm giác mát lạnh trùm lấy Lucy. Cô bé ngồi bên cửa sổ dựa lưng vào cạnh tường suy nghĩ. Kei không hề phản bội cô. Bây giờ cô đã có đủ tự tin để khẳng định là Kei không hề phản bội cô. Chuyện này hẳn là có liên quan đến Nhật Dạ, dù Lucy cố gắng không nghĩ đến cô bạn ấy nữa nhưng trong lòng Lucy cũng đã mừng tượng ra được lí do mà Nhật Dạ lại hành động như vậy. Và lí do mà Kei không chịu giải thích rõ mọi chuyện với Lucy có lẽ vì cậu ấy sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai người, thế mà Lucy không biết được, cô bé mím chặt môi, bỗng nhiên Lucy cảm thấy có lỗi với Kei quá...

Quả thật Lucy đã quá sai lầm. Không. Phải nói là quá ngốc nghếch khi xử sự như thế với Kei trong suốt thời gian qua. Chắc hẳn những ngày qua Kei đã phải khổ tâm lắm, Lucy đã yêu Kei nhưng lại không tin tưởng vào Kei, cô cảm thấy dần vật bản thân kinh khủng, nhất là khi nhớ lại những gì mà mình đã nói khi Kei tới gặp cô. Lucy đã nói là cô ghét Kei và cả đời này không muốn gặp lại Kei nữa, dù chỉ là lời nói dối trong cơn tức giận nhưng nó cũng thật quá tàn nhẫn, Lucy nhớ là Kei đã rất buồn khi nghe cô nói như vậy, không biết lúc đó Kei có giận cô không nhưng ngày nào Kei cũng tới tìm cô, và Lucy thì lại tránh mặt cậu ấy suốt từ hôm đó, Lucy đứng là ngốc quá mà...

“Kei...”

Lucy đưa tay ôm đầu nhăn nhó. Rồi như một hành động vô thức. Cô bé cầm điện thoại gọi cho Kei. Bây giờ là 11h30. Chưa chắc gì cậu ấy còn thức, nhưng Lucy không thể ngồi chờ đến sáng được nữa.

-A lô. Đầu giây bên kia , giọng của Kei vang lên đều đều, có vẻ như cậu ấy vẫn còn thức.-Tớ nghe đây. Lucy !

-Kei ! Xin lỗi vì đã gọi cho cậu vào giờ này...

-Không sao Lucy, tớ..à không sao đâu Lucy...

Giọng Kei như gấp gấp nhưng lại ngập ngừng, rõ ràng cậu rất muốn nói chuyện với Lucy, nhưng lại sợ cô bé nổi giận nên Kei phải cố gắng dè chừng.

-Kei à ! Tớ xin lỗi cậu vì thái độ của tớ trong suốt thời gian qua.

-Hả ?

-Xin lỗi Kei !

-Cậu sao vậy Lucy, sao tự nhiên cậu lại nói vậy ?

-Xin lỗi...Tớ thật ngốc nghếch mà. Tớ đã nói là tớ yêu Kei...Nhưng lúc có chuyện xảy ra...Tớ lại không tin vào cậu. Tớ thật là một kẻ đáng ghét.

-Không phải đâu Lucy ! Cậu không có lỗi gì cả. Tất cả là tại tớ...Tất cả là tại tớ...Nhưng tớ vẫn muốn Lucy biết rằng tớ chưa bao giờ phản bội lại cậu. Tớ cũng chưa bao giờ yêu một người con gái nào khác ngoài cậu. Lucy ! Hãy tin tớ.

-Tớ tin cậu. Kei ! Tớ tin cậu !

Kei mừng rỡ hét toáng lên trong điện thoại:

-Lucy !!!! Cậu nói thật chứ ? Cậu không còn giận tớ nữa chứ ?

-Ừk...

-Vậy mai chúng ta gặp nhau nhé Lucy. Mai 7h00 tớ tới nhà cậu được không ?

-Ừk ! Tớ sẽ chờ cậu...

-Lucy à... Kei ngáp ngừng.

-Sao ?

-Tớ...rất nhớ cậu...Nhớ đến chết mất...

Có tiếng sụt sịt trong điện thoại, Lucy đang khóc, nước mắt nóng hổi lăn trên má. Cô cũng nhớ Kei lắm, cô bé nhớ Kei và thương Kei rất nhiều. Nhưng cô bé vẫn nói bằng giọng lạnh lùng cố che đi giọng khản đặc của mình, kết thúc cuộc gọi:

-Ngủ đi đồ ngốc!

Đầu dây bên kia Kei vẫn im lặng, rồi cậu nắm chặt chiếc điện thoại mỉm cười hạnh phúc. Lucy đã đồng ý gặp cậu. Cô ấy vẫn còn yêu và chịu tha thứ cho Kei, (mặc dù cậu chẳng làm gì sai cả). lúc này Kei cũng mơ hồ nghĩ đến lý do mà Lucy đã hết giận cậu, nhưng có lẽ vì vui quá nên Kei không còn muốn nghĩ gì nữa. Điều duy nhất mà cậu muốn bây giờ là lao đến gặp Lucy ngay lập tức. Một tuần trôi qua đối với cậu đã là cả một cực hình rồi, nhưng kể từ hôm nay thì khác. Kei tự nhủ sẽ không bao giờ để những chuyện như vừa rồi xảy ra một lần nữa. Cậu sẽ không bao giờ để Lucy hiểu lầm nữa, Cậu sẽ giữ chặt Lucy mãi trong tay mình...

Với tay lấy chiếc đồng hồ trên bàn, Kei nhăn nhó nhìn nó. Mới có 12h00, còn quá lâu để đến sáng. Cậu ngồi nhìn cái đồng hồ một lát rồi cầm nó lên liên tục đập mạnh nó xuống gối, lẩm bẩm:

-Chạy nhanh lên ! Chạy nhanh lên ! Cái đồng hồ chết tiệt này...

Thanh Phong nằm bên cạnh nhìn thấy hành động ngớ ngẩn của Kei thì quay người vào tường kéo chăn trùm kín đầu:

-Thằng ngốc !

66. Chương 66

Sáng sớm.

Mới 06h00 Kei đã lồm cồm bò dậy chuẩn bị tới nhà Lucy. Hôm qua vì vui quá mà cậu đã lỡ tay đập bể nát mất cái đồng hồ báo thức. Cũng may là còn chiếc điện thoại cũng có chức năng này, nếu không chắc cậu đã ngủ quên đến trưa luôn rồi.

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời đối với Kei. Nhưng khi cậu đang hớn hờ đi ra ngoài thì lại có chuyện xảy ra. Cánh cửa mới mở ra, mặt cậu đã tối sầm lại. Nhật Dạ đang đứng trước mặt cậu.

-Kei !

-Nhật Dạ. Sao cậu lại ở đây ?

-Tại sao những ngày qua cậu lại tránh mặt tớ ?

Nhật Dạ nắm chặt hai tay nhìn cậu trách móc, nước mắt nhòe đi trên khuôn mặt đẹp như thiên thần của cô bé. Kei nhìn Nhật Dạ ngượng ngùng không nói gì.

-Tớ có chuyện cần nói với cậu. Kei !

-Chuyện gì thế ?

-Chuyện hôm trước tớ đã đề cập với cậu. Chúng ta hãy cùng về Mỹ nhé !

-Không. Tớ sẽ không về đâu. Nhật Dạ, cậu đừng con nít như vậy nữa được không ? Kei lặng im nhìn ra ngoài thở dài, Nhật Dạ đúng là cô bạn rắc rối, cô bé kia vẫn không bỏ cuộc, cô nhìn lên Kei với vẻ mặt buồn bã, ánh mắt xám tha thiết...

-Cậu vẫn còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau chứ Kei !

-Hả ? Kei quay sang hơi ngạc nhiên.

-Ngày đầu tiên mà anh hai đưa cậu về nhà ấy, lúc đó tớ đang chơi gần hồ bơi và trượt chân ngã xuống hồ. Chính cậu đã lao xuống vớt tớ lên, bất chấp sự nguy hiểm của hồ nước sâu. Cậu đã cứu tớ bằng chính mạng sống của cậu. chỉ vì tớ mà cậu cũng suýt chết đuối. Và lúc đó tớ đã quyết định, suốt đời này tớ chỉ yêu và lấy một người duy nhất là cậu mà thôi. Sau này khi cậu và Phong được nhận làm con nuôi trong gia đình, chính cậu đã là người luôn bảo vệ và lo lắng cho tớ và Phong, tớ rất vui, rất hạnh phúc vì bên cạnh mình luôn có hai người bạn tuyệt vời luôn quan tâm đến mình.

-Nhật Dạ...

-Tớ cũng không nhớ là mình đã tặng cho cậu bao nhiêu xô cô la, đã từng bày tỏ tình cảm với cậu bao nhiêu lần. Nhưng lần nào tớ cũng không thành công... Tuy vậy tớ vẫn không buồn. Vì tớ biết rằng trong mắt cậu, tớ luôn là người con gái quan trọng nhất. Và tớ có thể đợi cậu, hạnh phúc đợi cậu cho đến khi cậu chấp nhận tớ là người con gái sẽ ở bên cạnh cậu suốt đời... Nhưng đến khi Lucy xuất hiện.... Từ lúc cô gái đó xuất hiện, tớ vẫn là người con gái quan trọng của cậu. Nhưng không còn là duy nhất nữa, tại sao lại như vậy chứ. Cậu vẫn thương yêu tớ, chăm sóc cho tớ, quan tâm đến tớ. Nhưng không giống như kiểu tình cảm cậu dành cho Lucy. Đến lúc này tớ mới biết là cậu đã yêu Lucy và muốn ở bên cô ấy suốt đời. Nhưng tớ không muốn như thế, tớ không muốn mất cậu...

Và tớ đã làm một việc vô cùng bĩ ỉu, tớ muốn Lucy rời xa cậu, tớ muốn chỉ có tớ là người con gái duy nhất quan trọng với cậu. Mặc dù tớ và Lucy đã thỏa thuận là sẽ cạnh tranh công bằng với nhau, nhưng khi biết mình thua thì tớ không còn muốn công bằng với Lucy nữa. Và...đây cũng là lần đầu tiên cậu giận tớ. Tớ biết tớ đã sai rồi. Nhưng tớ yêu cậu. Đối với tớ, cậu là tất cả, tớ không còn phải biết làm sao để cậu quay lại với tớ, để tớ ở lại vị trí y như trước kia. Kei ! Tớ phải làm sao đây ?

Kei cau mày, cậu cố không nhìn vào đôi mắt đẫm nước của Nhật Dạ, nó làm cho cậu thấy đau lòng. Ngập ngừng một lát cậu đi vội ra ngoài.

-Xin lỗi Nhật Dạ... Nhưng tớ có chuyện phải đi rồi, gặp lại cậu sau nhé...

Đột nhiên Nhật Dạ ôm chặt lấy Kei, nước mắt cô bé ướt đẫm ngực áo của cậu.

-Đừng đi Kei. Xin cậu đừng đi. Đừng đi tới với Lucy. Đừng bỏ rơi tớ. Cậu đã biết từ nhỏ tớ đã rất yêu cậu. Tớ đã làm tất cả vì cậu, cãi lời bố mẹ và anh trai để được cùng cậu ở lại đây. Luôn lặng lẽ làm cái bóng để được ở bên cậu. Tại sao cậu không bao giờ để ý đến tình cảm của tớ. Tại sao cậu lại đi yêu một người con gái khác, tại sao lại khiến tớ đau lòng.

-Nhật Dạ...tớ...Kei lặng yên bối rối, Nhật Dạ vẫn ôm chặt lấy cậu, nước mắt cô bé thấm ướt ngực áo sơ mi của cậu, cậu không nỡ đẩy cô bé ra.

-Tớ yêu cậu Kei. Tớ không thể sống nếu cậu không yêu tớ, không thể sống nếu thiếu cậu. Kei!

Kei lặng yên, người con này gái đang ôm cậu run rẩy. Trong lòng cậu cảm thấy áy náy vô cùng. Suy cho cùng thì chỉ tại cậu không chịu nói rõ tình cảm với Nhật Dạ từ nhỏ. Cậu không biết rằng cô bé lại yếu đuối

đến mức này. Nhưng quả thật từ trước đến giờ, cậu chỉ coi cô như em gái mình, người mà cậu yêu chỉ có duy nhất Lucy...

-Nhật Dạ, cậu...

-Kei ! Tớ yêu cậu rất nhiều. Đừng rời xa tớ nhé !

Nhật Dạ ngược lên nhìn Kei với nụ cười còn ướt nước mắt, bất ngờ cô bé vòng tay lên cổ, kiễng chân hôn vào môi Kei. Cậu nhóc giật mình. Sau hai giây thì cậu cũng đủ bình tĩnh giữ chặt vai cô bé, rồi đẩy ra, dứt khoát.

-Kei...

-Xin lỗi Nhật Dạ !

-Kei....Tại sao ?

-Xin lỗi Nhật Dạ. Nhưng tớ yêu Lucy mất rồi. Tớ luôn coi cậu là người bạn tốt nhất của tớ. Sẽ đến lúc cậu tìm được người thật sự yêu mình thôi. Đừng như vậy nữa. Tạm biệt !

Nói rồi Kei bước đi để lại Nhật Dạ phía sau, cô bé vẫn lặng người thẫn thờ nhìn theo bóng hình Kei. Cho đến khi hình ảnh của cậu nhạt nhòa...

67. Chương 67

06h30.

Xe bus đưa Kei đến con đường quen thuộc ngoài thị trấn. Con đường mà ngày nào cậu cũng đi qua rồi đứng im trước cánh cổng lạnh lẽo và đứng nhìn lên phòng Lucy như một kẻ trộm khát tình. Nhìn cánh cổng lù lù trước mặt mình mà Kei thấy nóng máu...

"Giờ thì mày hết cần được tao rồi con ạ. Vì chủ của mày đã đồng ý gặp tao rồi, hehe".

Mở cánh cổng ra và hiên ngang bước vào. Kei đang tưởng tượng ra khuôn mặt đáng yêu của Lucy sau một tuần trời không gặp. Không biết cô nhóc sẽ mập ú lên do ngủ nướng hay gầy tọp đi vì nhớ cậu nữa. Nhưng còn chưa được nhìn thấy khuôn mặt thân thương của người con gái cậu yêu quý thì chuông điện thoại của Kei vang lên inh ỏi, cậu đưa ra, là Thanh Phong đang gọi.

-Chuyện gì thế, Phong ?

-Kei. Cậu đang ở đâu ? Mau tới bệnh viện nhanh lên. Nhật Dạ...

Chiếc điện thoại trên tay Kei rơi xuống đất, mặt cậu tái nhợt.

Nhật Dạ....

Nhìn lên phòng Lucy một cách vô hồn, Kei lặng yên trong vài giây rồi đau đớn nhắm mắt quay đi chạy vụt ra ngoài...

Lucy vẫn không biết gì về sự hiện diện của Kei trong thoáng chốc, cô bé đang ốp trứng làm sanwith kẹp để ăn cùng Kei. Lucy đoán rằng lúc tới đây Kei chắc chắn chưa ăn gì. Cô bé cố làm một bữa sáng thật ngon, mời cậu ăn và xin lỗi về sự ngốc nghếch của mình trong những ngày qua. Và cứ thế cô nhóc múa may cái xéng một cách điệu nghệ trên chảo...

Để một khay đầy sanwith lên bàn, Lucy vui vẻ ngồi vào chỗ đợi. Nhưng 30 phút trôi qua, vẫn không thấy Kei đâu. Cô sốt ruột nhìn lên đồng hồ. Đã 7h30. Rõ ràng hôm qua cậu ấy đã hẹn 07h00 sẽ tới cơ mà. Xưa nay Kei chưa bao giờ trễ hẹn cả. Không lẽ lần này Kei ngủ quên. Không thể nào... Lucy nghĩ ngợi một lát rồi đi ra cổng, cô bé bấm điện thoại gọi cho Kei, không nghe tiếng ai bắt máy. Nhưng đi được vài bước Lucy lại nghe tiếng chuông đồ rất quen. Lắng tai nghe một lát cô bé thấy chiếc điện thoại của Kei đang nằm chổng chơ dưới đất. Cô bé vội vã nhặt lên khó hiểu. Điện thoại của Kei đang ở đây. Hẳn cậu ấy cũng đã tới rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Cô bé lục trong nhật kí điện thoại và gọi lại cho Thanh Phong.

“A lô...”

-Phong à ! Cậu đang ở đâu vậy ? Cậu có biết Kei đang ở đâu không ? Kei hẹn hôm nay đến nhà tớ mà vẫn không thấy đâu cả. Còn điện thoại của cậu ấy không hiểu sao lại ở đây nữa...

Đầu dây bên kia im lặng một lúc...

-A lô. Phong, cậu vẫn đang nghe đó chứ...

“Lucy à ! Kei...không tới gặp cậu được đâu. Cậu ấy đang ở trong bệnh viện. Nhật Dạ đã cắt cổ tay tự tử...”

Lucy giật mình, cả người cô run rẩy. Nhật Dạ cắt cổ tay tự tử ư ? Tại sao cô ấy lại làm chuyện dại dột này chứ ? Cô bé chạy vội vào nhà lấy áo khoác rồi đi thẳng đến bệnh viện mà Nhật Dạ đang nằm...

Chạy như bay trên hành lang bệnh viện, cuối cùng cô bé cũng đến được phòng của Nhật Dạ. Phong vẫn đang ngồi bên ngoài chờ. Lucy vội vã chạy lại nói qua nhíp thở dốc:

-Phong ! Nhật Dạ đâu rồi ? Cô ấy không sao chứ ?

Nhìn khuôn mặt tái mét của Lucy, Thanh Phong ái ngại quay vào phòng bệnh, khuôn mặt cậu như người mất hồn:

-Cô ấy đang được cấp cứu. Nhật Dạ bị mất máu quá nhiều, Kei đang ở trong đó truyền máu cho cô ấy.

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao Nhật Dạ lại làm chuyện dại dột này chứ ?

Thanh Phong lắc đầu buồn bã.

-Sáng nay trở về phòng tớ đã thấy Nhật Dạ trong nhà tắm, cánh tay bê bết máu. Tớ đã gọi xe cấp cứu đưa cậu ấy tới bệnh viện, nhưng Nhật Dạ đã mất máu quá nhiều. Nhóm máu của cậu ấy bệnh viện đã hết. Cũng may nghe được điện thoại của tớ Kei đã chạy tới kịp lúc. Cậu ấy và Nhật Dạ có cùng nhóm máu nên Kei có thể cứu Nhật Dạ...Nhưng xem ra tình hình vẫn không khả thi lắm...

Lucy ngồi phịch xuống bên cạnh Thanh Phong, đôi mắt cô bé dán vào phòng bệnh lo lắng. Không ai nói với ai câu nào cả. Hai đứa nhóc đều đang hoang mang. Đây cũng là lần đầu tiên Lucy mới thấy Thanh Phong như vậy. Cả cậu và Lucy đều thần thờ như người mất hồn, khuôn mặt tái mét nhìn về cánh cửa trắng toát không còn tí sức sống ...

Vài tiếng sau, cánh cửa phòng bệnh cũng mở ra, mấy cô y tá và bác sĩ đi ra ngoài. Theo sau họ là Kei với khuôn mặt trắng bệch, tái nhợt. Có lẽ cậu đã cho Nhật Dạ một lượng máu khá lớn. Lucy và Thanh Phong vội bật dậy chạy lại rồi rút:

-Bác sĩ ơi. Cô ấy thế nào rồi ?

-Đã không sao nữa rồi. Cũng may là có máu để tiếp cho cô bé kịp thời. Nhưng cô bé vẫn còn yếu lắm. Đến tối mọi người hãy vào gặp cô bé. Quan trọng là đừng làm gì khiến nó nghĩ quẩn nữa.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Kei thì đứng không vững, loạng choạng ngã xuống đất, Phong đứng bên cạnh vội đỡ cậu ngồi lên ghế. Lucy đi tới tới đặt tay lên vai cậu lo lắng:

-Kei, cậu không sao chứ ?

Kei không trả lời, đúng hơn là cậu không thể trả lời nữa, bàn tay cậu run run đưa lên trán. Cậu có cảm giác như mất mình hoa đi. Đúng lúc này, có vài người đàn ông đi tới gặp Kei, Lucy nhận ra người đi trước là tài xế riêng vẫn thường đưa đón Nhật Dạ đi học, ông ta nói với Kei bằng giọng thông báo có vẻ rất nghiêm trọng:

-Cậu Thiên Di. Cô Nhật Dạ thế nào rồi ?

-Cô ấy ổn rồi. Nhưng đến tối mới được vào thăm. Bây giờ cô ấy cần nghỉ ngơi. Kei ngược lên một mình.

-Vậy tôi sẽ cho người ở lại đây trông chừng cô ấy. Cậu và cậu Phong hãy mau về nhà đi. Cậu chủ Khôi Vỹ ở Mỹ mới về. Cậu ấy bảo hai cậu phải về gặp cậu ấy ngay lập tức.

Nghe người đàn ông thông báo, Kei miễn cưỡng đứng dậy.

-Tôi hiểu rồi.

-Kei !!!!

Lucy cũng đứng dậy lo lắng. Có gì đó khiến cho cô bé cảm thấy bất an. Thanh Phong vội đứng dậy kéo tay Lucy lại. Người đàn ông quay sang Lucy và Thanh Phong lịch sự:

-Cô cũng về nhà nghỉ ngơi đi. Chúng tôi đã ở đây chăm sóc cho cô Nhật Dạ rồi, mọi người không cần lo lắng nữa.

-Cậu về nhà trước đi Lucy ! Kei quay sang Lucy, ánh mắt cậu nhìn cô đau đớn.

-Nhưng...tớ...

-Phong ! Đưa Lucy về đi nhé.

Kei quay lại nhìn Thanh Phong rồi theo người đàn ông kia đi ra ngoài. Lucy vẫn nhìn theo lo lắng không yên. Cô bé cảm thấy có gì đó bất an khi Kei nhìn cô...

68. Chương 68

Tối biệt thự nhà họ Hà. Kei đi đến một căn phòng rộng được bài trí bằng những ngọn đèn pha lê rực rỡ, những đồ vật cũng làm bằng pha lê sáng lấp lánh. Ở đây có một người thanh niên trẻ đang đứng nhìn ra cửa sổ khi thấy chiếc xe hơi đen đi vào. Mái tóc xám lượn sóng dài đến vai, đôi mắt cũng mang một màu xám biếc trên khuôn mặt có vẻ như là trẻ hơn tuổi.

-Anh hai.

Kei cất tiếng gọi khi bước vào phòng, người thanh niên quay lại nhìn cậu lạnh lẽo.

-Nhật Dạ thế nào rồi ?

-Cô ấy đã ổn rồi.

Nghe Kei trả lời, Khôi Vỹ không hỏi gì nữa, anh ta lạnh lùng đi tới trước mặt Kei và tát một cú trời giáng vào giữa mặt cậu. Cú tát khá mạnh cộng thêm việc Kei vừa mất một lượng máu lớn, cậu loạng choạng, nhưng vẫn im lặng, không giận dữ, không né tránh, thậm chí không đưa tay lên chùi vết máu ở miệng mới nhoe ra. Kei đang đứng yên trước mặt Khôi Vỹ với vẻ cam chịu.

-Cậu đã làm gì ? Tại sao lại để con bé trở thành như vậy.

-Em xin lỗi...

-Xin lỗi ư ? Nếu nó mà có mệnh hệ gì. Tôi sẽ không để cậu sống đâu Thiên Di...

Ánh mắt xám của Khôi Vỹ trở nên sắc lém như muốn nuốt chửng kẻ đứng trước mặt. Kei vẫn lặng im.

...-Sau khi con bé khỏe lại. Tôi sẽ làm thủ tục cho cậu và nó sang Mỹ. Cả thằng nhóc Thanh Phong nữa. Xét cho cùng thì nơi này không thích hợp với các cậu chút nào cả. Với khả năng của ba đứa thì việc vào đại học Harvard là chuyện quá dễ. Đừng ở đây lãng phí thời gian nữa. Ba năm chơi bời như thế là đủ rồi.

-Anh hai. Em không muốn về Mỹ. Kei ngược lên lo lắng.

Liếc Kei bằng ánh mắt sắc lạnh, Khôi Vỹ quát lớn bằng một giọng giận dữ ra lệnh:

-Cậu không có quyền lựa chọn đâu. Tôi không làm gì cậu là đã nhẹ nhàng với cậu lắm rồi. Con bé Nhật Dạ khỏe lại thì sang Mỹ ngay lập tức, đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho cậu đó.

-Anh hai...em thật sự không muốn về Mỹ...

-Thiên Di...Khôi Vỹ nhìn cậu nghiêng răng giận dữ. -Sau tất cả những chuyện cậu gây ra cho Nhật Dạ, cậu còn dám nói như vậy sao ?...Dám ngủ với nó trước khi cưới, tôi đang định trở về để hỏi tội cậu, vậy mà khi về đến nhà, tôi còn nhận được tin cậu đã khiến con bé tự tử. Cậu có biết lúc này tâm trạng của tôi như thế nào không ?

...

-Tôi muốn xé xác cậu ra ném xuống sông làm mồi cho cá đó...

...

-Tôi muốn giết cậu lắm, nhưng nếu tôi làm vậy, con bé Nhật Dạ lại làm trò ngu ngốc...Thật không hiểu nổi tại sao con bé đó lại có thể yêu một kẻ như cậu chứ?

-Anh hai...thực ra em và Nhật Dạ...

-Không phải giải thích nữa. Đây là cơ hội cuối cùng tôi giành cho cậu. Nếu cậu mà còn dám từ chối nữa, tôi sẽ không tha cho cậu đâu. Cả con bé Linh Đan yêu quý của cậu nữa. Tôi không cần biết nó là con rơi của ai. Nếu cậu dám cãi lời tôi. Tôi sẽ giết chết cả cậu và con bé luôn đó. Đừng để đến lúc đó rồi mới ân hận.

-Anh hai !

-Nếu cậu còn xem anh là anh hai của cậu thì cậu nên biết cách xử xự cho đúng. Anh không muốn phải cạy tàu ráo máng với cậu, cậu cũng đừng nên chọc giận anh nữa.

-Em không muốn rời khỏi đây ? Kei nhủu mày với vẻ cương quyết.

Khôi Vỹ nhìn cậu lạnh lẽo cười nhạt.

-Tại sao ?

....

-Con bé Linh Đan đó tốt đến thế sao ? Tốt đến mức cậu bất chấp cả mạng sống để bảo vệ cho nó, tốt đến mức cậu ruồng bỏ cả Nhật Dạ để đến bên nó. Và bây giờ cậu thà chết để không rời xa nó à ?

....

-Anh sẽ giết nó !

-Anh hai...Anh không được hại cô ấy.

CHÁT !!!

Một cú bạt tai được giáng vào mặt Kei, máu trên khóe miệng cậu nhòe ra nhiều hơn, Khôi Vỹ nhìn cậu bằng đôi mắt sắc lẹm hàn học.

-Đến bây giờ mà cậu vẫn còn cố bảo vệ cho nó như vậy sao? Còn Nhật Dạ, tại sao lại làm con bé tổn thương. Từ nhỏ đến giờ, người trong nhà họ Hà yêu quý cậu nhất, trân trọng cậu nhất là Nhật Dạ, tại sao cậu lại làm nó tổn thương. Cậu là con người máu lạnh đến vậy sao? Đây là cách cậu trả ơn cho tôi vì đã cứu cậu sao. Cậu nghĩ tại sao cậu có thể sống được đến bây giờ. Tại sao cậu có thể sống thoải mái trong nhà họ Hà thay vì phải vào cô nhi viện chứ ?

-Anh sẽ bỏ qua tất cả cho cậu nếu cậu chịu trở về Mĩ với Nhật Dạ.

...

-Nếu cậu từ chối...vậy thì Thiên Di...hãy nói lời vĩnh biệt với con bé kia đi.

Kei lặng người, đôi mắt buồn bã, rồi cậu lạnh lùng quay đi.

-Em đã hiểu rồi.

Cả ngày hôm đó Lucy cứ đứng ngồi không yên, cô lo lắng cho Nhật Dạ rất nhiều, cả Kei nữa. không hiểu sao cô bé có cảm giác bất an như sắp có chuyện gì không hay ập tới. Mới chiều tối cô đã vội vã cùng Bạch Dương đi vào bệnh viện, nhưng vừa đến cổng bệnh viện, hai người thấy Thanh Phong đã tới trước, bó hoa hồng trên tay cậu được bọc một cách vội vã, một vài cuống hoa còn dính bùn đất, có lẽ đây là những bông hoa mà cậu đã tự tay chăm sóc trong nhà thờ.

Trong phòng bệnh, Khôi Vỹ đang ngồi cầm tay cô em gái lo lắng.

-Em thấy trong người thế nào Nhật Dạ ? Đã khá hơn chưa ?

-Anh hai ! Nhật Dạ ngược lên nhìn Khôi Vỹ, đôi môi khô mấp máy.

-Em đúng là cô bé ngốc. Khỏe lại đi rồi xem anh sẽ xử em như thế nào.

-Em xin lỗi. Nhưng...Thiên Di...

Nước mắt cô bé chảy ra, Nhật Dạ nhìn anh đau đớn, Khôi Vỹ đưa tay lên gạt giọt nước mắt trên khóe mắt cô bé cau mày.

-Đừng có khóc nữa Nhật Dạ ! Anh đã giúp em giải quyết mọi việc theo đúng ý em rồi. Thiên Di sẽ...

-Nhật Dạ !!!

Hai anh em đang nói chuyện thì Thanh Phong, Lucy và Bạch Dương đi vào, thấy cô bé đã tỉnh lại mọi người có vẻ rất vui, còn cô bé nhìn ra buồn bã.

-Cậu thấy trong người thế nào rồi Nhật Dạ? Thanh Phong đặt bó hoa lên bàn nhìn cô bé lo lắng, Nhật Dạ vẫn không trả lời, nước mắt lăn từng giọt trên má, nóng hổi.

-Nhật Dạ ! Mọi người đã rất lo lắng cho cậu. Tại sao cậu lại làm chuyện dại dột như vậy chứ?

Lucy nhẹ nhàng đến bên cạnh Nhật Dạ, thấy cô bạn mình đã tỉnh lại cô bé có vẻ rất vui. Suốt cả ngày nay Lucy đã như người mất hồn từ khi ở bệnh viện trở về.

-Tất cả là tại cậu...

Đột nhiên Nhật Dạ ngược khuôn mặt xanh xao lên nhìn Lucy đầy tức giận, cô bé giật mình khựng lại ngơ ngác.

-Nhật Dạ ! Cậu sao vậy ? Cậu đang nói gì vậy ?

-Đừng giả vờ nữa. Lucy...Tất cả là tại cậu. Nếu cậu không xuất hiện thì Kei đã không rời bỏ tớ. Nếu không phải tại cậu thì tớ không phải vào bệnh viện như thế này đâu.

-Nhật Dạ...Lucy nhìn cô bé, khuôn mặt trắng bệch.

-Tớ ghét cậu lắm, Lucy !!! Tớ đã từng cứu cậu, coi cậu là người bạn gái thân nhất của mình. Tại sao cậu dám cướp đi người con trai mà tớ yêu quý nhất...Tớ ghét cậu...Tớ căm thù cậu...

Nhật Dạ hét lên giận dữ, còn Lucy thì lặng người đi, đôi mắt cô bé bối rối nhìn Nhật Dạ không biết phải nói gì. Đúng lúc đó thì cánh cửa phòng bệnh mở ra, Kei bước vào. Nhìn thấy Kei, nước mắt Nhật Dạ lại tuôn ra giàn giụa, cô bé nhìn cậu vừa có ý trách móc, vừa có vẻ vui mừng, rồi cô khóc nức lên...

-Thiên Di...Tại sao chứ...Tại sao lại bỏ rơi tớ...Tại sao lại rời xa tớ...Cậu thật sự muốn tớ chết như vậy sao...Cậu thật sự muốn tớ chết sao...

Mọi người đều im lặng...

-Nhật Dạ ! Kei đi tới nắm chặt bàn tay cô bé, đôi mắt đen thẫm đau đớn.-Xin lỗi Nhật Dạ ! Tất cả là tại tớ.

-Kei...tại sao ? Tớ đã yêu cậu từ rất lâu. Tại sao cậu...Nhật Dạ nói qua nước mắt. Kei vẫn im lặng, trong lòng cậu bối rối và lo lắng hơn bao giờ hết.

...-Kei...

-Nhật Dạ...Xin Lỗi cậu Nhật Dạ.

- Kei ! Cậu đừng rời xa tớ được không ? Tớ không muốn sống nữa nếu không có cậu...Tớ không thể sống nếu thiếu cậu...không thể...Đừng rời xa tớ...Kei...

-Ừ....

-Kei...Nhật Dạ ngược lên, đôi mắt nhậ nước. -Cậu...

-Xin lỗi Nhật Dạ. Chỉ và sự vô tâm của tớ mà tớ đã làm cậu bị tổn thương như thế này. Tớ thật là đáng trách. Tớ không biết rằng thực ra tớ đã rất yêu Nhật Dạ, người con gái mà tớ thật sự yêu thương là cậu chứ không phải ai khác.

-Kei...cậu nói thật chứ. Cậu cũng yêu tớ phải không ?

-Ừ....

-Kei...cậu nói thật chứ ?

-Đến bây giờ tớ mới biết cậu quan trọng với tớ như thế nào. Nhật Dạ ! Cậu hãy tha lỗi cho tớ nhé, tớ sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện này nữa. Chúng ta cùng trở về Mỹ nhé !

Nước mắt Nhật Dạ vẫn tuôn rơi, nhưng trên khuôn mặt nhợt nhạt đã nở lên một nụ cười hạnh phúc. Cô bé nhào người ôm chầm lấy Kei khóc nức nở...

Còn Lucy. Sau khi nghe xong câu nói của Kei, cô bé thấy tai mình ù đi, cả người choáng váng. Mặt đất dưới chân cô bé dường như sụp đổ. Cô đứng im nhìn người yêu mình đang ôm chặt một cô gái khác và hứa hẹn sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời. Không biết phải diễn tả cảm xúc của Lucy bây giờ như thế nào. Chỉ có hai từ : Trống rỗng. Tất cả bỗng chốc đều tan biến. Tình yêu, hạnh phúc, tương lai và cả những lời hứa. Tất cả bây giờ đều như ánh sáng sao băng lóe lên rồi vụt qua trước mặt Lucy. Thậm chí khi Kei đi qua Lucy, cậu vẫn không nói hay nhìn lại cô lấy một lần.

Kei bước ra và đi thẳng. Đôi chân của Lucy cũng chuyển động, cô bé không biết mình đang làm gì, trong vô thức Lucy cố đuổi theo bóng hình thân thương đang biến mất khỏi trước mắt mình...

-Lucy ! Khoan đã !

Bạch Dương chạy ra nắm tay cô bé lại, nhưng cánh tay cô đã trượt ra khỏi tay anh. Từ trước đến giờ chưa có ai giữ được Lucy, ngoài Kei. Đúng vậy. Chỉ có Kei là người duy nhất có thể giữ tay Lucy lại, nhưng bây giờ thì cậu ấy đã không làm như vậy nữa. Kei đang rời xa Lucy...

-Kei ! Kei !!!!!

Lucy cố gắng đuổi theo Kei, nhưng dường như cậu không còn nghe tiếng gọi của Lucy nữa. Kei lẳng lặng bước vào xe của Khôi Vỹ đi thẳng. Lucy vẫn đuổi theo hình bóng của Kei cho đến khi chiếc xe mất hút vào con đường vàng rực ánh điện.

Cô bé dừng lại. Ngồi phịch xuống đường như một cái xác rỗng. Những ngôi sao lấp lánh thi nhau tuôn ra trên khóe mắt của Lucy, cô bé cứ ngồi bên vệ đường khóc nức nở. Kei nói là sẽ sang Mỹ cùng Nhật Dạ ư ? Cậu ấy chỉ đùa thôi phải không ? Lucy không muốn mất Kei, cô không muốn Kei rời bỏ mình.

-Kei....

Trời về đêm càng lúc càng trở nên lạnh ngắt, những hạt mưa tí tách rơi, bây giờ đang là mùa mưa mà. Dù cơn mưa này không phải là to nhưng nó cũng có thể làm cho người ta rét buốt. Riêng Lucy thì không, trái tim cô bé đã thành băng và tan ra thành từng mảnh rồi. Bạch Dương và Thanh Phong đã đi tìm Lucy suốt cả buổi tối, không biết cô bé đã chạy đi đâu hay đã lạc đường rồi. Mãi hơn 12h00 mới thấy cô bé thất thiếu đi trên con đường gần nhà thờ như một người mộng du. Bạch Dương vội dừng taxi chạy lại. Váy áo cô bé đã ướt sũng, mái tóc bết nước.

-Lucy ! Em đã đi đâu vậy ? Em không sao chứ ?

Cô bé gục vào người Bạch Dương, cả người cô lạnh ngắt, tuy vậy Bạch Dương vẫn cảm nhận được cánh tay mình bên mặt Lucy còn ấm nóng, nước mắt cô đang hòa vào nước mưa. Lạnh buốt.

-Không phải sự thật. Đây không phải sự thật. Anh Bạch Dương...đây không phải sự thật phải không ?

-Lucy !!!

Ôm chặt lấy Bạch Dương, cả người cô run lên bần bật, nhưng không hẳn vì lạnh, cô bé đang đau, đau vì trái tim vừa bị tổn thương và sợ hãi...

Những ngày sau đó Nhật Dạ cũng được đưa về nhà, cô có một bác sĩ riêng luôn túc trực bên cạnh 24/24 . Kei và Phong đều phải trở về nhà họ Hà. Khôi Vỹ đang làm thủ tục để họ nhanh chóng sang Mỹ trong thời gian sớm nhất.

69. Chương 69

Mọi chuyện gần đây xảy ra quá dồn dập làm cho Lucy rối tung cả lên. Nhưng sau vài ngày suy nghĩ, Lucy cũng quyết định đi tới nhà Nhật Dạ. Cô muốn trực tiếp gặp Kei và hỏi cho ra lẽ. Cô không muốn kết thúc tình bạn và tình yêu một cách lằng nhách như vậy. Nhưng những người bảo vệ nhà Nhật Dạ không cho cô vào. Vì cả Nhật Dạ và Kei đều không chịu gặp cô bé. Dù Lucy có gọi điện hay nhắn cho họ bao nhiêu tin nhắn đi nữa cô vẫn không hề nhận được một câu trả lời nào....

Đứng yên ngoài cổng, cô bé ngược lên nhìn những cánh cửa sổ đóng kín mít. Duy có một cánh cửa ở lầu hai là hé mở. Lucy giật mình, cô bé có cảm giác như vừa thấy Kei đang ở trong căn phòng đó và nhìn mình. Nhưng khi cô nhìn lại thì thấy nó trống trơn...Đứng lặng một lát cô bé bước đi. Con đường dẫn đến biệt thự nhà Nhật Dạ có hai hàng cây cao rợp bóng. Lucy thường hay đi bộ trên con đường này mỗi khi tới nhà Nhật Dạ chơi. Quảng thời gian qua cô đã có những kỉ ức đẹp đẽ với những người bạn, vậy mà không thể ngờ người bạn thân mà cô vô cùng quý mến đến một lúc lại trở mặt với cô chỉ vì cả hai cùng yêu một chàng trai...

Lucy không về nhà, cô bé cứ đi lang thang mãi, rồi khi dừng lại cô mới thấy mình đang đứng trước nhà thờ. Bài thánh ca cầu nguyện vang lên, bài hát này trước đây Lucy đã từng nghe qua nhiều lần, chính là bài hát do Thanh Phong đệm đàn còn Nhật Dạ là giọng ca chính. Lucy và Kei thì ngồi dưới lặng im nghe, nhưng thường thì chỉ có Lucy là thả hồn vào bài hát thôi, còn Kei chỉ được vài phút là lẩn ra ngủ say sưa. Lucy mơ hồ bước vào nhà thờ, giờ này nhà thờ đã làm lễ xong, trong nhà thờ vắng tanh...

-A ! Nhóc con ! Lâu rồi không gặp nhỉ. Đi xưng tội đấy à ?

Lucy ngược lên, Hải đang đứng trước mặt cô bé, chiếc sơ mi đen xắn tay lên đến khuỷu, cậu đang cầm một cái kéo tỉa cành. Lucy mỉm cười gật đầu chào, cậu nhóc này ngỡ người ra một phút rồi từ từ đi lại nhìn Lucy chằm chằm dò xét:

-Ê ! Hôm nay bị trúng ăn đấy à ? Hay bị cụng đầu vào đâu rồi ? Sao tự nhiên hiền khô thế kia?

Lucy không nói gì. Cô bé nhìn quanh, những bụi hoa hồng được cắt tỉa một cách cẩn thận dưới đôi tay của Hải. Lucy đi lại một bông hồng trắng muốt mới hé nở đưa tay lên nâng niu, rồi không biết bắt cần thế nào, một chiếc gai nhọn đâm phập vào tay cô bé. Đau nhói. Lucy rút vội cánh tay ra, những giọt máu đỏ tươi lấm tẩm trên những cánh hoa trắng.

Đưa ngón tay đỏ máu lên nhìn, Lucy mơ màng . Hoa hồng-Biểu tượng của tình yêu ư ? Đúng như vậy. Làm người ta say đắm bởi vẻ đẹp của nó, làm người ta ấm áp, hạnh phúc rồi lại khiến người ta nhói đau...

Đang ngẩn ngơ nhìn ngón tay rỉ máu thì Thanh Phong từ thánh đường bước ra đi lại gần cô bé mừng rỡ:

-Lucy !!!

Cô bé quay lại mỉm cười. Nhưng đôi mắt Thanh Phong nhìn cô bé bỗng cảm thấy buồn buồn. Bình thường thì cậu rất muốn nhìn thấy Lucy cười, khi Lucy cười, trông cô bé đáng yêu và vô tư như một đứa trẻ, nhưng bây giờ nhìn cô bé cười mà Thanh Phong thấy chạnh lòng. Lucy cười như khóc. Một nụ cười gượng gạo cổ nở ra trên khuôn mặt vô hồn. Nhìn thấy ngón tay Lucy đang rỉ máu, cậu vội rút chiếc khăn xoa lau vết thương lo lắng.

-Tay cậu sao thế này, Lucy ?

-Không sao ! Chỉ vì tớ không biết cách nâng niu hoa hồng nên bị gai đâm đó thôi.

-Đồ ngốc !!!! Phải cẩn thận chứ. Thanh Phong đưa tay ra xoa đầu Lucy rồi kéo cô bé lại một chiếc ghế đá gần đó.

-Nhật Dạ thế nào rồi ?

-Cô ấy đã khỏe rồi. Cậu đừng lo !

-Tớ đã tới nhà cô ấy nhưng những người bảo vệ không cho tớ vào...Vì cả Nhật Dạ và Kei đều không muốn gặp tớ.

Thanh Phong lặng im khi nghe Lucy nói, cậu không biết phải làm thế nào để Lucy không bị tổn thương nữa, chưa bao giờ Lucy thấy cậu ít nói như vậy, cô bé buồn bã.

-Họ sẽ sang Mỹ thật hả ? Phong !

-Ừk...

-Là lỗi của tớ sao ?

-Không đâu Lucy ! Cậu không có lỗi cả.

-Vậy tại sao hai người họ không gặp tớ. Tại sao họ lại phải sang Mỹ ?

-Tất cả chỉ có thể giải thích là do số phận thôi...

-Hừ ! Số phận sao ? Lucy mỉm cười mỉa mai, có lẽ nụ cười cay đắng là thứ duy nhất mà Lucy không bao giờ đánh mất dù cho có ở trong bất kì hoàn cảnh nào đi nữa.

-Cậu đừng tìm họ nữa Lucy !

-Vậy tớ phải làm sao đây ?

-Tốt nhất là hãy quên mọi thứ liên quan đến họ đi.

Lucy nhìn sang Thanh Phong xa xăm.

-Quên hết mọi thứ liên quan đến Kei và Nhật Dạ sao ? “Những thứ đó” bao gồm cả cậu đó Phong. Cậu cũng muốn tớ quên cậu đi sao ?

Nhìn Lucy bằng con mắt đau xót, Thanh Phong mỉm cười buồn bã.

-Nếu có thể làm cho cậu được thanh thản...Cậu cũng có thể quên cả tớ như một kí ức không nên có, tớ sẽ không trách cậu một câu nào cả Lucy ! Đây không phải là lỗi của cậu.

Lucy mỉm cười, lại một nụ cười vô hồn, cô bé từ từ đứng dậy quay lưng đi.

-Không được ! Không chỉ có Phong là có liên kết với Nhật Dạ và Kei trong kí ức của tớ. Mà cả bản thân của tớ cũng tồn tại trong đó nữa. Tớ không muốn quên đi bản thân mình là ai, càng không muốn quên đi rằng mình đã từng có ba người bạn. Tớ không làm được. Tớ chỉ có thể quên đi hết những thứ này khi tớ không còn tồn tại nữa mà thôi.

-Lucy !!! Thanh Phong nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của Lucy bước đi, trái tim cậu đau nhói như bị bóp thắt lại.

Lucy lại lang thang trên bờ sông xanh rì cỏ, những cơn gió thổi qua mát rượi. Cô bé dừng lại bên một mô đất dôi ra ngoài sông. Những con chuồn chuồn ớt thấy có bóng người tới vội bay vụt lên cao, chao lượn một hồi rồi đậu xuống trên vai Lucy. Cô bé nhớ nơi này. Đây chính là nơi mà trước đây cô và Kei đã lao xuống sông vì muốn bắt cho Lucy một con chuồn chuồn. Nơi mà Lucy đã vô tình trao cho Kei nụ hôn đầu tiên để từ đó số phận của cô gắn chặt với Kei. Nơi mà Lucy và Kei ngắm sao băng đom đóm, nơi Lucy đòi Kei tặng mình một thứ ngọt ngào...

Nước mắt Lucy đột nhiên ứa ra, chảy dài. Cô bé ngạc nhiên đưa tay lên gạt. Trong vô thức Lucy đã khóc. Mặc dù từ trước đến nay cô bé luôn ngăn cấm bản thân không được khóc một cách tùy tiện. Vì Lucy cho rằng khóc là một biểu hiện của sự yếu đuối, Lucy không muốn bản thân mình trở nên yếu đuối nên cô không cho phép bản thân được khóc. Nhưng trong những lúc như thế này, khi cảm xúc thay lí trí làm chủ bản thân thì nước mắt Lucy lại rơi ra. Đúng là không có gì chân thật bằng cảm xúc. Dù cô có dùng bao nhiêu lí thuyết của lí trí che đậy thì cuối cùng nó vẫn là những gì chân thật nhất trong trái tim Lucy, những thứ mà cô bé không tài nào phủ nhận được. Cô bé cứ lặng yên nhìn những áng mây lững lờ trôi và suy nghĩ về những gì đã trải qua...

Những ngày sau đó Lucy lại tiếp tục đến tìm Nhật Dạ và Kei, mặc dù kết quả ngày nào cô cũng phải lùi thui về một mình vì không ai chịu gặp cô cả. Nhưng Lucy vẫn không bỏ cuộc. Ai bảo ông trời sinh ra Lucy là kẻ cứng đầu làm gì. Không những cứng đầu mà Lucy còn lì lợm như con gián nữa. Trong thế giới sinh vật thù con gián là loài vật sống dai và lì lợm nhất. Đánh không chết, đuổi không đi. Mặc dù con gián xấu xí và vô dụng nhưng Lucy đang cố học hỏi nó. Và cô bé tiếp thu tinh thần của con gián tốt đến nỗi mấy người bảo vệ nhà họ Hà mỗi lần ra thấy Lucy đều phải lắc đầu ngán ngẩm.

Lucy kiên trì là thế, cố gắng là thế. Nhưng ngoài cô bé ra vẫn còn hai người sắt đá hơn nhiều. Kei và Nhật Dạ chưa từng ra ngoài gặp Lucy, thậm chí họ cũng chưa từng gọi điện thoại hay nhắn tin cho Lucy lấy một lần nào.

70. Chương 70

Vào một buổi sáng chủ nhật trời rét buốt. Lucy vẫn cố gắng dậy thật sớm để tới nhà Nhật Dạ. Đứng chờ ngoài cổng, hai bàn tay cô bé lạnh ngắt, cứ như không thể cử động được. Cô bé xoa mạnh hai bàn tay và cố dùng hơi thở của mình giữ ấm cho nó khỏi tê cứng. Những hàng cây bên đường đang trong thời kì thay lá, mỗi khi có một cơn gió nhẹ ulla qua, những chiếc lá vàng úa lìa cành bay lả tả xuống lòng đường. Lucy lặng yên nhìn chúng với vẻ buồn bã. Cây lá và gió, cô bé nhớ dường như có một bài hát nào đã nói đến mối tình cây lá và gió, và đó là một mối tình buồn. Liệu cô và Kei có giống như mối tình trong bài hát đó hay không... Cô bé thở dài nhìn chiếc cổng lạnh lẽo, im lìm trước mặt, không biết đã bao nhiêu ngày cô tới đây chờ đợi để gặp Kei, nhưng chưa bao giờ cậu chịu ra gặp cô cả. Nhưng Lucy vẫn không muốn bỏ cuộc, cô không tin Kei lại lạnh lùng với cô như vậy, Kei nhất định sẽ gặp cô, chỉ cần cô kiên nhẫn....

Và hôm nay ông trời đã không phụ sự cố gắng của Lucy. Đứng ở chờ một lát, cô bé đã thấy có một chiếc xe hơi đi ra khỏi cổng. Từ trong ngôi biệt thự trắng lộng lẫy, Kei đang đi ra. Xung quanh cậu là những người vệ sĩ mặc vét đen đi thành hai hàng. Trong chiếc áo sơ mi xám cavat đen trông Kei y như một chàng hoàng tử vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích, cộng thêm những người vệ sĩ bên cạnh thì đúng là rất giống thật, chỉ có điều vị hoàng tử này khá trầm tư. Ngay từ khi Kei xuất hiện, Lucy đã thấy khuôn mặt cậu lạnh tanh, đôi mắt đen sâu thẳm bình thản nhìn xa xăm, buồn bã. Không chậm trễ, cô bé vội vàng chạy lại trước khi cậu bước vào xe.

-Kei !!!!

Kei và những người khác ngạc nhiên quay lại khi nghe tiếng Lucy gọi. Lucy chạy đến...

Nhưng...

Cô bé chợt khựng lại...Kei đang đứng trước mặt cô...

Kei đang nhìn cô...khuôn mặt lạnh lùng...

Vô cảm....

Cô bé thấy hụt hẫng và bối rối vô cùng. Chưa bao giờ Kei nhìn cô như vậy. Cô đứng im run rẩy, tim đập mạnh trong lồng ngực, Lucy tự hỏi phải chăng cô đã nhìn nhầm người, đứng trước mặt Lucy có phải là Kei ? Cô bé nhúu mày. Là Kei mà, khuôn mặt thanh tú đó, đôi mắt đen thẳm đó, Kei đang đứng trước mặt cô...

-Kei... tớ có chuyện muốn nói với cậu. Chúng ta gặp nhau một lát được không ?

Khuôn mặt Kei vẫn lạnh tanh, cậu nhìn Lucy không trả lời, rồi bình thản bước vào trong xe. Lucy hốt hoảng chạy theo:

-Khoan đã Kei !!! Tớ muốn nói chuyện với cậu. Cậu đừng như vậy nữa có được không ?

Những người vệ sĩ vội cản cô bé lại, không cho Lucy lại gần chiếc xe chở Kei, nhưng cô bé vẫn cố gắng vượt qua những cánh tay đang giữ chặt lấy mình gào lớn:

-Kei !!! Khoan đã...

...-Kei !!!

...-KEI !!!!

Bịch...!!!!

Những người vệ sĩ vẫn xô Lucy ra, cô bé bị ngã lăn ra đất còn Kei vẫn không có phản ứng gì, chiếc xe từ từ lăn bánh chạy đi. Lucy ngược lên thất vọng, rồi cô bé cứ ngồi nhìn theo nó cho đến khi mất hút. Nước mắt Lucy trào ra, chưa bao giờ cô cảm thấy thất vọng và hụt hẫng như bây giờ. Không hẳn chỉ vì Kei không chịu gặp cô, mà vì thái độ của Kei đối với cô sao mà giống như hai người xa lạ quá. Trước đây Kei chưa bao giờ để Lucy bị tổn thương như vậy, dù cô có vô ý vấp ngã cậu cũng đã quỳnh quáng lo lắng. Vậy mà bây giờ Kei nở nhìn người ta xô ngã cô không có một chút phản ứng. Chỉ mới gần một tháng không gặp thôi, tại sao Kei lại thay đổi như vậy chứ. Lucy cảm thấy túi thân kinh khủng, cô bé cứ ngồi dưới đất khóc nức nở...

71. Chương 71

-Đừng khóc nữa, Lucy !!!

Một cánh tay chìa ra trước mặt cô bé. Thanh Phong đang đứng trước mặt Lucy nhìn cô đau xót. Cậu nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Lucy đỡ cô bé dậy và đưa cô tới một công viên gần đó. Lucy vẫn khóc, dù không thành tiếng nhưng nước mắt vẫn cứ chảy ra ướt đầm khuôn mặt lạnh ngắt của cô bé.

-Cậu không bị đau ở đâu chứ Lucy ?

Thanh Phong đưa cho cô bé chiếc khăn trắng tinh của mình nhẹ nhàng hỏi han. Lucy lắc đầu. Nhìn bộ dạng của cô bé bây giờ thật thảm hại, chiếc sơ mi xanh nhạt đã lấm lem bụi đất, đôi mắt đỏ hoe, thần thờ, đến bây giờ cô vẫn không thể tin được là Kei lại có thể đối xử với mình như vậy...

-Tớ đã nói là cậu đừng đi tìm họ nữa rồi mà. Kei và Nhật Dạ sẽ không gặp cậu nữa đâu. Cậu đừng tự hành hạ bản thân mình nữa.

Lucy không nói gì, nước mắt vẫn chảy ra, cô không biết phải làm sao để ngăn nó lại được nữa. Thanh Phong vẫn ngồi im bên cạnh cô bé, cả hai người đều không nói gì mặc cho thời gian trôi qua. Đến khi nước mắt Lucy có lẽ đã cạn, vì cô bé không còn khóc nữa. Bây giờ cô bé dựa hẫng lưng vào ghế, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, xa xôi...

-Cậu có muốn vào đạo không Lucy ?

-Vào đạo ? Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy ?

-Vì tớ sắp đi khỏi đây rồi. Trước khi đi, tớ muốn nhờ giám mục Karen giúp cậu làm lễ rửa tội, đương nhiên là nếu cậu muốn.

-Đi khỏi đây ư ? Lucy sững sờ.-Cậu đi đâu ?

-Tớ phải về Mỹ cùng Kei và Nhật Dạ...

Lucy mỉm cười chua chát. Vậy là người bạn cuối cùng của cô cũng đã quyết định bỏ cô mà đi. Hết rồi ! Vậy là Lucy đã mất hết tất cả thật rồi. Chỉ trong một buổi sáng mà cô bé đã đau đớn nhận ra mình đã mất hết tất cả bạn bè bên cạnh rồi.

-Vậy là cậu cũng sắp đi sao ?

72. Chương 72

Lucy vẫn cười chua chát tội nghiệp cho bản thân mình. Cô đứng dậy và bước đi. Mái tóc buồn bay trong gió. Đôi chân nhỏ bé lảo đảo tìm đường về nhà.

Nhưng khi tới cổng, Lucy thấy có một chiếc xe hơi đen cánh đang đậu ở giữa lối ra vào. Lucy nhận ra đây là xe của Hải Dương. Cô bé cũng đã từng ngồi vào trong đó đi chơi với anh rồi. Vậy là Hải Dương đã tới đây. Cô bé chậm chậm lách người qua chiếc xe đi vào nhà. Chú Khánh và dì Thanh hôm nay không đi làm, anh Bạch Dương cũng tới đây chơi từ sớm. Bốn người đang ngồi nói chuyện về một vấn đề gì đó có vẻ xôm tụ lắm, vừa thấy Lucy bước vào họ đã trở mắt kinh ngạc:

-Lucy ! Em làm sao thế ? Sao cả người lấm lem thế ?

Cả Bạch Dương và Hải Dương đều đồng thanh hỏi, cô bé mỉm cười:

-Àk...Em không cẩn thận nên bị ngã ngoài bờ sông.

-Em không sao chứ ? Có bị đau ở đâu không ? Hải Dương đi lại lau một vết đất trên má Lucy, chợt anh thấy ánh mắt cô bé đỏ hoe, giọng nói cũng khan khan, rõ ràng là cô bé vừa mới khóc.

-Em không sao !

-Em đi tắm đi rồi xuống đây. Anh có mua cho em mấy chiếc bánh ngọt Pháp ngon lắm nè !

Hải Dương đẩy cô bé lên lầu, Lucy mỉm cười gật đầu rồi nhanh chân chạy lên. Hai mươi phút sau cô bé đi xuống, những chiếc bánh ngọt đã được đặt ra đĩa trên bàn trông ngon dễ sợ, kèm với nó là những li nước cà rốt ép ngon tuyệt, đúng là những thứ mà Lucy thích nhất, Nếu gặp những ngày bình thường hẳn Lucy đã lao vào chén sạch chúng trong vòng năm phút rồi. Nhưng hôm nay thì khác. Lucy chỉ cố làm ra vẻ vui vẻ bình thường để mọi người không lo lắng chứ cô bé không còn chút tâm trạng nào mà thưởng thức những chiếc bánh nữa.

-Sao thế Lucy ! Em không thích ăn bánh ngọt à ?

Hải Dương quay sang khi thấy cô bé ngồi nhìn đĩa bánh trầm ngâm, cô bé vội ngước lên gượng cười và đưa tay cầm chiếc bánh bỏ vào miệng.

Nhặt nhèo ! Không có vị gì cả...

Lucy nhai như một cái máy trước những cặp mắt đầy kinh ngạc của mọi người.

-Lucy ! Nhả ra. Đây là khăn ướt lau tay mà. Sao em lại ăn khăn lau thế hả ?

Bạch Dương vội vàng đưa tay lên kéo chiếc “bánh” trên miệng Lucy xuống hốt hoảng. Cô bé giật mình vội chiếc khăn giấy trên bàn lau miệng một cách dã man, hóa ra cô bé đã cầm nhầm chiếc khăn lau bỏ vào miệng, hèn gì nó dai nhách, nhai mãi chẳng thấy nát. Hậu quả của việc ăn mà không nhìn là thế đó. Cũng may là Lucy chỉ mới bỏ chiếc khăn vào miệng nhai thôi, nếu vừa rồi là một con dao hay thứ gì đại loại thế thì vui rồi...

Miếng bánh dính thực được đưa vào miệng Lucy, đúng là ngon thật. Ngon hơn nhiều so với những chiếc bánh kem và putdinh mà cô bé thường ăn...

-Lucy à !

Đang ăn thì Hải Dương quay sang nhìn cô bé trù mên, Lucy mỉm cười-những khi Lucy không muốn nói, cô đều thay thế câu trả lời bằng một nụ cười.

-Cuối tuần này anh sẽ sang Oxtraylia. Ông già đang bên đó chờ anh. Lần này Bạch Dương cũng đi cùng anh luôn, cậu ấy có một suất học bổng cao học bên đó.

Lucy giật mình. Lại đi. Lại có hai người nữa chuẩn bị rời xa cô bé. Một cảm giác cô đơn vây lấy Lucy, tại sao ai cũng muốn bỏ Lucy lại mà đi như thế này. Cô bé nhớ lại năm năm về trước, có rất nhiều người bên cạnh Lucy, rồi lần lượt từng người bỏ đi để lại Lucy cô độc một mình, lịch sử lặp lại sao ? Trước đây Lucy đã rất thích cô đơn, nhưng từ khi có những người bạn bên cạnh Lucy mới biết được cô đơn đáng sợ như thế nào, thế mà trong giây phút cô bé cứ ngỡ mình đã có tất cả thì mọi người lại lần lượt bỏ đi. Và Lucy lại quay trở về điểm xuất phát ban đầu rồi...

Lucy không muốn như thế. Cô bé muốn bật khóc và hét to lên với họ là đừng đi...

Mọi người đừng rời xa cô...

Nhưng Lucy không thể, đây là một điều đương nhiên. Có hợp tất có tan. Lucy rồi cuộc vẫn là Lucy. Cô bé không phải thiên chúa mà có thể giữ tất cả mọi người lại bên mình như những thiên thần hộ mệnh được...

-Em có muốn đi cùng bọn anh không ? Hải Dương nghiêng đầu nhìn cô bé mỉm cười.

Lucy ngược lên, “Đi cùng Hải Dương ư ?” đây không phải là lần đầu tiên cô nghe Hải Dương đề nghị cô đi cùng anh. Nhưng Hải Dương là người đầu tiên đi mà không bỏ Lucy ở lại một mình. Vậy là người cuối cùng ở lại bên Lucy lại là người anh trai mà trước đây cô bé từng sợ hãi và căm ghét sao... Có phải đây chính là món quà nhỏ mà số phận tặng lại cho Lucy như một niềm an ủi hay không ?

-Nhưng cuối tuần đi rồi. Làm sao chuẩn bị thủ tục cho em được ?

Cô bé quay sang Hải Dương, Lucy vẫn còn một chút lí trí để suy nghĩ về vấn đề đó chứ. Hải Dương mỉm cười đưa tay gạt một lọn tóc của Lucy ra sau vai:

-Hộ chiếu của em anh đã làm xong rồi, hồ sơ nhập học bên đó, cả hộ khẩu cũng xong hết cả rồi. giờ chỉ chờ em đồng ý nữa là chúng ta cùng đi thôi !

Lucy ngược lên kinh ngạc, Hải Dương đã chuẩn bị hết rồi ư ? nhưng Lucy chỉ hỏi thế chứ cô bé chưa nghĩ đến việc sẽ rời khỏi đây, thấy cô bé có vẻ nghĩ ngợi, Bạch Dương lên tiếng:

-Nếu không thích thì em có thể ở lại đây, Lucy !

-Em cứ suy nghĩ kĩ đi Lucy. Khi anh quay lại rồi trả lời vẫn chưa muộn.

73. Chương 73

Ngày hôm sau.

Lucy lại tiếp tục đi tới nhà Nhật Dạ. Hôm nay bầu trời âm u tối sầm, có lẽ vì trời sắp mưa. Đưa tay nhấn chuông, cô bé hít một hơi dài lấy tinh thần. Lucy đã quyết định, bằng mọi giá hôm nay cô phải gặp Kei và Nhật Dạ cho bằng được. Cô bé không còn đủ kiên nhẫn chơi trò chờ đợi này nữa rồi. Không cần biết kết quả sẽ như thế nào nhưng Lucy cần một câu trả lời dứt khoát từ họ.

-Trời à !!! Lại là cô nữa à ? Cô bé ! Người vệ sĩ mặc bộ vét đen đi ra nhẵn nhụi khi nhìn thấy Lucy, cô bé mỉm cười, vẫn nói lại câu thường ngày:

-Cháu muốn gặp Thiên Di và Nhật Dạ. Chú cho cháu vào được không ?

-Tôi đã nói với cô bao nhiêu...ngày rồi, họ không muốn gặp cô. Mau về đi.

-Chú hãy nói lại với họ là cháu sẽ không về đâu, cháu sẽ đứng ở đây chờ, khi nào họ chịu ra gặp cháu mới về.

Người bảo vệ nhìn Lucy thở dài ngán ngấm:

-Thật là....Sao cô bé lại cứng đầu như thế chứ, họ đã không muốn gặp cô rồi, chờ mãi cũng không có kết quả gì đâu. Ông bảo vệ muốn khuyên Lucy đi về, nhưng nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của cô bé ông biết là những lời ông nói cô chỉ cho nó chạy từ tai này sang tai kia mà thôi, ông thở dài.-Mà thôi, cô thích thì cứ đứng đó mà chờ đi. Trời sắp mưa rồi đó. Nếu cô bé muốn tắm mưa thì cứ đứng đó mà chờ đi.

-Cháu sẽ chờ. Dù trời có mưa hay nắng thì cháu cũng nhất định sẽ chờ Thiên Di và Nhật Dạ ra gặp cháu !

Lucy vẫn mỉm cười và cô bé đứng ngoài cổng chờ thật. Ông bảo vệ thở dài rồi đi vào. Được khoảng một tiếng sau thì trời cũng bắt đầu đổ mưa thật.

Cô bé ngược lên nhìn trời ngán ngấm.

“Ông trời ơi ! Tôi chỉ nói thế thôi, ông mưa thật làm gì vậy hả ???”

Không biết là ông trời đang giúp hay đang làm khó Lucy nữa, cô bé nép vào bên cổng đứng nhìn sự giận dữ trút xuống từ trên cao. Những hạt mưa rơi xuống rất buốt như những viên đá ném từ không trung chẳng bao lâu thì ào ạt làm nhạt nhòa mọi thứ. Lucy vẫn đứng im chờ đợi...

Một tiếng...

Hai tiếng...

Ba tiếng...

Cả người cô bé ướt sũng mà trời vẫn mưa mãi không dứt. Lucy đứng dựa lưng vào cổng buồn bã nhìn những hạt nước rơi lạnh lẽo. Bầu trời vẫn tối sầm lại, tất cả mọi thứ bây giờ trở nên nhạt nhòa đi trong màn mưa lạnh buốt, người ta không còn nghe được gì ngoài những tiếng ào ào của mưa, những giọt nước lăn nhanh trên khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu đã trở nên lạnh ngắt của Lucy, mái tóc cô bé đầm nước rũ xuống mặt... Lucy không biết mình đã đứng chờ ở đây trong bao lâu rồi, cả đầu cô bé nặng trĩu, cơn mưa đầu mùa bao giờ cũng tàn bạo và dai dẳng như vậy, những vạt nước theo từng cơn gió lạnh tạt mạnh làm chao đảo mọi thứ, cuốn trôi đi tất cả mọi thứ, kể cả bóng dáng bé nhỏ của Lucy đang đứng lặng yên.

Cô đơn...

Những người đi ngang qua nhìn Lucy với vẻ ái ngại. Họ không hiểu được lí do tại sao trời mưa tầm tã lạnh buốt mà cô bé cứ đứng yên không đi về nhà hay tìm chỗ nào đó để trú. Nhưng cũng không ai muốn bận tâm làm gì, họ muốn nhanh chóng thoát khỏi cơn mưa quái ác hơn.

Cô bé ngồi xổm xuống bên cổng đưa tay ra hứng những giọt nước mưa lạnh buốt. Những giọt nước từ cao rơi xuống khiến bàn tay nhỏ nhắn của cô hơi rát, trong suốt như những giọt nước mắt của Lucy, nhưng nước mưa không ấm áp như nước mắt, nó thật lạnh lẽo. Từng giọt, từng giọt vội vã tuôn rơi. Chợt một tia chớp nổi lên trên bầu trời, rồi tiếng sấm ầm ầm vang lên, Lucy giật mình, cô cảm thấy tim mình đang đập loạn vì sợ hãi, nhưng rồi cô cũng quen, những tiếng sấm tiếp theo không làm cô phải lo lắng nữa...

Không gian im lìm...

Chỉ có tiếng mưa ào ạt...

Lucy ngược nhìn những cánh chim đang chao đảo trên bầu trời buồn bã, trước đây chưa bao giờ bác Long để cô bé ra tắm mưa hay nghịch ngợm ngoài mưa, vì Lucy rất hay bị cảm lạnh và phổi cô bé cũng rất yếu, nếu không cẩn thận là cô có thể nằm bẹp trên giường cả tháng vì bị viêm phổi, trước đây vì ham vui theo đám bạn hàng xóm đi tắm mưa mà Lucy đã suýt bị căn bệnh này đưa đi rồi, nên từ đó cô bé không bao giờ dám đùa giỡn với trời mưa lạnh nữa. Nhưng bây giờ vì Kei và Nhật Dạ, cô chấp nhận đem tính mạng của mình ra đánh cược để gặp được họ.

Lucy tin chắc nếu biết cô đang dầm mưa chờ họ, chắc chắn họ sẽ ra gặp cô, những người bạn của cô không phải là những kẻ máu lạnh, vì vậy họ chắc chắn sẽ gặp cô, chắc chắn....

Lạnh ! Cô không muốn đứng ở đây. Cô không muốn đứng cô đơn dưới trời mưa như thế này.

Nhưng cô không còn cách nào khác. Cô không còn thời gian nữa rồi. Nếu không nhanh chóng gặp họ, Lucy sẽ không còn cơ hội nữa, vì họ sắp đi sang Mỹ rồi. Kei...Nhật Dạ...Họ sẽ ra gặp cô chứ...Từ trước đến giờ họ rất quan tâm lo, lắng cho Lucy, cô không tin là họ lại lạnh lùng đến nỗi bỏ mặc cô đứng dưới mưa mãi như vậy...

Nhưng Lucy đã nhầm....

Bốn tiếng...

Năm tiếng...

Trong màn nước nhạt nhòa không ngừng dội xuống, vẫn chỉ có những tiếng ếch kêu ran vọng tới từ bờ sông gần đó. Và chỉ có Lucy một mình lặng lẽ đứng ngấm mưa...

Sáu tiếng...

Từ trước đến giờ thì đây là điều phi thường nhất mà Lucy đã làm được, cô đã đứng dưới mưa trong một khoảng thời gian dài mà vẫn không gục xuống. Kei ! Trong đầu cô bé hiện luôn hiện lên hình ảnh của Kei, có lẽ vì Kei trong trái tim Lucy đã trở thành động lực giúp cô bé không gục ngã và kiên nhẫn chờ đợi, nhưng dường như bây giờ thì Lucy cũng đã đi tới giới hạn của sự chịu đựng rồi...

Giờ thì có muốn đi về cũng không được nữa rồi. Chân, tay Lucy đã cứng đờ...

Lạnh...

Đau...

Cả người Lucy lạnh buốt, run rẩy, cô bé cảm thấy ngực mình đau nhói, cô thở từng nhịp nặng nề, trái tim Lucy cũng trở nên buốt giá vì sự thất vọng và tổn thương. Kei và Nhật Dạ không ra gặp cô. Không biết họ có biết Lucy đang đợi họ hay không, nhưng họ vẫn không ra gặp cô. Mắt Lucy mờ dần vẫn dán vào cánh cửa sổ mở hé trên lầu hai của tòa nhà...

Cánh cửa vẫn hé mở từ lúc Lucy đứng chờ ở đây...

Mưa vẫn nhạt nhòa...

Kei...Nhật Dạ....Họ lạnh lùng tới mức này sao ?

Rồi từ đâu, một chiếc mô tô đen đỏ lao vút tới trước mặt Lucy, Thanh Phong tháo nón bảo hiểm bước xuống nhìn cô bé giận dữ:

-Lucy ! Cậu bị điên rồi hả ? Sao trời mưa mà lại đứng đây? Cậu muốn bị bệnh sao ?

Ngước khuôn mặt nhợt nhạt vì nước mưa lạnh, Lucy bình thản:

-Tớ...muốn gặp Kei và Nhật Dạ !

-Cậu điên rồi !!!

Thanh Phong giận dữ xô mạnh Lucy vào cánh cổng phía sau, Lucy loạng choạng cố đứng vững, giữ chặt vai cô bé, Thanh Phong nhắm mắt lắc những dòng nước lạnh ngắt đang chảy tràn trên mặt, giờ Lucy mới để ý, cả người cậu cũng ướt sũng nước, chiếc áo sơ mi dính sát vào người, nhìn hai người bây giờ đều thê thảm như nhau, thế mà cậu lại trách cô, thật không công bằng...

-Tớ không điên đâu Phong! Kei và Nhật Dạ sắp đi khỏi đây rồi. Nếu bây giờ không gặp được họ thì liệu sau này tớ còn cơ hội đó nữa không ?

Thanh Phong nhìn Lucy buồn bã không nói gì nữa, rồi cậu bước lại bấm chuông. Sau một lúc, người vệ sĩ khi nãy cầm dù chạy ra vội vã:

-Thanh Phong. Sao cậu lại ở đây ? Không phải hôm nay cậu ở lại nhà thờ sao ?

-Mở cửa ra !!!

Thanh Phong quát lớn, người vệ sĩ vội vàng tra chìa khóa vào ổ và mở cánh cổng ra. Cậu cầm tay Lucy kéo cô bé vào, ông ta thấy thế vội cản lại:

-Cậu Thanh Phong, cô bé này thì không được. Cô chủ và cậu Thiên Di đã dặn...

-Tránh ra !!!

Thanh Phong bức bối lạnh lùng gạt người đàn ông này sang một bên rồi kéo tay Lucy đi thẳng vào trong nhà. Lucy nhìn Thanh Phong đầy bất ngờ, thì ra thiên thần dịu dàng mà cô bé biết cũng có lúc trở nên nóng nảy như vậy. Giá mà Thanh Phong trở về sớm hơn chút nữa là tốt rồi! Nhưng hai người vừa mới bước vào trong cửa đã có một đám vệ sĩ ủa ra chặn lại.

-Thanh Phong ! Cậu không thể mang cô bé này vào được...

-Gọi Thiên Di và Nhật Dạ ra đây ! Nhanh lên !!!

Thanh Phong quát lớn, dường như cậu không còn giữ được bình tĩnh vì hành động quá đáng của hai đứa bạn nữa rồi. Trong đầu cậu bây giờ là chỉ có sự tức giận là đang ngự trị. Lucy là bạn thân của cậu và đương

nhien cũng là bạn thân của Kei và Nhật Dạ, vậy mà cậu không ngờ họ lại dám bỏ mặc cô bé đứng ngoài mưa suốt cả buổi như vậy. Lần này thì cả hai người đều đã vượt ra khỏi giới hạn rồi. Và họ đã thực sự làm Thanh Phong nổi giận.

Mấy người vệ sĩ tần ngần nhìn nhau rồi quay sang gật đầu.

-Vậy thì cậu và cô chờ một lát. Tôi sẽ đi thông báo cho họ.

Thanh Phong đưa Lucy tới một chiếc sofa ngồi phịch xuống, cả hai người đều ướt sũng, nước chảy ra tong tong từ bộ đồ trên người xuống sàn. Những người vệ sĩ vẫn đứng yên trông chừng họ. Một lát sau, người vệ sĩ khi nãy đi tới thông báo:

-Xin lỗi, nhưng cả cô Nhật Dạ và cậu Thiên Di đều không muốn gặp cô bé này, Cậu hãy đưa cô bé về nhà đi, Thanh Phong!

Choang...!!!!

Thanh Phong đứng dậy bực bội, cậu vung tay hất tung cái bình hoa trên bàn xuống sàn rồi lạnh lùng đi lên.

-Cậu ngồi đó đi Lucy ! Tôi sẽ tự đi lên lời họ xuống.

Mấy người vệ sĩ thấy vậy vội chạy tới cản Thanh Phong lại.

-Vô ích thôi Thanh Phong! Xin cậu đừng làm khó chúng tôi nữa...

-Kei đang ở trên phòng ở lầu hai phải không Phong ? Lucy loạng choạng đứng dậy lên tiếng.

Thanh Phong chưa kịp quay lại nhìn Lucy thì cô bé đã lách qua những người vệ sĩ và lao lên lầu.

-Kei !!! Cậu ở đâu ? Hãy ra gặp tớ đi. Lucy chạy lên, giọng cô bé lạc đi vì cơn mưa lạnh cổ cắt tiếng gọi. Những người vệ sĩ cũng vội chạy theo giữ Lucy lại, và có một điều không tưởng đã xảy ra...

-Tránh ra...

Bốp...!!!!

Lucy đâm mạnh vào mặt một người đàn ông đang giữ cô khiến ông ta ngã người ra sau, máu cam chảy ròng ròng. Những người khác giật mình. Nhưng họ cũng đi tới giữ chặt lấy cô bé, Lucy lao lên đá ngã người vừa xông vào mình rồi chạy về phía trước hét lớn:

-Kei ! Kei !!!! Cậu ra đây đi. Kei !!!

-Lucy !!!!

Thanh Phong giật mình vội chạy theo cô bé. Lucy đúng là luôn khiến cho người ta phải bất ngờ, nhưng lần này có lẽ cô bé đã không ý thức được mình đang làm gì rồi. Tại sao Lucy lại đại dốt thách thức với đám vệ sĩ thô bạo nhà họ Hà chứ ?

Lucy vẫn lao lên phía trước, nhưng vì không biết Kei đang ở phòng nào nên cô đành phải vừa đi vừa tìm từng phòng một. Và những người vệ sĩ đã không để cô đi xa hơn, cô bé bị hai người đàn ông lực lưỡng giữ chặt tại hành lang. Mặc dù vậy, nể mặt Thanh Phong nên những người này cũng không dám làm gì mạnh tay với cô bé. Lucy vẫn cố vùng vẫy lao lên phía trước, nhưng không thể được, những cánh tay thô bạo vẫn kéo cô ra khỏi đó. Cô bé thất vọng gào lớn:

-Kei !!!

74. Chương 74

-Đủ rồi đó. Lucy !

Tiếng Nhật Dạ lạnh lùng vang lên phía sau. Lucy ngừng vùng vẫy, cô bé quay lại, những người vệ sĩ cũng từ từ thả cô ra. Nhật Dạ tiến về phía Lucy giận dữ, nhưng ánh mắt cô bé có gì đó bận tâm khi thấy Lucy ướt sũng, nhột nhột vì dầm mưa.

-Dám tấn công vệ sĩ nhà tớ sao? Cậu chán sống rồi chắc. Cậu rảnh rồi quá không có gì làm nên tới đây làm loạn hả ? Lucy.

-Tớ không tới đây làm loạn. Tớ tới để nói chuyện với cậu và Kei.

-Thế cậu có chuyện gì muốn nói với tớ đây ?

-Tại sao cậu lại tránh mặt tớ ?

-Vì tớ ghét cậu !

-Ghét ư ?

-Ừk ! Ghét...Nhật Dạ vẫn nhìn cô lạnh lùng.

Lucy đi tới trước mặt cô bé giận dữ:

-Nhật Dạ ! Cậu đã từng nói với tớ. Vì tớ và cậu cùng yêu Kei nên chúng ta sẽ cạnh tranh với nhau một cách công bằng, cậu nhớ chứ ? Vậy mà cậu đã làm gì ? Cậu đã dàn dựng nên việc ngủ chung với Kei cho tớ thấy để tớ và Kei giận nhau, rồi cậu lại dùng mạng của mình để níu giữ Kei lại. Tại sao cậu lại làm vậy hả ? Chúng ta là bạn bè, tớ không muốn làm cậu bị tổn thương, nhưng sao cậu lại làm tớ tổn thương. Các cậu cũng đừng coi tớ là con ngốc, đừng có đối xử với tớ như vậy. Cậu muốn dùng quyền lực địa vị để ép Kei ở lại bên cậu sao ? Cậu hành động như vậy có công bằng với tớ hay không ?

Nhật Dạ mỉm cười nhìn Lucy mỉa mai:

-Mặt cậu dày thật đó Lucy ! Cậu định tới đây ăn vạ tớ sao ? Tớ không hề ép Kei sang Mỹ cùng tớ. Chính cậu cũng đã chứng kiến là cậu ấy muốn đi cùng tớ cơ mà .

-Đủ rồi ! Nếu không phải cậu làm chuyện điên khùng thì Kei sẽ không như vậy đâu. Hôm đó lẽ ra Kei đã tới gặp tớ và hai đứa tớ sẽ làm hòa. Nhưng cậu đã mang mạng sống của mình ra để ép cậu ấy phải trở lại. Hà Nhật Dạ. Cậu thật là hèn nhát !

Chát !!!!!!!!!!!!!

Một cú tát được giáng thẳng vào mặt Lucy, bàn tay Nhật Dạ run run, cô nhìn Lucy giận dữ, đôi mắt xám biếc lên, tròn tròn.

-Dừng lại ! Nhật Dạ...

Thanh Phong chạy lên giữ chặt tay Nhật Dạ lại rồi quay sang Lucy lo lắng. Lucy cũng đưa tay lên gạt một vệt máu trên khóe miệng, cô cau mày ánh mắt lạnh ngắt ngược nhìn Nhật Dạ.

-Lucy ! Cậu bình tĩnh lại đi. Sức khỏe Nhật Dạ còn yếu. Đừng làm cô ấy kích động nữa...

Lucy vẫn lặng yên nhìn hai người. Lucy chưa bao giờ để cho ai bắt nạt mình cả, làm cô bị thương lại càng không, nhưng với Nhật Dạ thì khác, dù cho cô ấy có khỏe thì Lucy cũng không bao giờ đánh Nhật Dạ cả, vì cô coi Nhật Dạ là bạn của mình, dù cô ấy có làm Lucy bị tổn thương thì cô vẫn không muốn làm Nhật Dạ phải đau, Thanh Phong thấy Lucy không có ý định dùng bạo lực với Nhật Dạ thì có vẻ an tâm. Còn cô bé kia sau khi đánh Lucy cũng cảm thấy hơi có lỗi...

-Tớ không muốn đôi co với cậu nữa, Lucy. Nhật Dạ dường như đã bình tĩnh lại, cô bé nhìn người vừa đi tới phía sau Lucy và chậm rãi.-Nếu cậu nghĩ rằng Kei yêu cậu thì hãy tới và đưa cậu ấy đi đi. Cậu sẽ nhận được câu trả lời ngay thôi.

Theo ánh mắt của Nhật Dạ. Lucy chậm chậm quay người nhìn ra sau, trái tim đập mạnh lên từng nhịp...

-Kei...

Kei đã đi ra và chứng kiến tất cả những gì xảy ra từ khi Lucy đánh lại những người vệ sĩ xông vào tìm cậu. Cậu cũng chính là người đã gọi Thanh Phong tới đưa Lucy về khi thấy cô bé cứ đứng chờ mãi ngoài mưa, nhưng cậu không ngờ là Thanh Phong lại đưa Lucy vào nhà...

Kei lặng im, cậu không còn đủ can đảm để thốt lên một lời nào với Lucy nữa. Nhìn Lucy tái nhợt vì đứng ngoài cơn mưa lạnh, trái tim cậu như vỡ tan ra từng mảnh. Thực ra Kei vẫn còn yêu Lucy rất nhiều, khi

phải giả vờ lạnh lùng tránh xa Lucy, cậu thấy tim mình đau nhói, còn đau hơn cả những vết thương gặp phải khi ấu ả nữa. Nhưng Khôi Vỹ đã cảnh cáo cậu. Nếu Kei dám đi tới bên Lucy, cô bé sẽ chết. Khôi Vỹ là một con người đáng sợ, những gì anh ta nói ra không phải chỉ để đùa với Kei. Kei đã làm cho Lucy tổn thương nhiều rồi, khổ sở nhiều rồi. Nếu còn cố chấp ở lại bên cạnh cô bé, Kei chỉ khiến Lucy gặp nguy hiểm mà thôi...Sở dĩ trong những ngày qua Kei không dám ra gặp Lucy, vì cậu không biết phải nói gì với cô bé, phải làm sao để Lucy không bị tổn thương, và cậu còn sợ nếu nhìn thấy Lucy rồi sẽ không kiềm chế được bản thân mà quên hết tất cả để ôm chặt lấy cô bé vào lòng. Và đó cũng sẽ là lúc cậu đẩy Lucy vào chỗ chết. Kei không thể để điều đó xảy ra được. Dù cho có phải xuống địa ngục thì chỉ mình cậu phải xuống là được rồi. Cậu không thể kéo theo Lucy được...

Kei tự nhủ cậu phải tránh xa Lucy ra, phải làm cho cô bé căm ghét cậu để quên cậu đi. Khi Lucy hoàn toàn quên Kei đi rồi thì đây sẽ là hình phạt khắc nghiệt nhất giành cho cậu -người con gái cậu yêu đã hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cậu. Cậu phải cố tỏ ra lạnh lùng với Lucy, phải cố làm cho cô bé tưởng cậu tàn nhẫn để quên cậu đi. Phải. Tất cả là vì Lucy.

Đứng im nhìn Lucy với vẻ bình thản, Kei đưa ánh mắt đen vô cảm lướt qua khuôn mặt đau khổ của cô bé lạnh lùng.

-Cậu về đi Lucy.

-Kei...

Đôi mắt Lucy nhạt nhòa nhìn Kei, trái tim đau thắt lại và run rẩy lên từng hồi. Trước khi tới đây, Lucy đã dự định nói với Kei rất nhiều điều, hỏi cậu thật nhiều điều, nhưng không hiểu sao bây giờ gặp được Kei rồi, cô không thể thốt lên một lời, Kei đang đứng trước mặt cô, nhưng vẫn nhìn cô với ánh mắt vô cảm, lạnh lùng...

-Cậu không nghe tớ nói gì sao Lucy ? Đi về đi.

-Kei... Tại sao ? Tớ đã làm sai điều gì ? Tại sao cậu lại lạnh lùng với tớ. Sao lại phải tránh mặt tớ ?

-Cậu không làm gì sai cả. Tớ không gặp cậu vì tớ không muốn mà thôi.

-Tại sao...Tớ là người yêu của cậu kia mà. Tại sao cậu không muốn gặp tớ, vì Nhật Dạ sao ? Tớ có thể đoán được phần nào câu chuyện đang diễn ra. Cậu nghĩ cậu có lỗi với Nhật Dạ nên muốn chuộc lỗi bằng cách này sao ? Vậy còn tớ...cậu đã nói là yêu tớ...cậu....Lucy nhìn cậu nghẹn ngào...

-Lucy ! Trước đây tớ cứ nghĩ rằng tớ đã yêu cậu. Nhưng thực ra tớ đã nhầm. Chỉ vì cậu là cô bé ngốc nghếch vô tình gây được sự hiếu kì của tớ nên tớ chú ý đến cậu thôi. Nhưng từ khi ở bên cậu rồi tớ mới thấy cậu nhạt nhẽo vô cùng. Cậu chỉ được cái ngốc nghếch và hoang tưởng là không ai bằng thôi. Cậu không đẹp. Không có tố chất gì đặc biệt. Chỉ là một đứa con nuôi trong gia đình một nhà báo bình thường. Không có gì khiến tớ yêu cậu được cả.

Còn Nhật Dạ, cô ấy là bạn thanh mai trúc mã của tớ từ khi còn nhỏ. Vì tớ quá vô tâm nên tớ đã không hiểu được giá trị của cô ấy trong trái tim mình. Nhưng đến lúc đối diện với việc sẽ mất cô ấy mãi mãi, tớ mới biết cô ấy quan trọng với tớ như thế nào. Tớ mới biết, Nhật Dạ mới chính là người mà tớ thật sự yêu thương. Xin lỗi Lucy ! Nhưng tớ không thể mãi dối lòng đi bên cạnh một con bé ngốc như cậu mà làm người con gái tớ yêu phải khổ sở được. Cậu hiểu rồi chứ ?

Vài giọt nước trong suốt rơi xuống sàn. Hai con người bên nhau, chỉ cách nhau có vài bước chân. Vậy mà Lucy bỗng thấy Kei đã xa vời vợi...

-Tớ không tin. Cậu nói dối tớ đúng không ? Tớ không muốn cậu đùa như thế đâu... Đừng đùa như vậy nữa, Kei...Lucy lạc giọng, cả người cô run rẩy, cô cảm thấy có gì đó nhói đau trong ngực mình. Trước khi tới đây cô bé đã lường trước được tình huống này, nhưng Lucy không thể lường trước được nỗi đau đớn mà cô nhận được lại lớn đến dường này...

-Tớ không đùa đâu Lucy. Những gì tớ nói là sự thật. Cậu nghĩ là tớ đã yêu cậu à. Không đâu. Tớ chưa hề yêu cậu. Tình yêu mà tớ dành cho cậu chỉ là sự hiếu kì cảm xúc trong thoáng chốc mà thôi, nó không phải là tình yêu. Cậu hãy thôi huyền hoặc về tình cảm của chúng ta đi. Dù cho cậu có thích tớ như thế nào thì tớ cũng không thể đáp lại tình cảm của cậu được đâu. Đừng tự lừa dối bản thân mình nữa. Đối với tớ

bây giờ Nhật Dạ mới là quan trọng nhất. Tổ đã suýt mất đi Nhật Dạ rồi, từ lúc cô ấy tỉnh lại tổ đã thề sẽ không bao giờ phạm sai lầm một lần nữa. Tổ sẽ đi qua Mĩ cùng cô ấy. Dù sao cũng xin lỗi vì đã làm cậu hiểu lầm tình cảm của tổ...

-Sao cậu lại tàn nhẫn với tổ như vậy Kei ? Cậu nghĩ rằng tổ là một tượng gỗ không có trái tim, không có cảm xúc sao ? Cậu đã nói cậu yêu tổ, tổ đã tin vào tình cảm của cậu, vậy mà tại sao bây giờ cậu lại làm cho tổ phải đau ? Tổ đã yêu Kei. Tình cảm của tổ giành cho cậu không hề hề hời hợt, bây giờ cậu muốn tổ quên cậu đi sao, cậu nghĩ tổ có làm được không ?

-Thật là ngại quá Lucy. Nhưng tổ cũng không còn cách nào khác, vì tổ không hề yêu cậu, tổ không thể ép mình ở lại với cậu được. Nhưng tổ sẽ không để cậu bị thiệt thòi đâu. Nếu cậu muốn, tổ sẽ bồi thường cho cậu những tất cả những thứ cậu yêu cầu. Coi như là phí chia tay của chúng ta đi. Nói đi Lucy ! Cậu muốn tổ trả cậu bao nhiêu tiền cũng được...

-Im miệng đi Kei !!!!

Bốp...!!!!!!!!!!!!!!

Một cú đấm được Thanh Phong giáng thẳng vào mặt Kei, cậu loạng chạng ngã người ra sau, máu nhòe ra trên khoe miệng, những người vệ sĩ vội chạy lại giữ chặt lấy Thanh Phong, Nhật Dạ cũng vội chạy lại đỡ Kei lên và nhìn cậu với đôi mắt trách móc :

-Phong !!! Cậu không được đánh Kei. Nếu không tổ không tha cho cậu đâu.

Thanh Phong không để ý đến những lời nói của Nhật Dạ, cậu cố lao về phía Kei với đôi mắt trợn trừng giận dữ :

-Kei !!! Mày học đâu ra cái cách dùng tiền để thay đổi mọi thứ như thế hả. Mày có coi Lucy là bạn hay không ? Mọi rắc rối này đều do mày gây ra, mày đã không dám đứng ra giải quyết thì thôi, còn dám làm cho Lucy bị tổn thương nữa, đồ khốn...

-Vậy cậu nói tổ phải làm gì bây giờ ???

Kei nắm mạnh tay vào tường gào lên giận dữ, nắm tay tóe máu, đôi mắt cậu trong phút chốc đỏ rực, chưa bao giờ hai đứa bạn thân lại giận nhau đến nỗi này, tất cả chỉ vì một cô gái.

-Mày là đồ khốn, Kei ! Tao không ngờ mày là kẻ máu lạnh như vậy. Ruồng rẫy Lucy. Để cô bé đứng chờ ngoài mưa cả buổi, bây giờ còn xúc phạm đến cô ấy như vậy. Mày có còn là con người hay không ?

Thanh Phong lại lao lên nắm chặt cổ áo Kei và giáng những cú đấm tới tấp vào mặt cậu nhóc, máu nhòe ra từ miệng Kei nhiều hơn, nhưng cậu vẫn đứng im chịu đòn, những người vệ sĩ vội xô lại cản Thanh Phong. Thấy thái độ của hai đứa bạn như vậy, Nhật Dạ tức giận đi tới xô mạnh Lucy vào tường, nắm chặt lấy cổ áo cô bé, đôi mắt xám của Nhật Dạ trợn tròn :

-Đã hài lòng chưa Lucy !!! Đi khỏi đây mau !!! Cậu định làm Kei phải khó xử như vậy đến khi nào nữa. Kei và Phong chưa bao giờ cãi nhau, vậy mà chỉ vì cậu họ đã trở mặt với nhau. Cậu có biết Kei và Phong nổi giận lên thì có chuyện gì xảy ra hay không ? Cậu muốn Phong phải lao vào giết chết Kei thì cậu mới vừa lòng hay sao ?

Lucy lặng người không nói gì, Thanh Phong đã bị đám vệ sĩ giữ chặt lại, không ai dám tới can thiệp hay kéo Nhật Dạ ra nữa. Cả khu hành lang âm ỉ cả lên. Nhật Dạ vẫn giữ chặt cổ áo Lucy và nhìn cô với con mắt đầy căm thù, còn Thanh Phong thì đang cố thoát ra khỏi những người vệ sĩ lao vào đánh Kei...

-Tổ không còn lựa chọn nữa.

Một câu nói vừa đủ chỉ để cho Thanh Phong nghe thấy, Kei nhìn cậu bạn mình bằng đôi mắt khổ sở, đau đớn. Thanh Phong khựng lại. Cậu không còn muốn xông vào nữa đánh Kei nữa. Cậu hiểu được ẩn ý trong câu nói của Kei. Kei đã không còn lựa chọn nào nữa. Thanh Phong đã biết điều này, nhưng mà...

Kei tiếp tục lên tiếng cố ý để Lucy nghe thấy:

-Tổ không yêu Lucy. Tổ đã hiểu nhầm tình cảm của mình. Và tổ cũng đã xin lỗi cô ta rồi. Cô ta còn muốn tổ phải làm sao chứ. Bỏ hết tất cả để theo cô ta à. Tổ không làm được. Tổ không thể lại làm Nhật Dạ tổ

yêu tổn thương nữa, và tớ cũng chẳng có lí do gì phải làm như vậy cả. Cách tốt nhất để giải quyết chuyện này là dùng tiền bồi thường cho Lucy để cô ấy quên chuyện này đi thôi.

Nhìn lên Lucy, Kei lạnh lùng:

...-Nói đi Lucy. Cậu cần bao nhiêu tiền thì mới không bám theo làm phiền tớ nữa. Tớ không yêu cậu, tất cả những gì tớ có thể cho cậu là tiền mà thôi. Vì vậy hãy nói đi. Tớ không muốn phải mất thời gian với cậu như thế nữa...

-Đủ rồi...Kei !!!!

Lucy hét lên giận dữ, nước mắt không ngừng tuôn ra trên khóe mắt, cả người cô run rẩy, Kei muốn dùng tiền để đuổi cô đi ư ? đồ ngốc Kei, cậu nghĩ cô thích tiền như vậy hay sao, nếu Lucy muốn, cô rất dễ dàng có được một nửa gia tài nhà họ Hoàng, cô cần gì đến số tiền mà Kei nói kia chứ. Nhưng Kei đã làm Lucy tổn thương, cô không tự ái vì Kei đem tiền ra mặc cả với cô, mà cô đau lòng vì Kei lạnh lùng với cô quá, cô đang làm Kei khó xử sao. Kei đã từng nói yêu cô, nhưng rồi bây giờ cậu lại phủ nhận. Lucy nhú mày, có lẽ so sánh cô với người bạn thân thuở nhỏ của Kei thì cô ấy vẫn quan trọng hơn. Nhật Dạ đã ở bên cạnh Kei suốt 5 năm nay, anh cô ấy còn có ơn cứu Kei. Kei rất thương Nhật Dạ, cô ấy cũng xinh đẹp, đáng yêu hơn cô nhiều, Kei chọn cô ấy cũng đúng thôi. Nếu đây là sự lựa chọn của Kei thì cô nên tôn trọng quyết định của cậu ấy, Lucy sẽ đau, nhưng cũng không nên cố ép cậu ấy nữa, Lucy không muốn nhìn thấy hai người bạn của cô đánh nhau như vậy. Đủ rồi...

...-Cậu không cần phải nói nữa. Kei... Tớ đã hiểu rồi...

-Xin lỗi...Lucy...Kei cố thốt ra câu xin lỗi, ánh mắt cậu vẫn lạnh lùng trống rỗng. Nghe lời xin lỗi của Kei Lucy lại càng thấy đau lòng hơn....Rất đau...

Đau...

Những cơn đau lại dồn dập trong ngực Lucy, cô cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp chặt, cô khó thở và không ngừng đau lên từng hồi. Và dường như bầu trời của Lucy cũng đã sụp đổ luôn rồi. Trước mắt cô bé chỉ còn lại những thứ trống rỗng, tuyệt vọng...

Kei không yêu cô...

Kei đã rời xa cô...

Kei đã thật sự không còn là của cô nữa rồi...

Im lặng một lát, những giọt nước trong suốt cũng bị kìm chặt trong đáy mắt Lucy. Không thể khóc. Lucy là người có lòng tự trọng cao, cô không muốn ai thấy cô trong bộ dạng này nữa, cô bé quay đầu, cúi gằm mặt xuống bước qua Kei với một nụ cười nửa miệng xót xa:

-Tiếc là tớ đã không nhận ra được điều này từ sớm, tớ thật ngu ngốc quá. Tớ không làm cậu khó xử nữa, tớ cũng không cần tiền của cậu đâu Kei. Xin lỗi vì đã ảo tưởng vào tình yêu mà cậu giành cho tớ. Hạnh phúc nhé...

Bye bey ...

75. Chương 75

“Bye bey...”

Là tạm biệt...

Hay vĩnh biệt...

Không biết. Nhưng có lẽ đây cũng là câu nói cuối cùng mà Kei nghe được từ Lucy. Đôi mắt đen thẳm nhói lên. Có một thứ gì đó vừa rạch nát trái tim cậu. Cả người Kei run rẩy chực gục xuống.

Người con gái yêu quý của cậu...

Đã rời xa cậu...

Chính Kei đã buông tay Lucy để cô ấy rời xa cậu...

Và...mọi người ngược lên kinh ngạc...

Lần đầu tiên họ thấy Kei rơi nước mắt...

Lucy cứ lặng lẽ bước ra ngoài, khuôn mặt xinh xắn nhưng vô hồn khiến cô bé trông y hệt như một con búp bê đang cử động. Nhưng chỉ là cử động chứ không hề bộc lộ một chút cảm xúc nào cả. Kể cả nhận thức cũng không. Lucy không còn biết mình đang làm gì, đang đi đâu nữa. Cô bé chỉ biết vô thức đi thẳng về phía trước theo bản năng của một con búp bê...

-Lucy ! Lucy !!!

Có tiếng Thanh Phong gọi với theo. Lucy không nghe thấy, cô bé đã đi ra cổng hòa mình vào màn mưa lạnh ngắt bên ngoài. Thanh Phong vội vã chạy ra thì bị một người nắm khuỷu tay giữ lại.

-Đứng lại Thanh Phong !!! Cậu định đi đâu ?

-Buông ra !!!

Thanh Phong gào lên giận dữ vùng mạnh tay ra, đôi mắt trợn trừng đỏ rực, cậu không còn biết người đang giữ mình lại là Khôi Vỹ hay là ai nữa. Lucy thật đáng thương, cô ấy đã bị tổn thương mà cậu không thể làm gì được. Thanh Phong bây giờ như một con thú hoang nổi điên, cậu có thể xé xác bất cứ kẻ đại đột nào dám cản đường mình. Nhưng trước khi cậu kịp chạy theo Lucy thì đã có một bóng đen vụt qua cậu.

-Kei ! Kei !!!

Nhật Dạ từ cầu thang chạy theo bóng đen đó, nhưng chỉ được vài bước thì cô bé choáng váng ngã xuống. Thanh Phong vội lao lại đỡ lấy cô bé trước khi cô ngã lăn xuống đất. Ánh mắt Nhật Dạ vẫn nhìn theo bóng người vừa chạy ra ngoài lo lắng.

-Kei !!!

Thanh Phong cũng nhìn theo. Kei đang chạy theo Lucy, cậu ấy muốn làm gì chứ ?

Sau một tiếng bước đi ngoài mưa, cuối cùng Lucy cũng dừng lại, cô bé ngạc nhiên ngược lên, là nhà Lucy. Rốt cuộc cô đã tự đi bộ về nhà. Căn nhà vắng hoe không có ai. Lucy lẳng lặng bước lên phòng và mở toang cánh cửa sổ ra. Ngoài trời là một màn đen dày đặc. Những hạt mưa rét buốt từ bên ngoài hắt vào phòng Lucy. Cô bé vẫn mặc kệ. Trong căn phòng tối như mực, Lucy cứ ngồi lẳng bên cửa sổ nhận những hạt mưa rét buốt hắt vào mặt, vào người mình. Không có cảm giác gì cả. Không đau. Không lạnh. Vì trái tim Lucy giờ đây còn đau và lạnh hơn cơn mưa này gấp trăm ngàn lần.

Ở màn đêm đen kịt ngoài cổng. Kei cũng đang đứng nép bên bức tường nhìn lên phòng Lucy. Căn phòng vẫn tối om. Cả người cậu run rẩy, không phải vì Kei lạnh hay sợ hãi cơn mưa. Kei đang nhớ lại những lời tàn nhẫn mà cậu đã nói với Lucy. Một cô bé yếu đuối như thế. Một cô bé nhạy cảm như thế. Lucy hẳn sẽ bị tổn thương nhiều lắm. Kei run rẩy và không ngừng nguyên rửa mình. Kẻ tàn nhẫn đã khiến cho người mình yêu thương phải khổ sở. Trong suốt chặng đường theo Lucy về nhà, đã không dưới mười lần cậu muốn chạy lên ôm chặt lấy bóng dáng bé nhỏ đang liêu xiêu bước đi trong màn mưa lạnh...

Kei đã lẳng lặng đi theo, nhưng Lucy vẫn không biết gì, thậm chí Lucy cũng không biết được bây giờ đây Kei đang dầm mưa đứng trước cổng nhà cô. Một tuần nữa. Chỉ một tuần nữa thôi là cậu sẽ rời khỏi đây vĩnh viễn. Mà cho dù sau này trở lại thì cũng chưa chắc Kei đã được gặp lại Lucy. Cô gái bé nhỏ mà cậu đã yêu thương và làm tổn thương...

Kei ngồi gục xuống bên cánh cổng, một chân co lên, một chân duỗi thẳng, tay chống lên đầu, những giọt nước nóng rất không ngừng nhòe ra trên khóe mắt. Trong màn mưa lạnh buốt và ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn đường. Kei mơ lại hình ảnh mà cậu vẫn thấy hằng đêm...

Lucy đang đứng trước mặt cậu...nhìn cậu mỉm cười...

Rồi đột nhiên cô bé đi xa dần, biến thành những ánh sáng rực rỡ và tan biến đi như sao băng đom đóm nơi bờ sông. Kei vội đưa tay ra giữ chặt lấy cô bé. Nhưng vô ích. Tay cậu trống trơn. Lạnh ngắt, chỉ có những giọt nước mưa rét buốt...

-Thiên Di! Sao cậu lại ở đây ?

Chậm chạp ngược lên khi có người gọi tên mình. Kei thấy mình đang ngồi gục trước cổng, trước mặt cậu là Bạch Dương. Anh đang xách một bọc đồ lớn đi tới trước mặt cậu.

-Sao cậu lại ngồi đây ngủ ? Cậu điên rồi sao ?

-Lu..cy...

Kei mơ hồ gọi tên cô bé, cậu nhìn xuống bàn tay trống trơn của mình thần thờ. Trong giây lát, Kei tưởng mình đã nắm chặt được tay Lucy, nhưng đó chỉ là giấc mơ của cậu mà thôi. Tất cả chỉ là do cậu tưởng tượng ra mà thôi...

Nói Lucy ảo tưởng, nhưng Kei cảm thấy cậu mới là người ảo tưởng, cậu đã ảo tưởng vì nghĩ là mình đã có Lucy và sẽ giữ mãi được cô bé trong tay... Cậu không bao giờ tin vào những thứ gọi là số phận, nhưng giờ chính cậu đã thấy số phận hai người thật quá nghiệt ngã. Kei nhìn màn mưa lạnh buốt lặng yên không nói gì, sau một phút im lặng, Bạch Dương cau mày:

-Thiên Di. Lẽ ra cậu không nên tới đây.

-Tại...sao ?

Kei ngược lên nhìn Bạch Dương, trông cậu tuyệt vọng đến tội nghiệp, đôi mắt đen láy mở to ngơ ngẩn, dường như bây giờ mọi thứ đối với cậu đã trở nên quá vô nghĩa. Vì điều quan trọng nhất...cậu vừa mới đánh mất rồi...

-Cậu đã làm con bé tổn thương nhiều rồi. Không chỉ có một mình Lucy, cả Nhật Dạ nữa, cả hai cô gái đều đã phải khổ sở vì cậu rồi, gia đình họ Hà cũng không phải những người bình thường. Nếu cậu có một hành động nào ngu ngốc nào, họ sẽ nhắm đến Lucy ngay, con bé chịu đựng như thế là đủ rồi.

Kei lặng im, nhưng giọt mưa lạnh buốt lăn trên mặt cậu bỗng trở nên nóng hổi.

...-Thiên Di ! Hai đứa vẫn còn trẻ, vẫn còn nhiều thứ đang chờ đợi phía trước. Hãy quên nó và trở về Mỹ đi. Rồi sau này cậu cũng sẽ quên được Lucy thôi. Đây chỉ là cảm xúc nhất thời của hai đứa... Đừng cố níu giữ làm gì, sẽ không mang lại kết quả tốt đẹp đâu.

Bạch Dương đi qua, đôi mắt anh liếc ngang Kei và thả cây dù trên tay mình xuống bên cạnh cậu. Kei vẫn ngồi im một lúc rồi từ từ đứng dậy bước đi...

“Quên em...anh chỉ có thể làm được điều này khi nào anh chết...”

Những giọt nước mưa lạnh buốt tiếp tục lăn trên trên đôi mắt đen thẳm.

Bạch Dương nhìn theo cậu bé bước đi cô độc trong màn mưa, cây dù vẫn nằm chổng chơ bên cánh cổng, anh thở dài rồi bước vào trong...Đi lên phòng Lucy, cánh cửa phòng cô bé mở toang, nhưng bên trong tối đen như mực, Bạch Dương quờ quạng đưa tay lên cổ tìm công tắc đèn...

“Tách”

Bóng đèn rục lên, anh giật mình, Lucy đang ngồi trên bục cửa sổ, hai chân co lên, lưng dựa vào tường còn khuôn mặt vô hồn dán lên màn đêm bên ngoài.

-Lucy ! Em đang làm gì vậy ? Sao không đóng cửa sổ lại, ướt hết rồi, lỡ bệnh thì sao ?

Khuôn mặt búp bê vô hồn của cô bé từ từ quay lại nhìn anh. Bạch Dương đang đứng trước mặt cô, anh ấy đang đi lại, nhưng sao hình bóng anh ấy trong mắt Lucy lại chập choạng mờ ảo như vậy, Tự nhiên Lucy cảm thấy cả người mình nặng trĩu, lạnh ngắt, hai mắt cô bé tối sầm lại và cô ngã xuống phòng...

-Lucy !!! Lucy !!!

Lucy nhắm chặt mắt, và cô chỉ còn nghe được vài tiếng Bạch Dương hốt hoảng gọi mình...

76. Chương 76

Mưa...

Lạnh...!

Ngực đau nhói !!!

Sau tất cả những thứ cảm giác đó thì Lucy giật mình mở mắt ra. Xung quanh cô bé là một màu trắng toát. Có mùi gì đó xộc vào mũi khiến Lucy khó chịu. Là mùi thuốc sát trùng. Cô bé gạt chiếc chăn trắng tinh trên người mình, ngồi dậy đưa mắt nhìn quanh. Cô đang ở trong một căn phòng lạ hoắc. Đường như là một căn phòng trong bệnh viện. Lucy còn đang ngỡ ngàng không hiểu sao mình lại ở đây thì cánh cửa mở ra. Hải Dương bước vào, nhìn thấy Lucy đang ngồi trên giường, anh có vẻ mừng rỡ đi lại.

-Lucy ! Em thấy trong người thế nào rồi ?

Ngước đôi mắt mờ mờ nhìn Hải Dương mệt mỏi. Lucy mở miệng ra định nói gì thì cô bé thấy cổ họng mình rất buốt, rồi từ cổ họng như lan xuống ngực đau nhói. Cô bé ôm ngực và ho sặc sụa. Hải Dương vội chạy lại đỡ lấy cô bé vỗ vỗ vào lưng cô. Lucy cảm giác như tay mình ướt ướt, xòe ra nhìn thì trong bàn tay Lucy là một vũng máu nhỏ, khóe miệng cô cũng nhuộm một màu đỏ rực...

-Lucy ! Không cần nói gì cả. Em bị viêm phổi rồi, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi. Hải Dương lấy khăn lau miệng cho cô bé rồi đưa xuống nhẹ nhàng lau đi vết máu trong bàn tay bé nhỏ của cô.

-Em không sao !

-Em đã nằm mưa suốt cả ngày hôm qua mà còn nói là không sao ? Em có biết hôm qua em được đưa vào bệnh viện trong tình trạng như thế nào hay không ? Cũng may hôm qua Bạch Dương tới nhà và đưa em vào đây kịp thời đó. Nếu trễ một chút nữa thôi chắc bây giờ em đã được chuyển hộ khẩu ra ở riêng rồi...

Lucy mỉm cười, đôi mắt vô hồn trên khuôn mặt trắng nhợt, Hải Dương kéo cô bé vào lòng mình thì thầm:

-Đừng có cười như thế Lucy ! Nhìn em bây giờ thật thảm hại quá, nếu muốn thì em cứ khóc đi. Khóc thật lớn rồi quên hết tất cả đi.

“Quên ư ?”

Lucy thần thờ. Nếu có thể quên được thì cô bé đã không ở đây rồi. Nhưng giờ thì chẳng còn gì để nhớ nữa. Mọi thứ đối với Lucy bây giờ đều trống rỗng. Chẳng còn lại gì ngoài cảm giác đau đớn đeo bám mãi lấy cô bé nữa. Nắm chặt hai cánh tay Hải Dương, Lucy ngược lên run rẩy:

-Anh hai !

Hải Dương có vẻ bất ngờ, anh buông Lucy ra nhìn cô bé mỉm cười:

-Sao thế ?

Đôi mắt cô bé nhìn anh mình khẩn thiết:

-Em muốn sang Ôxtraylia với anh. Hãy đưa em cùng đi nhé !

Hải Dương mỉm cười hạnh phúc, hai tay anh ôm chặt lấy khuôn mặt bé nhỏ của Lucy kéo lại gần mình:

-Đương nhiên rồi ! Em hãy cố gắng nghỉ ngơi đi. Sáu ngày nữa chúng ta sẽ đi. Hi vọng đến lúc đó em đã được xuất viện.

-Không cần đâu. Anh làm thủ tục xuất viện cho em luôn đi. Em thấy khỏe rồi. Nếu cứ phải ở đây ngửi mùi thuốc sát trùng chắc em chết mất.

Hải Dương nghĩ ngợi một lát rồi gạt đầu:

-Thế cũng được. Anh sẽ tìm một bác sĩ giỏi tới tận nhà chăm sóc cho em. Mà em cũng tới nhà anh ở luôn đi, chỉ còn sáu ngày nữa thôi, để em một mình trong nhà chú Khánh anh cảm thấy không yên tâm. Cô , chú đó có quá nhiều công việc, họ không thể ở bên cạnh chăm sóc cho em được.

Lucy gật đầu, dì Thanh đang làm việc trong bệnh viện, khi Hải Dương đi tới trình bày sự việc và nói muốn đón Lucy đi, dì có vẻ hơi buồn, đi tới ngồi bên cạnh Lucy, dì vuốt mái tóc cô bé gượng cười:

-Vậy là cháu quyết định sang Ôxtraylia sao Lucy ?

-Dạ !

Lucy gật đầu, đôi mắt cô bé nhìn dì hơi ái ngại. Từ khi Lucy chuyển về đây, cả chú và dì đều yêu thương cô bé như con đẻ của họ. Lucy cũng không muốn rời bỏ họ mà đi. Nhưng cô bé không còn cách nào khác. Lucy không thể ở lại nơi này. Cô không muốn đối diện với những hình ảnh thân thương mà mình không thể dứt ra được. Lucy sẽ đi xa để quên đi rằng: mình đã từng yêu một người, đã từng hạnh phúc và đã từng ảo tưởng về tương lai đó. Khi nào thấy người ngoại, cô bé sẽ trở về, chắc chắn là vậy...

Dì Thanh có lẽ cũng hiểu những gì mà cô bé nghĩ. Dì là người rất tâm lý mà. Từ lúc về nhà dì cố gượng cười giúp Lucy gấp đồ để tới nhà Hải Dương. Đồ đạc của cô bé cũng không có gì nhiều. Lucy trở về chỉ vì muốn lấy lại hai thứ, một là con mèo ú Nyako và hai là cây nhị khúc côn-kỉ vật duy nhất của bác Hoàng Long mà thôi.

Cô bé ngồi thẩn thờ trên bậc cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời. Tiếng chuông gió trên cao kêu “leng keng”.

Thanh bình, yên tĩnh...

Và buồn...

Lucy nhìn quanh căn phòng mà mình đã ở trong một thời gian dài, rồi đôi mắt cô bé dừng lại ở một cái hộp nhỏ bằng gỗ nâu đặt trên bàn học. Lucy bước lại và mở nó ra, bên trong là vài món đồ trang sức đẹp đẽ, một chiếc vòng bạc đá đỏ dì Thanh tặng cô trong dịp giáng sinh, chiếc lắc tay có những chiếc lục lạc nhỏ, đây là của Nhật Dạ tặng cô bé vào hôm hội chợ. Một thỏi son môi phớt hồng mang mùi thơm kẹo ngọt...

Cầm lấy thỏi son. Lucy mở nắp ra và phớt lên môi mình, một mùi thơm nhẹ thoảng qua, Lucy có thể cảm giác được vị ngọt đang hiện hữu, hương vị ngọt ngào của tình yêu. Cửa kí ức xa xưa...

Trái tim Lucy đau thắt lại, cô bé vội đưa tay lên che miệng, một cơn ho nhẹ nổi lên và vị ngọt ngào hòa lẫn vào màu đỏ của máu...

-Lucy ! Xong chưa ? Hải Dương đang chờ cháu đấy. Dì Thanh bước vào, Lucy mỉm cười rồi đưa tay bế con mèo mập Nyako và xách vali đi xuống dưới.

-Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé cháu gái ! Bất cứ khi nào buồn hãy nhắn tin cho chú và dì. Chú Khánh đưa tay xoa đầu Lucy, những nếp nhăn trên mặt chú lộ rõ hơn.

Chú đang buồn, Lucy cũng thấy buồn, rõ ràng cô bé không muốn đi một chút nào cả, nhưng nếu phải ở lại đối diện với thực tại. Lucy sẽ phát điên lên mà chết mất...

Lucy đang chạy trốn. Chạy trốn thực tại, chạy trốn nỗi đau...

-Cháu nhớ rồi ạ. Chú và dì cũng đừng làm việc quá sức nhé !

-Cháu đừng lo cho chú và dì, cháu mới là người đáng lo đó. Đã yếu mà còn không biết tự chăm sóc bản thân nữa. Không biết khi sang Ôxtrayli rồi cháu sẽ thế nào đây ?

Dì Thanh nhìn Lucy, ánh mắt tha thiết lo lắng, nhưng lúc đó Bạch Dương đã đi đến xách chiếc vali cho Lucy.

-Cô chú đừng lo. Qua đó cháu sẽ trông chừng con bé cẩn thận mà !

Nói rồi anh xách vali ra xe Hải Dương cho Lucy, trước khi lên taxi, anh còn quay lại nhìn Lucy dặn dò:

-Còn sáu ngày nữa là đi rồi, em nhớ nghỉ ngơi, chăm sóc sức khỏe thật tốt, đừng nghĩ ngợi gì nữa. Gặp lại em sau nhé ! (khúc này tự dưng có taxi ở đâu vậy? khó hiểu quá! Rốt cuộc là ai lên Taxi Bạch Dương hay là Lucy? Theo t thì m lên sửa chỗ này một chút đi)

Chiếc xe hơi lẩn bánh, Lucy mơ hồ nhìn ra ngoài. Ngôi nhà bên kia thị trấn của Hải Dương cách nhà chú Khánh khá xa. Phải đi gần hai tiếng mới tới nơi, chiếc xe hơi càu cạch lướt vụt qua những cánh đồng lúa

vàng rực buổi chiều tà. Lucy lặng im ôm con mèo trong lòng nhìn ra xa xa. Một màu vàng rực nhuộm khắp chân trời, màu vàng của lúa, màu vàng của mây và màu vàng rực rỡ của từng vạt nắng trong buổi chiều, những con cò trắng phau chập chới trên những ruộng lúa trải dài, con mèo trong lòng Lucy bắt đầu ngộ nguây, nó đưa cái đầu to đùng dụi dụi vào cánh cửa xe, hình như nó muốn ra ngoài. (sao lúa chín hoài vậy m? chín từ lần nó qua tìm chú Khánh tới bây giờ vẫn còn chín vô lý quá!)

-Lucy ! Em có biết tại sao trên những ruộng lúa lại có những cánh cò trắng phau không ?

Hải Dương khoác vai Lucy nhìn ra cửa kính bên ngoài, anh muốn nói gì đó làm cho cô bé khuây khỏa, cô bé ngước lên nhìn anh. Hải Dương cũng thích ngắm cảnh bên ngoài ư ? Lucy mỉm cười cúi xuống suy nghĩ một lát rồi quay ra.

-Chắc là công việc của những người nông dân thường rất bận rộn nên họ thường mang theo những đứa con nhỏ ra ngoài đồng...

Hải Dương ngậy người nhìn Lucy.

-Thế thì sao ?

-Ồ...Thì chắc họ mãi làm quá mà có đôi lúc bỏ quên những đứa trẻ ở ngoài đồng, những con cò ở đó là để mang những đứa trẻ về cho cha mẹ chúng...

-Ai bảo em vậy ?

-Tại lúc nhỏ đi chơi với Bạch Dương, em hay hỏi anh ấy: “người lớn phải làm sao thì mới có những đứa trẻ”, em thấy Bạch Dương đỏ mặt và nói lại là “người lớn không cần làm gì cả, những đứa trẻ là do con cò mang đến cho cha mẹ chúng” nên em đoán thế !

-Bạch Dương nói vậy hả ? Hải Dương đưa tay lên bụm miệng cười, không biết Lucy đang chọc anh hay cô bé ngây thơ thật nữa...

Chiếc xe lại lao vùn vụt qua cánh đồng hoa ly ly bạt ngàn. Mùi thơm quen thuộc lan tỏa ra khắp nơi. Nơi này Lucy đã từng đi qua...

Cuối cùng thì cũng về đến ngôi biệt thự tráng lệ của Hải Dương. Chiếc xe mới dừng lại đã có hai người giúp việc chạy ra mang đồ đạc của họ vào nhà. Lucy không biết Hải Dương đã chuẩn bị ỉnh một căn phòng thật đẹp trước khi cô bé trở về, nó rộng gấp ba lần căn phòng của Lucy ở nhà chú Khánh, mọi thứ cũng được bày biện sang trọng. Một chiếc bàn nhỏ đặt cạnh cửa sổ có bình hoa hồng trắng, chăn nệm trên giường cũng có màu trắng tinh thơm mùi nước hoa, rải rác xung quanh là những chiếc đèn ngủ tuyệt đẹp, cô giúp việc đang giúp Lucy treo đồ vào một chiếc tủ sắt lớn, những tấm rèm cửa mang một màu hồng ấp áp dịu dàng.

-Em thích căn phòng này không Lucy ?

Lucy gật đầu thả con mèo xuống đất.

-Cám ơn anh! Em thích lắm. Nhưng em cũng đâu có ở đây lâu đâu, anh đâu cần phải chuẩn bị cho em chu đáo như vậy chứ.

-Có sao đâu. Anh muốn em được thoải mái từng giây khi ở bên cạnh anh. Bây giờ thì đi tắm rồi xuống ăn tối với anh nào. Em còn phải chích thuốc nữa.

Lucy rùng mình, chích thuốc ư ? Cô bé nhăn nhó tưởng tượng ra một ông bác sĩ hai mắt xếch ngược, miệng thét ra lửa đang nhìn mình trừng trừng và trên tay ông ta là cây kim tiêm nhọn hoắt. Từ nhỏ Lucy đã bị ám ảnh bởi những thứ đó rồi...

77. Chương 77

Buổi tối thứ hai kể từ lúc Lucy về nhà Hải Dương.

Ôm con mèo ngồi ngoài chiếc xích đu, Lucy thả đôi mắt xa xôi lên bầu trời đầy sao lấp lánh. Cô bé dựa hẳn lưng vào chiếc xích đu mơ màng, những ngôi sao trong đôi mắt Lucy đột nhiên di chuyển, rồi hiện ra trước mắt cô là một hình ảnh thân thương...

Kei...

Bây giờ cậu đang làm gì...

Lucy khoác hai tay lên thành ghế xích đu ngã người ra sau nghĩ ngợi. Hình ảnh của Kei vẫn lẩn quẩn mãi trong đầu Lucy. Cô bé chưa bao giờ quên nó. Mặc dù mỗi lần nhớ về cậu trái tim Lucy lại như bị bóp thắt lại.

“Đừng ảo tưởng về tình cảm tớ dành cho cậu”.

Những câu nói của Kei vẫn vang mãi bên tai Lucy. Cô bé nhớ lại những ngày tháng có Kei bên cạnh. Thật yên bình hạnh phúc, mặc dù những lúc ở bên nhau, hai đứa cứ không ngừng cãi cọ, nhưng chưa bao giờ Kei để Lucy cô đơn một mình như thế này. Cũng chưa bao giờ Lucy nhận ra mình đã yêu Kei đến nhường này. Lucy cũng nhớ đến Nhật Dạ và Thanh Phong. Không hiểu lúc này họ có nhớ đến sự tồn tại của người mà họ từng coi là bạn hay không ? Và họ còn coi cô là bạn nữa hay không ?

Nhật Dạ đã yêu Kei ngay từ khi còn nhỏ. Cô ấy đã yêu Kei trước Lucy. Khi thấy Lucy ở bên cạnh Kei chắc hẳn Nhật Dạ phải đau khổ lắm cô ấy mới cắt cổ tay tự tử. Suy cho cùng thì những gì mà Kei nói cũng đúng. Nhật Dạ xứng đáng với Kei hơn cô, Kei cũng yêu cô ấy, hai người ở bên nhau là quá đúng rồi. Lucy chỉ là kẻ vô duyên chen ngang phá vỡ mối quan hệ của họ mà thôi. Đã vậy còn làm cho Thanh Phong nổi giận đánh Kei nữa. Cô bé cảm thấy áy náy quá.

Lucy muốn quên đi Kei. Quên đi những kí ức đang đau nhói trong trái tim mình. Nhưng cô không làm được. Nếu bắt cô phải quên đi Kei, chắc Lucy sẽ không thể sống nổi. Mặc dù Kei bây giờ chỉ còn là nỗi đau khổ tuyệt vọng trong trái tim Lucy, nhưng dù vậy Lucy vẫn không muốn quên đi nỗi đau này...

Kei...

Mặc dù Kei đã rời bỏ Lucy, mặc dù cậu đã nói cô đừng ảo tưởng tình cảm của cậu nữa. Nhưng Lucy vẫn nhớ Kei. Vẫn yêu Kei. Vẫn không từ bỏ được tình cảm dành cho Kei...Khóe mắt Lucy lấp lánh. Cô bé mỉm cười. Không được khóc. Phải dùng nụ cười để xóa nhòa mọi thứ đi...

Lucy sẽ cố gắng làm theo những gì mà Kei đã nói. Lucy sẽ cố gắng quên Kei đi. Nếu đây là vì hạnh phúc của Kei thì Lucy sẽ cố gắng quên Kei...

Lucy đứng dậy. Con mèo lon ton chạy theo sau, gió đêm ulla qua mái tóc cô bé nhẹ nhàng xoa xuống vai...

Đang định đi về phòng thì Lucy nghe có tiếng “ huỳnh huych” ở đâu đó, cô bé quay ra lắng tai nghe, tiếng động phát ra từ phía tầng hầm. Cô bước theo cầu thang dẫn xuống dưới. Một cảnh tượng kì lạ diễn ra trước mắt Lucy. Dưới tầng hầm, có một đội ngũ mấy chục người đàn ông vạm vỡ đang lao vào luyện võ. Những bao cát, những thanh nhị khúc côn, dao ngắn được xếp dày đặc quanh bốn bức tường rộng thênh thang.

Thì ra tầng hầm này là nơi luyện tập thể lực của những người vệ sĩ nhà họ Hoàng, vài người đã nhận ra sự có mặt của Lucy, cô bé cũng nhìn thấy Hải Dương đang say sưa tung những cú đấm cực mạnh vào bao cát giữa căn phòng, cả người anh ướt đầm mồ hôi, chiếc áo thun trắng ướt nhem dính sát người, Lucy từ từ bước lại, nhìn thấy cô bé anh ngừng tập quay sang mỉm cười:

-Sao em lại xuống đây Lucy ? Chưa chịu đi ngủ sao ?

Cô bé mỉm cười nhìn xung quanh, căn phòng này không khác gì một câu lạc bộ võ thuật, ai cũng mồ hôi đầm đìa mà vẫn hăng say luyện tập, vệ sĩ chuyên nghiệp có khác...

-Em có muốn tập thể lực với anh không. Nhóc con !Hải Dương cầm chiếc khăn trắng lên lau mồ hôi đang vã ra trên trán, rồi như sực nhớ ra chuyện gì, anh quay sang Lucy cười nhắc nhở.-À...Anh quên mất là em đang bị bệnh. Thôi lên phòng ngủ sớm đi cho khỏe.

-Em không phải một con bé yếu đuối, về thể lực lại càng không, em đã khỏi bệnh rồi, anh không cần phải lo cho em đâu, em cũng đã từng học võ đó !

-Hử ? Vậy sao ?

Hải Dương và mấy người kia nghe Lucy nói thì quay sang bật cười, cô nhóc hơi đỏ mặt, họ đang cười nhạo cô. Lucy cảm thấy hơi bức bối, nhìn mấy người đang cười mình cô chỉ muốn hét lên với họ “tưởng vai u thịt bắp là ngon hả, đồ bất lịch sự” ? Cô bé tự thấy mình cũng lợi hại lắm đó chứ, chỉ là thân hình cô bé khá nhỏ con so với những người đàn ông này thôi.

-Vậy cô chủ nhỏ có muốn tập võ với chúng tôi không ? Để xem cô chủ nhỏ của chúng ta đảm được mấy cái nào?

Một người đàn ông trung niên quay sang cười lớn, vài người khác cũng vào hòa cười theo châm chọc cô bé. Lucy thì máu bốc lên đầu, cô bé nhìn ông ta cười cười mà ánh mắt lóe lên như dao.

-Cậu Hải Dương, nếu cô bé muốn học võ thì cứ để cô ấy thử xem.

Hải Dương nhìn Lucy rồi quay sang ông ta gật đầu, như vậy có nghĩa là anh đã đồng ý.

-Thử xem cô nhóc có tố chất gì không. Mọi người. Hải Dương quay lại nói lớn.-Giải lao 10 phút.

Đám vệ sĩ ngồi vây quay giữa căn phòng xem trận đấu giữa Lucy và ông võ sư kia, ông ta đi tới trước mặt Lucy mỉm cười:

-Bây giờ cô bé tấn công tôi đi. Muốn đảm, đá thế nào cũng được !

-Là ông nói đấy nhé.

Lucy nhăn nhó nhìn ông ta bức bối, rõ ràng người này đang mỉa mai Lucy mà. Ông ta xem Lucy là con nhóc đang uống sữa mẹ chắc. Cô nhóc không nói gì lảng lảng đi lại góc phòng, lướt qua dàn vũ khí xếp trên những giá gỗ để sát tường, cô đưa tay lấy một cây nhị khúc còn bằng sắt rồi đi lại trước ông ta thủ thế.

-Ái chà !!!

Người đàn ông nhìn Lucy mỉm cười, rồi cũng như để khích lệ đối thủ nhí, ông ta cũng lui ra sau thủ thế, nhưng thái độ vẫn tỏ vẻ gì đó xem thường cô bé...

“Chờ đó !!!! Tôi sẽ xử đẹp ông cho coi ! ”

Gương mặt Lucy đột nhiên lạnh tanh, hai mắt sắc lẹm không một chút cảm xúc rồi cô bé lao vào người đàn ông với một cú nhảy và phang mạnh cây nhị khúc còn xuống vai ông ta. Nhưng Lucy giật mình, ông ta rất nhẹ nhàng lách người ra phía sau không một chút lúng túng. Lucy tiếp tục lao vào ông ta, cố gắng áp sát đối thủ, nhưng người đàn ông này quá nhanh nhẹn. Ông ta chỉ né chứ không thêm phản đòn lại Lucy, cô bé cũng không có cách nào tiếp cận được với ông ta...

Sau một hồi tấn công vô ích, dường như đã mất hết bình tĩnh, cô nhóc cau mày vùng tay ra sau cố gắng tập trung lực cánh tay quất một phát thật mạnh xuống một lần nữa. Lần này thì đối thủ của cô không tránh nữa. Nhưng trước khi cây nhị khúc kịp trúng ông ta, nó đã bị đá văng ra, cánh tay Lucy đau nhói, cô nhóc cau mày nhìn đối thủ trước mặt thất vọng...

-Hừm ! nhanh nhẹn, linh hoạt, tuy đòn đánh không có lực cho lắm nhưng ở tuổi này mà được như vậy là tốt quá rồi. Cô bé khá đấy !

Người đàn ông cúi xuống nhặt cây côn lên nhìn Lucy nhận xét, rồi ông ta quay sang Hải Dương gật đầu, anh mỉm cười hài lòng đứng dậy.

-Được rồi, Lucy bé bỏng của anh. Lên phòng ngủ sớm đi cho khỏe. Mai anh dẫn em đi chơi !

Lucy không nói gì nữa, thua rồi thì còn nói được gì kia chứ. Cô bé gật đầu rồi lảng lảng đi ra ngoài cửa nhường chỗ lại ọi người tiếp tục tập luyện, nhưng vừa ra khỏi tầng hầm, ông vệ sĩ khi nãy lại gọi với theo:

-Này cô bé ! Chờ một chút đã...

Lucy quay lại, ông ta đưa cho cô bé một chai thuốc nhỏ:

-Thoa vào vết bầm trên tay nhé !

Lucy ngạc nhiên đưa tay lên xem, đúng là có một vết bầm thật, chắc là lúc bị ông ta đá trúng, cô bé gạt đầu cầm lấy lọ thuốc.

-Ai dạy cháu sử dụng nhị khúc côn thể ? ông vệ sĩ nhìn cô bé mỉm cười.

-Là bác cháu. Ngày trước bác ấy cũng là vệ sĩ ở nhà họ Hoàng, tên bác ấy là Hoàng Long.

-Hoàng Long ? Người đàn ông hơi sững sốt.

-Bác quen với bác cháu ?

-Ừ ! Là bạn, cũng từng là đối thủ...

-Từng là đối thủ sao ? Lucy nhìn ông thắc mắc, cô hơi tò mò với quá khứ của bác mình.

-Ừ...Nhưng đã là quá khứ rồi, dù sao thì... Ông ta định nói gì nhưng lại thôi.-Thôi quên đi...

Lucy vẫn nhìn ông ta khó hiểu, Ông vỗ sư mỉm cười quay đi.

-Cô bé khá lém. Nhưng cháu hơi ỷ lại vào sức mạnh của mình, nếu cháu gặp phải một người ngang mình thì không sao, nhưng nếu đối thủ là những kẻ như tôi thì sao ?

-Dạ ? Lucy nhìn ông ta khó hiểu, người này đang muốn nói gì với cô chứ ?

-Không phải lúc nào lao vào đối thủ cũng là tốt đâu cô bé. Đối với kẻ thù mạnh hơn thì không thể chỉ sử dụng sức được.

-Dạ ????

Lucy ngơ ngác đứng nhìn theo ông ta, hơi nghĩ ngợi...

“Đối với kẻ thù mạnh hơn thì không thể chỉ sử dụng sức được sao...”

78. Chương 78

Ở bên kia thị trấn, có một người con trai cũng đang bị trầm cảm.

Kei....Sau hôm ở trước cổng nhà Lucy trở về thì cậu trở nên lặng lẽ. Suốt ngày nhốt mình trong phòng và chỉ đi ra ngoài khi nào có yêu cầu của Khôi Vỹ mà thôi. Suốt cả ngày cậu không nói với ai câu gì. Đôi mắt trong buồn thẳm như hồ nước mùa thu.

Từ sau hôm gặp Lucy, Nhật Dạ cũng có vẻ nghĩ ngợi nhiều, có những lúc cô bé cắn rứt vì thấy có lỗi với cô bạn thân, nhưng nghĩ đến việc có được Kei thì Nhật Dạ không muốn bận tâm thêm gì nữa. Tất cả những gì bây giờ cô cần chỉ là Kei. Chỉ thế thôi. Nhưng thái độ của Kei gần đây luôn khiến cô phải đau lòng. Nhật Dạ thấy Kei đang đau khổ vì Lucy, cô cố gắng bắt chuyện, cố gắng quan tâm đến cậu, nhưng đáp lại trái tim tràn đầy yêu thương của Nhật Dạ là khuôn mặt lúc nào cũng sầm trầm của Kei.

Rồi dần dần Kei đã không còn thấy được ai trong mắt mình nữa. Tất cả những gì hiện hữu trong đầu cậu chỉ là hình ảnh của Lucy trong cơn mưa lạnh...

Lucy bé nhỏ mỉm cười với cậu...

Và Lucy bé nhỏ đã rời xa cậu...

-Kei ! Ăn tối xong chúng ta đi dạo nhé !

Lời đề nghị của Nhật Dạ đưa cậu trở về với thực tại. Kei đang ngồi trong bàn ăn, nhưng cậu không có chút cảm giác gì về đồ ăn trong miệng cả.

-Chúng ta sắp qua Mỹ rồi, tranh thủ chút thời gian còn lại đi chơi cũng được đó Kei !

Thanh Phong mỉm cười phụ họa. Từ sau hôm dẫn Lucy vào nhà thì Thanh Phong cũng bị Khôi Vỹ giam lỏng luôn trong nhà, mọi hành động của cậu bây giờ đều nằm trong sự kiểm soát của anh ta. Vì sau Kei thì Thanh Phong là trợ thủ đắc lực mà Khôi Vỹ không muốn mất. Đương nhiên Phong cũng không thể chống đối lại con người này.

-Xin lỗi, tớ thấy hơi mệt, các cậu đi đi.

Kei rời khỏi bàn ăn rồi đi vào phòng. Ở Trong nhà họ Hà, căn phòng của Kei là nơi duy nhất không bật điện, cậu không muốn gặp ai, không muốn nói chuyện với ai, thậm chí cậu không dám nhìn mình trong gương nữa.

“Tách..”

Ánh điện đột nhiên lóe sáng lên, Thanh Phong đang đứng trước phòng nhìn cậu lo lắng.

-Cậu đang nghĩ gì thế, Kei !

Kei ngồi ủ rũ, lưng dựa vào thành giường, lặng yên như người mất hồn, ánh mắt đen thẳm nhìn ra xa...Thanh Phong ngồi phịch xuống bên cạnh cậu pha trò:

-Có muốn xưng tội không ? Tổ đưa cậu tới nhà thờ !

-Xưng tội thì sẽ được tha thứ sao ? Gương mặt Kei thẫn thờ, -Ai sẽ là người tha thứ cho tớ ?

Lặng yên một lát, Thanh Phong thở dài đưa đôi mắt buồn bã nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt.

-Nghe nói cuối tuần này, Lucy sẽ theo Hải Dương sang Ôxtralia...

Kei vẫn lặng im, cậu cúi gục đầu, vạt tóc hơi dài che phủ đôi mắt buồn xa thẳm. Thanh Phong không nói gì thêm nữa, cậu không muốn gợi lại nỗi đau trong lòng người bạn thân của mình...

-Kei ! Khôi Vỹ muốn gặp chúng ta.

Thẫn thờ một lúc Kei cũng đứng dậy đi cùng Thanh Phong ra ngoài. Khôi Vỹ.... Tất cả những gì liên quan đến người thanh niên này chỉ là công việc, mệnh lệnh, nhiệm vụ đối với Kei và Phong. Cả hai người đều là công cụ của Khôi Vỹ. Đơn giản vì anh ta đã cứu họ, cho họ cuộc sống mà anh ta thao túng. Từ sau khi gặp lại Khôi Vỹ ở đây, Kei càng tỏ ra giống một cỗ máy hơn. Nhận nhiệm vụ và lao vào làm việc không một giây suy xét, cậu đang muốn dùng công việc để quên đi một thứ gì đó...

Nhưng không hiểu sao...

Càng cố quên...

Lại càng thấy nhớ...

Và giờ nỗi nhớ đã trở nên ám ảnh Kei rồi..

Chỉ còn lại hai ngày nữa là cả ba người phải sang Mỹ. Mọi thứ rồi sẽ kết thúc. Cậu sẽ nhanh chóng biến mất khỏi cuộc sống của Lucy. Hình ảnh của cậu cũng sẽ sớm bị xóa đi trong trái tim của cô bé. Lucy rồi sẽ được trả về cuộc sống yên bình hạnh phúc của cô ấy. Lucy ! Cô bé chỉ là cơn gió mát lành ulla qua mà Kei không thể nào giữ nổi.

Bây giờ cậu phải có trách nhiệm với cô gái khác đang ở bên cạnh cậu. Nhật Dạ vì cậu mà tự tử, tất cả là lỗi tại cậu, cậu không thể bỏ lại cô ấy một lần như cậu đã làm nữa. Suy cho cùng thì tất cả đều tại cậu. Nếu hôm đó Kei không vội vàng bỏ Nhật Dạ ở lại một mình để đi tới nhà Lucy thì cô ấy đã không đau khổ đến nỗi phải cắt cổ tay tự tử như vậy. Tất cả là tại cậu. Cậu không muốn mất Nhật Dạ, Nhật Dạ đối với cậu cũng quan trọng không kém gì Lucy cả, chỉ là hai người con gái nhận được hai thứ tình cảm khác nhau của cậu mà thôi. Kei không muốn làm Nhật Dạ tổn thương, nhưng cậu lại làm điều này với Lucy. Vì Kei cũng không còn lựa chọn nào khác. Và trong trái tim cậu vẫn giữ nguyên hình bóng Lucy, mặc dù những thứ này chẳng khác gì những lưỡi dao vẫn hằng cứa vào trái tim khiến cậu đau nhói. Thôi thì...cậu đành cố gắng giấu kín hình ảnh của Lucy trong trái tim mình, chôn chặt tình yêu vào tro tàn của quá khứ đi. Điều duy nhất bây giờ Kei mong muốn là Lucy sẽ được hạnh phúc...

Đứng...

Chỉ cần Lucy được hạnh phúc...

Chỉ cần cô ấy quên cậu đi và tìm được hạnh phúc ình. Tương lai tươi đẹp vẫn đang chờ Lucy ở phía trước. Lucy lại là một cô gái tốt bụng, đáng yêu. Sớm có người xuất hiện mong được bên cạnh che chở cho cô bé thôi. Người đó sẽ tốt hơn cậu, yêu Lucy hơn cậu và mang lại hạnh phúc cho Lucy nhiều hơn cậu...

Nhật Dạ ở phòng anh trai vừa đi ra, nhìn thấy Kei cô bé mỉm cười vui vẻ, nhưng Kei không nhìn thấy cô bé, cậu đi ngang qua Nhật Dạ với những suy nghĩ đang quay cuồng trong đầu, đôi mắt bình thản và vô cảm. Cậu không còn nhìn thấy Nhật Dạ nữa, không ! Đúng hơn là cậu không còn biết đến sự tồn tại của ai ngoài Lucy trong trái tim mình nữa...

Nhật Dạ nhìn theo Kei rồi dựa vào tường gục xuống khóc. Đây không phải là Kei mà Nhật Dạ muốn. Kei mà Nhật Dạ yêu quý là người con trai hiền lành nhưng giàu tình cảm và hay pha trò đem lại niềm vui cho người khác. Và cậu luôn quan tâm đến Nhật Dạ hơn tất cả mọi người... Còn Kei của bây giờ, chỉ là một người con trai vô cảm lạnh lùng, có chăng cảm xúc duy nhất còn lại của cậu lúc này chỉ có đau khổ và thương nhớ Lucy mà thôi. Cô thật sự không muốn nhìn thấy Kei như vậy, thực sự không muốn.

Nhưng Nhật Dạ vẫn không từ bỏ. Cô bé nhìn theo Kei. Ánh mắt xám biếc lên sự quyết tâm. Cô sẽ cùng Kei về Mỹ. Rồi một ngày nào đó Kei sẽ quên đi Lucy, Kei sẽ quay lại là Kei như ngày xưa. Nhật Dạ nhất định không từ bỏ. Cô bé mím chặt môi và đặt hi vọng vào toàn bộ suy nghĩ của mình.

Hai ngày...

Thời gian trôi qua nặng nề với bốn con người đang bị chi phối bởi đủ thứ cảm xúc: dần vặt, đau khổ, hi vọng, buồn bã...

79. Chương 79

Ở trong nhà Hải Dương, Lucy rất được mọi người yêu quý, có lẽ vì cô bé dễ thương và rất thân thiện. Cô bé chưa bao giờ dùng thân phận chủ tớ để xử sự với bất kì ai trong nhà, những người vệ sĩ nhìn cô với đôi mắt quý mến và đầy thiện cảm. Mặc dù cô chủ nhỏ lúc nào cũng mỉm cười với họ, nhưng ai tình ý sẽ thấy khi còn ở một mình, cô bé thường hay nhìn lên trời, đôi mắt xa xăm buồn thảm. Lúc đó thì không ai biết được cô đang nghĩ gì nữa.

Hai ngày cuối cùng Bạch Dương cũng đến và ở lại đây, vì anh mua vé cùng một chuyến bay với hai anh em Lucy và có lẽ vì lo cho cô bé ngốc nghếch, đa sầu đa cảm nên anh muốn ở gần để trong chừng cô, anh cũng sợ cô bé quá đau lòng sẽ nghĩ quẩn và hành động giống như Nhật Dạ. Có một điều khiến Lucy rất ngạc nhiên là không biết từ khi nào, Bạch Dương và Hải Dương đã trở thành đôi bạn thân thiết của nhau, dường như cả hai đều không còn nhớ những gì đã diễn ra trong quá khứ nữa rồi, Hải Dương đã thay đổi tốt hơn, anh ấy không còn lạnh lùng ngang tàn quá như trước kia nữa, Lucy không biết động lực gì đã giúp anh ấy thay đổi, nhưng như vậy cũng tốt, chuyện hai người anh yêu quý hòa thuận với nhau là điều nên làm mà.

Ngày cuối cùng ở nhà Hải Dương, Lucy quyết định đi tới cánh đồng lúa bạt ngàn bên ngoài thị trấn, cô bé muốn giữ lại một chút gì đó những kí ức đẹp để trước khi rời khỏi đây. Nhưng có một điều làm Lucy thấy hơi khó chịu là cô bé không được đi một mình. Từ khi Hải Dương đón cô về nhà, đi đâu, làm gì Lucy cũng có vài người vệ sĩ đi theo bảo vệ. Lúc đầu cô bé thậm chí cười nhạt nhẽo, cô cho rằng anh trai mình đã lo lắng hơi thái quá. Lucy đâu có phải tổng thống hay nhân vật nào quan trọng mà cần có người bảo vệ như vậy chứ. Nhưng dù có nói thế nào thì Hải Dương vẫn cho người đi theo Lucy 24/24 nếu cô đi ra ngoài. Lucy cũng không bận tâm nữa, mặc kệ, cô bé không muốn quan tâm đến họ, miễn là họ để cô bé được yên tĩnh là được. Và những người vệ sĩ này cũng rất biết tôn trọng không gian riêng của Lucy. Chiếc xe dừng lại ở ngoài xa lộ, Lucy một mình đi vào cánh đồng.

Lúa ở đây đã được gặt cách đây vài hôm, những gì còn lại là lờm chờm những gốc rạ vàng ươm và thơm sự mùi đồng nội. Lucy đi tới một gốc cây đổ ngang bên bãi cỏ xanh và ngồi xuống. Đồng quê thật thanh bình yên tĩnh, từng cơn gió nhẹ thổi ào qua tung bay mái tóc của cô bé...(k logic với đoạn đầu m miêu tả cánh lúa chín sao một thời gian dài như vậy mới được gặt trong khi cánh lúa chín m miêu tả đã lâu lắm rồi!)

Lucy ngồi im, lơ mơ đôi mắt nhìn về xa xăm, những đám mây trên đầu trôi hững hờ, cô bé để ý thấy có một cánh cò trắng bay ngang qua đầu mình về một nơi xa xa, cô bé hơi nheo mắt nhìn lên, mọi thứ có vẻ mờ ảo, giống như cô đang ở trong một giấc mơ không bao giờ tỉnh dậy. rồi cô cúi xuống, nếu đây chỉ là một giấc mơ thì tốt biết mấy, vì nếu là một giấc mơ, khi cô tỉnh dậy mọi thứ sẽ kết thúc, những chuyện không vui, những cảm xúc khó chịu sẽ biến mất. nhưng không thể. Lucy biết, đây không phải là giấc mơ...

Bụp...

Đang thả hồn vào những con gió nhẹ, thì có một cái gì đó ướt lạnh va vào mặt Lucy, giật mình quay lại, cô bé thấy một con nhái xanh biếc đang nhảy lơi chơi dưới đất, một vài đứa bé đang hò nhau chạy lại chụp lấy nó. Lucy mỉm cười. Những đứa trẻ đó thật giống cô khi còn nhỏ...

-Chị ơi ! Sao chị lại ngồi đây ? Một chú nhóc mặt mũi lem nhem bụi đất đang mỉm cười nhìn Lucy, cô bé không nói gì, chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

-Chị ơi. Chơi trò cô dâu chú rể với tụi em đi.

-Tụi em sẽ cho chị làm cô dâu, chị có bộ váy đẹp quá...

-Chị đẹp y như công chúa vậy !

Vài đứa trẻ khác xúm quanh Lucy nhìn cô bé trầm trồ, Lucy nhìn xuống dưới bộ váy áo của mình. Đúng là trong bộ váy trắng tinh nhìn Lucy giống công chúa thật. Bộ váy này chính Hải Dương và Bạch Dương đã dẫn cô đi mua cùng vài bộ khác trong siêu thị hôm qua. Cả hai ông anh trai khó tính này đều chê những bộ váy sọc caro của Lucy quá “bụi” và bắt cô bé phải thay đổi phong cách trở thành một cô công chúa nhỏ dịu dàng. Thật khổ với hai người anh độc đoán mà, đến cách ăn mặc cũng không để Lucy tự do nữa...

-Chị ơi, cô dâu thì phải cầm bó hoa này đi !

Một cô bé có chiếc răng sún ngay cửa miệng đưa cho Lucy một bó hoa xuyên chi trắng muốt, cô bé mỉm cười và cầm lấy bắt đầu tết thành những chiếc vòng hoa nhỏ nhắn, lũ trẻ có vẻ rất thích, tụi nhóc túa ra đi tìm thêm mấy loại hoa dại khác màu cho Lucy đan.

Khi trước ở trong nhà thờ, Lucy và những người bạn của mình vẫn thường hay gặp gỡ và vui đùa với những đứa trẻ, và Lucy có vẻ rất được trẻ con quý mến, bây giờ cũng vậy, những đứa trẻ xúm vào vây quanh Lucy cười nói rôm rã...Hai bàn tay Lucy khéo léo đan bện những bông hoa thành những chiếc vòng tay nhỏ, đôi mắt cô thả lên những áng mây hồng lơ lững trôi trên đầu. Không biết đất nước xa xôi mà Lucy sắp đi qua sẽ như thế nào ? Có nơi nào yên tĩnh đẹp để được như ở đây hay không ?

Không biết cô bé đã ngồi lặng yên nhìn trời trong bao lâu rồi, có thể là ba tiếng hay bốn tiếng gì đó, mấy người vệ sĩ vẫn ngồi trong xe chờ cô và thăm thán phục khả năng ngồi thiền của cô. Cô chủ nhỏ của họ thật là đáng nể ! Khác với những cô tiểu thư đi chơi thường mang theo những chiếc máy ảnh để chụp hình, hay chơi đùa, cắm trại. Riêng Lucy, mỗi lần đưa cô đi đâu họ cũng chỉ thấy cô lặng im ngồi nhìn trời...

-Chị ơi, nhà chị ở đâu thế. Ngày mai chị có ra đây chơi nữa không ? Một cô nhóc nín tay Lucy mỉm cười.

-Ngày mai chị phải đi khỏi đây rồi.

-Chị đi đâu thế ?

Lucy nghĩ ngợi một lát rồi nhìn ra những gốc rạ phía xa xa chân trời:

-Chị chạy trốn...

-Công chúa đang chạy trốn ai vậy. Mấy ông kia phải không ? Họ bắt nạt chị à ?

Một cậu nhóc nắm tay Lucy chỉ về chiếc xe hơi đang đậu ngoài đường, một người vệ sĩ mặc vét đen đang đi tới chỗ Lucy, đó là ông võ sư hôm trước. Từ lúc Lucy tới đây, ông ta đã được Hải Dương chọn làm vệ sĩ riêng cho cô. Có lẽ đã tới giờ về, Lucy chậm chạp đứng dậy.

-Công chúa ơi ! Chị đừng sợ. Em sẽ bảo vệ chị !

Cậu nhóc nhảy ra trước mặt Lucy, đặt tay lên ngực đầy tự tin, có vẻ như tụi nhóc này rất quý Lucy, cô bé nhìn xuống mỉm cười:

-Không cần đâu nhóc ! Không phải ông ta tới bắt chị đâu...

Ông võ sư đi lại gần Lucy mỉm cười, thấy ông này đi tới, cậu nhóc vội nhảy lên đá vào chân ông ta hét lớn:

-Ông phù thủy ! Không được bắt nạt công chúa xinh đẹp của bọn tôi.

Cả đám nhóc cũng reo hò inh ỏi, ông võ sư này hơi ngạc nhiên nhìn xuống, rồi cứ thế đi lại phía Lucy mặc cho thằng nhóc đang đâm đá ục ục vào chân ông ta, được một lát thì thằng nhóc cũng nằm xoài ra đất thở, miệng lẩm bẩm:

-Cứu viện, cứu viện. Đại bàng đã thất bại. Mau cứu viện đi.

Cả đám nhóc lại nhao nhao lên. Một đứa khác chụp cái mũ hình gấu trúc lên đầu rồi cũng cầm “kiếm tre” lao lại:

-Đại bàng yên chí. Có gấu tới cứu viện đây !

“Gấu bông...”

Có một cái gì đó thoáng vụt qua đầu Lucy...

“Gấu bông”...

Thằng bé này nhào vào ông phù thủy trước mặt, và có một điều hơi ngạc nhiên, nó không dùng cây “kiếm tre” trên tay tấn công ông ta mà ôm lấy chân ông ngoạm một phát rõ đau. Ông võ sư nhăn mặt nắm cổ áo nó xách ngược lên, còn thằng bé thì lau chau đập chân loạn xạ:

-Phù thủy đã trúng đòn, tất cả xông lên, đừng để ông ta mang công chúa đi.

Cả đám nhóc ồ lên rồi cũng vây quanh ông ta, ông võ sư không nói gì, cầm quần thằng nhóc tụt xuống rồi để cho thằng nhóc vừa lấy tay “che...” vừa đập loạn xạ ngẫu, mặt đỏ bừng:

-Ồ ông phù thủy đáng ghét. Trả quần lại đây cho tôi...

Mấy đứa con gái thấy thế vội che mặt chạy lại ôm Lucy la hét inh ỏi, cô bé Lucy cũng bật cười khi thằng nhóc loì coi giành lại cái quần của nó.

-Chị ơi ! Chị đang cười hả ?

Lucy giật mình quay sang, cô bé bên cạnh đang nhìn cô chăm chăm với đôi mắt to, đen nhánh không một chút gợn, nó mỉm cười với Lucy:

-Nhìn chị cười mà sao giống khóc quá. Công chúa cười chẳng đẹp gì cả. Phải như em đây này.

Cô bé nhe răng cười, lộ ra một chiếc bị sâu ăn mất một nửa, nhưng vẫn đáng yêu lạ, Lucy ngây người...

-Về thôi cô bé ! Ngày mai cháu phải lên máy bay rồi, về nhà nghỉ ngơi để mai còn đi chứ. Cậu Hải Dương mới gọi cho tôi bảo đưa cháu về đó.

-Vâng !

Lucy mỉm cười đứng dậy, mấy đứa trẻ thấy vậy vội bu lại xôn xao:

-Chị ơi ! Chị về hả ?

-Mai chị nhớ tới đây chơi nữa nhé !

Lucy móc trong túi ra một thanh kẹo Caramen đưa cho đám nhóc, và xoa đầu con gấu trúc mới này đã “liều mình” bảo vệ cô, cô bé mỉm cười dịu dàng:

-Các em cũng về nhà đi. Tối rồi đó. Chị về đây.

Đám nhóc nhao nhao lên giành nhau những viên kẹo rồi cười sặc sụa:

-Cảm ơn công chúa. Chị tốt ơi là tốt..

-Công chúa mai tới nữa nhé. Mai tụi em sẽ rủ chị chơi cút bắt.

-Chị sẽ là bạn của tụi em nhé !

Mấy đứa bé đã đi được một đoạn rồi còn cố quay lại hét lớn với Lucy trước khi lùa bắt nhau về nhà, cô bé hơi ngẩn người nhìn theo đám nhóc...

Gấu bông...

Bạn...

Cút bắt...

Lucy đã chơi những trò này với ba người bạn của mình... Và giờ là lúc trò chơi kết thúc...

Cô bé ngược lên nhìn những đám mây đang trôi lơ lửng trên đầu rồi quay lưng bước đi ra ngoài đường...

Buổi tối ở nhà Hải Dương...

Ánh trăng sáng vàng vạc trên cao, Lucy đứng lặng im trên ban công tận hưởng những làn gió lạnh luồng qua mái tóc và lắng nghe tiếng dế râm ran vọng tới từ khu vườn bên dưới...

Buồn...

Cảm giác trống trải cô độc vẫn vây lấy Lucy. Trái tim cô bé nặng trĩu, có gì đó đè nặng và làm cô phải đau nhói. Đã một tuần rồi Lucy vẫn không thôi nhớ về Kei và hai người bạn của mình. Đêm nay là đêm cuối cùng, sáng mai Lucy sẽ ra sân bay và đi tới một nơi thật là xa, cô sẽ cố gắng quên đi họ, cố gắng bắt đầu lại và quên đi họ, nhưng Lucy vẫn không dám chắc là mình sẽ làm được điều này...

-Mai phải đi sớm rồi, sao em chưa đi ngủ, nhóc con !

Bạch Dương choàng tay ôm chặt lấy Lucy từ phía sau thăm thì, cô bé giật mình quay lại cố gượng cười, Bạch Dương đang rất lo lắng cho cô, việc anh chuyển tới nhà Hải Dương cũng là để trông chừng cô em gái yêu quý của mình, nhưng tình cảm và sự quan tâm của anh vẫn không thể khiến Lucy hết buồn, nó không thể xóa đi vết thương hằn sâu trong trái tim cô bé được, anh đưa tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc Lucy dịu dàng:

-Em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa Lucy. Rồi mọi thứ cũng sẽ qua thôi, thời gian là liều thuốc tốt nhất giúp em hết đau và quên đi mọi thứ. Điều quan trọng bây giờ là em đừng cố gắng nhớ lại nỗi đau đó làm gì nữa. Em còn tương lai và còn rất nhiều thứ quan trọng phía trước. Vì vậy hãy cứ nhìn tới phía trước và quên những kí ức không vui đó đi. “Con người ta chỉ có thể sống hạnh phúc khi đã quên hết mọi chuyện không vui xảy ra trong quá khứ”, em vẫn còn nhớ lời dạy của thầy Long phải không ?

Lucy vẫn lặng im. Bây giờ thì những triết lí đúng đắn đó không thể nào đi vào nhận thức của Lucy được, dù cho nó có thốt ra từ miệng của một người mà cô bé luôn kính trọng. Cô bé không làm được, không hẳn vì Lucy muốn ám ảnh mình vào nỗi đau, mà vì cô bé không tài nào quên đi được. Hình ảnh của Kei vẫn rõ một một trong tâm trí Lucy, và nó chưa hề biến mất dù chỉ một giây...

-Này !!! Hai anh em lại đây đi...

Hải Dương lên tiếng, anh đang ngồi bên một chiếc bàn phủ khăn trắng tinh, bên trên là la liệt đủ loại bánh ngọt và rượu vậy gọi hai anh em bên lan can.

-Lại đây uống rượu với tôi nào Bạch Dương, có bánh ngọt mà em thích nữa đó Lucy !!!

Bạch Dương mỉm cười kéo tay Lucy đi lại, Hải Dương đang rót rượu ra hai chiếc cốc thủy tinh vui vẻ:

-Sáng mai 08h00 chúng ta mới bay, cứ từ từ tận hưởng thời gian cuối cùng ở đây đi. Lại đây với anh nào Lucy!!!! Vừa nói anh vừa kéo Lucy ngồi gọn vào lòng mình, cô nhóc lúng túng, loishi đòi xuống chiếc ghế bên cạnh, mặt đỏ đỏ :

-Anh hai !!! Em lớn rồi, anh đừng có làm như vậy, kì cục quá, bỏ em xuống đi.

-Gì mà kì cục, đối với anh, em chỉ là con nhóc con còn đang cần uống sữa mà thôi.

-Em lớn rồi, 17 tuổi rồi đó !!!!

-Anh thì thấy em vẫn y như con nhóc mẩu giảo hơn ! Bạch Dương mỉm cười đưa li rượu lên miệng, Hải Dương cũng đặt Lucy ngồi xuống bên cạnh và đẩy li sữa dâu trên bàn tới trước mặt cô bé :

-Uống đi nhóc con !!!!

-Em không phải là nhóc con !!!!

-Không phải là nhóc con à ? Vậy thì uống rượu với tụi anh nhé !!!

Hải Dương vẫn không ngừng đùa cô bé, anh rót một li rượu để trước mặt Lucy mỉm cười, cô nhóc không uống được rượu, anh vẫn còn nhớ như in chuyện bị cô bé phun rượu vào mặt hôm nào mà, Lucy là con nhóc rất sĩ diện, anh dám chắc chỉ vài giây nữa thôi cô sẽ cầm ly rượu đưa lên miệng...và phun ra. Nhưng lần này thì anh không ngồi đối diện với cô bé, nên sẽ không bị phun nữa đâu, nhưng Bạch Dương thì lại có nguy cơ đó ! Hải Dương đang muốn chơi xỏ Bạch Dương một chút !

Thách cô sao ? Lucy nhìn ly rượu trước mặt không nói gì, ánh mắt hơi buồn, rồi đột nhiên cô bé làm một hành động khiến cả hai ông anh phải hết hồn, cô cầm li rượu lên, uống cạn...

-Lucy !!!Bạch Dương vội vàng lên tiếng.

Hải Dương cũng quay sang lúng túng:

-Lucy !!! Anh chỉ đùa thôi mà, em giận đấy à ? (Kì lạ ! Sao con bé không phun ra giống lần trước nhỉ ?)

Cô bé không nói gì, cô với tay lấy chai rượu bên cạnh Hải Dương rót vào li và tiếp tục đưa lên miệng uống cạn, những giọt rượu đắng nghét lần lượt đi vào cào xé cổ họng cô bé, Lucy không còn cảm giác gì nữa, cô muốn quên đi mọi thứ, nghe nói rượu sẽ giúp người ta quên đi được mọi thứ không muốn nhớ, cô bé muốn thử quên đi Kei bằng cách này, mặc dù uống thứ chết tiệt này vào rất là khó chịu, nhưng có vẻ như nó đã có tác dụng, mới có hai ly là Lucy cảm thấy choáng váng rồi. Khi cô bé rót ly thứ ba ra đưa lên miệng thì Hải Dương đưa tay giật lấy, cả anh và Bạch Dương đều cau mày nhìn cô bé.

-Em làm sao vậy Lucy ? Rượu không phải là thứ em có thể uống đâu.

-Lucy !!! Em đừng có như vậy nữa. Cố uống rượu cũng không giải quyết được gì đâu. Coi chừng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em đó.

Lucy không nói gì, cô bé cúi gằm mặt xuống, chỉ một lát sau thì cả người cô choáng váng, đầu cũng đau lên từng hồi, rồi cô thấy có gì đó bứt rứt khó chịu, hình ảnh của Kei lại hiện về trong tâm trí cô, rõ mồn một và trái tim cô lại đau nhói lên từng hồi...

Kei...

Đúng là dối trá mà. Rượu không thể làm người ta quên đi mọi thứ được, nó không làm cho Lucy hết buồn được. Lucy thật ngốc nghếch khi tin vào lời xúi dục của mấy tên bợm rượu mà !

Đau quá...

Trái tim Lucy cứ như bị ai cào xé vậy...

Hình ảnh của Kei vẫn hiện lên ám ảnh tâm trí Lucy...

Kei ! Lucy ghét Kei ! Tại sao cô lại phải chịu nỗi đau này, tại sao Kei đã đến bên cô mà không ở lại bên cạnh cô, tại sao cậu ấy cho cô hạnh phúc rồi lại vội vàng bỏ đi khiến cho cô phải đau đớn đến như vậy. Tại sao Kei lại tàn nhẫn với cô như vậy, rút cuộc thì Lucy đã làm gì sai chứ. Tại sao cả người yêu lẫn bạn bè đều bỏ cô mà đi. Tại sao họ lại tàn nhẫn với Lucy như vậy...

Lucy muốn được ở bên cạnh Kei, cô bé không nghĩ rằng mình có thể sống nếu thiếu Kei...nhưng không được. Kei đã không còn là của cô nữa rồi, chính xác thì cậu ấy chưa bao giờ là của Lucy cả. Là Lucy đang ảo tưởng mà thôi...

Trái tim Lucy đau thắt lại, cô bé cảm thấy khó thở và có gì đó nhòe ra từ khóe mắt, cả người cô bé run run...

-Lucy !!! Lucy!!! Em sao vậy...

-Lucy !!!

Hải Dương và Bạch Dương nhìn cô lo lắng, hẳn là hai người biết cô bé đang nghĩ gì, biết cô bé đang buồn vì lí do gì, cả hai đều nhìn nhau thở dài. Xem ra muốn cô em gái yêu đuối của họ quên đi tình yêu đầu tiên của mình và vui vẻ lại như ngày xưa là một điều rất khó. Nhẹ nhàng, Hải Dương ôm Lucy vào lòng dịu dàng vỗ vỗ lên lưng cô bé an ủi.

-Nín đi nào Lucy ! Em lớn rồi mà, lớn rồi mà còn khóc nhè hay sao ? Nín đi...

-Anh hai !!! Em phải làm sao đây, em không thể hết yêu Kei, em không thể quên được Kei, cả đời này em không thể quên được Kei...

Cả người Lucy run rẩy, nước mắt cô bé không ngừng tuôn ra ướt đầm áo Hải Dương...

Đau...

Chưa bao giờ Lucy cảm thấy đau đớn như vậy, dù trước đây cô bé phải sống cô đơn một mình trong sự ghẻ nhạt của những người họ hàng thì Lucy vẫn kiêu hãnh, dù cô độc nhưng Lucy vẫn kiêu hãnh vì sự mạnh mẽ của bản thân mình...Nhưng bây giờ thì khác...

Kei đã khiến mọi thứ sụp đổ trước mặt Lucy. Cậu đã quay lưng bước đi bỏ mặc Lucy với vết thương trong tim không bao giờ có thể liền lại được...

Mặc dù vậy cô bé vẫn không hề hận Kei hay những người bạn của mình, cô chỉ biết đắm chìm vào nỗi đau và cố gắng vùng vẫy mà không thể thoát ra khỏi nó...

Bé tắc...

Có lẽ không chỉ có nỗi đau là ngự trị trong trái tim của Lucy mà cô bé cảm thấy bế tắc hoàn toàn, ý thức được nỗi đau nhưng Lucy không có cách nào chạy trốn khỏi nó được...

- Anh hai...Em nhớ Kei... Em nhớ Kei lắm. Em muốn gặp Kei. Em muốn nhìn thấy Kei. Kei.....Kei...

... Kei...Đừng rời xa tớ. Tớ ghét cậu lắm. Cậu đã nói là yêu tớ, mãi ở bên tớ cơ mà....Tại sao lại bỏ tớ mà đi. Kei... Kei...

...Tớ nhớ cậu đến phát điên lên mất...

...Tớ yêu cậu đến phát điên lên mất...

...Kei...Tớ yêu cậu lắm...Trở lại với tớ đi...

Cứ thế cô bé ôm chặt anh trai mình và khóc nức nở gọi tên Kei. Dường như mọi dồn nén của cô bé bây giờ nhờ có hai ly rượu mà bộc phát ra rồi, hai người anh của cô cũng không biết phải làm sao nữa, vì bây giờ có nói gì với cô em gái của họ cũng đều là vô ích cả...

Hải Dương vẫn ôm chặt Lucy và để cô bé khóc mãi cho đến khi mệt lử và ngủ gục trong lòng anh...

-Làm gì bây giờ ? Tôi có nên sai người đi chém chết thằng nhãi đó không nhỉ ? Đặt Lucy nằm dựa người vào vai mình, Hải Dương đưa ly rượu lên miệng nhìn Bạch Dương hội ý, ánh mắt anh bỗng nhiên trở nên sắc lẹm.

-Nó là con rể tương lai của nhà họ Hà đó. Cậu muốn đắc tội với Khôi Vỹ sao ?

-Sợ gì chứ ! Cùng lắm là mất đi một mối làm ăn lớn thôi. Tôi đã tin tưởng giao em gái mình lại cho thằng nhóc đó...Vậy mà nó dám làm con bé sống dở chết dở như thế này. Hà Thiên Di ! Đúng là không thể tha thứ cho nó được mà. Nó nghĩ nó là ai chứ. Có nhà họ Hà chống lưng thì nó có thể an tâm ruồng rẫy em gái tôi sao ? Hừ ! Xem ra nó đã quên Hải Dương này là người như thế nào rồi.

Hải Dương vẫn bực bội, anh ôm chặt lấy Lucy trong lòng mà đau xót cho cô bé. Quả thật anh đã nghĩ đến chuyện sẽ “xử đẹp” Kei trước khi đưa Lucy rời khỏi đây rồi, nhưng nghĩ lại thì dù sao cậu nhóc cũng đã từng cứu Lucy, hơn nữa bây giờ Lucy đã đồng ý đi theo anh sang Oxtraylia nên Hải Dương không muốn làm to chuyện nữa. Nhưng nhìn Lucy vì Kei mà đau lòng như thế này thì cơn giận của Hải Dương lại bùng lên...

-Bỏ đi Hải Dương, cậu đừng làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa, thằng nhóc kia chắc cũng chẳng vui vẻ gì sau chuyện này đâu. Hừm !!! Chỉ là rắc rối của mấy đứa con nít mới lớn thôi, Rồi con bé cũng sẽ quên đi chuyện này, có điều nó cần có thời gian...

-Hừ ! Nói thế nào thì tôi cũng không muốn bỏ qua cho thằng nhóc đó. Tối nay tôi sẽ cho người đi “xử đẹp” nó trước khi chúng ta sang Oxtralia.

-Hải Dương ! Nếu không vì chuyện này thì Lucy cũng không chịu đi theo chúng ta sang Ôxtralia đâu. Thành nhóc Thiên Di và Thanh Phong đã từng nhiều lần cứu mạng Lucy, nếu không có hai đứa nhóc đó, Lucy bé bỏng của chúng ta đã không còn sống đến bây giờ để cậu tức giận đâu.

-Thế thì sao ? Vì cứu con bé mà thành nhóc đó có quyền làm tổn thương nó sao ?

-Thiên Di không cố ý đâu. Chỉ vì tội nhóc còn quá trẻ, không biết cách điều chỉnh mối quan hệ nên mới có chuyện này, tội nhóc vẫn còn cần thời gian để trưởng thành mà.

-Hừm ! Cậu có vẻ bênh vực thành nhóc quá nhỉ ? cậu thật là cao thượng đó!

-Tôi coi mấy đứa nhóc này như em mình mà, mọi chuyện xảy ra đáng buồn thật, tội nghiệp nhất là Lucy bé bỏng của chúng ta. Phải rời xa Thiên Di nó sẽ đau khổ lắm, nhưng nếu thành nhóc kia mà có mệnh hệ gì thì nó cũng không sống nổi nữa đâu. Nên cậu đừng làm gì ngu ngốc nữa nhé !

-Hừm...Thế nào là ngu ngốc hả ? Hải Dương liếc Bạch Dương bực bội, tên này bây giờ còn quay sang dạy đời anh nữa.

-Rồi sau này tội nhóc cũng quên được chuyện này thôi. Tội nó vẫn là bọn nhóc con thôi mà, không chừng sau này lớn lên và nhớ lại những chuyện này, tội nó còn bật cười vì sự ngốc nghếch của mình nữa đó.

-Hừ...Mong là vậy...

80. Chương 80

Buổi sáng trong lành.

Ngồi trong xe đi ra sân bay, trong đầu Lucy trống rỗng...

Quên...Mọi thứ rồi sẽ trở thành kí ức...

Lucy cố gắng ngăn bản thân không được nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, nhưng trái tim cô bé vẫn nặng trĩu.

-Em mệt hả Lucy !

Hải Dương quay sang đặt tay lên trán cô bé lo lắng khi thấy cô có vẻ trầm tư. Hai ly rượu hôm qua đã tan hết sau một giấc ngủ dài của cô bé và nó không ảnh hưởng gì đến sức khỏe Lucy cả. Nhưng vẫn có điều khiến hai người anh của cô phải bận tâm...

-Em không sao !

-Đến nơi rồi. Khi lên máy bay em cố gắng ngủ một chút nhé Lucy ! Bạch Dương quay sang mở cửa xe bước ra.

Từ hai chiếc xe hơi phía sau, mấy người vệ sĩ cũng bước ra đi theo ba người vào sân bay. Lucy quay đầu lại nhìn thắc mắc. Có cần phải nghiêm trọng đến thế này không, cứ như Lucy là một nhân vật nào quan trọng lắm vậy...

Nhưng ngoài Lucy ra, cũng có ba người khác được vệ sĩ hộ tống cẩn thận không kém. Hai dòng vệ sĩ đều mặc vest đen đi theo những người mới vào sân bay. Lucy dừng lại quay sang, cô thấy có một bóng người quen thuộc lướt qua mình. Tự dưng trái tim cô bé đau nhói, loạn lên từng nhịp.

Kei...

Cô bé nhìn theo, nhưng bóng dáng của cậu đã khuất sau cánh cửa...Kei đã thấy Lucy và cậu đã tránh mặt cô...

Kei !

Nhớ đến cái tên này trái tim Lucy lại đau nhói. Thậm chí ngay cả lần cuối cùng gặp nhau, Kei vẫn không muốn nhìn thấy Lucy... Nhưng lẽ ra cậu không cần phải làm như vậy, Lucy đã từ bỏ rồi, cô bé đã không còn ý định níu kéo Kei nữa rồi...

-Lucy ! Tạm biệt...

Thanh Phong đang đứng trước mặt Lucy, tay cậu kéo theo một chiếc vali to. Thì ra ba người có cùng một giờ xuất phát với cô bé. Đưa đôi mắt xám biếc nhìn Lucy, Thanh Phong buồn bã:

-Giữ gìn sức khỏe nhé. Lucy !

-Cám ơn Phong ! Tạm biệt cậu.

Lucy cũng cười mỉm, Thanh Phong lúc nào cũng thế, tình cảm và dịu dàng như một thiên thần trong những giấc mơ. Nhật Dạ cũng đang đứng bên cạnh Thanh Phong, đôi mắt cô bé nhìn Lucy lạnh lùng không nói gì.

-Đi thôi Lucy ! Hải Dương nắm tay Lucy kéo cô bé đi, nhưng cô bé quay sang mỉm cười:

-Hai anh vào trước đi, em muốn nói chuyện với Nhật Dạ một lát.

Hải Dương cau mày nhìn cô bé rồi quay sang cô bé bên kia, suy nghĩ một lát, anh thả tay Lucy ra rồi cùng Bạch Dương đi vào trong. Nhật Dạ vẫn đứng nhìn Lucy không nói gì, cô bé quay sang mỉm cười:

-Chúc cậu thượng lộ bình an, Nhật Dạ !

Nhật Dạ vẫn không nói gì, nhìn Lucy cười trong lòng cô bé có chút gì đó cắn rứt.

-Nhật Dạ ! Xin lỗi cậu vì những chuyện đã qua. Tớ đã gây rắc rối cho các cậu nhiều rồi. Đúng là tớ đã chen ngang giữa cậu và Kei. Dù không cố ý nhưng tớ cũng đã làm tổn thương cậu nhiều. Tớ thật đáng trách quá, bây giờ tớ đã thấy rất hối hận. Tớ không dám mong Nhật Dạ sẽ tha thứ cho tớ. Nhưng tớ mong rằng cậu và Kei sẽ được hạnh phúc, sẽ được ở bên nhau mãi mãi...

Nhật Dạ không nói gì, đôi mắt xám biếc vẫn nhìn cô bạn mình lạnh lùng.

-Sau này cậu còn trở lại đây không Nhật Dạ ?

-Không !

-Tớ hi vọng là chúng ta sẽ được gặp lại nhau. Lặng yên một lát, Lucy nghiêng đầu nhìn Nhật Dạ mỉm cười, nụ cười thân thiết giống y như trước đây.

...-Nhật Dạ à ! Chúng ta...vẫn là bạn chứ ?

-Cậu vẫn muốn làm bạn với tớ sao ? Sau tất cả những chuyện này mà cậu vẫn muốn chúng ta là bạn sao ?

Lucy mỉm cười gật đầu, chưa bao giờ cô muốn chấm dứt tình bạn với Nhật Dạ cả, cô bé kia thì mỉm cười nhạt nhẽo lắc đầu:

-Xin lỗi ! Nhưng tớ không muốn. Tạm biệt !

Nhật Dạ quay đi, đôi mắt xám hơi cay, trong lòng cô cảm thấy cắn rứt hơn bao giờ hết. Cô đã cướp đi Kei của Lucy, đã từng đối xử không tốt với Lucy, thế mà cô bé vẫn muốn làm bạn với cô. Lucy quá nhân hậu. Nhật Dạ tự thấy mình không xứng đáng với lòng vị tha của cô bé đó, và lần đầu tiên cô nhận ra rằng, mình thật là xấu xa...

Lucy thì vẫn đứng nhìn theo Nhật Dạ, buồn bã, vậy là cơ hội cuối cùng làm hòa với đứa bạn cũng đã thất bại...

81. Chương 81

-Đánh nó đi...

-Đánh nó đi...

Đang định bước vào trong thì cô bé nghe có tiếng xôn xao vang lên ở phía xa. Hình như ở đó có một vụ ẩu đả, mấy người nhân viên bảo vệ quanh đó vội vàng chạy lại giải quyết, cả sân bay vì vậy mà nhốn nháo cả lên. Hình như vụ việc càng lúc càng nghiêm trọng vì Lucy nghe có tiếng la hét inh ỏi, và dường như mấy người nhân viên bảo vệ cũng bị tấn công thì phải...

Nhưng Lucy không có thời gian để quan tâm đến việc đó nữa, cô bé phải lên máy bay ngay nếu không sẽ bị trễ giờ. Đang đưa đôi mắt ngơ ngác tìm hai người anh trai thì bỗng có một cánh tay bịt chặt miệng Lucy từ phía sau. Cô bé giật mình cổ giấy thoát ra. Nhưng cánh tay cứng ngắc vẫn giữ chặt lấy cô, rồi Lucy thấy mắt mình nặng trĩu lại và cô bé gục xuống. Chiếc khăn ướt tẩm thuốc mê trên tay kẻ lạ mặt rơi xuống sàn. Cô bé được đem ra một chiếc xe hơi đang chờ sẵn bên ngoài.

Sự việc xảy ra quá nhanh, cộng thêm vụ hỗn loạn xảy ra gần đó nên không một ai biết được Lucy đã bị bắt cóc.

08h20.

Còn mười phút nữa là máy bay cất cánh. Hải Dương và Bạch Dương đã chờ Lucy hơn hai mươi phút rồi mà vẫn không thấy cô bé quay lại. Hai người đã tỏ ra sốt ruột, Hải Dương cũng lỡ cho những người vệ sĩ về nhà hết rồi nên giờ không còn biết phải làm sao tìm Lucy được, gọi điện thoại thì cô nhóc không bắt máy.

-Con bé này, làm gì mà lâu thế không biết. Bực mình quá ! Bạch Dương đứng dậy nhìn đồng hồ nhần nhó.

-Cậu lên máy bay trước đi Bạch Dương, tôi sẽ ra ngoài tìm con bé.

Hải Dương đứng dậy, có vẻ như anh đã hết kiên nhẫn với cô em này rồi, chạy vội ra khu vực khi này, vẫn chẳng thấy cô nhóc đâu, điện thoại thì đã tắt nguồn luôn rồi...

...-Con bé ngốc này...

Đang quay qua quay lại một cách khổ sở thì anh va mạnh vào một người nào đó trước mặt đi tới, tên này cũng không chịu nhìn đường. Hải Dương cau mày nhìn lên tên kia bực bội định cho nó một trận, chợt khuôn mặt anh dịu lại, Kei đang đứng trước mặt anh, chính là cậu đã vô ý va vào anh, đi theo sau Kei là Thanh Phong và Nhật Dạ, họ cũng đang nhìn anh không kém phần ngạc nhiên...

-Có chuyện gì vậy Hải Dương ? Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của anh, Thanh Phong kéo vali lên trước hỏi thăm.

-Này Nhật Dạ ! Con bé Lucy đâu rồi ? Bước lại trước mặt Nhật Dạ, Hải Dương hơi mừng rỡ, vì người cuối cùng gặp Lucy là cô bé này, Hải Dương hi vọng một điều gì đó...

-Tôi không biết, có chuyện gì sao ?

Kei và Phong quay sang nhìn Hải Dương lo lắng, đúng lúc đó có tiếng loa thông báo họ lên máy bay...

-Con bé Lucy đã biến đi đâu mất rồi. Từ lúc nó ở lại nói chuyện với cô thì không còn thấy tăm hơi nó đâu nữa...

-Cô ấy có thể đi đâu được chứ ? Anh đã thử gọi điện cho cô ấy chưa ? Kei nhìn Hải Dương lo lắng. Tim cậu đập mạnh trong lồng ngực, một cảm giác bất an dấy lên, đúng lúc này, có một cô gái đi lại trước mặt cậu.

-Xin hỏi cậu là Hà Thiên Di phải không ?

-Vâng ! Có chuyện gì ? Kei quay sang nhìn cô gái lạ, cô ta đưa cho cậu một chiếc điện thoại đang được gọi đến.

-Có người nhờ tôi đưa cho cậu chiếc điện thoại này.

Kei nhìn cô gái khó hiểu rồi cầm chiếc điện thoại lên, bàn tay cậu lạnh ngắt, đây là chiếc điện thoại của Lucy, cậu vội nhần nút nghe...

“Xin chào ! Lâu rồi không gặp. Con chó săn của Khôi Vỹ”. Đầu dây bên kia một giọng lạnh lẽo có vẻ hơi quen vang lên.

-Ai đó ? Kei hét lên bực bội, linh tính cho cậu biết đã có gì đó không hay xảy ra cho Lucy, và có liên quan đến kẻ này...

“Hà Thiên Di ! Tao biết mày đang giữ tập tài liệu mật của tập đoàn BIAT mà mày lấy được ở chỗ Hải Dương. Đem nó đến cho tao nếu mày muốn cứu con nhóc này !”

-Sadis !!! Mày muốn gì ? Kei gào lớn vào điện thoại, mọi người xung quanh cậu quay lại nhìn cậu bằng ánh mắt tò mò, có người thì sưng sốt...

“ Một trò chơi nhỏ thôi. Địa điểm tao sẽ nói ày sau. Giữ lấy chiếc điện thoại này, tao sẽ còn liên lạc lại. Tao ày thời gian từ giờ đến 03h00 chiều để chuẩn bị tập tài liệu đó cho tao. Nếu tao không có được nó. Con bé này sẽ chết thảm...”

-Sadis... Kei gào lên giận giữ. Hải Dương giật phắt chiếc điện thoại trên tay Kei quát lớn:-Sadis !!! Mày đã làm gì em gái tao ?

“ Ủa !!! Hải Dương. Mày cũng ở đó à ? Mày cũng chuẩn bị đi. Sau con bé này sẽ đến lượt mày, nhanh thôi. Ha ha ha ha...”

-Khốn kiếp !!!!

Điện thoại tắt, Hải Dương như điên tiết, anh đưa tay giật mạnh chiếc cavat trên cổ áo lỏng ra, rồi lao ra ngoài bấm điện thoại hét lớn;

-Tập hợp tất cả mọi người lại. Tôi sẽ về ngay bây giờ. Con bé Lucy bị bắt cóc rồi...

Nhật Dạ và Thanh Phong nhìn Kei lo lắng. Tiếng loa thông báo liên tục gọi tên họ lên máy bay. Đôi mắt Kei trợn trừng đỏ ngầu, hai hàm răng cậu nghiến chặt, hai cánh tay run run nắm chặt lại, rồi cậu ném mạnh chiếc vali xuống đất lao về phía Hải Dương...

-Đưa cái điện thoại đó đây...

Hải Dương quay lại, chiếc điện thoại của Lucy trên tay anh đã bị Kei giật phăng, cậu chạy như bay ra ngoài, Thanh Phong và Nhật Dạ cũng vội vã đuổi theo...

Leo lên một chiếc taxi, Kei nhanh chóng quay trở lại ngôi biệt thự nhà họ Hà, nhìn thấy cậu hốt ha hốt hải chạy vào, Khôi Vỹ đang ngồi uống cà phê ngược lên ngạc nhiên.

-Thiên Di ! Sao lại quay về. Có chuyện gì vậy ?

Kei không trả lời, cậu vội vàng lao lên phòng, lật tung mọi thứ trong ngăn tủ, cậu lôi ra một tập tài liệu dày cộm trong túi kiếng. Ném nó lên giường, cậu cởi áo khoác vắt luôn sang một bên rồi lại lục tung cái tủ lên một lần nữa. Lần này là một cây kiếm nhật sáng loáng. Cậu nhìn thanh kiếm lạnh ngắt trên tay mình rồi nhẹ nhàng khẽ rút ra, một vệt sáng lóe lên sắc lẹm như ánh mắt của cậu...

-Kei ! Cậu làm gì vậy ?

Thanh Phong và Nhật Dạ bên ngoài chạy xộc vào thở dốc. Nhìn thanh kiếm nhật trên tay Kei họ còn hoảng hốt hơn. Ba năm. Đúng ba năm rồi cậu mới cầm đến nó. Điều này làm cho Thanh Phong và Nhật Dạ dự đoán có điều gì đó không lành...Khuôn mặt Nhật Dạ tái nhợt, đôi môi run rẩy, cô bé đi lại gần Kei lo lắng:

-Kei ! Cậu không định đi gặp gã sát thủ đó chứ ?

Gạt thanh kiếm vào chuôi, Kei quay lại nhìn Nhật Dạ với vẻ mặt có lỗi, điều này làm cô bé cảm thấy run rẩy hơn. Rồi cậu quay sang cầm tập tài liệu trên giường, Kei sải bước ra ngoài...

-Kei !!! Cậu đừng đi. Nguy hiểm lắm. Gã đó có thể sẽ giết cậu đó. Kei...

Nhật Dạ hốt hoảng chạy theo giữ tay Kei lại, trái tim cô bé đập loạn trong lồng ngực. Kei dừng lại rồi cậu quay sang nhìn Nhật Dạ, đôi mắt đen xa xăm tha thiết:

-Xin lỗi Nhật Dạ ! Tôi có lỗi với cậu. Nhưng Lucy là tất cả đối với tớ. Cô ấy là người con gái mà tớ yêu thương nhất. Nếu cô ấy chết rồi, tớ cũng không còn muốn sống nữa. Tớ đã bỏ mặc Lucy một lần rồi. Tớ không muốn lặp lại điều này nữa...

Gạt tay Nhật Dạ ra, Kei bước xuống cầu thang, Nhật Dạ vội chạy theo thì bị Thanh Phong giữ lại:

-Nhật Dạ ! Đôi mắt xám biếc của Thanh Phong mở ra mỉm cười nhìn Nhật Dạ, kéo cô ra sau.-Lucy là bạn của chúng ta. Đúng chứ. Cậu cũng không muốn cô ấy phải chết đúng không ?

Nhật Dạ lặng người. Đúng ! Nhật Dạ không muốn Lucy chết, nhưng mà...

-Cậu hãy ở yên trong nhà đi ! Tổ sẽ cố gắng bảo vệ Kei và mang Lucy trở về.

Nói rồi cậu cũng lao xuống theo Kei, Nhật Dạ hốt hoảng chạy theo...

-Phong !!!! Cả cậu mà cũng như vậy sao...

-Mấy thằng nhóc này, lộn xộn như thế là đủ rồi đó !!!!!!!!

Vừa bước xuống cầu thang, Nhật Dạ đã nghe tiếng anh trai mình quát um lên ở ngoài sân, rồi một đám vệ sĩ đứng vây quanh Kei và Phong, ngăn không cho họ đi, cô bé vội vàng chạy lại. Kei đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, cậu trừng mắt nhìn Khôi Vỹ gần giọng:

-Tránh ra !!!!

-Bắt hai đứa nó lại ! Khôi Vỹ ra lệnh.

Đám thuộc hạ của anh ta lập tức lao vào Kei và Phong...

“RẦM....”

Đúng vào lúc này, một tiếng động chói tai vang lên, một đoàn mười chiếc xe hơi đen mới công lùi lùi lao vào, chiếc đầu tiên đã tông thẳng vào cánh cổng và hất nó sang một bên. Khi đoàn xe dừng lại, một đám người mặc đồ vét đen từ trên xe bước xuống xếp thành một hàng dọc đến trước mặt Khôi Vỹ. Khôi Vỹ nhếch miệng cười nhìn đám người trước mặt. Đám vệ sĩ nhà họ Hà cũng lao ra xếp thành một hàng ngay trước mặt anh ta. Vậy là trong sân biệt thự, một hàng vệ sĩ chữ T nổi lên...

-Thiên Di !!!!

Từ dọc hàng vệ sĩ, Hải Dương mặt đỏ hầm hầm lao đến nắm cổ áo Kei giận dữ. Hải Dương đã xuất hiện ở đây. Xem ra anh ta về nhà tập hợp lực lượng còn nhanh hơn cậu tưởng.

...-Thiên Di !!!! Tất cả là tại mày. Nếu mày không giữ đồng giấy tờ chết tiệt đó thì con bé Lucy đã không bị bắt cóc rồi. Tao sẽ giết mày trước khi giết thằng khốn đó...

Gạt tay Hải Dương trên cổ mình, Kei xô anh ta ra, mặt đỏ bừng :

-Im đi. Lúc Lucy bị bắt cóc thì anh đang ở đâu ? Nếu không phải tại anh đón cô ấy về thì Lucy có bị bắt như thế này không. Chính anh đã đẩy con bé vào nguy hiểm thì có. Nếu Lucy mà có mệnh hệ gì, tôi sẽ giết anh...

-MÀY NÓI GÌ ?????

Hải Dương và Kei lại định lao vào nhau một lần nữa thì cả hai bị giữ lại...

-Kei ! Dừng lại đi. Bây giờ không phải là lúc nội bộ lục đục. Thanh Phong giữ chặt Kei và hất cậu ra sau.

-Hải Dương !!! Bình tĩnh lại. Chúng ta tới đây là để cứu Lucy chứ không phải thanh toán nhau như thế này...

Bạch Dương cũng ôm chặt Hải Dương từ phía sau, không để anh ta lao vào đánh nhau với Kei nữa. Và hai kẻ đang nổi điên này cũng nguôi nguôi được phần nào, nhưng ánh mắt nhìn nhau thì vẫn còn muốn ăn tươi nuốt sống nhau lắm...

-Hô ! Vậy là cô em gái ngoài giá thú của cậu đã bị bắt cóc sao ? Vụ này vui đây ! Khôi Vỹ đi đến trước mặt Hải Dương vui vẻ. Giờ thì anh mới nhớ là mình đang đứng trong lãnh địa của ai. Đưa đôi mắt không mấy thiện cảm nhìn anh chàng “đối tác lâu năm”, Hải Dương hất hàm:

-Không liên quan đến cậu ! Tôi chỉ có việc phải làm với con chó săn của cậu chút thôi. Chịu khó đứng ngoài một lát đi, Khôi Vỹ !

-Bình tĩnh nào ! Người ta nói “ đánh chó phải ngó mặt chủ”. Chưa gì cậu đã kéo một đám thuộc hạ lao xao ủa vào, còn phá tan cái cổng nhà tôi nữa chứ. Khôi Vỹ nhìn cánh cổng xuýt xoa.- cậu trở nên nóng nảy như vậy từ khi nào thế, Hải Dương ?

Khôi Vỹ mỉm cười xoa dịu. Sau Thanh Phong thì Khôi Vỹ có thể được xem là người thứ hai rất là vui tính, trong bất cứ tình huống nào anh ta cũng có thể cười được. Còn Kei thì mặt vẫn hầm hầm. Vừa bị sĩ nhục là chó săn, lại còn bị gã Khôi Vỹ chết tiệt đồng tình nữa, thật là lúc này cậu chỉ muốn lao lên chém gọn cả hai người cho bỏ tức thôi.

-Hừ...

Hải Dương nhìn Khôi Vỹ trừng trừng. Đây đúng là lần đầu tiên anh nổi điên lên như vậy. Vì Lucy đã bị bắt cóc ngay trước mũi anh, hơn nữa anh cũng nhận thức được những điều gì đang chờ đợi cô bé, chắc chắn đám người Sadis sẽ không tha cho Lucy dù cho chúng có hại được anh. Nếu không nhanh chóng cứu Lucy ra, cô bé sẽ chết, đó chính là lí do mà một người được xem là máu lạnh như anh lại nổi điên lên như vậy, nhưng dường như bây giờ anh đã lấy lại được bình tĩnh.

-Thiên Di !!! Thằng khốn Sadis đang ở đâu ?

-Không biết. Nó bảo sẽ liên lạc lại để tới nhận sổ giấy tờ này và cho tôi thời gian về lấy, từ giờ đến 3h00 chiều...

-Khốn kiếp...Hải Dương nhìn tập tài liệu trên tay Kei tức tối. -Con mụ chết tiệt đó. Lại là trò của mụ ta sao ?

-Joana Phượng Hoàng à ? Đây là tập tài liệu mật của BIAT sao ? Xem ra tôi có nguy cơ mất một mối làm ăn lớn đây.

Khôi Vỹ nhìn tập tài liệu có vẻ suy tư. Còn Hải Dương thì cau mày. Đúng lúc này có tiếng mô tô rồ ga, con bọ đen đỏ của Thanh Phong phóng đến, thấy chiếc nón bảo hiểm cho Kei, Thanh Phong ngoắc ngoắc:

-Nhanh lên Kei !!!

Cậu bé vội chụp cái nón bảo hiểm và nhảy lên xe, chiếc mô tô phóng vút đi trước con mắt ngơ ngác của tất cả mọi người. Đến khi họ kịp định thần lại thì chỉ còn một làn bụi chưa tan hết, chiếc xe đã lao đi mất tiêu. Hải Dương và Bạch Dương điên tiết lên. Hai thằng nhóc dám tách ra đi riêng, vậy là hai người đã mất luôn đầu mối duy nhất để tìm ra Lucy rồi. Đuổi theo Thanh Phong và Kei bây giờ là điều không thể, vì Thanh Phong được mệnh danh là thiên thần tốc độ trên đường đua, dám đấu với Thanh Phong thì xe hơi hay mô tô cũng chỉ có nước hít bụi mà thôi. Nhật Dạ thì tuyệt vọng gục xuống, đôi môi mấp máy:

-Kei ! Phong !! Rồi cô bé lao lên lay mạnh cánh tay Khôi Vỹ khẩn thiết:-Anh hai ! Em xin anh, hãy cứu Kei và Phong, họ không thể chết được, em không thể mất Kei và Phong được, anh hai...

Khôi Vỹ thở dài nhìn em gái rồi đưa tay lên vỗ trán:

-Nhật Dạ ơi là Nhật Dạ ! Em đúng là một con nhóc rắc rối mà...Nhưng lần này anh không thể....

....

-Hà Khôi Vỹ ! Hải Dương quay sang lạnh lùng.

-Chuyện gì ? Khôi Vỹ nhìn đối tác tò mò.

-Về vụ hợp đồng lần trước...Tôi đồng ý với yêu cầu mà cậu đưa ra.

Hải Dương nhìn Khôi Vỹ có vẻ bình thản, còn anh chàng kia thì mỉm cười. Thật ngạc nhiên. Vị giám đốc của tập đoàn đối tác sao bỗng dưng trở nên dễ tính thế này, về bản hợp đồng đó, anh còn tưởng sẽ không bao giờ kí kết được với Hải Dương với những điều kiện mà anh đưa ra. Vậy mà bây giờ...

-Hải Dương !!!! Anh điên sao? Lucy đang gặp nguy hiểm đó. Giờ mà còn có thời gian để đến ý đến việc làm ăn hay sao ? Bạch Dương hét lên giận dữ, thật không hiểu nổi Hải Dương đang nghĩ gì nữa. Nhưng Hải Dương vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhìn Khôi Vỹ chờ đợi câu trả lời.

-Đổi lại ? Cuối cùng thì Khôi Vỹ đã lên tiếng, anh ta hiểu không phải tự nhiên mà Hải Dương lại đồng ý kí một bản hợp đồng mà mình kiếm được lợi nhuận không cao hơn đối tác.

-Cùng tôi giải quyết vụ này. Bây giờ chỉ có cậu mới có khả năng đó !

-Được ! Khôi Vỹ mỉm cười.-Vậy tôi phải làm gì bây giờ ? Giúp cậu báo cảnh sát nhé ?

-Đừng đùa nữa. Hải Dương nhìn gã đối tác bức mình.-Có hai nơi mà tôi đoán bọn chúng có thể đem Lucy tới. Tôi không thể chia người của mình ra được, tôi muốn cậu tới một trong hai nơi đó. Nếu gặp Lucy, cứu nó giúp tôi, bản hợp đồng của chúng ta sẽ hoàn thành.

-OK !

.....

Chiếc mô tô của Thanh Phong lao vùn vụt trên đường. Nơi đầu tiên mà họ ghé qua là nhà thờ, trước khi gặp tên sát thủ “mắt chàm đỏ” nguy hiểm và chắc chắn hẳn sẽ không đi một mình, họ phải trang bị những thứ cần thiết. Kei đã lấy thanh kiếm quen thuộc của cậu, còn Phong thì đã để toàn bộ “đồ nghề” trong nhà thờ...

Cậu lao vào phòng và lục tung mọi thứ trong ngăn kéo lôi ra ba bọc đựng dao găm nhỏ bằng da. Vũ khí chuyên dụng của Thanh Phong và một đôi găng tay hở ngón màu đen...

Chiếc điện thoại trong túi Kei lại rung lên. Có một tin nhắn được gửi đến, đó là tin nhắn gấp mặt của Sadis.

“Công trường bỏ hoang ngoài thị trấn, 15h00”.

Còn hai tiếng nữa. Kei và Thanh Phong vội lao lên xe, hai tiếng vừa đủ để họ đi đến chỗ hẹn...

Nhưng có một điều đáng thất vọng mà cả hai đều không biết là thực ra Lucy không hề có ở đó. Cô bé đã bị đem tới một nơi khác...

82. Chương 82

Trong căn phòng mờ ảo ánh sáng, Lucy từ từ mở mắt ra, cô bé hốt hoảng khi thấy mình đang ngồi dựa trên một chiếc ghế gỗ, hai cánh tay vòng ra sau và bị khóa chặt bằng một chiếc công sắt, cô bé giật mạnh người ra, hai cổ tay đau nhói...

-Em tỉnh rồi sao !!!

Một giọng nói vang lên. Lạnh lẽo. Hơi quen, đây là giọng nói đã từng ám ảnh Lucy trong một thời gian dài...

Trong những cơn ác mộng...

Gã sát thủ trẻ có mái tóc đỏ rực, vết xăm hoàng tuyền trên khóe mắt, trong bộ trang phục mang một màu trắng lạnh lẽo từ phía sau tiến lại gần Lucy. Gã mỉm cười, một nụ cười bí hiểm và mang đến cho người ta cảm giác như cái chết đang tiến đến gần...

-Lâu rồi không gặp em ! Búp bê châu Á !!! Em làm anh thấy nhớ đó !

Sadis đưa tay nâng cằm Lucy lên, cô bé nhìn gã run rẩy, một cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng ủa đến. Giờ thì Lucy đã hiểu tại sao Hải Dương lại phải cẩn thận cho vệ sĩ đi theo bảo vệ Lucy 24/24 như vậy rồi. Đó là vì anh đã lường trước đến tình huống này, anh sợ kẻ này sẽ tìm đến và gây nguy hiểm cho Lucy, nhưng xem ra sự chuẩn bị của Hải Dương đã vô ích, rốt cuộc thì Lucy vẫn lọt vào tay gã. Vụ ẩu đả trong sân bay cũng chính là do tên này gây ra nhằm thu hút sự chú ý của mọi người để rảnh tay bắt cóc Lucy. Nhìn đôi mắt sợ hãi và giận dữ của cô bé, Sadis mỉm cười:

-Sao thế ? Em không vui khi được gặp lại anh sao ? Còn anh thì rất nhớ em, búp bê châu Á xinh đẹp !

Tên sát thủ biến thái. Lucy quay mặt đi thoát khỏi bàn tay lạnh ngắt của Sadis, giờ cô bé mới để ý đến xung quanh. Căn phòng cô bé đang ở trống trơn và được bài trí y như phòng tập võ của Hải Dương dưới tầng hầm. Có điều nó có vẻ nhỏ hơn và vũ khí để xung quanh cũng ít hơn, bầm bụi...

- Sadis, sao anh lại bắt tôi tới đây ? Anh lại muốn giở trò gì thế ? Cô bé quay sang tên sát thủ lạnh lùng.

-Trò gì ư ? Câu hỏi này có thừa quá không ? Đương nhiên là sẽ dồn Hải Dương vào tù và khử em để bà đi Joana Phượng Hoàng thừa kế toàn bộ tài sản nhà họ Hoàng chứ gì.

Lucy ngược lên ngạc nhiên:

-Anh mất trí rồi sao ? Những tập tài liệu đã ở trong tay Hải Dương, chắc chắn anh ấy đã hủy nó đi rồi, dù anh có giết tôi thì anh cũng không làm gì được Hải Dương đâu.

Sadis quay lại mỉm cười:

-Hừm ! Em vẫn chưa biết ư ? Hải Dương chưa hề lấy được tập tài liệu đó. Chính xác là ngay hôm lấy được từ anh thì nó đã bị thằng bạn trai em đoạt mất. Hà Thiên Di-chính nó đã giữ những tập tài liệu để gây sức ép không cho Hải Dương đưa em về nhà. Nhưng đây cũng là cơ hội cho anh. Anh có thể lật ngược ván cờ của Hải Dương lại rồi.

-Kei !

Lucy lặng người. Kei đã lấy tập tài liệu của anh cô. Thì ra lúc trước Hải Dương không dám ép cô bé về là vì cậu ấy đã giữ những tập tài liệu đó ư ? Vì không muốn Lucy về nhà họ Hoàng mà Kei đã dối đầu với anh trai cô ư? Thế mà Lucy không hề hay biết gì cả.

Kei...

Trái tim Lucy lại đau nhói lên. Giờ này hẳn Kei đã sang Mỹ cùng Nhật Dạ rồi. Kei đã rời xa cô rồi...

Kei...

-Em đang nghĩ gì thế ?

Lucy giật mình, con dao của Sadis lạnh lẽo từ từ nâng cằm cô bé lên, Lucy thấy rùng mình. Đôi mắt Sadis đang nhìn xoáy sâu vào khuôn mặt bé bỏng của Lucy. Ánh mắt điên cuồng nhuộm một màu đỏ như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ vào trong đó. Trái tim Lucy đập mạnh, khuôn mặt cô bé tái nhợt. Sadis tiến sát khuôn mặt gã xuống Lucy, con dao sắc lạnh vẫn giữ im trên cổ cô bé. Chỉ cần một cái gạt tay nhẹ của gã là mạng sống của Lucy sẽ kết thúc ngay lập tức. Sadis có vẻ thích thú khi nhận ra sự hoảng sợ trong đôi mắt Lucy, gã mỉm cười tìm xuống đôi môi cô bé:

-Em mà còn dám cắn anh một lần nữa, anh sẽ giết em ngay lập tức !

Đó là lời cảnh cáo trước khi gã đặt môi mình lên đôi môi bé bỏng của Lucy. Đúng là một gã luôn nhớ đến những kinh nghiệm trong quá khứ. Bàn tay gã nắm chặt lấy khuôn mặt Lucy, tay kia vẫn giữ im con dao trên cổ cô bé. Sadis bắt đầu nụ hôn tàn bạo như đã làm với Lucy trước đây. Nhưng sau ba giây...

“Phập...”

Đôi môi Sadis tóe máu, gã cau mày ngược lên đưa tay lau vết máu trên khóe miệng. Lucy nhìn hẩn lạnh lùng rồi quay sang nhổ đi những giọt máu bắn thủi trong miệng mình.

-Hừ !!! Em vẫn chống đối lại anh y như trước đây. Nhưng điều này lại làm cho anh thích em hơn. Chắc ! Phải làm sao đây ? Hình như anh yêu em mất rồi !

Lucy vẫn lặng im lạnh lùng, gã sát thủ nâng cằm cô bé lên vuốt ve ngọt ngào:

-Nếu em chịu trở thành người của anh, anh sẽ tha mạng cho em. Dù sao anh cũng là đứa cháu duy nhất của Joana Phương Hoàng, bà ấy không nhẫn tâm cướp đi cô dâu của đứa cháu yêu quý này đâu. Và thứ bà ta muốn cũng chỉ là quyền thừa kế tài sản mà thôi. Chỉ cần em bỏ ý định trở về nhà họ Hoàng và trở thành người của anh. Anh sẽ bảo vệ cho em !

“Hừ ! Được bảo vệ bởi một tên sát thủ chuyên đi giết người sao ? Đang mĩa mai tôi sao ?”

Lucy vẫn lặng im không nói gì, Sadis lại từ từ cúi xuống hôn lên má cô bé, đôi tay lạnh ngắt luôn qua mái tóc tơ buông xõa của Lucy rồi dần dần xuống cổ, một cảm giác lạnh lẽo dấy lên, gã cúi sát mặt lại gần Lucy tìm đôi môi mềm mại của cô, bàn tay lạnh ngắt chuyển dần xuống ngực luôn vào cổ áo và giựt mạnh cúc áo khoác ngoài của cô bé. Lucy giật mình vội lao về sau, nhưng cô đã bị khóa chặt trên ghế, chạy trốn là điều vô ích...

-Sadis !!!! Tôi ghét anh ! Tránh xa tôi ra. Tôi ghét anh !!!

Lucy gào lên sợ hãi, Sadis nâng cầm cô bé ngấm ghĩa đôi mắt đen đang mở to giận dữ với vẻ thích thú:

- Ghét anh ? Vậy là em thà chết chứ không thèm trở thành người của anh sao ?

Sadis đưa con dao lướt trên cổ Lucy, cô bé rùng mình sợ hãi, màu thép trắng toát ánh lên trong đôi mắt hoảng hốt của Lucy, tim cô bé đập mạnh trong lồng ngực. Lucy không muốn chết, cô bé không muốn phải chết như thế này. Sadis biết rõ điều này, gã mỉm cười hài lòng kéo cô bé lại sát mặt mình:

- Muốn sống thì ngoan ngoãn đi ! Trở thành người của anh rồi anh sẽ tha mạng cho em !

Con dao của Sadis đưa xuống cắt phẳng đi chiếc cúc trên chiếc áo khoác, gã đưa tay xuống ngực Lucy định xé luôn chiếc váy trắng của cô bé. Lúc này thì Lucy đã không còn chịu được nữa, cô bé nghiêng răng cắn thù:

- Giết tôi đi.

- Hả ? Sadis có vẻ ngạc nhiên, bàn tay dừng lại để nguyên trên cổ áo của cô bé.

- Tôi căm thù anh !!! Nếu tôi thoát ra được, tôi sẽ giết anh. Vì vậy khi anh còn có cơ hội thì anh nên giết tôi ngay đi, đừng mong tôi sẽ trở thành con búp bê của anh.

- Ha ! Vậy là em thà chọn cái chết chứ không chọn anh à ?

Lucy vẫn nhìn gã, lạnh lùng và khinh bỉ, gã sát thủ hé một nụ cười nửa miệng đưa con dao lên.

- Được thôi ! Anh sẽ làm theo nguyện vọng của em.

Giữ chặt vai Lucy, con dao trên tay Sadis bắt đầu chuyển động nhẹ, một vệt máu đỏ từ cổ cô bé chảy xuống. Đau nhói. Lạnh lẽo, đôi vai Lucy bắt đầu run run, bàn tay cô bé lần đến chiếc còng sắt cổ xoay mạnh...

83. Chương 83

Con dao vẫn kéo một vệt trên cổ Lucy dài hơn, nhưng nó không sâu, chỉ đủ để khiến cô bé đau nhói. Sadis vẫn nhìn khuôn mặt bé bỏng đang run rẩy mỉm cười thích thú. Đột nhiên cánh cửa mở tung ra. Gã bực bội quay lại, con dao rời khỏi cổ Lucy.

- Không có thời gian ở đây đùa giỡn đâu. Mau tới chỗ hẹn đi Sadis.

Sadis bực bội nhìn lên hai người phụ nữ mới đi vào cau có:

- Hừ !!! Sao ai cũng muốn phá hỏng cuộc vui của tôi với cô bé vậy hả ? Trễ một chút thì có chết ai chứ ?

Người phụ nữ nhẹ nhàng bước lại gần, bà ta mặc một bộ sườn xám màu đỏ rực, khuôn mặt trang điểm đậm với những nét quyến rũ như một bà hoàng. Chỉ có đôi mắt là luôn sắc như dao khiến người khác phải khó chịu...

- Hừm !!! Sở thích quái gở của cậu tôi không quan tâm. Đi mang xấp tài liệu về đây đi. Nếu lần này mà thất bại thì tôi không tha cho cậu đâu !

- Hừ ! Sẽ không có chuyện thất bại nữa đâu. Không phải trước đây bà rất tự tin trong những vụ như thế này sao, Bà trở thành một bà già hay lo lắng như vậy từ khi nào thế. Thật đáng xấu hổ! Sadis nhìn bà ta lạnh lùng.

- Im đi ! Nếu không phải năm lần bảy lượt cậu thất bại thì tôi đã không lo lắng thế này rồi. Liếc nhìn Lucy, bà ta cười khẩy.- Thích con bé đó sao ? Đúng là hiếm thấy đó. Trước giờ tôi đâu có thấy cậu thích đứa con gái nào đâu chứ. Đây là lí do cậu cứ chần chừ mãi không chịu giết nó sao ? Hừ ! Thật ngu ngốc. Đi đi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết con bé đó. Nếu cậu về trễ thì sẽ không được nhìn thấy xác nó lần cuối đâu.

- Hừ...

Sadis đứng thẳng dậy nhìn Lucy với vẻ tiếc nuối, đưa tay vuốt khuôn mặt cô bé, gã tha thiết:

-Đáng tiếc ! Lẽ ra anh phải biết tranh thủ thời gian lúc ở gần em hơn nữa. Nhưng em yên tâm, anh sẽ không để em phải chết cô đơn một mình đâu, anh sẽ đưa cả thằng anh trai Hải Dương của em và vài đứa khác đi cùng với em !

Bàn tay lạnh lẽo của Sadis chậm chạp luồn qua mái tóc của Lucy rồi giật phăng sợi dây chuyền trên cổ cô bé. Lucy nhắm mắt, những giọt máu từ vết dao khi nãy nhuộm lên nó, đỏ rực. Sadis nhìn sợi dây chuyền luồn qua chiếc nhẫn của cô bé với vẻ mãn nguyện. Cúi xuống hôn lên má Lucy một lần nữa, gã mỉm cười quay đi:

-Vĩnh biệt ! Con búp bê châu Á xinh đẹp. Anh sẽ không bao giờ quên em !

Ánh mắt man rợn, ánh mắt như nuốt chửng mọi thứ rời khỏi Lucy, cô bé vẫn nhìn theo lạnh lùng, căm giận, đôi môi mím chặt, hai bàn tay siết chặt chiếc còng sắt...

-Hừm ! Nhìn cũng không tệ !

Người phụ nữ đi tới nâng cằm Lucy lên mĩa mai nhận xét.

-Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hả ? À... mà cũng là lần cuối cùng luôn nhỉ. Nếu ta cẩn thận hơn mà xử lý gọn ghẽ từ năm năm trước thì bây giờ đã không có rắc rối thế này rồi.

Lucy mím môi nhìn bà ta, hẳn cô bé cũng đoán được người phụ nữ này là ai. Dù chưa một lần gặp mặt nhưng cô bé có thể khẳng định. Bà ta là Joana Phượng Hoàng-mụ dì ghẻ ghê gớm của Hải Dương và cô. Và chính bà ta là người đã sai Sadis bắt cô về đây...

-Còn muốn trần trối lại điều gì không, con nhóc ?

Cô gái bên cạnh Phượng Hoàng-có lẽ là thuộc hạ của bà ta đi đến trước mặt Lucy, con dao sắc lạnh trên tay chìa vào cô bé. Lucy giật mình, chiếc còng trên tay vẫn cứng ngắc...

-Khoan đã ! Khoan đã...

-Joana Phượng Hoàng, hãy cho tôi một chút thời gian, tôi còn rất nhiều điều muốn trần trối lại mà...

-Hừ ! Xem như ban ày một đặc ân đó ! Nói đi.

Phượng Hoàng nhìn cô bé cười khẩy, bộ sườn xám đỏ rực đập vào mắt người ta như một ngọn lửa đang rực cháy, và cũng giống như màu của máu, đôi mắt bà ta sắc lạnh và nhìn kẻ thù với vẻ khinh bỉ, bà ta đứng là một kẻ đáng ghét và ghê gớm, nhưng dù sao Lucy cũng phải tìm cách kéo dài thời gian, nhìn con chim phượng hoàng đáng ghét trước mặt mình, cô bé cố nói bằng một giọng thật ngọt ngào, bắt đầu lời “trần trối” của mình...

-Dì ! Cháu đã nghe danh dì từ lâu. Nhưng mãi hôm nay cháu mới có cơ hội gặp mặt dì... Cháu đã từng ngưỡng mộ dì rất nhiều...

Bà ta vẫn nhếch mép cười mĩa mai Lucy, còn cô bé vẫn mỉm cười thân thiện, đôi bàn tay cố xoay mạnh chiếc còng trên tay, đã tháo được một nửa, cố gắng lên...

-Người ta nói rằng dì là một người phụ nữ cực kì xinh đẹp và sắc xảo. Cháu nhớ dì đã được đặt biệt danh là “phượng hoàng lửa” vì dì vừa xinh đẹp vừa cao quý như con chim phượng hoàng bay ra từ biển lửa vậy, (cái này là do cô nhóc bạ ra) tất cả những người đàn ông gặp dì đều phải quỳ dưới chân dì, còn những ai bị dì coi là kẻ thù đều chết thảm (theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng). Dù còn trẻ nhưng dì đã là người phụ nữ sớm thành đạt trên thương trường. Dì có một vị trí vô cùng quan trọng không chỉ ở trong gia đình mà là trong cả hai dòng họ. Dì thật là tuyệt vời. Cháu không biết phải bày tỏ sự ngưỡng mộ như thế nào cho được nữa.

Chiếc còng đã lỏng ra gần rời khỏi tay, Lucy mỉm cười mừng rỡ...

-Hừ ! Nếu ông bác Hoàng Long của mày mà cũng biết nghĩ như vậy thì đã không phải chết thảm rồi. Nhưng những lời nịnh nọt của mày không có tác dụng gì đâu. Tao sẽ không tha ày đâu. Đặc biệt mày lại là cháu gái của gã Hoàng Long.

Bà ta buông một lời lạnh lẽo, đôi mắt vẫn sắc lên không có một chút cảm xúc. Tại sao khi nhắc đến bác Hoàng Long của Lucy bà ta lại bức xúc như vậy. Phải chăng con chim phượng hoàng kiêu hãnh trước đây đã từng bị bác của Lucy đá sao ?

Nhưng bà ta không biết là bà ta đã phạm một sai lầm...

Lucy tối sầm mặt lại, ánh mắt cô bé sắc lẻm nhìn xuống nền nhà. Hoàng Long... bác trai Lucy. Những kí ức ngày cuối cùng của hai bác cháu lại hiện về. Rõ mồn một, bác của Lucy đã chết dưới tay người đàn bà này. Chết vì muốn bảo vệ cho Lucy. Hai hàm răng Lucy nghiến chặt lại, xoay mạnh chiếc còng sắt trên tay, đau buốt. Cô bé ngược lên nhìn bà dì “thân yêu” của mình bằng một nụ cười nửa miệng, ánh mắt kiêu ngạo, lạnh lẽo...

-Chắc ! Cháu đã rất ngưỡng mộ dì, theo những lời đồn đại thì dì thật tuyệt vời. Nhưng mãi đến khi được tận mắt diện kiến tôi mới thấy...thật là đáng thất vọng. Điều đầu tiên không thể chấp nhận được là bà hèn hạ đến mức bắt một đứa con gái yếu đuối để gây áp lực với chính người nhà của mình đòi tài sản. Hừm !!!!... Không biết trong suốt thời gian qua bà ăn ở thế nào mà bị chồng con ghét đến nỗi không dành ột chút tài sản nào thế. Đi ngoại tình nhiều quá à? Hay là làm ăn thất bại trên thương trường quá nhiều lần. Chuyện này mà đồn ra ngoài thì thật mất mặt cho nhà họ Hoàng quá ! Phượng Hoàng à ? Bà chỉ là một kẻ hữu danh vô thực thôi !

Xinh đẹp, cao quý như chim Phượng Hoàng à ? Đúng là không thể nào tin vào mấy lời đồn đại của giang hồ mà. Nếu không phải họ đã đồn thổi hơi quá thì chắc bà cũng đã xuống sắc nhiều rồi. Con chim Phượng Hoàng mà mọi người hay ca tụng trước đây, bây giờ đã trở thành một con gà mái dầu xấu xí thảm hại không hơn không kém. Đã thế con gà mái dầu này còn cố bôi kem trét phấn một mảng dày cộm trên mặt nữa chứ, muốn che đi vết nhăn à, vô ích. Tôi nhìn thấy rất rõ và có thể đếm được hết có bao nhiêu nếp tất cả đó. Bà “mái dầu” xấu xí !

Xoẹt...

Một nhát kiếm từ tay cô gái bên cạnh Lucy chém xuống, có lẽ là một lời cảnh cáo cho cô bé. Vì nó không cố ý lấy mạng Lucy mà cắt ngang nửa mái tóc của cô bé xuống đất, những lọn tóc xơ xác lỏa xỏa trên khuôn mặt búp bê đáng yêu cũng đã bị xước một vết của Lucy.

-Chắc ! Kỹ thuật quá kém. Bà trả bao nhiêu để thuê ả sát thủ ăn hại này về vậy ?

Lucy vẫn nhìn Phượng Hoàng bằng một nụ cười nửa miệng, xem ra nửa mái tóc và một vết xước trên mặt không thể cảnh cáo được cô nhóc gan lì này.

-Hừ ! Con nhóc láo toét, dám xỏ xiên ta à ? Nhưng mày không cười được lâu nữa đâu. Sadis đã đi gặp thẳng nhóc nhà họ Hà để lấy tập tài liệu mật của BIAT rồi. Giờ mày cũng chẳng còn giá trị gì nữa...

Hất hàm ra hiệu cho ả sát thủ thuộc hạ, bà ta quay sang Lucy mỉm cười:

-Không còn gì muốn trần trời nữa chứ ?

-Bà nói là Sadis đi gặp ai ? Thiên Di ư ?

Đôi mắt Lucy hoang mang.

“Vậy là Kei chưa lên máy bay sang Mĩ ư ? Kei đã quay lại vì mình sao”

84. Chương 84

-Lời trần trời cuối cùng của mày đây hả...Giết nó đi !

Cô gái sát thủ nhận lệnh đi đến trước mặt Lucy vung lên con dao sang lóe, Lucy mím môi ngược lên, đây chính là cơ hội mà cô bé đang cố gắng chờ, rút mạnh chiếc còng ra khỏi tay, bàn tay Lucy nóng rát, chiếc

còng đã được tháo ra, rất may là Lucy có đôi bàn tay khá là nhỏ nhắn nên sau một hồi cố gắng xoay gỡ, chiếc còng cũng chịu thoát khỏi tay cô...

Hự...

Trước khi thanh trường kiếm của ả sát thủ chém xuống, Lucy đã bật dậy cầm chiếc ghế gỗ thúc mạnh chân nó vào bụng cô ta...

Bốp...

Và cô bé kết thúc bằng một cú đập trời giáng từ thứ vũ khí thô kệch nhưng vô cùng lợi hại xuống đầu ả sát thủ, cô ta ngã ra sàn bất tỉnh, phải công nhận là cú đánh của Lucy rất mạnh, nhất là khi cô bé phải đối diện với nguy hiểm...

Phượng Hoàng quay sang ngạc nhiên, Lucy nhanh chóng lao tới góc tường chụp lấy cây nhị khúc còn trên tường, đứng thủ thế. Joana Phượng Hoàng nhìn cô bé nhếch mép cười, bà ta cũng với tay lấy một thanh đoản kiếm gần đó tiến lại Lucy:

-Muốn vùng vẫy cho tới chết à ? Hai bác cháu giống nhau thật.

Lucy xoay cây nhị khúc trên tay, ánh mắt sắc lẹm:

-Xin lỗi nhé “mái đầu” ! Nhưng từ trước đến nay tôi chưa đánh nhau với phụ nữ mà thua bao giờ cả. Món nợ của bác Hoàng Long bây giờ tôi sẽ đòi lại từ bà. Bà sẽ phải hối hận vì dám xuất hiện trước mặt tôi...

-Đánh nhau ư ?

Đặt mũi kiếm xuống sàn kéo một vệt dài, Phượng Hoàng mỉm cười nhìn Lucy trừng trừng, rồi đột nhiên bà ta lao vào cô bé với một tốc độ khủng khiếp và vung mạnh thanh kiếm xuống cổ cô bé.

Phập...

Lucy chỉ kịp lao người ra sau, nhưng lưỡi kiếm đã quét ngang vai cô bé một vệt dài. Lucy nhắm chặt mắt, đưa tay lên che vết thương, những giọt máu đỏ rực bắt đầu chảy tong tong xuống sàn, vai Lucy đau nhói...

-Đây không phải là đánh nhau. Mà là giết người...

Giơ ngang mũi kiếm lên, bà ta lại tiếp tục lao vào Lucy, cô bé vội hất mạnh cây nhị khúc còn lên giá gỗ xếp đầy vũ khí trên tường, cái giá đổ xuống chắn ngang bà ta và Lucy. Lợi dụng cơ hội đó, cô bé lao vội ra khỏi cửa, chạy thoát khỏi căn phòng. Phượng Hoàng nhìn theo cười nhạt:

-Chạy đằng trời, con nhóc !

Đám thuộc hạ của Phượng Hoàng bên ngoài ngay lập tức nhận được lệnh truy đuổi Lucy, bà ta cũng đích thân tham gia vụ này, cầm thanh kiếm lạnh lẽo trên tay đi ra lưng sục hông lấy mạng cô gái bé nhỏ. Nhưng có một điều bà ta rất yên tâm là Lucy sẽ không tài nào thoát khỏi đây được, không những vì cô bé đang bị thương mà vì nơi này cách biệt hoàn toàn với bên ngoài, và thuộc hạ của bà ta cũng đã vây chặt mọi ngõ ra rồi, Lucy bây giờ chỉ là con chuột trong lồng để cho bà ta đi săn giết thời gian mà thôi.

Sau khi đã thoát khỏi một tốp người đang lùng sục mình, Lucy từ một góc khuất bước ra. Vai cô bé đau nhói. Cả người cô run run. Máu vẫn không ngừng rỉ ra thành từng vệt rải rác xuống đất theo từng bước chân của cô bé. Bên ngoài trời đang mưa, chỉ là cơn mưa nhỏ thôi, nhưng nó cũng đủ làm vết thương Lucy đau buốt.

Nơi Lucy đang đứng là những dãy nhà xây sát nhau và tạo ra những dãy hành lang lối đi nhỏ. Lucy chạy vội vào một hành lang rồi cố gắng theo nó đi ra ngoài. Nhưng vai Lucy càng lúc càng đau nhói, vết thương làm cả người cô bé lạnh ngắt, cây còn trên tay bỗng trở nên nặng trĩu. Bước chân của Lucy chậm dần và lảo đảo. Đưa bàn tay nhuộm đỏ máu chống lên tường, Lucy dựa luôn vai vào gục xuống...

-Kei...

Cậu ấy đã trở lại. Kei đã vì Lucy mà ở lại, vậy là cậu ấy còn lo lắng cho Lucy. Đôi mắt cô bé mờ đi...

Lucy đã không được gặp lại Kei ở sân bay. Cậu ấy đã đi mà không muốn gặp lại cô. Nhưng bây giờ Kei lại quay lại. Tại sao chứ ? Cậu ấy đã nói dối với cậu, Lucy không là gì cả kia mà...

Lucy gượng dậy, bước tiếp...

Lucy muốn gặp lại Kei. Kei đã nói Lucy quên cậu đi, tránh xa cậu ra. Nhưng Lucy vẫn luôn yêu Kei, vẫn luôn nhớ đến Kei và ngay cả bây giờ trái tim cô bé vẫn luôn đau nhói khi nghĩ về Kei...

Đau...

Đường như vết thương trên vai Lucy không còn nhức nhối nữa, một nỗi đau khác nhen nhói lên nơi lồng ngực. Kei ! mặc kệ Kei có nói gì. Lucy ảo tưởng cũng được, Lucy khờ khạo cũng được, Lucy đáng ghét cũng được...

Cô bé vẫn bước đi...vì một lí do duy nhất. Lucy muốn được gặp lại Kei một lần nữa...

Đi được vài bước cô bé lại gục xuống. Vai cô quá nặng nề, cô không thể bước đi được nữa. Chợt Lucy giật mình, cô nhớ lại cái ngày cuối cùng của bác Hoàng Long. Chắc hẳn bác ấy cũng giống như Lucy bây giờ. Đau đớn và tuyệt vọng. Nhưng bác ấy vẫn gượng gượng vì Lucy. Cô bé khẽ cười, cô tự nhủ mình không thể gục ngã ở đây được, mạng sống của Lucy là do nhiều người đã hi sinh để bảo vệ, cô không thể để mất nó dễ dàng như vậy được. Lucy dựa vào tường từ từ đứng dậy. Cô bé không thể chết ở đây được, cô không cho phép mình chết ở đây được. Ít ra thì...phải gặp lại Kei một lần nữa...

Chap 85: Cuộc chiến tay đôi – 2

Con đường hành lang kết thúc. Một cánh cổng hiện ra trước mặt Lucy nhưng bị khóa kín và cao chót vót. Với tình trạng này thì cô không thể trèo qua được. Mà dù có trèo qua thì cũng chưa chắc đã thoát được, vì Lucy đã nghe tiếng bước chân sát phía sau mình, cô bé vội chạy ra khỏi hành lang. Đưa đôi mắt hốt hoảng đảo dáo nhìn quanh. Cô thấy có một cái nhà kho. Bên góc trái qua tất cả hành lang có một cái nhà kho nhưng nó cũng bị khóa kín.

Bước chân của những người đuổi giết Lucy đã đến gần, cô bé hoảng loạn chạy tới đó...

Brốp...!!!!!!!!!!!!!!

Một cú đập mạnh của cây côn vào ổ khóa, chiếc khóa bật tung, Lucy vội vàng vắt nó sang một bên rồi đập tung cánh cửa ra...

Chỉ một lát sau, Phượng Hoàng đã đuổi tới nơi. Có lẽ bà ta đã lần theo những vệt máu. Một vệt máu dài nhòe đi trong cơn mưa nhỏ nhưng vẫn đủ để bà ta nhận ra nó kéo dài tới đâu...

Lucy ôm chặt hai tay vào người run rẩy...

Phượng Hoàng từ từ tiến lại phía nhà kho và bà ta đã thấy một mảnh áo trắng đã đổi qua màu đỏ vì máu lộ ra từ sau cánh cửa. Nở một nụ cười nhạt nhẽo, bà ta vung thanh kiếm lên và chém mạnh xuống nơi xuất phát của mảnh áo đó...

Choang...!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng động chói tai vang lên. Thanh kiếm đã chém trúng cái xô sắt trong nhà kho, bà ta cau mày nhìn vào, chỉ có chiếc áo khoác, Lucy không hề có trong đó...

Bốp !!!!!!!!!bốp !!!!!!!!! bốp...!!!!!!!!!!!!!!

Từ phía sau Joana Phượng Hoàng, cây nhị khúc côn lạnh lùng giáng xuống. Bà ta đã không biết ngay giây phút mà bà ta chém xuống chiếc áo của Lucy từ trong nhà kho. Cô bé đã ở ngay sau lưng bà ta và cũng vung lên cây nhị khúc trong tay mình...

Phải ! chiếc áo khoác chỉ là mồi nhử. Chính Lucy đã cởi nó ra và ném vào nhà kho cố ý để lộ ra cho Phượng Hoàng nhìn thấy. Và quả nhiên bà ta đã bị lừa. Cơ hội chỉ có duy nhất một lần và Lucy phải nắm lấy...

Bốp !!!!!!!!!bốp !!!!!!!!! bốp...!!!!!!!!!!!!!!

Dùng hết sức đập những phát dứt khoát vào Phụng Hoàng. Lucy không để bà ta có một chút thời gian quay lại, cô bé dốc hết lực vào những phát côn liên tiếp đó...

Phụng Hoàng trúng đòn và gục xuống, một kẻ dày dạn kinh nghiệm giết người cuối cùng cũng gục xuống trước mặt một cô bé học sinh yếu ớt. Và đây cũng là bài học quý giá mà Lucy học được từ ông võ sư-vệ sĩ riêng của cô: “Không phải lúc nào lao vào đối thủ cũng là tốt đâu cô bé. Đối với kẻ thù mạnh hơn thì không thể chỉ sử dụng sức được”.

Sau khi chắc chắn đối thủ đã bất tỉnh. Lucy cũng ném cây nhị khúc sang một bên thất thiếu ôm vai đang rỉ máu đi lại nhặt chiếc áo khoác lên. Nó đã bị chém rách một đường dài, nhưng Lucy vẫn khoác nó lên người rồi gục xuống, dựa lưng và tường thở dốc...

85. Chương 85

-Chúc mừng cô bé. Vậy là em đã chiến thắng !!!

Một tiếng nói vang lên kèm với tiếng vỗ tay khiến Lucy giật mình. Cô bé hốt hoảng ngược lên. Cánh cổng đã bị mở toang không biết là từ khi nào. Và đứng trước mặt Lucy là một người thanh niên trẻ. Chỉ khoảng 24, 25 tuổi bằng anh trai Hải Dương của cô là cùng. Lucy chợt nhớ lại, hình như cô bé đã gặp người này ở đâu rồi. Mái tóc xám và đôi mắt xám biếc của anh ta giống với một ai đó...Ánh mắt Lucy sáng lên. Là anh trai của Nhật Dạ. Cô đã nhìn thấy anh ta hôm tới thăm Nhật Dạ ở bệnh viện...

-Giết chết đám người kia mau...

Một đám thuộc hạ của Joana Phụng Hoàng ở trong lao ra, họ có vẻ là những tay giết người chuyên nghiệp lắm, và còn rất đông nữa, Lucy tái mặt hốt hoảng, nhưng ngay lập tức đám người này đã bị bốn người vệ sĩ của Khôi Vỹ hạ gục. Mặc dù đối thủ của họ là mười lăm người, nhưng họ đánh đám quá chuyên nghiệp, không thua kém gì những người vệ sĩ của Hải Dương cả...

-Em còn nhớ tôi chứ ? Chúng ta đã từng gặp nhau nhưng hình như chưa nói chuyện với nhau lần nào nhỉ ? Tôi là Hà Khôi Vỹ !

Lucy ngược lên nhìn người thanh niên đang đi lại gần mình, anh ta giống Nhật Dạ y hệt, mái tóc xám, đôi mắt xám, dáng người cao ráo trong bộ sơ mi và chiếc áo khoác đen dài đến gối. Tất cả chi tiết tôn lên vẻ đẹp của một đứa con lai. Anh ta nhìn Lucy mỉm cười thân thiện:

-Vết thương của em không sao chứ ? Phải công nhận là em thật đẹp và quyến rũ khi hạ gục đối thủ trong màn mưa như thế này ! Nhìn em rất giống nữ thần Athena trong thần thoại đó !

-Anh đã quan sát tôi từ lúc tôi bị bà ta đuổi theo ư ? Lucy ngược lên, một cảm giác lạnh lẽo dấy lên trong đầu cô bé. Người này....

-Đúng vậy ! Tôi được Hải Dương nhờ tới đây cứu em.

-Cứu ??? Anh đứng nhìn tôi bị người ta đuổi giết đấy chứ.

-Không ! Tôi chỉ tò mò muốn biết em sẽ làm gì khi em cách cái chết chỉ trong gang tấc. Nếu như em không thể làm gì thì tôi chắc chắn sẽ can thiệp giúp em. Nhưng em đã khiến tôi phải bất ngờ. Em đã hạ gục đối thủ một cách ngoạn mục. Em quả thật rất đáng sợ nhưng cũng vô cùng đáng yêu. Chính ý chí không thể bị khuất phục đã khiến em đẹp rực rỡ hơn bất kì cô gái nào mà tôi đã gặp. Và tôi rất ái mộ em !

Lucy đứng dậy, ngược khuôn mặt bình thản lên nhìn anh ta lạnh lùng:

-Hình như những người lãnh đạo luôn là những con quỷ máu lạnh nhỉ ? Anh cũng giống với anh trai tôi lắm. Tàn nhẫn và rất biết tính toán.

-Em đang giận tôi sao ? Em nói tôi giống anh trai em à ? Đừng vợ dũa cả nắm như thế chứ. Tôi không đáng sợ bằng anh trai em đâu. Em nói rằng tôi là kẻ tàn nhẫn máu lạnh, vậy còn bạn trai của em thì sao

? Đừng nói với tôi là chưa bao giờ em thấy nó cầm kiếm chém người nhé. Còn bây giờ ? Nó ở đâu khi em đang gặp nguy hiểm chứ ? Chính vì nó bỏ mặc em, nên em mới bị bắt cóc tới đây phải không ? Vậy nó có khác gì tôi ?

Lucy ngược lên mím môi giận dữ:

-Kei không phải như vậy !!!! Cậu ấy không giống anh. Chưa bao giờ Kei bỏ mặc tôi gặp nguy hiểm cả...

-Nhưng nó đã bỏ rơi em. Chính vì nó mà em mới trở về nhà họ Hoàng và gặp nguy hiểm. Như vậy thì có khác nào nó đẩy em vào nguy hiểm ?

Lucy tức giận gạt mạnh tay quát lớn:

-Không đúng !!! Kei chưa bao giờ có ý muốn đẩy tôi vào nguy hiểm cả. Cậu ấy rời xa tôi vì cậu ấy có lí do không thể nói ra. Kei chưa bao giờ muốn rời bỏ tôi...

-Em tin như vậy sao ?

-Tôi tin cậu ấy... Lucy vẫn giận dữ hét lên.

-Nhìn tôi mà nói !

Lucy ngược lên. Khôi Vỹ đã đứng trước mặt cô bé, khoe miệng hơi cong lên thành một nụ cười mê hoặc, đôi mắt xám đang xoáy sâu vào đôi mắt giận dữ của Lucy. Đôi mắt xám biếc như soi tỏ mọi suy nghĩ trong đầu cô bé. Lucy vẫn trừng trừng nhìn anh ta, tức giận...

Đột nhiên Khôi Vỹ mỉm cười cúi xuống hôn lên môi cô bé. Một nụ hôn dịu dàng nhưng chuyên nghiệp, chứng tỏ anh ta đã hôn rất nhiều người con gái rồi. Bàn tay anh ta đặt trên khuôn mặt Lucy và giữ chặt lấy cô bé...

Chát...!!!!!!!

Sau vài giây bất ngờ, cô bé đẩy Khôi Vỹ ra và giáng một cú tát cực mạnh vào mặt anh ta. Những người vệ sĩ của Khôi Vỹ ở đằng sau giật mình. Lần đầu tiên họ thấy chủ của mình bị đánh bởi một cô gái, mà cô nhóc này còn đang bị thương nữa chứ.

Nhìn khuôn mặt hầm hầm của Lucy. Khôi Vỹ đưa tay lên xoa xoa mặt mỉm cười:

-Xin lỗi. Nhưng em đáng yêu quá ! Tôi không thể làm chủ được bản thân...

-Tôi căm ghét anh. Phát nôn mửa ! Lucy nhìn anh ta giận dữ.

-Hừm ! Đó là lí do tôi thích em ! Em có vẻ rất mỏng manh, nhưng cũng rất mạnh mẽ, sự ngây ngô của em khiến người khác phải động lòng, giờ thì tôi đã hiểu lí do vì sao mà thằng nhóc Thiên Di lại say mê em như vậy rồi ! Thậm chí trước mặt em, ngay cả tôi cũng không thể tự chủ...

-Im đi !!!

Lucy giận dữ quát lớn, nếu không phải vì cô bé đang bị thương thì có lẽ hôm nay xấu số rồi ! Khôi Vỹ quả thật rất biết chọn thời điểm để giở trò xâm phạm một cô gái nguy hiểm như Lucy. Nhưng anh ta cũng không cố ý chọc giận cô bé. Thấy Lucy vẫn nhìn mình trừng trừng, khuôn mặt tái nhợt vì vết thương, ánh mắt cô bé không có một chút thiện cảm nào dành cho anh, Khôi Vỹ thất vọng quay đi:

-Chắc ! Tôi muốn được nói chuyện với em lâu hơn nữa. Nhưng có lẽ tôi nên đi trước khi làm em ghét tôi hơn. Tôi đã gọi cảnh sát rồi. Họ sẽ lo cho em và những người kia.

Quả thật anh ta vừa nói xong đã có mấy chiếc xe cảnh sát rú còi lao tới. Khôi Vỹ bình thản bước lại xe, như sự nhỡ ra điều gì, Lucy cũng vội vàng chạy theo.

-Khoan đã !

Khôi Vỹ quay lại ngạc nhiên, Lucy đã đi tới trước mặt anh ta vội vã:

-Anh biết Kei hiện giờ đang ở đâu phải không ? Hãy đưa tôi tới đó. Tôi muốn gặp Kei...

Bình thản nhìn khuôn mặt đã tái nhợt vì đau và mất máu của Lucy. Khôi Vỹ mỉm cười:

-Tại sao tôi phải làm theo lời em ?

Lucy cau mày suy nghĩ một lát rồi cô bé ngược lên đồng dục:

-Tôi sẽ tha thứ cho những gì anh mới làm với tôi.

Anh ta nhìn Lucy mỉm cười rồi quay vào xe:

-Được ! Lên xe đi !

86. Chương 86

Ở ngoài thị trấn, con bộ đen đỏ của Thanh Phong lao vùn vụt trên đường đi tới khu công trường bỏ hoang. Kei và Thanh Phong chưa biết là Lucy đã được cứu nên vẫn đi tới chỗ hẹn gặp tên sát thủ. Có vẻ vì quá vội vã mà cả hai người chỉ cầm theo chiếc điện thoại của Lucy và chờ cuộc gọi của Sadis, vì vậy Khôi Vỹ không thể nào liên lạc được với họ.

Mười lăm giờ kém mười.

Phải công nhận là Thanh Phong chạy xe rất nhanh. Một giọt mồ hôi từ trên trán Kei chảy xuống mắt, cay xè. Cậu nhắm mắt lại đưa tay lên gạt ngang...

Lucy...

Đó là tất cả những thứ gì còn lại trong đầu Kei lúc này.

Lucy bé nhỏ khuôn mặt nhòa đi trong mưa lạnh...

Lucy nhìn cậu mỉm cười rồi đi xa dần, cuối cùng cô bé biến thành vệt sáng và tan biến đi như chùy sao băng đom đóm bên bờ sông...

Kei vội đưa tay ra giữ chặt lấy...

Trống trơn...

Sợ hãi...

Đau nhói...

-Kei ! Cậu bị sao thế ?

Thanh Phong quay lại hét lớn khi thấy Kei đột nhiên đưa bàn tay ra phía trước như muốn nắm lấy thứ gì đó... Nghe tiếng đứa bạn thân, Kei giật mình mở mắt ra. Vậy là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi Kei đã mơ về Lucy. Nhưng trong giấc mơ đó Lucy đã biến mất ngay trước mắt cậu...

-Tới nơi rồi. Cậu không sao đó chứ ?

Con bộ đen đỏ của Thanh Phong dừng lại trước những tòa nhà bỏ hoang...

-Tớ không sao...

Hai người vội vã chạy vào trong, trên tay Kei là tập tài liệu và thanh kiếm nhật lạnh lẽo. Điện thoại trong túi cậu lại rung lên...

“Đi vào bên trong tòa nhà cao nhất”

Đó là tin nhắn cuối cùng được Sadis gửi đến. Cả hai người lao vào căn nhà trước mặt, đi sâu vào căn phòng rộng tan hoang, lởm chởm những mảng gạch đỏ đã bị đập tróc hết vôi vữa...

-Hey !!! Tụi mày tới nhanh hơn tao tưởng đó !

Sadis đang ngồi trên một chiếc thùng gỗ, nhìn thấy hai người đi vào, gã nhảy xuống mỉm cười.

-Lucy đâu rồi ?

Kei trừng mắt khi nhìn quanh căn phòng mà không thấy cô bé đâu. Sadis tiến lại gần hai người nhếch miệng cười:

-Vội gì ! Cuối cùng tao cũng sẽ ày gặp lại nó thôi mà. Đưa tập tài liệu đây.

Kei liếc hần không nói gì, rồi lạnh lùng thấy tập tài liệu về phía Sadis. Gã đưa tay lên đón lấy với vẻ mặt hài lòng rồi mở ra xem xét qua loa. Khi xác định đã đúng là thứ mình cần, gã mỉm cười ngược lên nhìn hai người, đôi mắt lạnh lẽo đầy sát khí...

-Mày đã có tập tài liệu rồi. Lucy đâu ? Giao con bé ra đây. Kei vẫn nhìn gã kiên nhẫn nhưng đôi tay cậu đã bắt đầu run lên vì tức giận.

-Con bé đó hả... Sadis nhìn cậu cười nham hiểm.-Chết rồi ! Chính tay tao đã giết nó rồi !

-Cái gì ???

Thanh Phong lao lên nhưng Kei đã đưa tay ra chặn lại, cậu nhìn gã, ánh mắt sắc lóe như dao, lạnh lùng:

-Đừng có đùa với tao. Mang con bé ra đây.

87. Chương 87

Sadis mỉm cười nhìn Kei với vẻ thành thật, gã nói như một lời thú tội:

-Mày nghĩ tao đùa mày sao. Không ! Chính tay tao đã xé xác nó ra thật rồi. Gã ngược mặt lên làm ra vẻ thương xót đưa tay lên vuốt mặt.-Chắc ! Con bé đáng thương, mặc dù bị tao hành hạ cho đến chết nhưng nó vẫn không mở miệng ra van xin tao lấy một lần. Trước khi gục xuống trong vũng máu, nó chỉ thốt lên đúng một câu duy nhất “Kei ơi ! Cứu tớ với”. Ha ha ha!!!. Con bé ngốc nghếch đó. Tại sao nó lại không van xin tao nhỉ ? Nếu nó chịu mở miệng thì tao đã cho nó một cái chết nhẹ nhàng rồi. Thế mà nó lại không làm như vậy mà lại đi cầu cứu mày, một kẻ không thể cứu mình, thậm chí mày còn không có mặt để chứng kiến cái chết của nó nữa chứ...

Nhìn đôi mắt trợn trừng của hai người trước mặt, gã hài lòng mỉm cười làm ra vẻ áy náy:

-Chắc !!! Tao cũng định chụp lại vài tấm hình lúc nó chết đưa cho tụi mày coi như vật trao đổi rồi, nhưng mà bà Phượng Hoàng giục đi vội quá nên tao không kịp làm gì cả. À mà...

Gã cúi xuống lấy ra một sợi dây chuyền mặt nhẫn nhuộm máu trong túi áo, đây là sợi dây mà Kei đã tặng cho Lucy, và cậu nhóc cũng đã nhận ra nó...

-Đây là thứ duy nhất tao đã lấy được từ cái xác của con bé. Tao định giữ lại để làm kỉ niệm, nhưng nếu tụi mày muốn. Tao sẽ giao nó lại cho tụi mày ! Thế nào ?

Choang !!!

Chiếc nhẫn bị cắt làm đôi dưới lưỡi kiếm trắng lóa của Kei. Thanh kiếm nhật trên tay Kei đã lao vào Sadis. Dường như đã có sự chuẩn bị từ trước, khi thanh kiếm vung tới, gã đã rút ra hai con dao ngắn chặn ngang lưỡi kiếm của Kei trước mặt mình. Nhưng một chiếc bông tai thánh giá của gã vẫn đứt phăng xuống đất, vai áo gã bị một vết máu nhỏ nhuộm đỏ...

Kei ngược lên. Khuôn mặt cậu như một con ác quỷ chui lên từ địa ngục, hai hàm răng cậu nghiến chặt. Đôi mắt điên loạn đỏ rực lên như một ngọn lửa muốn đốt sạch mọi thứ. Kei đã lột xác. Thật sự lột xác để trở về đúng bản chất của mình. Một sát thủ được đào tạo để chiến đấu cho đến chết. Thanh kiếm trên tay cậu hất mạnh hai con dao của đối thủ ra sau...

-Thằng khốn !!!

Thanh Phong cũng lao lên với con dao nhỏ trên tay đâm xuống Sadis từ trên cao. Giữa cậu và Sadis có cách chiến đấu giống nhau, cả hai đều dùng dao và giải phóng dao. Có điều những con dao mà Sadis sử dụng to hơn và dài gấp đôi những con dao của Thanh Phong...

Sadis vừa lùi ra để tránh con dao của Thanh Phong thì thanh kiếm của Kei lại vung tới, lần này mạnh hơn, tàn nhẫn hơn và dường như nó không còn kiểm soát được nữa. Đôi mắt Kei sáng lóe lên đầy căm thù, thanh kiếm của cậu chỉ một chút nữa là hót luôn cả cánh tay của Thanh Phong rồi...

Kei đã thật sự hóa điên. Những gì cậu muốn bây giờ chỉ là giết chết Sadis bằng mọi giá. Nhưng Sadis cũng không để mình bị rơi vào thế bất lợi. Gã nhìn Kei cười nhạt rồi chạy vào căn phòng phía sau. Kei cũng lao theo...

Thanh Phong thì bị một đám thuộc hạ của Sadis vây lại. Trên tay những gã đâm thuê chém mướn chuyên nghiệp này là những con dao sáng loáng. Nhưng so với cơn điên của Thanh Phong bây giờ thì những thứ ấy chẳng là gì cả...

Và...

Một cuộc hỗn chiến đã xảy ra...

Vì một người quan trọng của họ đã rời xa...

Cả Thanh Phong và Kei không còn bình tĩnh được nữa, những con dao trong tay Thanh Phong lao vút ra cắm thẳng vào những kẻ đang lao vào mình. Lạnh lẽo. Tàn nhẫn. Nhưng cả Kei và Thanh Phong đều không nhận ra được rằng, trước khi họ đi vào tòa này đã có một đám người phục sẵn ở bên ngoài. Và bây giờ là lúc chúng ủa vào...

Thanh Phong giờ đã nhận ra được điều đó, nhưng những gã này đã vây lấy cậu, chúng muốn giết Thanh Phong bằng mọi giá. Những con dao nhỏ trong túi da của cậu cũng đã hết. Chỉ còn lại một con duy nhất. Cậu không rút nó ra nữa mà xông thẳng vào kẻ thù bằng chính những cú đâm đá của mình. Nhưng đối thủ quá đông. Cậu đã bắt đầu thấm mệt, trên người đã có vài vết thương đang rỉ máu. Đạp mạnh vào hai gã phía trước, cậu cố lao vào căn phòng mà Kei và Sadis đang đánh nhau. Kei đang gặp nguy hiểm, cậu đã hứa với Nhật Dạ là sẽ bảo vệ đứa bạn thân ngốc nghếch này rồi...

Roẹt...

Một lưỡi dao sắc lẹm đã chém ngang qua vai trái Thanh Phong, cậu gục xuống bên một bức tường, một gã đi đến trước mặt cậu vung kiếm lên chém xuống...

88. Chương 88

-Thanh Phong !!!

Một tiếng hét thẳng thốt vang lên, gã trước mặt cậu gục xuống. Thanh Phong ngạc nhiên ngược lên.

-Nhật Dạ...

Nhật Dạ đang đứng trước mặt cậu, khuôn mặt tái nhợt. Trên tay cô bé là cây gậy sắt còn nhuốm máu vừa đập vào đầu gã muốn lấy mạng Thanh Phong. Ngay khi biết được địa điểm gặp mặt của hai người và tên sát thủ, cô bé đã vội vã trốn anh trai lao tới đây tìm họ...

-Nhật Dạ...Sao cậu lại ở đây ?

Bàn tay nhuốm đỏ máu của Thanh Phong bám vào bức tường gượng dậy. Rồi cậu lao đến đâm mạnh vào mặt kẻ đang lao đến tấn công Nhật Dạ và kéo tay cô bé chạy ra ngoài, đôi chân cậu loạn choạng...

-Phong !!! cậu có sao không ? Kei đâu rồi. Cậu ấy đâu rồi Phong ?

-Kei...cậu ấy vẫn chưa sao... Đừng nói gì nữa, chạy ra khỏi đây mau lên...

-Nhưng Kei...

-Chạy mau lên...

Nhật Dạ vẫn nhìn về đằng sau lo lắng. Mặc dù từ trước đến giờ Kei chưa bao giờ bị thua trong các vụ ẩu đả, nhưng lần này thì Nhật Dạ cảm thấy có gì đó không yên. Thanh Phong vẫn nắm chặt lấy tay Nhật Dạ kéo cô chạy ra khỏi ngôi nhà. Nhưng được một đoạn thì cậu bé gục xuống thở dốc. Máu từ vai nhiều xuống

bàn tay của cậu thành một vết dài, ngược khuôn mặt đau đớn lên nhìn Nhật Dạ, cậu nói bằng một giọng khó nhọc:

-Cậu tới đây làm gì Nhật Dạ. Mau chạy đi...

-Phong ! Tất cả là tại tớ, chỉ vì sự ích kỉ của tớ mà Lucy mới gặp nguy hiểm, cả các cậu nữa. Tớ không muốn để mọi người chết ở đây đâu. Phong ! Cố lên !

Nhìn Thanh Phong cả người trắng bệch, máu nhuộm đỏ vai, Nhật Dạ không còn nghĩ ngợi thêm điều gì nữa, trong đôi mắt thẳng thốt của cô bé bây giờ chỉ còn lại hình ảnh của người bạn bị thương đang ở bên cạnh mình. Thanh Phong đối với cô cũng quan trọng không kém gì Kei, cô không muốn ai trong hai người phải gặp nguy hiểm cả, và đây là lần đầu tiên cô bé dám liều lĩnh đi tới một nơi nguy hiểm như thế này. Cô bé khoác tay Thanh Phong lên vai mình, cả người cô bé run rẩy cố gắng dìu cậu đi về phía trước...

-Nhật Dạ ! Cậu ngốc lắm !

Thanh Phong mỉm cười nhìn cô bạn. Nhật Dạ đang run lên cầm cập. Khuôn mặt hốt hoảng của cô bé trở nên tái mét khi nhìn thấy máu rỉ ra từ vết thương trên vai Thanh Phong, rõ ràng là cô bé đang rất sợ hãi, không giống như Lucy, Nhật Dạ là một tiểu thư yếu đuối và không quen mấy trò đấm đá bạo lực, vậy mà cô bé vẫn cố gắng lao ra cứu cậu. Nhật Dạ đúng là một cô bé ngốc rắc rối mà, Khôi Vỹ mà biết được chuyện này đảm bảo sẽ không để cậu chết toàn thân đâu. Nhưng đó là trường hợp nếu hai người vẫn còn sống và trở về...

Những bước đi của Nhật Dạ trở nên chậm chạp, nhưng cô bé vẫn cố gắng...

Nhưng đám thuộc hạ của Sadis đã đuổi theo đến nơi...

Hai người không thể cùng chạy thoát ra khỏi đây được...

Thanh Phong mỉm cười. Đôi mắt cậu nhắm lại, cậu đưa tay ôm chặt lấy Nhật Dạ:

-Nhật Dạ !!! Cậu biết không...Cậu...là người con gái...đầu tiên mà tớ yêu quý. Dù cho cậu đã chọn Kei. Nhưng tớ cũng chưa bao giờ hết yêu cậu cả...

Nhật Dạ hơi sững người, bàn tay cô run rẩy nắm chặt lấy cánh tay Thanh Phong, đôi mắt xám biêng biếc nhạt nhòa, có một cái gì đó vừa rạch ngang qua trái tim cô bé. Cô thấy nhói trong lòng. Nhưng lại thấy ấm áp vô cùng. Một thứ cảm giác Thanh Phong luôn đem lại cho cô mà bây giờ Nhật Dạ mới giật mình nhận ra. Và có một thứ vừa lóe lên trong tim cô bé, cô run run:

-Đồ ngốc ! Giờ mà còn nói chuyện này được sao ? Phải ra khỏi đây đã...Tớ sẽ nghe cậu nói sau...

Thanh Phong mỉm cười, bàn tay cậu ấm áp, một giọt nước mắt của Nhật Dạ đã rơi xuống đó...

-Nhật Dạ ! Tớ muốn cậu biết rằng tớ rất yêu Nhật Dạ. Tớ cũng không muốn nói những lời này ở đây đâu...nhưng...tớ phải nói. Vì tớ sợ sẽ không còn cơ hội để nói với cậu nữa...

-Đã bảo là tớ sẽ nghe cậu nói sau mà. Đồ ngốc...

Nhật Dạ cố dìu Thanh Phong đi về phía trước. Đôi mắt xám nhạt nhòa nước. Bàn tay Thanh Phong siết chặt lấy cô vào lòng mình, vài giây, rồi cậu bất ngờ đẩy mạnh cô bé ra ngoài cửa...

-Phong !!!!!

-Chạy đi Nhật Dạ! Chạy ra khỏi đây nhanh lên !

Thanh Phong lao về phía sau mình đập ngã kẻ đang xông tới, những gã phía sau vội lao vào cậu. cậu cố chặn chúng lại cho Nhật Dạ chạy thoát khỏi đây. Nhưng đột nhiên từ phía sau cô bé, có một gã từ bên ngoài xông vào đưa tay siết chặt Nhật Dạ từ phía sau.

-Nhật Dạ !!!

Phập...

Từ cánh tay Thanh Phong, một con dao nhỏ bay ra cắm ngập vào vai kẻ đang siết cổ Nhật Dạ. Đó là con dao cuối cùng của cậu...

Một thanh sắt từ phía sau Thanh Phong giáng xuống, cậu nhóc lao đảo, máu từ trên trán chảy xuống mặt. Rồi một con dao cũng được vung lên nhắm vào cậu chém xuống...

-Phong !!!!!

Phập...

Bất ngờ, một thân hình mảnh mai đã lao đến ôm lấy cậu ngã xuống. Và Nhật Dạ đã lãnh trọn vết chém cho Thanh Phong. Chiếc áo sơ mi trắng của cô bé đẫm máu...

-Nhật Dạ !!!! Ôm chặt lấy cô bé, đôi mắt Thanh Phong tối sầm lại.

-Tất cả là tại tớ, Phong ! Cậu đừng chết...

Nhật Dạ run rẩy, đôi mắt xám nhòa nước, máu từ vết thương trên lưng cô bé chảy ra nhiều hơn. Đám sát thủ xung quanh họ đi tới, trên tay là những con dao sắc loáng giơ lên...

-Cậu là đồ ngốc...Nhật Dạ. Nhưng tớ sẽ không để cậu chết đâu...

Thanh Phong mỉm cười ôm chặt lấy Nhật Dạ che chở cho cô bé...

Nhật Dạ nhìn lên...hốt hoảng...

Nụ cười thiên sứ...

Nụ cười luôn sưởi ấm trái tim cô. Nó vẫn nở ra trên khuôn mặt thân thương của Thanh Phong...

Dù đây là giây phút cuối cùng của cậu...

Con dao của một gã sát thủ giơ lên nhắm vào đầu Thanh Phong chém xuống. Đôi mắt Nhật Dạ mở to hốt hoảng, bất lực trong vòng tay ôm chặt của Thanh Phong...

-Không...Thanh Phong !!!!!...

89. Chương 89

ĐOÀNG...!!!!!!!!!!!!

Một tiếng súng vang lên, chát chúa... Tên cầm dao chém Thanh Phong gục xuống với vết đạn trên vai trước khi hắn làm được điều đó...

-Chậc !!! Mấy đứa em gái này... Hình như tụi nó không gây được rắc rối cho anh chúng thì không chịu nổi hay sao ấy. Đang yên đang lành lại chạy tới đây...

Hải Dương và dàn vệ sĩ từ xa đi lại, anh đang thổi nhẹ lên nòng súng đen ngòm vừa bắn hạ đối thủ. Mấy tên chém thuê đang vây lấy Thanh Phong và Nhật Dạ nhìn thấy Hải Dương đi lại thì tái mặt, dè chừng lùi dần ra sau. Hải Dương mỉm cười lạnh lùng bước lại:

-Thằng khốn Sadis đâu rồi ?

Mấy tên mafia sau khi lấy lại tinh thần, lăm lét nhìn nhau rồi bất ngờ xông lên.

Bốp...

Hự...

Bụp...

Những tiếng động bạo lực quen thuộc vang lên, ông võ sư đứng chắn trước mặt Hải Dương và đang nắm cổ áo của một tên giơ lên:

-Bọn nhãi ranh này ! Muốn sống thì xéo đi....

Một cuộc hỗn chiến nữa lại diễn ra. Lần này thì chiến thắng áp đảo thuộc về những người vệ sĩ chuyên nghiệp của Hải Dương. Đám thuộc hạ của Sadis bị hạ quá dễ dàng mặc dù chúng đông hơn đối thủ gấp đôi, gấp ba lần...

-Mang xe tới đây !!! Mau đưa đám nhóc rắc rối kia vào bệnh viện đi. Hải Dương quay sang ra lệnh ột vệ sĩ, người này vội vàng chạy đi lấy xe.

-Thanh Phong ! Nhật Dạ ! Hai đứa không sao chứ ?

Bạch Dương vội vã chạy lại đỡ hai đứa trẻ bê bết máu đang nằm dưới đất, khuôn mặt Nhật Dạ tái nhợt nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy Thanh Phong. Đỡ cô bé trao lại cho Bạch Dương. Thanh Phong nhắm chặt mắt, cay xè vì máu chảy xuống:

-Anh Bạch Dương ! Hãy đưa Nhật Dạ tới bệnh viện hộ em, nhanh lên...

Bạch Dương còn chưa kịp nói gì thì Thanh Phong đã lao đảo đứng dậy và lao vào ngôi nhà hoang phía trước. Hải Dương và vài người khác vội vàng đuổi theo. Bên trong ngôi nhà đó có một đám người đang canh giữ. Thấy mấy người Thanh Phong chạy vào chúng vội lao ra cản lại...

Còn sâu bên trong đó. Một cuộc đấu tay đôi khác cũng đang diễn ra. Khốc liệt...

Cái chết của Lucy được Sadis thông báo đã làm Kei hóa điên. Cậu không ngừng lao vào vùng những nhát chém tới tấp hòng lấy mạng gã. Nhưng Sadis cũng là một đối thủ đáng gờm. Hai con dao ngắn trong tay gã quay vòng và tỏ ra khá linh hoạt. Một tay đỡ, một tay tấn công tới tấp ở cự li gần, khuôn mặt và hai cánh tay của Kei đã xây xước bởi những vết cắt...

Kei vẫn lao vào như không có một chút cảm giác. Đôi mắt cậu mờ đi vì hình ảnh Lucy bé nhỏ biến thành chùm ánh sáng sao băng và biến mất trước mắt cậu. Trái tim Kei nhói đau. Hối hận và tuyệt vọng...

Cậu lao vào Sadis, cậu muốn giết chết gã và muốn giết chết cả bản thân mình.

Lucy đã chết...

Cuộc sống của Kei đã trở nên vô nghĩa...

Bây giờ cậu chỉ còn muốn lao theo ánh sáng của Lucy trong đầu mình mà thôi. Phải ! Lao theo Lucy. Đến bên cô bé. Sau khi đã giết được tên khốn trước mặt cậu...

Phập... !!!!!!!!!!!!!!!

Một con dao phóng vút ra từ tay Sadis sượt qua bụng Kei. Cậu nghiêng người lao tới chém mạnh thanh kiếm xuống. Hai con dao của Sadis chặn ngang thanh kiếm của cậu thành hình chữ thập. Thanh kiếm của Kei rạn ra và gãy phăng sau cái gạt mạnh của Sadis, Kei vùng mạnh thanh kiếm gãy xuống, con dao trên tay Sadis cũng rơi xuống đất kèm theo một vết chém dài trên vai xuống ngực gã...

Vắt luôn thanh kiếm trên tay. Kei lao vào giữ chặt con dao trên tay Sadis, một tay bóp chặt cổ gã, vật ngã ra sau...

Thế là hai sát thủ lại áp sát nhau, lẫn lộn trên sàn nhà nhìn nhau đầy căm thù. Và điều duy nhất mà cả hai nghĩ đến bây giờ là giết chết đối thủ.

-Kẻ tao muốn giết nhất không phải là Hải Dương hay là thằng nhãi Thanh Phong. Kẻ tao muốn giết nhất chính là mày. Hà Thiên Di. Tao sẽ giết mày !!!!

Sadis trừng mắt nhìn Kei, bất ngờ cánh tay gã vùng ra khỏi tay Kei và vật cậu xuống, rồi con dao trên tay gã giơ lên cao và đâm vào cổ Kei. Cậu bé vội lách người, con dao sắc sượt qua vai. Một vết máu tóe ra trên sàn...

-Mày chết chắc rồi Thiên Di. Tao sẽ xé nhỏ xác mày ra. Haha...

Giữ chặt lấy cổ Kei và đè chặt cậu dưới đất. Gã vùng dao lên tiếp tục đâm xuống...Kei vội đưa hai tay nắm chặt lấy cánh tay đang cầm dao chìa vào cổ họng mình. Cậu uốn người lên, dùng hai chân kẹp chặt lấy cổ Sadis từ phía sau lao dậy, đập mạnh trán mình vào đầu Sadis, gã ngã người ra sau...

Không bỏ lỡ cơ hội. Kei vùng lên giữ chặt lấy vai gã và nện tới tấp những cú đấm trời giáng vào mặt gã. Máu mũi, máu miệng Sadis đổ ra nhuộm đỏ bàn tay cậu. Bộ áo trắng lạnh lẽo như áo tể của gã cũng lem luốc và nhuộm đỏ...

Trong phút cố gắng cuối cùng, Sadis rút vội con dao trong tay áo ra cắm mạnh vào ngực Kei...nhưng khi những giọt máu nhỏ mới rỉ ra từ mũi dao thì cánh tay gã đã bị giữ chặt, cứng ngắc...

Kei-Một tay giữ chặt cổ áo sadis, tay kia giữ chặt cánh tay đang cố cắm sâu con dao vào ngực mình. Đôi mắt đen thẫm trợn trừng như muốn xé xác kẻ thù. Đột nhiên bàn tay cậu thả cổ áo Sadis ra và nắm lấy tóc gã đập mạnh đầu gã xuống sàn, tay kia giật phăng con dao và giơ lên cao, nhắm vào cổ Sadis đâm xuống...

-CHẾT ĐI !!!!!

-Kei !!!!! Dừng lại mau !!!

Thanh Phong từ ngoài lao vào, đôi tay đầm máu của cậu vội giữ chặt lấy cánh tay Kei đang cầm con dao, cả người cậu choáng váng vì vết thương...

-Không được ! Kei ! Cậu không thể giết người được. Tớ không thể để cậu hủy hoại tương lai của mình như thế này được. Kei ! Buông nó ra đi. Chúng ta sẽ giao nó cho cảnh sát...

-Tránh ra...

Liếc đôi mắt đáng sợ về phía Thanh Phong. Kei giận dữ vùng tay hất mạnh cậu vào tường gào lên đau đớn:

-Tương lai ư ? Tớ không cần. Lucy đã chết rồi. Mọi thứ với tớ đã chấm hết rồi...

Đôi mắt căm thù lại quay về kẻ thù trước mặt mình...Giết ! Điều duy nhất Kei biết mình phải làm bây giờ là giết chết tên ác quỷ đã cướp đi mạng sống của Lucy...Lẽ sống của cậu...Tương lai của cậu...

-Kei !!! Dừng...

Thanh Phong gào lên khi cánh tay Kei lại tiếp tục vùng con dao lên nhằm vào cổ Sadis đâm xuống....

Nhưng...

90. Chương 90

Bốp !!!!!!!!!!!!!

Đã có một vật gì đó bay thẳng vào mặt Kei khiến con dao bị lệch sang một bên. Thay vì cắm vào cổ Sadis, nó chỉ đâm sâu vào vai gã. Gã sát thủ nhăn mặt thở dốc từng hơi một cách khó nhọc...

-Cậu nói ai chết thế ?

Còn chưa kịp định thần sau cú tấn công bất ngờ, Kei đã nghe một giọng nói thân quen vang lên. Một cơn gió nhẹ ulla đến làm dịu những vết thương trên người cậu...

Một bóng dáng bé nhỏ đang đứng dựa lưng vào cánh cửa thở dốc. Ánh nắng trắng xóa từ phía sau hắt vào bóng người đó khiến Kei hoa mắt...

Cậu không nhìn rõ được khuôn mặt thân thương đó...Nhưng cậu cảm nhận được trái tim mình đang đập mạnh. Từng nhịp...

Lucy...

Giấc mơ mà cậu nhìn thấy hằng đêm đang ở ngay trước mặt cậu và đã trở thành sự thật. Lucy đã trở thành chùm ánh sáng rực rỡ trước mặt cậu, có điều cô bé không tan biến đi như trong giấc mơ mà từ từ đi lại gần Kei...

-Tớ hỏi cậu. Cậu vừa trù ẻo ai chết vậy hả Kei ?

Khuôn mặt Kei ngơ ngác, con dao nhuộm máu trên tay cậu rớt xuống đất. Cậu vẫn ngồi im dưới đất nhìn cô bé đang đi lại. Lucy còn sống. Lucy bằng xương bằng thịt đang đi lại gần cậu. Đôi mắt đen thẳm của Kei mở to, sững sờ nhìn chăm chăm như người mộng du. Lucy lao lại đập cậu ra khỏi người Sadis giận dữ:

-Cậu là đồ chết tiệt. Kei !!! Tổ đã rất muốn gặp lại cậu, nhưng cậu năm lần bảy lượt trốn tránh tổ. Ngay cả lần cuối cùng ở sân bay, cậu đi qua mà vẫn không nhìn tổ lấy một cái... Vậy mà bây giờ...sao cậu lại xuất hiện ở đây ? Lại còn đòi sống đòi chết vì tổ nữa chứ...Cậu làm tổ điên lên mất..

Kei mặt mày vẫn ngơ ngác nhìn Lucy như không tin vào mắt mình, rồi cậu lồm cồm bò dậy lảo đảo :

-Lucy ! Là cậu thật sao ? Cậu vẫn còn sống sao ?

Bàn chân trần nhỏ bé của Lucy lại đập bộp vào ngực cậu khiến cậu ngã lảo đảo ra sau. Giờ thì cậu đã biết thứ chết tiệt hồi nãy bay vào mặt mình là gì rồi...Lucy vẫn xù lông xù cánh đi tới trước mặt Kei, nắm cổ áo cậu lên giật liên hồi. Trông cô bé lúc này không khác gì hổ cái đang dạy chồn cả:

-Không phải tổ thì còn là ai hả ? Còn cậu. Không phải đã lên máy bay sang Mỹ rồi sao? Sao bây giờ lại ở đây...

Kei nhìn cô bé vội vã:

-Hơ...Khoan đã Lucy... Tổ không biết rằng cậu...

-Tổ làm sao hả ?

Bộp...!!!!

Một cú đấm được giáng bộp vào bụng Kei. Nhẹ thôi, vì Lucy đâu có cố ý làm cậu ấy đau.

-Tổ ghét cậu. Cậu đã làm cho tổ đau lắm. Biết không ? Đau cả thể xác lẫn tâm hồn. Tổ ghét cậu...

-Lucy...Khoan đã...

Kei vẫn nhìn Lucy bằng con mắt ngơ ngác như một đứa trẻ. Có lẽ vì cậu quá bất ngờ, mới hai phút trước cậu còn tuyệt vọng đến nỗi muốn tìm đến cái chết khi tưởng rằng Lucy đã không còn mà. Cô nhóc càng bực bội, kéo cổ áo Kei lên, hai cánh tay cô run run:

-Tổ đã rất nhớ cậu. Cậu biết không ? Khi nghe tin cậu đi gặp Sadis để cứu tổ, tổ đã lo cho cậu biết chừng nào. Tổ đã phải đi một quãng đường dài tới đây gặp cậu vì tổ sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm, thấy cậu vẫn an toàn tổ vui lắm. Cứ tưởng gặp lại tổ cậu cũng sẽ rất vui... Mới hai phút trước tổ còn tưởng tượng ra cảnh sẽ nhảy vào vòng tay cậu hạnh phúc y như trong phim nữa chứ...Vậy mà...

Lucy thả Kei ra và thất vọng quay đi. Mọi người này giờ chỉ biết há miệng ngơ ngác nhìn hai người...

Sau hai giây ngơ ngác, Kei vội bật dậy.

-LUCY !!!!!

Vậy là Lucy vẫn còn sống, gã sát thủ đã nói dối Kei là hắn đã giết cô bé. Lucy vẫn còn sống. Kei lao tới ôm chăm lấy cô bé từ phía sau. Một cái ôm thật chặt, thật vội vã. Cái ôm chặt như muốn xóa nhòa đi mọi sợ hãi, mọi đau khổ mà cả hai vừa trải qua.

Hai trái tim như vỡ òa lên. Hạnh phúc...

Lucy và Kei đang ở bên nhau. Nhưng trái tim họ đã không còn nhói lên từng hồi đau đớn nữa...

Thời gian như ngưng đọng...

Tất cả mọi cay đắng, giận hờn, hối tiếc, những vết thương in sâu trong tim, những lời nói cay nghiệt không cố ý đã được xóa nhòa. Bây giờ chỉ còn lại hạnh phúc. Hạnh phúc vì hai người yêu nhau đã ở bên cạnh nhau...

Lucy vẫn đứng im. Nước mắt rơi ra trên khóe lấp lánh. Cánh tay Kei càng siết chặt cô bé hơn. Lucy có thể cảm nhận được từng hơi thở, từng nhịp đập gấp gáp từ trái tim Kei. Cô bé cảm nhận được tất cả. Kể cả sự ấm áp từ những giọt máu đỏ tươi không ngừng rỉ ra trên vết thương của Kei...

-Lucy ! Đừng đi !!!!!!! Đừng biến mất trước mặt tớ nữa. Đừng bỏ lại tớ một mình nữa. Tớ yêu cậu Lucy. Tớ không thể sống nếu thiếu cậu...

Mặt trời lóe lên từng vạt hoàng hôn đỏ rực. Đôi mắt Lucy nhòa đi. Có một giọt nước nóng hổi rơi trên má cô bé. Kei đang khóc ư ? Kei mà cũng có lúc bật khóc ư ? Lucy không nhìn thấy được khuôn mặt cậu lúc này, nhưng cô bé cảm nhận được trái tim Kei đang thổn thức. Đang rung lên từng hồi vì Lucy. Lucy không còn nhận biết được gì nữa ngoài nhịp đập vội vã từ trái tim Kei nữa. Lucy muốn ở bên Kei. Chưa bao giờ cô bé muốn rời xa cậu cả. Và bây giờ cô bé đã thật sự ở bên cạnh Kei rồi, dù ở trong nỗi đau ngày càng dâng lên vì vết thương trên người, nhưng cả hai đang rất hạnh phúc. Và nếu có một ánh sao băng vụt qua lúc này mang tới cho hai người một điều ước duy nhất, có lẽ cả hai sẽ ước cho thời gian ngừng trôi...

Sẽ ngừng trôi để không còn gì ngăn cản được hai người nữa...

Để Kei và Lucy....

Được ở mãi bên nhau....

Mọi người không ai nói gì, không ai dám lên tiếng chen ngang hai người lúc này nữa. Những tia nắng đỏ rực nhảy múa trong đôi mắt nhạt nước của Kei và Lucy. Và cả hai đã nghĩ rằng thời gian đã thật sự ngừng trôi. Nhưng hạnh phúc thì vẫn không kết thúc...

Nhưng bỗng nhiên Kei loạng choạng...

Vết thương trên người Kei và Lucy vẫn không ngừng rỉ máu. Cả hai người từ từ gục xuống, ngất lịm. Vết thương đã khiến họ kiệt sức...

-Thiên Di! Lucy !!!!

-Thanh Phong !!!!

91. Chương 91

Bệnh viện...

07h300.

Đôi mắt Lucy dần dần hé mở ra khi những tia nắng ngoài cửa sổ hắt vào. Cô bé có thể nghe rõ có cả tiếng của những chú chim sâu chíp chíp trên những cành cây xanh um trên bên ngoài nữa, Lucy từ từ gượng dậy. Nhưng vai trái cô bé vẫn còn đau nhói khi cô cử động.

-Lucy !!! Tỉnh lại rồi sao ? Còn đau lắm không ?

Gương mặt thân thương đang nhìn cô bé mỉm cười đầy hạnh phúc, mặc dù trên mặt vẫn còn miếng băng trắng, nhưng Lucy thấy cậu vẫn thật là đẹp trai !

-Kei !!!

Lucy mỉm cười chống tay ngồi dậy. Kei vội đỡ cô dựa vào thành tường.

-Tỉnh rồi à ? Lucy !!!

Nghe tiếng Thanh Phong ở phía sau. Lucy ngạc nhiên quay lại. Không chỉ có Thanh Phong, cả Nhật Dạ cũng đang ở đây, quần băng trắng đầy người nhìn cô bé mỉm cười. Thì ra sau vụ ẩu đã hôm qua, cả bốn người đều được đưa vào bệnh viện trong tình trạng mê man, và vì thương tích giống nhau nên họ được xếp chung một phòng bệnh.

Bị thương nặng nhất có lẽ là Kei, cậu và tên sát thủ Sadis đã “quần nhau” một trận rất hoành tráng mà, Tuy vậy Kei lại là người đầu tiên tỉnh dậy, và việc đầu tiên cậu làm là lao ngay đến bên cạnh Lucy mặc cho

vết thương vẫn đau nhói trên người, mãi đến khi chắc chắn rằng cô bé vẫn ổn thì cậu mới an tâm phần nào, Thấy bộ dạng tươi tắn của Lucy, Nhật Dạ vẫy tay chào:

-Chào buổi sáng Lucy ! Mái tóc của cậu sao te tua thế kia ? Mới bị bồ đá hả ?

Cô nhóc nhăn mặt nghiêng răng, rồi cũng gượng cười nhạt:

-Hừ ! im đi ! Chỉ là thay đổi phong cách thôi ! Còn cậu thì sao Nhật Dạ ? Sao cả người quần đầy băng trắng như xác ướp thế kia. Mới đập phải bom hả ?

-Im đi ! Chỉ là thay đổi phong cách thôi !

-Xí ! Cái kiểu phong cách gì lạ thế kia.

-Thôi nào hai người. Mới tỉnh dậy đã chọc phá nhau rồi. Thanh Phong mỉm cười làm hòa. Đúng là mệt với hai cô bạn rắc rối mà.

-Hừ !!!!

Lucy nhăn nhó ngoảnh mặt đi. Chợt một cánh tay cũng quần đầy băng trắng muốt đưa lên mặt Lucy rồi vuốt mái tóc đã bị cắt nham nhở của cô bé âu yếm và xót xa. Đó là Kei !

Tự nhiên một cảm giác tủi hờn len lỏi lên, Lucy mím chặt môi. Nước mắt cô bé chảy ra. Kei đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt rồi cậu ôm chặt lấy Lucy vào lòng. Siết chặt...

Nhật Dạ và Thanh Phong không nói gì. Họ lẳng lặng quay đi. Ngay khi Kei quyết định đi tìm Sadis, họ đã biết trước kết quả sẽ như thế này rồi...

-Đừng khóc nữa, Lucy ! Tổ sẽ không bao giờ để cậu gặp nguy hiểm như vậy nữa đâu. Tổ sẽ ở mãi bên cậu. Dù cho sau này có xảy ra chuyện gì tổ cũng sẽ ở mãi bên cậu.

Lucy hạnh phúc vô cùng. Kei đã chấp nhận cô. Kei thật sự yêu thương Lucy. Cô bé không hề ảo tưởng... Nhưng một phút bối rối. Lucy đẩy nhẹ Kei ra và nhìn về phía Nhật Dạ lo lắng. Kei rất quan trọng với cô ấy. Lẽ ra Kei đã cùng Nhật Dạ đi qua Mỹ, nhưng vì Lucy mà Kei đã quay trở lại, bây giờ thì hai người đã không muốn rời xa nhau nữa rồi. Phải làm sao với Nhật Dạ đây ? Không biết bây giờ diễn biến tâm trạng của Nhật Dạ như thế nào. Lucy chỉ thấy cô ấy vẫn ngồi im trên giường nhìn cô và Kei...

-Xin lỗi Lucy ! Kei ! Tổ đã có làm những việc có lỗi với hai cậu. Tổ rất hối hận. Nhưng từ giờ tổ hứa sẽ không chen ngang vào hai người nữa đâu. Quả thật hai cậu mới đúng là những mảnh ghép trái tim trùng nhau. Mong rằng hai cậu sẽ mãi hạnh phúc...Và tổ cũng muốn thông báo rằng...Nhật Dạ đưa tay ôm chặt cổ Thanh Phong đang ngồi bên cạnh mình mỉm cười.-Tổ đã tìm ra hoàng tử đích thực của mình rồi !!!

Thanh Phong có vẻ vui lắm, cậu không nói gì nhưng nụ cười thì vô cùng rạng rỡ. Đến giờ Lucy mới biết thì ra người mà Thanh Phong luôn yêu thầm và đã từng từ chối tình cảm của cậu là Nhật Dạ. Nhưng giờ thì mọi chuyện đã ổn rồi. Sợ chỉ do định mệnh đã cột chặt lên tay hai người.

-Lucy ! Kei đưa tay chạm vào mái tóc bị cắt nham nhở của cô bé.

-Hử ? Lucy ngược lên mỉm cười.

-Lucy ! Cậu hãy ở lại đây và chờ tổ được không?

Lucy nghiêng đầu nhìn cậu khó hiểu.

-Anh hai muốn ba đưa bọn tổ phải sang Mỹ. Nhưng bọn tổ đã quyết định ở lại đây. Anh ấy đã trở về Mỹ trước rồi. Bọn tổ sẽ qua đó giải thích mọi chuyện với anh ấy, rồi sẽ trở về.

Nhật Dạ quay sang giải thích, Lucy thì có vẻ hơi lo lắng:

-Các cậu sẽ trở lại đây chứ. Cậu sẽ không ở lại bên Mỹ chứ ? Kei !!!

-Tổ hứa ! Nhất định tổ sẽ trở về với cậu. Kei cầm tay Lucy lên và nhìn cô bé tha thiết.-Cậu cũng đừng sang Ôxtraylia với Hải Dương nữa nhé, Lucy ! Dù Bạch Dương và Hải Dương có nói gì thì cậu cũng đừng đi theo họ nữa nhé. Hãy ở lại nhà chú Khánh và chờ tổ. Được không ?

Lucy mỉm cười gật đầu lia lịa, cả hai không biết rằng Hải Dương và Bạch Dương đang ở ngoài cửa bước vào và nhìn Kei trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Kei đúng là tên đáng ghét chọc gậy bánh xe mà. Khó khăn lắm hai người mới thuyết phục được Lucy đi theo họ, vậy mà cậu lại giở trò phá đám ngay phút cuối.

-Hải Dương. Bạch Dương ! Hai anh đã đến...

Nghe tiếng Thanh Phong mở lời, Kei và Lucy mới giật mình quay lại, hai ông anh này vẫn nhìn Kei bằng đôi mắt hình viên đạn, lăm lăm:

“Thằng nhãi ! Ra viện đi rồi biết tay anh.”

92. Chương 92

-Dậy rồi sao Thiên Di ? Tôi tưởng cậu đã “đi” từ hôm qua rồi chứ !

Hải Dương đi lại giường Lucy mỉm cười với Kei...Nhưng không hiểu sao nụ cười của anh ta khiến Lucy phải rợn tóc gáy, cứ như không phải là đang cười vậy. Cô bé nhìn ông anh thắc mắc không biết có phải anh ấy muốn cho Kei “đi luôn” không nữa.

-Em không sao. Anh hai !

Kei vẫn mỉm cười ôm chặt Lucy trong lòng. Hải Dương thì xem chừng đã hết kiên nhẫn, anh đi lại lôi Lucy ra và nắm cổ áo Kei quá lớn:

-Ai là “anh hai” của cậu. Tránh xa con bé ra. Tôi giết cậu bây giờ...

Lucy vội gỡ tay Hải Dương ra nhìn anh mếu máo:

-Anh hai ! Đừng bắt nạt Kei của em...

-“Kei của em”...

Hải Dương rung mình quay lại rồi anh đưa tay véo má cô nhóc nhăn nhó...

-Á Á Á !!! Anh hai ! Đau em...

-Cả em nữa. Anh còn chưa hỏi tội em mà dám ý kiến nữa hả. Em đúng là chúa rắc rối mà. Chúng ta lỡ mất chuyến bay rồi. Bạch Dương cũng mất tong buổi học đầu tiên vì em rồi đó. Sáng mai anh và cậu ấy phải đi sớm. Em ở lại nhà chú Khánh lo mà dưỡng bệnh đi.

-Hả ????

Cả bốn đứa nhóc ngơ ngác vì quyết định của Hải Dương. Họ không nghĩ là sau bao nhiêu cố gắng thuyết phục Lucy đi cùng, bây giờ anh lại để cô bé ở lại dễ dàng.

Thực ra quyết định này xuất phát từ buổi nói chuyện ngày hôm qua...

Giữa ba người đàn ông...

-Hải Dương. Sao cậu lại đưa tập hồ sơ mật cho cảnh sát. Đó không phải là bằng chứng buộc tội cậu và tập đoàn BIAT sao ?

Khôi Vỹ đưa ly rượu vang lên miệng nhìn Hải Dương ngạc nhiên.

-Không ! Chính xác thì nó là bằng chứng buộc tội Joana Phụng Hoàng mới đúng. Bởi thời gian mà bà ta điều hành công ty, chính bà ta đã gây ô nhiễm môi trường. Tôi tiếp nhận nó từ tay bà ta và cố xóa đi mọi thứ chỉ vì không muốn công ty đó bị phá sản thôi. Nhưng bây giờ thì tôi không còn cần đến cái công ty đó nữa. Tôi sẽ dùng nó như con tốt thí để hạ gục luôn Joana Phụng Hoàng, cộng thêm việc bà ta cố tình gây tai nạn giết con gái ông Khánh và ám hại em gái tôi thì chắc chắn quãng đời còn lại của bà ta và thằng Sadis sẽ được ở yên trong nhà đá.

Hải Dương ngồi vắt chân lên chiếc sofa, đưa ly withky lên miệng mỉm cười, nhìn hai người đứng là những người lãnh đạo thứ thiệt.

-Ra vậy ! Cậu cũng cao tay thật đó !

-Vậy là mọi chuyện kết thúc rồi sao ? Nhưng chúng ta lại phải đợi thêm một thời gian nữa cho vết thương của Lucy hồi phục mới đi được. Thật bực mình !

-Không cần đâu, Bạch Dương ! Tôi đặt vé máy bay rồi. Sáng mai tôi sẽ cùng cậu sang Ôxtralia.

Bạch Dương ngược lên ngạc nhiên:

-Vậy còn Lucy ? Không mang con bé theo sao ?

-Thế cậu nghĩ sau chuyện này con bé còn chịu đi theo chúng ta nữa sao ? Thằng nhóc Thiên Di đã quay lại với nó, tội nó đã làm hòa rồi thì làm gì có chuyện nó chịu đi khỏi đây nữa. Chắc chắn tội nhóc đó sẽ bàn nhau cách qua mặt người lớn để ở lại đây thôi. Lũ ngốc đó !!!

Bạch Dương mỉm cười hiểu ra vấn đề:

-Hừm ! Nóng nảy, bùng bột là tính cách chung của bọn nhóc mới lớn hay sao ấy nhỉ ? Mà kệ đi ! Miễn là con bé thấy hạnh phúc là được rồi. Cứ ép tội nhóc làm theo ý muốn của chúng ta thì có vẻ hơi độc đoán quá. Nhưng mà....

Bạch Dương nhìn sang Khôi Vỹ có vẻ lo lắng, Kei là chàng trai được anh ta chọn làm chồng tương lai cho em gái mình, Nhật Dạ cũng rất thích Kei, anh sợ rằng Khôi Vỹ sẽ làm gì bất lợi cho cô bé. Nhận thấy sự lo lắng của anh, Khôi Vỹ nhìn sang mỉm cười, đôi mắt xám sâu thẳm như nhìn rõ mọi suy nghĩ của kẻ đối diện. chính xác là Khôi Vỹ muốn biết anh đang lo lắng như thế nào. Bạch Dương bị anh ta nhìn đến phát lạnh. Đôi mắt xám tro của kẻ đang soi chăm chăm vào mình khiến anh tưởng mình là một con ếch, còn Khôi Vỹ là một con rắn. Bị một con rắn chiếu tướng đâu có vui vẻ gì.

-Cậu định làm gì, Hà Khôi Vỹ ? Hải Dương đưa ly rượu lên miệng, ánh mắt sắc lẹm liếc ngang đôi mắt xám đang nhìn Bạch Dương chăm chăm.

-Quan hệ làm ăn giữa hai nhà họ Hà và họ Hoàng đang rất tốt, tôi không muốn phá vỡ nó, Khôi Vỹ bình thần quay sang.

-Ý anh là anh sẽ không can thiệp vào chuyện tình cảm của đám nhóc nữa ? Bạch Dương nhìn anh ta ngạc nhiên, Khôi Vỹ vui vẻ gật đầu khiến Bạch Dương khâm phục đến sát đất. Hà Khôi Vỹ quả là người biết đối nhân xử thế.

Thấy thái độ ái mộ của Bạch Dương dành cho Khôi Vỹ, Hải Dương tỏ vẻ không vui. Tên ngốc này chỉ kém anh có một tuổi mà sao suy nghĩ ngây thơ quá, làm gì có chuyện tên cáo mắt xám này cam tâm tình nguyện bỏ qua cho Kei dễ dàng như vậy.

-Xem ra hai thằng nhóc đó đúng là không đơn giản nhỉ ? Ngay cả một tên xảo quyệt như cậu cũng không thể điều khiển được chúng.

Hải Dương lên tiếng bóc trần sự thật. thực ra anh thừa biết Khôi Vỹ không dám có hành động ép buộc Kei và Thanh Phong vì anh ta sợ Kei, Kei mà nổi điên lên thì ai mà biết sẽ có chuyện gì xảy ra chứ. Trước đây hai đứa nhóc luôn nghe lời Khôi Vỹ chỉ vì cả hai nợ ơn cứu mạng của anh ta, nhưng điều đó không có nghĩa Kei và Phong sẽ trở thành nô lệ cho Khôi Vỹ sai bảo, nếu không khéo léo trong việc xử lý mối quan hệ, Khôi Vỹ sẽ mất đi hai cánh tay đắc lực trong tương lai, đây chính là điều mà anh ta lo lắng nhất nên anh mới nhượng bộ lần này.

-Hi !!! Khôi Vỹ cười khó hiểu.- Cậu cũng có một cô em gái thú vị quá đấy nhỉ ? Hải Dương ! Hình như con bé rất giống cậu đấy.

Khôi Vỹ vừa nói vừa đưa tay lên xoa xoa mặt mỉm cười. Hình như mặt anh ta bị đau...

-“Giống ư ?” Hải Dương ngệt mặt.-Chỉ là con nhóc rắc rối thôi !

Hải Dương đứng dậy đưa tay trước mặt Khôi vỹ :

-Cám ơn vì sự giúp đỡ của cậu lần này, Khôi Vỹ ! Mai tôi phải đi sang Ôxtralia rồi. Hẹn gặp lại cậu ở lần hợp tác tiếp theo.

-Được !

Khôi Vỹ đứng dậy nắm lấy bàn tay Hải Dương đưa ra. Một cái bắt tay chắc chắn...

93. Chương 93

-Anh hai !!! Anh để em ở lại đây thật sao ?

Hải Dương nhìn Lucy gật gù:

-Ừk ! Anh không muốn em làm trễ công việc của anh lại nữa. Anh có một hợp đồng rất quan trọng bên Ôxtraylia cần qua đó giải quyết gấp. Tạm thời em cứ ở lại đây đi.

-Cám ơn anh !! Anh hai !!!!!

Lucy reo lên ôm chầm lấy cổ Hải Dương. Lần đầu tiên cô nhóc nhận ra anh trai mình thật là tuyệt. Hải Dương mỉm cười ôm cô em gái ngốc nghếch vào lòng đưa tay vuốt lên mái tóc xơ xác của cô bé.

-Mái tóc của em thê thảm quá. Lẽ ra anh phải cạo trọc đầu con mụ Phượng Hoàng rồi mới tống mụ ta vào tù thì hơn. Đúng là ả đàn bà chết tiệt mà !

Lucy chợt nhớ lại, cô bé quay sang Hải Dương thắc mắc:

-Anh Hải Dương ! Bà ta thế nào rồi ? Hôm qua em đã ra tay rất mạnh. Bà ta không sao chứ ?

-Bà ta không sao ! Chỉ có thằng sát thủ Sadis là suýt nữa bị đánh chết thôi ! Tội nghiệp nó, lần đầu tiên trong sự nghiệp sản mỗi nó bị te tua như thế đó. Đúng là đi đêm mãi cũng có ngày gặp ma.

Mà con ma này cũng là một siêu sát thủ...

Hải Dương vừa nói vừa liếc sang Kei đang ngồi ngoan trên giường và nhìn mọi người bằng một bộ mặt ngây ngô...vô số tội. Phải công nhận là hình ảnh hiền như bột của cậu lúc này và tên sát thủ hôm qua khác nhau một trời một vực.

-Hừ ! Cũng may là anh hai đã làm việc với bên cảnh sát, không là cậu cũng được đi bóc lịch rồi đó Kei.

Thanh Phong đi lại cốc đầu cậu nhóc trách móc. Cũng may hôm qua nhờ Thanh Phong cản lại nên Kei mới không giết Sadis ngay nhất dao đầu tiên. Thế mà cậu còn bị Kei hất vào tường muốn gãy xương vai luôn, đúng là một thằng nhóc vô ơn mà.

-Tớ mới 17 tuổi thôi mà Thanh Phong ! Chưa đủ tuổi đi tù. Kei nhìn thiên thần ngây ngô.

Quay sang Hải Dương, Lucy thở dài khi nhớ lại mọi chuyện xảy ra hôm qua. Đúng là một cơn ác mộng khủng khiếp mà. Khi bị Phượng Hoàng đuổi giết, Lucy tưởng rằng mình không còn cơ hội nào nữa rồi. Thế mà cô vẫn thoát, thoát chết và được trở về bên cạnh Kei nữa chứ. Thật là may mắn.

-Joana Phượng Hoàng dù sao cũng là dì của chúng ta. Có nên giúp bà ta được giảm tội không, anh hai ? Còn Sadis...Em ghét và sợ gã đó lắm. Nhưng lúc bắt được em hẳn ta đã không giết em. Nhờ vậy mà em mới có cơ hội chạy thoát...

-Anh biết ! Vì nó không giết em nên anh mới để cho nó sống và giao lại cho cảnh sát chứ. Dù sao trước đây nó cũng đã từng là thuộc hạ đi theo anh, anh cũng không muốn cạn tàu ráo máng với nó làm gì. Có điều quãng đời còn lại của nó chắc chắn sẽ ở yên trong tù rồi. Cả nó và mụ Phượng Hoàng, nên em không cần phải sợ nữa. Từ giờ sẽ không còn ai tìm đến gây nguy hiểm cho em nữa đâu.

-Hải Dương...Còn bố thì sao ? Anh đã cho bố biết chuyện này chưa ? Liệu bố có buồn không? Em lo việc này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của bố...

-Không sao đâu Lucy ! Bố không quan tâm đến chuyện này đâu. Đối với bố chỉ cần em vẫn an toàn, khỏe mạnh là được rồi. Đã từ lâu bố và Phượng Hoàng đã không còn tình nghĩa gì nữa rồi. Mọi quan hệ của hai người thực chất chỉ là trên danh nghĩa. Từ trước đến giờ hai người đó cũng chưa từng sống với nhau như vợ chồng. Và trong mắt bố chỉ có một người phụ nữ duy nhất mang tên Hoàng Hà mà thôi.

-Mẹ ư ?

Lucy thấy mắt mình rơm rớm. Vậy là bố cũng rất yêu mẹ. Thế mà trước đây Lucy đã oán hận bố rất nhiều. Tự dưng cô bé thấy nhớ bố kinh khủng. Hải Dương có lẽ biết em gái đang nghĩ gì, anh xoa đầu cô bé dịu dàng:

-Không sao đâu Lucy ! Khi nào em khỏe lại anh sẽ đưa em sang thăm bố !

-Vâng !

Quay lại Kei đang ngồi im trên giường, Hải Dương trừng mắt cảnh cáo:

-Thiên Di !!! Lần này tôi tạm gác món nợ cũ và cho cậu giữ lại mạng sống. Đừng lặp lại chuyện này một lần nữa nhé. Tôi mà biết được cậu dám làm gì khiến em gái tôi buồn là cậu chết chắc đó. Rõ chưa ?

-Em rõ rồi ! Anh hai !!!

Kei đưa tay lên trán như quân nhân chấp hành mệnh lệnh vui vẻ, Hải Dương thì nhăn mặt quát lớn:

-Và đừng có gọi tôi là anh hai nữa, nghe buồn nôn quá.

Cả đám bật cười.

Sáng hôm sau Lucy và Kei ra sân bay tiễn Bạch Dương và Hải Dương. Phải công nhận là thể lực của mấy cô cậu nhóc này rất tốt. Ngoài Nhật Dạ ra, thì ba đứa kia sau một ngày đã tốt xuống giường chạy nhảy lung tung được rồi. Ngay hôm đó cả bốn đứa nhóc cũng được xuất viện luôn.

Nhật Dạ và Thanh Phong thì có bác sĩ tới tận nhà chăm sóc. Kei tới nhà Lucy và cũng được dì Thanh-một bác sĩ kì cựu chăm sóc vết thương. Nhưng lí do chính là cậu muốn được gần gũi với Lucy thân yêu của cậu mà thôi. Sau những chuyện vừa trải qua, bây giờ cả Lucy và Kei đều thấy quý trọng những giây phút được ở bên nhau. Và ngày qua ngày hai cô cậu cứ dính sát lấy nhau...

Kei ở trong căn phòng dành cho khách ở trên lầu hai, đối diện với phòng của Lucy. Nhưng chỉ có ban đêm cậu ở phòng thôi, ban ngày thì cậu đã cắm rễ bên phòng Lucy rồi...

-Cậu để tóc ngắn trông dễ thương quá !!!

Kei đưa tay vuốt mái tóc của Lucy, bây giờ thì nó được cắt ngắn đến vai một cách cẩn thận. Với mái tóc ngắn này trông Lucy càng giống mộtt đứa bé hơn, mặc dù cô nhóc đã 17 tuổi.

-Ừk! Tớ thích để tóc dài hơn. Cắt tóc ngắn trông tớ ngố ngố làm sao ấy. Cậu có thấy tớ ngố không Kei ?

Lucy nhăn mặt nguầy nguậy cái đầu. Hai đứa nhóc ngồi dựa lưng vào thành giường, con mèo mập nằm im trong lòng Lucy ngủ ngon lành. Hình như nó thấy thoải mái và thích ở ngôi nhà này hơn là tòa biệt thự sang trọng của Hải Dương. Khoác vai Lucy dựa vào vai mình, Kei thì thầm:

-Cậu đừng lo Lucy. Dù để tóc dài hay ngắn thì mọi người cũng thấy cậu ngố tàu như thường thôi. Lucy của tớ lúc nào mà chẳng ngố chứ ?

-Cậu nói gì hử?

Lucy quay sang nhăn nhó đấm bụp bụp vào Kei, cậu bé nhăn mặt, hình như Lucy đã đụng đến vết thương của Kei làm cậu đau. Nhưng cậu cũng trả thù cô nhóc bằng một nụ hôn lén thật nhanh lên môi. Mặc cho cô nhóc sau đó phụng phịu với cậu...sao lại hôn quá nhanh như thế...

Thời gian cứ vùn vụt trôi qua. Lucy vẫn nằm trong vòng tay của Kei...

Yên bình...

Hạnh phúc...

Chiếc chuông gió trên cửa sổ vang lên những âm thanh “leng keng” một cách vui vẻ...

Mùa hè đến rồi...

94. Chương 94

Thế là đã một tháng trôi qua, vết thương của bốn đứa nhóc cũng đã khỏi hẳn. Kei cùng hai đứa bạn lại phải chuẩn bị sang Mĩ. Hè này họ phải giúp Khôi Vỹ hoàn thành một vài hợp đồng quan trọng và cũng là để giúp ấy đứa nhóc làm quen dần với công việc sau này.

-Kei !!! Cậu đã chuẩn bị đồ đạc để mai đi chưa ?

-Xong hết rồi !

Kei ngồi trước cây đàn dương cầm, bóng cậu đổ dài bên cửa sổ, những ngón tay lướt nhẹ qua những phím đàn. Một bản nhạc ngọt ngào vang lên, những con đê ngoài vườn đang kéo vĩ cầm vội im bật, gió cũng ngừng thổi, Lucy có cảm giác vạn vật dường như đều lặng yên để thưởng thức những nốt nhạc du dương này.

Kei chơi đàn, đây là lần thứ hai Lucy thấy cậu ngồi bên những phím đàn để cho Lucy nghe, đây là lời tạm biệt lãng mạn của cậu dành cho cô bé búp bê đáng yêu của mình...

Bản nhạc vang lên thánh thót...

Lucy vẫn ngồi im ôm chú mèo. Đôi mắt thả hồn vào những dây ngân hà theo những nốt nhạc. Mọi người vẫn hay nói Lucy là người hay ảo tưởng. Nhưng có những ảo tưởng của cô bé đã trở thành sự thật...

Và sự thật bây giờ là Kei đã ở lại bên Lucy, đây không phải là một giấc mơ ngọt ngào mà là một sự thật ngọt ngào. Lúc này đây Lucy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Một cơn gió nhẹ ùa vào, mái tóc hơi dài của Kei bay nhẹ, khuôn mặt cậu đang mỉm cười, đôi mắt đen sâu thẳm dịu dàng hòa mình vào những nốt nhạc du dương. Kei thật giống như hoàng tử trong cổ tích quá. Lucy cứ dán mắt vào khuôn mặt rạng rỡ của cậu mơ màng...

Mãi cho đến khi bản nhạc kết thúc.

Kei rời khỏi cây dương cầm đi lại ngồi xuống bên cạnh Lucy, nhưng dường như đôi mắt cô bé vẫn lơ đãng du đầu đót trên dòng sông ngân huyền thoại. Hay là nó đang lạc vào một khu rừng đầy hoa trong những câu chuyện cổ tích. Vì Kei thấy nó rất mơ hồ, đẹp nhưng xa vời...Đột nhiên cô bé nhìn Kei mỉm cười, hai bàn tay nhỏ bé của cô ôm chầm lấy Kei, đôi môi bé nhỏ chạm vào môi Kei.

Ngọt ngào !

Dịu dàng !

Kei có hơi bất ngờ, nhưng nụ hôn quá nhanh nên khi cậu kịp định thần lại thì Lucy đã cúi xuống, khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín...

-Lần đầu tiên cậu dám chủ động hôn tớ đó, Lucy !

Giữ khuôn mặt bé nhỏ đang đỏ ửng của Lucy trên tay. Kei nhìn cô bé có vẻ thích thú, và điều mà cậu nhóc thấy hơi tiếc là nụ hôn vừa rồi quá nhanh, phải chi Lucy để lâu hơn một lát là cậu có thể đáp trả lại cô bé rồi.

3h30 sáng mai là Kei phải lên máy bay. Đây là giây phút ngọt ngào còn lại của hai người, và phải một thời gian lâu sau đó Kei mới quay trở về. Có thể là hai hoặc ba tuần. Nhưng đối với Kei và Lucy thì khoảng thời gian đó là cả hai, ba thế kỉ chứ không ít...

-Cậu có thể hôn tớ như vậy một lần nữa không Lucy ?Kei nắm chặt hai tay cô bé, đôi mắt ánh lên tình nghịch như một đứa trẻ, Lucy lắc đầu bướng bỉnh:

-Không ! Cậu đáng ghét lắm. Tớ không thèm hôn cậu nữa đâu !

-Tớ đáng ghét sao ? Hai tuần nữa cậu mới được gặp lại tớ đó. Liệu trong khoảng thời gian đó cậu có nhớ đến kẻ đáng ghét này không ?

Lucy xịu mặt, ngược lên nhìn Kei gật gật.

-Vậy thì hôn tớ đi ! Kei vẫn nhìn cô bé tha thiết, chờ đợi.

Lucy cúi xuống, nghĩ ngợi một lát rồi cô bé tiến sát lại hôn lên má Kei. Bàn tay Kei vuốt nhẹ mái tóc Lucy rồi đột ngột cậu giữ chặt lấy Lucy và hôn lên môi cô bé, mãnh liệt, say đắm...

Lucy hơi bất ngờ, mà những gì bất ngờ thường khiến cô bé run sợ, nhất là khi Kei từ từ hôn nhẹ xuống cổ cô bé. Lucy có cảm giác như bàn tay Kei đang giữ chặt lấy mình hơn, hơi thở của Kei phả vào cổ Lucy ấm nóng. Trái tim Lucy đập mạnh trong lồng ngực. Cô bé lo lắng nắm chặt lấy cánh tay Kei run rẩy, phải chăng Kei định lột xác biến thành ác quỷ và nuốt chửng Lucy...

Nhưng không !

Sau vài giây thì cậu dừng lại. Kei luôn biết đến giới hạn được phép giữa cậu và Lucy. Và cậu chưa bao giờ dám vượt qua giới hạn đó. (Đại đột vượt qua là bị ông anh Hải Dương chém liền !)

-Ba năm nữa cậu hãy làm vợ tớ nhé. Lucy !

Nắm chặt tay Lucy và giữ khuôn mặt hơi run rẩy của cô bé. Đôi mắt đen thẳm đẹp tuyệt của Kei nhìn xoáy sâu vào đôi mắt Lucy chờ đợi.

-Ừk ! Sau vài giây, cô bé cúi xuống đáp nhẹ. Khuôn mặt đỏ bừng và hạnh phúc.

Cầu hôn !

Kei đã cầu hôn Lucy. Dù là sớm hơn ba năm, nhưng Kei đã cầu hôn Lucy. Cô bé hiểu tại sao cậu lại làm vậy. Kei đã quyết định chọn Lucy làm người sẽ đi bên cạnh cậu suốt đời. Lucy cũng thế. Lucy cũng đã quyết định chọn Kei làm người sẽ ở bên cô đến giây phút cuối cùng...

Ánh trăng vàng rực hắt qua cửa sổ, bóng Kei và Lucy in xuống nền nhà, từng cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hương thơm ngọt ngào của hoa hồng. Lucy vẫn đỏ mặt cúi xuống không dám nhìn lên Kei. Không biết Kei sau khi cầu hôn cô xong thì thế nào, cô bé thấy cậu cũng không nói gì. Hình như Kei cũng đang xấu hổ. Hai người cứ thế lặng im lắng nghe nhịp tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực, để mặc cho thời gian đang trôi qua...

-Lucy !

Cuối cùng thì Kei cũng lên tiếng, cô bé ngược lên, khuôn mặt vẫn còn đỏ đỏ nhưng như vậy càng làm cho cô bé thêm đáng yêu hơn.

-Tớ yêu cậu lắm, Lucy !!!

-Tớ...biết mà !

Một nụ hôn ngọt ngào, say đắm lại diễn ra, Kei ôm chặt Lucy trong tay. Đôi mắt cậu nhắm chặt. Đây là nụ hôn lãng mạn nhất của hai người. Lucy vẫn nằm im trong vòng tay Kei, ngoan ngoãn như một chú mèo con...

Ánh trăng vẫn vàng vạc trên cao...

Gió lùa qua cửa sổ chạm vào chiếc chuông...

Đàn đẽ dưới khu vườn vẫn không ngừng kéo vỹ...

Không còn biết nụ hôn kéo dài trong bao lâu, mãi cho đến khi Kei cảm thấy cả người Lucy bắt động cậu mới ngạc nhiên ngược lên. Cô nhóc đã ngủ gật. Ngủ một cách ngon lành trong khi đang hôn Kei. Đôi mi nhắm chặt hạnh phúc. Cậu nhóc lắc đầu thiếu não. Giờ thì cậu đã biết nụ hôn của cậu ngoài việc biểu lộ tình cảm còn có tác dụng đặc biệt là để ru ngủ Lucy thân yêu của cậu...

-Lucy ơi là Lucy !!! Cậu mà cứ bất cẩn như thế này thì sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Kei nhẹ nhàng đặt con búp bê ham ăn ham ngủ lên giường bên cạnh con mèo ú Nyako, đắp chăn lên cho cô bé, cậu cúi xuống hôn nhẹ lên trán Lucy rồi bước ra ngoài...

95. Chương 95

Những ngày sau đó Lucy vẫn sống vui vẻ trong sự yên bình và chờ đợi...

Hai người bạn thân và người cô bé yêu thương nhất đã sang Mỹ, tới một nơi cách xa Lucy cả nửa vòng trái đất. Nhưng rồi họ sẽ trở lại. Lucy vẫn chờ đợi với bao nhiêu nỗi nhớ mong. Quả thật những ngày vắng họ cuộc sống của Lucy hơi buồn, nhưng nó không hề tẻ nhạt. Vì ở một nơi nào đó vẫn có người luôn nhớ đến cô bé, và luôn gửi mail về cho cô...

“Bé yêu ! Vẫn khỏe chứ ? Bọn tớ bên này nhớ cậu lắm !”

“Kei ! các cậu đang làm gì vậy ? Đã nói chuyện với Jellal chưa ? Khi nào trở về ?”

“Khôi Vỹ muốn bọn tớ giúp anh ấy kí kết một hợp đồng quan trọng trước khi về. Có lẽ là hai tuần nữa”

“Khôi Vỹ biết cách bóc lột sức lao động của người khác quá nhỉ”

“Hi Hi. Không đâu. Là tớ tự nguyện mà. Vì anh ấy cũng trả lương cho tớ nữa. Tớ nhớ cậu lắm...”

Tuy là ngày nào Kei cũng gửi tin nhắn về cho Lucy, nhưng cô nhóc của cậu cũng không phải một người bình tĩnh biết ngồi im một chỗ chờ đợi. Trong thời gian Kei đi vắng, cô bé thường xuyên đến nhà thờ gặp gỡ các sơ và ngồi yên nghe những tiếng chuông ngân dài trong gió. Nhưng nếu cô nhóc cứ hiền như thế thì cũng còn đỡ, đằng này Lucy lại là một kẻ nghịch ngợm phá phách, không lần nào tới nhà thờ mà cô nhóc không bày trò chọc phá mọi người, và nạn nhân chịu đựng mấy trò quỷ phá của Lucy nhiều nhất là cậu bé Hải...

-Hải !!! Đang tưới cây hả ?

Thấy Hải đang chăm sóc vườn hoa, Cô bé lò dò đi lại phía sau, khi cậu không chú ý cô đập bộp vào lưng làm cậu giật mình. Hải quay sang nhìn nhó nhìn khuôn mặt đang cười toe toét của Lucy bực bội:

-Biến đi nhóc con ! Quậy nữa là tôi tắm cho cô luôn bây giờ...

Hải vùng vằng vùi nước trước mặt Lucy dọa nạt, cô bé nhăn nhó chạy mất...nhưng là chạy đến vùi nước đóng khóa lại. Hải đang chăm chú tưới cây thì vùi nước tắt phụt, cậu bé ngạc nhiên lắc lắc cái vòi rồi đưa lên mặt ngắm nghía xem có vật gì mắc vào trong đó hay không. Chỉ chờ có thế. Lucy bật “tách” nước ào lên bắn hết vào mặt Hải, cậu nhóc ướt như chuột lột...

-Giờ thì cậu được tắm mát thật rồi đó ! Bye !!!

Ngước lên nhìn con nhóc phá phách đang đưa tay vẫy vẫy chào mình, Hải tức tối vắt cái vòi nước xuống gào lớn:

-Con nhóc chết tiệt !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng Hải cũng không phải là người giận lâu. Chỉ ngày hôm sau là cậu đã quên hết tất cả mọi chuyện. Và thời gian rảnh rỗi, Lucy luôn tìm đến cậu nhiều nhất. Hải có vẻ cũng rất quý mến Lucy, vì cô bé là bạn cậu, là ân nhân của cậu...Và đã từng là người mà cậu hay mơ đến...

Hải biết Lucy và Kei đã thành một cặp từ lâu, nhưng cậu vẫn nhìn cô bé bằng đôi mắt đầy yêu thương và ấm áp. Cái này người ta nói là “yêu đơn phương” thì phải, hiển nhiên Lucy cũng không biết được điều này. Vì cô và Hải luôn đấu khẩu, chọc phá nhau từ lúc mới quen, và cho đến tận bây giờ...khi họ đã trở thành bạn thân, mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi...

-Sau này cậu định làm gì Hải ? Không định làm lao công mãi trong nhà thờ chứ ? Lucy vừa nói vừa thấy một trái dâu tây chín mọng lên trời rồi há miệng ra hứng gọn khi nó rơi xuống.

-Tôi muốn trở thành giám mục !Hải vẫn chăm chú tỉa lá một cây hoa hồng.

-Giám mục !!! thế thì cậu phải rửa tội thêm vài chục năm nữa đi rồi hãy tính tiếp ! Lucy tỉnh bơ bình luận, còn Hải thì cắt phẳng luôn một nhánh cây to, liếc qua nhìn cô nhóc trừng trừng...

-Khi nào nhóm Thiên Di về vậy nhóc.

Hải vẫn không rời tay khỏi chiếc kéo liếc sang con nhóc đang rình một con bướm trắng trên nụ hoa gần đó. Con bướm nghe tiếng động vội vàng bay vụt lên, Lucy quay lại nhìn nhóc:

-Khoảng ba ngày nữa thôi. Họ đã gần xong hợp đồng cho Khôi Vỹ rồi.

-Vậy là tôi phải chịu đựng cô thêm ba ngày nữa sao ? Một thật đó. Mà sao cô rảnh rỗi thế. Sáng nào cũng mò đến nhà thờ làm gì vậy ? Hải nhìn nhóc cắt phăng một nhánh cây khác, Lucy vẫn mỉm cười:

-Tớ thích nghe tiếng chuông nhà thờ buổi sáng mà !

-Lãng mạng quá ha. Muốn vào chòm cửa tây của nhà thờ thì có !

Lucy mỉm cười. Quả thật lần nào vào đây, cô nhóc cũng phải ghé qua “thó” vài trái dâu chín mọng trong vườn ươm. Hải biết, nhưng cậu nhóc vẫn không nói gì. Dù sao cũng chỉ là vài trái dâu tây, so với những gì Lucy đã đem lại cho Hải và đám đàn em của cậu thì những trái dâu này không là gì cả.

-Thôi trẻ rồi ! Tớ về đây. Bye !!!

Lucy nhảy tót xuống bậc thang, đưa tay vẫy chào và tung tăng đi mất. Hải nhìn theo mỉm cười. Cậu muốn nhìn thấy Lucy như thế này, lúc nào cũng mỉm cười và tung tăng chạy nhảy, dù những nụ cười đẹp nhất của cô bé chưa bao giờ giành cho cậu...

“Sáng mai, bọn tớ sẽ lên máy bay chuyến 9h00 trở về. Nhớ cậu lắm. Lucy !!!”

Đây là mẫu tin nhắn cuối cùng Kei gửi cho Lucy. Vậy là Kei và mọi người sẽ trở về. Cả ngày hôm đó cô bé quỳnh quáng mừng rỡ chạy tung tăng khắp nơi với con mèo. Lucy đã đề ra một kế hoạch du lịch thú vị chờ ba người. Khi họ trở về, cô bé nhất định sẽ rủ họ đi biển, phải chơi bù cho kế hoạch trước kia đã thất bại. Lucy và mọi người sẽ tận dụng những ngày cuối cùng của mùa hè để đi chơi cho thật thoải mái. Có một điều cô bé hơi lo lắng là vào mùa hè hay có những cơn bão ập đến, phải chọn làm sao cho được những ngày trời nắng đẹp nhất để đi mới được.

96. Chương 96

Kei sắp về. Buổi trưa hôm đó Lucy đã đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn để nấu một bữa thịnh soạn đãi mọi người...

Nhưng....

Trong cuộc sống thường hay có những điều bất ngờ ập đến. Có lúc đó là niềm vui, là may mắn. nhưng đôi khi nó lại là những điều bất hạnh. Và Lucy không biết rằng, một điều bất hạnh đang chờ cô bé phía trước. Trên đường từ siêu thị trở về, Lucy đã rất mong đợi đến cuộc gặp mặt buổi tối nay với các bạn của mình...

Khi đến nhà, vợ chồng chú Khánh đã về. Họ đang ngồi xem TV ở trong phòng khách, Lucy vui vẻ bước vào với một túi đồ ăn trên tay.

-Cháu về rồi ạ !

-Về rồi sao Lucy ! Máy hôm nay có bão, cháu đừng ra ngoài nhiều nguy hiểm lắm.

Dì Thanh đặt ba ly sữa lên bàn mỉm cười, cô nhóc chạy tót lại cầm một ly lên vui vẻ, nhưng chợt trên TV có một thông tin mới khiến cô bé chú ý:

“Hôm nay vào lúc 12h00 đã có một vụ tai nạn máy bay. Chuyến bay từ Mỹ sang Việt Nam xuất phát lúc 9h00 tại sân bay....đã bị rơi xuống biển, theo thông tin cho biết thì toàn bộ hành khách đã tử nạn. Nguyên nhân được cho là do máy bay đã bị lạc vào một cơn bão biển...”

Choang !!!!

Ly sữa trên tay Lucy rơi xuống đất vỡ tan, cả người cô bé run rẩy, mặt tái nhợt. Chú Khánh và dì Thanh giật mình quay sang. Đường như họ cũng có một linh tính không lành...

-Lucy ! Cháu sao vậy ?

Lucy không nói gì, cô bé lão đảo chạy vội vào phòng làm việc của chú Khánh, bàn tay run run mở vội chiếc laptop vào mục tin nhắn gửi tới từ Mail của Kei...

“Sáng mai bọn tớ sẽ lên máy bay chuyến 9h00....”

Cả người Lucy không còn một chút sức lực, cô bé ngồi gục xuống đất, đôi mắt hoang mang vô hồn. Chú Khánh đứng sau lưng Lucy cũng sững người...

Những chuyện sau đó thì Lucy không còn biết được gì nữa, cô bé cứ ngồi thẫn thờ như một người mất hồn. Qua ngày hôm sau thì thi thể của những nạn nhân xấu số được chuyển về. Mặc dù tất cả đều được xác định là đã tử vong, nhưng vẫn còn một vài người chưa tìm ra được thi thể. Trong số đó có ba người bạn của Lucy...

Đứng lặng ngoài trời mưa nhìn thân nhân của những người được tìm thấy xác đang than khóc. Lucy không nghĩ được gì trong đầu nữa. Mọi thứ đều trống rỗng...

Kei, Phong và Nhật Dạ đã chết....

Họ đã gặp tai nạn và đều đã chết, thi thể vẫn chưa tìm được. Họ đã chết. Họ sẽ mãi mãi không còn quay lại tìm Lucy nữa. Họ đã chết thật rồi. Chú Khánh và dì Thanh đứng bên cạnh Lucy, họ cũng đang khóc. Khóc vì thương cho những đứa trẻ đoản mệnh và khóc thương cho cô bé của họ đã mất đi đường như mọi thứ quan trọng nhất...

Mưa...

Lạnh...

Tiếng khóc than...

Đau đớn...

Tuyệt vọng...

Lucy không còn nhận thức được những gì đã xảy ra quanh mình nữa. Cô bé ngã xuống. Lần thứ hai cô phải nhập viện vì bị viêm phổi. Nhưng lần này thì cô bé không chỉ bị viêm phổi không thôi, trái tim cô bé dường như đã vỡ vụn, tan nát cả rồi. Cô bé đã bất tỉnh suốt hai ngày. Dường như nguyên nhân là do cú sốc tâm lý nặng nề khiến cho cô không còn muốn tỉnh dậy nữa.

Những ngày sau đó, trời vẫn nổi lên những cơn bão với cường độ mạnh chưa từng thấy. Mọi chuyến bay quốc tế hầu như bị hoãn lại hoàn toàn, mạng di động trong nước cũng bị trục trặc, liên lạc thường xuyên bị gián đoạn, việc tìm kiếm thi thể của những nạn nhân trong chuyến bay đó cũng bị hoãn lại vì không có con tàu nào dám ra biển cả...

Lucy cũng đã tỉnh lại nhưng trong trạng thái tệ chưa từng thấy, cô bé không chịu ăn uống gì, không nói chuyện, thậm chí không bước xuống giường lấy một bước. Cô không khóc, nhưng khuôn mặt nhợt nhạt đi không còn một chút sức sống nào cả. Ánh mắt chưa bao giờ cử động để nhìn ai, lúc nào cũng dán lên bầu trời tối đen...

Trong những đêm mưa bão nằm ở bệnh viện, Lucy vẫn thường hay thấy một giấc mơ lặp đi lặp lại. Cô bé thấy Kei, Phong và Nhật Dạ, họ nhìn cô rồi bước đi xa cô. Lucy vội vàng đuổi theo, nhưng không kịp, bóng họ khuất dần, chỉ có một mình Lucy ở lại đó, một nơi tối tăm và lạnh lẽo, cô bé sợ hãi ôm chặt lấy người co ro và lo lắng, đột nhiên có tiếng của Nhật Dạ ở phía sau:

“Chính cậu đã cướp mất Kei của tớ”

Lucy ngạc nhiên quay sang, Nhật Dạ đang nhìn cô giận dữ, cô bé chợt nhớ lại những gì đã qua, Nhật Dạ đã từng giận dữ như thế này với cô, rồi Lucy lại thấy Kei ở phía sau Nhật Dạ đi lại nhìn cô đầy trách móc:

“Nhật Dạ là bạn thanh mai trúc mã của tớ, đừng kéo tớ ra khỏi cô ấy”

Rồi tất cả lại ủa qua. Lucy quay lại hình ảnh của những người thân tới nhận xác nạn nhân tai nạn máy bay, và Kei, Phong và Nhật Dạ không có trong đó...

Lucy thấy tim mình đau quặn lại. Cô bé khóc và tự trách bản thân mình, có phải vì Lucy hay không ? Vì Lucy đã ích kỉ, đã tách Kei khỏi Nhật Dạ và giành lấy tình, cô đã buộc Kei ở bên mình nên Kei mới phải chết. Nghĩ lại thì nếu để Kei ở lại bên Nhật Dạ thì mọi chuyện đã khác rồi, họ sẽ ở lại Mỹ, họ sẽ có một tương lai tươi sáng, họ sẽ không cần trở lại và gặp tai nạn. Tất cả là tại Lucy. Tại Lucy muốn Kei ở lại bên cô, muốn những người bạn ở lại bên cô nên họ mới chết. Là tại Lucy, tất cả là do Lucy. Lucy đã hại chết Kei, đã hại chết những người bạn của mình...

Nước mắt cô bé trào ra...

“Lucy ! Tổ đã trở về rồi, cậu không sao chứ ?”

Một tiếng nói mơ hồ vang lên trước mặt Lucy, cô bé ngược khuôn mặt đắm nước lên, Kei đang ở trước mặt cô, cậu ấy đang mỉm cười với Lucy, đằng sau Kei còn có Nhật Dạ và Thanh Phong nữa...

-Kei !!!

Lucy vội vàng chạy lại ôm chặt lấy Kei, nhưng cô bé loạng choạng ngã xuống, vòng tay Lucy trống không, màn đêm dày đặc lại bao trùm nuốt chửng lấy cô bé. Ngực Lucy đau nhói, sàn nhà lạnh buốt...

-Lucy ! Cháu có sao không ?

Lucy từ từ mở mắt ra, cô bé thấy mình đang nằm dưới sàn nhà, trên khóe mắt còn một giọt nước chưa tan, thì ra khi này Lucy đã nằm mơ thấy Kei và những người bạn, cô đã lao ra ôm lấy ảo ảnh của Kei và bị ngã xuống đất...

Cô bé ngược đôi mắt nhòa nước lên phía trước. Ảo ảnh của Kei đã biến mất...Lúc này Lucy mới đau đớn nhận ra sự thật là Kei đã không còn...

Kei đã không còn nữa rồi...

-Cháu có sao không Lucy ?

Dì Thanh đỡ cô bé dậy lo lắng, dì ấy đang khóc nhưng khi thấy Lucy đã tỉnh lại thì dì có vẻ rất vui. Suốt hai ngày nay dì Thanh đã ở bên cạnh để chăm sóc Lucy, đôi mắt dì thâm quầng, hốc hác vì thiếu ngủ, nhưng Lucy thì vẫn không khá gì hơn...

97. Chương 97

-Lucy !!! Cháu đừng như vậy nữa, hãy cố ăn một chút cháo đi, cháu mà cứ như thế này sẽ chết mất...

Dì Thanh cầm tay Lucy mà nước mắt rơi lã chã. Tô cháo đã nguội lạnh mà Lucy vẫn không đụng đến một miếng. Dù cho dì Thanh và chú Khánh có nói gì Lucy vẫn không hé ra nửa lời với họ. Mọi sự quan tâm của họ đối với Lucy bây giờ đã trở nên vô nghĩa. Thậm chí Lucy còn không biết tại sao cô bé lại có thể sống được sau khi ba người quan trọng nhất của mình đã ra đi...

-Lucy !!!

Một tiếng nói thân quen vang lên bên tai, trước mặt cô bé là những trái dâu tây chín mọng, Lucy hơi cố ngược sang. Ngồi bên cạnh cô bé là Hải. Cậu đang cầm một đĩa những trái dâu tây chín mọng và mỉm cười nhìn cô:

-Sao thế ? Ăn đi ! Mọi hôm nhóc thích dâu tây nhà thờ lắm mà.

Dâu tây...

Nhà thờ...

Lucy vẫn im lặng không nói gì, đôi mắt vô hồn vẫn nhìn chăm chăm xuống nền nhà, dì Thanh thở dài thất vọng, không có ai có thể khiến cô bé mở miệng ra nói chuyện với họ được...

-Lucy !!! Quay lại nhìn tôi đi. Cậu làm sao thế ?

Hải lớn tiếng khi thấy khuôn mặt vô hồn của Lucy. Khuôn mặt trắng bệch không còn một chút sức sống. Cô bé vẫn im lặng, đôi mắt vô hồn dường như không còn nhìn thấy ai nữa, không còn nghe được ai gọi nữa....

Kei...

Kei... Đã đi rồi. Lucy cũng không còn muốn sống nữa...

Bất ngờ...

Bốp...!!!!!!

Một cú tát mạnh được giáng thẳng vào mặt Lucy, những trái dâu đỏ mọng lăn lóc dưới đất, dì Thanh hốt hoảng chạy lại đỡ cô bé lên, nhìn Hải bằng đôi mắt thẳng thốt:

-Hải ! Cháu làm gì vậy ?

Lucy có đôi chút bất ngờ, nhưng vẫn ngơ ngác, Hải đã đánh cô, khuôn mặt cậu đỏ bừng nhìn Lucy đau xót, trước đây Hải đã từng đánh Lucy, khi hai người còn đang là kẻ thù, còn căm ghét lẫn nhau, nhưng bây giờ thì khác, cái tát của Hải chứa đựng bao nhiêu yêu thương giành cho cô gái trước mặt cậu, nhìn thấy Lucy như thế này trái tim cậu còn đau đớn, tổn thương hơn cô bé gấp trăm lần...

-Cậu định như thế này cho đến chết sao ? Lucy !!! Mạng sống của cậu rẻ rúng như vậy sao ? Họ đã mất rồi. Cho dù cậu có như thế này cho đến suốt đời họ cũng không trở lại được đâu...

Lucy ngước lên, đôi mắt nhạt nước nhìn cậu đầy oán trách, nước mắt cô bé chảy ra cay xè. Hải đã nói vào đúng sự thật mà Lucy đang sợ hãi, đang cố trốn tránh. Đi tới nắm chặt lấy vai cô bé, Hải dường như gào lên:

-Cậu suy nghĩ kĩ lại đi. Nếu Thiên Di và hai người kia biết cậu như thế này thì họ có vui không ? Họ có mong muốn vì họ mà cậu sống dở chết dở như vậy không ? Họ đã mất, nhưng cậu thì vẫn còn sống. Họ đã không muốn chết, nhưng vẫn không thể sống, vậy thì cậu phải sống thay cả cho họ khoảng thời gian còn lại, cậu phải sống thật hạnh phúc vì Thiên Di, vì Thanh Phong và Nhật Dạ. Biết chưa ! Đồ ngốc !!!

Nước mắt Lucy trào ra, trái tim cô bé giờ đây rối bời. Kei và những người khác đã không còn, Lucy đã đau khổ lắm rồi, nhưng Lucy chưa mất hết tất cả, chú Khánh, dì Thanh, anh trai và bạn bè vẫn còn bên cạnh Lucy, họ muốn Lucy sống, sống vui vẻ và hạnh phúc. Lucy cũng không muốn làm ọi người phải lo lắng ình. Lucy có cuộc sống. Đúng ! Nhưng cô bé không thể ích kỉ chỉ sống cho bản thân mình được...

Dù có chuyện gì xảy ra thì Lucy cũng phải nghĩ đến mọi người, phải sống hạnh phúc để mọi người yên tâm...

-Lucy à !!!

Một con hạc trắng bằng giấy được đưa ra trước mặt cô bé, Mận mỉm cười mở tay Lucy ra và đặt con hạc vào.

-Có một truyền thuyết nói rằng: Khi một người thành tâm gấp 1000 con hạc giấy, một điều ước của họ sẽ trở thành sự thật. Cậu có muốn thử không ?

Lucy nhìn con hạc trong tay, nước mắt rơi ướt đầm trên cánh chim trắng muốt.

-Dì ơi ! Cháu đói quá. Cháu muốn ăn cháo.

Sau một lúc yên lặng thì Lucy cũng cất tiếng. Cổ họng Lucy khô khốc, cô bé cố nói với dì Thanh một cách khó khăn. Tất cả mọi người bất ngờ rồi họ cùng mỉm cười vui mừng...

Mặc dù tô cháo mặn chát bởi những giọt nước mắt của Lucy nhưng cô bé cũng ăn được một nửa. Lucy đã quyết định phải sống. Những ngày sau Lucy đã cố gắng ăn uống và tìm thuốc điều độ. Sức khỏe cô bé đã hồi phục phần nào. Lucy cũng không khóc nữa, và cô bé cũng không khóc nổi vì ngày nào Hải và đám đàn em của cậu cũng kéo đến chọc cười cô bé.

Đã một tuần trôi qua, Lucy cũng được xuất viện, nhưng cơn bão mùa hè vẫn chưa tan và theo dự báo thì nó sẽ còn kéo dài một tháng nữa. Đường dây liên lạc vẫn bị cắt đứt, một vài hãng hàng không hình như bị lỗi nặng và có nguy cơ phá sản. Vẫn có vài thi thể nạn nhân trong vụ tai nạn máy bay chưa được tìm thấy, trong đó có ba người bạn của Lucy...

Mọi người vẫn buồn bã mong chờ...

Và họ cố gắng không để một chi tiết nào lọt vào tai Lucy, mọi người đang cố làm cho cô bé quên đi mọi chuyện...

Hai tuần trôi qua.

Hải thường xuyên đến nhà cô bé với những trái dâu tây chín mọng hái từ vườn ươm trong nhà thờ.

-Nhóc con ! Đã khỏe hẳn chưa ?

Ngồi phịch xuống ghế nhìn cô nhóc đang ngấu nghiến những trái dâu chín mọng, cậu vuốt ve con mèo mập hỏ Lucy một câu mà cậu cho là có hơi thừa. Bỏ trái dâu cuối cùng vào miệng nhai ngon lành, lúc này Lucy mới quay sang cậu bạn vui vẻ :

-Rồi. Thể lực của tớ rất tốt, cậu không cần phải lo !

-Lo chứ sao không ! Số dâu tây hi sinh vào bụng cậu ngày càng nhiều đó. Cậu mà nằm thêm một thời gian nữa chắc vườn ươm của tớ bị dọn sạch luôn quá...

Lucy xịu mặt.

-Đồ keo kiệt. Lần sau tới không cần đem dâu tây cho tớ nữa đâu...

Hải nhìn Lucy cười cười, con nhóc tham ăn này mà cũng biết giận sao trời. Giá như nó giận và nói câu này sớm hơn một chút thì hay biết mấy. Nhưng...

-...mang táo hay putding gì đó thay thế cũng được...

Lucy nhìn cậu liếm mép, xem ra Hải hơi bị nhầm, con nhóc này không những tham ăn mà da mặt cũng rất dày nữa, nó không biết giận là gì cả...

-Hahaaha...

Thời gian trôi qua, và có một chàng trai vẫn lặng lẽ làm hoàng tử dâu tây hằng ngày đến bên Lucy quan tâm chăm sóc cho cô bé, dù cho cô đã khỏe hẳn.

Trái tim Lucy cũng đã trở nên ấm áp vì sự quan tâm của mọi người, cô bé cười nhiều và dành nhiều thời gian cho những người bạn này hơn, cô cũng vào nhà thờ giúp cho Hải và các sơ làm những hoạt động từ thiện khi nhà thờ tổ chức.

Lucy đã vui vẻ trở lại...

Một buổi sáng đẹp trời.

Cô bé vào nhà thờ giúp các sơ phát quà từ thiện cho trẻ em mồ côi. Những đứa trẻ tỏ ra rất quý Lucy. Có lẽ vì cô bé rất giống chúng, không chỉ có khuôn mặt búng ra sữa như con nít mà tính cách cô bé cũng vô tâm nghịch ngợm y như con nít vậy.

Sau một lúc phân phát bánh kẹo cho lũ nhóc, đám con nít bu đông lấy cô bé, thế là mọi người được rảnh rồi đi làm việc khác hoặc nghỉ ngơi, chỉ có Lucy là bị đám trẻ con quay như chong chóng...

-Cô ơi ! con không ăn kẹo, con thích ăn bánh cơ.

-Cô ơi ! Bạn giành bánh của con...

-Cô ơi !!!...

Lucy gần như phát điên lên mới ổn định được lũ trẻ. Khi đứa cuối cùng chạy đi ra với đám bạn rồi cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng...

-Cô ơi. Cô bế con đi !

Một cô bé nhỏ nhắn mặc váy hồng giơ hai tay trước mặt Lucy không nhéo. Con bé khá là đáng yêu, Lucy mỉm cười bế nó lên. Đây là đứa trẻ nhỏ nhất trong đám, và Lucy nhớ là từ nãy đến giờ nó chưa nhận được

viên kẹo nào cả. Cô bé này mới là đứa trẻ cuối cùng, Lucy đưa tay lục hộp quà...Nhưng trống trơn, bánh kẹo đã bị cô phát hết ấy nhóc kia rồi...

Cô bé kia vẫn bám chặt lấy Lucy nhìn cô chờ đợi. Lucy đưa tay lên gỡ đầu nhẫn nhỏ. Không còn gì cho nó cả. Xem ra lần sau cô phải nói các sơ mua gấp đôi số bánh kẹo mới được.

-Xin lỗi bé. Hết kẹo cho con rồi. Để lần sau cô cho con gấp đôi bù lại nhé !

-Dạ !

Đứa trẻ vẫn ngoan ngoãn bám chặt lấy Lucy, không tỏ ra giận dữ, buồn bã gì cả. Lucy bế nó đi vào vườn ươm của nhà thờ. Nhìn thấy Hải, cô bé vội chạy lại bám lấy cậu nũng nịu.

-Hải ! Hải cho cô bé này mấy trái dâu đi. Tổ phát quà giữa chừng thì hết bánh kẹo, cô bé này chưa nhận được gì cả.

Hải quay lại mỉm cười và đi hái cho cô bé đó mấy trái dâu chín mọng. Cô bé này có vẻ rất vui, nó chạy tung tăng ngoài vườn hoa và ăn những trái dâu ngon lành.

-Con bé đáng yêu quá !

Lucy ngồi trên một cái ghế đá gần đó nhìn theo nó. Hải lúc này mới quay sang mỉm cười.

-Cậu chỉ mới khỏe lại thôi. Đừng quá sức kéo lại bệnh đó Lucy !

-Ồ...Tớ không sao đâu !

Lucy vẫn chưa khỏe lắm, nhưng cô đang cố gắng làm nhiều việc để cuộc sống bận rộn, để cho Lucy không có thời gian nhớ đến những chuyện không nên nhớ...

-Cậu có thích đứa bé đó không Lucy ?

Hải nhìn theo cô nhóc bé nhỏ áo hồng khi này đang ngồi nghịch một nụ hoa hồng. Lucy ngả người ra sau ghế thở phào:

-Thích ! Nó là đứa trẻ ngoan nhất trong nhóm. Và cũng rất đáng yêu nữa.

-Tớ sẽ nhận nuôi nó đó Lucy.

-Hả ? Cô bé quay lại ngạc nhiên.

-Mấy năm nữa thôi, khi nào cuộc sống của tớ được đảm bảo, tớ sẽ mua một căn nhà nhỏ, nếu cô bé chưa được ai nhận nuôi, tớ sẽ nhận nó về !

-Cậu thích con nít sao ? Thế cũng tốt. Có điều đừng dạy nó những tật xấu của cậu là được.

Hải mỉm cười không nói gì. Lucy chăm chú nhìn cô bé đó, quả thật nó rất dễ thương, vô tư và đẹp như một thiên thần vậy.

-Vậy nó tên là gì thế Hải ?

-Tên của cô bé trước khi được gửi vào cô nhi viện thì không ai biết cả, nhưng tớ đã đặt cho nó một cái tên rất đẹp.

-Cậu đặt cho nó ?

-Ừ !

-Thế cái tên đẹp đó là gì ? Putding à ? Hamboger ? Kem ? Dâu tây ? Hay Bánh ngọt ? Lucy tròn mắt.

-Trong đầu cậu không có cái gì đẹp hơn mấy thứ đó nữa hả Lucy ? Sao cậu không hỏi: có phải tớ đặt cho nó cái tên “cửa hàng tạp hóa” không đi.

Hải quay sang nhìn nhỏ. Đúng là bực mình với con nhỏ ham ăn này mà. Lucy thì nghiêng đầu thắc mắc:

-“Cửa hàng tạp hóa” à ? Tên gì mà kì cục vậy Hải ? Chẳng thà cậu gọi nó là “Siêu thị” còn hay hơn !

-Hừm ! Bỏ tay với cậu rồi đó.

Hải lắc đầu ngán ngẩm rồi quay lại cô bé kia gọi lớn:

-Lucy ! Lại đây nào !

Cô bé kia nghe tiếng gọi thì quay lại nhỏm miệng cười lập tức chạy ngay lại với Hải, cậu bế cô bé lên vuốt ve mái tóc nó rồi quay sang Lucy mỉm cười:

-Giờ cậu biết nó tên gì chưa ?

Lucy nhìn cậu rồi nhìn sang cô bé ngơ ngác. Sao gã này lại lấy tên cô đặt tên cho cô bé này thế.

-Tớ thấy cái tên Lucy rất đẹp và có ý nghĩa với tớ. Vì vậy tớ đã lấy đặt tên cho cô bé này. Cậu không giận chứ ?

-Hơ...Không... Mà cậu thấy tên Lucy đẹp thật hả ?

-Ừk !

Hải mỉm cười nhìn khuôn mặt ngây ngô như một đứa trẻ của Lucy. Đúng lúc này thì sơ Macta đi tới gọi cô bé. Đã đến giờ đưa lũ trẻ trở lại cô nhi viện. Hải đặt cô bé xuống đất dịu dàng xoa đầu nó.

-Lucy về ngoan nhé !

-Dạ ! Con chào bố, con chào mẹ. Con về !

Ặc.....!!!!

Cô nhóc khoanh tay lễ phép nói từng câu rành rọt. Lucy giật mình nhìn xuống nó. Con bé mới chào Lucy là mẹ. Cô có nghe nhầm không ? Cô nhớ là mình chưa kết hôn và cũng chưa từng có đứa con nào lớn đến thế này. Hải mỉm cười vui vẻ vỗ tay với nó.

-Tạm biệt ! Lucy !!!

Lucy vẫn há hốc miệng ngơ ngác nhìn theo “Lucy kia” cho đến lúc nó đi khuất, lúc này cô mới quay sang Hải thắc mắc:

-Sao con nhóc lại gọi chúng ta là bố mẹ nó nhỉ ?

-Ai biết ! Hải ngược lên trời cười bí hiểm.- Mà cậu có muốn có một đứa con như vậy không Lucy ?

-Hả ? Cô nhóc ngệt mặt.-Àk...Không biết nữa...

-Hi hi...Nếu có một đứa con, cậu sẽ đặt tên cho nó là gì ?

-Bánh kem !

-Ồ ham ăn. Tớ hỏi thật đó ?

-Hừm... Lucy ngược lên trời suy nghĩ một lát, rồi ánh mắt cô bé chợt xa xăm.-Tớ không nói cho cậu biết đâu ! Lucy mỉm cười, nụ cười thật đẹp làm nhạt đi màu nắng sớm.

“Thiên Di ! Tớ sẽ đặt tên cho nó là Thiên Di”

Kei !

Lucy chợt thấy nhói trong tim, nước mắt cô bé chực trào ra. Mỗi lần nhớ về Kei, Lucy lại không làm chủ được bản thân. Không biết rằng nếu Kei có thể trở về bên cạnh cô thì cậu ấy có muốn có một đứa con nuôi như vậy không ? Không biết Kei sẽ đặt tên cho đứa bé là gì ?

“À không ! Kei đã không thể trở về nữa rồi. Cậu ấy không bao giờ trở về được nữa rồi. Phải cố quên cậu ấy đi thôi...”

Một cơn gió nhẹ ulla qua, Lucy thấy khóe mắt hơi cay. Cô bé vội vàng đứng dậy trước khi mình bật khóc thành tiếng, cố dùng một nụ cười che đi.

-Thôi trẻ rồi. Tớ về đây ! Đói bụng lắm rồi.

-Tạm biệt !!!

Hải nhìn theo Lucy đang đi xa dần, cô bé đã mỉm cười, cậu rất yên tâm và hạnh phúc khi thấy Lucy đã có thể mỉm cười trở lại, nhưng cậu đã không biết rằng khi này Lucy đã suýt bật khóc khi nhớ về Kei. Cô bé chưa quên đi Kei và những người bạn của mình, có điều Lucy đã chôn chặt cảm xúc đó vào lòng mà thôi.

98. Chương 98

Ngày qua ngày, Lucy vẫn cố gắng nở ra những nụ cười...

Và dần dần cô đã nhìn mọi người bằng một nụ cười. Những nụ cười đã quay trở lại trên khuôn mặt búp bê xinh xắn của cô bé, điều này khiến mọi người cảm thấy an tâm phần nào. Nhưng có những khi ở một mình, Lucy vẫn nhìn lên bầu trời u ám tối sẫm vì những cơn bão. Lúc đó không ai có thể đoán được cô bé đang nghĩ gì trong đầu.

Rồi Lucy bắt đầu gấp những con hạc, gấp mọi lúc rảnh rỗi và để chúng trong một túi giấy xanh dương xách theo bên mình. Lucy cũng không biết mình gấp những con hạc để làm gì nữa, cô bé chỉ biết mình muốn gấp đủ 1000 con hạc mà thôi. Vậy là cô bé cố gắng...

100 con...

Ngày hôm sau là 150 con...

Hôm sau nữa là 200 con...

Số lượng những con hạc trắng muốt cứ tăng dần lên, 500 con, 718 con, 900 con...

Đã một tháng trôi qua, những cơn bão cũng tan biến và thay thế vào đó là bầu trời xanh thẳm. Lucy đang cố gắng gấp đủ 1000 con hạc, nhưng những điều kì diệu mà truyền thuyết nhắc đến vẫn chưa hề xảy ra...

Những con hạc vẫn nằm im trong túi giấy và nhiều dần lên từng ngày...

Lucy cũng học cách mở lòng ra với cuộc sống, cô bé cố gắng giúp đỡ thật nhiều người, làm thật nhiều việc, cố để bản thân mình không có một lúc nào rảnh rỗi để có thời gian nhớ đến Kei...

Và Lucy cảm thấy có lẽ cô bé đã làm được. Vì trong trái tim Lucy bây giờ đã trống rỗng...

Một ngày chủ nhật đẹp trời, Lucy và chú mèo mập đi ra ngoài bờ sông, trên tay cô bé là túi đầy những con hạc giấy đang gấp dở. Trong chiếc áo sơ mi xanh biếc màu lá non, kết hợp với chiếc váy ca rô kẻ sọc, mái tóc của cô bây giờ thì đã dài hơn trước một chút, Lucy bước đi trước những ánh mắt chăm chú ngắm nhìn của những chàng trai bên đường. Có lẽ vì cô bé đáng yêu, hoặc cũng có thể cô bé có một con mèo quái dị, mập ú và nhìn y chang heo...

Cô bé dừng lại trước một mô đất dôi ra trên dòng sông. Nơi này đối với Lucy khá là quen thuộc, nhưng không biết đã bao lâu rồi cô bé mới quay trở lại đây. Trái tim Lucy đập mạnh, cô bé nhẹ nhàng ngồi xuống bên một bãi cỏ non xanh biếc, những bông hoa trắng bò trên mặt đất rực sáng lên dưới ánh sáng ấm áp. Cô bé ngược lên nhìn trời, bàn tay thoăn thoắt gấp những con hạc trắng muốt...

Lucy đã gấp được 1000 con hạc từ hôm qua, nhưng không hiểu sao cô bé vẫn không dừng lại...

1001...

1002...

Bàn tay Lucy tiếp tục thấy những con hạc trắng muốt vào túi mà cô bé không thể hiểu nổi ý nghĩa của nó...

Rồi cô bé cầm lên tờ giấy cuối cùng...

Con hạc thứ 1003...

Lucy mỉm cười và gấp tờ giấy một cách chậm rãi, ánh mắt thả lên áng mây xanh ngắt trên trời. Cô bé không hiểu sao màu xanh thẳm ẩn hiện trong những làn mây trắng trên cao xa kia lại cuốn hút mình đến vậy. Trong mơ hồ, Lucy chỉ biết rằng cô đang tìm kiếm một cái gì đó... Một cái gì đó đã ở rất xa Lucy mà cô không thể thấy lại trên mặt đất được... Có lẽ nó đang ở trên kia, trong những áng mây xanh thẳm xa xôi...

Nhìn những con hạc trắng muốt. Lucy tự hỏi : Phải làm sao để chúng cất cánh đưa Lucy bay lên đó để tìm lại những thứ thân thương đã mất đi...

Cô bé tần ngần. Con hạc thứ 1003 đã gấp xong...

Vẫn nằm yên trên tay Lucy...

-Hey !!! Cô bé ơi !!!!

Có một giọng nói vang lên. Theo trí nhớ siêu phàm của Lucy thì nó hơi quen. Cô bé quay lại, ba bóng người đang ở sau lưng cô...

Lucy thờ mặt. Đúng là Lucy đã từng gặp họ. Nhưng những kí ức có vẻ chẳng tốt đẹp gì. Đây là ba gã du côn từng trêu chọc Lucy trong công viên và bị Kei đánh ột trận tơi tả đây mà...

Kei...

Trái tim Lucy đập mạnh...

Trong một giây không để ý Lucy đã nhớ đến Kei...

Sau bao nhiêu ngày cố gắng quên đi sự tồn tại của Kei thì Lucy đã nhớ đến cậu ấy, chỉ trong vòng một giây...Đúng là không thể nào làm được khi muốn quên đi một ai đó quan trọng trong trái tim mình...

-Trông quen thế nhỉ ? Hình như đã gặp nhau rồi phải không ? Gã sỏ mũi tiến lại gần Lucy nhe răng cười khả ố.

-Sao trời đẹp thế này mà em lại ngồi đây một mình. Đi chơi với tụi anh đi !Đám du côn rảnh nợ thế là xúm lại bên cạnh Lucy đùa cợt. Cô bé thở dài đứng dậy.

-Tôi không muốn đi chơi với các người. Đừng có làm phiền tôi.

Một gã vội nắm lấy tay Lucy chột nhả:

-Ấy khoan ! Làm gì mà lạnh lùng thế cô em ? Bọn anh chỉ muốn giúp em hết buồn thôi mà, đi chơi với tụi anh đi, anh biết có một chỗ vui lắm...

-Em đang gấp hạc giấy à ? Một tên nhìn con hạc giấy trên tay Lucy rồi nhìn xuống túi xách trên tay cô bé trầm trồ:-Wao !!!! Nhiều thế. Em gấp từ bao giờ thế này. Chắc phải 1000 con chứ không ít nhỉ ?

-Trả lại cho tôi !!!!

-Muốn ước gì hả cô bé ?

Một tên giật phăng túi hạc trên tay Lucy rồi mặc cho cô bé tức giận dành lại, gã hất tung lên trời cười lớn:

-Trời ạ !!! Người đẹp mà sao khờ thế không biết. Những con hạc giấy này thì làm sao đem lại được điều ước gì chứ.

Lucy lặng người. Những con hạc tung tóe rơi trắng xóa bờ sông...

1000 con hạc là một điều ước...

Nếu thành tâm gấp 1000 con hạc điều ước sẽ trở thành sự thật...

Lucy thậm chí đã gấp đến 1003 con hạc...chỉ để ước một điều duy nhất...

Kei , Thanh Phong, Nhật Dạ...sẽ trở lại, cô bé ước họ sẽ trở lại với cô...

Một cơn gió ùa qua, những con hạc cất cánh bay rộng ra bên bờ sông, những con hạc giấy vô tri, chính xác thì chúng không thể tự bay được, chúng chỉ bị gió thổi tung đi mà thôi...

-Đi chơi với bọn anh đi em yêu ! Bọn anh sẽ giúp cho em thật vui vẻ.

Ba tên du côn xấu số không biết lường trước hậu quả vẫn xán lại khoác vai Lucy kéo cô bé đi. Sau vài phút cúi gằm mặt xuống, cô bé ngược lên với một nụ cười nửa miệng nhạt nhẽo, ánh mắt sắc lẹm...

-Bọn mày....

Bốp...

Một cú đấm “thôi sơn” ngang giữa cú đấm “Vô Tòng đã hổ” của Lucy giáng thẳng vào bụng kẻ đang khoác vai mình. Tên này “Hự...” một tiếng rồi khụy xuống. Nhưng Lucy đã không để hẳn kịp đáp đất, cô bé gạt chân và nắm cổ áo quăng thẳng tên này xuống mặt sông ngay phía trước mình.

Hai tên còn lại thì há hốc miệng nhìn tên bạn xấu số. Còn chưa kịp định thần thì hai cú thúc khuỷu tay đã tống thẳng vào bụng chúng. Rồi cả hai tên cũng được lao xuống sông bầu bạn với gã sỏ mũi đang lớp ngóp bò dậy. Ba tên ướt nhem, mặt mày tái mét, không ai nói ai, bọn chúng biết mình đã chọc nhảm sư tử, lăm lét nhìn Lucy và chuồn thẳng. Láo nháo ở lại với tình trạng đang bị kích động của sư tử thì khả năng bị xé xác làm mồi cho cá sông là rất lớn.

Chỉ còn lại một mình, Lucy ngồi phịch xuống bãi cỏ, những con hạc trắng rải rác xung quanh như những mảnh trái tim vỡ nát của cô bé. Những giọt nước mắt lấp lánh như sương bắt đầu tuôn rơi trên khóe mắt Lucy...

99. Chương 99

Bầu trời xanh thẳm vẫn cao vời vợi. Những con hạc giấy vẫn nằm im bất động, họa may có cơn gió chúng mới bị cuốn đi một cách miễn cưỡng...

Kei đã đi...

Thanh Phong và Nhật Dạ cũng không còn...

Đó là sự thật...

Dù Lucy có cố gắng quên đi sự tồn tại của họ. Dù cô bé cố gắng mỉm cười với tất cả mọi người. Dù cô bé có im lặng gấp 1000 con hạc để cầu nguyện...

Họ vẫn không thể trở lại...

Trái tim Lucy vẫn trống rỗng. Mọi đau khổ tuyệt vọng đã hóa thành những giọt nước mắt thi nhau tuôn rơi trên khóe mắt Lucy. Một cơn gió nhẹ thổi qua, khuôn mặt cô bé lạnh ngắt...

-Ngoao !!!

Con mèo mập dường như biết chủ nó đang buồn. Nó nhẹ nhàng bám những móng vuốt day day lên mảnh vảy trên đùi Lucy, miệng không ngừng kêu “ngoao ngoao...”. Lucy vẫn ngồi im, con mèo vẫn không bỏ cuộc, nó dụi dụi cái đầu to đùng vào bàn tay Lucy chờ cô chủ nó vuốt ve như mọi khi. Nhưng vô ích. Nó không thể làm cho chủ nó hết buồn được.

Lucy vẫn khóc, trái tim cô bé cô đơn và trống rỗng...

Đột nhiên...

-Này. Cô bé ơi !!!

Một âm thanh trong trẻo vang lên, âm thanh cao vút y như những lời trong bài thánh ca mà Lucy đã được nghe trong nhà thờ...

-Cô bé có con mèo xinh xinh ơi !!!!!

Một giọng nói khác cất lên khi thấy Lucy vẫn lặng im không quay lại. Giọng nói ấm áp này Lucy đã từng nghe rất nhiều rồi...Nước mắt Lucy ngừng tuôn rơi, đọng lại lấp lánh trên khóe mắt. Nhưng cô bé vẫn không quay lại. Cả người cô bất động run run...Mãi cho đến khi một giọng nói thứ ba vang lên:

-Sao lại ngồi đây một mình nhóc con. Cậu thích đi lang thang lắm sao ?

Lucy run run chậm rãi quay lại nhìn...

Ánh sáng mặt trời dịu dàng đổ xuống. Một cơn gió nhẹ từ dưới mặt đất thổi tung những cánh hạc trắng muốt bay lên trời. Những con hạc dường như đã cố gắng vượt qua quy luật không thể bay của tự nhiên, cố gắng cất mình lên để thực hiện điều ước duy nhất mà người tạo ra chúng mong mỏi...

-Kei !! Nhật Dạ !!! Phong !!!!

Lucy như không tin vào mắt mình. Kei, Nhật Dạ, Thanh Phong. Cả ba người bạn đang đứng trước mặt cô mỉm cười. Là ba người bạn bằng xương bằng thịt, không phải là ảo ảnh...

-Lucy !!! Sao cậu lại ra đây một mình, báo hại bọn tớ phải học tốc chạy vội từ sân bay về nhà tìm cậu, đã thế còn không mang theo điện thoại nữa chứ. Cũng may tớ vẫn còn nhớ là cậu thích ra bờ sông, đúng là thói quen của cậu vẫn không thay đổi gì cả...

-Kei !!!!

Lucy lao vào ôm chặt lấy Kei. Một cảm giác ấm áp thân quen hiện hữu bên cạnh Lucy. Lucy không ngã xuống đất như trong giấc mơ cô bé đã mơ thấy Kei khi nằm viện. Kei đang ôm Lucy trong lòng, siết chặt. Nước mắt cô bé ướt đầm chiếc áo sơ mi và cavat của Kei. Cô bé vẫn giữ chặt Kei. Giữ chặt như sợ Kei sẽ biến mất ngay trước mắt mình nếu Lucy buông cậu ra...

-Nín đi nào Lucy !!! Ướt hết cả áo tớ rồi. Người cậu bé xúu thế này mà sao lấm nước mắt thế không biết !

Sau gần nửa tiếng ôm cô nhóc. Kei vỗ nhẹ nhẹ lên lưng Lucy trù mến. Cô bé dần dần nín khóc nhưng hai tay vẫn ôm chặt lấy Kei, cậu không tài nào gỡ ra được mà cũng không nỡ gỡ tay cô bé ra.

-Buông tớ ra đi Lucy. Tớ có biến mất đâu mà cậu phải sợ chứ !

Lucy ngược khuôn mặt lem nhem nước lên nhìn Kei mếu máo. Đến bây giờ cô bé vẫn không thể tin là Kei đã trở lại...

-Xin lỗi Lucy ! Bọn tớ đã làm cậu lo lắng nhiều rồi. Cậu đừng khóc nữa. Bọn tớ đã trở lại rồi. Kei của cậu đã trở lại và không rời xa cậu nữa đâu !!!

Thanh Phong mỉm cười. Nụ cười thiên thần trong nắng sớm. Bên cạnh là Nhật Dạ với khuôn mặt rạng rỡ đang nhìn Lucy thân thương. Lucy thì vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Tại sao ba người lại có mặt ở đây...

Hóa ra mọi chuyện không như Lucy và mọi người nghĩ. Sự thực là cả ba người không hề đi trên chuyến bay bị tai nạn hôm đó...Chính xác là họ không thể đi...

Vì trước khi chuyến bay cất cánh được vài tiếng, Nhật Dạ đã trở tài làm món bánh ngọt điểm tâm ọi người ăn. Nhưng không biết cô bé nếm nếm gia vị thế nào mà vừa ăn xong là cả ba người được đưa thẳng vào bệnh viện vì bị rối loạn tiêu hóa nặng...Chuyến bay thì bị hủy mà ba người thì được ở luôn trong bệnh viện suốt một tuần trong tình trạng sống dở chết dở...

Khi hoàn hồn ra khỏi bệnh viện thì lại có bão ập đến và kéo dài suốt một tháng, những chuyến bay quốc tế đều bị hoãn lại, đường dây liên lạc ở Việt Nam cũng bị mất tín hiệu không thể gọi về được. Kei đã gửi rất nhiều mail về cho Lucy, nhưng có lẽ cô bé vì quá đau khổ, không muốn đụng vào những gì thuộc về quá khứ nên từ khi ra viện, Lucy chưa một lần mở mail ra đọc. Tất cả mọi người ở đây cũng đành nín là ba người đã mất và chỉ mong sớm tìm lại được thi thể của họ...

Và bây giờ thì cả ba người đều đã trở về. An toàn và khỏe mạnh...

-Vậy là món ăn quái gỡ của Nhật Dạ đã cứu tất cả mọi người sao ? Lucy ngơ ngác nhìn Nhật Dạ trong khi tay vẫn giữ chặt lấy cánh tay Kei trong lòng.

-Chính xác là đúng như vậy. Xem ra mấy món ăn dở tệ của Nhật Dạ cũng có lúc trở thành một phương thuốc cứu người đó. Ôm con mèo mập trong lòng, Thanh Phong xoa đầu nó thích thú nhìn lên khuôn mặt đỏ đỏ của Nhật Dạ trêu chọc.

-Ừk ! Trong cái rủi, có cái may ! Kei gật gù.

-Híc... Vậy là mọi người không sao hết. Híc....

Tự dưng nước mắt Lucy tuôn ra, không tài nào kìm lại được. Kei ôm cô bé vào lòng vỗ về:

-Nín đi nào ! Bọn tớ đã về rồi. Nín đi Lucy ! Tớ có cái này cho cậu nè !!!!!

Kei kéo Lucy ngồi xuống bãi cỏ và hôn lên đôi má phúng phính của cô bé mỉm cười. Giờ Lucy mới để ý, so với lúc Kei đi sang Mỹ, bây giờ nhìn cậu có vẻ chững chạc hơn nhiều. Đặc biệt là trong bộ sơ mi trắng, ca vạt xám như bây giờ. Nhưng khuôn mặt Kei vẫn trẻ trung, thanh tú và toát lên vẻ quyến rũ của một đứa con lai.

-Cái này cho Lucy thân yêu của tớ !!!!

Kei lôi trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ màu xanh da trời và bật nắp trước mặt Lucy. Lucy tròn mắt. Bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh có đính một viên kim cương trắng khắc chìm tuyệt đẹp. Chiếc nhẫn này Kei đã mua bằng tất cả số tiền có được sau khi giúp Khôi Vỹ hoàn thành hợp đồng, cậu muốn thay nó cho chiếc nhẫn cũ tặng Lucy trước kia đã mất. Cầm chiếc nhẫn và đeo vào ngón áp út của Lucy. Kei nhẹ nhàng hôn lên môi cô bé...

-Từ bây giờ cậu chính thức là vị hôn phu của tớ. Hè năm sau chúng ta sẽ tổ chức đám cưới nhé. Lucy !!!

Tách...

Một tia sáng lóe lên khiến hai người giật mình. Vì quá hạnh phúc mà cả Kei và Lucy đều quên mất là còn hai kẻ nữa đang có mặt ở đây. Quay sang thì thấy Nhật Dạ và Thanh Phong đang nhìn hai người cười thích thú, chiếc máy ảnh trên tay Nhật Dạ lại bấm “tách” một phát nữa...

-Một bức ảnh lãng mạn đây. Đảm bảo nó sẽ đẹp hơn cả ảnh cưới gấp 100 lần. Các cậu có muốn tớ rửa ra làm ảnh cưới luôn không ? Nhật Dạ nháy mắt tinh nghịch, nhìn cô bé bây giờ đáng yêu hơn bao giờ hết. Và hình như cô bé đã chụp được bức ảnh nóng khi Kei kiss Lucy thì phải...

-Đồ kì đà. Các cậu chỉ phá đám tớ thôi ! Kei nhăn mặt càn nhẫn rồi quay sang bế thốc Lucy trên vai vác đi.

-Khoan đã Kei ! Cậu mang Lucy đi đâu vậy, để bọn tớ nói chuyện với cô ấy chứ...

-Khoan đã Kei, cậu định bắt cóc Lucy hả...

Mặc cho Thanh Phong và Nhật Dạ gọi với theo, Kei vẫn bế Lucy đi phăng phăng về phía trước với một nụ cười rạng rỡ trên môi. Cô nhóc Lucy thì loì chơi trên vai cậu:

-Á...Kei !!!! Buông tớ xuống đi ! Cậu vác tớ đi đâu vậy ?

-Tối chỗ không còn kẻ phá đám ! Mà hình như cậu lùn đi so với trước kia nhiều đó Lucy, và vẫn nhẹ tênh như vậy, chẳng mập lên được chút nào cả. Kei vừa vác cô nhóc trên vai vừa càu nhàu...

-Tớ không có lùn đi. Là tại cậu cao lên đó chứ...Bỏ tớ xuống đi...

Lucy giẫy loạn xà ngầu trên vai Kei, cậu nhóc vẫn mỉm cười giữ chặt lấy cô bé. Những cánh hoa bồ công anh theo làn gió nhẹ bay lên cao vút, vài giọt sương mai còn đọng lại trên những bông hoa trắng cũng lấp lánh dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời, Kei vẫn vác Lucy đi qua những cánh đồng hoa dại rực rỡ mặc cho cô bé loì chơi đòi xuống...

-Kei !!!! Nyako đang chạy theo chúng ta kìa, nó lạc mất...

-Kệ đi !

-Thanh Phong và Nhật Dạ đang gọi chúng ta kìa ...

-Kệ đi !

-Mọi người đang nhìn chúng ta kìa Kei ! Kì cục quá, bỏ tớ xuống đi.

Lucy nhăn nhó giẫy loạn xà ngầu trên vai Kei khi thấy mấy người đi đường ở xa xa nhìn xuống bờ sông nơi họ mỉm cười, nhưng Kei lại càng ôm chặt Lucy hơn...

-Mặc kệ họ đi. Còn lâu tớ mới buông cậu ra ! Định mệnh đã bắt Lucy phải ở bên Kei suốt đời rồi. Cậu không thoát khỏi tay tớ được đâu, Lucy !!!! Cậu là hạnh phúc của tớ. Tớ sẽ không bao giờ buông tay cậu ra đâu.

Lucy đỏ mặt...

Cô bé không giẫy dụa nữa...

Tất cả đã qua đi.

Vui vẻ, đau đớn, hạnh phúc, cô đơn...

Những cảm xúc và những chuỗi sự kiện vụt qua như một giấc mộng trưa hè. Thứ còn lại sau khi đã tỉnh dậy là hạnh phúc.

Hạnh phúc đã ở bên cạnh Lucy...

Cô bé mỉm cười cúi xuống ôm chặt lấy cổ Kei...

Hạnh phúc của đời cô.

The end.

Alone.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-gio-giao-mua>